Fitz Roy Somerset

R.S.

ΑΙ ΤΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΠΤΑ.

SOPHOCLIS

TRAGOEDIÆ SEPTEM:

Nova VERSIONE Donatæ

SCHOLIISQUE VETERIBUS Illustratæ;

ACCEDUNT

NOTÆ perpetuæ, et Variæ LECTIONES,

Opera THOMÆ JOHNSON, *A. M.*

COLLEGII REGAL. CANTABRIG. aliquandiu è SOCIIS.

Accessere etiam

NOTÆ Selectæ et EMENDATIONES ex Codd. Variorum Doctorum Virorum, nuper editis.

VERSIO denique cum Eruditorum Interpretationibus collata est, et, unà cum SCHOLIIS plurimis in locis, castigata.

EDITIO prioribus longè accuratior, et auctior.

VOL. II.

ETONÆ, Excudebant M. POTE, et E. WILLIAMS;

Apud quos veneunt:

Veneunt etiam LONDINI, apud F. et C. RIVINGTON, GUL. GINGER et Filium, G. G. et J. ROBINSON, R. BALDWIN, H. GARDNER, G. WILKIE, LONGMAN et REES, T. HURST, J. WALLIS, VERNOR et HOOD, LACKINGTON et ALLEN.

MDCCXCIX.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ
ΕΜΜΕΤΡΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυλοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν ξεναῖς ἀμαξιτοῖς
Ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ἠσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθηται τὸ κακὸν παυσήριον,
Ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας,
Δισσαῖσι * χερσὶν ἐξελύφλωσεν † κόρας·
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

* Aldus, Δισσαῖς τε. † Aldus, Ἐξανάλωσιν.

ΔΙΑ ΤΙ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει θαλέρᾳ ἐπιγέγραπται· χαριέντως δὲ Τύραννον ἅπαντες αὐτὸν ἀπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως· καίπερ

ἡτ]ηθέν]α ὑπὸ Φιλοκλέȣς, ὥς φησι Δικαίαρχος. Εἰσὶ δὲ κ̀ οἱ πρότερον αὐτὸν ȣ̓ Τύραννον ἐπιγράφον]ες, διὰ τȣ̀ς χρόνȣς τῶν διδασκαλιῶν, κ̀ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ κ̀ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. Ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιη]αὶ, τȣ̀ς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννȣς προσαγορεύον]ες, ὀψέ πο]ε τȣ̃δε τȣ̃ ὀνόμα]ος εἰς τȣ̀ς Ἕλληνας διαδοθέν]ος, κα]ὰ τȣ̀ς Ἀρχιλόχȣ χρόνȣς, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιςής φησιν. Ὅμηρος γȣ̃ν τὸν πάν]ων παρανομώτα]ον Ἔχε]ον, βασιλέα φησὶ, κ̀ ȣ̓ τύραννον,

Εἰς Ἔχε]ον βασιλῆα βρο]ων δηλήμονα.

προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν Τύραννον ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν· χαλεπȣ̀ς γάρ τινας περὶ λῃςείαν τȣ́τȣς γενέσθαι· Οἱ δὲ λέγȣσιν αὐτὸν γεννηθῆναι ἀπὸ Τύρȣ πόλεως. Εἴρη]αι δὲ Τύραννος κα]ὰ τὸ ἔτυμον, οἱονεὶ τύρων τȣ̀ς λαȣ̀ς, κ̀ ἀνίας ἐπιφέρων, κ̀ τυρεύων δόλȣς κα]ὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τȣ̃ Τυράννȣ ὄνομα, δῆλον. Οὔτε γὰρ Ὅμηρος, ȣ̓τε Ἡσίοδος, ȣ̓τε ἄλλος ȣ̓δεὶς τῶν παλαιῶν, Τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει· ὁ δὲ Ἀριςο]έλης, ἐν Κυμαίων Πολι]είᾳ, τȣ̀ς τυράννȣς φησὶ τοπρότερον αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τȣ̃νομα.

ΑΛΛΩΣ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπȣς πρὸς ἀν]ιδιαςολὴν τȣ̃ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπ]αι. Τὸ κεφάλαιον δὲ τȣ̃ δράματος, γνῶσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πήρωσίς τε τῶν ὀφθαλμῶν, κ̀ δι' ἀγχόνης, θάνα]ος Ἰοκάςης.

ΧΡΗΣΜΟΣ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λαΐε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ περπρωμένον ἐσὶ
Σὲ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος ζυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ἤυξαῖό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπεν ἐπὶ γῆς κὴ τετράπον· ἓ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπέτα κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρόταλον πέλει αὐτῷ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΠΟΛΥΒΟΥ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ἹΕΡΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ὦ Τέκνα, Κάδμου τῦ πάλαι νέα τροφὴ,
Τίνα ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε
Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεσεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμῦ δὲ παιάνων τε καὶ ξεναγμάτων. 5

Ver. 1. Ὦ τέκνα, Κάδμου τῦ πάλαι νέα τροφὴ] Φιλόδημον καὶ φρονιμικὸν τῦ ποιητῦ συμφερόντως τὸ τῦ Οἰδίποδος ἦθος, καὶ εὔνοιαν ἔχον ἀπὸ τῦ πλήθους, δι' ὧν αὐτὸς εὐηργέτησεν. Εἰκότως ἂν μέχρηται τῶ τέκνα, ὥσπερει πατήρ. Νέοι ὄντες νῦν, ἀπὸ τῦ ἀρχαίου Κάδμου. Οἰκεῖον δὲ τὸ νέα.

Ib. Ὦ τέκνα] ἐμά.

Ib. Κάδμου] Κάδμου τῦ περὶ μακρῦ γεγονότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστάνοντες.

Ib. Τροφὴ] ἀναλῳφὴ, ἣν ἀναλῄφει τὶς τινὰ, ἢ ἣν ἀναλῄφεῖαί τις ὑπό τινος. Ἐνλαῦθα δὲ νέαν ἀναλῳφὴν λέγει τὸν ἀναλῳφένλας νῦν. Τὸ δὲ προοίμιον τῦτο ἐςὶ προσφωνητικόν.

2. Τίνας πόθ' ἕδρας] περισσὸν τὸ πόθ'. Τίνες εἰσὶν αἱ καθέδραι αὗται, ἃς κάθησθε χάριν ἐμῦ; κάθημαι τήνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὑβρίζω· τοιαῦτά τινα τὸν αὐτὸν ἔχεσι σχηματισμὸν τῶ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιύτοις.

Ib. Μοι] Ἐμοὶ δὲ εἰκότως εἴρηκεν· δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθηντο.

Ib. Θοάζετε] κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τῦ θάσσετε· ἢ θοῶς προκάθησθε.

3. Ἱκτηρίοις κλάδοισιν] ἀντὶ τῦ ταῖς ἱκτηρίοις· τὸ δὲ ἐξεσεμμένοι ἀντὶ τῦ κεκοσμημένοι· εἰώθασι γὰρ τῶ σέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τῦ κοσμεῖν· σέμνα δέ ἐςι τὸ προσειλημένον ἔριον τῶ θαλλῶ.

Ib. Ἐξεσεμμένοι] ὅτι δὲ μόνον ἐσεφανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐςι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, Τὰς δ' ἀρούλες ἱκτῆρας κλάδας· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐσεφανωμένους προὶς ἱκεσίαν χωρεῖν, ἵν' αἰδέσιμοι ἦσαν τοῖς ὑς ἱκέτευον.

4. Πόλις δ' ὁμῦ μὲν θυμιαμάτων] οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες ἐπὶ ἀπόροπῆ τῦ κακῦ δύσει, καὶ παιᾶνας ᾄδουσιν· οἱ δὲ ἐπαικότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσιν.

5 Ὁμῦ] Τὸ ὁμῦ ἐπὶ συνάψει δύο κώλων λεγόμενον, καὶ ἐπὶ τῦ προτέρου κώλου δύναται λέγεσθαι καὶ τῦ δευτέρου, ὥσπερ καὶ τὸ ἅμα, καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος. Καθ' ὃ λέγεται ἐνλαῦθα, ὁμῦ μὲν

Ἃ γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιὲ, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν) τίνι τρόπῳ καθέσταλε·
σέρξανλες Δείσανλες, ἢ σέξανλες· ὡς θέλονλος ἂν
Ἐμὲ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ ἐ καλοικτείρων ἕδραν.—
ΙΕΡ. Ἀλλ', ὦ κραλύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα

μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στενάγμαλων.

Ib. Παιάνων] Τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνων· ἔτος γὰρ αἴτιος τῆ λοιμῶ ἦγεν, τὰς παιᾶνας καὶ τὰ τοιαῦτα.

6. Ἃ γὼ] βάσις.

Ib. Ἃ γὼ δικαιῶν] ὁ δὲ ἀγγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἠξίωσα, ἀλλ' αὐτὸς παρεγενόμην, περιπηδόμενος ὑμῶν.

Ib. Τέκνα] ὅ πᾶλης ἐπὶ τὰς παῖδας, τοῦτο βασιλεὺς ἐπὶ τὰς ὑπ' αὐτῷ [ον].

8. Ὁ πᾶσι κλεινὸς] ἢ πᾶσι τοῖς ἐπιδεύμασιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων. Πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τῆ προλογιζούλος ἐδήλωσεν. Ἅμα τε γὰ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεαλὴν τῶν περὶ τῆ Οἰδίποδος. Οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάλει, ἀλλὰ ταμιεύεται καὶ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθύσειν. Καλῶς δὲ, ὁ δὶ ἀγγέλων ἀπήγγελλαι, ἵνα διαλεγομένη αὐτῆ ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.

9. Ἀλλ', ὦ γεραιὲ] ἐυλάκλως ἑκάστω τὸ δέον ἀπένειμε· διὰ μὲν τῶν παίδων, τὸν οἶκτον τῆς ἱκετείας· διὰ δὲ τῆ πρεσβύτε, ἡ πρὸς βασιλέα ἀπόκρισις· εἰς γὰρ τοῦτο ἀπρεπὲς τὸ τῶν νέων πρόσωπον· δεδήλωλαι δ' ἐν ἡμῖν τὸ χρήσιμον τῆς παρουσίας τῆ γέροντος.

Ib. Ἐπεὶ πρέπων] Διὰ τὴν τῆ αἰνίγμαλος τῆς σφιγγὸς λύσιν.

10. Τίνι τρόπῳ] ἀντὶ τῆ, ἐπὶ ποίᾳ πρωφάσει ἱκετεύεῖε. εἶτα ἐπιφέρει τὰς αἰτίας· ἢ γὰρ διὰ δέος κολάσεως, ἢ παθόντες, ἐκδικίας τυχεῖν ἀξιοῦτε. ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τῆ σέρξανλες, οἷον ἤδη πεπονθότες.

11. Δείσανλες, ἢ σέρξανλες] φοβηθέντες τι, ἢ διὰ τοῦτο πρὸς βοήθειαν ἐκκαλούμενοί με· ἢ σέρξανλες, καὶ παθόντες καὶ ὑπομείναντες τι κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο ζηλοῦντες ἐκδίκησιν παρ' ἐμοῦ.

12. Προσαρκεῖν] τὸ πρὸς, πρὸς τὸ πᾶν ἔχει τὴν δύναμιν.

Ib. Δυσάλγητος] σκληρός. Δυσμεθάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνελεής· ἴσως τὸ ἀνάλγητος ἢ σκληρός.

13. Τοιάνδε—ἕδραν] ἀνθρώπως ἔτω καθημένες ἐλεεινῶς.

Ib. Ἐκ παραλλήλε τὸ μὴ καὶ τὸ ἐ.

14. Ἀλλ', ὦ κραλύνων] ἐν τῷ πρώτω λόγω ἐθαύμασεν τὸ ὄνομα τῆ Οἰδίποδος, καὶ ὅτι παιᾶνες εἰσὶν ἐν τῇ πόλει· νῦν δὲ, διὰ τῆς ἐγλέγχε ἐπεξεργασίας, ὅτι καὶ βασιλεὺς, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων, προσαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον.

Ib. Ἀλλ', ὦ κραλύνων] πρωκαλάσασις καὶ διήγησις τῶν συμβάντων αὐτοῖς ἐκ τῆ λοιμῆ.

Ib. Κραλῶ — τὸ ἄρχω. Κραλύνω δὲ τὸ ἰσχυροποιῶ. Ἐνταῦθα δὲ τὸ κραλύνω ἀντὶ τῆ ἄρχω.

15. Ἡλίκοι προσήμεθα] τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν σημαίνει, καὶ δυσπηλικόν πως τυγχά-

Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν, ὐδέπω μακρὰν
Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ, σύν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερεῖς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠϊθέων
Λεκτοί. τὸδ' ἄλλο φῦλον ἐξεςεμμένον
Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ κ' αυτὸς * εἰσορᾷς, ἄγαν

* Aldus, Κἀυτὸς.

νει· ὡς γὰρ ἐπὶ θεῦ βωμὺς πάρεισιν ἐπὶ τὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἱδρυμένυς· τὸ ἡλίκος δὲ, πρὸς τὸ τηλικόσδε ἔχει τὴν ἀναφοράν· λέγεται δὲ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ ἡλικίας κυρίως· οἷον τηλικόσδε ἐςὶν, ἀντὶ τῦ τοσῦτος τὴν ἡλικίαν· καὶ ἀπὸ τύτυ ἐπὶ μεγέθυς ἁπλῶς.

Ib. Ἡλίκοι προσήμεθα] ὁποῖοι τήν τε ἡλικίαν καὶ τῷ ἐκ τῦ λοιμῦ πάθει, προσκαθήμεθα τοῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς.

16. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς·] ἀντὶ τῦ, ἐν τῇ πρός σε ἱκετείᾳ, εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς θεοῖς βωμῶν, εἰς ὓς, ὅτε συμφορὰ καταλάβοι, προσεδρεύοντες ἄνθρωποι, θυσίαις τὸ θεῖον ἐξιλεῦνται.

Ib. Βωμοῖσι], ἀντὶ τῦ, ναοῖς· εἶχον γὰρ φασὶ ναὺς ἱδρυμένυς πρὸ τῶν βασιλείων. Βωμός· τό οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ἔθυον, ἀπὸ τύτυ βωμὸς, καὶ ὁ περιέχων τῦτον ναὸς· βωμὸς· καὶ ἐν ᾧ τὰ ἅρματα ἐτίθετο· ὡς παρ' Ὁμήρῳ. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει· ναὸς καὶ ἱερὸν, πᾶν τὸ οἰκοδόμημα, ὑφ' ὗ περιέχεται ὁ βωμός. πρόναον· τὸ ἔμπροσθεν τῦ ναῦ· τέμενος, ἐν ᾧ καθεδρύετο τὸ ἄγαλμα. λέγεται τέμενος ἁπλῶς, καὶ ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀνατεθειμένος τόπος τινί.

17. Πτέσθαι] ἀντὶ τῦ, βαδίσαι. Ἡ δὴ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοττῶν.

Ib. Σὺν γήρᾳ βαρεῖς] ἐφ' ἑαυτῦ τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο, καὶ τὸ ἱερεῖς ὁμοίως. Βαρὺς δὲ ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῷ, Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς· ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῦ σώματος, ὡς ἐνταῦθα.

18. Ἐγὼ μὲν] ἀπατώμενοί τινες, ἐκ τῦ, Ἐγὼ μὲν Ζηνὸς, φασὶ τὸ Οἱ δέ τ' ἠϊθέων, ἀντὶ τῦ, ὗτοι τῶν Διοσκύρων ἱερεῖς. Τὸ δὲ ὐ τοιῦτον· ἀλλ' εἰπὼν ἄνω τὸ, Ἡλίκοι προσήμεθα, καὶ διελὼν τῦτο εἰς τὸ Οἱ μὲν ὐδέπω πτέσθαι σθένοντες, καὶ εἰς τὸ Οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερεῖς, ἑρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερεῖς, ἀντὶ τῦ, ἐγὼ μὲν ὑπάρχων γέρων ἱερεὺς τῦ Διός· τὸ δ', Οἱ δὲ ὐδέπω πτέσθαι σθένοντες, ἀντὶ τῦ, οἱ δὲ τῶν ἠϊθέων καὶ τῶν νέων ὄντες. ἀντὶ τῦ, νέοι λεκτοὶ καὶ ἔκκριτοι. Ἰςέον δ' ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἐκκρίτων νήπιοι παῖδες ἦσαν μετὰ μόνυ τῦ ἱερέως. Διὰ τῦτο γὰρ καὶ ἄνω λέγει τὸ, Οἱ μὲν ὐδέπω πτέσθαι σθένοντες, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ, νέα τροφή. Διὰ τῦτο δὲ τύτυς ἔλαβε, διὰ τὸ εἰσακυσθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Οἰδίποδος, ἐλεήσαντος τὸ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἄωρον, καὶ τὴν εὐγένειαν αἰδεσθέντος.

Ib. Οἱ δέ τ' ἠϊθέων] συνίζησις.

19. Λεκτοί] τὸ λεκτοὶ, τάχα μὲν εἰς σύςασιν τῶν παίδων, τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφαίνει τὴν ἐκπομπὴν, ὡς ἐπιλεχθεῖσαν καὶ πεμφθεῖσαν παρὰ τῦ κοινῦ.

20. Πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς] δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἵδρυται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν, Ὁγκαίας, τὸ δὲ, Ἰσμηνίας. Οἱ δὲ ὕτως, τὸ μὲν, Ἀλαλκομενείας, τὸ δὲ, Καδμείας. Τινὲς δὲ τὸ τῆς Ἀλαλκομενείας ὐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ' ἐν κώμῃ εἶναί φασιν.

21. Ἐπ' Ἰσμηνῦ τε μαντείᾳ] καὶ γάρ ἐςι παρὰ τῷ Ἰσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Διό φησι, μαντείᾳ σποδῷ. Τῦτο δὲ ἀντὶ τῦ, βωμῷ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὥς φησι Φιλόχορος.

Ib. Μαντείᾳ σποδῷ] μαντικῇ. Χρησμὸς μὲν ὁ τῶν θεῶν· μαντεία δὲ καὶ μάντευμα, τὸ ἀπὸ μάντεων

Ἤδη σαλεύει, κἀνακωφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' ἐχ οἷά τε φοινίᾳ σάλῳ.
Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουόμοις, τόκοισί τε
Ἀγόνοις γυναικῶν. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν,
Ὑφ' ἧ κενῆται δῶμα Καδμείων· μέλας
Δ' ἀΐδης ςεναγμοῖς καὶ γόοις πλεθίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσόμενόν σ' ἐγὼ,

μάλεων ἀνθρώπων. Ἐνθαῦθα δὲ τὸ ἁπλῶν ἀντὶ τῦ κλινικῦ.

1b. Μανίεία σποδῷ] εὔρηλαι καὶ μανίείας, καὶ μανίεία. Καὶ τᾶτο πάλιν τὸ μανίεια διπλᾶν. Εἶτε γὰρ περισπάσεις, πάτε αἰτιατικὴ πληθυντικῶν ἐςὶ, τὰς μανίεῖα· Εἶτ' ὀξυνεῖς, δοτικὴ ἐςὶ, τῇ μανίεια. Εἰ μὲν ἦν μανίείας γράφεις, ἔτως ἐρεῖς, καὶ ἐν σποδῷ Ἰσμηνῦ μανίείας. Τᾶτ' ἔςιν, οἱ μὲν Ἀθηνᾶς ἐν τοῖς ναοῖς καθίδρυλαι, οἱ δὲ Θυσίαν ἐν τῷ Ἰσμηνῷ ποιῆσι, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἀνάψεως τῷ πυρὸς τὸ μέλλον μανίεύονται. Εἰ δὲ μανίεια, ἤτως, ἐπὶ σποδῷ μανίεία καὶ μανίική. Τὸ δὲ ἕτερον μανίεῖα, ἤτως, ἐν σποδῷ τῦ Ἰσμηνῦ, ἐπὶ μανίεῖα καὶ μανίεύμαλα. Ὅπως δ' ἐποίεν τὴν μανίείαν διὰ πυρὸς, ἐν Αἰσχύλῳ ἐρρέθη εἰς τὰς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

22, 23. Ἅλαν—σαλεύει.] Ἦλθεν, πάνυ ταράττεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐςιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ.

23. Ἤδη σαλεύει] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.

24. Βυθῶν—σάλῳ] ἀπὸ τῦ σάλε τῶν βυθῶν τῦ φοινίκε, ὐκέτι οἷά τέ ἐςιν, ἦλθεν, δύναλη. . . . . .

1b. Φοινίκε σάλῳ] ἦλθεν, τῦ θανάτε παρεκλικῦ λοιμῦ. Ἔςι δὲ τὸ βυθῶν, καὶ τὸ φοινίκε σάλε, ὅσπερ πάνυ, ἤτως, καὶ ὐκ οἷά τε ἐςιν ἀνακυφίσαι καὶ ἄνω τῶν βυθῶν ἐνέγκαι τὸ κάρα τῇ φοινίκε, λέγω σάλε. Τᾶτ' ἔςιν, ἡ δύναλαι τῶν καλασχόντων αὐτὴν ἀπαλλαγῆναι κακῶν. Εὕρηλαι δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνευόντων.

25. Φθίνουσα μὲν κάλυξιν] σὺν τοῖς βλασήμασιν. Οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς ςεφυκάτας καρπὰς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τῦ λοιμῦ.

1b. Ἐγκάρποις χθονὸς] εἰκότως εἶπε τὸ ἐγκάρπιος πρὸς τὸ κάλυξιν. Κάλυξ γὰρ κυρίως τὸ τῦ ῥόδε περικάλυμμα· νῦν δὲ ἐκ τῦ ἐγκάρπιος, πάντα τὰ ζωὴν ἀνθρώποις καὶ κλίνεσι φέροντα σπέρματ' ἐδήλωσεν.

1b. Φθίνουσα μὲν] Φθείρομαι μὲν, καὶ τὰς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς.

26. Φθίνουσι δ' ἀγέλαις] Φθείρομαι δὲ, καὶ τὰς ἀγέλας τῶν νομάδων βοῶν· ἀντὶ τῦ, τῶν ζώων ἁπλῶς τῶν νεμομένων.

1b. Τόκοισί] Καὶ μείὰ τὰς τόκους τῶν γυναικῶν τὰς ἀγόνους, ἦγεν, τὰς κακογόνους. Τὴν λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνθαῦτα Θεόν.

27. Ἀγόνοις] κακογόνοις.

1b. Πυρφόρος Θεὸς] ὁ λοιμὸς ὁ πυρεῖοφόρος· τὸν γὰρ πυρεῖον, πῦρ καλῦσι. Καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς Ὅμηρος· Καί τε φέρει πολλὸν πυρεῖόν.

28. Σκήψας] ἐπιβαλών.

29. Δῶμα Καδμείων] περιφραςικῶς ἡ πόλις. Ἡ ἀντὶ τῦ τὰ δώμαλα πάντα τὰ τῆς πόλεως.

1b. Κενῆται δώμα] Στερίσκεται τῦ πλήθυς τῦ πληρῦντος αὐτό.

30. Ἀΐδης] ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ.

33. Ἀν-

Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέσιοι,
Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίᾳ
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄσυ Καδμείων μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεῶ
Λέγῃ, νομίζῃ θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόσποποι,
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτέ τι θεῶν

33. Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον] ὁ μόνον ἦν ὡς βασιλέως δέοντας, ἀλλὰ καὶ σοφοῦ. Κάλα βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Οἰδίποδος.

Ib. Συμφοραῖς] ταῖς βιοτικαῖς συνδυχίαις.

34. Ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς] καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. Τὸ σοχάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. Ἐκ τούτου δὲ παθητικωτέραν τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος, φανῇ καινοῖς μίσεσιν ἔνοχος.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄσυ Καδμείων μολὼν] ὥστε μολὼν ἄσυ Καδμείων· ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης αὐτοῦ ἄφιξις δηλωθῇ.

Ib. Ὅς γ' ἐξέλυσας] ἡ σύνλαξις, ὃς μολὼν καὶ ἐλθὼν ἐκ Κορίνθου, ἐξέλυσας καὶ ἠλευθέρωσας τὸ ἄσυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ. Δέον δ' εἰπεῖν τῇ δασμῷ καὶ τῇ φόρῳ, ὃν ἐκάσλοι' αὐτῇ παρείχομεν, διὰ τὴν τῶν αἰνιγμάτων ἄξιοιαν· ὁ δὲ πρὸς τὸ ὂν ἐποίησε δασμόν.

Ib. Ὅς γ'—ἄσυ μολὼν] ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων.

Ib. Ἐξέλυσας] ἀντὶ τῇ ἔλυσας. Ἦγεν, ἔπαυσας τὸν δασμὸν τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ, ἦγεν, τῆς σφιγγὸς, ὃν παρείχομεν.

36. Σκληρᾶς ἀοιδοῦ] ὅτι τὸ ἀοιδοῦ εὐφημόν ἐςι, προσέθηκε σκληρᾶς· ὃ ἐςι δυσκόλου, διὰ τὸ αἰνιγμα· ἡ φονικῆς.

Ib. Ἀοιδοῦ] λέγει ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεξε τὰ αἰνίγματα. Δάσμα τὸ τέλος, διότι καὶ ἔτος ἀπῆτει τοῖς πολίταις ἄνθρωπον. Δασμὸς τὸ τέλος καὶ φόρος. Ἀναδασμοὶ δὲ τῆς γῆς, ἡ ἀναμέτρησις καὶ ἡ ἐκ δευτέρου διαίρεσις.

37. Οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον] ἀδὲν εἰδὼς, ἀδὲν εἰς προσθῆκην τῆς σῆς γνώσεως. Τὸ πλέον ἔτω τιθέμενον, ὃ περισσὸν τίθεται, ἀλλ' ἔχον ἀεὶ ὅπου ἀποδοθήσεται· οἷον, σπεύδασας, ἀδὲν πλέον ἤνυσα. ἀντὶ τοῦ, ἀδὲν πλέον τῆς σπουδῆς. Καὶ, Δέγδρεσιγ εὐκάρποις ἀδὲν πλέον, τῆς εὐκαρπίας δηλονότι, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

38. Οὐδ' ἐκδιδαχθείς] οἷον, ὃ προακύσας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων, ὅπερ συνελάμβανέ πως σοὶ πρὸς τὴν λύσιν· ὡς πρὸς Θεοφιλῆ ὧν καὶ εὐτυχῆ ἀπαντῶσι. Περιτρέπει δὲ ἡ ἐξ, ἢ ἡ ὑπό.

Ib. Προσθήκῃ] συμβολῇ, ἐπικουρίᾳ.

39. Ὀρθῶσαι βίον] ἀνορθῶσαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κλινομένων, ὅταν αὐτά τις ἀνορθοῖ.

40. Ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα] ὃ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμβανόμενος, ὃ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τύχῃ, συνέσει, Θεοφιλίᾳ.

41. Πρόσποποι] προσπεπλωκότες, προσέρραμμένοι. Ἴσως δὲ τοῦτο εἶπων ὁ ὑποκρίτης προσπίπτει πρὸς τὰς ᾠδὰς τοῦ ἀρχοντος.

Ib. Πρόσποποι] Πρὸς σὲ τέθραμμένοι, καὶ παραγώγως. προσρόπαιος ἀλλαχοῦ. Ἥκει δὲ προσρόπαιος.

43. Φά-

Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που.
" Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι, καὶ τὰς ξυμφορὰς
" Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν.
Ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες γ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον.
Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην

43. Φήμην] χρησμόν. Ἐπὶ μὲν θεῶν χρῆσμὸς ἁπαντᾷ οἰκείως· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνδρὸς προσυπακούεται ἡ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι] ὅτι καὶ τοῖς ἐμπείροις τῶν βουλευμάτων, ἤγουν, τοῖς ἄριστα βουλευομένοις, ὁρῶ καὶ βλέπω οὐ μόνον τὰ κακὰ καὶ τὴν περὶ τούτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὰς συμφορὰς ζώσας. τοῦτ' ἔστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὥσπερ νεκρά ἐστι τὰ συμβάντα καλὰ ἢ κακὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπῆλθε φράζειν· τοῖς δὲ καλῶς βουλευομένοις, καὶ τὰ καλὰ ζῶσιν. Ἤγουν, ἄριστα καταλαμβάνεται δι' ἣν αἰτίαν συνέβη· καὶ μάλισθ' αἱ ὑπαρχόμεναι δυστυχίαι τῷ κόσμῳ. Οὗτοι γὰρ δύνανται καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐξηγεῖσθαι, καὶ μηχανήν τινα φράζειν, δι' ἧς τάχιστα παύσεται.

45. Ζώσας] ἐνεργεστέρας.

46. Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ'] διεξελθὼν τὰ τῆς πόλεως κακὰ, καὶ ὅτι ἱκανός ἐστιν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπάγει ὅτι καὶ χρήσιμον σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνῶδες τὸ ἀμελῆσαι. Ἴθι οὖν καὶ εὐλαβήθητι μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν τὴν ἐπὶ τῇ εὐποιΐᾳ ἀπολέσῃς. Πάνυ δὲ αἰδημόνως οὐκ εἶπεν, ὅτι οὐκ ἔτι τιμήσεισε ἡ πόλις, ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὅλον κατέθηκεν. Εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐημεριῶν μνημονεύειν, καθὼς ἄρχοντες ἀποβῶσιν. Ἔασον οὖκ (φησὶν) ἀκέραιον τὴν προγεγενημένην σοι δόξαν· ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν, ὅτι ἐπὶ Οἰδίποδος τῆς σφιγγὸς ἀπαλλαγέντες, εὖ διαγεγόναμεν.

Ib. Ἄριστ'] ἀρείων συγκριτικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς ἑνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν· ὡς τὸ, Ἀρείων ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ Αἴαντος τὰ πολεμικά· Ἄριστος ὑπερθετικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως.

48. Κλῄζει] Κλέω, κλείζω, κληΐζω, κλῄζω.

49. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς] ὧν καταρχὰς ἐποίησας, οὐδαμῶς μεμνησόμεθα.

51. Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ] γνώμῃ ἀσφαλεῖ, καὶ ἐχυρᾷ εὐβουλίᾳ, τὸ ἐμπεσὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνόρθωσον.

Ib. Ἤγουν, ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ μένειν, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι, βοήθειαν πρότερον λαβοῦσαν παρά σου.

Ib. Ἀνόρθωσον] Ἀνεστηκυῖαν ποίησον, ἤγουν, ἀνάστησον.

52. Ὄρνιθι—αἰσίῳ] μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ. Ὄρνιθες, ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα· ἰδίως δὲ οἱ εἰς μαντείαν συντείνοντες. Ἀφ' οὗ ἔλεγον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν, οἷον, πταρμὸν, ἢ παλμὸν, ἢ τοιοῦτόν τι. Οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συντείνοντα, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὴν ἁπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνιν καλοῦσι, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. Τὸ αἴσιον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίθων μαντείας· κυρίως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, οἷον, ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι· αἴσιοι δὲ, τὸ ἐναντίον, οἷον, οἱ εὐσύμβολοι καὶ τα ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες.

Ib. Ὄρνιθι γὰρ] τοῦτ' ἔστιν, ἐξ ὧν τὰ σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, ἃ μηδεὶς ἀνθρώπων, ὡς κατὰ ῥοῦν ἔτι χωρήσομεν, ἐποίησας ἡμῖν εὔδηλον. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄρνιθι αἰσίῳ.

54. Ὡς

Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενȣ̃.
Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
" Ὡς ȣ̓δέν ἐςιν ȣ̓̓τε πύργος, ȣ̓̓τε ναῦς,
" Ἔρημος ἀνδρῶν, μὴ ξυνοικȣ́ντων ἔσω.——
ΟΙΔ. Ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ κȣ̓κ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσȣ̃ντες, ὡς ἐγὼ,
Οὐκ ἔςιν ὑμῶν ὅςις ἐξ ἴσȣ νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κȣ̓δέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμȣ̃ ςένει,
Ὥς' ȣ̓χ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Ἀλλ' ἴςε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλάς δ' ὁδȣ̀ς ἐλθόντα φροντίδος * πλάναις·

* Turn. πλάνοις.

54. Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε] τὸ πᾶν τȣ̃ κινδύνȣ (φησὶν) εἰς σὲ φθάνει. Τίνος γὰρ ἄρξεις, ἢ ποίαν ἕξεις πολιτείαν, ἀπολωλότων τῶν οἰκȣ́ντων;

55. Ἢ κενῆς κρατεῖν] Ἐςερημένης τῶν ἀνθρώπων των πληρȣ́ντων αὐτήν.

Ib. Κρατεῖν] Κρεῖττον τῆς πόλεως κρατεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικȣ́ντων αὐτὴν, ἢ κενῆς· καὶ εὐθὺς τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ ἐλάττονος.

56. Ὡς ȣ̓δέν ἐςιν] καὶ Ἀλκαῖος φησὶν, Ἄνδρες, πόλεως πύργοι ἀρήϊοι. Καὶ Δημοσθένης, Ἄνδρες γὰρ πολεις, καὶ ȣ̓ τείχη. Ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν· ὅθεν καὶ τροπικοῖς τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν εἰωθότων χρῶνται ἐπὶ τῶν πόλεων, οἴακας νῦν ἀντὶ τȣ̃ ἄρχοντας λέγοντες, καὶ ὀρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντες.

Ib. Ὡς ȣ̓δέν ἐςὶν] Οὔτε γὰρ ναῦς καὶ πύργος τὶ, πύργος καὶ ναῦς ἔρημος ἄνδρων οὐδὲν τυγχάνει.

58. Ὦ παῖδες] συγκατάθεσις Οἰδίποδος.

Ib. Ὦ παῖδες οἰκτροὶ] ȣ̓κ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσȣ̃τον τὸ ὦ παῖδες, ὡς ἂν ἁρμόζον ἐςὶ τῷ φιλοφρονȣμένῳ ἤθει. Οἷον καὶ τὸ, ὦ τέκνα, ἐν ἀρχῇ. Πρὸς τȣ̀ς παῖδας δὲ διαλέγεται, ὡς οἰκτροτέρȣς καὶ μᾶλλον βοηθείας δεομένȣς. Ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπικρατέςερον.

Ib. Γνωτὰ κȣ̓κ ἄγνωτά] Ἀλλ' ἐγνωσμένα. Ἔχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθύμημα ȣ̓̓τω· Νοσεῖτε πάντες· Οὐδεὶς δὲ νοσεῖ ὡς ἐγὼ νοσῶ· εἰς ὑμῶν γὰρ τὸ οἰκεῖον σκοπεῖτε· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ κοινόν.

65. Ὥς' ȣ̓χ ὕπνῳ] ἀντὶ τȣ̃, ȣ̓κ ἀμέριμνόν με ὄντα παρακαλεῖτε φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλȣ̃ πεφροντικότα.

66. Ἀλλ' ἴςε πολλὰ] πολλὰς ὁδȣ̀ς, ἤγȣν, πολλὰς φροντίδας πλανηθέντα, ζητȣ̃ντα τὸ τȣ̃ κακȣ̃ αἴτιον. Ἰςέον δ' ὅτι ȣ̓ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος· ὡς ἔχει καὶ τὸ τȣ̃ Ἰσοκράτȣς. Τȣ̀ς φυγαδικȣ̀ς πλάνȣς.

Ib. Δακρύσαντα] Οὐκ εἶπε δακρύσαι, ἀλλὰ δακρύσαντα, διὰ τὸ ἴςε· γνωςικὸν γὰρ ὂν μετὰ μετοχῆς συντακτέον.

67. Πολλὰς δ' ὁδȣ̀ς ἐλθόντα] πολλὰς γνώμης ἐπιβȣλὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἦλθον, ἕως ȣ̓ ἀρίςην εὗρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγήν.

Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτῷ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετροῦμενον χρόνῳ,
Λυπεῖ, τί πράσσει· τῷ γὰρ εἰκότος πέρα,
Ἄπεστι πλείω τῷ καθήκοντος χρόνου.
Ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.——

ΙΕΡ. Ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἱ δέ τ' ἀρτίως
Κρέοντα προσείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔ. Ὦ ναξ Ἄπολλον, εἴ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
σωτηρίαν ἔπεμψε, φανερὸς ἂν μόλοι.

ΙΕΡ. Ἀλλ' οὖν ὁρῶμεν· ἀρτίως γὰρ ἐγγύς ἐστι δῶν
ἑορτάσιμος ἀγλαὸν Φοίβου πρόσωπον ἐστεφανωμένος.

ΟΙΔ. Ἄναξ, ἐπ' ἐσθλοῖς ἦλθες ἢ κακοῖς πόλιν;
Ὅτου μὲν οὖν ἔχοντος ἐκ τοῦ σοῦ στόμα
Ἐλπίζομεν σωθῆναι, καὶ σωθήσεται.

ΚΡΕ. Ἐσθλοῖς· τὰ γὰρ δύσφορα, εἰ τύχοι, τιθεὶς
Ὀρθοῖ τις εὐτυχοῦντα πράγματα πάλιν.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐκφανῆ τί φησι· τοῖς δ' ἐμοῖς φίλοις
Οὐ δεῖ με τοῦ θεοῦ τὸ μέλλον ἐκκρύπτειν μακράν.

ΚΡΕ. Ἐγὼ μὲν οὖν ἕτοιμος· εἰ δὲ βούλεται
Πλήθουσι μᾶλλον, ἔστω καὶ στείχειν ἕτοιμος ἦν.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐκμάθωμεν· ἄξιος γὰρ ἐκφοβεῖν
Ὁρῶ σε τοῦ θανόντος, ὃν κτανεῖν λέγω.

ΚΡΕ. Ποῦ δ' ἔστιν ἡμῖν ἔρνος ἐκπεπυσμένον;

ΟΙΔ. Γῆς ἐν Λακωνικῆς, εἰ μὴ λόγοι κλύουσί με.

ΚΡΕ. Ἔπραξε δ' ἢ ἔπαθε τι τοῦτο πρὸς χρόνου;

ΟΙΔ. Ἀπῆλθε χειμὼν καὶ μακρὸς καὶ δυσπόρος.

ΚΡΕ. Ἐν τοῖσι δ' ἦλθε τοῖς τότ' ἐκφανὴς ἄναξ;

ΟΙΔ. Ἐν τοῖς· ἐν ἀρχῇ γ' ἦλθε τοῦ κρατοῦντος ἐμοῦ.

ΚΡΕ. Ἐν τοῖς δ' ἐμοῖς ἔτ' ἦν

Σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
ἹΕΡ. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ȣ̓ γὰρ ἂν κάρα
Πολυςεφὴς ὧδ' εἶρπε παγκάρπȣ δάφνης.
ΟΙΔ. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τȣ̃ θεȣ̃ φήμην φέρων;
ΚΡΕ. Ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
ΟΙΔ. Ἔςιν δὲ ποῖον τȣ̃πος; ȣ̓τε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' ȣ̃ν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
ΚΡΕ. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν,

σομένῳ χρησμῷ κεῖται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. Εἴθε ȣ̃ν παραγένοιτο Κρέων ἐπί τινι σωτηρίῳ τύχῃ λαμπρὸς, ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταςάσεως φαιδρός. Δεληθότως δὲ δείκνυσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τȣ̃ ὑποκριτȣ̃ ὁποῖον εἰσῆλθε.

Ib. Εἴ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ] Εἴθε γὰρ ἐν τύχῃ τινὶ, ὥσπερ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ὅντινα κοινόν ἐςι κατὰ γένος, ȣ̓τω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ τȣ̃, καὶ τό τῷ, κοινῶς λέγεται. Οὔτέ τȣ κλύων σάλπιγγος. Καί τȣ χρείας, καὶ, ἐν τύχῃ γέ τῳ.

Ib. Ἐν τύχῃ γέ τῳ] τȣ̃θ' ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ, τῷ, Πέμπει ἡμῖν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δὲ τῳ. Δέον γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῇ καὶ τινὶ, πρὸς ἀρσενικὸν Ἀττικῶς ἔτρεψεν· ὥσπερ ἐςὶ καὶ, ȣ̓τε τȣ σάλπιγγος κλύων· καὶ ἄλλα, ὡς ἔφαμεν εἰς τὸ αὐτό.

82, 83. Κάρα πολυςεφὴς] οἱ γὰρ ἐπί τινι αἰσίῳ παραγενόμενοι ἐκ Δελφῶν, ἐςεμμένοι ἐπανήεσαν. Ὡς καὶ Ἀριςοφάνης ἐν Πλȣ́τῳ φησί.

83. Παγκάρπȣ δάφνης] μὴ λάβῃς εἰς τȣ̃το ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ πολυςεφὴς, ἐςὶν ἡ γεννική.

84. Ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν] ȣ̓κ ἔςι (φησὶ) μακρὰν, ἀλλ' ἐγγύς. καὶ μέτρον ἔχων τȣ̃ ἀκȣ́ειν, διὰ τὸ πλησίον γένεσθαι. Ἄλλως. Ἐπὶ τȣ̃ διαςήματος ὤφειλε θεῖναι τὸ σύμμετρον· Ὁ δὲ ἐπὶ τȣ̃ προσώπȣ τίθησιν ἀντιςρόφως. Τὸ σχῆμα δὲ τȣ̃το τȣ̃ λόγȣ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ σύνηθες, ὥσπερ καὶ τὸ ταχὺς ἦλθεν.

85. Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα] ἴδιον τῶν ἐν χρείᾳ καθεςώτων φιλοφρονεῖσθαι μείζοσιν ὀνόμασι τȣ̀ς ταπεινοτέρȣς.

87. Ἐσθλήν· λέγω γὰρ] Ὁ μὲν Οἰδίπȣς τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπυνθάνετο, ὁ δὲ ȣ̓κ εὐθὺς αυτὸ τὸ ῥητὸν ψιλὸν εἶπεν. Ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφήμων ἄρξασθαι θέλει· ὁ δὲ νȣ̃ς, λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι ἂν κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα. τȣτέςιν, εἰ τὰ ἄγνωςα γνωσθείη, τὸ τίς ἐςιν ὁ φονεὺς Λαΐȣ· ȣ̓δὲν γὰρ χαλεπὸν ἔνι ἐν τῷ χρησμῷ, ἀλλ' ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτȣ̃ ῥηθέν.

Ib. Καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι] καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν προϊόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

87, 88. Εἰ τύχοι — ἐξελθόντα.] Ἤγȣν, ἐξέλθοι εἰ τελεσθείη.

89. Ἔςιν δὲ ποῖον τȣ̃πος] ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον εἶπεν, ἔτι ἀξιοῖ αὐτȣ̃ τȣ̃ ῥητȣ̃ ἀκȣ̃σαι· μέχρι γὰρ νῦν ȣ̓τε θαρσήσας, ȣ̓τε ἔμφοβός εἰμι, τῶν ὑπό σȣ ἀκȣ́σας.

Ib. Τȣ̃πος] τὸ ἔπος, τȣ̃πος. Τὸ ἔλαιον, τȣ̃λαιον. Τὸ ἐμὸν, τȣ̀μόν. Τὸ ἔδαφος, τȣ̃δαφος. Τὸ ἄμεινον, τἄμεινον.

89, 90. Οὔτε γὰρ θρασὺς, ȣ̓τ' ȣ̃ν προδείσας] τὸ θρασὺς εἶπε διὰ τὸ ἐσθλὴν, καὶ τὸ, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν. Τὸ δὲ προδείσας, διὰ τὸ δύσφορα.

90. Τῷ γε νῦν λόγῳ] ȣ̓ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ χαίρω ἢ πάλιν φοβȣ̃μαι.

93. Ἐς

Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ ξείχειν ἔσω.
ΟΙΔ. Ἐς πάντας αὐδᾶ· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
ΚΡΕ. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τἄ θεᾶ πάρα. 95
Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ,
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεσον τρέφειν.
ΟΙΔ. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
ΚΡΕ. Ἀνδρηλατᾶσίας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν 100
Λύσοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
ΟΙΔ. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
ΚΡΕ. Ἦν ἡμῖν, ὦ ἄναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν

93. Ἐς πάντας αὐδᾶ] ἐνώπιον πάντων λέγε.
Ib. —— αὐδᾶ] ἀξίως τῇ βασιλικῇ ἤθους δημοσίᾳ φράζειν κελεύει, ἅμα μὲν, ἐπεὶ μηδὲν ὑποπλεύων περὶ ἑαυτῆ, οἴεται καὶ θεραπαινὶς εἶναι· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τῆ ἐν μέσῳ ῥηθέντων ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως. Αὔξει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἦθος τῆ Οἰδίποδος, ὅπως αὔξοιτο τὰ τῆς τραγῳδίας, ὕστερον αἰτίᾳ αὐτῆ τῶν κακῶν ἀναφαινομένη.

93, 94. Πλέον φέρω τὸ πένθος] περὶ τέτων πλέον ἀγωνίζομαι, ἢ περὶ τῆς ἐμαυτῆ ψυχῆς.

94. Τὸ πένθος] τὸ τῶνδε· πρὸς τὸ πένθος συναπλέον, ἢ πρὸς τὸ πλέον· τὸ γὰρ πλέον πρὸς τὸ ἧ ἔχει τὴν δύναμιν. Ὅταν φέρω γὰρ τῶνδε τὸ πένθος, ἦγεν, ὑπὲρ τέτων πενθῶ πλέον, ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Ἄξιος δὲ βασιλέως καὶ πρόσατε ὁ λόγος ἔτος.

95. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα] ὅτι πολλάκις ἐκπίπλησι λοξοὶ χρησμοί.

Ib. Λέγοιμ' ἂν] Ἰσέον ὅτι Κρέων παρ' Ἀπόλλωνος μαθὼν ἀκριβῶς ὅτι Οἰδίπες ἦν ὁ τῆ λοιμῆ αἴτιος, φονεύσας τὸν πάλαι Λάϊον, καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτῷ ἐπαχθὴς, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἅμα δεδιὼς τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος, ἵνα μή τι κακὸν ἐξ αὐτῆ πάθῃ, ἐγκαταμεμιγμένως ταῦτά φησι. Μαρτύριον δὲ ὅτι σύνοιδε, τὸ, λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι.

96. Ἄνωγεν] Διπλῶς γράφεται ἀνώγω, καὶ ἀνωγέω, ἀνωγῶ.

Ib. Ἐμφανῶς] ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τῆ παραπέμψασθαι τὸς χρησμὸς, ἅτας εἶπεν.

96, 97. Ἄνωγεν — μίασμα—] Ἡ θεραπεία ἄνωγε καθαῖραι τὸ μίασμα.

98. Μηδ' ἀνήκεσον] ἦγεν, ἀθεράπευτον· λέγει δὲ τῦτο, ἐχ ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἐδεῖτο, ἀλλ' ὅτι ἡ τῇδ' ἀπέλασις θεραπεία τοῖς ἄλλοις εἶχεν.

Ib. Ἀνήκεσον] ἀπὸ τῆ α στερητικῆ μορίε, καὶ τῆ ἄκος.

99. Ποίῳ καθαρμῷ] ἀντὶ τῆ συμφέροντος πῶς καθαίρωμεν τὸ μίασμα, ἀνδρηλατᾶσίες ἦγεν, φονεύοντες; καὶ διὰ φόνε πάλιν λύσιες, ἦγεν, καθαίροντες φόνον.

100. Ἀνδρηλατᾶσίας] πρὸς τὸ ἐλαύνειν ἔχει τὴν δύναμιν. Πῶς δ' ἄνω ἐλαύνειν εἶπε, νῦν ἄμφω λέγει ἀνδρηλατᾶσίας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύσιας. Καὶ φαμὲν ὡς καὶ τὸ φονεῦσαι τὸν τῆ Λαΐε φονέα, ἀπέλασις τῆ μιάσματος ἦν.

101. Ὡς τόδ' αἷμα] ἦγεν, δι' ὃ τὸ μίασμα γέγονε· λέγει δὲ τὸν φόνον τῆ Λαΐε. Τὸ δὲ χειμάζον, ἀντὶ τῦ, κλυδωνίζον ᾗ διαφθεῖρον, Ἀττικῶς τέθειται, ἀντὶ τῆ χειμάζοντος καὶ διαφθείροντος τῆ αἵματος καὶ τῆ φόνε τῆ Λαΐε τὴν πόλιν.

104. Ἀγεν-

Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
ΟΙΔ. Ἔξοιδ' ἀκέων· ἐ γὰρ εἰσεῖδον γέ πω. 105
ΚΡΕ. Τάτε θανόντος, νῦν ἐπισέλλει σαφῶς
Τὰς αὐτόενλας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
ΟΙΔ. Οἱ δ' εἰσὶ πῆ γῆς; πῆ τόδ' εὑρεθήσεται
Ἴχνος παλαιᾶς δυσέκμαρτον αἰτίας;
ΚΡΕ. Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ· "τὸ δὲ ζητέμενον, 110
"Ἀλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελέμενον.
ΟΙΔ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπλει φόνῳ;
ΚΡΕ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν, πάλιν

104. Ἀπευθύνειν] Ἀπευθύνω τὸ ὀρθῶ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τῦ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιττὰ. Ἀπευθύνω καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἤτοι ἀνεύθυνον· ὑπευθύνω δὲ τὸ τιμωρῶμαι, τὸ ὑπευθύνον ποιῶ. Εὐθύνη δὲ ἡ τιμωρία. Τὸ ἐυθύνειν καὶ τὸ ἀπευθύνειν ἐπὶ τῶν ὀρθυμένων λοξῶν λέγεἰαι, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν. Καὶ ἀπὸ τάτων κατὰ μεἰαφορὰν, καὶ ἐπὶ τῦ κολάζειν. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικυμένων, καθ' ὃ λέγεἰαι ἐνἰαῦθα.

106. Ἐπισέλλει] ἐντέλλεἰαι, ὑποτίθεἰαι.

107. Τὰς αὐτόενλας] τὰς φονέας τάτε τιμωρεῖσθαι.

Ib. Τιμωρεῖν τινὰς] τὸ τινὰς ἐ πρὸς τὸ τιμωρεῖν (ὡς φασί τινες) ἀλλὰ πρὸς τὸ αὐτόενλας ἔχει τὴν δύναμιν· ἔτως, ἐπισέλλει ὁ Ἀπόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τὰς αὐτόενλας χειρὶ, ἤγεν, τὰς αὐτόχειρἀς τινας. Εἰ δ' εἴποις ὡῶς, τὸ μὲν αὐτόενλας ὡρισμένον εἰπὼν, μετὰ τῦτο τίθησι τὸ τινάς ἀόριστον· φαμὲν ὅτι διὰ τῦτο ἔτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπό τινων ἀνηρῆσθαι Λάϊον, φανερὸν ἦν, τίνες δ' οἱ φονεῖς ἦσαν, τῦτ' ἦν ἀφανές.

108. Πῆ τόδ'] εὑρεθήσεται αὕτη ἡ αἰτία δυσδιάκριτος ὖσα;

109. Δυσέκμαρτον] ἀπὸ τῦ δῦς, καὶ τῦ τεκμαίρομαι. δυσκατέργαστον, δυσκατάληπτον. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν τὸ ἴχνος σκοπεύντων.

Ib. Ἴχνος δυσέκμαρτον] ἀντὶ τῦ σημεῖον δυσεύρετον.

110. Ζητέμενον] Ζητῶ, τὸ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ. Ζητεῖται, τυγχάνει, εὑρίσκει. Ἕ δὲ ἀμελεῖ ἢ εὑρίσκει, ἀπολυγχάνει.

111. Ἀλωτὸν] ὥστε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένης ἐξευρεῖν. ἀπὸ κοινῦ δὲ τὸ ἔφασκε. λέγει δὲ τὸ πρᾶγμα.

Ib. Ἐκφεύγει] λανθάνει. Καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεἰαι τῶν ἁλισκομένων, ἢ ἐκφευγόντων.

Ib. Τἀμελέμενον] ἤγεν, ἐ καλαλαμβανόμενον διαδιδράσκει.

112. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] τὸ πότερα ἐ πρὸς τὸ συμπίπλει ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἴκοις καὶ τὸ ἀγροῖς καὶ τὸ ἐπ' ἄλλης γῆς. Τὸ γὰρ πότερα, ἀντὶ τῦ, ποῖον.

Ib. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] ὡς συνετὸς ὁ Οἰδίπυς ζητεῖ τὰ καθ' ἕκαστα, εἶτα ἔτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξεισι, μελαπεμψάμενος τὰς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδυ γένηται. Θεωρὸς δὲ ὁ πρὸς τὰς Θεὰς διὰ χρησμὸν ἀπεσχόμενος.

114. Θεωρὸς] Θεωρὸς φασι τὰς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπιόντας τῦ μαθεῖν ἕνεκα περὶ ὧν αὐτοῖς ἐςὶ ζήτησις. Ἀπῆλθεν ἕν ὁ Λάϊος εἰς Ἀπόλλω, χρησόμενος περὶ τῦ ἐκλιθέντος παιδὸς, εἰ ἄρα ζῶη. Ὅσις ἐκ ἀφικέλο ὡς ἀπεσάλη, ἤγεν, ἐχ ὑπέσχεφεν εἰς τὸν οἶκον ὥσπερ ἀπεδήμησεν.

Πρὸς οἶκον ὑμέτερον ἴκεθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεσάλη. 115

ΟΙΔ. Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκλωρ ὁδῶ
Καλεῖδ', ὅτε τὶς ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕ. Θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔ. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕ. Λῃσὰς ἔφασκε συλλυχόλας, ὑ μιᾷ
Ῥώμῃ κλανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔ. Πῶς ἦν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσετ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125

ΚΡΕ. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐῳ δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.

ΟΙΔ. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶργε τῦτ' ἐξειδέναι;

114, 115. Ἐκθημῶν,—πάλιν Πρὸς οἶκον] ἐμέτερ. πάλιν ἀφίκεο, ἀντὶ τῦ, ἐπανέζευξεν πρὸς οἶκον.

115. Ὡς ἀπεσάλη] καθὰ ἀπεδήμησεν· ἀπεζάλη τὶς ὑπό τινος, ἀντὶ τῦ, ἐπέμφθη· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῦ, ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν.

116. Οὐδ' ἄγγελός τις] οἷον, οὐδὲ ἀκόλουθος, παρ' ᾧ τις ἂν μάθοι καὶ χρήσαιτο πρὸς ζήτησιν.

117. Ἐχρήσατ' ἂν] ἤγουν, ἐκ εἰδέ τις τῶν συνόντων τότ' ἐκείνῳ, ἀφ' ἧ τις ἐκμαθὼν καὶ ἀκούσας, εἶχεν ἂν χρήσασθαι τῷ ἀκουσθέντι, ἤγουν, καίπερ ἐνόησεν ἂν τὸν πραξαντα τὸν φόνον.

118. Θνήσκουσι γὰρ] οἷον, πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀνῃρέθησαν, ὁπλονότοι ὑπεραγωνιζόμενοι τῷ δεσπότῃ, πλὴν ἑνός· ὃς διὰ δειλίαν ἐκφυγὼν, οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ λῃστῶν ἀνῃρέθη· ἄρκος δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν. Ἅμα μὲν γὰρ ἐπαίρουσι τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν· ἅμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει ὄντες, τὰ βαρύτερα μείζω δοξάζουσι. Καλῶς δὲ ᾠκονόμηται, ἵνα τύχωσι, μὴ ἐλέγχοιτο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

121. Ἀρχὴν βραχεῖαν] ἤγουν, εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὡς ἐλπίζειν. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐλπίδος, ἡ γὰρ μικρὰ ἀφορμὴ, μειζόνων ἐλπίδα παρίστησιν.

122. Λῃσὰς] λῃΐζω, λῃΐσω, λῃΐζδς, καὶ λῃΐσὰς γράφεται, καὶ λῃΐστὴς ποιητικῶς καὶ λῃΐστωρ. ἐκ τύτου καὶ λῃστρικὸς. Τὸ ὅλον ἐνθύμημα, ἐχ εἷς λῃστὴς ἐφόνευσεν, ἀλλὰ πολλοί. τῦτο γάρ ἔστι τὸ σὺν πλήθει χερῶν· Πῶς ἂν ἐτόλμησεν ὁ λῃστὴς φονεῦσαι αὐτὸν, εἰ μὴ δῶρα ἔλαβεν ἔκ τινος τῶν Θηβαίων;

122, 123. Οὐ μιᾷ Ῥώμῃ] ἀντὶ τῦ, ἐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλούς.

124. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἀντὶ τῦ, εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει. τείνει δὲ τῦτο εἰς Κρέοντα, ὡς αὐτῷ συνθεμένῳ τῷ τῦ Λαΐου φονεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. Ἐνθένδε ὦν, ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

1b. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἤγουν, εἰ μήτις τῶν πολιτῶν δεήθειεν αὐτὸν, χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνῳ φόνον.

126. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν] καὶ τότε (φησὶ) ταῦτα ὑπενοεῖτο, ὅτι ἐπιβεβούλευται.

130. Ἡ

ΚΡΕ. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ·
Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
Πρὸς τῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν.
Ὡς' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῇ τῇδε τιμωρῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑπὲρ γὰρ ὑχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτῦ τῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὅσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κλανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν ἕν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Ἀλλ' ὡς τάχισα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων

130. Ἡ ποικιλῳδὸς] ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἡ Σφὶγξ, μεθέντας τὰ ἀφανῆ τὰ κατὰ τὸν φόνον τῦ βασιλέως. Τῦτο γὰρ ἀφανὲς, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν. Ἡ ἕτως· ἡ Σφὶγξ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθέντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν φόνον, τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν. τυτέστι, τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα.

132. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] αὖθις ζητεῖν τὰ παρακείμενα ἡμῖν. Οἷον, ἀναδραμῦμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῦ πράγματος, καὶ εἰς φῶς ἄξω. Ἴσως δὲ λεληθότως καὶ τὸ ἕτερον ἐγκεῖται ἐν τῷ ἐγὼ φανῶ, ὅπερ ἔ φησι μὲν ὁ Οἰδίπυς, μανθάνει δὲ ὁ ἀκροατὴς, ἐπὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεσθαι.

Ib. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] συγκατάθεσις Οἰδίποδος, ὥςε τὸν φόνον ἐκδικῆσαι Λαΐῳ.

133. Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ] Πρόθεσις ἀντὶ ὑπὲρ προθέσεως.

134. Τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν] γράφεται, τήνδε θεσπίζει γραφήν.

135. Ὡς'—ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον] ἥκειν, βοηδὸν, ἐν δικῇ. Σύμμαχος τῷ δεῖνι, ὡς πρόμαχος, ὑπέρμαχος. Ἥκειν, ποιῦντα ἐμὲ τὰ ἀνήκοντα τῷ Θεῷ.

136. Τιμωρῦντα] προσβοηθῦντα.

Ib. Τῷ Θεῷ θ' ἅμα] ἥκειν, τῷ Ἀπόλλωνι. Βοηθήσω γὰρ καὶ τύτῳ, εἰ τὴν μαντείαν αὐτῦ βεβαιώσαιμι, ζητήσας ἐξ ἐξευρὼν τὸ μίασμα.

137. Ὑπὲρ γὰρ ὑχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων] ἐ μόνον ὑπὲρ τῦ ἀγχεμνέυε βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῦ ἐμῦ· ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως κἀμοὶ ἐπιβελεύσει. Πεπλαγίκασι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίτθεται τῷ Θεάτρῳ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπυς, καὶ ἑαυτὸν τιμωρήσεται.

Ib. Ἀπωτέρω φίλων] ἤγεν, τῦ πόῤῥω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαΐυ· φίλον δὲ τῦτον εἶπε, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἔχειν ἀρχήν, ἣν ἐκεῖνος.

137, 138. Ὑπὲρ—φίλων, Ἀλλ' αὐτὸς αὐτῦ] Συνυπακύεται ἡ ὑπὲρ ἀπὸ κοινῦ. ἵν' ᾖ, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτῦ.

138. Ἀποσκεδῶ] ἀποσκεδάσω· ἡ δὲ χρῆσις Ἀτθική.

Ib. Μύσος] ὁ φόνος. μῖσος ἡ ἔχθρα.

140. Τοιαύτῃ χειρὶ] τοιαύτῃ τόλμῃ χειρὸς, τοιύτῳ φόνῳ.

141. Κείνῳ προσαρκῶν] καὶ τῦτο κινητικὸν τῦ Θεάτρυ· τὰ γὰρ ἐναντία ἀποβήσεται.

142. Ἐμεῖς μὲν βάθρων] ἰςέον ὅτι ὁ τόπος ἐνθα

Ἵςασθε, τȣ́σδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδȣς·
Ἄλλος δὲ Κάδμȣ λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω.
Ὡς πᾶν ἐμȣ̃ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
Σὺν τῷ θεῷ φανȣ́μεθ', ἢ πεπτωκότες.——
ἹΕΡ. Ὦ παῖδες, ἱςώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται·
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσȣ παυςήριος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι, τίς ποτε

ἔνθα ἡ ἐκκλήσια ἐγένετο, βαθμῖσιν ἦν κύκλω διειλημμένος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίςως ἠκροῶντο τȣ̃ ἱςαμένȣ ἐν μέσῳ καὶ συμβȣλεύοντος.

143. Ἵςασθε] ἀνίςασθε.

Ib. Ἱκτῆρας] τȣ̀ς κλάδȣς τῆς ἱκετηρίας ἀπάραντες· ἔςι δὲ κλάδος ἱκετήριος, κλὼν ἐλαίης ἐςεμμένος ἐρίοις, ὃ δὴ καὶ ἱκετηρίαν ἔλεγον.

144. Ἄλλος δὲ Κάδμȣ λαὸν] πιθανὴ ἡ εἴσοδος τȣ̃ χορȣ̃· σκέπτεσθαι γάρ φησι δεῖν μετὰ τȣ̃ δήμȣ περὶ τῶν πρακτέων.

145. Ὡς πᾶν ἐμȣ̃ δράσοντος] ὅσον συμβάλλεται εἰς τὴν περὶ τȣ̃ μιάσματος ζήτησιν καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δράσειν.

146. Ἢ πεπτωκότες] κινδυνεύσαντες. Τȣ̃το δὲ λέγει, ὅτι εἰ μὲν εὑρήσομεν τὸ μίασμα καὶ ἀπελάσομεν, πεπαύσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' ȣ̓ν προχωρήσει ἀεὶ, καὶ ἡμᾶς ἐκτρέψει τελείως.

147. Ὦ παῖδες] ἔξεισιν ὁ ἱερεὺς πράξας δι' περ ἦλθεν. ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τȣ̃ χώραν εἶναι ἑτέρῳ ὑποκριτῇ.

Ib. Τῶνδε γὰρ χάριν] καὶ γὰρ χάριν τῶνδε δεῦρο ἐπορεύθημεν, ὧν ȣ̓τος ἐπαγγέλλεται, ἤγȣν, ὑπισχνεῖται.

148. Ἐξαγγέλλεται] ἐξαγγέλλει. ἡ δὲ χρῆσις Ἀττική.

151. Ὦ Διὸς ἁδυεπὴς] κατὰ τὴν πρόςαξιν τȣ̃ βασιλέως πάρεισι πρεσβύται τινὲς, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συμπληρȣ̃ται. Διὸς δὲ ἡδυεπῆ φάτιν τὴν μαντείαν φησίν. Ο γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης δόκει εἶναι τȣ̃ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνȣ λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν, καὶ Ὅμηρος, Διὸς ἄγγελος ὄσσα δεδῄει. Λείπει δὲ ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῆς Πυθῶνος· ἢ δι' ἀέρος διαδιδομένη.

Ib. Ὦ Διὸς ἁδυεπὴς] φασὶν Ἕλληνες τὴν φάτιν θυγατέρα Διὸς, ὅθεν καὶ τὴν ἐκ Ἀπόλλωνος ἐλθȣ́σαν αὐτοῖς μαντείαν περὶ τȣ̃ λοιμȣ̃, φάτιν Διὸς καλεῖ· ἡδυεπῆ δὲ ταύτην ὠνόμασεν, ὡς συντελȣ̃ντα αὐτοῖς φέρȣσαν· πολύχρυσον δὲ τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυσῶν δεδομῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, ἃς χιλίας αὐτῷ Κροῖσος πέπομφεν. Ἢ διὰ τὴν τῶν ἀναθημάτων πολυτέλειαν. τὸ δὲ τίς ἀντὶ τȣ̃ ποδαπὴ, ταχέως ποιήσȣσα ἀπαλλαγὴν τȣ̃ λοιμȣ̃, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον. Τό δ' ἐκτέταμαι ἀντὶ τȣ̃ ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες, ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχȣσι. Τὸ δ' ἀμφὶ σοὶ, πρὸς τὸ πάλλων ἔχει τὴν δύναμιν, ȣ̓ πρὸς τὸ ἁζόμενος, ȣ̓τως· ἐκτέταμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, πάλλων καὶ κινῶν ἀμφὶ σοὶ, ὦ Δήλιε ἰήϊε Παιὰν, τὴν φρέν' ἐν δείματι φοβερὰν, ἁζόμενος καὶ σεβόμενός σε. Τȣ̃τ' ἔςιν, ἐκπλήττομαι τῇ σῇ μαντείᾳ, καὶ μετὰ φόβȣ πρός σε τείνω τὸν νȣ̃ν μȣ, δεόμενος ἀπαλλάξαι με τȣ̃ λοιμȣ̃.

Τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος
Ἀγλαὰς ἔβας Θήβας;
Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα,
Δείματι πάλλων,
Ἰήϊε Δάλιε Παιὰν
Ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος·
Τί μοι ἢ νέου
Ἢ περιτελλομέναις
Ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος,
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον
Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα·

μῦ. Εἰπέ μοι, ὦ ἄμβροτε καὶ Θεία Φάτις ἢ Μανῖεία, τέκνον τῆς χρυσέας καὶ λαμπρᾶς Ἐλπίδος, τί χρέος καὶ χρείαν ἐξανύσεις καὶ τελέσεις ἐμοί· (καὶ γὰρ χρεία πολλὴ ἦν τῆς ἀπαλλαγῆς τῦ λοιμῦ) ἢ νέον, ἢ ἐν περιτελλομέναις καὶ ἐπελθούσαις ὥραις. Τῦτ' ἔχε, νῦν παῦσες τὸν λοιμὸν, ἢ ὕστερον; δέον δ' εἰπεῖν νῦν, νέον εἶπε πρὸς τὸ χρέος. Ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν Μανῖείαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζυσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσειέ τι δεῖ ποιεῖν, εἶτα τὰς μανῖείας δέχοιλαι. Κεκλόμενος καὶ ἐπικαλούμενος πρῶτά σε, ὦ Θεὰ Ἀθηνᾶ Σύγαλσε τῷ Διός. Τὸ δὲ κεκλόμενος πρὸς τὸ πάλλων καὶ τὸ ἀζομενός ἐστι, διὰ μέσου ῥηθέντος τῦ τί μοι νέον, μέχρι τῦ φάμα. Οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοοῦντες, κεκλομένῳ πρὸς τὸ τί μοι, γράφυσι· καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν· (ἐκ Διὸς γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σὺ) τὴν γαιάοχον καὶ τὴν συνέχυσαν τήνδε τὴν γῆν, ἥτις Θάσσει καὶ κάθηλαι ἐυκλεᾶ καὶ ἔνδοξον Θρόνον κυκλόεντ' ἀγορᾶς. Τῦτ' ἔχυ, ἥτις ἐν ἀγορᾷ ναὸν ἔχει κυκλοτερῆ. καὶ ἐκηβόλον καὶ τοξικὸν Φοίβον, κεκλόμενος ἀπὸ κοινῦ. Νοεῖται δὲ τὸ ἀδελφεὰν, καὶ πρὸς τὸ Ἀπόλλωνα, εἰ καὶ πρῶ τῦ εἰπεῖν κεῖνον, αὐτὴν προεθήκεν.

151, 152. Τίς πάλε Τᾶς πολυχρύσου] εἰ τις ποτέ ἐστιν. Ὅτι μὲν γὰρ πάρεσει λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος, ἀκηκόασι, τὸ δὲ ῥητὸν αὐτὲ ζητῦσιν.

154. Ἐκτέταμαι] ἐκπέπληγμαι.

Ib. Φοβερὰν φρένα] τὴν περίφοβον· καὶ Ἀλκαῖος, "Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν ςήθεσι φύει φο "βερός·" αντὶ τῦ, περίφοβος.

155. Δείματι πάλλων] ἀντὶ τῦ, παλλόμενος φόβω, ἀγωνιῶν. Ῥαφέλαι καὶ πολλῷ. Τῦτο δὲ τοῖς πρὸ αὐτῦ συναπέλου, ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σῦ χρησμοῖς, σεβόμενος τὰ ἀπὸ σῦ εἰρημένα.

156. Ἰήϊε Δάλιε Παιὰν] διὰ μέσου τῦτο. ἐπὶ δὲ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήϊος, ἐπεὶ τοιῦτω μέλει ἥδον τὺς παιᾶνας. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἥδονίο οἱ παιᾶνες, ἐλέγετο καὶ ὁ Ἀπόλλων ἰήϊος· ὡς ὑπὸ τοιῦτε μέλυς ὑμνήμενος, ὥσπερ Εὔϊος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἐπὶ τῦ παιᾶνος τὸ αὐτὸ τῦτο συμβαίνει· λέγεται γὰρ Παιὰν ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τύτε καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνῆαῦθα. Δείκνυλαι δὲ καὶ ἐν τύτοις τῦτο σαφέςερον, Ὑμνείω Παιᾶνα μέγαν Θεὸν Ἀπόλλωνα.

Ib. Ἰήϊε] Ἐπὶ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήϊος. Ἐπὶ τοιύτω μέλει ἥδον τὺς παιᾶνας· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἥδονίο οἱ παῖδες.

159, 160. Ἢ περιτελλομέναις Ὥραις] εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον προϊύσης τῆς ὥρας. Ὁ δὲ νῦς, τί μοι ἢ νῦν ἢ κατὰ χρόνον ἀνύσεις.

Ib. Περιτελλομέναις Ὥραις] κατὰ τὰς περιτελλομένας ὥρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιύσας.

162. Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα] καλῶς. παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὶ γενόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἔτω φημίζυσι πρὸς τὸ λόγιον, παρ' ὅσον ὑπὸ ἐλπίδος καὶ χρησμὺς αἰτῦσιν ἀπὸ Θεῶν.

Πρῶτά σε κεκλόμενος
Θύγατερ Διὸς
Ἄμβροτ' Ἀθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς
Θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον.
Ἰὼ, ἰὼ.
Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,

163. Πρῶτά σε] γράφεται πρώταν γε.

Ib. Κεκλόμενος] ἤγουν, κέκλομαι. Ἡ μετοχὴ δοτικὴ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος, ἔχουσι δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ Ὁμήρου.

164. Θύγατερ Διὸς] μεταβαίνει λοιπὸν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν θεῶν.

166. Γαιάοχόν τ'] ἐπειδὴ ἡ αὐτή ἐστι τῇ Ἑκάτῃ. Ἡ δὲ θεὸς αὕτη ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἱλεῖται, καὶ τιμᾶται ἐν ταῖς τριόδοις. Ἢ ἀντὶ τοῦ, τὴν πολιοῦχον· ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἴληφεν.

167. Ἄρτεμιν] Ἡ αὐτή ἐστιν ἡ Ἄρτεμις τῇ Ἑκάτῃ, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριόδοις.

168. Εὐκλεᾶ θάσσει] εὔκλεια Ἄρτεμις οὕτως παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται.

169. Καὶ Φοῖβον] τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοιμῷ τὴν εὐχὴν γενέσθαι, ὧν αἴτιος εἶναι δοκεῖ· τάχα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

Ib. Φοῖβον ἑκαβόλον] καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν μακρόθεν πέμποντα τὰ βέλη.

171. Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι] ἀντὶ τοῦ, ὦ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμι καὶ Ἄπολλον, προφαίνητέ μοι τρισσοὶ ἀλεξίμοροι καὶ βοηθοί. Εἰ καί ποτε φλόγα πήματος ἠνύσατε, ἐτελέσατε τῇ πόλει ἐκτοπίαν καὶ πορρωτάτην, πήματος πρότερον, ἄτης καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινουμένης ὑπὲρ, (ἤγουν, ὑπεράνω) τῆς πόλεως, ἔλθετε καὶ νῦν, ὦ πόποι καὶ θεοὶ, εἰς βοήθειαν. Ἢ πρὸς τὸ νῦν στικτέον, τὸ δὲ ὦ πόποι, ἀντὶ τοῦ, φεῦ. Νόει δὲ καὶ τὸ προτέρας ἄτας ὀρνυμένας αἰτιατικῶς, οὕτως, φλόγα πήματος, λέγω προτέρας ἄτας ὀρνυμένας. Καλῶς δ' εἶπε τὸ φλόγα. Τὰ γὰρ πήματα δίκην φλογὸς εἰς οὓς ἐπέλθῃ καθίσταται· φέρω γὰρ πήματ' ἀνάριθμα καὶ πολλά. Νοσεῖ δ' ὁ πρόπας καὶ ὅλος στόμος ἐμοί. Ἤγουν, ὁ βίος καὶ ἡ ζωή μου μετὰ φορᾶς διέρχεται πάσης. Στόλον γὰρ ἐνταῦθα καλεῖ τὴν ἐν τῷ βίῳ πορείαν καὶ δίαιταν. Οὐδ' ἔνι καὶ ὑπάρχει ἔγχος καὶ δύναμις φροντίδος, ἐν ᾧ ἔγχει ἀλέξεται καὶ βοηθήσει τὶς ἑαυτῷ. Τοῦτ' ἔστιν, εἰς τοσοῦτον ἀπορίας τὰ παρόντ' ἡμῖν ἐλήλυθε πράγματα, ὥστε φροντίδα καὶ μηχανὴν ἥν τινα οὐκ ἔστι πορίσασθαι πρὸς ἀπαλλαγήν. Οὔτε γὰρ αὔξεται καὶ ἀναφύεται. ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς, τοῦτ' ἔστιν, οὔθ' ἡ γῆ ἀναδίδωσι σπέρματα, καὶ τὴν ἄλλην πόαν, ὅπερ ἐνδόξου γῆς ἐστίν. οὔθ' αἱ γυναῖκες ἀνέχουσι καὶ ἀναφέρουσι καὶ ἐλευθεροῦνται τῶν ἰηΐων καὶ θρηνητικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν τόκοις καὶ ἐν γενέσεσι. τοῦτ' ἔστιν, οὔθ' αἱ γυναῖκες δύνανται τίκτειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν τὰ ἔμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐξιόντα· ἄλλον δ' ἄνθρωπον σὺν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἴδοις ἂν ὄρμενον, ἐλλιμενίζοντα καὶ φερόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ ἑσπέρου καὶ σκοτεινοῦ θεοῦ, ἤγουν, τοῦ ᾅδου, κρεῖσσον καὶ κάλλιον ἀμαιμακέτου πυρὸς, ἤγουν, ταχύτερον τοῦ τῆς ἀστραπῆς πυρὸς, ἅπερ καὶ ἅτε καὶ καθὰ εὔπτερον ὄρνιν. Ταῦτα δὲ λέγει ἵνα δηλώσῃ τὸ τάχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὧν ἀνάριθμος καὶ ἀσύντακτος ἡ πόλις ὄλλυται. Διὰ τούτων γὰρ συνίσταται.

Ib. Ἀλεξίμοροι] ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν ἤγουν, τὴν δυστυχίαν.

172. Καὶ

Εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ὀρνυμένας πόλει, ἠνύσατε
Ἐκτοπίαν φλόγα πήματος,
Ἔλθετε νῦν, ὦ πόποι.
Ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα·
Νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος.
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ὥ τις ἀλέξεται· ὅτε γὰρ
Ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεται, ὅτε τόκοισιν
Ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι
Γυναῖκες· ἄλλον δ' ἂν
Ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς

172. Καὶ προτέρας ἄτας] τῆς ἀπὸ τῆς Σφιγγός. Τὸ δὲ ἠνύσατε ἀντὶ τοῦ, ἐφθείρατε. καὶ Ὅμηρος· "Ἢ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον "ἀντιβολήσας."

172, 173. Ὕπερ Ὀρνυμένας πόλει] ἡ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἤγουν, κινουμένας κατὰ τῆς πόλεως.

173, 174. Ἠνύσατε Ἐκτοπίαν] ἤγουν, ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην· τουτέστι ἐξετοπίσατε, ὑπερόριον ἐποιήσατε. Τόπος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὁ θεός.

Ib. Ἐκτοπίαν] ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἢ ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι. Ὅ ἐστιν ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως.

Ib. Φλόγα πήματος] περιφραστικῶς, τὴν πημονὴν τὴν διάπυρον.

177. Πρόπας στόλος] ἡ πᾶσα δύναμις, ὁ πᾶς λαός.

178. Φροντίδος ἔγχος] ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχεσθαι. Οἷον, οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς φροντίδος ἔγχος. Τοῦτο δὲ, οἷον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον.

180. Ἔκγονα—χθονὸς] ἢ τὰ δένδρα, ἢ τοὺς παῖδας φησίν.

Ib. Ἔκγονα] Ἤγουν, σῖτοι καὶ τὰ ἄλλα γεννήματα, οἱ κάρποι.

181. Οὔτε τόκοισιν] αἵτε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσι. Τουτέστιν, οὐ περιγίγνονται τῶν πόνων. Τὸ δὲ ἀνέχουσιν, ἤτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἄνω ἑαυτὰς ἔχουσιν ἢ ἄγουσιν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νευόντων μόγις ἐν τῷ νήχεσθαι. Ἢ ἄνεσιν ἔχουσιν.

182. Ἰηΐων] ἤτοι τῶν μετ' εὐχῆς γιγνομένων, ἢ τῶν λοιμικῶν· ἰηΐος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφερέται· ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος· αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς· οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν.

183. Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ] ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἴδοις ἀποθνήσκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πτήσει ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ πέτεται.

185. Εὔπτερον] Καλῶς ἔχοντα ἕνεκα τῆς πτήσεως, ἤγουν ὠκυπτέρην.

186. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς] ἢ οἷον ὀξυτέρου πυρὸς εἰς τὸ σπεύδειν εἰς ᾅδην· ἢ κρεῖσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος καὶ καίειν· καὶ γὰρ ὑπερ-

Ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου
Θεοῦ, ὧν πόλις ἀνάριθμος
Ὄλλυται. νηλέα δὲ γενέθλα
Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκτως· ἐν δ' ἄλοχοι
Πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
Ἀκτὰν παρὰ βώμιον
Ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
Ἱκτῆρες ἐπιςονάχουσι.

ὑπερβολὴ καὶ ἐπίτασις τοῦ πάθους. Ἄλλως· ἐυτονώτερον τῆς περισσῶς μεγάλης φλογὸς, καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔςι μῆκος παραβαλεῖν.

187. Ὄρμενον] κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ ἑσπέρου θεοῦ, ἤγουν, σκοτεινοῦ· περιφραςικῶς δὲ τοῦ ᾅδου· πρὸς ὃν ἔλεγον διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης κατάγεσθαι τὰς ψυχάς.

187, 188. Ἑσπέρου Θεοῦ] τοῦ ᾅδου.

189. Νηλέα δὲ γενέθλα] νηλέα τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους· τὸ αὐτὸ δέ ἐςι τῷ ἀνοίκτους· οὐκ ἠλέουν δὲ ἀλλήλους, ἴσως ὑπὸ τῆς συνηθείας τοῦ κακοῦ, ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων.

Ib. Νηλέα δὲ γενέθλα] κεῖται δὲ πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ ἀνοίκτως νηλέα καὶ ἀνηλεῶς γενέθλα· τοῦτ' ἔςιν, ἔκπίπτουσι τῶν γαςέρων τῶν γυναικῶν τὰ ἔμβρυα, πρὶν ἢ τυχεῖν τοῦ προσήκοντος τῷ τοκετῷ καιροῦ, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενα. Ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἀώροις γεννήμασιν, αἱ ἄλοχοι καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν σὺν ταύταις. Τοῦτο γάρ ἐςι τὸ, καὶ αἱ πολιαὶ μητέρες αὐτῶν ἐπιςονάχουσι καὶ θρήνουσιν, ἄλλοθεν ἄλλαι παρὰ τὴν βώμιον ἀκτὴν, ἤγουν, παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν θυσίαις, ἱκτῆρες καὶ παρακλήτορες τῶν λύγρων πόνων. Τοῦτ' ἔςιν, αἱ μὲν ἄλοχοι διὰ τα ἄωρα γεννήματα ἱκετεύουσαι, δι' αὐτὰς δ' αἱ μητέρες αὐτῶν. Καλῶς δ' εἶπε τὸ βώμιον ἀκτὴν. Ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἀκταὶ σωτήριον, οὕτω καὶ αὐταῖς οἱ βωμοί. Ἐνταῦθα γὰρ θύουσαι, ἀπαλλαγῆναι εὔχονται. Παίων δὲ, ὅς ἐςιν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπ' ἀφέσει λοιμοῦ ἀδόμενος, λάμπει, καὶ διὰ πυρσοῦ εἰς ὕψος αἴρεται ἐξ ὑμῶν· Καὶ γῆρυς καὶ βοὴ ςονόεσσα καὶ θρηνητικὴ, ὅμαυλος καὶ συμμιγὴς καὶ ὁμόθρους, ὑπὲρ ὧν καὶ ὧν τίνων, τοῦ παιᾶνος καὶ βοῆς, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς Ἀθηνᾶ εὐῶπα καὶ εὐόφθαλμος, πέμψον ἡμῖν ἀλκὴν καὶ βοήθειαν, καὶ τὸν μαλερὸν καὶ καυςικὸν Ἄρεα, ἤγουν, τὸν λοιμόν. Εἰκότως δὲ τὸν λοιμὸν Ἄρει παρεικάζει, ὡς Φθορᾶς αἴτιον, ὥσπερ ἐκεῖνος· ὃς νῦν φλέγει καὶ καίει μὲ ἄχαλκος ἀσπίδων, ἤγουν, δίχα ξιφῶν καὶ ἀσπίδων· τούτοις γὰρ ἐπέρχεται Ἄρης· φλέγει με ἀντιάζων καὶ ἐμπίπτων περιβόητος καὶ μέγας καὶ σφοδρός. Περιβόητον δὲ τοῦτον καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν τούτῳ πολλὰς γενέσθαι, ὥσπερ ἐν πολέμοις, βοάς· δὸς νωτίσαι καὶ παλινδρομῆσαι, καὶ ποιήσασθαι δράμημα καὶ πορείαν παλίσσυτον καὶ ὀπισθόρμητον τῆς πατρίδος.

190. Πέδῳ θανατηφόρῳ] Παρὰ τῇ γῇ τῇ θανατηρᾷ, τῇ φθοροποιῷ, ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς μεταλαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς νόσου τὰ ζῶα.

191. Ἀνοίκτως] μὴ φροντιζομένη ὑπὸ τίνος ἐλευθερωθῆμεν.

192. Ἐπὶ ματέρες] Ἤγουν, ἐπὶ τούτων δὲ, αἱ ἄλοχοι κεῖνται δηλονότι. Ἐπίπαππος· ὁ ἐπὶ τῷ πάππῳ πάππος· οὕτω καὶ ἐπιμήτηρ ἡ μάμμη.

193. Ἀκτὰν παρὰ βώμιον] ἀντὶ τοῦ παραχώριον, ὅπου οἱ βώμοι τῶν ναῶν εἰσίν· ἐκ τούτου δῆλον ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνησκον. Ἄλλως· ἐπ' ἀκὰν παραβώμιον, ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχήν.

194. Ἄλλοθεν ἄλλαι] ἤγουν, ἀπ' ἄλλου μέρους, ἄλλαι κείμεναι δηλονότι.

195. Ἱκτῆρες] τουτέςιν ἱκέτιδες.

Ib. Ἐπιςονάχουσι] ἀντὶ τοῦ, ςονάχουσι, ἕνεκα τῶν χαλεπῶν πόνων.

196. Παιὼν

Παιὼν δὲ λάμπει, ϛονόεσσά τε γῆρυς
Ὅμαυλος· ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα
Θύγατερ Διὸς εὐῶπα, πέμψον
Ἀλκαν, Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας ἔπυρον· εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρηΐκιον κλύδωνα.

196. Παιὼν δὲ λάμπει] ἀντὶ τοῦ, ἀκμάζει λαμπρῶς τῇ φωνῇ· λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν.

Ib. Παιὼν δὲ] Ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος περιφανῶς ὑμνεῖται. Ἐπαιάνιζον οἱ μὴ παθόντες, ἐϛέναζον οἱ παθόντες.

197. Ὅμαυλος] Ἅμα ὑπὸ πάντων ᾀδομένη ὀξὺ ἐρῶσα καὶ καθαρὸν εὐῶπις πρὸς μὲν τὸ ἄρεα, τὸ ἄχαλκος. πρὸς δὲ τὸν μαλερὸν, τὸ φλέγει. Ὅμαυλος, ὁμόθρους, ὁμόφωνος. Τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐϛι τῷ ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ ϛεναγμάτων.

197, 198. Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα Θύγατερ] πρὸς τὴν φήμην πάλιν φησὶ τῆς μαντείας. Ἐλπίζουσι γὰρ ἐπί τινι ἀγαθῷ τὸ μάντευμα ἀποβῆναι. Χρυσέα δὲ, τιμία· φασὶ γὰρ οὕτως τιμᾶσθαι χρυσῆν.

199. Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν] ἀντὶ τοῦ, τὸν καταμαραίνοντα. Τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ τοῦ δίκην ἀναιροῦντος πολέμου. Ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πέμψον.

200. Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων] οὐ χρώμενος ὅπλοις φλέγει ἡμᾶς. Περιβόητος δὲ, περὶ ὃν ἕκαϛος βοᾷ. Μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιὼν, ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν.

202. Νωτίσαι] ἀπελάσαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς. ἢ οὕτως, πέμψον ἀλκὴν ὥϛε παλινόρμητον αὐτὸν γενέσθαι, τὰ νῶτα τῇ πόλει δόντα. Λείπει δὲ τὸ δός.

203. Πάτρας ἔπυρον] ἤτοι ἐπ' οὖρον, ὅ ἐϛιν εἰς ἄνεμον. Ὅμηρος, "Εἰς ὄρος, ἢ εἰς "κῦμα." ἢ ἄπυρον, ἀπὸ τῶν ὅρων τῆς πόλεως.

Ib. Πάτρας ἔπυρον] ἤγουν, ἐπὶ τῶν ὅρων ἐλθόντα τῆς Ἀμφιτρίτης· ἢ ἔπυρον, ἤγουν ἐπουρήσαντα καὶ ὁρμήσαντα, εἴτ' εἰς τὸν μέγαν θάλαμον καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἤγουν, τὸν Ὠκεανον, εἴτ' εἰς τὸν Θρηΐκιον κλύδωνα, τὸν ἀπόξενον ὅρμον. Ἰϛέον δ' ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐξείνου ὁ Θρᾳκικός ἐϛι βόσπορος. Καλεῖται δ' Εὔξεινος κατ' εὐφημισμόν. δηλοῖ δὲ καὶ οὗτος, ἀπόξενον ὅρμον εἰπών· πολλῶν γὰρ φθορῶν τοῖς ἐκπλέουσιν αἴτιος. Φησὶ δὴ καὶ Αἰσχύλος, "Ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν." Ἐάν τι γὰρ κακὸν ἀφῇ ἡ νὺξ ἐν τῷ τέλει, τοῦτ' ἐφ' ἡμέραν ἔρχεται. τὸν καὶ ὅντινα λοιμὸν φθίσον καὶ ἀφάνισον ὑπὸ τῷ σῷ κεραυνῷ, ὦ Ζεῦ ὁ νέμων καὶ ἄρχων καὶ διεξάγων ἐν κράτει καὶ ἐξουσίᾳ τῶν πυρφόρων καὶ καυϛικῶν ἀϛραπῶν.

Ib. Εἴτ' ἐς μέγαν] κατὰ τοῦ βυθοῦ. τοῦτο γάρ ἐϛι θάλαμος Ἀμφιτρίτης. ἤγουν, ἔνθα αἱ συμπληγάδες πέτραι εἰσίν.

205. Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον] ἴσως τὸν Ἀλμυδησσόν φησι, περὶ ὃν ἱϛορεῖται πολλὰ ναυάγια γίγνεσθαι. ὥϛε μὴ μόνον ἐξ ἁπάσης γῆς ἐξεληλάσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῇ θαλάσσῃ εἶναι. Ἀπόξενον δὲ, δυσχείμερον.

207. Τέλει

Τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ,
Τῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεσθαι.
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀσραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοτρόφων
Ἀπ' ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ' ἂν
Ἀδάμας' ἐνδαίεσθαι,
Ἄρωγὰ προσαθένα,
Τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διαΐσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τὲ κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον

207. Τέλει γὰρ εἴ τι] ἀντὶ τῦ εἴ τι ἡ νὺξ ἀγαθὸν καλαλείπειαι, τῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται, βέλεσι δὲ λέγειν ὅτι τὰ κακὰ ἀδιάλειπτον ἔχει. εἰ γάρ τι ἡ νὺξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀζημίους, μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολέσαι, τῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασαι.

209. Τὸν, ὦ πυρφόρων] τὸν ἀντὶ τῦ ὄν. Τὸν μαραλικὸν ἄρεα κεραύνωσον, ὦ Ζεῦ. Ἄλλως· ὦ νέμων (ἤγεν, διοικῶν) τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀσραπῶν. ἢ ἤτοι· ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῷ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀσραπήν.

211. Ὑπὸ σῷ φθίσον] Φθεῖρον ὑποθεὶς τῷ σῷ κεραυνῷ, ἤγεν, κεραύνωσον αὐτὸν, καὶ κατ' αὐτῦ βαλὼν τὸν σὸν κεραυνόν.

212. Λύκει' ἄναξ] Θέλοιμ' ἂν ἐνδαίεσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι κατὰ τῦ λοιμῦ, ἀπὸ τῶν χρυσοτρόφων ἀγκύλων καὶ τόξων, καὶ τὰ σὰ ἀδάμαντα καὶ ἀΐδια βέλη, προσαθένια ἀρωγά. Τῦτ' ἴσως αὐτὸν πεμφθέντ' εἰς ἐμὴν βοήθειαν, καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυσικὰς αἴγλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη Λύκεια, ἤγεν, ἔνθα οἱ Λύκοι διαλρίβουσι· κυνηγέτις γὰρ ἡ Θεός. Καὶ κικλήσκω καὶ ἐπικαλῶμαι τὸν Βάκχον καὶ Διόνυσον τὸν ἐπώνυμον τῆσδε τῆς γῆς, τὸν Εὔιον τὸν χρυσομίτραν, καὶ τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχοντα, τὸν οἴνοπα, καὶ τὸν καμαςικὸν, τὸν μονόσολον, τὸν μόνον μετὰ τῶν μαινάδων πορευόμενον, πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι, φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυσικῇ, ἐπὶ τὸν Θεὸν, ἤγεν, τὸν λοιμὸν τὸν ἀπότιμον ἐν Θεοῖς, ἤγεν, ὃν μόνον ἐκ Θεῶν ἀθεὶς τῶν Θεῶν, ἀθεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε. καλῶς δ' εἶπε τὸ ἐπώνυμον, ἤτοι Θηβαῖον· ἐκ Θηβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος· εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος τόξα αἴγλας καλεῖ. ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. Πυρφόρους δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.

214. Ἐνδαίεσθαι] ἐν μερισμῷ δίδοσθαι καὶ διαλρίβειν. Μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομένων.

218. Τὸν χρυσομίτραν] τὸν Θηβαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς Βάκχαις συνοικεῦντα.

220. Τὸν

Γᾶς οἴνοπα Βάκχον Εὔϊον
Μαινάδων μονόσολον,
Πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ
Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, ταῦτ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
Ἀλκὴν λάβοις ἂν καὶ κακῶν. Ἃ γὼ ξένος μὲν τῶδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τῷ πραχθέντος· ἃ γὰρ ἂν μακρὰν
Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ ἒκ ἔχων τι σύμβολον·
Νῦν δ' (ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ)

219. Τὸν Ἐπώνυμον] ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν Θηβαίων καλέμενον.

221. Μονόσολον] Τὸν μόνον —— τὸν συμπερευόμενον ταῖς μαινάσιν, διότι ἔχει λαμπρὰν ὄψιν.

Ib. Μονόσολον] γράφεται ὁμόσολον.

223. Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον θεὸν] λέγει τὸν Λοιμὸν, τὸν μὴ μελέγοιλα τῆς τιμῆς τῶν Θεῶν· Θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τὰς ἀνθρώπους.

224. Αἰτεῖς] ὧν δ' αἰτεῖς, ἀλκὴν λάβοις ἂν κακανάφισιν κακῶν. ἐὰν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἔπη δέχεσθαι, ἃ δὴ ἔπη ἐξερῶ ξένος ὢν καὶ τῷ πράγματος καὶ τῷ λόγῳ. οἷον, ἐκ ἀκηκοὼς πρότερον περὶ τῦ φόνυ τῦ Λαΐυ, ὐδὲ μὴν καθ' ὃν χρόνον ἐπράχθη ὁ φόνος παρών.

226. Κἀνακούφισιν] Ἐλευθερίαν τῆ βάρυς τῶν κακῶν.

227. Τῷ λόγῳ] τῷ λεχθέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

Ib. Ξένος μὲν] Οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸν λόγον τῦτον τὸν περὶ τῦ φονέος· ἐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸ πραχθέν· ξένος τῷ λόγῳ, ἐπεὶ ἐκ ἦς μοι συγγενὴς, ἢ ξένος τῷ πραχθέντος· ἃ γὰρ ἔγὼ πέπραχα τὸν φόνυ.

228. Τῷ πραχθέντος] ἀδελφὸν ἐστιν, ἀντὶ τῦ τῆς πράξεως. Τὸ δὲ, ἃ γὰρ ἂν μακρὰν, κατασκευή ἐστι περὸς τὸ, ταῦτ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς. Οὐκ ἀληθῶς δὲ τῦτο λέγει, ἀλλ' ἵν' ἐντεῦθεν ἁπαταῇ τὸν ποιήσαντα καὶ ἀκέσασθ' ὁμολογῆσαι τὴν πρᾶξιν.

230. Νῦν δ' (ὕστερος γὰρ ἀστὸς—] μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελούντων τῇ μετοικίᾳ.

Ib. Εἰς ἀστὸς τελῶ] ἀντὶ τῦ πεπολίτευμαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνομίσθην ξένος ὤν, καὶ ἐβασίλευσα. Ἄλλως· νῦν δὲ εἰς ἄστυς τελῶ· δύκῶν γὰρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τέτύχηκα. Ἐπεὶ ἂν (φησὶ) συντελῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα ὑμῖν περοφανῶ. Μετῆκλαι δὲ ἀπὸ τῶν συντελούντων ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

Ib. Εἰς ἀστὸς τελῶ] εὕρηλαι καὶ τελῶ καὶ τελῶν· καὶ τὸ μὲν τελῶ διὰ μέσυ εἴποις. Εἰ δὲ τελῶν γράφεις, τὸ μὲν νῦν δὲ, ἐκ ἀποδώσεις, περὸς δὲ τὸ τελῶν ἅπαντα τὸν ἑξῆς λόγον συνάψεις. Καὶ γὰρ ὅμοιον, ὡς περόντων ἔφαμεν, τῶ, Ἐγὼ δ' ἐπίσαμαι γὰρ ἀρτίως ὕτι ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην.

231. Τμῖν

Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τὸν κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί.
Κεἰ μὲν φοβεῖται τὐπίκλημ', ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτὸν· πείσεσθαι γὰρ ἄλλο μὲν
Ἀσφαγὲς ἕδεν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ γὼ, χἠ χάρις προσκείσεται.
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
Δείσας ἀπώσῃ τὔπος, ἢ χ' αὑτὸν τόδε,
Ἃ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τὔπον, ὅστις ἔστι, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,

231. Ὑμῖν προφωνῶ] Νῦν ἀχ ἔτω ποιῶ δηλονότι, ἀλλὰ προφωνῶ, ἤγουν, προαγγέλλω ὑμῖν πᾶσι τοῖς Καδμείοις· ὕστερος γὰρ αὐτὸς ἀφὸς εἰς ἀφὸς τελῶ τάδε· τελεῖ εἰς τὺς Ἕλληνας· ἤγουν, Ἕλλην ὑπάρχει· καὶ τελεῖ εἰς τὺς ἀφὸς, ἤτοι ἀφὸς ὑπάρχει, ὕστερος δὲ, διότι ὡς δοκεῖ ξένος ὤν, ἐπολιτογραφήθη. Ὅπερ μέλλω ἐρεῖν.

232. Ὅστις ποθ' ὑμῶν] Τὸ ὅστις ἀεί ποτε γενικῇ ὅστις τῶν ἀνθρώπων.

234. Πάντα σημαίνειν ἐμοί] τὰ πραχθέντα δηλονότι.

235. Κεἰ μὲν φοβεῖται] καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἶπε πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὑτῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λεγέτω· ἐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς ἀπαλλάξεται. Εἰ δὲ ξένον τις οἶδε τὸν φονέα, μηνυσάτω. Καὶ ἐυθὺς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς ἀεὶ χάριν ἕξω. Πανταχόθεν ἓν προτερέπεται τὺς μηνύοντας.

Ib. Ὑπεξελὼν] ἀντὶ τῦ ἐξελὼν. ἐκβαλὼν τὸν φόβον δηλονότι. Τὸ ἔγκλημα, ἤγουν, τὸν φοβερὸν φόβον, ἔστινα ἔχει ἐπὶ τῷ ἁμαρτήματι. Τὸν κατηγορίαν καὶ τὸ ἔγκλημα· ἔτω καὶ ἐπικαλῶ τὸ ἐγκαλῶ. Εἴγουν φοβεῖται τὸ ἔγκλημα ὡς μέγα, ἐκβαλὼν τὸν φόβον λέγοι αὐτὸς καθ' αὑτῦ. Ἤγουν, καὶηγορείτω αὐτῦ· καὶ ἐ πάθοι ἄνθρωπος ἄλλο βαρὺ ἐπαχθὲς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος, εἰς ἄλλην χῆν.

239. Αὐτόχειρα] Τὸν αὐτοεργὸν τῦ φόνυ, καταχρηςικῶς τὸν φονέα· αὐτόχειρ δὲ ὁ οἰκείαις χερσὶ τέχνον χρησάμενος.

240. Κέρδος τελῶ] ἤγουν, πρὸς τὸ, χάριν αὐτῶ ἔχειν με, καὶ τελείας ἕξει δωρεὰς τῦ μηνύσαντος.

Ib. Προσκείσεται] Προσεθήκης καὶ ἄλλο προσκείσεται.

Ib. Προσκείσεται] ἐπὶ προσλήμματος ἐπὶ ἀνέων, καὶ ἐπὶ νεκρῶν. Ἐφύλαξε μὲν τὸ προσκεῖσον· ἄλλαξε δὲ τὸν ἀριθμόν. Τὸν λόγον ὃν προσάσσω.

243. Ἃ 'κ τῶνδε] οἷον, ἅπ' αὐτῶν ἀναγκασθείς τῶν πραγμάτων.

244. Τὸν ἄνδ' ἀπαυδῶ] πολὺν ἔλεον ἐργάζεται ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτῦ ἀγνοῶν. Πρότερον δὲ τὰ φιλάνθρωπα εἰρηκὼς, τελευταῖα ἐπήνεγκε τὰ σκληρότερα.

248. Χέρ-

Μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τῶδ' ἡμῖν ὄντος· ὡς τὸ Πυθικὸν θεὸ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν ἦν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Καλεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτέ τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε συλλεόντων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκλιπεῖν βίον.
Ἐπεύχομαι δ' οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοὶ συνειδότος,
Παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τῷ θεῷ τε, τῆσδέ τε

248. Χέρνιβας] Θυσίαι· χέρνιψ δὲ τὸ περικαθάρσιον ὥς φησι ὁ Συνέσιος τὰς περὶ τῶ τελίσματος χέρνιβας· χερνίψαι, τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίζειν ὕδατι.

249. Ὡς μιάσματος] δέον εἰπεῖν ὡς ὄλεθρος μίασμα, περὸς τὸ τῶδ' ἐποίησε μιάσματος.

250. Τὸ Πυθικὸν] Πλαγιασμὸς, σχῆμα καινοπρεπές. Τῷ Πυθίᾳ τὸ κλητικὸν ἀντὶ γενικῆς τῷ περοσάξαντι ζητεῖν τὸν φονέα.

252. Τῷ τε δαίμονι] τῷ ταῦτα μανίευσαμένῳ Ἀπόλλωνι.

254. Καλεύχομαι] καλαρῶμαι τὸν φονέα.

256. Ἄμοιρον] ἤτοι κακόμοιρον· ἢ μηδένος τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι. Ἀγνοῶν δὲ ἐπαρᾶται ἑαυτῷ εἰ ξύνοιδε τὸν φονέα, δίς. καὶ περιπαθέστερος γίγνεται ὁ λόγος.

257. Ἐπεύχομαι] ἐπεύχομαι ἐπὶ εὐχῆς. ἐπεύχομαι δὲ τὸ ἀπαγορεύω· κατεύχομαι δὲ, τὸ καλαρῶμαι. Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ καλῆ καλευχῆ. Ἀριστείδης· "Ὅσα δὴ γενεθλίοις Θεοῖς καλῆυκται." Ἡ καλὰ ἐνταῦθα ἀρχὴ, ἀντὶ τῦ, λίαν. Καλαρρέψαι τὴν ζωήν.

260. Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω] ἐνόρκως ἐντέλλομαι τὸ ἀγγεῖλαι τὸν φονέα, ἢ ἀπωθεῖσθαι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν θυσιῶν. Πρὸς τὸ Ἐγὼ μὲν τοιόσδε, ἀποδίδοται τὸ ὑμῖν δέ.

Ib. Τελεῖν] Τελῶ τὸ ἀργύριον, τελῶ τὴν χάριν ὡς ἀρτίως ἔφη. Τελῶ εἰς τὰς Ἕλληνας. Ἡγοῦ, Ἕλλην εἰμί. Τελῶ καὶ τὸ πράττω ὃ κρεῖττον, μετὰ τῆς ἐκ, ἤγουν, ἐκτελῶ.

261. Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ] ἐπισκήπτω ταῦτα ἐπεὶ εὑρημένῳ τῷ φονέως καὶ δίκην δεδωκότος, ἀπαλλάξειαι μὲν φρονίδος· ἀσφαλέστερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἕξει, τῆς καλὰ τῶν βασιλέων τόλμης ὑπεξαλμένης, τῷ τὸν ἅπαξ τετολμηκότα κεκολάσθαι.

Ib. Τῷ θεῷ τε] τῷ Ἀπόλλωνος.

Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ὅτως ἐᾶν,
Ἀνδρὸς γ' ἀρίστε βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾶν. νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
Ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ 'δυσύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνε κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' ὥσπερεὶ τοὐμοῦ πατρὸς
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνε λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρε τε, καὶ

262. Ὧδ' ἀκάρπως] Μὴ παρὰ τίνος τῶν θεῶν εὐρισκόμης βοήθειαν ἢ τῆ αἰτίᾳ.

263. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν] καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυνόμενον, καὶ οἰονεὶ πολυπραγμονέμενον, ὑμᾶς ἔδει κινεμένες εἰκοθεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὸν ἐκ θεῶν πρᾶξιν ἀναζητεῖν.

Ib. Γὰρ ἦν] τὸ γὰρ πρὸς τὸ ὠδὲ συναπλέον, εἰ καὶ τὸ εἰ διὰ μέσε ἡ βία τῆ μέτρε τεθῆναι ἠνάγκασεν.

Ib. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον] ἤγεν, τὸ ζητεῖν τὸν φονέα ὑπὸ τε θεῦ κεκινημένον· νῦν δὲ δικαίου ἓς τὸ πρᾶγμα ἐπιζητεῖν. Καὶ ὁ θεὸς κινεῖ καὶ ἐγὼ ἐπιβεβαιῶ.

268. Ὁμόσπορον] Εἰς ἦν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ.

269. Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν] κοινὰ ἀδελφὰ τοῦς ἐξ ἡμῶν· οἷον, καὶ ἡμεῖν ἂν ἐγένετο, εἰ ἦν τέκνα τῷ Λαΐᾳ γενόμενα.

Ib. Εἰ κείνω γένος] τὸ ἐκείνῳ καὶ τὸ γένος πρὸς τὸ κοινῶν τε παίδων συναπλέον· τὸ δὲ κόιν' ἄν, πρὸς τὸ ἦν ἂν ἐκπεφυκότα· τὸ δὲ εἰ, πρὸς τὸ μὴ 'δυσύχησεν, ὅτως, ἔχων γένος παίδων κοινῶν ἐκείνῳ, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκνα ἐκπεφυκότα ἐκείνε, εἰ μὴ ἐδυσύχησε καὶ ἀπέθανεν· ἀπορῆσι δ' ἐνταῦθα πῶς λέγει κοινά. Εἰ γὰρ ἔζη ὁ Λάϊος, μόνος ἂν εἶχεν Ἰοκάσην, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῷ ἐκοινώνει τῆς τῶν τέκνων σπορᾶς. Καὶ φαμὲν, ὡς τὸ μὲν ἀληθὲς ὅτως ἀπαιτεῖ· λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὰ κοινὰ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα ἔχειν. Ἐοι δ' ὥσπερ παρα κεκινδυνευμένον καὶ ἀκατὰ τὴν πρέπεσαν ἀκολυθίαν. Δέον δ' εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε, κοινὰ ἂν ἦν.

270. Μὴ δυσύχησεν] ὥςε μὴ παιδοποιήσασθαι.

271. Τὸ κείνε κρᾶτα] τὴν κεφαλὴν· εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνε, ἤγεν, τῷ γένες ἐνήλαλο ἡ τύχη· ἀνὶ τῷ ἐδυσύχησε τὸ γένος.

272. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ] αἱ τοιαῦται ἔννοιαι ἂν ἔχοιλαι μὲν τῷ σεμνῷ, κινηλικαὶ δέ εἰσι τῷ Θεάτρε. Αἷς καὶ πλεονάζει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτῶν ἅπλεται, πρὸς τὸ κινῆσαι τὰ Θέατρον.

274. Τὸν αὐτόχειρα] τὸν αὐτουργὸν, τὸν ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν φόνον.

275. Τῷ Λαβδακείῳ] Ἀγήνωρ, Κάδμος, Πολύδωρος,

Τȣ̃ πρόσθε Κάδμȣ, τȣ̃ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὔχομαι θεȣ̀ς,
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ' ȣ̃ν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τȣ̃δ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔς' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη;
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.—
ΧΟΡ. Ὥσπέρ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ·
Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, ȣ̔τε τὸν κτανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τȣ̃ πέμψαντος ἦν
Φοίβȣ τόδ' εἰπεῖν, ὅςις εἴργαςαί ποτε.—
ΟΙΔ. Δίκαι' ἔλεξας· "ἀλλ' ἀναγκάσαι θεȣ̀ς,

Πολύδωρος, Λάβδακος, Λάϊος, Οἰδίπȣς, Πολυνείκης καὶ Ἐτεοκλῆς.

276. Ἀγήνορος] Ἀγήνωρ τὸν Κάδμον. Οὗτος τὸν Πολύδωρον. Οὗτος τὸν Λάβδακον. Οὗτος τὸν Λάϊον. Οὗτος τὸν Οἰδίποδα κατὰ ἀναποδισμόν.

277. Εὔχομαι] τινὲς μὴ δυνάμενοι τȣ̀ς θεȣ̀ς συντάξαι, θεοῖς γράφȣσι πρὸς τὸ εὔχομαι. Τὸ δέ ἐςι τοιȣ̃τον, καὶ τοῖς μὴ δρῶσι ταῦθ' ἃ εἴρηκα, λέγω τὸ μήτ' εἰςδέχεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς, εὔχομαι μήτ' ἀνιέναι καὶ ἀναπέμπειν τȣ̀ς θεȣ̀ς αὐτοῖς γῆν τιν' ἀροτὸν, καὶ ἠροτριασμένην. Τȣ̃τ' ἔςι μὴ εὐοδȣ̃ν τȣ̀ς θεȣ̀ς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. Δέον δ' ȣ̔τως εἰπεῖν, μὴ ἀνιέναι τȣ̀ς θεȣ̀ς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἠροτριασμένης σπέρματα, γῆν ἀροτὸν εἶπεν· ἐπειδήπερ ἡ ἠροτριασμένη γῆ δεχομένη τὰ σπέρματ' ἀνίησι. Τὸ δὲ τινὰ διὰ τȣ̃το εἶπεν ἵνα δείξῃ ὡς ȣ̔ μόνον ταύτην τὴν γῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἣν ἂν οἰκοῖεν.

Ib. Τοῖς μὴ δρῶσιν] Καὶ τοῖς μὴ πράττȣσι ταῦτα, ἤγουν, τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις καὶ ζητȣ̃σι τὸν φονέα.

Ib. Τοῖς μὴ δρῶσιν] τοῖς μὴ δεικνύȣσί μοι τὸν φονέα.

278. Ἄροτον] τȣτέςι καρπόν.

Ib. Ἄροτος ὁ καιρὸς ὅτε ἀροτριῶσιν.

279. Γυναικῶν παῖδας] Μήτε σπόρον τινα αὔξειν αὐτοῖς τὴν γῆν, μήτε τȣ̀ς παῖδας τῶν γυναικῶν αὔξειν τὴν γῆν δηλονότι. Καὶ ἔςι ταύτης τύχη μᾶλλον μεμισημένη.

281. Ὑμῖν δὲ] Ἤγȣν, τοῖς ἀποδεχομένοις τȣ̀ς ἡμετέρȣς λόγȣς.

284. Ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ] ȣ̔τως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμενος καὶ κατὰ τὰς ἀρὰς ἐπαρώμενος, μήτε δρᾶσαι τὸν φόνον, μήτε τȣ̀ς δράσαντας ἐπίςασθαι.

Ib. Ὥσπερ μ'] Καθὰ μὲ ἐν κατάραις ἐκράτησας, ȣ̔τως ἐρῶ ἐν ταῖς αὐταῖς κατάραις. Ἤγȣν, ἐπὶ τῇ ἀρᾷ ᾗ κατηράσω ἐμοὶ ἐπ' αὐτῇ λέξω κἀγώ. Μετὰ θάρσȣς λαμβάνω τὴν κατάραν, ὅτι ȣ̔κ οἶδα τίς ἐςιν ὁ φονεὺς τȣ̃ Λαΐȣ. Τὸ δὲ ζήτημα τόδε, τȣ̃ πέμψαντος ἦν Φοίβȣ. ἤγȣν, τῆς δυνάμεως ἦν τȣ̃ Φοίβȣ εἰπεῖν. Λέγω ὅςις εἴργαςαί ποτε τὸν φόνον δηλονότι.

286. Τὸ δὲ ζήτημα,] ἀπορῶν ὁ χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀνατρέχει.

Ib. Τὸ δὲ——] τὸ τόδε, ȣ̔ πρὸς τὸ ζήτημα συναπτέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὅςις· ȣ̔τως, τȣ̃ δὲ πέμψαντος Φοίβȣ τὸ ζήτημα τὸ περὶ τȣ̃ φόνȣ ἦν εἰπεῖν τόδε, ὅςις ἄρα εἴργαςαι τὸν φόνον.

288. Δίκαι' ἔλεξας] τȣ̃τὸ φησιν ἵνα μὴ πάλιν πέμψωσιν εἰς θεὸν, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι· ὅπερ ὑπόψυχρον.

Ib. Ἀναγ-

" Ἂν μὴ θέλωσιν, ὧδε εἷς δύναιτ' ἀνήρ."

ΧΟΡ. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.
ΟΙΔ. Εἰ καὶ τρίτ' ἐσί, μὴ παρῇς τὸ μὴ 'φράσαι.
ΧΟΡ. Ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσαμαι
Μάλισα Φοίβῳ Τειρεσίαν· παρ' ἕ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ ἄναξ, ἐκμάθοι σαφέσθατα.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐκ μὲν ἀργοῦ τῆδε τἄτ' ἐπραξάμην.
Ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος, διπλᾶς
Πομπὰς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν, θαυμάζεται.
ΧΟΡ. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη.
ΟΙΔ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πᾶν γὰρ σκοπῶ λόγον.
ΧΟΡ. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
ΟΙΔ. Ἥκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
ΧΟΡ. Ἀλλ' εἶτι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,

Ib. Ἀναίσασι θεὸς] ὁ γὰρ Ἀπόλλων εἷς ἐστιν ἐκ τῶν δώδεκα θεῶν, αὐτὸς δὲ ἐν ἑνὶ τὸν φονέα, καὶ ὁ ζητεῖν ἡμᾶς τοῦτον εἶα.

290. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ'] πρῶτον καὶ ἐξαίρετον ἦν ἐρωτᾶν Ἀπόλλωνα περὶ τῶν παρόντων· ἐπεὶ δ' ὡς αὐτὸς φησι, οὐκ οἶόν τε, τὰ δεύτερα ἐκ τῶνδ' ἃ μοι δοκεῖ, λέγοιμ' ἄν· τοῦτ' ἔστιν, ἅπερ εἰς βοήθειαν λόγων, τὰ δευτερεῖα Ἀπόλλωνος, ἔχειν μοι φαίηκεν, φράσω.

291. Μὴ 'φράσαι] συνίζησις.

292. Ἄνακτ' ἄνακτι] ἀποκλειομένῳ τοῦ πέμψειν εἰς θεὸν, καλαφεύγουσιν εἰς τὸν ὁμοίαν μανίκην. Τῷ αὐτῷ δὲ ὀνόματι προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν ᾧ καὶ τὸν θεὸν, καὶ τὰ αὐτὰ ὁρᾶν ἐκείνῳ φησίν. Ἄλλως· ἄνακλα λέγει τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τὸν Τειρεσίαν, τὸν μὲν, ὡς φύσει ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὥσπερ τιμώμενον διὰ τὸ κράτος τῆς μανίκης.

295. Ἀλλ' ἐκ ἐν ἀργοῖς] καθίσταθα τὸ κηδεμονικὸν τοῦ ἤθους διετήρησε· τὸ μὲν ἓν διπλᾶς πομπὰς, τῆς σπουδῆς ἐσὶ τεκμήριον· τὸ δὲ, Κρέοντος εἰπόντος, πιθανὸν εἰς τὰ ἑξῆς, ἵνα ᾖ ὑπόνοια αὐτῷ πίστιν ἔχοι, τὸ πεπεισμένον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύεσθαι κἀκὰ τῷ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆ.

Ib. Ἐπραξάμην] Ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ Φοίβου τὸ ὄνομα ἀνῆκ ἐπράξαμεν ἐκ ἀργᾶς. Ὥσπερ τὸ ἐγεννησάμην παρὰ Συνεσίῳ ἀνῆκ τοῦ, ἐγέννησα· καὶ τὸ διωκησάμην ἀνῆκ τοῦ διώκησα. καὶ τὸ ἐθαυμασάμην ἀντὶ τοῦ, ἐθαύμασα. Οὕτω καὶ τὸ ἐπραξάμην ἀντὶ τοῦ, ἔπραξα. τῇ μὲν φωνῇ παθητικά· τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργητικα.

296, 297. Διπλᾶς Πομπὰς] Πομπὸς, ὁ προπομπὸς, καὶ πομπὸς ὁ ἀποσταλεὶς πρὸς τίνα μαντείαν. Διὰ δὲ τὸ μὴ παρεῖναι πρὸ μακροῦ θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας δηλονότι.

Ib. Διπλᾶς Πομπὰς] Δύο τοὺς παραπέμψοντας αὐτὸν δεῦρο.

298. Καὶ μὴν τά γ'] ἤγνη, ὅτι μὲν ἀπέθανε Λάϊος, ὁμολογεῖται· τὰ δ' ἀδόμενα περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅπως γέγονε, μάταιά ἐσι καὶ ἀσύσταλα. Οἱ μὲν γὰρ φασι ὡς ὑπ' ὁδοιπόρων τέθνηκεν· οἱ δ' ὡς ὑπὸ ληστῶν. ὅστε τούτων ὅπως ἐχόντων, δεῖ Τειρεσίᾳ ἵνα τἀληθὲς εἰπῃ.

Ib. Κωφὰ] ψυχρὰ, καὶ ἐδὲν σαφὲς ἔχοντα, τὰ ψιθυριζόμενα.

301. Τὸν δ' ἰδόντ'] Τὸν δὲ ἰδόντα τὸν φονεύσαντα ἐδεὶς ὁρᾷ ἀνῆκ τοῦ, γινώσκει.

302. Δείματός ἔχει] Ἦγνη, ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ φόβου τι μέρος ἔχει. Εἰ ἔχει μέρος δείματος,

Τὰς σὰς ἀκέων ἐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
ΟΙΔ. Ὦ μή 'γι δρῶνλι τάρβος, ἐδ' ἔπος φοβεῖ.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ὐξελέγχων αὐτόν ἐγιν· οἶδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάνλιν ὧδ' ἄγγσιν, ᾧ
Ταληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.—
ΟΙΔ. Ὦ πάνλα νωμῶν, Τειρεσία, διδακλά τε,
Ἀρρηλά τ', ἐράνιά τε, καὶ χθονοσιβῆ,
Πόλιν μὲν εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ σύνεσιν· ἧς σε προσάτην
Σωῆρά τ', ὦ ἄναξ, μόνον ἐξευρίσκομεν,
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀνλέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῆδε τῆ νοσήμαλος,
Εἰ τὲς κλανόνλας Λάϊον μαθόνλες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' ἐ φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,

τος, ἤτοι εἰ πσσᾶς φοβεῖται ἀκέων τὰς σὰς ἀρὰς, ἐ μενεῖ ἀλλ' ἐξαγγελεῖ.

Ib. Δείματός γ' ἔχει μέρος] ἤγνν, εἰ φοβεῖται καὶ ὑποπτεύει ὁ ἰδὼν μὴ ὕστερον γνωσθήσεται. Τὸ δέ γε πρὸς τὸ εἴτι συναπλέον, ἔστω, ἀλλὰ μὴν καὶ εἴτι μέρος ἔχει δείματος, καὶ τὰ ἑξῆς.

304. Ὦι μή 'γι] ὁ μὲ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λόγον φοβεῖται. Ἦ, οὐδὲ ὁ λόγος φόβον αὐτῷ ἐνλίθεται.

Ib. Ὦι μή 'γι] πᾶς ἄνω εἰπὼν ὁ Οἰδίπνς, τὸν δ' ἰδονῖ' ἀδεὶς ὁρᾷ, νῦν φησὶν, ᾧ μή 'γι ὁρῶνλι τάρβος; Καὶ φαμὲν, ὡς τὸν ἰδόντα ἐ θεατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπράκλορα νοεῖ.

Ib. Ὦι μή 'γι] Ὦι τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ πρόπονλί τι κακὸν ἔγι φόβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ, ἤγνν, λόγος.

305. Ἀλλ' ὐξελέγχων] καὶ ταῦτα εἰς σύγκασιν τῶν προσώπων, ἵνα μηδὲ ὕστερον δυνηθεὶς ἀρνήσασθαι.

306. Τὸν θεῖον] θεῖον καλεῖ τὸν Τειρεσίαν, ὡς τἀφανῆ γιγνώσκονλα, ὅπερ ἐςὶ θεῶν.

308. Ὦ πάνλα νωμῶν] ὑποδοχὴ Οἰδίποδος ὑποδεξαμένη ἀσμένως τὸν Τειρεσίαν.

Ib. Διδακλά τε] τὸ μὲν διδακλὰ πρὸς τὸ χθονοσιβῆ ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γήϊνα (τῦτο γάρ ἐςι τὸ χθονοσιβῆ) γνώσει καὶ διδαχῆ ὑποπίπλει. Τὸ δ' ἄρρητα πρὸς τὸ ἐράνια. Οὐδὲς γὰρ οἶδε τὰ ἐν ἐρανῷ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ καλοικεόνλων θεῶν, καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τέτων ἐπιπνεόμενοι μανλεύονται· ἔςι δὲ τὸ σχῆμα χιαζόν.

309. Χθονοσιβῆ] τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

311. Οἵᾳ νόσῳ] Σύνεσι τῇ νόσῳ καὶ σύνεσι τῇ μανίᾳ.

313. Φοῖβος γὰρ] ἤγνν, ὁ Ἀπόλλων· εἰ καὶ μὴ ἤκνσας τῶν ἀγγέλων πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν μόνην ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τῦδε τῆ νοσήματος, εἰ τὲς κτανόνλας τὸν Λάϊον μαθόνλες εὖ κτείναιμεν, ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμψαίμεθα φυγάδας.

Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν· ῥῦσαι δ' ἐμέ·
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῷ τεθνηκότος.
Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· "ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
"Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων."—

ΓΕΙ. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
Εἰδὼς, διώλεσ'· ἐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.

ΟΙΔ. Τί δ' ἔχεις; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙ. Ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.

ΟΙΔ. Οὔτ' ἔννομ' εἶπες, οὔτε προσφιλὴς πόλει
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποσερῶν φάτιν.

ΤΕΙ. Ὁρῶ γὰρ ἔδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν

320. Ῥῦσαι δ' ἐμέ] ὅρα τὸ κηδεμόνος, ὅτι τελευλαῖον ἑαυτὸν ἔταξεν, ὅπως ἀφέλοιτο τὸ φορλικὸν τῆς ἐξουσίας.

321. Μίασμα] ἤγεν, καθαρὸν ἡμᾶς τῷ μιάσματος. Τὸν μιασμὸν τὸν διὰ τὸν τεθνηκότα ἀκολουθήσαλλα.

322. Ἄνδρα δ' ὠφελεῖν] παιδευτικὸς ὁ λόγος· ἔδει ἅπαλλας ἀφ' ὧν δύναιντο ὠφελεῖν τὰς πόλας.

324. Φεῦ, φεῦ] ἄφιξις Τειρεσίου πρὸς Οἰδίποδα.

Ib. Φρονεῖν ὡς δεινὸν] ὡς δεινὸν (φησὶ) τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονέμενον τῷ φρονοῦντι μὴ λυσιτελῇ. Σχεδιάζει δὲ, μὴ βουλόμενος εἰς φῶς ἄγειν τὰ τῷ Οἰδίποδος. Διαλελυμένος δὲ εἶπε, τέλη λύῃ, ἀντὶ τοῦ, λυσιτελῇ.

324, 325. Μὴ τέλη Λύει] ἤγεν, λυσιτελεῖ.

325. Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ] τὰ συμβησόμενά μοι, ὅτι ἀναγκασθήσομαι λέγειν ἃ μὴ βούλομαι, τὸ ἐξελέγχειν τὸν Οἰδίποδα, ταῦτα εἰδὼς, διώλεσα αὐτά. Οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἠρχόμην.

327. Ὡς ἄθυμος] λίαν δύσθυμος, ἤγεν, λελυπημένος, ὦ ἐναντίον, ὁ εὔθυμος.

328. Ῥᾷστα] φορλίον, ἤγεν, τὴν παρεῦσάν σοι τύχην, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασταζόντων φορτίον. Ῥᾷστα, ἤγεν, εὐκολώταλα σά τε τὸ σὸν διοίσεις ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐγὼ τὸ ἐμόν· ἢν ἐμοὶ πιθῇς, ἤγεν, καλαπεισθῇς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασταζόντων τι ταῦτα λέγεται· ἤγεν, καὶ σὺ εὐκολώταλα βασάζεις τὸ σὸν φορλίον, ἤγεν, τὴν σὴν τύχην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν.

329. Ἢν ἐμοὶ πίθῃ] ἐὰν με ἀπελθεῖν ἐάσῃς.

330. Προσφιλὴς πόλει] Τῇ πολρίδι δηλονότι ἤ τις σοι παρέσχε τὰς αἰτίας τῆς ἀναιροφῆς.

331. Τήνδ' ἀποσερῶν φάτιν] Ἀποσερῶν τὴν πόλιν τὴν φήμην· ἢ μὴ λέγων τον χρησμόν. Ἤγεν, ἐκ ἔγι σοι συμφέρον. Ἵνα δ' ἂν μὴ ταῦτα πάθω καὶ ἐγὼ, ἤγεν, εἶπω τι ἔξω τοῦ δέοντος, σιωπῶ. Τὸ ἀποσερῶ ἐνίοτε μὲν ἀπὸ αἰτιαλικῆς εἰς γενικὴν ἔχειν τὴν σύλαξιν· οἷον, ἀποσερῶ σε τοῦδε· ἐνίοτε δὲ, καὶ ἀπὸ αἰτιαλικῆς εἰς αἰτιαλικὴν, ὡς ἐνλαῦθα.

332. Ὁρῶ γὰρ ἔδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν] ἐ γὰρ σύμφορός σοι, ἐδὲ καλὰ καιρὸν, ἡ ζήτησις γίνεται. Ἵνα δ' ἂν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθήσῃ, σιωπῶ. Τὰ μὲν καλὰ λόγου, ἐλλιπές ἐστι· τὸ δὲ καλὰ διάνοιαν, πλῆρες. Ὁ δὲ βούλεται λέγειν, ὁρῶ τὸ σὸν φώνημα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξιόν· κἀγὼ δ' ἐν φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφίεναι φυλάσσομαι.

334. Μὴ

Πρὸς καιρὸν, ὡς ἔν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω.

ΧΟΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσταφῇς· ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνέμεν οἶδ' ἱκτήριοι.

ΤΕΙ. Πάντες γὰρ ἐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ἐ μήποτε
Τἄμ', ὡς ἂν εἴπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.

ΟΙΔ. Τί φῄς; ξυνειδὼς ἐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδῦναι καὶ καλαφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙ. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν ἔτέ σ' ἀλγυνῶ. Τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; ἐ γὰρ ἂν πύθοιό με.

ΟΙΔ. Οὔκ, ὦ κακῶν κάκιστε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρᾳ
Φύσιν σύγ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ;
Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ;

ΤΕΙ. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν * δ' ὁμοῦ

* Turn. σοί.

Ib. Ὁρῶ γὰρ δδέ σοί] ἔτως ἔδει εἰπεῖν, νῦν σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἀκαιρος. Ὁρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν φόνημα δδέ σοι ἐρχόμενον πρὸς καιρόν. Νῦν δὲ προϋπέθηκε τὴν κατασκευὴν, ἀφ' ἧς νοεῖται ἐξωθεν τὸ, καὶ σιωπῶ, ὅπερ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, ὡς ἔν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω. Τὸ δὲ σοι, εἰς τὸ πρὸς καιρὸν συναπίεον.

334. Μὴ πρὸς θεῶν] ὑποδαλόντος τῇ Τειρεσίᾳ ἀρχὴν ὅτι ἐπίσταται, ὁ χορὸς καλαλιπαρεῖ· εἶπεῖν· εἶτα ἀρνουμένου, ἐξάγεται εἰς λοιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπους· Ὅθεν παροξυνθεὶς λέγει· ἔχει ἓν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἅρισα.

336. Ἐγὼ δ' ἐ μήποτε] ἐκ ἐμφανῶ τὰ ἐμὰ ἔπη, ἵνα μὴ τὰ ὅὰ εἶπω κακά. Ἤδη δὲ τρανώτερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτῇ κακὰ ἀποκρύπτεται.

337. Μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά] ἦγεν, φανερώσω. Λαμδανε δὲ καὶ πρὸς τἀμὰ τὸ ἐκφήνω, καὶὰ συνεκδοχήν. Πλὴν ἐκεῖ μὲν χωρὶς τῆ κακῆ ἐρεῖς, ἔτως, ἐγὼ δ' ὡς ἂν εἴπω, ἐ μήποτ' ἐκφήνω τὰ ἐμὰ, ἦγεν, ἤποτε ὃ νῦν περὶ τῶν παρόντων εἶπω, μήπως ἐκφήνω τὰ σὰ κακὰ, ἦγεν, τὴν σὴν ἀνομίαν.

340. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν ἔτέ σ' ἀλγυνῶ] ἑαυτὸν ἀλγυνεῖν ἔφη, ἴσως ἐπισάμενος ὅτι κακῶν, ἐκπέσειαι ὑπ' αὐτῆ ἀπισέμενος. Τάχα δὲ καὶ βουλόμενος ἀποκρύπτειν συμπεριέλαδεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ ἔμπροσθεν, Τἄμ' ὡς ἂν εἴπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.

Ib. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν] μὴ λάδῃς ἕτερον ἐ ἔξωθεν, εἰς τὸ ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, (ὥσπερ τινές φασιν) ἀλλ' ἔτω λέγε, ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ σὲ ἐκ ἀλγυνῶ. Εἰ γὰρ ἐθελήσω τὸ τῇ λοιμῇ αἴτιον λέγειν, αὐτός τε δύξω θρασὺς βασιλέα ἐλέγχων, καὶ ἴσως ἂν ἢ κακόν τι λάδω· σύ τ' αὖ λυπηθήσῃ, τῶν παρόντων ἀποφανεὶς αἴτιος.

342. Οὔκ, ὦ κακῶν κάκιστε] ἐν ὑπερδαλῶ ὁ λόγος, ἐ λέξεις, ὦ κακῶν κάκιστε;

Ib. Οὔκ, ὦ κακῶν κάκιστε] σύναπτε τὸ ἐκ πρὸς τὸ ἐξερεῖς. Τὸ δ' ὀργάνειας φύσιν ἀντὶ τῆ, κινήσειας, ἐ μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ πέτραν εἰς ὀργήν. Λέγει δὲ τῦτο, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτὸν κάκιστον. Τὸ δὲ ἀτελεύτητος, ἀντὶ τῆ, μὴ τέλος τοῖς ζητεμένοις διδῷς.

Ib. 343. Καὶ γὰρ ἂν πέτρᾳ Φύσιν σύγ' ὀργάνειας] ὅ ἐστι, παράξειας, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκδάλειας. Ἀπολογεῖται δὲ περὶ τῆς ὕδρεως, λέγων ὅτι καὶ πέτρᾳ φύσιν σύ γ' ὀργάνειας.

344. Ἀλλ' ὧδ' ἀτεγκτος κατελεύτητος φανῇ;] ἄτεγκτος ἀντὶ τῆ ἀσυμπαθὴς καὶ ἀδάκρυτος. Τέγγειν γὰρ τὸ δρέχειν. Ἀτελεύτητος, δυσκατάσιωπος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος.

345. Ὀργὴν ἐμέμψω] ἢ ἣν ἔχω πρὸς τὰ παρόντα,

Ναίουσαν ἐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
ΟΙΔ. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν ἐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;
ΤΕΙ. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ ςέγω.
ΟΙΔ. Οὐκῦν ἄγ' ἥξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
ΤΕΙ. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ δὶ ὀργῆς, ἥτις ἀγριωλάτη.
ΟΙΔ. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἀδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἅπερ ξυνίημ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυλεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ' ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἄν σε τῦτ' ἔφην εἶναι μόνε.
ΤΕΙ. Ἀληθές· ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι,
Ὥπερ προσεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τόσδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄλι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.—
ΟΙΔ. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε

παρόλα, μὴ βυλόμενος λέγειν ὅθεν παύσονται, ἢ εἰς ὃν ἐγὼ ἄλλως κινῶ· ὃ καὶ κρεῖττον. Διὸ καὶ ἐπάγει, ἐκ εἶδας τὴν ναίουσάν σοι ὀργὴν, ἢ χρησάμενος εἶπας ἐμοὶ, κακῶν κάκιςε.

348. Ἃ νῦν σὺ] μὴ λάθῃς ἔξωθεν διὰ, ἀλλ' ὥσπερ φαμεν, ὑφείζω σὲ ὕςερα, ἕτω καὶ ἀτιμάζω σὲ τόδε.

Ib. Ἀτιμάζεις] ἀτιμάζων λέγεις, ἀτίμως λέγεις, ἐν ἀτιμίᾳ ποιεῖς.

349. Ἥξει γὰρ αὐτὰ] ἥκων, αὐτόμαλα.

351, 352. Πρὸς τάδ', εἰ θέλεις, Θυμῷ] τὸ Θυμῷ ἐκ ἔςι γνησιον, ἀλλὰ ῥῆμα προσαιτικόν.

353. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἀδὲν] ὀργιζόμενος ἀδὲν σιωπήσομαι ὧν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

Ib. Ὡς ὀργῆς ἔχω] ἥκων, ὡς δυναὶὸς ὀργίζεσθαι, ἀδὲν ἐκείνων παρήσω, ἅπερ ξυμβάλλω ἱκανὰ εἶναι πρὸς κόλασίν σόι.

355, 356. Εἰργάσθαι θ' ὅσον Μὴ χερσὶ] εἰργάσθαι τὰ ἄλλα τῷ φόνῳ χαρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. Εἰ δὲ ἔκλεπες, ἐκάλεν ἂν σε καὶ φονέα αὐτόχειρα.

358. Ἀληθές· ἐννέπω σὲ] ἤγεν, ἀληθές ἐςιν ὃ λέγεις, ὅτ' ἔφης ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμῷ· εἶτα συνδεδεμένον τὸν ἐξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε, λέγων, ἐννέπων καὶ λέγων, ἐμμένειν κ) ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγματι καὶ τῷ ὀνείδει τῷ τῦ φόνε, ὥπερ καὶ ὧ τινι προσεῖπας ἐμμένειν, δηλονότι ἐμέ· ἤγεν, λέγω ὅτι σὺ ὑπαρχεις ὁ φονεὺς, ἐκ ἐγὼ, ὡς σὺ εἶπες, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μήτε τόσδε τὲς παρεςῶτας προσαυδᾶν, κ) προσφωνεῖν κ) ὁμιλεῖν σοι, ὡς ὄνι καὶ ὑπάρχονῖι μιάσορι ἀνοσίῳ τῆσδε τῆς γῆς, ἤγεν, ὡς μιάνανῖι ἀνοσίως τήνδε τὴν γῆν.

360. Προσαυδᾶν] προσομιλεῖν, προσαγορεύειν, προσδιαλέγεσθαι.

362. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας] οἴεσαι αὐτὸν πλασάμενον ψεύδεσθαι. Εἰκότως δὲ ἀπιςεῖται ὡς δι' ὀργὴν εἰρηκώς. Εἰ δὲ ἐπιςεύθη κατ' ἀρχὴν

Τὸ ῥῆμα; καὶ πῶς τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙ. Πέφευγα· ταληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙΔ. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; ἐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης. 365

ΤΕΙ. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.

ΟΙΔ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙ. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾶ λέγειν;

ΟΙΔ. Οὐχ ὡσέ γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

ΤΕΙ. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, ὃν ζητεῖς κυρεῖν. 370

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἔτι χαίρων, δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕΙ. Εἶπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;

ΟΙΔ. Ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙ. Λελῃθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακῶ. 375

ΟΙΔ. Ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙ. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἔστι, πλήν σοι· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τὰ τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

ἀρχὴν ὁ μάντις, τὰ ἐξῆς τῷ δεάμαλος ἀνήρηλο τῷ ἀναλωρισμῷ, ἐν οἷς καλαγέγονε μάλιςα ὁ πωιλής.

363. Καὶ πῶς] ἤγουν, πῶς φυγὼν οὐχ ἕνεκα τούτου δώσεις ἐμοὶ δίκην;

365. Οὐ γὰς ἔκ γε τῆς τέχνης] φανερῶς εἰς Κρέοντα ἡ ἀπόςασίς ἐςι.

369. Οὐχ ὥσε γ' εἰπεῖν] ἤγουν, ἐ προῤῥέπω σε ὥς' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις, γνωςὸν ἢ νοούμενον, ἤγουν, ἵνα τοῦτο σαφέςερον εἴπῃς, ὥςε νοηθῆναι· ἐπεὶ πάλαι τοῦτο νενόηκα, ἀλλ' ὡς' αὖθις καὶ πάλιν φράσαι. Οὕτω δ' ὀφείλων εἰπεῖν καλὰ ἀκολουθίαν τῷ λόγῳ, ὁ δ' ἑτέρως τὴν σύλλαξιν ἔτρεψεν, ἀλλ' αὖθις φράσον, εἰπών.

370. Οὗ ζητεῖς] δέον εἰπεῖν ὃν ζητεῖς, πρὸς τὸ ἀνδρὸς ἐπήνεγκεν.

372. Τί δῆτα] ἢ τὸ δῆτα ἐρωτηματικόν ἐςι διὰ μέσου τεθέν, ἤτοι, τί δῆτα εἶπω ἢ ἄλλο, ἵνα ὀργίζῃ πλέον; ἢ τὸ μὲν δῆτα ἀργὸν, τὸ δέ τι ἀόριςον, ἵνα ᾖ ἐρωτηματικὸς ἢ ἀποφαντικὸς ὁ λόγος, ὥσπερ κἀκεῖ.

373. Ὅσον γε χρῄζεις] τὸ ὅσον πρὸς τὸ νοούμενον ἐξωθεν εἶπε, ἐ πρὸς τὸ χρῄζεις. Εἰ γὰρ ἦν ἔτως, τὸ σὸν μέγα ἐγραφεῖ ἄν.

374. Λελῃθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις] ἐυσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ περὶ τῆς μητρός.

378. Ἀλλ' ἔςι, πλήν σοι] δέον εἰπεῖν σε, πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὀπισθεν ἐξωθεν νοουμένην, εἰς τὸ ἔςι δεικλικὴν, ἐπήνεγκε τὸ σοί.

Ib. Σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔς', ἐπεὶ] ἴσον ἐςὶν ὁ Οἰδίπους παραβαλλόμενος ὡς ὁ Αγαμέμνων πρὸς τὸν Χάλκανλα.

379. Τυφλὸς τά τ' ὦτα] ἤγουν, κωφὸς τὲν νοῦν· τυφλὸς, ἤγουν, παραλελόγισμενος, ἀνόητος· τυφλὸς τὰ ὄμματα, ἤγουν, μὴ ὁρῶν.

ΤΕΙ. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἅ σοι
Οὐδεὶς ὃς ȣ̓χὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙΔ. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός· ὥςε μήτ' ἐμὲ,
Μὴτ' ἄλλον, ὅςις φῶς ὁρᾷ, βλέψαι πότ' ἄν.
ΤΕΙ. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σȣ πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπράξαι μέλει.
ΟΙΔ. Κρέοντος ἤ σȣ ταῦτα τὰ ἐξευρήματα;
ΤΕΙ. Κρέων δέ σοι πῆμ' ȣ̓δέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
ΟΙΔ. Ὦ πλȣ̃τε, καὶ τύραννοι, καὶ τέχνη τέχνης
Ὑπερφέρȣσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται;
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ȣ̔́νεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν ȣ̓κ αἰτητὸν εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιςὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρά μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,

380, 381. Ἅ σοι Οὐδείς] ȣ̓δεὶς ἐςιν ὃς ȣ̓ ταῦτα ὀνειδίσει, ἅπερ μοι ὠνείδισας. Τὸ δὲ τάχα, ἀντὶ τȣ̃, ταχέως. Οἷον, καί σε μετ' ὀλίγον ἐρȣ́σι τυφλόν. Καὶ περὶ τῆς πηρώσεως δὲ λεληθότως αὐτῷ μαντεύεται.

381. Οὐδεὶς ὃς ȣ̓χὶ τῶνδ'] ἤγȣν τῶν παρεςώτων ἐςὶ δηλονότι, ὃς ȣ̓κ ὀνειδιεῖ σοι ταχέως

382. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός] διπλȣ̃ν τὸ διανόημα. Ἤτοι ȣ̓ν ȣ̔́τως, ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς τῆς ἀορασίας τῆς διηνεκῶς κατεχȣ́σης σε τρέφῃ, ὡς μηδὲν διαθεῖναι κακὸν τȣ̀ς ὁρῶντας· ἢ ȣ̔́τως· διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἐλεȣ̃σί σε πάντες. Ἀπόχρη γὰρ ϗ τὸ τῆς πηρώσεως.

Ib. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός] τȣ̃το λέγει, ὅτι ἡ τύφλωσις σώζει σὲ, ϗ ȣ̓δεὶς βȣ́λεται βλάψαι σὲ, καλοικτίζων τȣ̃ πάθȣς· καλεῖ δὲ τὴν τύφλωσιν νύκτα, διὰ τὸ σκοτεινόν. Μιᾶς δὲ λέγει, διὰ τὴν συνέχειαν, ϗ τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχειν, ϗ μηδέποτε λήγειν. Ἢ ȣ̔́τως ἡ κατέχȣσα τύφλωσις ἀρκεῖ σοὶ πρὸς τιμωρίαν, ὡς μηδ' ἂν ἄλλης δεῖσθαι κολάσεως. Κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

385. Ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπράξαι μέλει] ἀντὶ τȣ̃, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι· λείπει, ἐάν με φονεύσῃς.

388. Ὦ πλȣ̃τε] πεποίηκε τὸν Οἰδίπȣν ὑπονοεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρῆσθαι, ἵνα ζητȣ̃ντος αὐτȣ̃ ἀφορμὴν εὔλογον ἔχῃ τὰ λοιπὰ τȣ̃ δράματος.

Ib. Καὶ τέχνη τέχνης] ἤγȣν, φρόνησις ϗ σοφία κρεῖττων ȣ̓σα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως. Λέγει δὲ τὴν αὐτȣ̃ οὐδεὶς γάρ πω τῶν τόθ' Ἑλλήνων ȣ̔́τω τεθαύμαςαι ὥσπερ αὐτὸς τὰ Σφιγγὸς εὑρὼν ἀινίγματα.

393. Οὐ ἐξ ἀρχῆς φίλος] ἐν εἰρωνείᾳ.

394. Ὑπελθὼν] ὑπέρχομαι· τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, ϗ ἀπὸ τȣ́τȣ τὸ κολακεύω· οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑποταγὴν * σχηματίζονται. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων

* Edit. Cantab. ὑπὸ τὴν γὴν.

Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Ἐπεί, φέρ' εἰπέ, ὡς σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων.
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καί τοι τόγ' αἴνιγμ' οὐχὶ τῷ πιόντος ἦν
Ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἣν ἔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προυφάνης ἔχων,
Οὔτ' ἐκ θεῶν τε γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, ἐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών.
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παρασταθήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας·
Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σύ, χ' ὡ συνθεὶς τάδε,

παλαιόντων λέγεται, ὅταν τὸν ἀντιπάλου ὑπέρχωνται λαθόντες· ἵνα εὐχειρώτους αὐτοὺς ποιήσανται καταρρέψωσι.

395. Μάγον] διαβάλλει τὸν μάντιν, μάγον αὐτὸν λέγων.

Ib. Μηχανορράφον] τὰ φαῦλα μηχανώμενον. Μάγους δὲ ἐκάλουν τοὺς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς φαρμακεῖς μάγους ἔλεγον.

396. Δόλιον, ἀγύρτην] ἦγεν, τὸν περὶ τὰς ἀγυιὰς βαίνοντα, ἤγουν, χυδαῖον· ἢ ἵνα εἴπω, καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὃν πᾶς τις ἄγει καὶ φέρει ῥᾴδιον διὰ τὸ τῆς τύχης ταπεινόν.

Ib. Ἀγύρτην] πλανητὴν, ὀχλαγωγόν.

Ib. Ἀγύρτην] ἀγύρτης ὁ καὶ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη.

397. Δέδορκε] ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, δύναμιν ἔχει τοῦ ὁρᾶν λαμβάνειν. καί ἐστιν ἀμετάβατον. Εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς εἰς προθέσεως μετέβαινεν ἄν, τῆς δηλούσης κίνησιν, (καὶ εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως, ὅστις εἰς τὰ κέρδη δέδορκε μόνον) ἢ διὰ τῆς ἐν, ἥτις ἀεὶ σάσεως ἔχει δηλωτικήν.

399. Ῥαψῳδὸς] ἡ Σφὶγξ ἡ ῥάψασα τὰς ᾠδάς. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν· κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ διὰ τὸ ἀρπακτικόν.

401. Οὐχὶ τῷ πιόντος ἦν] τῷ τυχόντος. Ἀντὶ τοῦ, ἐ τοῦ τυχόντος, ἦν σαφηνίσαι. Διὰ τούτων δὲ αὖξει τὸ ἴδιον· καλόρθωμα μεῖζον ᾖ μανίκης ἢ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.

403. Οἰωνῶν] ἦγεν, πρὶν ἐμὲ ἀφῖχθαι, ἐδείχθης ἐ γιγνώσκων τινὰ μαντείαν· ἔτ' ἀπὸ ὀρνέων, ἔτ' ἀπὸ θεῶν τινός· ἔτω τὸ ἔχων γνώδιν, τινὰ μαντείαν νόει.

404. Οὔτ' ἐκ θεῶν] ἀνῃπαράσασις.

405. Ὁ μηδὲν εἰδὼς] τοῦτο ἡ ταπεινοφρονῶν Οἰδίπους λέγει. Ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μηδὲν πώποτε περὶ τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων ἀκούσας· ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς, περὶ τῶν μελλόντων, καθὰ σύ γε κομπάζεις τῇ μαντικῇ.

408. Παρασταθήσειν—πέλας] ἐκ παραλλήλου τὸ γὰρ παρεστατήσειν, τὸ πέλας σήσεσθαι δηλοῖ.

410. Ἀχνύ-

Ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷάπερ φρονεῖς.—
ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι, καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
Ὀργῇ λελέχθαι, καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιούταν, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.—
ΤΕΙ. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
Ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος ἀλλὰ Λοξίᾳ·
Ὥς' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω;
Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
Ἐλᾷ πότ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρὰ,

410. Ἀγηλατήσειν] ἐὰν δασέως, τὸ ἅγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν.

Ib. 411. Εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων Εἶναι] ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μὴ ἦσθα γέρων· γέρων γὰρ ὢν, ἐξ ἀνάγκης καὶ νομίζεται εἶναι.

416. Εἰ καὶ τυραννεῖς] Τειρεσίου ἔλεγχος κατὰ Οἰδίποδος, καὶ προαγόρευσις ὧν μέλλει παθεῖν.

Ib. Ἐξισωτέον] λείπει ἐμοί.

Ib. Ἐξισωτέον] ἄξιον ἐξισοῦσθαί σοι ὑπ' ἐμοῦ, τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι. Ἤγουν, τὸ ἀντιλέξαι σοὶ ἐμὲ τὰ ἴσα, τὸ ἐξισοῦσθαί σοι κατὰ τὸ λέγειν.

417. Τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ] τοῦ ἐξίσου λέγειν.

418. Οὐ ζῶ δοῦλος] οὐ κατηγορηθήσομαι δοῦλος.

419. Προστάτου] προστάτης λέγεται, ὁ ἐν πολέμῳ ἔμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ βοηθὸς τοῖς ὄπισθεν. Προστάτης καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων· ἤγουν, ὁ ἄρχων καὶ ἡγεμῶν, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

Ib. Ὥς' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι] δεήσομαι. Ὅρα δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ ὀνόματος. Τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος ἐχρήσατο, τῷ δοῦλος· τῷ δὲ εὐπρεπεστέρῳ ἐπὶ τοῦ Κρέοντος.

424. Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ] ἀντὶ τοῦ, τοῖς σοῦ αὐτοῦ· τουτέστι, τοῖς σεαυτοῦ.

425. Ἀμφιπλὴξ] ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία· ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρός.

426. Ἐλᾷ πότ' ἐκ γῆς] ἰστέον ὅτι τὸ ποτὲ εἶπε, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς Οἰδίποδος ἀπέλασιν παρὰ Λαΐου καὶ Ἰοκάστης, ὅτε γεννηθέντα αὐτὸν εἰς Κιθαιρῶνα ἐξέθηκαν πρὸς ἀπώλειαν· τὸ δ' ἐλᾷ, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἐκείνου καὶ νῦν ἡ ἀρὰ τοῦτον διώκει, ἣν ἠράσαντο αὐτὸν ἐφθάρθαι. Λέγει οὖν τὴν ἀρὰν ἀμφιπλῆγα, ὡς ἐξ ἀμφοτέρων

Βλέπονθα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειθα δὲ, σκότον·
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος ἐκ ἔσαι λιμήν;
Ποῖος Κιθαιρὼν ἐχὶ σύμφωνος τάχα,
Ὅταν καλαίσθη τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
Ἄλλων δὲ πλῆθος ἐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
Ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα, κ) Κρέοντα κ) τοὐμὸν ςόμα
Προπηλάκιζε· σὲ γὰρ ἐκ ἔςι βροτῶν
Κάκιον, ὅςις ἐκριβήσεταί ποτε.—

ΟΙΔ. Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἐχὶ θᾶσσον; ἐ πάλιν
Ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποσταφεὶς ἄπει;

ΤΕΙ. Οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

ΟΙΔ. Οὐ γάρ τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσοντ'· ἐπεὶ

ξων τῦ τε πατρὸς κ) τῆς μητρὸς γεγονυῖαν. Δεινόπων δὲ, διὰ τὸ κακῶς ἐπέρχεσθαι πρὸς ὃς ἂν συμφθῇ. Τὸ δὲ, ποῖος ἐκ ἔσαι λιμήν, κ) ποῖος Κιθαιρὼν, τῦτο βέλεται, ὅτι εἰ τῆς παρανομίας τῆς σῆς αἴσθησιν λάβοις, ἐδεὶς τόπος ἔσαι ἀνήκοος τῦ καλά σε δράσαντος. Σύμφωνος γὰρ κ) ὁ Κιθαιρὼν κ) συνάδων τῷ ἡμετέρῳ λόγῳ· ἃ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σε λέγω, ταῦτα ἅπας βεβαιώσει, ἐπειδὰν ἀποφανῇ ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν ἐξετέθης.

Ib. Δεινόπους] ἡ διὰ τῶν παδῶν δέος ποιῦσα.

427. Βλέπονθα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειθα δὲ, σκότον] καινότερον εἶπεν, βλέπονθα σκότον, ὥσπερ εἴ τις εἶπε σιωπὴν λέγοντα.

428. Ποῖος ἐκ ἔσαι λιμήν;] τὸν λιμένα τίθησιν ἀεὶ ἀντὶ τῦ τόπου. Τροπικῶς δὲ ἀντὶ τῦ, πῶ ἐκ ἐλεύσῃ βοῶν;

428, 429. Ποῖος λιμὴν; Ποῖος Κιθαιρὼν] ἐκ ἔσαι σύμφωνος ταχέως τῆς σῆς βοήσεως; συμφωνῶ τῷδε σύμφωνος δέ εἰμι τῦδε. Διὰ τὸ εὑρεῖν σὲ τὸ αἴνιγμα.

430. Ὅταν καλαίσθη] ὅταν αἰσθανθῇς καὶ μάθῃς.

431. Ἄνορμον] ἤγουν, κακαλιμένισον, ὃν ἐδεὶς ὥρμισεν· οὐδεὶς γὰρ τῇ μητρὶ συνήλθεν ἢ σύ.

433. Ἃ σ' ἐξισώσει] τῦτο λέγει, ὅτι ἡ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἴσθησίς σε ὁμοιώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις· σοὶ μὲν, ὅτι υἱὸς ὢν Ἰοκάστης τὴν ἀληθείαν, ἀνὴρ αὐτῆς ἀνίσως κ) παρανόμως γέγονας· αὐτῆς ἂν ἡ ἀνισότης εἰς ἰσότητα τότε ἄξει· κ) ὥσπερ τῇ ἀληθείᾳ υἱὸς τυχάνεις, ἕτω κ) τότε τοῖς πᾶσιν ἐπιδειχθήσῃ. Τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τύτων ὢν νῦν δοκεῖς πατὴρ, ἀδελφὸς ὢν φανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς κ) αὐτὸς γεννηθείς.

436. Ἐκτριβήσεται] ἀντὶ τῦ, διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἀπολεῖται. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργύρων ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιύτων· ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλατθένται.

437. Ἡ ταῦτα] ὀργὴ αὖθις Οἰδίποδος καὶ Τειρεσίου.

438, 439. Οὐ πάλιν Ἄψορρος] ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τῦ, ἐκ ὄπισθο μήτρι.

439. Ἄπει] ἄπειμι, ἄπεις, κ) ἐκβολῇ τῦ σ', ἄπει, ὥσπερ καὶ τὸ εἶ.

442. Σχολὴ

Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐσειλάμην.
ΤΕΙ. Ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ,
Μῶροι· γονεῦσι δ' οἵ σ' ἔφυσαν, εὔφρονες *.
ΟΙΔ. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 445
ΤΕΙ. Ἥδ' ἡμέρα φύσει σὲ καὶ διαφθερεῖ.
ΟΙΔ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.
ΤΕΙ. Οὐκοῦν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς.
ΟΙΔ. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἐμὲ εὑρήσεις μέγαν.
ΤΕΙ. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν. 450
ΟΙΔ. Ἀλλ' εἰ σῴζειν τήνδ' ἐξέσωσ', ἔ μοι μέλει.
ΤΕΙ. Ἄπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
ΟΙΔ. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' † ἐμποδὼν
Ὀχλεῖς· συθείς τ' ἂν, ἐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
ΤΕΙ. Εἰπὼν, ἄπειμ', ὧν ἕνεκ' ἦλθον, ἐ τὸ σὸν 455
Οείσας πρόσωπον· ἐ γάρ ἐσθ' ὅπῃ μ' ὀλεῖς.

* Aldus, ἔμφρονες. † Ald. Turn. σύγ'.

442. Σχολῇ σ' ἂν] ἀντὶ τοῦ, βραδέως, οὐδαμῶς.

445. Τίς δὲ μ' ἐκφύει βροτῶν] ἀντὶ τοῦ, ἔφυσε, τέτεχε, ἐγέννησεν· τὴν γέννησίν σε δείξει, δείξει σε ὁθεν ἐγεννήθης.

446. Ἥδ' ἡμέρα φύσει σε] ἀντὶ τοῦ, οἵων εἶ γονέων δείκνυσι.

Ib. Ἥδ' ἡμέρα] ἤγαγεν, ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἀποφανεῖς Ἰοκάστης, καὶ ἀπολέσεις τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ τἄλλα πείσῃ.

Ib. Διαφθερεῖ] διὰ τὴν πόρωσιν καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου ἀναλωτικήν.

447. Αἰνικτὰ] ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

448. Οὐκοῦν ταῦτ' ἄριστος] ὥσπερ εἰρωνευόμενος φησὶν, αἰνιγμά ἐστι· σὺ δὲ πάνυ νοήσεις. ὅτι ταὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα πρῶτος ἐξεῦρες· ὃ δέχεται εἰς ἔπαινον.

450. Αὕτη γε] ἤγεν, αὕτη ἡ εὐδοκίμησις, ἤγαγεν, τὸ τὰ αἰνίγματα σαφηνίζειν, διολέσει σε· εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα σαφηνίζειν, ἐκ ἂν εἰς τόδε τύχης ἀφίκου.

451. Ἀλλ' εἰ σῴζειν] τὸ ἐξέσωσα διπλῶς νοητέον, εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς, ἔ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. Ἢ, εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπικειμένου λοιμοῦ, ἔ μοι φροντὶς εἰ αὐτὶς ἀπολοίμην.

453. Ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν] τοῦθ' ὕστερον, ὅτι ὀχλεῖς ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμποδὼν καὶ ἐμπόδιον. Τοῦτ' ἔστι, παρὼν εἰς ὄχλον καὶ ταραχὴν εἰσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προκείμενον ζήτημα· εὕρηται δὲ καὶ, σύ γ' ἐμποδών.

455. Εἰπὼν, ἄπειμ',] Τετρεσίᾳ σαφέστερος ἔλεγχος.

Ib. Εἰπὼν, ἄπειμ'] ἐνταῦθα παῤῥησιαστικώτερον ὅλον τὸ πρᾶγμα παρανίπτεται, ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ σοχασαμένου, τοῦ τε τῶν δραμάτων συμφέροντος, ὅπως μὴ ἀνακαλύπτηται ἡ ὑπόθεσις· (διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησὶ) τοῦ τε τῶν προσώπων πρέποντος. Ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ μετ' ὀλίγον φαινόμενα.

Ib. Εἰπὼν ἄπειμ'] εἰπὼν ἐκεῖνα ὧν ἕνεκα ἦλθον, ἀπελεύσομαι.

456. Ἔσθ' ὅπῃ] ἔσθ' ὅπῃ καὶ τὰς Ἀτλικάς.

Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
Ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον· οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι
Σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται*.
Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ' ἰὼν
Εἴσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Τίς, ὅντιν' ἁ θεσπίεπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων

* Turn. ἐκπορεύσεται.

457. Τὸν ἄνδρα τοῦτον] ὡς περὶ ἑτέρου λέγων, αὐτὸν αἰνίττεται.

458. Ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων] μετὰ ἀπειλῆς καὶ ἀνακηρύξεως τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.

460. Ξένος] ἀλλότριος ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Ἀστὸς ἢ ξένος.

Ib. Ἐγγενὴς] ἀστὸς καὶ ἐγγενὴς ταὐτόν. Ἤγουν, ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Θηβαίων ὤν.

462. Τῇ ξυμφορᾷ] τῇ συντυχίᾳ.

464. Σκήπτρῳ προδεικνὺς] τὸ σκῆπτρον δεικνὺς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ εὐγενείας, ὅτι ἐκ βασιλέως πτωχὸς ἐγένετο.

469. Μ' ἐψευσμένον] τὸ ἐψευσμένον Ἀττικὸν, ἐνιψευσάμενον.

471. Τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια] ἀκόλουθά εἰσι τὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰ προειρημένα. Νῦν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς εὐπρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις. Διὸ ἀναλέχει ἐπὶ τὸ μάντευμα τοῦ θεοῦ. Ὁ δὲ νοῦς, τίς ἐστιν οὗτος ὅντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ οὕτως· τίς ἐστιν οὗτος ὃν καλώπτευσεν ἡ Δελφὶς πέτρα; οἷον, ὁ μὴ λαθὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ib. Τίς, ὅντιν'] ἐπειδήπερ ὁ Παρνασσὸς ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι μαντεῖον, διὰ τούτο Δελφὶς πέτρα λέγει, ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀπόλλων ἐν Παρνασσῷ οἰκῶν. Ἰστέον δ' ὅτι ὡς ὁ χορὸς πρὸς τοὺς Τειρεσίου λόγους ἀηδῶς διάκειται, τῷ δ' Οἰδίποδι βοηθεῖν διὰ τοῦτο καὶ ἀπορηματικῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν ὃν λέγει Ἀπόλλων τελέσαι τὸ ἔργον;

473. Ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων] ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ δειλαία δειλαίων.

Τελέσαντα φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ καὶ σκηπαῖσι Διὸς * γενέτας.
Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀναπλάκητοι †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἔλαμψε γὰρ τᾷ νιφόεντος
Ἀρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασσᾷ,
Τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ‡ ὕλαν,
Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
Μέλεος μελέᾳ ποδὶ κηρεύων,

* Aldus, σκηπαῖς ὁ Διός. † Aldus, ἀναμπλάκητοι. ‡ Aldus, ὑπ' ἀγρίαν.

475. Ὥρα νιν] Καιρός ἐστι νωμᾶν αὐτόν, ἄγειν, κινεῖν τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἀντὶ τοῦ εὐσθενέστερος ἀνέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.

478. Γενέτας] ὁ υἱὸς ἐνταῦθα καὶ ὁ παῖδες ἀλλαχοῦ· τῷ Ἀπόλλωνι δηλονότι.

480. Κῆρες ἀναπλάκητοι] αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι. Κῆρες δὲ, τοῦ τελευτήσαντος λαοί. Ἢ ἔτως, ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν.

Ib. Ἀναπλάκητοι] ἔτω χρὴ γράφειν, ἵν' εἴη τὸ μέλεον ἁρμόζον τῷ τῆς ἀνθισταφῆς κώλω. Εὕρηται γὰρ ἔν τινι τῶν παλαιῶν ἔτω βιβλίων. Δειναὶ δὲ κῆρας λέγει, τὰ δύο ἀνομήματα, ἃ Τειρεσίας ἔφη κατ' Οἰδίποδος· λέγω δὴ τὴν τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν τοῦ πατρὸς φόνον. Τὸ δὲ ἅμ' ἕπονται, ἀντὶ τοῦ, σὺν τῷ Ἀπόλλωνι ἔρχονται, οὐχ ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἔτως ἐθέσπισεν· (ἐκεῖνος γὰρ ἐξελεῖν τὸ μίασμα μόνον τῆς χώρας εἶπεν) ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἅμα αὐτῷ ταύτας ἔπεσθαι λέγει, διὰ τὸ Τειρεσίαν ταύτας ἐκφῆναι ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείᾳ.

481. Ἔλαμψε γὰρ] ὁ χρησμὸς γὰρ τοῦ Παρνασσοῦ τοῦ χιονώδους ὁ φανεὶς ἀρτίως ἐδήλωσε πάντα Θηβαῖον ζητεῖν τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἥγεν, τὸν φονέα.

484. Ἰχνεύειν] Τοῦτο ἐπήγαγε καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς· ὡς ἐπὶ ἀγρας ταύρων τῶν ὑπὸ πάντων ζητουμένων, καὶ ὥσπερ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων· οἰκεῖα δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἄντρα καὶ πέτραι.

485. Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν] ἐκεῖνος ὁ πεφονευκὼς, πανταχοῦ κρυπτόμενος ὡ βάλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι.

487. Μελέᾳ ποδὶ κηρεύων] ἀντὶ τοῦ, μηδενὶ γινωσκόμενος, τῇ φυγῇ μονάζων. Ἢ καὶ αὐτὸ οἰκεῖον τῇ θηριώδει διαίτῃ.

488. Τὰ

Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ *
Ζῶντα περιποτᾶται.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Δεινὰ μὲν ὖν, δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκον-
θ'· ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐν-
θάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,
Ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκει-
τ', οὔτε πάροιθέν ποτ' ἐγὼ †,

* Aldus, ἀεὶ. † Aldus, ἔγωγε.

488. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων] ἀντὶ τοῦ, φυγὼν. Τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμῶν. Οἷον, τοὺς χρησμοὺς διαφεύγει μέχρι νῦν ὁ μηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ὅτι δὲ ἡ Πυθὼ μεσόμφαλος, δηλοῖ καὶ ἡ περὶ τοὺς ἀετοὺς ἱστορία, καὶ ὅτι χρύσεοι ἀετοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται, καὶ ὅτι τοῦτο χάριν ἐκεῖσε ὁ Ζεὺς τὸ μαντεῖον ἱδρύσατο.

Ib. Μεσόμφαλα γᾶς] τὰ ὄντα ἐν τῷ μεσῷ τῆς γῆς· ὀμφαλὸς τὸ μέσον.

Ib. Ἀπονοσφίζων] ἤγουν, ἐκφεύγων τὰ μαντεῖα τὰ μεσόμφαλα τῆς γῆς· ἀντὶ τοὺς χρησμοὺς τοῦ μέσου ὀμφαλοῦ τῆς γῆς· ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ μέσου τῆς γῆς, τοῦτ' ἔστι του Παρνασσοῦ.

489, 490. Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ Ζῶντα] ἀλλ' οὐδὲν ἧττον τὰ μαντεύματα περιποτᾶται ζῶντα, καὶ ἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

491. Δεινὰ μὲν ὖν] μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ Τειρεσίου. Σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν.

Ib. Δεινὰ ταράσσει] τούτῳ ἐχρήσατο, ἐπεὶ ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἄρχοντα.

492. Σοφὸς οἰωνοθέτας] Τειρεσίας ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθείς.

Ib. Οἰωνοθέτας] ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας Τειρεσίας. ἢ ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεὶς καὶ εὐκρινῶν· τοῦτ' ἔστιν ὁ διδάσκαλος τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν.

493. Οὔτε δοκοῦντα] οὔτ' ἀρέσκοντά μοι, οὔτ' ἀποφάσκοντα, καὶ ἀπόφασιν καὶ ἀπιστίαν δεχόμενα. Ἤγουν, μὴ οἷά τε ἀπιστεῖσθαι, διὰ τὸ μάντιν εἶναι τὸν εἰπόντα.

495, 496. Οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω] οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρείδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός.

497. Τί γὰρ ἢ] ἀπορήσειεν ἄν τις διὰ τί οἱ δύο διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι, τὸ ἢ Λαβδακίδαις, καὶ τὸ ἢ τῷ Πολύβου, κεῖνται, δέον οὕτως εἰπεῖν, τί γὰρ Λαβδακίδαις καὶ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο. Καὶ φαμὲν ὅτι τοῦτο δύνανται οὗτοι οἱ σύνδεσμοι δηλοῦν, ὡς οὔτε τῷ Λαΐῳ διαφορά τις ἦν ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος, οὔτε τῷ Οἰδίποδι ἀπὸ τοῦ Λαΐου.

Ib. Λαβδακίδαις] τῷ Λαΐῳ.

498. Τῷ Πολύβου τῷ Οἰδίπου.

Οὔτε τανῦν πω ἔμαθόν
Τι, πρὸς ὅτȣ δὴ βασάνῳ,
Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαϐδακίδαις ἐπίκȣρος
Ἀδήλων θανάτων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἀλλ' ὁ μεν ȣ̃ν Ζεὺς, ὅ, τ' Ἀπόλλων,
Ξυνετοὶ, ϗ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
Κρίσις ȣ̓κ ἔςιν ἀληθής·
Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ.
Ἀλλ' ȣ̓ποτ' ἔγωγ' ἂν πρὶν ἴδοι-
μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων

500. Οὔτε τανῦν πω] Οὐπώποτε, ἤγȣν, ȣ̓δαμῶς πότε, ȣ̓τε πρότερον ἔγωγε, ȣ̓τε τανῦν ἤκȣσα.

501. Πρὸς ὅτȣ δὴ βασάνῳ] ἀντὶ τȣ̃, ποίῳ λογισμῷ· τίνος πράγματος κρίσει χρησάμενος τοῖς λεγομένοις πιςεύσω κατὰ τȣ̃ Οἰδίποδος.

Ib. Βασάνῳ] Παρ' ȣ̃ σὺν βασάνῳ ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσασαν μαντείαν τȣ̃ Τειρείσȣ τῷ Οἰδίποδι, ἤγȣν, κατὰ τȣ̃ Οἰδίποδος.

503. Φάτιν εἶμ' Οἰδίποδα] τὴν κατὰ τȣ̃ Οἰδίποδος γιγνομένην παρὰ Τειρεσίȣ.

504. Λαϐδακίδαις ἐπίκȣρος] ἤγȣν, τῷ Λαΐῳ ἕνεκα τῶν ἀδήλων θανάτων.

Ib. Λαϐδακίδαις ἐπίκȣρος] ἰςέον ὅτι διότι μὲν τὸ ἐπίκȣρος δοτικῇ συντάσσεται, τὸ μὲν Λαϐδακίδαις πρὸς τὸ ἐπίκȣρος εἶπεν· ἡ δὲ γενικὴ τὸ ἀδήλων θανάτων, πρὸς τὸ ὄνομ' ἐςὶ τὸ ἐπίκȣρος· ἐπίκȣρος γὰρ τῷ δεῖνι τῶν κακῶν φαμέν.

506. Ἀλλ' ὁ μὲν ȣ̃ν Ζεὺς] θέλȣσιν ἀναλρέψαι τὰ ὑπὸ τȣ̃ Τειρεσίȣ εἰρημένα. Καί φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ, συνετοὶ καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες· ὅτι δὲ οἱ μάντεις μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τὶ ἐπίςανται, ȣ̓ φημι, ϗ ȣ̓δὲ ἡ κρίσις αὕτη ἀληθής ἐςι. Γένοιτο μὲν γάρ τις κατὰ σύνεσιν ἕτερος ἑτέρȣ προήκων, ȣ̓ μὴν αὕτη γὲ ἡ ἐπιςήμη ἐκ μαντικῆς ἐςιν, ἀλλ' ἐκ φύσεως ϗ ἐντρεχείας ἑκάςῳ πάρεςιν.

508. Ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] ȣ̓πω πιςεύω ὅτι οἱ μάντεις πλέον ἐμȣ̃ φρονȣ̃σιν.

511. Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν] σοφίαν νῦν φησὶ τὸν ςοχασμόν. Ὃ γὰρ λέγει, τȣ̃τό ἐςιν, ὅτι ἐν τῷ ςοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον παρέλθοι ϗ νικήσειεν.

513. Ἀλλ' ȣ̓ποτ' ἔγωγ' ἂν] ἐγὼ δὲ ȣ̓κ ἄν ποτε ἐπαινέσοιμι τȣ̀ς μεμφομένȣς τὸν βασιλέα, ȣ̓δ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδοιμι σαφῆ τὰ ἔργα ϗ τὴν ἀπόϐασιν.

515. Φανερὰ

Ἂν καταφαίην· φανερὰ
Γὰρ πτερόεσσ' ἦλθη,
Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ θ' ἡδύπολις·
Τῷδ' ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς ὔπο-
τ' ὀφλήσει κακίαν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
Πάρειμ' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' * ἐμοῦ πεπονθέναι,
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
Φέροντι τήνδε βάξιν· οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν

* Aldus, τ'.

515. Φανερὰ γὰρ] ἃ μὲν ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ, ἄδηλα, καὶ οὐ πάντως ἀληθῆ· ἃ δὲ καλώρθωσε, φανερὰ, ὅτε ἐπελθούσης αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς ὤφθη σοφός.

Ib. Φανερὰ γὰρ] περισσὸν ἦν ἐνταῦθα, τὸ ἐπ' αὐτῷ, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. Οὐ γὰρ ἦν ἴσον τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιστροφῆς.

518. Βασάνῳ θ' ἡδύπολις] κρίσει τε ἡδὺς ὤφθη τῇ πόλει. Ἢ οὕτως· ἀπὸ τῆς βασάνου δὲ τῆς Σφιγγὸς ἡδέως διετέθη ἡ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

521. Ἄνδρες πολῖται] ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ κατὰ ἑαυτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγανακτῶν, καὶ ἀπολογήσασθαι βουλόμενος. Πολίτης δὲ ἐμός ἐστιν ὁ δεῖνα, οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς Συν' ἤγουν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἐμοὶ πόλεως. Συμπολιτεύεται δέ μοι τις, μετὰ τῆς Συν' ἤγουν, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ.

522. Κατηγορεῖν] Ἀκηκοὼς κατηγορόν μου τὸν βασιλέα Οἰδίποδα δεινὰ, ἤγουν, χαλεπὰ ἔπη.

523. Πάρειμι] ἀντὶ τοῦ, παραγέγονα.

Ib. Ἀτλητῶν] ἤγουν, δυσανασχετῶν, ἀφορητῶς ἔχων.

Ib. Ἀτλητῶν] μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν.

Ib. Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς] ἐν ταῖς δυστυχίαις ταῖς νῦν νομίζει τὶ πεπονθέναι παρ' ἐμοῦ εἰς βλάβην φέρον, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε διὰ ἔργων, οὐδαμῶς ἐστὶν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεκτεινομένης ζωῆς φέροντι τήνδε τὴν κατηγορίαν.

524. Πρὸς γ' ἐμοῦ] εὕρηται, πρός τ' ἐμοῦ πεπονθέναι. Ὅπερ οὐκ ἔστιν ἕτερον ἀλλ' ἢ πρὸς ἐμοῦ τι. Ὥσπερ γὰρ φαμὲν τῶν τὶς ἀνθρώπων, τὸ τὶς διὰ μέσου τιθέντες, οὕτω καὶ τοῦτο· ὅτι δ' ἐστὶ τὶ, καὶ οὐ σύνδεσμος τὲ, ὡς φασί τινες, μαρτυρεῖ τὸ φέρον.

527. Οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν] τὸ ἁπλοῦν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον, ἁπλοῦν ἦθος καὶ ἁπλοῦς λόγος. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. Ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν, πρὸς τὸ, οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ὁ δὲ εἰς μέγιστον

Ἡ ζημία μοι τῦ λόγυ τότυ φέρει,
Ἀλλ' ἐς μέγισον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
Κακὸς δὲ πρὸς σὲ κ᾽ φίλων κεκλήσομαι. 530
ΧΟΡ. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
Ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.
ΚΡΕ. Πρός τῦδ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μάντις τὰς λόγυς ψευδεῖς λέγει *;
ΧΟΡ. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' ἐ γνώμῃ τίνι. 535
ΚΡΕ. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
Καληγορεῖτο τἀπίκλημα τῦτό μυ;
ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κραίνοντες, ἐχ ὁρῶ.
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.
ΟΙΔ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις 540
Τόλμης πρόσωπον, ὥσε τὰς ἐμὰς σέγας

* Aldus, λέξοι.

μέγισον ἀποδίδασι, συνάγων τὰ πολλὰ μεῖα ἐπιλάτεως εἰς τὴν τῦ μεγίστυ ὑπερθεσιν.

531. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ] ἐπειδὴ τὸ τῦ χορῦ πρόσωπον ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι, διὰ τῦτο καὶ νῦν παραμυθεῖται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τῦτο εἶπεν, ἐρεθισθεὶς ὑπὸ τῦ μάντεως.

533. Πρὸς τῦδ' ἐφάνθη] κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος.

534. Ψευδεῖς λέγει] ὡς περὶ τῶν παρόντων λέγει· ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπυς ἔφη, οἱ τῦ Τειρεσίυ λόγοι, οὓς κατ' αὐτῦ ἔφη, πρὸς ψεῦδος συντέθειγλαι, κ᾽ ἐκ ἐν ἀληθείᾳ λελεγμένοι εἰσίν.

536. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ] τῦ χορῦ ἐκ ἔχοντος λέγειν τίνι γνώμῃ ταῦτα ἐλέγετο, ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βελόμενος ὁ Κρέων, περὶ τῦ βλέμματος κ᾽ τῦ σχήματος, ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Οἰδίπυς, πυνθάνεται.

Ib. Ἐξ ὀμμάτων] ἤγυν, ἀπὸ ἀνθρώπυ σώφρονος κ᾽ ὑγιεῖς φρένας ἔχοντος· ἢ ἀπ' ἀκριβῦς συνειδήσεως, καὶ κρθεςηκυίας γνώμης. Εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐξ ὀρθῶν ὀμμάτων. Οἱ γὰρ σώφρονες καθεςηκὸς ἔχυσι τὸ ὄμμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παραλέλεμμένον.

Ib. Ὀμμάτων] ἀπὸ ἀναμφιςόλυ διαθέσεως ὀφθαλμῦ, κ᾽ ἀπὸ ἀναμφιςόλυ διαθέσεως γνώμης.

539. Ἔξω περᾷ] ἴσως ἄν τις ἐνλαῦθ' ἐλθὼν κακίσειε τὴν δευλέραν ἔννοιαν, ἣν περὶν ἔφαμεν, εἰς τὸ, κ᾽ ταῦτ' ἰὼν εἴσω, λογίζυ· ἐλέγομεν γὰρ τὸ εἴσω, ἑνλὸς τῶν οἴκων ἐλθών, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος. Ἀμφότερα ἓν ταῦτ' ἔχεται λόγυ, κ᾽ ὐδὲν κωλύει τὸ δεύτερον μὴ εἶναι ἄριςον, εἰ κ᾽ νῦν ὁ χορός φησιν, αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ. Ὁ γὰρ ἡσυχίας δεόμενος, ἑνλὸς οἴκε ἢ εἰς ἐρημίαν χωρεῖ· ὥςε οἱ περιεσόμενοι ἡμᾶς αἰτιᾶσθαι, σφᾶς αὐτὸς εἰς αἰτίαν ἐμβαλῦσιν, ἐκ εἰδότες ὡς δεῖ τὰ πράγματα λογίζεσθαι.

540. Οὗτος σὺ] ἐπίλημησις Οἰδίποδος καλὰ Κρέοντος κ᾽ καληγορία.

542. Τῦδε

Ἵκȣ, φονεὺς ὢν τȣ̃δε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Λῃςής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ἰδὼν τίν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβȣλεύσω ποιεῖν;
Ἢ τȣ̃ργον ὡς ȣ̓ γνωρίσοιμί σȣ τόδε,
Δόλῳ προσέρπον, κȣ̓κ ἀλεξοίμην μαθών;
Ἆρ' ȣ̓χὶ μῶρόν ἐςι τȣ̓γχείρημά σȣ,
Ἄνευ τε πλήθȣς κ̀ φίλων τυραννίδα
Θηρᾷν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
ΚΡΕ. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ἴσ' ἀντάκȣσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
ΟΙΔ. Λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σȣ̃ δυσμενῆ γὰρ κ̀ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
ΚΡΕ. Τȣ̃τ' αὐτὸ νῦν μȣ πρῶτ' ἄκȣσον, ὡς ἐρῶ.
ΟΙΔ. Τȣ̃τ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως ȣ̓κ εἶ κακός.
ΚΡΕ. Εἴτοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τȣ̃ νȣ̃ χωρὶς, ȣ̓κ ὀρθῶς φρονεῖς.
ΟΙΔ. Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς

542. Τȣ̃δε τἀνδρὸς] Δεικτικῶς, ἀντὶ τȣ̃, ἐμȣ̃.

544. Πρὸς θεῶν] συνίζησις.

545. Ἐβȣλεύσω] Ταῦτα ἐβȣλεύσω ποιεῖν ὑπολαβών. Ἢ ἐβȣλεύσω ταῦτα ποιεῖν ὑπολαβὼν ὅτι ȣ̓ γνωρίζοιμι, ἤγȣν, μάθοιμι τὸ ἔργον τόδε ξὺν δόλῳ κινȣ́μενον.

548. Ἆρ' ȣ̓χὶ] γνωμικόν.

550. Ὃ πλήθει] Τὸ ὃ πλήθει πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπέδωκε. Ὑπὸ πλήθȣς ἀνθρώπων κ̀ ὑπὸ χρημάτων.

551. Οἶσθ' ὡς] ἀπολογία Κρέοντος ἐφ' οἷς ἐγκαλεῖται.

Ib. Οἶσθ' ὡς ποιήσων;] ἀντὶ τȣ̃, ποιήσεις· ἔςι δὲ Ἀττικισμός.

Ib. Οἶσθ'] Γινώσκεις ὅπερ μέλλεις ποιήσειν ἕνεκα τῶν εἰρημένων ὑπό σȣ.

553. Λέγειν σὺ δεινὸς] σὺ μὲν δεινὸς εἶ ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ ȣ̓ μετὰ εὐνοίας σȣ̃ ἀκȣ́ω διὰ τὴν δυσμένειαν.

Ib. Ἐγὼ κακὸς] ἤγȣν, κακὸν ἥγημαι τὸ ἀπὸ σȣ̃ τι μανθάνειν. Μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ σȣ̃ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ. Εἰ κ̀ ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει χάριν σαφηνείας εἰρήκαμεν. Ὥσπερ γάρ φαμεν. κακȣ̃ ἀνδρὸς ἥγημαι τȣ̃το, κ̀ πάλιν, βαρβάρȣ τὴν ὕβριν γινώσκω, ȣ̓τω κ̀ μανθάνω σȣ̃ τόδε.

554. Εὕρηκ' ἐμοί] Περὶ τȣ́τȣ αὐτȣ̃ ȣ̓ λέγει ὅτι εὕρηκάς με δυσμενῆ σαυτῷ τὴν ἀπολογίαν τȣ́τȣ αὐτȣ̃.

Ib. Βαρύν] Βαρὺς ἐπὶ ψυχῆς, ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων· καὶ βαρὺς ἐπὶ σώματος, ὁ βαβαρημένος καὶ δυσκίνητος. Ἐνταῦθα δὲ ȣ̓ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν ἑαυτῷ λέγει κ̀ τὴν ἀγανάκτησιν· ἀλλὰ τὸν γινόμενον ἑτέρῳ τοιȣ̃τον. Ὥςε τὸ βαρὺς ἐνίοτε μὲν τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ κ̀ ἐπὶ πάθη λέγεται· ἐνίοτε δὲ, τὸν βαρὺν ὄντα κ̀ ἐνεργείας ἐςὶ δηλωτικόν.

557. Τὴν

Δρῶν, ἐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, ἐκ εὖ φρονεῖς.
ΚΡΕ. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ' ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με.
ΟΙΔ. Ἔπειθες, ἢ ἐκ ἔπειθες; ὡς χρεὶ' ἢ μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα.
ΚΡΕ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βελεύματι.
ΟΙΔ. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον;
ΚΡΕ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ἐ γὰρ ἐννοῶ.
ΟΙΔ. Ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι.
ΚΡΕ. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μεθηρθεῖεν χρόνοι.
ΟΙΔ. Τότ' ἔν ὁ μάντις ἦτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
ΚΡΕ. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
ΟΙΔ. Ἐμνήσαθ' ἕν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
ΚΡΕ. Οὔκουν, ἐμοῦ γ' ἐξῶτος ἐδαμοῦ πέλας.

557. Τὴν αὐθάδειαν] λέγουσι δὲ εἶναι τὴν αὐθάδειαν, ἀπήνειαν ὁμιλίας ἐν λόγοις.

560. Οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην] ἐκ ἐκλίσειν τὴν τιμωρίαν· ὑπέχει τὰ νῶτα ἡ θάλασσα τῷ Διονύσῳ· ἦγεν, ὑποκείμενα ἔχει, καὶ ὑπέχει τις τινὶ δίκην, ἦγεν, ὑποκείμενον ἑαυτὸν ἔχει εἰς δίκην. Ὅπερ ἐνίοτε μὲν τελεσμένην ἔχει τὴν σύλληξιν· οἷον ὑπέχω σοι δίκην· ἐνίοτε δὲ ἀτελῆ, οἷον ὑπέχω δίκην. Ὅτι ἐξ ἀναίκης ἡ δοτικὴ συνυπακούεται.

563. Ἢ ἐκ ἔπειθες;] συνίζησις, ἡ κοινὴ συλλαβὴ τὸ ἤ.

Ib. Ὡς χρεὶ ἤ] χρεῖα ᾗ χρήσιμα, ἦγεν. χρήσιμον ἢ λέγειν· ἐκ τούτων γὰρ σύγκειται ᾗ τὸ χρή. Τὸ δὲ χρεία τριγενές ἐστιν. Ἔστι γὰρ ὁ χρεῖος, ἡ χρεῖα, ᾗ τὸ χρεῖον. Ἔστι δὲ μονογενὲς ἡ χρεία. Ὅτι δὲ ἐνθαῦθα τὸ χρεῖα ἀδέτερόν ἐστι, δηλοῖ τὸ συναλείφεσθαι τὸ ἃ ὅπερ ἐκ ἂν ἐγένετο εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

564. Τὸν σεμνόμαντιν] ἐν εἰρωνείᾳ· εὐήθη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τειρεσίαν.

566. Πόσον χρόνον] Τοσοῦτον χρόνον ποιῶ τόδε ἀνὴρ τῦ, ἐπὶ τοσοῦτον, ᾗ πόσον χρόνον δεμνίοις πέπλωχ' ὅδε· ἦγεν, ἐπὶ πόσον χρόνον κεῖται ἐν τοῖς δεμνίοις, ᾗ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Ὅτι δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις νοεῖται ἐπὶ τότε, δῆλον ἀπὸ τῦ πολλὰ τοιαῦτα ἐνίοτε λέγεσθαι μέλα τῆς ἐπὶ, οἷον, ἐπολίγον, ἐφικανὸν, ἐπιπολύ. Ἐπιπολὺ εἰσήκει ἄφωνος, ἦγεν, ἐπιπολὺ μέρος χρόνε, τυτέσι, πολὺν χρόνον.

567. Δέδρακε ποῖον] τῦτο διὰ μέσε εἶπε.

Ib. Οὐ γὰρ ἐννοῶ] ἐπεὶ καλὰ παράλειψιν εἶπε, λέγει, τί με ἐρωτᾷς ἀγνοῶ.

568. Θανασίμου] Θανατηφόρῳ φόνῳ, τυτέσι, διὰ φόνε θανατηφόρε.

569. Μακροὶ] εἰκότως εἶπε τὸ παλαιοὶ πρὸς τὸ μακροί. Οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι, ᾗ παλαιοί εἰσιν.

570. Μάντις] Ἦγεν, ἦτος ὁ τῦν μάντις ἤδει τότε τὴν μαντικὴν, καὶ ἐγίνετο τότε ἐν τῇ μαντικῇ.

571. Σοφός γ' ὁμοίως] ἦγεν, ὥσπερ νῦν· ᾗ ἐξίσε τιμώμενος, ἦγεν, ᾗ ἦν τιμώμενος καθόσον τιμᾶται νῦν, τυτέσι, ᾗ ἦν σοφὸς ἦτως ὥσπερ νῦν. Καὶ ἐνομίζετο ἦτως ὥσπερ νῦν.

573. Οὔκουν] οὔκουν ἐδαμοῦ διεμνημόνευσεν ἐμοῦ

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐκ ἔρευναν τῦ θανόντος ἔσχες;
ΚΡΕ. Παρέσχομεν· πῶς δ' ἐχί; κἐκ ἠκέσαμεν.
ΟΙΔ. Πῶς ἦν τόθ' ἕτος ὁ σοφὸς ἐκ ἤϋδα τάδε;
ΚΡΕ. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
ΟΙΔ. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα· κ' λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
ΚΡΕ. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', ἐκ ἀρνήσομαι.
ΟΙΔ. Ὅθ' ἕνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐῳ διαφθοράς.
ΚΡΕ. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σε
Μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
ΟΙΔ. Ἐκμάνθαν'· ἐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
ΟΙΔ. Ἄρνησις ἐκ ἔνεσιν ὧν ἀνίσορεῖς.
ΚΡΕ. Ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;
ΟΙΔ. Ἃ ἂν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
ΚΡΕ. Οὐκοῦν ἴσημαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ κ' κακὸς φαίνῃ φίλος.

ἐμοῦ ἐς ὥτος· πλησίον, ἤγουν, τοῦτο ὃ λέγει περὶ ἐμοῦ νῦν.

574. Ἀλλ' ἐκ ἔρευναν] ζήτησιν, δοκιμασίαν.

577. Οὐκ οἶδ'] γνωμικόν.

578. Τὸ σὸν δέ] εἰ κ' ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν οἶσθα· κ' εἰ καλῶς φρονεῖς, λέγοις ἄν.

580. Ὅθ' ἕνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε] ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάλησέ σε κοινωνὸν τῇ βουλεύματος, ἐκ ἂν με ἔφη τῇ Λαΐῳ φονέα.

Ib. Τὰς ἐμὰς] τὸ τὰς πρὸς τὸ διαφθορὰς τινὲς συνάπτουσιν, ἤτοι, ἐκ ἂν ποτε εἶπε τὰς διαφθορὰς τῇ Λαΐῳ ἐμάς. Σύ δ' ἐκείνης ἐάσας, τὸ τὰς πρὸς τὸ ἐμὰς, ὥσπερ συνῆθειαι, σύναπτε, ἤτοι, ἐκ ἂν ποτ' εἶπε τὰς ἐμὰς ὡς αὐτὸς οἴεται διαφθορὰς τῇ Λαΐῳ· πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνου ὑπόληψιν τὰς ἐμὰς ὡρισμένως εἶπε, κ' ὃ πρὸς τὴν οἰκείαν· εὑρήσεις δ' ὅμοιον κ' προοίμιον, ὅταν λέγῃ, τὸν ἐναγῆ φίλον πολῖ ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ. Ἐκεῖ γὰρ τὸ ἐναγῆ πρὸς τὴν τῇ Οἰδίποδος ὑπόληψιν κεῖται. Τὸ δὲ πᾶν, εἰ μὴ μελὰ σῇ ἐβουλεύσατο, ἐκ ἂν πόλε με φονέα Λαΐου εἶπεν.

582. Εἰ μὲν λέγει] ἤγουν, εἰ μὲν φονέα σὲ τῇ Λαΐῳ ἐκεῖνός φησιν, αὐτὸς οἶσθα· ἐγὼ δὲ παρὰ τῇ βουλοίμην ἂν μαθεῖν, ὥσπερ κ' σὺ παρ' ἐμοῦ νῦν.

585. Γήμας ἔχεις] γαμεῖ τις, ἀμέλαξάτως, ἀντὶ τῇ, γάμον ἔχει, τοῦτ' ἔστι συνημμένος ἐστὶ γυναικί. Ὡς ἐν τῷ, Οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερος. Καὶ γαμεῖ τις τήνδε, μελαβατικῶς, ἀντὶ τῇ, εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβὼν ἔχει· καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

586. Ἄρνησις ἐκ ἔνεσιν] Δυνατὴν ἐκ ἔστιν ἐμοὶ ἡ ἄρνησις· ἤγουν, ἐκ ἔστι μοὶ δυνατὸν ἀρνήσασθαι.

587. Ἄρχεις δ' ἐκείνῃ] ἄρχεις καὶ ταὐτὰ ἐκείνῃ γῆς μέρος ἐπίσης αὐτῇ.

588. Πάντ' ἐμοῦ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἐμοῦ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὅπερ ἄνω ἔφαμεν λόγον, εἰς τὸ, Μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σε, ὁ αὐτὸς ἐστὶ κἀνταῦθα. Πάντα γὰρ λάμβανει ἐμοῦ, τοῦτ' ἔστιν ἡμέτερα ὅλα αὐτὴ δέχεται

ΚΡΕ. Οὔκ· εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ σαυτῷ, λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τάγ' αὔθ' ἕξει κράτη;
Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾷν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, * πολγὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
Ὥς' ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.

* Aldus, ἤρχων,

591. Οὔκ· εἰ διδοίης γ'] Οὐδαμῶς φαίνομαι κακὸς φίλος, εἰ διδοίης γε σαυτῷ λόγον· ἤγουν, σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν, ὡς ἐγὼ ἐμαυτῷ δηλονότι δίδωμι· ἤγουν, σκέψαιο ὡς ἐγὼ σκέπτομαι.

592. Σκέψαι δὲ] λόγισαι δὲ καὶ τοῦτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τινὰ, εἰ τὰ αὐτὰ ἕξει κράτη, προκρῖναι ἂν μᾶλλον ἄρχειν σὺν φόβῳ, ἢ ἄρχειν δηλονότι ὑπνώττοντα ἀφόβως.

Ib. Εἴ τιν' ἂν δοκεῖς] τὸ ἂν πρὸς τὸ ἑλέσθαι συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ δοκεῖς· ὥς τινές φασι, γράφοντες κῆς διὰ τοῦ ῆ.

594. Ἄτρεστον εὕδοντ'] εἰκότως εἶπε τὸ εὕδοντα, καὶ οὐ διαλέγοντα. Ὁ γὰρ ἀμερίμνως ζῶν, πρὸς ὕπνον ἐγείρεται. Τὸ δὲ, Εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη, πρὸς τὸ φόβοις συναπτέον. Τὸ δὲ ἢ ἄτρεστον εὕδοντα, διὰ μέσου.

598. Φέρω] ἀποφέρομαι, λαμβάνω.

599. Ἄκων ἔδρων] τοῦτο λέγει ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τοὺς αὐτὴν ἔχοντας ἀναγκάζει πολιτεύεσθαι.

600. Πῶς δῆτ' ἐμοὶ] ἡ σύνταξις, πῶς οὖν ἡ τυραννὶς καὶ ἡ βασιλεία ἔφυ καὶ ὑπάρχει ἔχειν ἐμοὶ ἡδίων καὶ ἡδυτέρα ἀρχῆς καὶ δυναστείας ἀλύπου, ἐφ' ἧς νῦν εἰμί.

602. Οὔπω τοσοῦτον] γνωμικόν.

603. Ὥς' ἄλλα χρῄζειν] ἡ γὰρ ἀρχὴ καλόν μέν ἐστιν, ἀλλὰ παρακεκινδυνευμένον καὶ ὕποπτον· ἡ δ' ἐμὴ, καλὸν περισπούδαστον· ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χρῄζω οὐ μόνον γενικῇ ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται· καὶ ὅτε μὲν γενικῇ συντάσσεται, φυσικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν· (χρῄζω γὰρ τὸ χρείαν τινὸς ἔχω) ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, πρὸς τὸ σημαινόμενον· οὗ γάρ τις ἔχει χρείαν, θέλων αὐτὸ ἔχει χρείαν.

604. Νῦν πᾶσι χαίρω] ἀντὶ τοῦ, πᾶσιν ἀνθρώποις πληροφοροῦμαι καὶ θαῤῥῶ, καὶ εἰς οὐδένα ὑποψίαν ἔχω· ὃ τυραννίδος ἔξω καθέστηκεν. Ἐκείνη γὰρ καὶ συγγενέσιν αὐτοῖς καὶ φίλοις ἀπιστεῖ. Ἢ τὸ πᾶσι χαίρω, ἀντὶ τοῦ πᾶσι πράγμασιν ἥδομαι, καὶ οὐδεμία φροντὶς καὶ μέριμνα περὶ οὐδενός ἐστί μοι, ἀμβλεῖαν ποιοῦσα τὴν ἡδονήν.

606. Τὸ

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιο νῷν κακὸς καλῶς φρονῶν.
Ἀλλ' ἔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην πολέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τῦτο μὲν Πυθὼδ' ἰὼν,
Πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
Κοινῇ τι βεβουλευσάμενον, μή μ' ἁπλῇ κλάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμην δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.

606. Τὸ γὰρ τυχεῖν] ἡ σύλλαξις· ἕνι γὰρ καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἅπανθ' ἃ βουλοῖμαι ἐνταῦθα, ἤγεν, ἐν ἐμοὶ, τὸ τυχεῖν τέτων. Τῦτ' ἔστι, λογίζονται δι' ἐμοῦ, καὶ δέονταί σε ἀπάντων ὧν χρῄζουσι τεύξεσθαι. Δέον δ' εἰπεῖν ὕτως, τὸ γὰρ τυχεῖν ἁπάντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἕνι· ὁ δὲ ἅπαντα εἶπε πρὸς τὸ ἧν. Τὸ δὲ τυχεῖν, ἔξωθεν συνλάσσει, τὸ τυχεῖν τέτων δηλονότι.

Ib. Τὸ γὰρ τυχεῖν] ἅπασα γὰρ ἡ ἐλπὶς τῦ τυχεῖν ὧν θέλουσι δηλονότι, ἐνταῦθά ἐστιν αὐτοῖς, ἤγεν, ἐν ἐμοί. ἐξ ἐμοῦ, ἤγεν, ἐνταῦθα ἐν ἐμοὶ πᾶσα ἡ ἐλπὶς τῦ τυχεῖν.

607. Κεῖν' ἂν] Ἤγεν, τὸν φόβον ὃν ἔχει ἡ βασιλεία.

Ib. Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν] προκαλασκευάσας ὡς ἀμεινόν ἐστιν αὐτὸ τῦ τυραννεῖν τὸ ἀφόβως κοινωνεῖν τῇ τυραννίδι, τῦτο ἐπήνεγκεν. Ὁ γὰρ νῦν, ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμέμενος, ἐκ ἂν γένοιτο κακὸς, ὥστε ἑτέρῳ τινὶ ἀσυμφόρῳ ἐπιχειρῆσαι.

608. Φρονῶν] ἀνὶ τῦ φρονῦντος. Ἢ ἅπαντες, ὁ καλῶς φρονῶν νῦν, ἐκ ἂν κακὸς γένοιτο.

Ib. Οὐκ ἂν γένοιτο] γνωμικόν.

611. Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τῦτο μὲν Πυθώδ' ἰὼν] ζήτησον (φησὶν) εἰ τὸν χρησμὸν ὑγιὼς ἀφῖγμαί σοι φέρων· εἶτα εἰ καλεκοινώνησα τῷ μανῖδι τῷ Τειρεσίᾳ.

Ib. Πυθώδ' ἰὼν] ἡ σύλλαξις, καὶ τῦτο μὲν ἰὼν καὶ ἐλθὼν Πυθώδε καὶ εἰς τὴν Πυθίαν, Πεύθου καὶ μάνθανε τὰ χρησθέντα καὶ τὰ μαντευθέντα σοὶ, ἔλεγχον καὶ δοκιμασίαν τῶνδε, εἰ σαφῶς καὶ ἀληθῶς ἤγγειλά σοι ταῦθ' ἃ ἔφην σοί. Οὕτω καὶ τὸ ἔλεγχον λέγε. Καὶ μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ εἰς, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, μανθάνω τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμὲ εὖνον, ἕτω καὶ τῦτο, μανθάνω τὰ χρησθέντα ἔλεγχον τῶνδε.

612. Σαφῶς] ἐρώτα εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι τὸν θοθέντα χρησμόν.

613. Τερασκόπῳ] τερασκόπος ὁ τῶν τεράτων ἑρμηνεύς.

Ib. Τῷ τερασκόπῳ] ἤγεν, ἐὰν εὕρῃς με κοινῇ τι βεβουλευσάμενον περὶ τύτου Τειρεσίᾳ τῷ τερασκόπῳ καὶ τῶν τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μαντείας σκοπῦντι καὶ σαφηνίζοντι, κόλασόν με.

Ib. Κοινῇ τῷ τερασκόπῳ] ἤγεν, σὺν τῷ τερασκόπῳ.

614. Κοινῇ] ἤγεν, κοινωνήσαντα βουλῆς τῷ μάντει.

615. Διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] ὅτι, καὶ αὐτὸς τὸν ἐμαυτῦ καταψηφίζομαι Θάνατον.

Ib. Τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] τῦτο λέγει, καὶ τῇ ἐμοὶ προσηκούσῃ, ἤγεν, ἣν ἄξιός εἰμι παθεῖν, κακὸς φανεὶς καὶ τῇ σοὶ προσηκούσῃ, ἤγεν, ἣν ἄξιον βασιλέα ποιεῖσθαι κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων αὐτῷ. Ἢ, ἣν καὶ ἐγὼ κατ' ἐμῦ, καὶ αὐτὸς ψηφίσαιο κατ' ἐμῦ.

616. Γνώμην δ' ἀδήλῳ] ἐπὶ λογισμῷ ἀμφιβολίαν ἔχοντι.

" Οὐ γὰρ δίκαιον ἔστε τὸς κακὸς μάτην
" Χρηστὸς νομίζειν, ἔστε τὸς χρηστὸς, κακούς.
" Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
" Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ * βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ."
Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
" Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
" Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ."

ΧΟΡ. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
Ἄναξ· " φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, ἐκ ἀσφαλεῖς."

ΟΙΔ. Ὅταν ταχὺς τις δυπιβουλεύων λάθρα
Χωρῇ, ταχυὶ δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τἄδε μὲν

* Ald. Turn. αὐτῷς

618, 619. Οὔτε τὸς κακὸς χρηστὸς] ἀνὶ τοῦ, ἀγαθός. Τῷ χρηστῷ γὰρ κυρίως, ἐναντίον ὁ φαῦλος. Ἐςὶ δὲ χρηστὸς ἕ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ. Φαῦλος δὲ, ἕ ὁ βίος ἄτακτος ἢ ἀκόλαςος, ὡς ἢ ἄλλες βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτῷ ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακὸς, τῷ καλῷ δὲ ὁ αἰσχρὸς ἢ ὁ δυσειδής. Σοὶ τῷ Οἰδίποδι εὐλαβουμένῳ πεσεῖν ἢ ἐπιβουλευθῆσεσθαι παρ' αὐτῷ καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων. "Οτι ἐν χρόνῳ τάδε γνώσῃ ἀσφαλῶς ὁποίως εἶμι περὶ σέ· ὁ γὰρ ταχὰ βουλευόμενος, μὴ βασανίζων τὴν γνώμην σφάλλεται· πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶ, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας ἐπιβουλείας δεῖ ταχεῖαν εἶναι τὴν ἄμυναν.

619. Χρηστὸς νομίζειν] ἀγαθός· τῷ χρηστῷ ἐναντίον ὁ φαῦλος. Ἐςὶ δὲ χρηστὸς ἕ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ· φαῦλος δὲ, ἕ ὁ βίος ἄτακτος ἢ ἀκόλαςος, ὡς ἢ ἄλλες βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτῷ ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακὸς, τῷ καλῷ δὲ ὁ αἰσχρὸς ἢ ὁ δυσειδής.

619. Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν] ἴσον γάρ ἐςι κακὸν, ἀπωθήσασθαι φίλον, ἢ τὸν ἑαυτῷ βίον.

Ib. Φίλον γὰρ] γνωμικόν.

622. Χρόνος δίκαιον ἄνδρα] γνωμικόν.

624. Καλῶς ἔλεξεν] σοὶ εὐλαβουμένῳ πεσεῖν ἢ ἐπιβουλευθῆσεσθαι παρ' αὐτῷ, καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων ὅτι ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς, ὁποῖός εἰμι περὶ σέ. Ὁ γὰρ ταχὺ βουλευόμενος, ἢ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην, σφάλλεται. Πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας ἐπιβουλὰς δεῖ ταχεῖαν ἢ τὴν ἄμυναν εἶναι.

Ib Εὐλαβουμένῳ πεσεῖν] ἤγουν, φοβουμένῳ σοὶ πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἔλεξε Κρέων, ὡς ἐκ τοῦ εὐθέος δίκαιον καίπερ ψηφίζεσθαι ὃς ἂν κατὰ σοῦ ὑπονοήσῃς, ἀλλὰ πρῶτον ἐξελάζειν παυλὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, ἢ καὶ δίκης αὐτὸς εὐρόντα, τότε κολάζειν. Οἱ γὰρ ταχεῖς φρονεῖν (ἤγουν, οἱ ταχέως ἢ μὴ μελὰ σκέψεως ποιοῦντές τι) ἐκ ἀσφαλεῖς, ἀλλ' ἀβέβαιοι, ἢ πρὸς κίνδυνον ἔσθ' ὅτε πίπτουσιν. Ἰσέον δ' ὅτι ἡ μερικὸν τὸ εὐλαβουμένου νοεῖ διὰ τὸν Οἰδίποδα, ἢ καθόλου διὰ πάντα φοβούμενον.

625. " Φρονεῖν γὰρ οἱ—] γναμικόν.

626. "Οταν ταχὺς] ἢ ἐπιῤῥήματον ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα τὸ ταχὺς, ἐπεὶ μένοι ἔχει προφορὰν ὀνόματος, ἢ τὸ τὶς οἰκείως ἔχει μεθ' ἑαυτῦ.

628. Τὰ τἄδε μὲν] τὰ τῷ Κρέοντι τῷ ἐμοὶ ἐπιβουλευσαμένῳ.

629. Πεπραγμέν'—

Πεπραγμέν' ἔσαι, τἀμὰ δ' ἡμαρ]ημένα.

ΚΡΕ. Τί δῆτα χρῄζεις, ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; 630

ΟΙΔ. Ἧκισα· θνήσκειν, ἀ φυγεῖν σε βέλομαι.

ΚΡΕ. Ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐσι τὸ φθονεῖν.

ΟΙΔ. Ὡς ἐχ ὑπείξων, ἠδὲ πισεύσων, λέγεις;

ΚΡΕ. Οὐ γὰρ φρονεῖλά σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔ. Τὸ γᾶν ἐμόν. 635

ΚΡΕ. Ἀλλ' ἐξ ἴσα δεῖ κἀμόν.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἔφυς κακός.

ΚΡΕ. Εἰ δὲ ξυνίης * μηδέν;

ΟΙΔ. Ἀρκέον γ' ὅμως.

ΚΡΕ. Οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. 640

ΟΙΔ. Ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕ. Κἀμοὶ πόλεως μέτεσι † τῆσδ', ἀ σοὶ μόνῳ.

* Aldus, ξυνίεις. † Turn. in margine, μέτεσιν ἐχὶ σοι.

629. Πεπραγμέν'——] Ἡ ἐμὴ δὲ ἐσφαλμένη· ἐπλαισμένη.

630. Ἔξω βαλεῖν] ἀντὶ τοῦ, ἐκβαλεῖν ἀπώσασθαι, ἐξόρισον ποιῆσαι.

Ib. Ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν] τὸ ἢ, εἰ μὲν καθ' ὑποσιγμὴν ἐρεῖς τὸ ἐξῆς, ἀντὶ τοῦ ὅλως ἄρα νοήσεις· εἰ δὲ καὶ ἀποφαντικὴν ἐρώτησιν τὸ ἐξῆς εἴποις, ἀντὶ τοῦ διαξευκλικῶς συνδέσμου νοήσεις, οἷον ἢ ἐν ἀμφοτέροις εἰς τὸ χρῄζεις. Ἰσέον δ' ὅτι ποτὲ μὲν καθ' ὑποσιγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιούμεθα, ὡς τὸ, Οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; ἢ τὸ, Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; πόλιν δὲ κατ' ἀπόφασιν, ὡς τὸ, Πρὶν ἄν τι δράσῃς, ἤ τι κερδανῇς πλέον;

632. Ὅταν προδείξῃς] ὅταν ἀποδείξῃς ὃ λέγεις δηλονότι τότε τεθνήξομαι. Εἶτα ἐτάγει σχεδιάζων οἷόν ἐσι τὸ φρονεῖν.

633. Ὡς ἐχ ὑπείξων] ἵνα λέγεις ὡς μὴ πεισθησόμενός μοι, ἀλλ' ἀνιλιξων τῇ κελεύσει.

635. Τὸ γᾶν ἐμόν] ὅσον ἦκεν εἰς ἐμὲ, καλῶς βουλεύομαι· ἢ ἵνα· τὸ γᾶν ἐμαυτῷ σύμφορον ποιῶ. Πρὸς ὃ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι χ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὅτι ὲ δεῖ με ἀκαίρως ὑποτοεῖσθαι.

638. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν] ἤγων, ἐγὼ μὲν ὲ κακός εἰμι· εἰ δὲ ξυνίης μηδὲν, ἤγων, ψευδῶς τοῦτο νοεῖς, τί λοιπόν; πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους ἀποκρίνεται, ἀρκέον γ' ὅμως χ εἰ ἵνα ἔχεις. Τοῦτ' ἐσι, χ εἰ ἵνα ἔχεις ἔχειν, ὅμως ἀρκέον χ κυριεύέον ἐμοί σε. Πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ὅτι κακῶς ἄρξεις, ἐμοῦ ἄρχοντος, ὥσπερ χ σύ. Ὅπερ πάλιν ἀπειθὲς δοκῶν εἰς Θυμὸν ἐξάγει Οἰδίποδα.

642. Κἀμοὶ πόλεως] τοῦτο διπλῶς νοητέον, ἢ χ ἐμοὶ μέτεσι τῆς πόλεως, ἤγων, τῷ βοᾶν, ὦ πόλις, πόλις, ὥσπερ σοὶ· ἢ, κἀμοὶ μέτεσι τῆς πόλεως, ἀνὶ τοῦ, ὲ τῶν ἰδιωτῶν εἰς εἰμι, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων· ὥς' ἐχ ἧσσον ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακοῦσαι.

643. Καιρίαν

ΧΟΡ. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ἡμῖν * ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων ςείχουσαν Ἰοκάςην, μεθ' ἧς
Τό νῦν παρεςὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
ΙΟΚ. Τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, ςάσιν
Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ' εἰς οἶκους, σύ τε, Κρέων, ςέγας †,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴςετε;
ΚΡΕ. Ὄμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κλεῖναι λαβών.
ΟΙΔ. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἵληφα τἀμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
ΚΡΕ. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
ΙΟΚ. Ὦ πρὸς θεῶν πίςευσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιςα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Ἔπειτα, κἀμὲ, τέςδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας
Τ', ἄναξ, λίσσομαι.

* Ald. Turn. ὑμῖν. † Aldus, κατὰ ςέγας.

643. Καιρίαν] ὡς, ἐπιῤῥῆμα.
645. Εὖ θέσθαι] καλαςῆσαι πρέπον· τὸ α ςέρεσιν ἐνλαῦθα.
648. Ἰδιὰ κινοῦντες κακὰ] Φιλονεικοῦντες.
649. Οὐκ εἶ σύ τ' οἶκους] ἀνὶ τοῦ, ἐκ ἐλεύςῃ. Καλῶς δὲ, ὁ συνθάνεσθαι τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος, ἐκ παντὸς ἀπαλλαγῆναι αὐτὸς βουλόμενος, ἅμα δὲ ἵνα μὴ διλογία ᾖ.
652. Δυοῖν ἀποκρίνας] ἐκ τῶν δύο ποιήσας. Ib. Κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἕν.
653. Γῆς ἀπῶσαι] ψεύδεται Κρέων ἐνλαῦθα· Οἰδίπους γὰρ ἂν εἶπεν ἀποκλεῖναι αὐτὸν ἢ ἐκ ἐξελάσαι τῆς χώρας.
656. Μὴ νῦν ὀναίμην] Ὠφελείας ἀπολαύσαιμι.
657. Ὀλοίμην] μέσος, ὀλόμην, ἢ τὸ εὐκτικὸν παθητικὸν, ὀλοίμην.
659. Τὸν δ' ὅρκον] ἦγεν, ὃν αὐτὸς ὤμοσε· λέγει δὲ τοῦτο, διότι πρόσθεν εἶπε τὸ, μὴ νῦν ὀναίμην, ἢ τὸ ἀραῖος ὀλοίμην.
660. Οἳ πάρεισί σοι.
661, 662. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ] οἷον, μὴ τῇ ὀργῇ κλῶν, ἀλλὰ τὰ δέοντα διασκεψάμενος· καλῶς τὸ θελήσας. Πολλάκις γὰρ ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς μέμψονταί τις ὀφείλων, αἰδέμενος ἐμμένει τοῖς ἁμαρτήμασι.

ΟΙΔ. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
ΧΟΡ. Τὸν ἔτε * πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
Καθαίδεσαι.

ΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΟΙΔ. Οἶσθ' ἔν ἃ χρῄζεις;
ΧΟΡ. Οἶδα.
ΟΙΔ. Φράζε δὴ τί φῄς.
ΧΟΡ. Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σύνγ' ἀφανεῖ † λόγῳ ἄτιμον θαλεῖν ‡.
ΟΙΔ. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Οὐ, τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον Ἅλιον.
Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,

* Aldus, ἔποτε. † Aldus, Σὺν ἀφανεῖ. ‡ Aldus, ἐκθαλεῖν.

664. Τὸν ἔποτε πρὶν νήπιον] ἢ, τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ· (ἀπελογήσατο γὰρ) νῦν δὲ μεγάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τῦ ὅρκυ, αἰδέσθητι.

670. Τὸν ἐναγῆ φίλον] γράφεται φίλον ἐναγῆ. Ἐναγὲς δὲ, τὸ σεβάσμιον ἢ ἁγνόν. Ἅγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας. Ὅθεν ἢ τὸ, ἅγη μ' ἔχει. Καὶ ὡς σε, γύναι, ἅγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ ἢ τὰ μιάσματα ἅγη λέγεται, ἢ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλῦνται. Ὁ δὲ νὺς, τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγον ἄτιμον ἐκθαλεῖν, ἀλλὰ προδέξασθαι αὐτῦ τὴν ἀπολογίαν. Ἡ ἐναγὴ, τὸν ἐνεχόμενον μίσει. Οὕτως, δεόμεθα τῦ μηδέποτε ἐναγὴς γενομένυ εἰς φίλυς, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσης τὸν λόγον. Ἡ τὸν ἐναγῆ, τὸν σὲ νομιζόμενον ἐναγῆ.

672. Εὖ νῦν ἐπίσω] γίγνωσκε ὅτι τύτω συνηγορᾶν ἐμὲ ἀδικεῖς. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ ὄλεθρόν μοί ἐπάγεις, εἰ παραψόμαι τὸν ἐπιζεθλευκότα.

674. Οὐ τῶν πάντων θεῶν] ἐπὶ ὅρκον καταπέφευγεν, ἐξ ὦ μάλιστα ἐδόκει πεῖσαι τὸν βασιλέα. Ἥλιον δὲ ὄμνυσιν ὅτι πάντα ἐωρακῶς αὐτὸς συνήδει τὸ πᾶν.

Ib. Οὐ τῶν πάντων θεῶν] πάντων θεῶν πρόμαχον λέγει τὸν ἥλιον, ὥσπερ ἰόντα τὸν ὑρανὸν ἔνθ' ὕτοί εἰσι, ἢ ὥσπερ φύλακος τάξιν ἔχοντα. Εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ θεὸν μικρογραφήσεις, ὥσπερ τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλυ εἴποις· ἢ τὸ πάντων, ἀντὶ τῦ, ἀνθρώπων νοήσεις. Ὁμνύει δὲ ὁ χορὸς τὸν ἥλιον, ὡς ἕφορον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ἢ τῶν κρυπτῶν γνώσην ἢ ἐκφάνορα.

676. Ἄθεος, ἄφιλος] ἦγεν, πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρηθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισηθεὶς

Ὅ,τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω·
Ἀλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνουσα τρύχει
Ψσχάν· καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ προσψαύσει *
Τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΟΙΔ. Ὅδ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
Ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα
Ἐλεεινόν· οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.
ΚΡΕ. Στυγνὸς μὲν εἴκων, δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμοῦ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

* Aldus, προσάψει.

θεὶς λίαν. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὅτι ὕστερον ἀπολοίμην. Ἢ τὸ ἄθεος, ἄφιλος, ἀντὶ τοῦ, ἀσεβὴς καὶ μὴ περὶ τοὺς φίλους εὐγνώμων.

677. Ὅ,τι πύματον ὀλοίμαν] ἀντὶ τοῦ, ἔσχατος ἀπολοίμην.

Ib. Ὀλοίμαν] Φθαρείην ὅπερ ἔσχατον. Ἤγουν, ἀπώλειαν ἥτις ἐσχάτη, τουτέστι φθαρείην ἐσχάτην ἀπώλειαν.

679. Ἀλλά μοι] Ἀλλά μου τοῦ δυστυχοῦς λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἡ γῆ φθειρομένη. Καὶ τάδε λυπεῖ δηλονότι τὴν ψυχήν μου. Λέγω, εἰ τοῖς κακοῖς τοῖς πάλαι, ἤγουν, εἰ ταῖς προτέραις δυστυχίαις συναφθήσεται τὰ παρ' ὑμῶν κακὰ, ἤγουν, αἱ παρ' ὑμῶν δυστυχίαι· ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω.

683. Τὰ πρὸς] τὰ παρ' ὑμῶν· ἤγουν, ἵνα μὴ κορυφωθείη ἡ τῆς πόλεως δυστυχία τὰ ὑμέτερα προσλαβοῦσα κακὰ, προνοούμενος ἐγὼ τὴν ἱκετείαν ταύτην, ἀνήνεγκά σοι. Γράφειν δὲ χρὴ, κακὰ προσψαύσει, ἵν' εἴη τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς.

684. Ὅδ' οὖν ἴτω] τὸ φιλόκοινον αὐτοῦ κἀνταῦθα δείκνυσιν, ὡς οὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκότος, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, κἂν δέῃ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεῦσαι.

686. Τὸ γὰρ σὸν ἐλεεινὸν στόμα] ἀντὶ τοῦ, τοὺς γὰρ ἐλέους ἀξίους σοὺς λόγους οἰκτείρω, οὐ τοὺς τοῦδε λόγους δηλονότι. Τό μὲν λόγους συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, οὐ μὴν καὶ τὸ ἐλεεινούς· Στυγηθήσεται, ἐμοὶ μισηθήσεται.

688. Στυγνὸς μὲν εἴκων] δῆλος εἶ ἀηδῶς εἴκων· ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα, οἷον, μετανοήσεις, καὶ ἄδικα ἐνθυμηθήσῃ. Ἔτι δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παῤῥησίᾳ, ἐπιστάμενος ὡς οὐδὲν ἐσκαιώρησεν.

Ib. Στυγνὸς μὲν] ἤγουν, σκυθρωπός τις τυγχάνεις, εἴκων καὶ ὑποτασσόμενός τινι, ὅταν δεήσηται σου ἣν ἔχεις ὀργὴν παῦσαι.

Ib. Στυγνὸς] δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων.

689. Αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις] Ἤγουν, ὁ ἔχων ἄνθρωπος, αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, καὶ οὐ δύναται φέρειν, ὅτι τοιοῦτός ἐστι. Τὸ δὲ δικαίως εἶπε,

ΟΙΔ. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτός εἶ;
ΚΡΕ. Πορεύσομαι,
Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος· ἐν δὲ τοῖσδ', ἴσος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;
ΙΟΚ. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
ΧΟΡ. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ
Τὸ μὴ ἔνδικον.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΙΟΚ. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;
ΧΟΡ. Ναιχί.
ΙΟΚ. Καὶ τίς ἦν λόγος *;

* Aldus, ὑλόγος.

εἶπε, διότι δίκαιόν ἐςι τὰς κακὰς μὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ἑαυτῶν μισεῖσθαι.

690. Ἄλγιςαι φέρειν] Λυπηρόταταί εἰσι δικαίως ἑαυταῖς εἰς τὸ φέρειν.

693. Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος] σοῦ μὲν μὴ ἐπιςαμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἷον ἠγνοηκότος μέ. Παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης ἣν καὶ πρώην εἶχον περὶ ἐμέ.

Ib. Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος] ἤγουν, ἀναισθήτου τῶν ἐμῶν, καὶ ἕτερον ἢ προσῆκεν ὑπολαμβάνοντος· ἰςέον δ' ὅτι τὸ ἀγνὼς καὶ ἀντὶ τοῦ, μὴ γιγνωσκόμενος εὕρηται, καὶ ἀντὶ τοῦ, μὴ γινώσκων.

694. Γύναι, τί μέλλεις] ὡς καλέγνωκεν ὁ χορὸς τοῦ Οἰδίποδος, παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτόν.

696. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη] πιθανῶς, μετὰ τὸ διηλλάχθαι αὐτοὺς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν· ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.

Ib. Μαθοῦσα] ἤγουν, ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς ἔγνων ὅπερ ἐςὶ, ποιήσω τοῦτο καὶ κομίσω δηλαδή. Ἔγνων γὰρ τίς ἐςιν ἡ καλέχουσ' αὐτοὺς τύχη· ἤγουν, ἡ μάχη.

697. Δόκησις ἀγνὼς λόγων] ὁ χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται· ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' ἀδήλοις ἐγκέκληται· ὑπὲρ δὲ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι εἰκότως ὠργίσθη ἐπὶ τοιούτοις διαβληθείς.

Ib. Δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε] τοῦτο καὶ εἰς τὸν Οἰδίποδα καὶ εἰς τὸν Κρέοντα νόεις· εἰς μὲν τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὰς τοῦ Τειρεσίου ἐπ' αὐτῷ μαντείας, ἃς οὐκ ἀληθεῖς ὁ χορὸς ἐνόμιζεν· εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίποδος πρὸς αὐτὸν τοῦτον ψευδῆ ὑπόληψιν, ὡς ὑποβάλλοντα κατ' αὐτοῦ τὸν μάντιν τοιαῦτα λέγειν· τὸ δὲ, δάπτει δὲ τὸ μὴ ἔνδικον, τοῦτο λέγει ὅτι οὐ μόνον ματαία ὑπόληψις αὐτοὺς λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀδικός ἐςιν.

700. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν] οἷον, ἀμφότεροι τῆς διαφορᾶς αἴτιοί εἰσιν.

ΧΟΡ. Ἅλις ἔμοιγ' ἅλις γᾶς προπονουμένας
Φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.
ΟΙΔ. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ
Ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι
Μ' ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅσγ' ἐμὰν * γᾶν φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύου-
σαν, κατ' ὀρθὸν οὔρησας.
Τανῦν δ' εὔπομπος †,
Εἰ δύναιο, γίνου ‡.

* Aldus, τ' ἐμάν. † Ald. τ' εὔπομπος. ‡ Ald. γενοῦ.

703. Ἅλις ἔμοιγ' ἅλις] ἅλις καὶ αὐτάρκως φαίνεται ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ ἔνθα καὶ ὅπου ἔληξε, προπονουμένης καὶ προπασχούσης ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ τῆς γῆς· τοῦτ' ἔστιν, ἐπειδήπερ ἡ γῆ δυςυχεῖ, πρὸς ἑαυτὴν ἕλκει τὸν νοῦν μου, καὶ οὐκ ἐᾷ ἀναξαίνειν τὰ τούτοις ξυμβάντα. Ἀρκεῖ γὰρ ὅτι λεχθέντα πέπαυται, καὶ οὐ δεῖ αὖθις λέγειν.

Ib. Ἅλις ἔμοιγ' ἅλις φαίνεται] ἤγουν ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἐμοὶ· ἔνθα ἔληξεν, ἤγουν, ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μένειν· τῆς γῆς προπονουμένας, ἀντὶ τοῦ, πονουμένης τουτέστι κακουμένης. Ἅλις αὔταρκές ἐμοι φαίνεται ςῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν· ἀντὶ τοῦ ἱκανὰ λελέχθαι, καὶ αὐτάρκη εἶναι· ἀρκούντως ἔχειν φαίνεται τὸ πρᾶγμα.

705. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις ἀγαθὸς] τοῦτό φησιν ὁ Οἰδίπους ἀγανακτοῦν· διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις, καίτοι ἀγαθὸς ὢν ἀνὴρ, καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ἰοκάςῃ· διὰ τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ πραΰνεις με ὑπὲρ τοῦ Κρέοντος;

707, 708. Εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον] πολλάκις (φησὶ) τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἶπόν σοι· οἷα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὤμνυεν.

708, 709. Ἴσθι δὲ παραφρόνιμον] ἴσθι πεφάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τοῦ, παράφρονα καὶ ἀνόητον, καὶ ἄπορον ἐπὶ τὰ φρόνιμα. Δὶς δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, μωρὸν κατὰ διάνοιαν καὶ ἄπορον.

Ib. Ἴσθι δὲ πεφάνθαι ἐμὲ] ἤγουν, δεδεῖχθαι παράφρονα.

709. Ἄπορον] ἐπὶ τὰ φρόνιμα εἴ σε παραλογίζομαι ὅς τοι τὴν ἐμὴν φίλην γῆς ἐν πόνοις ἀμηχανούσαν κατ' ὀρθὸν οὔρησας, ἀντὶ τοῦ, εὐώδωσας.

711. Εἴ σε νοσφίζομαι] εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νενόμικα. Ἢ οὕτως· εἴ σε ἀποκρύπτομαι, ἢ ἐκτρέπομαι, καὶ οὐ συγγίνομαί σοι. Ἢ οὕτως· εἰ βούλομαί σε ἐκβαλεῖν τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς εὐεργετήσαντα.

714. Κατ' ὀρθὸν οὔρησας] ἔςησας, ἔσωσας.

715. Τανῦν δ' εὔπομπος] καὶ κατὰ τὰ παρόντα

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Β.

ΙΟΚ. Πρὸς θεῶν, δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτῳ πόλὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις.
ΟΙΔ. Ἐρῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω)
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
ΙΟΚ. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς·
ΟΙΔ. Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεσάναι.
ΙΟΚ. Αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
ΟΙΔ. Μάντιν μὲν ἔν κακοῦργον εἰσπέμψας· ἐπεὶ
Τόγ' εἰς ἐαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΟΚ. Σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Ἐμοῦ πάκουσον, κἀμάθ' ἕνεκ' ἐσί σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ πότ', (οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο)

ρούλα ἀγαθὸς ὁδηγός· κυβερνήτης εἰ δύναιο γενοῦ αὐτῆς δηλονότι, ἤγουν, αὐτῆς γῆς.

717. Πρὸς θεῶν] ἄφιξις Ἰοκάστης μελλούσης διαλλάξαι Οἰδίποδα καὶ Κρέοντα. Πρὸς θεῶν, συνίζησις.

Ib. Δίδαξον] ἢ τινος ἕνεκα περίγμαλος μανσικακίαν τοσαύτην ἐγήριξας ἐν τῇ μνήμῃ, δηλονότι, ὥσπερ ἄγαλμα.

Ib. Ὅτῳ πόλὲ] μὴ λάβῃς εἰς το ὅτῳ ἔξωθέν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῆνιν ἐχεῖν.

719, 720. Ἐρῶ—Κρέοντος, οἷά μοι] καθαρῶς ἢ ὑ βοηθῶν σαυτῷ. Ἐρῶ ἕνεκα τοῦ Κρέοντος οἷά μοι ἐπιβεβούλευκε, σὲ γὰρ, ὦ γύναι, τιμῶ ἐπιπλέον τῶν ὧδε.

724. Μάντιν μὲν ἔν] τὸ μὲν ἕν, ἀντὶ τοῦ, δέ. Νοεῖται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὁ λέγει αὐτὸς, εἰσπέμψας δέ. Εἰ μὲν ἕν ςίξεις εἰς τὸ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, οὕτως ἐρεῖς, ἐπεὶ ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ ςόμα τούτου τοῦ λόγου τοῦ λέγειν, ὅτι ἐγὼ φονεύς εἰμι Λαΐου, τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἤγουν, ὅσον τὸ καθ' αὐτόν. Αὐτὸς γὰρ περὶ τούτου καθάπαξ σιγᾷ. Εἰ δ' ὁμοῦ τὸ πᾶν ἐρεῖς ςόμα πρὸς τὸ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἔσαι οὕτως, ἐπεὶ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἤγουν, τὸ οἰκεῖον πᾶν ςόμα ἐλευθεροῖ ἢ ἀφίςησι τούτου τοῦ λόγου.

Ib. Εἰσπέμψας] ἀντὶ τοῦ, ὑποβαλὼν ὑποπέμψας.

725. Τόγ' εἰς ἑαυτὸν] ὅσον καὶ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἦκον μέρος, ὁ μάντις πάντα λόγον ἀκριβῶς λέγει, πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκριβῶς κινεῖ.

Ib. Τόγ' εἰς ἑαυτὸν] ὅσον καὶ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἦκον μέρος· ἤγουν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν.

726. Ἀφεὶς—ὧν λέγεις] ἀπολύσας τὰς σὰς λογισμοὺς ὧς ἔχεις εἰς ἐκεῖνα δηλονότι περὶ ὧν λέγεις.

728. Βρότειον οὐδὲν] Ὅτι οὐδὲν βρότειον ἐςί σοι μαντικῆς ἐχόμενον τέχνης.

729. Φανῶ δέ σοι σημεῖα] εὖ τὸ ἅμα πα-

Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν
Ὅςις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπέρ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λῃςαὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Παιδὸς δὲ βλάςας οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον,
Τὸ δεινὸν ὃ ὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν·
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. Ὧν γὰρ ἂν θεὸς
Κρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
ΟΙΔ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν;
ΙΟΚ. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποςραφεὶς λέγεις;
ΟΙΔ. Ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.

ρακαλοῦσαν ἐκτίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλοῦντα.

736. Παιδὸς δὲ βλάςας] καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα.

737. Καί νιν] ἤγουν, αὐτὸν ἔρριψεν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Λάϊος εἰς ἄβατον ὄρος χερσὶν ἄλλων, τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν, τουτέςι, τὰ σφυρὰ περόνῃ συνάψας. Παιδὸς βλάςας εἰπὼν ἀποδίδωσι καί νιν, ἤγουν, αὐτὸν πρὸς τὸ σημαινόμενον· τὸ γὰρ παιδὸς βλάςας τὸν γεννηθέντα παῖδα δηλοῖ.

739. Οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε] ἀπορητέον πῶς ἄνω μὴ τὰς περὶ τούτων μαντείας Ἀπόλλωνα θεσπίσαι φάσκουσα Ἰοκάςη, ἀλλὰ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, νῦν φησὶν ἐνταῦθα, "Οὔτ' Ἀπόλλων "ἤνυσε." Καὶ φαμὲν ὅτι τοῦτο λέγει, οὐκ ἐναντιουμένη τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν.

Ib. Ἤνυσε] ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τέλος ἔδειξεν ἀγαγόντα τὸ θανεῖν παρὰ τοῦ παιδός. Λέγω τὸ δεινὸν, ἤγουν, τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο.

742. Τοιαῦτα φῆμαι] Διαςέλλων λέγει φῆμαι μαντικαὶ· ἐπεὶ λέγεται φήμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως· ἐντρέπομαι τὸ φροντίζω γενικῇ συντάσσεται. Ἤγουν, ἃ γὰρ ἂν ὁ Θεὸς ζητῇ πρέποντα, κρίνας ζητεῖσθα ῥᾳδίως, ἤγουν, εὐκόλως αὐτὸς δείξει.

745. Οἷον μ' ἀκούσαντ'] δυσφορεῖ Οἰδίπους ἀκούσας τὸ παρὰ τῆς Ἰοκάςης.

Ib. Οἷόν] Φεῦ οἷον πλάνημα, ἤγουν, οἷα φροντὶς καὶ ςροφὴ ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν, ἤγουν, ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γύναι, ἀρτίως ἀκούσαντα.

750. Ηὐδᾶτ

ΙΟΚ. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέπω λήξαντ' ἔχει.
ΟΙΔ. Καὶ πῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
ΙΟΚ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
ΟΙΔ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
ΙΟΚ. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
ΟΙΔ. Ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
ΙΟΚ. Τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
ΟΙΔ. Μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
ΙΟΚ. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα·
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
ΟΙΔ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
ΙΟΚ. Πῶς φῄς; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ' *, ἄναξ.

* Aldus, πρόσ' ἀποσκοποῦσ'.

750. Ηὐδᾶτο γὰρ] Ἤκουσας δηλονότι· ηὐδᾶτο γὰρ, ἤγουν, ἐλέγετο ταῦτα. Οὔπω δὲ λήξαντ' ἔχει, ἀντὶ τοῦ, ἔληξεν·

751. Οὗ τόδ' ἦν πάθος] Ἤγουν, τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα· ὥσπερ λέγεται λῆμμα καὶ δῶρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ἀπὸ μὲν τοῦ διδόντος δῶρον· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμβάνοντος λῆμμα. Οὕτω λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιοῦντος πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος πάθος· οἷον, ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. Καὶ ἡ στρέβλωσις ὁμοίως καὶ ἡ πληγὴ καὶ ὅσα τοιαῦτα.

752. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς] περὶ Αὐλίδα, φησὶ, τὴν σχιστὴν ὁδόν. Ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Πυτνίας, οὕτως· "ἐπήειμεν "τῆς ὁδοῦ τροχήλατον, Σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, "ἔνθα συμβολὰς Τριῶν κέλευθον Πυτνιάδων "ἠμείβομεν." Τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα ἀνακρίδα λέγουσιν οὕτως· "Κρίσσαντε ζαθέην, καὶ ανα-"κρίδα, καὶ πανοπῆα."

Ib. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται] ἀντὶ τοῦ, καλεῖται. Σχιστὴ δ' ὁδὸς ἄγει, ἤγουν, ἀποκαθιστᾷ εἰς ταὐτὸ ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας.

757. Ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι] ἀναμιμνήσκεται ὁ Οἰδίπους καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου· καὶ πρὸς τὸν Δία φησὶ, τί μοι ποιήσεις;

760. Τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης] ἡλικίας. Κυρίως δὲ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ib. Ἀκμὴν ἥβης] Ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἡλικίας· ἥβη ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας κυρίως· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ἡλικίας λαμβάνεται τοὔνομα.

761. Μέγας, χνοάζων] εὖ τὰ πρὸ φωνῆς ταῦτα σημεῖα εἶπεν.

Ib. Χνοάζων] ἀνθῶν, ὥσπερ ὑπὸ χνοὸς περικεχυμένην ἔχων τὴν κεφαλήν. Αἱ γὰρ περὶ αὐτὰς δεξάμεναι χοῦν τρίχες, οὔτε λευκαί εἰσιν οὔτε μέλαιναι, ἀλλ' εἶδος ἕτερον μεταξὺ τούτων ἐκφαίνουσι.

Ib. Χνοάζων] ανθῶν ἄρτι λευκοβαφὲς κάρα ἀντὶ τοῦ ἄρτι λευκαινόμενος.

765. Ὀκνῶ] δέδοικα. Καὶ Ὅμηρος, "ὀκνείω "δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν."

766. Μὴ

ΟΙΔ. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
ΙΟΚ. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθὼν ἐρῶ.
ΟΙΔ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὰς ἔχων
Ἄνδρας λοχίτας, οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
ΙΟΚ. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
ΟΙΔ. Αἴ, αἰ· τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τόσδε λέξας τὰς λόγους ὑμῖν, γύναι;
ΙΟΚ. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
ΟΙΔ. Ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
ΙΟΚ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' ἧς γὰρ κεῖθεν ἦλθε, κἀκράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγρούς σφε πέμψαι καπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τῆσδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἄπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὦδ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε κἀμείζω χάριν.
ΟΙΔ. Πῶς ἂν μόλοι δῦθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;
ΙΟΚ. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

766. Μὴ βλέπων] ἤγουν, δέδοικα μή πως ὁ τυφλὸς, ἀλλὰ βλέπων κἀληθεύων ὁ μάντις ᾖ. Παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει· ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλώττων ἐστί.

769. Βαιὸς] ὁ μικρός· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπίρρημα. Ἀντὶ τοῦ, μικροπρεπῶς, εὐτελῶς, ἤγουν, μετ' ὀλίγων.

770. Ἀρχηγέτης] ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεὺς.

772. Κῆρυξ] Ἡγεμὼν ὁδοῦ, ὁ κοινῶς προεύδων.

Ib. Μία] λέγει ἐκ ὅτι διὰ πλείονων ἁπηνῶν ὧν δυναῖτο αὐτὸν φέρεσθαι· ἀλλὰ θέλει δηλῶν ὁ λόγος, ὅτι κ ἁπήνη ἦγεν αὐτόν. Καὶ οὕτω μόνη ἦτις ἦγεν αὐτὸν κ ἑτέρα ἐκ εἰπέλο.

775. Οἰκεύς τις] οἰκέτης. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἶκος ὤν.

776. Τυγχάνει παρών] ἤγουν, πάρεσιν.

780. Ἀγρούς σφε] Ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς· ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ. Καὶ ἐπὶ τὸ νέμειν προβάλα. Ποίμνια αἱ ἀγέλαι τῶν προβάτων.

781. Ἄστεος] ἔξω τῆς θέας τοῦδε τοῦ ἄστεος, ἤγουν, ταύτης τῆς πόλεως.

782. Ἄξιος γὰρ ὦδ' ἀνὴρ] οἷον, τὸ αἴτημα ἐκ ὑπερέβαλε δῦλον.

Ib. Ἄξιος] ἄξιος γὰρ δοῦλον ἦν ὅδε ὁ ἀνὴρ ἀποφέρεσθαι κ μείζω χάριν τῆσδε.

785. Πάρεσιν] οἷον, νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

Ib. Τοῦτ' ἐφίεσαι] ἐνιέλλη, ἐπιθυμεῖς. Καὶ γενικῆ γὰρ κ αἰτιαλικῆ συνλάβεσαι τὸ ἐφίεμαι, ὥσπερ κ τὸ ἐπιθυμῶ.

Ib. Πά-

ΟΙΔ. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
ΙΟΚ. Ἀλλ' ἵξεται μὲν, ἀξία δέ πω μαθεῖν
Καὐγὼ τάδ' * ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
ΟΙΔ. Κἀ μὴ ςερηθῇς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν κ᾽ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν, ἤ σοι, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀςῶν μέγιςος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέςη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης,
Καλεῖ παρ' οἴνῳ πλαςὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον, τῇ δ' ἐπιούσῃ πατρὶ
Καὶ μητρὶ προσῆα, καὶ ἔλεγχον ἠνεγκάμην.
Ἤχθοντο μὲν τοῖς τοῦ λέγοντος ἐμπεσοῦσι,
Τοῖς γονεῦσι δ' ἐπῆρε τὸ θράσος τοῦτο.
Ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν πρὸς τοὺς γονεῖς ἔχον
Ἐθαύμαζον· ἐπεὶ δ' ἐπῆλθε μοι πολὺς χρόνος,
Ἔλαθον ἐμαυτὸν ἐκ λόγου τινὸς τρέφων
Ἐν θυμῷ· καὶ γὰρ οὐκ ἔμελλον ἐν πατρὸς
Μνήμασι καὶ τάφοις ἐλθὼν ἐπόψεσθαι.
Ἐκ τούτων ἐγὼ
Ἐλθὼν ἐς Δελφοὺς ἐπύθομην ἃ μὴ τυχεῖν
Ἔμελλον, ἀλλὰ πρὸς κακοῖς ἄλλ' ἐξέπλην
Ἐγὼ τάλας, ἃ μὴ τύχοιμι τῶν λόγων.
Ἐπὶ γὰρ τὸν ἀςέρωπον οἶμον ἐλθὼν ἐνθάδε,
Ἔνθ' ἐμὲ φάσκεις τὸν τύραννον ὀλέσθαι,
Ἐλθοῦσαν ἐς τοῦτ' ἔρχομαι σοὶ, γύναι, λόγον.
Καὶ σοὶ τάδ' ἐρῶ· ἐπεὶ γὰρ ἐξέβην τῆσδε γῆς
Ἄγων ἀκόλουθον πομπὸν καὶ τινα τυφλὸν
Ἀνδρῶν ἀκούσας, ἐνθάδ' ἐλθὼν ἐνθάδε
Ἐγὼ τάλας, ἃ μὴ τύχοιμι τῶν λόγων.
Ἐπὶ γὰρ τὸν ἀςέρωπον οἶμον ἐλθὼν ἐνθάδε,
Ἔνθ' ἐμὲ φάσκεις τὸν τύραννον ὀλέσθαι,
Ἐλθοῦσαν ἐς τοῦτ' ἔρχομαι σοὶ, γύναι, λόγον.
Καὶ σοὶ τάδ' ἐρῶ· ἐπεὶ γὰρ ἐξέβην τῆσδε γῆς
Ἄγων ἀκόλουθον πομπὸν καὶ τινα τυφλὸν
Ἀνδρῶν ἀκούσας, ἐνθάδ' ἐλθὼν ἐνθάδε

* Aldus, τάγ'.

Ib. Πάρεσιν] Ὡς παρόντα νόμιζε αὐτὸν· ἔτως ἔχει εὐκόλως ἀφίξεσθαι.

790. Κοὐ μὴ] Ἡ πρὸς τὸ ςερηθῇς ὑπόςιξον, ἔτως, ᾗ ἐ μὴ ςερηθῇς ὧν ζητεῖς, βεβῶτος ἐμοῦ ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων, ἤγουν, τοσαύτην ἐλπίδα ἔχοντος ὥςε τὸν ἀγρότην μόνον ἰδεῖν, ᾗ παρ' ἐκείνῳ ἀκοῦσαί τι· καὶ πάντα γὰρ τὰ ἄλλα ἀπήλπισα· ἢ πρὸς τὸ ἐλπίδων, ἔτως, ἐμοῦ βεβῶτος, ἤγουν, ζῶντος, ἐ μὴ ςερηθῇς τῶν ἐλπίδων ἐς τοσοῦτον, ἤγουν, ἅπερ ἐλπίζεις μαθεῖν παρ' ἐμοῦ, ἐ μὴ ἀπόλυχνις τύτων ἐς τοσοῦτον, ὥςε μὴ μαθεῖν αὐτά. Κρεῖττον δ' ἐςὶ τὸ πρῶτον. Μαρίριον δέ. Προϊὼν γὰρ λέγει, Καὶ μὴν τοσοῦτον ἔςη μοι τῆς ἐλπίδος, Τὸν ἄνδρα τὸν βοΐπρα προσμεῖναι μόνον.

Ib. Τοσοῦτον] μέχρι τοσύτου, ἤγουν, μέχρι τοῦ μὴ ἀξιωθῆναι ἀκοῦσαι τὸ ἐν ἐμοὶ βάρος.

791. Τῶ γὰρ ἂν] Καὶ τίνι γαρ ἂν ἄλλω δηλονότι μείζονι ἀπὶ τοῦ, ἀξίῳ μᾶλλον, πρεσβυτέρῳ λέξαιμ' ἂν ἢ σοι.

793. Ἐμοὶ πατὴρ μὲν] ἤγουν, ἐγχώριος, ἐγγενής.

Ib. Ἐμοὶ πατὴρ] διήγησις Οἰδίποδος, περὶ τῆς ἀναιρέσεως αὐτοῦ ὑ τὸ φόνε Λαΐε.

794. Μήτηρ δὲ, Μερόπη] Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβε γυναῖκα, Συγαλέρα δὲ Ὀρσιλόχυ τοῦ ἀδελφιδοῦ. Οἱ δὲ, Ἀγλιοχίδα τὴν Χάδκανος.

Ib. Δωρίς] Πελοποννησιακή.

Ib. Δωρίς] Δωρὶς διάλεκτος ἡ τῶν Δωριέων. Καὶ Δωρὶς γυνὴ ὥσπερ Ἑλληνὶς, ἡ ἀπὸ γένες τῶν Δωριέων.

796. Θαυμάσαι μὲν ἀξία] ἔδει γὰρ πρὸς τὸ ὀξὺ μὲν, ἀκύσαντα ὡς εἰη νόθος, Θαυμάζειν, ἐ μὴν τοσοῦτον φρονῆσαι τοῦ πεφάλματος.

Ib. Θαυμάσαι] ἀξία μὲν Θαυμάσαι αὐτὸν τινά. Ἤγουν, ἀξία μὲν Θαύματος ᾗ ἀπορίας, καίπερ ἀσεώς γε μέντοι τῆς ἐμοῦ ἐκ ἀξίας. Ἤγουν, ᾗ ἀξία Θαύματος ᾗ ἐκ ἀξία τῆς ἐμῆς καίπερ ἀσεώς.

797. Σπουδῆς γε μέντοι] τῆς ἀρετῆς.

799. Πλαςὸς] προσποιητὸς, ἀλλότριος, νόθος.

Ib. Πλαςὸς] πεπλασμένος υἱὸς, δηλονότι, ἤγουν, ὑποβολιμαῖος.

800. Τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν] καὶ τὴν παροῦσαν τότε ἡμέραν.

Ib. Βαρυνθεὶς

Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τὐνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως
Δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην,
Ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ καὶ δύςηνα προὐφάνη λέγων,
Ὡς μητρὶ μὲν χρεί' ᾖ με μιχθῆναι, γένος
Δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾷν·
Φονεύς δ' ἐσοίμην τοῦ φευτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Ἄςροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη * τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ', ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

* Aldus, γ' ὀνείδη.

Ib. Βαρυνθεὶς] ἐπὶ λύπης. Βαρηθεὶς ἐπὶ σώματος, ὡς βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μοῦ.

805. Ἔκνιζε] ἐλύπει· κυρίως δὲ, ἐρωτικῶς λυπεῖν. Ἐνταῦθα δὲ ἔκνιζεν ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐλύπει.

808. Ἄτιμον] ἀνήκουςον. Περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν οὐκ εἶπεν.

811. Ἄτλητον ὁρᾷν] τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.

813. Κἀγὼ 'πακούσας] Κἀγὼ ἀκούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' ἄςρων μετρούμενος· ἤγουν, μακρόθεν βλέπων καὶ δι' ἄςρων συμβάλλων αὐτὸν, ἀπεδήμουν ἐκεῖσε δηλονότι· ἔνθα μήποτε ὀψοίμην πληρούμενα ὀνείδη τῶν εἰς ἐμὲ δυσφήμων χρησμῶν, ἤγουν, τὰ ἐμὰ ὀνείδη, ἃ προεδήλουν οἱ πρὸς ἐμὲ δύσφημοι χρησμοί.

814. Ἄςροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος] χρόνον τινὰ φησὶν, ἐπεὶ πρὸς τοὺς ἀςέρας ἠρίθμουν τὸν χρόνον. Ἢ οὕτως, ἐπὶ τὰ ἄςρα ἐπορευόμην. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄςρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν.

Ib. Ἄςροις τὸ] παροιμία ἐπὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων. Οἱ γὰρ φεύγοντες ἀειφυγίαν, τοῖς ἄςροις ἐσημειοῦντο τὴν ἑαυτῶν πατρίδα.

821. Κἀπ.

Ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῄς,
Συνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ,θ' ἡγεμὼν
Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ
Ὄχου παραστείχοντα, τηρήσας μέσον
Κάρα, διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσηνγ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τούτῳ προσήκει Λάϊῳ τὶ συγγενὲς,
Τίς τοῦδέγ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
Ὧι μὴ ξένων ἔξεστι μήδ' ἀστῶν τινὰ

821. Κἀπὶ πωλικῆς] ὑπὸ πώλων ἐζευγμένης.

824. Πρέσβυς] πρέσβυς πρεσβύτου ἑτερόκλιτον·

825. Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην] τὸν ἔμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευόμενον.

827. Ὄχου] ἅρματος.

Ib. Παραστείχοντα] ἡ παρὰ ὡς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ, πλησίον, ὡς ἐν τῷ ἑρκέων ἐγκεκλεισμένον· ἡ ἐν ὡς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ, ἐντὸς τῶν ἑρκέων.

828. Διπλοῖς κέντροισί] πληγαῖς. Δὶς ἔπαισέ με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τοὺς ἵππους· οὐκ ἐπίσης δὲ καὶ παρ' ἐμοῦ ἔλαβεν.

Ib. Διπλοῖς κέντροισί μου] τοῦτο διπλῶς νοητέον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάστιγι δύο κέντρα ἐχούσῃ. Τὸ δ' ἔτισεν, ἀντὶ τοῦ, ἀπέδωκε, παρ' ὅσον οἱ κολαζόμενοι διά τινα προϋπάρξασαν ὑπ' αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἁμαρτίας ἀποδιδόασιν ὀφειλομένας.

832. Εἰ δὲ τῷ ξένῳ] τοῦ ὑπ' ἐμοῦ φονευθέντος εἰ ἦν τις πρὸς Λάϊον συγγένεια. Ἢ οὕτως, εἰ δὲ οὗτος ὁ ξένος, ὃν ἀπέκτεινα, Λάϊός ἐστιν· οὔπω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστι.

833. Προσήκει] τῷ δεῖνι. Καὶ προσήκοντες οἱ συγγενεῖς. Συγγένειά τίς ἐστι προσήκουσα τῷ Λαΐῳ, ἤγουν, εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ Λάϊος.

834. Τίς τοῦδέγ' ἀνδρὸς] ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

835. Ἐχθροδαίμων.] Μισητὸς παρὰ τῶν θεῶν, ἐχθρὸς τοῖς δαίμοσιν, ἤγουν, τοῖς θεοῖς. Ὧι τινι, ἤγουν, ἐμοὶ οὐκ ἐκδεδομένον ἐστὶ δεχεσθαί τινα ἐμὲ δηλονότι ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε ἀπὸ τῶν ἀστῶν, οὔτε ἀπὸ τῶν ξένων. Καὶ ταῦτα ὡς ἐπίῤῥημα ἐναντιωματικῶς.

836. Ὧι μὴ ξένων] ἤγουν, ὧτινι οὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων. Ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη δοτικὴ τὸ ᾧ, ἢ πρὸς τὸ ἔξεστιν, ἢ πρὸς τὸ προσφωνεῖν. Ὥσπερ γάρ φαμεν, μέλεῖχον καὶ ἐχρώμην τῆς δόξης, οὗ πρὸς τὸ ἐχρώμην (ὅπερ ἐστὶ σύνεγγυς οὔσης τῆς γενικῆς) ἀλλὰ πρὸς τὸ μέλεῖχον, διὰ μέσου ὄντος τοῦ ἐχρώμην· οὕτω καὶ τοῦτο τὸ ᾧ πρὸς τὸ προσφωνεῖν ἔχει τὴν δύναμιν. Τὸ δὲ τάδε καὶ τάσδε ἀρὰς, ταὐτόν ἐστιν. Αἱ γὰρ ἀραὶ, ἃς ἠράσατο τῷ Λαΐῳ φονεῖ, οὐκ ἄλλό τι ἦσαν ἢ μὴ προσδέχεσθαι

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τάδ', ὅτις αλλος ἦν
Ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσθ' ἁρὰς ὁ προσιθείς.
Λέχη δὲ τῆ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὅνπερ ὤλετ'· ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἆρ' ἐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοι φυγόντι, μήτε τὰς ἐμὰς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβαλεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα καλακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
Ἆρ' ἐκ ἀπ' ὠμῆ ταῦτα δαίμονος τὶς ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαυλος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, ὦ ναξ, ταῦτ' οκνήρ'· ἕως δ' ἂν ἧν
Πρὸς τῆ παρόντος ἐκμάθης, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος,

θαι αὐτὸν τὰς πολίτας, μηδὲ προσφωνεῖν. Καὶ ὅτις ἄλλος ἦν ὁ προσιθεὶς ἐπ' ἐμαυτῷ ταῦτα, ἢ ἐγὼ ὁ τάσδε τὰς ἁρὰς προσιθεὶς, κατὰ συγκδοχὴν λαμβανομένῃ τῆ προσιθείς.

841. Δι' ὅνπερ ὤλετ'] ὧν χειρῶν.

Ib. Ἔφυν] τὸ ἔφυν καὶ τὸ ἔχὶ ἀπὸ κοινῆ, ἦγεν, ἆρα ἐκ ἔφυν κἀς, ἀντὶ τῆ, ὅλος ἀναίνος, ἦ ἦν, ἀκάθαρτος. Ἐν τῷ πρότερῳ κώλῳ ἀποδίδοιαι σύνταξις πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προφέρεται κατ' αἰτιατικήν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀποδίδοιαι πρὸς τὸ χρὴ, καὶ λέγεται καλὰ δοϊκὴν· ἦγεν, εἰ χρὴ φυγεῖν ἐμὲ, καὶ εἰ χρὴ ἐμοὶ φυγάδι μήτε τὰς ἐμὰς ἰδεῖν, μήτε ἐμβαίνειν πατρίδος, ἀντὶ τῆ, ἐπιβαίνειν.

842. Ἄναγνος] ἀνῖλ τῆ, μιαρός.

844. Ἐμβαλεύειν] ἐπιβαίνειν.

847. Ἆρ' ἐκ ἀπ' ὠμῆ] ἆρα ἐκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ' ἐμοὶ τὶς κρίνων ἀνορθοίη ἂν λόγον, ἀντὶ τῆ, ἀποφαίνοιτο· ἀνορθοίη ἦγεν, ἀποφαίνοιτο ἀπὸ τῶν δύο.

848. Ἀνορθοίη λόγον] ἦγεν, ἔξω αἰτίας θήσει. Τὸ γὰρ ἀνορθοίη λόγον, ἐχ ἕτερόν ἐςιν ἀλλ' ἢ κειμένην καὶ μὴ ὄσαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνε ἀπολογίαν ἀνορθώσει, καὶ δείξει δι' ὧν ἀπολογήσεται.

849. Ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας] ἀντὶ τῆ, ὦ θεοὶ, ἐν ἁγνείᾳ καὶ καθαρότητι τιμώμενοι, πορευθεὶς γενοίμην ἄφαυλος πρότερον.

852. Κηλῖδ' ἐμαυτῷ] κηλῖδα συμφορᾶς, ἀντὶ τῆ, συμφορὰν (ἦγεν, συνίυχίαν) κηλῖδος, ἦγεν, μολυσμὸ.

854. Ἔχ' ἐλπίδα] ἀντὶ τῆ, μὴ ἀθύμει πρὶν ἂν τὸ ἀληθὲς καθαμάθης.

855. Τοσοῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος] ἀντὶ τῆ τοσαύτη μοί ἐςιν ἡ ἐλπίς.

Τὸν ἄνδρα τὸν βοῆρα προσμεῖναι μόνον.
ΙΟΚ. Πεφασμένα δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;
ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.
ΙΟΚ. Ποῖον δέ μ' περισσὸν ἤκουσας λόγον;
ΟΙΔ. Λῃσὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὡς νιν καλακλείναιεν· εἰ μὲν ἔν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἐκ ἐγὼ κλανον·
(Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τῦτ' ἔσιν ἤδη τἔργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.
ΙΟΚ. Ἀλλ' ὡς φανένγε τἔπος ὧδ' ἐπίσασο·
Κἐκ ἔσιν αὐτῷ τῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
Πόλις γὰρ ἤκουσ', ἐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' ἔν τι κἀκλρέποιλο τἔ πρόσθεν λόγε,
Οὗτοι ποτ', ὦ 'ναξ, τόνγε Λαΐε φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὄνγε Λοξίας
Διεῖπε, χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμἔ θανεῖν.
Καί τοι νιν ἐ κεῖνός γ' ὁ δύσηνός ποτε
Καλέκλαν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλεο.
Ὡς' ἐχὶ μανλείας γ' ἂν, ἔτε τῇδ' ἐγὼ

857. Πεφασμένα] φανερῦ γενομένα καὶ ἐλεβόλος τῦ ποιμένος, τίνα ἔξεις γνώμην;
859. Σοὶ ταῦτ'] ταύτα εἰς τὸ ταῦ ὀξεῖαν· ἐ γὰρ ἐπ' οἰκείας συλλαβῆς ὁ τόνος κεῖται, ἀλλ' ἀπὸ πάθης ἀνεδάθη.
Ib. Σοὶ ταῦτ'] σοὶ ὅμοια καὶ τὰ αὐτά.
861. Ἔφασκες αὐτὸν] τὸν βοῆρα.
865. Οἰόζωνον] μονόζωνον, μόνον.
866. Εἰς ἡμᾶς ῥέπον] εἰς ἡμᾶς γράφε, μὴ εἰς ἐμέ· ἐ γὰρ ἁρμόζει ἔτως τὸ μέτρον. Εἰ δὲ πληθυντικὸν ἀνλὶ τῦ ἑνικῦ τέθειται, ἐδὲν ἀπεικός· πολλὰ γὰρ εὑρίσκεται ὅμοια.
868. Τῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν] ἀποκρύπτεσθαι, ἢ ἀποχρέψαι. Τυτέχιν, ἐ δύναται ἁρμῦσθαι ὁ βεκόλος.
870. Κἀκλρέποιλο] Τὸ ἐκλρέπεσθαι κυρίως ἐπὶ ὁδῦ λέγεται, ὅταν τὴν ἣν βαδίζει τὶς ὁδὸν καλαλιπὼν, ἑτέραν βαδίση. Καὶ ἀπὸ τύτε ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπό τινος εἴ τι μελαπιπτόντων.
871. Τόνγε Λαΐε φόνον φανεῖ] αὐτὸς ὁ θεράπων.
876. Ὡς' ἐχὶ μανλείας] ἴσθι ἐγὼ χάριν τῆς μανλείας, ἔτε ἐπ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, ἔτε ταῦτα βλέψαιμι· ἔτε ἑκαλέροις πιςεύσαιμι, ἀλλ' ἀπορῶ.
Ib. Ὡς' ἐχὶ μανλείας] ἆσθ' ἕνεκα τῆς μαντείας τῦ Ἀπόλλωνος, ἔτε βλέψαιμι ἂν τῇδε καὶ ἐνλαῦθα, ὅτι ὑπὸ τῦ παιδὸς ἀπόλωλε. Πρόσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπηνέχθη τῦ ζῆν. Οὔτε

Βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕςερον.
ΟΙΔ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ ςελοῦντα· μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.
ΙΟΚ. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοὶ φίλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι ποῖρα τὰν
Εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες γ' οὐρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες· ὧν Ὄλυμπος

τῇδε καὶ ἐνταῦθα ὕςερον, ὅτι ὑπὸ σοῦ πεφόνευται· ὑπὸ τοῦ παιδὸς γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐθέσπισε. Ταῦτα δὲ λέγει ἀποροῦσα περὶ τοῦ φόνου, πῶς ἄρα καὶ γέγονεν.

882. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι] εἴθε μοι ξυνοικοίη τὴν ἄχραντον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι. Οἷον, εἴθε μοι συνείη εὐτυχία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἁγνείαν φυλάττοντι. Μοῖρα δὲ ἡ εὐτυχία. Οἷον, εἰ ἀληθεύω, γένοιτό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασώζοντι. Ταῦτα δέ φησι τὴν Ἰοκάςην αἰτιώμενος, ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἔψευσθαι τὸν Ἀπόλλωνα. Φέροντι οὖν τὴν εὔσεπτον ἁγνείαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων, τὴν περὶ τούτων λέγοντες ἀκρίβειαν, καὶ τῶν μαντειῶν, ὅτι οὐδὲν αὐτοῖς ὑγιές ἐςιν.

Ib. Εἴ μοι ξυνείη] καταγινώσκων ὁ χορὸς τῆς Ἰοκάςης, καὶ ὡς μὴ δεχομένης τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείας, φησὶν, ἐμοὶ φέροντι τὴν εὔσεπτον ἁγνείαν, (ἤγουν, τὸ πάνσεπτον σέβας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τοῦτ' ἔςιν, ἐμοὶ σεβομένῳ τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα) εἴθε ξυνείη καὶ συν υπάρχοι μοῖρα καὶ εὐτυχία. Εἰπὼν δ' ἀορίςως τὸ λόγων καὶ τὸ ἔργων, νῦν ὁρίζεται, λέγων, ὧν πρόκεινται νόμοι μεγάλοι, τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὴν οὐρανίαν αἰθέρα, ἤγουν, ἐξ οὐρανοῦ. Δείκνυσι δ' ἐντεῦθεν ὅτι λόγων καὶ ἔργων λέγει τῶν θείων, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ οὐρανοῦ νενομοθέτηται, ὡντινῶν νόμων μόνος ὁ Ὄλυμπος πατήρ ἐςιν· ἔςι δὲ ὅμοιον τῷ οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες. Οὐδ' ἔτικτε οὐδ' εξεῦρεν αὐτοὺς τοὺς νόμους ἡ θνητὴ φύσις τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ κατακοιμίσει καὶ καταβαλεῖ αὐτοὺς, καὶ ἀφανίσει λήθη. Τοῦτ' ἔςιν, ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι οὐχ εὗρον τοὺς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν νόμους, ἀλλ' οὐρανόθεν ἦλθον ἡμῖν, οὐδ' ὑπὸ λήθης ἀνθρώπων ἂν κατασβεσθεῖεν. Μέγας ἐν τούτοις θεὸς ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, οὐδὲ γηράσκει· τοῦτ' ἔςιν, ὡς ἀληθεῖς ὄντες οἱ νόμοι ἀεὶ ἔσονται καὶ οὐκ ἀφανισθήσονται. Ἰςέον δὲ ὅτι τινὲς ἀγνοοῦντες, οὐρανίας αἰθέρος λέγουσι διὰ τὸ διά. Τὸ δ' ἐστὶν ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ, "Ἱππικῶν τ' ἀΰπνων πηδαλίων διὰ ςόμα." Ἔφαμεν δ' ἐκεῖ τὸν περὶ τούτου λόγον.

Ib. Εἴ μοι ξυνείη] Τὸ τοῦ χοροῦ πᾶν δυσχεραίνοντός ἐστι κατὰ τῆς Ἰοκάστης ὡς παρ' οὐδὲν τιθεμένης τοὺς χρησμοὺς τῶν θεῶν. Εἴθε μοι οὖν, φησὶν, εὐτυχία συνείη ἁγνότητα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι, ὧν οἱ νόμοι οὐρανόθεν ἐγεννήθησαν, τουτέςι, οὔτε κατὰ θεῶν βλασφημοῦντι, οὔτε μὴν ἄλλο τι κατ' αὐτῶν ποιοῦντι. Εἴθε συνείη μοι εὐτυχία σώζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα· ὑπὲρ ὧν, ἤγουν, τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, νόμοι πρόκεινται ὑψηλοὶ καὶ ἔντιμοι δι' αἰθέρος γεννηθέντες, ἤγουν οὐρανόθεν· ὧν νόμων δηλονότι μόνος πατὴρ ὁ Ὄλυμπος, οὐδὲ θνητὴ φύσις ἀνδρῶν ἐγέννησεν αὐτούς. Οὐδὲ μήν ποτε λήθη κατακοιμάσει, ἀντὶ τοῦ, κατακοιμίσει, ἀφανίσει· μέγας ἐν τούτοις θεὸς οὐδὲ γηράσκει, ἤγουν, μεγάλη θεοῦ δύναμις ἐν τούτοις ἐςὶν ἀτελεύτητος.

885. Οὐρανίαν δι' αἰθέρα] ἀντὶ τοῦ, ἐν οὐρανῷ τεχθέντες.

886. Ὧν Ὄλυμπος] ὧν νόμων τῶν ὀρθῶς ἐχόντων.

887. Οὐδὲ

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
Μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει.
Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον· ὕβρις, ἢν *
Πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Ἃ μὴ ἐπίκαιρα μηδὲ συμφέροντα
Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον,
Ἀνώρουσεν εἰς ἀνάγκαν·

* Aldus, εἰ.

887. Οὐδέ νιν θνατὰ φύσις] οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων εὕρηται ὁ περὶ θεῶν λόγος.

890. Μέγας ἐν τούτοις θεὸς] ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐςὶν ὁ θεός. Τουτέςι, θεία δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἔνεςι.

892. Ὕβρις φυτεύει] ὁ νοῦς. Ἡ ἀδικία εἰς μέγιςον κακὸν ἐνέβαλε τοὺς χρωμένους· τουτέςιν, ἡ ἀδικία ἰσχυροποιεῖ τὸν τύραννον. Ὅταν δὲ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην μὴ ἁρμοδίων μηδὲ συμφερόντων εἰς μεγίςην ἀνάγκην ἐμπίπτει. Ὅταν πολλὰ διαπράξηται ὑβριςικὰ εἰς μεγίςην ἀνάγκην ἐμπίπτει.

Ib. Ὕβρις φυτεύει τύραννον.] διὰ τῆς ὕβρεως φύεται καὶ ἀνανεοῦται ὁ τύραννος. Ὅταν (φησὶ) πολλὰ διαπράξηται, τότε εἰς μεγάλα ἐμπίπτει διὰ τῆς ὕβρεως ἐπαρθείς. Ταῦτα μέν φησι περὶ τῆς Ἰοκάςης, ὅτι ἀνεπιτήδεια λέγει περὶ τῶν θείων νόμων. Τὸν δὲ λόγον ποιοῦσι περὶ τῆς τυραννίδος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν. Ὁ δὲ νοῦς, ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὁπόταν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην, ἃ ἐςι μηδὲ ἐπίκαιρα, μηδὲ ἑαυτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα. Ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν. Ὕβρις (φησὶ) μηδὲν καίριον διαπατιομένη, εἰς δύσβατον ἀκρώρειαν ἀναβιβάσασα τοὺς χρωμένους αὐτῇ, κατεκρήμνισεν. ἢ οὕτως, ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκην, ἥλατο εἰς τοῦτο ὥςε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι, ὑφ' ἑτέρων κρατηθῆναι.

Ib. Ὕβρις φυτεύει] ἤγουν, ἡ ὑπεροψία ποιεῖ τύραννον. Τοῦτ' ἔςιν, ἡ ὑπεροψία κακοὺς καὶ ἀνόμους (τοιοῦτοι γὰρ οἱ τύραννοι) ἐργάζεται τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, ὥςε καὶ Ἰοκάςη ἐξ ὑπεροψίας τοῦ Ἀπόλλωνος ἠτίμασε λόγον. Ἐὰν ὑπερπλησθῇ ἡ ὕβρις μάτην πολλῶν, ἃ οὐκ ἔςιν ἐπίκαιρα καὶ πρέποντα μηδὲ συμφέροντα τῷ αὐτὴν ἔχοντι, εἰς ἀκροτάτην ἀπότομον καὶ τραχεῖαν εἰσαναβᾶσα, ἤγουν, εἰς ἄκρον κακίας ἐλάσασα καὶ κορυφωθεῖσα, ἀνώρουσε καὶ ὥρμησε καὶ πέπτωκεν εἰς ἀνάγκην, ὅθι καὶ ὅπου οὐ χρῆται ποδὶ χρησίμῳ. Τοῦτ' ἔςιν, ὑβριςαὶ καὶ ἄνομοι, ὁποία ἡ Ἰοκάςη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον, ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν ὡς δυςυχῶς καὶ αθέως τὸν αἰῶνα διάγειν. Εἰρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ κρημνοῦ πιπτόντων καὶ συντριβόντων τοὺς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι.

Ib. Ὕβρις φυτεύει] ἤγουν, καταφρόνησις καὶ ὑπερηφανία αὐξάνει βασιλέα ἐν ἑαυτῇ. Δηλονότι, ὕβρις εἴποτε ὁ τύρανιος δηλονότι πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως ἐκείνων ἃ μὴ εὔκαιρα μηδὲ συμφέροντα αὐτῷ. Δηλονότι, ἀναβάσασα εἰς ἀκρότατον ἀποῤῥῶγα ἔῤῥιψεν ἐκεῖθεν εἰς δυςυχίαν, ἔνθα οὐ πορείᾳ συμφεροῦσῃ καὶ ὠφελίμῳ χρῆται.

897. Ὅθ'

Ὅθ' ἐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μήπ[ο]ε λῦσαι θεὸν αἰτῶμαι.
Θεὸν ἐ λήξω ποτὲ
Προσάταν ἴσχων.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν
Ἢ λόγῳ πορεύ[ε]αι
Δίκας ἀφόβη[ο]ς, ἀδὲ
Δαιμόναν ἕδη σέβων,
Κακά γιν ἕλοι[ο] μοῖρα,
Δυσπότμε χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπ[τ]ων ἔρξ[ε]αι,

897. Ὅθ' ἐ ποδὶ χρησίμῳ] ἀντὶ τῦ, ἀχρήσας τὰς πορείας ποιεῖται· καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τῦ ὑπὸ ὕβρεως δυσσεβοῦς, ἔσαι ἔτως, ἐ βαδίζει ὀρθὴν ὁδόν, ἀδὲ χρῆται τοῖς ποσὶ δεόντως· εἰ δὲ ἐπὶ τῦ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένε, ἐ χρῆται τοῖς αὐτοῖς ποσίν.

898. Πάλαισμα] ζήτησιν τῦ φόνε τῦ Λαΐε.

899. Μήπ[ο]ε λῦσαι θεὸν αἰτῶμαι] ἀξιῶ τὸν Θεὸν μὴ λῦσαι τὸ συμφέρον τῇ πόλει, ἐξ ἧ κρα[ε]ῖ τῶν ἀνλιπάλων.

902. Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν] εἰ δέ τις πορεύ[ε]ιαι καὶ διάγει ὑπέροπλα, καὶ σοβαρῶς καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγῳ, (τῦτ' ἔζι καὶ οἷς πράτ[ε]ι καὶ οἷς λέγει) ἀφόβη[ο]ς τῆς Θείας δίκης, ἀδὲ σέβων καὶ τιμῶν τὰ ἕδη καὶ εἰδώλα τῶν δαιμόνων, ἤτοι, τὰς Θεὰς, ἕλοι[ο] καὶ λάβοι νὴν καὶ αὐτὸν κακὴ μοῖρα καὶ τύχη, χάριν καὶ ἕνεκα τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ὑπερο[ε]ίας ἣν πρὸς τὰς Θεὰς ἔχει, τῆς δυσπότμε καὶ δυσυχῦς. Μέγιστον γὰρ ἀτύχημα ἡ ἀσέβεια. Εἰ μὴ κερδανεῖ δικαίως τὸ κέρδος. Ἤγεν, ἐὰν μὴ τὰ τῆς ὑπερο[ε]ίας ἄθλα δικαίως λάβῃ τιμωρηθείς. Καὶ ἔρξ[ε]αι καὶ κωλυθῇ τῶν ἀσεπ[τ]ων καὶ ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων. Ἢ ἔρξ[ε]αι καὶ κωλυθῇ πάλιν τῶν ἀθίκτων καὶ ἀπροσ[ε]αύκων, καὶ ὧν ἀδεὶς ἅπ[τ]εται ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, μαλάζων καὶ μαλαιοποιῶν. Τίς ἄρα ἀνὴρ ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐν τοῖσδε, ἤγεν, ἐν τῷ μὴ τιμωρεῖσθαι τὰς κακὰς, ἔρξ[ε]αι καὶ κωλυθήσ[ε]αι τῆς κακίας, δηλονότι τῷ Θυμῷ, ἤγεν, οἰκοθεν, ὥσ[ε] ἀμύνειν καὶ ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ Θυσιῶν τὰ βέλη τῆς ψυχῆς, ἤγεν, τὰ ἁμαρτήματα; ἤγεν, ἀδεὶς τὰς κακὰς ὁρῶν ἀπαθεῖς, ἐπισροφὴν ποιήσ[ε]αι τῶν οἰκείων πλημμεληθμάτων, καὶ πρὸς τὰς Θεὰς καλαφεύξ[ε]αι.

904. Δίκας ἀφόβη[ο]ς] τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.

Ib. Ἀφόβη[ο]ς] Καὶ ἀδεὴς διδασκάλε λέγεις καὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄφοβος διδασκάλε, τὴν δίκην μὴ δεδοικώς. Ἔξω τῦ φόβε τῆς δίκης.

907. Δυσπότμε χάριν χλιδᾶς] ἕνεκα (φησὶ) τῆς ἀνσίε τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας. Ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ οἱ τύραννοι παραγίγονλαι.

909. Καὶ τῶν ἀσεπ[τ]ων] ὁ τοιῦτος ἐν καμῇ εἴη μοίρᾳ, ὃς μὴ ἀφεξ[ε]ίαι τῶν ἀσεπ[τ]ων, ἢ ἔξ[ε]αι

Ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται μαλάζων.
Τίς ἔτι πότ' ἐν τούτοις * ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔρξεται
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν,

* Aldus, τοῖσδ'.

ἢ ἕξεται τῶν ἀθίκτων. Ὅ ἐςιν ὧν ὐ χρὴ ἔχεσθαι.

Ib. Ἔρξεται] παύσεται, ἔκτος ἔςαι. Ἕξεται δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμήσει τῶν ἀσέπτων καὶ ἀθίκτων.

910. Μαλάζων] μαλαιοφρονῶν.

Ib. Μαλάζων] Τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας ὁ τύραννος. Τὸ καὶ, ἀντὶ τῆς ἀλλά. Τοιαῦτα μάταια ποιῶν, μαλαιάζων.

911. Τίς ἔτι ποτ'] Τίς ἔτι τῶν ἀδίκων ἀφέξεται, τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπελαύνων; ἢ, ὅτις ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τοιαῦτα πράττων.

913, 914. Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις] ἤγουν, εἰ αἱ κακαὶ πράξεις τίμιαι καὶ καλαὶ, τί δεῖ με χορεύειν καὶ πανηγύρεις ἱςάναι τοῖς θεοῖς, αἰτούμενον τὰ λυσιτελῆ, ἐὰν μὴ ἁρμόσῃ πᾶσι τοῖς βροτοῖς τάδε χειρόδεικτα καὶ φανερά; τοῦτ' ἔςιν, εἰ μὴ ἑνὶ ἑκάςῳ ἁρμοδίως παρέσται ἐκ τῶν θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἔπαθλα, τῷ μὲν κακῷ κακὰ, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθά· ἀλλὰ πάντες ἐπίσης μετέχοιεν τῶν θεῶν, ὐκέτι εἶμι καὶ πορεύσομαι ἐπὶ τὸν ἄθικτον καὶ σεβάσμιον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἤγουν, εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, σέβων καὶ τιμῶν αὐτόν. Οὐδὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Ἀβαῖσι καὶ ἐν Λυκίᾳ· (Ἀβαὶ γὰρ τόπος Λυκίας) ὐδ' εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἤτοι τὸν Δία. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὄρθως, Ζεῦ, ἀκούεις καὶ ὀνομάζῃ, ὥσπερ ἂν εἶ, μήτε σε, μήτε τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάθῃ τοῦτο, τὸ τοὺς κακοὺς τετιμωρῆσθαι· ἀλλὰ μέχρις ἂν ἡ σὴ ἀρχὴ ἐπέχοι, κολάζοιντο οἱ κακοί. Ἐξαίρουσι γὰρ καὶ ἐκβάλλουσι καὶ ἀτιμάζουσιν ἤδη καὶ νῦν, φθίνοντα καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ παλαιὰ θέσφατα καὶ μαντεύματα τοῦ Λαΐου. Τοῦτ' ἔςι, τὸν πάλαι δοθέντα παρ' Ἀπόλλωνος τῷ Λαΐῳ χρησμὸν, ὡς ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται, Ἰοκάστη νῦν ἀτιμάζει, καὶ ψευδῆ οἴεται, καὶ ὐδαμῶς ὁ Ἀπόλλων ἐμφανὴς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς, ἀλλ' εἰς ὐδὲν τὰ ἐκείνου λογίζεται καὶ ἀτιμάζεται. Ἔρρει δὲ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρόνηται τὰ θεῖα. Ἰστέον δ' ὅτι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δέκατον κῶλον, τὸ φθίνοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐλλιπὲς ἦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς· διὸ καὶ προσετέθη παρ' ἐμοῦ, τὸ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· ὅπως ὁλόκληρον καὶ τοῦτο γένηται. Καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη· εἰ δέ τις βέλτιόν τι νοήσει, τοῦτο τεθήτω.

916. Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι] ὐκ ἔτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεών.

918. Ἀβαῖσι ναὸν] Ἄβαι, τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται· ὡς καὶ Πίνδαρος. Ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων· ὅτι καὶ τῶν τοιούτων ἀφέξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶσιν.

920. Εἰ

Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κραίπνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σε τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα δ' *, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Τὰ Λαΐου θέσφατ' † ἐξ-
αίρεσιν ἤδη, κἀδαμῆ
Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

IAMBOI.

ΙΟΚ. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσάθη
Ναὸς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβόσῃ κἀπιθυμιάματα.
Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν ‡
Λύπαισι παντοίαισιν· ἐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ

* Aldus, γὰρ. † Aldus, παλαιὰ θέσφατ'. ‡ Turn. in marg. ἀναξ.

920. Εἰ μὴ τάδε] εἰ μὴ ταῦτα τῶν χρησμῶν τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης, φανερὰ καὶ καθάπλα γένηται, ἐκ ἔτι τιμήσω θεούς.

922. Ὀρθ'] ἀντὶ τοῦ, ὀρθῶς, ἀσφαλῶς. Οἱ παλαιοὶ χρησμοὶ οἱ δοθέντες τῷ Λαΐῳ.

925. Φθίνοντα] ἀντὶ τοῦ, παλαιὰ, παρελληλυθότα. Γράφεται φθίναν· ἵν' ᾖ, μὴ λάθοι σε ὁ Λάϊος φθίνων, ἀλλὰ δείξαις αὐτῷ τὸν θάνατον. Τὰ γὰρ περὶ Λαΐου μανθεύματα ἐκβάλλησι· καὶ ἃ παραδέχονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα, ὡς ἀληθῆ.

926. Τὰ Λαΐου] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν ὀδενὶ φαίνεται ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος.

927. Ἐξαίρεσιν] ἀφανίζουσι. Τὰ γὰρ ἐπὶ Λαΐῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζεται ὑπὸ Ἰοκάστης, καὶ παραγράφεται, καὶ ψευδῆ νομίζεται.

930. Χώρας ἄνακτες] ἀνακτὰς φησι τὰς τοῦ χωροῦ, οἷον, βασιλικὰς καὶ ἐνδίμους.

Ib. Χώρας ἄνακτες] ἐξέλευσις Ἰοκάστης θυσίαν ποιησομένης ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν Οἰδίποδος.

932. Κἀπιθυμιάματα] ἀντὶ τοῦ, θυμιάματα, ὡς ἐπιθέτου ὁ ἀνήρ.

933. Ὑψοῦ γὰρ αἴρει] ἀντὶ τοῦ, μεθεωρίζεται τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἀχθεται, πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φόνον, τὸ τὴν γυναῖκα ἔχειν τοῦ ἀγρηκότος, τὴν προσδοκωμένην φυγὴν, τὸ μὴ δύνασθαι ἀναστρέψαι πρὸς τὴν οἰκείαν, τὸ δέος τῶν χρησμῶν.

Ib. Αἴρει θυμὸν] ἐκ ὀργὴ, ἀλλὰ λύπη.

934, 935. Οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους] ἐχ ὡς συνετὸς ἀνὴρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει. Εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαΐῳ χρησμὸς ἠκύρωται, δῆλον ὅτι καὶ ἃ νῦν ἐμανθεύσατο ὁ Τειρεσίας, ψευδῆ ἐστίν.

935. Τὰ

Ἔννυς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
Ἀλλ' ἔςι τῦ λέγοντος, εἰ * φόβυς λέγοι †.
Ὅτ' ὦν παραινῦσ' ὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, (ἄγχιςος γάρ εἶ)
Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόροις ‡.
Ὡς νῦν ὀκνῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓ. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπυ
Τὰ τῦ τυράννυ δώματ' ἐςὶν Οἰδίπυ;
Μάλιςα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπυ.

ΧΟΡ. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε.
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνυ τέκνων.

ΑΓΓ. Ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ' ἐκείνυγ' ὦσα παντελὴς δάμαρ.

* Aldus, ἦν. † Aldus, λέγη. ‡ Ald. Turn. πόρῃς.

935. Ἔννυς] τὰς νεὺς χρησμὰς τεκμαίρεται, ἤγυν, συμβάλλει διὰ τῶν πάλαι, ἤγυν, πρὸμακρῦ χρησμῶν.

Ib. Τὰ καινὰ τοῖς πάλαι] ἤγυν, τὺς νῦν χρησμὺς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει, τῶν εἰρηκότων ὅτι Λάϊος ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται.

936. Ἀλλ' ἔςι τῦ λέγοντος] μόνοις προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ ἀπαγγέλλυσι. Τῶν δὲ παραμυθυμένων ὐκ ανέχεται.

938. Πρός σ', ὦ Λυκει' Ἄπολλον] Λύκειον, γυμνάσιόν ἐςιν Ἀθήνῃσιν ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. Καὶ Καλλίμαχος·

"Ἐγὼ δ' ἤνθησα Λυκείυ
"Καλὸν ἀεὶ λιπόωνία
"Κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος."

Ἄγχιςος ὦν, καθὸ ὐ πόῤῥω τῆς Ἀτικῆς αἱ Θῆβαι. Ἢ καὶ ἐν Θήβαις ὁμώνυμον ἦν γυμνάσιον Λυκείυ Ἀπόλλωνος. Νῦν ὦν, ὦ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις ἢ ταῖς πλησιοχώροις Ἀθήναις τιμώμενον.

939. Σὺν κατεύγμασιν] ἤγυν, τοῖς κινῦσι κατάνευσιν τῶν εὐχῶν· ἤγυν, τοῖς θυμιάμασι καὶ ἀναθήμασιν.

940. Εὐαγῆ πόροις] ἤγυν, ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρύσης ἀνάγκης τῦ Οἰδίποδος παράσχης, ἤγυν, ἁγνὴν καὶ ἱεράν· ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές.

943. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν] ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθυ, ἀπαγγέλλων τὸν θάνατον Πολύβυ, καὶ ἀντ' αὐτῦ τύραννον τὸν Οἰδίποδα αἱρεῖσθαι. Οὗτος δέ ἐςιν ὁ ἐκτεθέντα τὸν Οἰδίποδα εὑρὼν, καὶ δὺς Πολύβῳ.

Ib. Ἆρ' ἂν παρ'] ἄφιξις ἀγγέλυ τινὸς ἐκ Κορίνθυ, ἀπαγγέλλοντος τὸν θάνατον Πολύβυ, καὶ μετακαλυμένυ Οἰδίποδα, ὥςε ἄρχειν τῆς χώρας.

947. Γυνὴ δὲ μήτηρ] κἀνταῦθα ἔθηκε τὸ ἀμφίβολον, ὃ τέρπει τὸν ἀκροατήν.

949. Ἐκείνυγ' ὦσα παντελὴς δάμαρ] Τῦτο πρὸς τὸ, γυνή τε μήτηρ τε τῶν κείνυ τέκνων. Τῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ. Ὅθεν καὶ ἐκ τῦ ἐναντίυ Ὅμηρός φησι·

"Καὶ δόμος ἡμιτελής."

Ib. Παντελὴς δάμαρ] τελεία, νόμιμος· ὕτως, εἰ πρὸς τὸ δάμαρ συνάψεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ὀλβία, τελεία μόνον.

ΙΟΚ. Αὕτως δὲ καὶ σύγ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐεπείας ὕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτȣ
Χρῄζων ἀφῖξαι, χῷ, τι σημῆναι θέλων.
ΑΓΓ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
ΙΟΚ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς * τίνος δ' ἀφιγμένος;
ΑΓΓ. Ἐκ τῆς Κορίνθȣ· τὸ δ' ἔπος ὃ ἐξερῶ † τάχα,
Ἥδοιο μέν· πῶς δ' ȣ̓κ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως,
ΙΟΚ. Τίδ' ἔςι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
ΑΓΓ. Τύραννον αὐτὸν ȣ̓ 'πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας ςήσȣσιν, ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ·
ΙΟΚ. Τίδ' ȣ̓χ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;
ΑΓΓ. Οὐ δῆτ'· ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
ΙΟΚ. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκέ πȣ Πόλυβος γέρων;
ΑΓΓ. Εἰ μὴ λέγω τἀληθὲς, ἀξιῶ θανεῖν.
ΙΟΚ. Ὦ πρόσπολ', ȣ̓χὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
Μολȣ̃σα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
Ἵν' ἐςέ; τȣ̃τον Οἰδίπȣς πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνῃ· καὶ νυν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, ȣ̓δὲ τȣ̃δ' ὕπο.

* Aldus, παρὰ. † Ald. ȣ̓ξερω.

956. Ἥδοιο μὲν] διὰ μὲν τὸ εὖ πράσσειν, καὶ ἑτέρας ἀρχῆς ἀντιλαβέσθαι, ἡσθήσεσθαί φησιν αὐτήν· ἀσχαλεῖν δὲ δὴ τῷ ἀπιέναι Οἰδίπȣν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.

Ib. Ἥδοιο μὲν] εὐφρανθείης μὲν διότι ὁ σὸς πόσις καὶ ἑτέρας βασιλείας ἐγκρατὴς μέλλει γενήσεθαι· λυπηθείης δὲ εἰ τὸν τȣ̃ σȣ̃ κηδεςȣ̃ θάνατον ἀκȣ́σαις.

958. Τύραννον αὐτὸν] πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ ἡδέα πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτȣ.

Ib. Οὐ 'πιχώριοι] τὸ ο καὶ ε, εἰς τὴν ȣ διαφθείρεται ἐκβολῇ τȣ̃ ι.

959. Τῆς Ἰσθμίας] τῆς Κορινθίας, τῆς ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσȣ κειμένης.

Ib. Στήσȣσιν] καταλάξȣσι· καταςήσȣσιν.

960. Ἐγκρατὴς] ȣ̓κέτι ἐςὶν ἐγκρατὴς ὁ γηραιὸς Πόλυβος.

961. Οὐ δῆτ'] ȣ̓δαμῶς· ȣ̓κ ἔςι.

962. Ἦ τεθνηκε] ἆρα καὶ ἦ, ἀντὶ τȣ̃, ὄντως.

964. Ὦ πρόσπολ'] θεραπαινίδι κελεύει τȣ̃το ἡ Ἰοκάςη· ἀσμένως γὰρ ἀκήκοε τὰ περὶ τȣ̃ θανάτȣ, ἵνα πᾶλιν ἀναλρέψῃ τὰ μαντεύματα· οἶδε γὰρ τὸν Οἰδίποδα τȣ̃τον δεδοικότα.

966. Ἵν' ἐςέ] ὅπȣ ἐςὲ· καὶ ἔγκειται παιδευτικόν τι τῷ δράματι, ὡς ȣ̓ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θείων. Οἱ γὰρ τοιαῦτα φθεγξάμενοι, μετ' ὀλίγον φανήσονται οἷοί εἰσι.

Ib. Πάλαι

ΟΙΔ. Ὦ φίλταλον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
ΙΟΚ. Ἄκουε τἀνδρὸς τῆδε, καὶ σκόπει κλύων
Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τῇ θεῇ μαντεύματα.
ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί, καὶ τί μοι λέγει;
ΙΟΚ. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν *
Ὡς ἐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
ΟΙΔ. Τί φῄς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γένου †.
ΑΓΓ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
ΟΙΔ. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
ΑΓΓ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
ΟΙΔ. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
ΑΓΓ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρήσαντι χρόνῳ.
ΟΙΔ. Φεῦ, φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν· ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὁδ' ἐνθάδε,

* Ald. Turn. in marg. ἀγγελῶν. † Ald. γενοῦ.

Ib. Πάλαι πρεμών] ἐκ μακροῦ φοβούμενος. Τοῦτον τὸν ἄνδρα φοβούμενος ὁ Οἰδίπους ἐκ μακροῦ, ἵνα μὴ κλάνῃ, ἔφευγεν, ἤγεν, ἀπεδήμει ἐξόριστος ἐγίνετο.

969. Ὦ φίλταλον Ἰοκάστης κάρα] ἀντὶ τοῦ, ὦ φιλτάτη Ἰοκάστη.

971. Σκόπει κλύων] δοκίμαζε.

977. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγέλλειν] ἠθικῶς ὁ ἄγγελος ἐχ ὡς ἀπὸ τούτων θέλων ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡδέων.

979. Ξυναλλαγῇ] κοινωνίᾳ νόσου, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ νόσου.

980. Σμικρὰ παλαιὰ] ἡ τυχοῦσα πρόφασις ἐξαρκεῖ ὥστε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξευνοῦσθαι τῇ βίᾳ.

Ib. Σμικρὰ—ῥοπὴ] ἤγουν, βάρος εὐνάζει, ἤγουν, καλαστρέφει παλαια σώματα, τουτέστι, πολυχρόνια. Καλαστρέφει, καλακωμίζει.

Ib. Εὐνάζει] καλακωμίζει.

982. Καὶ τῷ μακρῷ γε] τοῦτο ὁ ἄγγελός φησιν ὡς παραμυθούμενος, ὅτι μακραίων ἀπέθανε, καὶ ὃ δεῖ ἐπ' αὐτῷ ἀπολοφύρεσθαι.

983. Φεῦ, φεῦ] εὐθυμία Οἰδίποδος ἀκέσαντος φυσικῷ θανάτῳ τεθνηκέναι τὸν Πόλυβον. Καὶ ἀναζήτησις τῆ οἰκείᾳ γένους.

985. Ὧν ὑφηγητῶν] ὑφ' ὧν μαντείαν δεχόμενος, τῶν ὀρνεοσκόπων καὶ μάντεων.

987. Κεύθει κάτω δὴ γῆς] ἀντὶ τοῦ, κεύθεται, κρύπτεται· καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ, Μηδὲς δ' ἐν ᾅδου καὶ παλαιὸς κεκευθότων.

Ἄψαυστος ἔγχυς, εἴ τι μὴ τῷ᾽ μῷ πόθῳ
Καλέφθιθ᾽· ἕτω δ᾽ ἂν θανὼν εἴη ᾽ξ ἐμοῦ.
Τάδ᾽ ἓν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ᾽ ἁδὴ Πόλυβος, ἄξι᾽ * ὑδενός.
ΙΟΚ. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;
ΟΙΔ. Ὕδας· ἐγὼ δὲ τῷ φοβῷ παρηγόμην.
ΙΟΚ. Μὴ νῦν ἔτ᾽ αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
ΟΙΔ. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
ΙΟΚ. "Τίδ᾽ ἂν φοβοῖτ᾽ ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
"Κρατεῖ; προνοια δ᾽ ἐστὶν ὑδενὸς σαφής.
"Εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιό τις."
Σὺ δ᾽ εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὅτῳ
Παρ᾽ ὐδὲν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
ΟΙΔ. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ᾽ ἂν ἐξειρηκότος σοι,
Εἰ μὴ ᾽κύρει ζῶσ᾽ ἡ τεκοῦσα· νῦν δ᾽ ἐπεὶ

* Aldus, ἄξιος.

Ib. Ἐγὼ δ᾽ ὅδ᾽ ἐνθάδε] ἐγὼ ὁ ἐνλαῦθα ὤν, ἐνλαῦθα διδομένης χρησμὸς μεθ᾽ ἑαυτῆ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίως ὑδενός, κεῖται παρὰ τῷ ἅδῃ, ἤγουν, ἐν τῷ ἅδῃ.

988. Ἄψαυστος ἔγχυς] κυρίως ὁ μὴ δυνάμενος ψαύεσθαι ὑπό τινος ἢ ἀψάμενος ἔγχυς ἐπ᾽ αὐτῶ· Ἄψαυστος ὁ μὴ δυνάμενος ψαύεσθαι, ἐνλαῦθα δὲ ἄψαυστος, ὁ μὴ ἁψάμενος ἐπὶ ἐνεργείας. Ἀπὸ τῆ παρὸς ἐμὲ πόθω, ἐξαιλίας ἐμοῦ. Τὰς ἐνλαῦθα διδομένας χρησμὰς· Ἄλλως δὲ τὰ παρόντα θεσπίσματα, ἤγουν τὰς ἐνλαῦθα διδομένας χρησμὰς συλλαβὼν ὁ Πόλυβος, ἤγουν, μεθ᾽ ἑαυτῆ λαβὼν ἀξίως ὑδενὸς κεῖται παρὰ τῷ ἅδῃ· ἤγουν, ἐν τῷ ἅδῃ.

989. Οὕτω δ᾽ ἂν θανὼν] τοῦτο ὡς ἐπιμωκώμενος φησί. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἑξῆς. Ὁ γὰρ Πόλυβος τὰ παλαιὰ θεσπίσματα (φησὶ) παραλαβὼν μηδενὸς ἄξια, κεῖται παρὰ τῷ ἅδῃ.

990. Τὰ δ᾽ ἓν παρόντα] ἤγουν, ἀλλὰ τὰς

Ib. Δεῖ] καὶ καλά τινα τρόπον δεῖ. Ἤγουν, πρέπων ἐστίν.

996, 997. ᾧ τὰ τῆς τύχης Κρατεῖ] ᾧ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει· ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατούσης.

997. Πρόνοια] πρόγνωσις.

998. Εἰκῇ κράτιστον] καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

Ib. Εἰκῇ κράτιστον ζῆν] ἤγουν, ἁπλῶς καὶ ἀφρονλίτως, καὶ μὴ πρὸς μαθείας ὁρᾶν.

1006. Καὶ

Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
ΙΟΚ. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
ΟΙΔ. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
ΑΓΓ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
ΟΙΔ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
ΑΓΓ. Τίδ' ἔς' ἐκείνης * ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
ΟΙΔ. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
ΑΓΓ. Ἦ ῥητὸν, ἢ ὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
ΟΙΔ. Μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ †
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτῇ, τό, τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
Ὥν ἕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, " ἀλλ' ὅμως
" Τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἡδίσον βλέπειν."
ΑΓΓ. Ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἧσθ' ἀπόπτολις;
ΟΙΔ. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
ΑΓΓ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ὐ τῇδε τῇ φόβῳ σ', ἄναξ,
Ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
ΟΙΔ. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
ΑΓΓ. Καὶ μὴν μάλιστα τῆτ' ἀφικόμην, ὅπως
Σῷ πρὸς δόμῳς ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι ‡.

* Turn. ἐκείνοις. † Turn. in margine, πάλαι. ‡ Aldus, τοι.

1006. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς] ὄψις καὶ τεκμήριον τῷ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποδέσθαι, ὁ πατρὸς τελευτή.

1008. Ὑπὲρ ποίας δὲ γυναικὸς] ἤγουν, ἕνεκα ποίας γυναικὸς φοβεῖσθε.

1009. ᾤκει] Μεθ' ἧς ᾤκει ὁ Πόλυβος.

1012. Ἦ ῥητὸν] Ἆρα δυνατὰ ῥηθῆναι; ῥητὸν δηλονότι. Τὸ μάλιστα συγκαλάθεσιν σημαίνει.

Ib. Ἦ ὐ θεμιτὸν] συνίζησις.

1015. Ἑλεῖν.] Ἐξελεῖν ἐκχέαι· ἤγουν, φονεῦσαι τὸν πατέρα.

1018. Τὰ τῶν τεκόντων] γνωμικόν.

1019. Κεῖθεν] Ἀπὸ τῆς Κορίνθου.

1020. Φονεὺς] καὶ ταῦτα φοβούμενος καὶ θέλων, μὴ φονεὺς εἶναι τῷ πατρός.

1023. Χάριν] Χάρις ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ δωρεά.

1024. Μάλιστα τῆτ'] Διὰ τοῦτο ἡ εἰς τοῦτο.

1025. Σῷ πρὸς δόμῳς ἐλθόντος] ἀντὶ τοῦ, εἰς Κόρινθον.

1026.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἔποτ' εἶμι τοῖς φυλεύσασίν γ' ὁμῶ.
ΑΓΓ. Ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος ἢ οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
ΟΙΔ. Πῶς ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
ΑΓΓ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ἕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
ΟΙΔ. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής. 1030
ΑΓΓ. Ἢ μὴ μίασμα τῶν φυλευσάντων λάβῃς;
ΟΙΔ. Τἔτ' αὐτό, πρέσβυ, τἔτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
ΑΓΓ. Ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης ἀδὲν τρέμων;
ΟΙΔ. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
ΑΓΓ. Ὅθ' ἕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἀδὲν ἐν γένει. 1035
ΟΙΔ. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
ΑΓΓ. Οὐ μᾶλλον ἀδὲν τἔδε τἀνδρός, ἀλλ' ἴσον.
ΟΙΔ. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
ΑΓΓ. Ἀλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ἔτ' ἐκεῖνος, ἔτ' ἐγώ.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἀντὶ τἔ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζελο; 1040
ΑΓΓ. Δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
ΟΙΔ. Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσερξεν μέγα;
ΑΓΓ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
ΟΙΔ. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὑτῷ δίδως;
ΑΓΓ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πλυχαῖς. 1045

1026. Ὁμῶ εἶμι] ἤγεν, συναναστραφήσομαι.
1027. Ὦ παῖ, καλῶς] ἀντὶ τἔ, περιφανῶς.
1029. Εἰ τῶνδε] εἰ φεύγεις διὰ τὰς αἰτίας ταύτας ἃς προέτεινας εἰς οἴκους μολεῖν.
1030. Μή μοι Φοῖβος] Ἀντὶ τἔ οἱ χρησμοὶ τἔ Φοίβε τελεσθῶσιν ἀληθεῖς. Γεννητὸς, ὁ γεγεννημένος.
1033. Ἆρ' οἶσθα δῆτα] ἆρα οἶσθα ὅτι ἀδίκως εὐλαβῇ;
1034. Εἰ τῶνδε] Ἀντὶ τἔ γεννήτορος, πατρὸς ἐγενόμην.
Ib. Τῶνδε γεννητῶν] τῶν γεγεννηκότων.
1035. Ὅτι ἀδὲν ἦν σοι ἐν γένει ὁ Πόλυβος] ἀντὶ τἔ, ἀδαμῶς ἦν σοι κατὰ τὶ ἐν γένει.
Ib. Ὅθ' ἕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἀδὲν] ὅτι ἀδέν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος.
1037. Οὐ μᾶλλον] ἀδαμῶς κατ' ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως· τἔδ' ἀνδρὸς, ἤγεν, ἐμῷ κατ' ἴσον.
1038. Ἐξ ἴσου τῷ μηδενὶ] τῷ ἠλλοιρωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ. Ἔτι γὰρ Πολύβε νομίζει ἑαυτόν.
1039. Ἀλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ἔτ' ἐκεῖνος, ἔτ' ἐγώ] ὥσπερ ἢ γέγονας ἐξ ἐμοῦ, ἕτως ἀδὲ ἐκ Πολύβε.
1040. Ὠνομάζελο] Ὠνόμαζέ με παῖδα.
1042. Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης] ἴδιον τῶν ἐν παραδόξοις ἀκέσμασι, τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐπερωλᾶν.
Ib. Ἔσερξεν μέγα] Ἠγάπησε μεγάλως.
1045. Κιθαιρῶνος πλυχαῖς] Ἦγεν ἐν τοῖς ὀρεινοῖς κοιλώμασι τἔ Κιθαιρῶνος.

ΟΙΔ. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
ΑΓΓ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
ΟΙΔ. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
ΑΓΓ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρτε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
ΟΙΔ. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
ΑΓΓ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
ΟΙΔ. Οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
ΑΓΓ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
ΟΙΔ. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
ΑΓΓ. Ὥς' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
ΟΙΔ. Ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς, φράσον,
ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.
ΟΙΔ. Ἢ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
ΑΓΓ. Οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
ΟΙΔ. Τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

1046. Πρὸς τί] ἐπὶ ποίῳ σκοπῶ.

1047. Ἐπεστάτουν] ἐπιστατῶ καὶ ἐπιστατεύω, δοτικῇ.

1048. Κἀπὶ θητείᾳ πλάνης] ἤτοι, μίσθιος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. Ἔστι δὲ ἀρσενικόν.

Ib. Κἀπὶ θητείᾳ πλάνης] εἰκότως εἶπε τὸ πλάνης· οἱ γὰρ ποιμένες νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἐκεῖσε τὸ ποιμνίον ἀνάγουσι, πρὸς τὸ λυσιτελοῦν.

1050. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ'] εἰπόντος τοῦ γέροντος ὅτι σωτήρ σοι γέγονα (ὅπερ κοινον ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων) ἀναπυνθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἔκθεσιν. Ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν· ὅπερ ἐπιγιγνώσκει ἡ Ἰοκάστη.

Ib. Λαμβάνεις] λαμβάνει τὶς τὶ παρὰ τινὸς, ἤγουν, δέχεται καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ λαμβάνῃ, μὴ διδόντος ἑτέρου ἐν ταῖς δυστυχίαις ἐκείναις.

1052. Κακόν] Τί ἐστι τοῦτο τὸ ἀρχαῖον κακὸν ὃ λέγεις; ὡς τὸ, τίνα τόνδε τὸν λόγον λεγεις;

1053. Διατόρους] Διαπεπερονημένας τῶν ποδῶν. Ὄνειδος τὸ αἶσχος ὥσπερ ἔγκλημα τὸ ἁμάρτημα. Ἀκολουθεῖ γὰρ ὥσπερ τῷ ἁμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, οὕτω τῷ αἴσχει τὸ ὀνειδίζεσθαι.

1054. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων] ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην.

1055. Ὠνομάσθης] ἤγουν, ἐκ τούτου τοῦ συμβεβηκότος Οἰδίπους ὀνομάζῃ· ἔπαθες τοῦτο τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα.

1056. Πρὸς μητρὸς] Πρὸς μητρὸς ἢ πρὸς πατρὸς ἔπαθον τοῦτο δηλονότι· ἤγουν, τὸ διατρυπηθῆναι τοὺς ἀστραγάλους· Ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόλουθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα τὸ νομίζειν ἐρωτᾶν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη.

1056. Πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς φράσον] ὑπὸ μητρὸς ὠνομάσθην, ἢ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Οἰδίπου, ἢ πρὸς θεῶν, τίνος εἰμὶ μητρὸς, ἢ ποίου πατρός.

1058. Αὐτὸς τυχών] ἐντυχὼν, ἤγουν, εὑρῶν.

1060. Τίς οὗτος] Τίς ἐστιν οὗτος ὁ ποιμὴν δηλονότι, ὃν λέγεις.

1061. Τῶν

ΑΓΓ. Τῶν Λαΐȣ δήπȣ τις ὠνομάζετο.
ΟΙΔ. Ἢ τȣ̃ τυράννȣ τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
ΑΓΓ. Μάλιςα· τȣ́τȣ τἀνδρὸς ȣ̃τος ἦν βοτήρ.
ΟΙΔ. Ἢ κᾄς' ἔτι ζῶν ȣ̃τος ὥς' ἰδεῖν ἐμέ;
ΑΓΓ. Ὑμεῖς γ' ἄρις' εἰδῆτ' ἂν ȣ̓ 'πιχώριοι.
ΟΙΔ. Ἔςιν τὶς ὑμῶν τῶν παρεςώτων πέλας,
Ὅςις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' ȣ̃ν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημὴναθ'· ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
ΧΟΡ. Οἶμαι μὲν ȣ̓δέν' ἄλλον, ἢ τὸν * ἐξ ἀγρῶν,
Ὃν καὶ 'μάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἥδ' ἂν τάδ' ȣ̓χ ἥκις' ἂν Ἰοκάςη λέγοι.
ΟΙΔ. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὅντιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' ȣ̃τος λέγει;
ΙΟΚ. Τίς δ' ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς; τὰ δὲ
Ῥηθέντα βȣ́λȣ μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
ΟΙΔ. Οὐκ ἂν γένοιτο τȣ̃θ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ', ȣ̓ φανῶ τȣ̓μὸν γένος.
ΙΟΚ. Μὴ πρὸς θεῶν, εἴπέρ τι τȣ̃ σαυτȣ̃ βίȣ
Κήδῃ, ματεύσῃς τȣ̃θ'· ἅλις νοσȣ̃σ' ἔχω.

* Aldus, τῶν.

1061. Τῶν Λαΐȣ δήπȣ] Τίς ἀπὸ τῶν τȣ̃ Λαΐȣ οἰκετῶν, δηλονότι, ἐλέγετο.

1063. Ἦν βοτήρ] Οὐχ ὡς βοτὴρ λέγεται τȣ́τȣ, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐνεργῶν ταύτην αὐτῷ τὴν ἐνέρτειαν, τὴν τȣ̃ νέμειν, δηλονότι· ἐπὶ γὰρ ἐκείνων ὧν νέμει τὶς λέγεται βοτὴρ καθὸ βοτήρ. Οἷον, βοτὴρ προβάτων ἢ βοῶν ἢ τοιȣ́των τινῶν.

1065. Εἰδῆτ'] ἀντὶ τȣ̃, εἰδείητε ἄν. Τὸ ὑποτακτικὸν ἀντὶ εὐκτικȣ̃. Τὰ τροχαϊκὰ ἀναβιβάζȣσι τȣ̀ς τόνȣς.

1070. Οἶμαι μὲν ȣ̓δὲν' ἄλλον] ἐςοχάζετο ὁ χορὸς ἐκεῖνον εἶναι τὸν τὴν ἔκθεσιν ποιησάμενον τȣ̃ παιδίȣ, διὰ τὸ ἤδη εὐνοϊκὸν τὸ πρόσωπον αὐτȣ̃ ςῆσαι τῷ οἴκῳ.

1071. Ὃν καὶ 'μάτευες] ὃν καὶ πρότερον ἐμάςευες, ἤγȣν, ἐζήτεις.

1072. Οὐχ ἥκις'] ἀντὶ τȣ̃, πάνυ· αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιȣ̃σι· μάλις' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάςη.

Ib. Ἥδε δὲ ἡ Ἰοκάςη λέγοι] ἂν μάλιςα τάδε.

1075. Ὅντιν' εἶπε] συνίησιν ἤδη τὸ πᾶν ἡ Ἰοκάςη, καὶ θέλει ἤδη ἑαυτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἔκπυςα γενέσθαι τὰ κακά. Τȣ̃το δὲ δηλοῖ διὰ τȣ̃, ἅλις νοσȣ̃σ' ἐγώ.

Ib. Μηδὲν] Μηδαμῶς ἐπιςραφῇς, ἤγȣν, φροντίσῃς.

1080. Μὴ ματεύσῃς] ἤγȣν, ζητήσῃς τȣ̃το.

Ib.

ΟΙΔ. Θάῤῥει· σὺ μὲν γὰρ ἀδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανῆ κακήν.
ΙΟΚ. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
ΟΙΔ. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
ΙΟΚ. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.
ΟΙΔ. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
ΙΟΚ. Ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
ΟΙΔ. Ἄξει τις * ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.
ΙΟΚ. Ἰοὺ, ἰού, δύσηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' ἔποθ' ὕστερον.
ΧΟΡ. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ὀργίας
Αἴξασα † λύπης ἡ γυνή; δέδοικ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξῃ κακά.
ΟΙΔ. Ὁποῖα χρήζει, ῥηγνύτω· τεμὸν δ' ἐγὼ
Κεἰ σμικρόν ἐστι σπέρμ', ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως (φρονεῖ γὰρ, ὡς γυνὴ μέγα)

* Turn. Ἄξει τίς. Ald. Ἄξει τις. † Ald. Turn. in marg. ἄξιασα.

Ib. Ἄλις νοσοῦσ' ἔχω] Ἄλις ἔχω νοσῶν, καὶ ἄλις ἔχω τῆς νόσου, Καὶ ἀμφότερα ἐν χρήσει.

1081. Οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης] τρίτον πεπραμένος, καὶ αὐτὸς τρίπρατος. Οἴεται δὲ τὴν Ἰοκάστην, δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν, ἀποκρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

1081, 1082. Οὐδ' ἂν φανῶ] ἤγουν, δειχθῶ ἐκ τρίτης μητρὸς, ἤγουν, ἐκ προμάμμης· οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης, καθ' ὁμαλίσμον ἂν ἀναλινώσκειν δεῖ ἐνταῦθα τὸ ἄν.

1082. Τρίδουλος] δοῦλον γὰρ τὸ μὴ ἐμφανὲς ἔχειν τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. Εἰκότως δὲ τὸ τρίδουλος εἶπε πρὸς τὸ τρίτης μητρός.

1083. Πιθοῦ μοι] Ὅπερ ἂν ἔχοι τὸ πρᾶγμα, πείσθητί μοι, δέομαι μὴ πράττειν τόδε, ἤγουν, τὸ ζητεῖν ἃ ζητεῖς.

1084. Μὴ οὐ τάδ'] συνίζησις.

Ib. Ἐκμαθεῖν] Ὡς τε μὴ μαθεῖν τάδε κακθαρῶς.

1089. Πλουσίῳ χαίρειν γένει] ἤτοι, τρυφᾷ καὶ ἐναβρύνεσθαι.

Ib. Πλουσίῳ] εὐδαίμονι· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσήμων ὄντα φανήσεσθαι.

1090. Ἰοὺ, δύσηνε] ἐννοουμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀπήλλαχθαι, ὁ δὲ Οἰδίπους περιλέλειπται· τὸ γὰρ αὐτῇ προσωπόν ἐστι τὸ περιπαθὲς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τῆ δράματος.

Ib. Τοῦτο γάρ] τοῦτο γὰρ ἔχω μόνον πρός σε εἰπεῖν μετὰ τοῦτο ἄλλο πρός σε εἰπεῖν οὐκ ἔχω.

1092. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους] ἀντὶ τοῦ, ὦ Οἰδίπου. Ἔστι δὲ Ἀττικόν.

1093. Αἴξασα] συνίζησις.

1099. Ἐγὼ

Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεσθαι.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ τέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Πότ' ἄλλος, ὥσε μὴ 'κμαθεῖν τὸ μὸν γένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὖ, τὸν Ὄλυμπον, ἀπείρων Κιθαιρὼν * οὐκ ἔσῃ
Τὰν αὔριον πανσέληνον,

* Aldus, Ὦ Κιθαιρών.

1099. Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης φέρων] ἀντὶ τοῦ, ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδὺς, ἀτιμίαν ἐκφεύξομαι.

1100. Τῆς εὖ διδούσης] τοῦτο λέγει διότι πάντα τὰ τῆς τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἔσιν ἡμῖν, ἀλλὰ καλά ἐσι, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῖν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τοῦτο καταμαθεῖν.

1102. Μῆνές με μικρὸν] ἤγουν, ὁ χρόνος δυσυχῆ με καὶ εὐτυχῆ πεποίηκεν· ἢ τὸ μικρὸν καὶ μέγαν διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει.

1103. Τοιόσδε δ' ἐκφὺς] τοιοῦτος πεφυκὼς, οὐκ ὄκνησα τὸ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ἡμέτερον.

1105. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ] ὑπονοῦσιν οἱ κατὰ τὸν χρὸν χρησότερόν τι περὶ τῆ Οἰδίποδος, ὅτι θειοτέρα γένυς τυγχάνει ἀπό τινος τῶν ὀρείων νυμφῶν. Ποιοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, καί φασιν, οὐκ ἔσῃ ἐς τὴν αὔριον ἀπείραλος τῇ ἡμᾶς αὐξειν σε, ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τῆ Οἰδίποδος.

Ib. Εἴπερ] εἴπερ ἐγὼ κατὰ γνώμην μάντις εἰμὶ καὶ ἴδρις, καὶ ἐπιςήμων καὶ ἄριστος ἐξιχνεύσας, μὰ τὸν πανσέληνον Ὄλυμπον, οὐκ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις, ὦ Κιθαιρὼν, ἀπείρων καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν αὔριον ἡμέραν μὴ οὐκ αὔξειν καὶ φαίνεσθαί σε πατριώτην τῇ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα, καὶ χορεύεσθαι παρ' ἡμῶν· (τοῦτ' ἔσιν, ὅσον ἄπω φανήσεται ὁ Οἰδίπους, εὑρεθεὶς ἐν Κιθαιρῶνι τὴν ἀρχὴν. Διὸ καὶ πατέρα καὶ μητέρα αὐτὸν τοῦτον καλεῖ) ὡς ἐπίηρα καὶ ἐπιθυμητὰ φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις, ἤγουν, τῷ Οἰδίποδι. Ἐπιθυμεῖ γὰρ ὅτος ὅσις ἐζὶ φανῆναι. Σοί δ', ὦ ἰὼ καὶ τοξικὲ Φοῖβε, ἀρεσὰ καὶ ἀποδεκτὰ εἴη καὶ ὑπάρχοι ταῦτα. Ἡ τῇ Οἰδίποδας λέγω ἔκφανσις· σὺ γὰρ ἐθέσπισας τὴν περὶ τότου ἔρευναν.

1106. Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις] ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὅ ἐζι, συνετός.

1107. Οὐ τὸν Ὄλυμπον] Οὐ μὰ τὸν Ὄλυμπον ἄπειρος ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὴν αὔριαν πάνυ λαμπρὰν ἡμέραν τῇ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν, τιμᾶν σὲ ἡμᾶς δηλονότι καὶ ὁμοδίαιτον τῇ Οἰδίποδος καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν ὡς ἐπέρασα φέροντα τοῖς ἐμοῖ βασιλεῦσιν.

1110. Πα-

Μὴ ἐ σέ γε καὶ ϖαλριώταν
Οἰδίπε, καὶ τροφὸν, καὶ μη-
τέρ' αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖσι * τυράννοις.
Ἰήϊε Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρές εἴη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τίς σέ, τέκνον, τίς σ' ἔτικ[ε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσιϐάτα
Προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
Τὶς Θυγάτηρ Λοξίᾳ; τῷ
Γὰρ ϖλάκες ἀγρονόμοι ϖᾶ-
σαι φίλαι· εἰθ' ὁ Κυλλάνας

* Aldus, ἐμοῖς.

1110. Παλριώταν] Παλριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ϖαλρίδι ϛρεφόμενοι.

1112. Αὔξειν] μεγαλύνειν, λέγειν.

Ib. Καὶ χορεύεσθαι] ἀντὶ τῦ, ὑμνεῖσθαι. τιμᾶσθαι.

1113. Ὡς ἐπίηρα φέροντα] ὥσπερ τὰ θυμήρη ϖαρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν· ἐνόμιζε γὰρ ὁ χορὸς τὸν ἀναϛωρισμὸν ὑπὲρ Οἰδίποδος γίγνεσθαι.

Ib. Ὡς ἐπίηρα] καθὰ θυμήρη, ἐπέρασα, ἐπίηρα ϖοιητικόν. Ἐπέρασα κοινὸν τὸ αὐτὸ τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν, ἤγουν, τῷ Οἰδίποδι.

1115. Ἰήϊε Φοῖβε] ἀναλκαίως ϖρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπολείνει, διὰ τὸ ἄεξαι τῶν χρησμῶν.

1117. Τίς σε, τέκνον] τίς σέ, ὦ τέκνον, τῶν μακραίωνων καὶ ἀϊδίων θεῶν ἔτικλεν; ἆρα τῦ ὀρεσιϐάτα καὶ τῦ ὀρεινῦ Πανὸς Θυγάτηρ, ϖροσπελασθεῖσα ἐνλαῦθα; ἢ ἔτικλέ σε ἡ τῦ Λοξίᾳ Θυγάτηρ; τῷ γὰρ καὶ τύτῳ τῷ Πανὶ, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι (νόμιος γὰρ καὶ ἔτος καλεῖται) ϖᾶσαι αἱ ἀγρονόμοι καὶ ὀρειναὶ ϖλάκες καὶ ἕτεραι φίλαι εἰσίν. Εἴτε ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων Ἑρμῆς ἐδέξαλο εὕρημα καὶ δῶρον τῶν νυμφῶν· εἴθ' ὁ Βακχεῖος Θεὸς, ἤγουν, ὁ Διόνυσος, ὁ ναϊὼν καὶ καλοικῶν ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, ἐδέξαλο τὸ εὑρημαλῶν νυμφῶν τῶν Ἑλικωνιάδων, ἤγουν, τῶν ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιαλίας ὀσῶν, σὺν αἷς ϖλεῖϛα ϖαίζει. Λέγει δὲ τὸν Διόνυσον ναίειν ἐπ' ἄκρων ὀρέων, ἢ διότι αἱ Βάκχαι αὐτῦ, ὡς μαινόμεναι, τὰ ὄρη ϖεριηχοῦσι, ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερὸν ἦν αὐτῦ.

1118, 1119. Ἆρα Πανὸς ὀρεσιϐάτα] ἆρά τις ϖροσπελασθεῖσα τῦ Πανὸς ἢ τῦ Ἀπόλλωνος Θυγάτηρ. Καὶ γὰρ ἔτος νόμιος.

1119. Πανὸς ὀρεσιϐάτα] Ἆρα Πανὸς Θυγάτηρ τὶς ἀπὸ κοινῦ ὀρεσιϐάτη, ἀντὶ τῦ, ὀρεσικοίτη, ϖροσπελασθεῖσα ἢ Λοξίᾳ Θυγάτηρ, τὶς ὀρεσιϐάτη ϖροσπελασθεῖσα σέ γε τέκε δηλονότι.

1121, 1122. Τῷ γὰρ ϖλάκες ἀγρονόμοι] αἱ ἐξοχαὶ, αἱ ἀναϐάσεις τῶν ὀρῶν.

1122. Ἀγρονόμοι] ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεϛαι. Ὁ ἐϛὶ, τὰ μὴ ἥμερα θηρία.

Ib. Ἀγρονόμοι] Ἤγουν, τόποι ἐφ' οἷς νέμονται τὰ ἄγρια.

1123. Εἴθ' ὁ Κυλλάνας] εἴτε ὁ Ἑρμῆς (νόμιος γὰρ) εἴτε ὁ Διόνυσος, ἀπό τινος νύμφης γεννηθέντα σε ἀνεδέξαλο.

Ἀνάσσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος
Θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξατο νυμφᾶν
Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖστα συμπαίζει.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ συναλλάξαντά * πω,
Πρέσβεις †, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ
Γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος.
Ἄλλως τε, τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
Ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμη σύ μου
Προὔχοις, τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
ΧΟΡ. Ἔγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν
Εἴπέρ τις ἄλλος πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
ΟΙΔ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ τὸν Κορίνθιον ξένον,
Ἦ τόνδε φράζεις;
ΑΓΓ. Τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.
ΟΙΔ. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων

* Aldus, ξυναλλάξαντα. † Turn. πρέσβυν.

1129. Μὴ ξυναλλάξαντά πω] μὴ κοινωνήσαντα, μὴ συναλλάξαντα, τούτεστι, μὴ συντυχόντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον ὃν μετεπέμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν, ἐκ τοῦ γήρως, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ χορῷ ἀνατίθησι.

Ib. Εἰ χρή τι κἀμὲ] ἀναζητήσας Οἰδίπους τὸ οἰκεῖον γένος, καὶ μαθὼν, ἐξετύφλωσεν ἑαυτὸν.

1131. Ὅνπερ] Ἐπὶ πολὺ παραλεινομένῳ, πολυχρονίῳ.

Ib. Μακρῷ] Ἐν ἴσῳ μακρῷ ἡλικὸς ὢν δηλονότι.

1132. Τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος] τῷ Κορινθίῳ· ὁμήλιξ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

1133. Ὥσπερ οἰκέτας] εἰκότως εἶπε τὸ ὥσπερ· οὐ γὰρ ἀκριβῶς οἶδεν, ἀλλ' εἰκάζων ἦν.

Ib. Οἰκέτας] ἀντὶ τοῦ, ὁρῶ ὅτι εἰσὶν οἱ οἰκέται οἱ ἐμαυτοῦ τῇ ἀκριβεῖ γνώσει.

1134. Τῇ δ' ἐπιστήμῃ] τῇ γνώσει ὑπερβάλλοις, ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.

1135. Προὔχοις] προέχοις ἂν ἴσως που ἰδὼν τὸν βοτῆρα πρότερον.

1137. Ὡς νομεὺς] Τὸ ὡς ὁμοιωματικόν ἐστι· οὐ γάρ λέγει ὅτι κυρίως νομεὺς ἦν, ἀλλ' ὡς νομεύς.

1141. Δεῦρό μοι φώνει βλέπων] ἀντὶ τοῦ, ἐγνωκώς.

Ib. Βλέπων]

Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ· Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;
ΘΕΡ. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.
ΟΙΔ. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
ΟΕΡ. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.
ΟΙΔ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
ΘΕΡ. Ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙΔ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;
ΘΕΡ. Τί χρῆμα δρῶντα, ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
ΟΙΔ. Τόνδ', ὅς πάρεστιν· ἦ ξυναλλάξας τί πω;
ΘΕΡ. Οὐχ ὥστέ γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
ΑΓΓ. Κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
Ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Κάτοιδεν· ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ
Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεὶς ὅλους
Ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον ἐμμήνους * χρόνους.
Χειμῶνι δ' ἤδη, τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ἤλαυνον, οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.

* Aldus, ἐμμόνους.

Ib. Βλέπων] Ἤγουν πρὸς ἐμὲ βλέπων φώνει μοι, ἤγουν λέγει μοι.

1145. Πλεῖστα] Κατὰ τὰ πλεῖστα μέρη τῆς ζωῆς μοῦ ποίμναις εἰπόμην, ἤγουν, ἠκολούθουν.

1147. Ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος] ἀντὶ τοῦ, ἦσαν οἱ πλησιόχωροι.

Ib. Κιθαιρὼν] Πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι δηλονότι· ἆρα οἶδας συντυχών.

1148. Οἶσθα τῇδέ που μαθών] ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μαθών.

1151. Οὐχ] Οὐκ οἶδα οὕτως ὥστε μνησθῆναι καὶ εἰπεῖν ταχέως.

1154. Κάτοιδεν] τοῦτο ἢ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον σύναπτε· (εἰ καὶ τὸ ἦμος διὰ μέσου ἐτέθη· ὃ δὴ καὶ ποιεῖ τὴν δυσχέρειαν) ἢ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον εἰς ἔξωθεν λάμβανε, λαμβανομένου, κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ἐπλησίαζεν.

1155. Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις] δύο ἀγέλαις.

1156. Ἐπλησίαζον τῷδε] συνήμην (φησὶ) τούτῳ. Ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον, καὶ οὗτοι ἂν εἶεν οἱ τρεῖς χρόνοι. Ἐμμήνους δὲ, τοὺς ἐν μησὶν ὁριζομένους, οὐκ ἐνιαυτοῖς.

1157. Ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον] τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν ποιούμενον. Ποιεῖ δὲ ταύτην ἡλίου ὄντος ἐν τῇ Παρθένῳ.

Ib. Ἀρκτοῦρον] Ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ἔαρος εἰς τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν τοῦ Ἀρκτούρου, ἤτοι, τὴν ὥραν τοῦ θέρους. Ὁ γὰρ Ἀρκτοῦρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτέλλει τοῦ μετοπώρου.

1159. Σταθμά] ἔνθα ἑστήκασι τὰ ζῶα.

1161. Λέγεις

Λέγω τὶ τέτων, ἢ ἃ λέγω πεπραγμένον;
ΘΕΡ. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακρᾶ χρόνε.
ΑΓΓ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τότ' οἶσθα παῖδα μοί τινα
Δὸς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕΡ. Τίδ' ἔστ; πρὸς τί τῆτο τῆπος ἱσορεῖς;
ΑΓΓ. Ὅδ' ἐστὶν, ὦ τᾶν, κεῖνος, ὃς τοτ' ἦν νέος.
ΘΕΡ. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἃ σιωπήσας ἔσῃ:
ΟΙΔ. Ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ' ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαστᾶ μᾶλλον, ἢ τὰ τῆδ' ἔπη.
ΘΕΡ. Τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
ΟΙΔ. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν ἦτος ἱσορεῖ.
ΘΕΡ. Λέγει γὰρ εἰδὼς ἐδὲν, ἀλλ' ἄλλος πονεῖ.
ΟΙΔ. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ἐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
ΘΕΡ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
ΟΙΔ. Οὐχ ὡς τάχος τὶς τῆδ' ἀποστρέψει χέρας;
ΘΕΡ. Δύσηνος· ἀντὶ τῆ; τί προσχρήζων μαθεῖν;
ΟΙΔ. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ'. ὃν ἦτος ἱσορεῖ;
ΘΕΡ. Ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.

1161. Λέγεις ἀληθῆ] συνκαλαίθεται ὁ γέρων. Ἔδει γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογῆσαι, εἶτα ἐπάγειν τὰ συνεκλικώτατα, ἵνα μὴ ᾖ ἔξαρνος.

Ib. Μακρᾶ χρόνε] καὶ ταῦτα διὰ μακρᾶ χρόνε· ταὐτόν ἐστιν, ἐκ μακρᾶ χρόνε, καὶ διὰ μακρᾶ χρόνε· ἡ μὲν γὰρ Ἐκ, δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν τᾶ μακρᾶ χρόνε· ἡ δὲ Διὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ κίνησιν τᾶ ἐπιπολὺ παραλειπομένε χρόνε. Ἔστι δὲ ταὐτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἄρξασθαι καὶ ἀρξάμενον διάστημα πολὺ ἐλθεῖν.

1163. Θρεψαίμην] ἵνα ἐγὼ ἀναθρεψαίμην αὐτὸν, δηλονότι, θρέμμα ἐμαυτῷ· ἦγεν, δι' ἐμαυτὸν ὡς ἐσόμενον ἐμαυτᾶ.

1164. Πρὸς τί] πρὸς τί ἀφορῶν, ἦγεν, ἐπὶ ποίῳ σκοπῷ· ἐπιφώνημα ἐφεκλικὸν, ἀφορῶν πρὸς εὐχαριστίαν.

Ib. Ἱσορεῖς] ἐρωτᾷς, ζητεῖς.

1166. Οὐκ εἰς ὄλεθρον] αἰσθηθεὶς ὁ γέρων τῶ πάντος, ἀρνήσασθαι βέλεται, ἐχ ὡς εἰδὼς καὶ ἀποκρυπτόμενος.

1171. Ἄλλος πονεῖ] μάτην ἔξω τᾶ προσήκοντος κοπιᾷ.

1173. Πρὸς θεῶν] δέομαι πρὸς τῶν θεῶν ἵνα μή με αἰκίσῃς τὸν γέροντα.

1175. Ἀντὶ τῆ] ἀντὶ τίνος.

Ib. Τί προσχρήζων μαθεῖν] λείπει ταῦτά με διαλῦσαι.

Ib. Δύσηνος] ἢ πρὸς τὸ δύσηνος σιγλέον, ἦτος, δύσηνός εἰμι· ἀντὶ τῆ, λέγεις τῆτο; τί προσχρήζων μαθεῖν, ἢ τὸ δύσηνος καὶ τὸ ἀντὶ τῆ σύναπλε ἦτος, ἀντὶ τῆ, περιαχθήσομαι ὁ δύσηνος; τί προσχρήζων μαθεῖν λέγεις τῆτο;

1177. Ὀλέσθαι δ' ὤφελον] τῆτο πάλιν, ἐχ ὡς εἰδὼς ὅτι αὐτὸς εἶη ὁ ἐκθεθειμένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἔκθεσιν τῆτο πάσχει.

1178. Ἀλλ'

ΟΙΔ. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τἔνδικον.
ΘΕΡ. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
ΟΙΔ. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.
ΘΕΡ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.
ΟΙΔ. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλε τινός;
ΘΕΡ. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ τε.
ΟΙΔ. Τίνος πολιῶν τῶνδε, κἀκ ποίας ἑέγης;
ΘΕΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, μὴ δέσποθ', ἱκόρει πλέον.
ΟΙΔ. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν.
ΘΕΡ. Τῶν Λαΐε τοίνυν τὶς ἦν γεννημάτων.
ΟΙΔ. Ἢ δοῦλος, ἢ κείνε τὶς ἐγγενὴς γεγώς;
ΘΕΡ. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
ΟΙΔ. Κἀγὼ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.
ΘΕΡ. Κείνε γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
Καλλὶς ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
ΟΙΔ. Ἢ γὰρ δίδωσιν ἥδέ σοι;
ΘΕΡ. Μάλις', ἄναξ.
ΟΙΔ. Ὡς πρὸς τί χρείας;
ΘΕΡ. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

1178. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις] εἰς τὸ ἀποθανεῖν, μὴ λέγων τὸ ἀληθές.

Ib. Τἔνδικον] ὅπερ ἐςὶ δίκαιον λέγειν σε. Ὥσπερ τὸ μάλιςα ἐν τοῖς κατ' ἐρώτησιν λόγοις ἀπαιτῇ παρὰ τοῖς Ἀτθικοῖς, ἀντὶ τοῦ, Ναὶ, ἔτω καὶ τὸ ἔγωγε καὶ τὸ ἐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ, ἐδαμῶς, ὡς ἐνλαῦθα. Ἐμὸν μὲν ἐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ, ἐδαμῶς· ἦγεν, ἐμὸν μὲν ἐδαμῶς ὄνλα ἔδωκα· ἐδεξάμην δὲ τε ἀντὶ τοῦ, παρά τινος. Οἰκεῖον παῖδα ὄνλα λαβὼν ἔδωκας. Ἐμὸν παῖδα ὄνλα ἐδαμῶς λαβὼν ἔδωκα.

1180. Ἐς τριβὰς ἐλᾷ] ἦγεν, εἰς βραδυλῆτα, καὶ διαλείβας καὶ ἀναβολάς.

1181. Ὡς δοίην πάλαι] τὸ πάλαι πρὸς τὸ εἶπον συναπέον, καὶ ὁ πρὸς τὸ δοίην.

1185. Πρὸς θεῶν] συνίζησις.

1186. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτα] εἰ δευτέραν ἀναμείνης ἐξέτασιν.

Ib. Εἰρήσομαι] ὃ δῆθεν ἀπαραιτήτως ποιήσει, τοῦτο δὴ ὡς ἤδη γεγονὸς ἐπάγει. Φυσικὸς δὲ ὁ λόγος ἔτος, τὸ, τὰ ἀπαραιτήτως γενησόμενα καὶ ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν ἀπόδοσιν, λέγειν, ὡς ἤδη γεγονότα· οἷον, τέθνηκα εἰ ποιήσω τόδε, ἦγεν, ἔτω νομίζω ἀπαραιτήτως τεθνήξεσθαι ὥςε καὶ ὡς γεγονὸς τοῦτο ἤδη ἀποφαίνομαι.

1190. Ἀκουστέον] ἐνεργητικὸν ἐπίῤῥημα. Παθητικὸν κλίνεται.

1191. Ἡ δ' ἔσω] ἡ δ' ἔτω ἔσα, δηλονότι, ἡ σὴ γυνὴ εἴποι ἂν τάδε καλλίςα καθὰ διάκειται.

1196. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν] ἀντὶ τοῦ, ἀπολέσαιμι.

ΟΙΔ. Τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡ. Θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν.

ΟΙΔ. Ποίων;

ΘΕΡ. Κτενεῖν νιν τὸς τεκόνλας ἦν λόγος. 1200

Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡ. Καλοικλίσας, ὦ δέσποτ'· εἰς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κάκ' εἰς μέγις' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ἔτος εἶ
Ὃν φησιν ἔτος, ἴσθι δύσπολμος γεγώς. 1205

ΟΙΔ. Ἰὼ, ἰώ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν·
Ὅσις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν ἐ χρῆν, ξὺν οἷς
Τ' ἐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, ἐς τέ μ' ἐκ ἔδει κλανών.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Ὦ γενεαὶ * βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν 1210

* Aldus, Ἰὼ γενεαὶ.

1197. Τεκοῦσα τλήμων] κατ' ἐρώτησιν.

1198. Θεσφάτων] Ἡ ἀθλία ἔδωκέ σοι ἀπολέσαι αὐτὸν, δηλονότι, ὄκνῳ κακῶν ὑπὸ θεῦ προρρηθέντων· ναὶ δι' ὄκνον, ἤγεν, φόβον κακῶν θεσφάτων, ἤγεν, ὑπὸ θεῦ προρρηθέντων.

1200. Κτενεῖν νιν τὸς τεκόνλας] τοῦτο κατὰ σύλληψιν. ὁ γὰρ φονεύει τὴν μητέρα.

1201. Πῶς δῆτ'] παραληρητέον ὅτι τὸν γέροντα μελεπεμψαλο ἐπὶ τῷ ἀναιρεῖναι τὸν φόνον τῦ Λαΐυ, καὶ προβληθέντος ἑτέρυ τινὸς, ἐπὶ τὸ ἀναξκαιότερον τρέπεται.

1202. Καλοικλίσας] οἰκλισάμενος, ἤγεν, ἐλεήσας.

1203. Δοκῶν ἀποίσειν] ἰστέον ὅτι τὰ ἀπαξέμφαλα εἰ μὴ προηγεῖται εὐθεῖα, ἐδέποτ' εἰς εὐθεῖαν συνλάσσεται· ὥστε καὶ τὸ αὐτὸς ἐνλαῦθα ἐ πρὸς τὸ ἀποίσειν ἐστὶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔνθεν ἦν, ὥτως, δοκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν καὶ κομίσειν ἔνθεν ἦν αὐτός.

1204. Μέγις'] ἤγεν, εἰς μεγίστας δυσυχίας γεγονὼς, ὑπάρχων.

1206. Ἐξίκοι σαφῆ] ἀντὶ τῦ, ἀποβαίη.

Ib. Σαφῆ] ὑποδεδειγμένα ἂν εἴη σαφῶς.

1207. Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε] εὖ πεπλαγίασαι ὁ λόγος, ἐχ ὡς τὴν πήρωσιν αἰνιττόμενος, ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος. Ἀπορήσας γὰρ ξίφος, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

Ib. Προσβλέψαιμι] ἀντὶ τῦ θεάσομαι, εὐκλικὸν ἀντὶ ὁριστικῦ· ἴσις δεδειγμαι καὶ γεννηθεὶς ἀφ' ὧν ἐκ ἦν πρέπον γεννηθῆναί με, καὶ ὁμιλῶν, ἤγεν, συνευναζόμενος σὺν οἷς ἐ πρέπον ἦν με ὁμιλεῖν, ἤγεν, τῇ μητρὶ, καὶ κλανὼν ὃς ἐκ ἔδει κλανεῖν με. Οὐ πρέπον ἦν γεννηθῆναί με δηλονότι. Οὐ πρέπον ἦν ὁμιλεῖν με.

1210. Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν] ἔτως καὶ ἐν Αἴανλι· "ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς ὄδὲν ὄνλας ἄλλο "πλὴν εἴδωλ' ὅσοι περιζῶμεν, ἢ κέφην σκίαν." Καὶ Πίνδαρος· "Τί δέ τις; τί δ' ἄτις; "σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι."

Ib. Ὡς

Ζώσας ἐναριθμῶ!
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
Ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ', ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν ὐδένα μακαρίζω·
Ὅσις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου.
Ὦ Ζεῦ· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·
Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέσας,
Ἐξ ἧς καὶ βασιλεὺς καλῆ ἐμός·

1210. Ὡς ὑμᾶς ἴσα] Ὡς ἐπίσης, τὸ ὡς ἐπὶ βεβαιώσεως· ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάτλω καὶ τὸ μηδὲν.

Ib. Ὦ γενεαὶ βροτῶν] ἀπιδὼν ὁ χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τοῦ Οἰδίποδος εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν ἄρτι συμβᾶσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλαίεται τὸ ἀνθρώπινον λέγων, ὦ γενεαὶ ἀνθρώπων, ὅντως ἐναριθμῶ καὶ συνλάτλω ζώσας ἡμᾶς τὰς γενεὰς, τὸ μηδὲν, ἴσα καὶ ὁμοίως. Τοῦτ' ἔστιν, ἅπανλας τὰς ζώντας ἀνθρώπους ἐκ ἄλλό τι ἡγημαι ἢ ὐδέν. Τίς γὰρ ἀνὴρ φέρει τὰς εὐδαιμονίας, καὶ τὰς εὐτυχίας πλέον ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεσθαι ὅτι ἐςί τις, καὶ δόξανλα ἀποκλῖναι καὶ ἀποπεσεῖν τῆς εὐδαιμονίας; τοῦτ' ἔςιν, οἱ εὐτυχοῦντες ὐδὲν πλέον ἀποφέρονται τῆς τύχης ἢ ὅσον δόξαν παρέχειν τοῖς ἀνθρώποις ὅτι εἰσί τινες, εἶτα ἀθρόον εἰς τὸ μηδὲν χωροῦσι. Νόει δὲ καὶ τὸ εὐδαιμονίας γενικὴν, ὅτω, τίς ἀνὴρ φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον; καὶ τὰ ἑξῆς.

1211. Ἐναριθμῶ] ἐναριθμοῦμαι. Ἵν' ᾖ ῥῆμα πρώτου προσώπου, καὶ ὑ δοκ. κὴ ἀρσενικῶ.

1214. Ὅσον δοκεῖν] ὅσον δόξαι εὐδαίμων εἶναι· κατὰ ἀλήθειαν δὲ τοῦτο ἀνθρώπῳ ἐκ ἔςι· τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεῖαπίπλει ταχύ.

1215. Ἀποκλῖναι] πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1216. Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων] τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων, ὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1218. Μακαρίζω] ἐπαινεῖ λαί τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς, καὶ ψέγεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς. Μακαρίζεται δέ τις ἐπὶ ἰσχύϊ καὶ πλέτῳ καὶ δυνάμει, ἃ ἐκ αὐτὸς ἐνεργήσας ἐκλήσαλο, ἀλλ' κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχών.

1219. Τοξεύσας] ἐπίλυχὼν, εὐτυχήσας.

1220. Τοῦ πάντ' εὐδαίμονος] τῆς μακαριότητος τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς, ἤγεν, ἐγένε μακαρισός.

1221. Τὰν γαμψώνυχα] τὴν ἔχουσαν ἀγκύλας τὰς ὄνυχας, τὴν ἐμμέτρως ᾄδουσαν τὰς μαντείας.

Ib. Τὰν γαμψώνυχα] ἤγεν, τὴν Σφίγγα. Ἰσέον δ' ὅτι ἡ Σφὶγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λεόντος.

Ib. Γαμψώνυχα παρθένον] τὴν Σφίγγα.

1223. Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ] Θανάτων τῶν ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς γινομένων.

Ib. Πύργος δὲ] ἀντὶ τοῦ, ἀσφάλεια καὶ ἀπαλέξησις γέγονε.

Καὶ τὰ μέγις᾽ ἐτιμάθης, 1225
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων·
Τανῦν δ᾽ ἀκύειν, τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ;
Ὦ * κλεινὸν Οἰδίπα κάρα, 1230
Ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε †
Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.
Πῶς ποτε, πῶς ποθ᾽ αἱ πατρῷαί
Σ᾽ ἄλοκες φέρειν, τάλας,
Σῖγ᾽ ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; 1235
Ἐφεῦρέ σ᾽ ἄκουθ᾽ ὁ πάνθ᾽ ὁρῶν χρόνος·
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,
Τεκνῦλα καὶ τεκνούμενον.
Ὦ Λαΐειον τέκνον,

* Aldus, Ἰὼ. † Aldus ἤρκησεν.

Ib. Θανάτων] ἕνεκα τῶν θανάτων τῶν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς δηλονότι.

1227. Τὰ νῦν δ᾽ ἀκύειν] εἰς τὸ ἀκύειν.

1228. Ἄταις ἀγρίαις.] ἀκαλασχέτοις, ἀκαλαπονήτοις.

1229. Ξόνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ] ξυνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ.

1230. Περιφρασικῶς, ὦ ἔνδοξε Οἰδίπους, κατὰ τὴν τοῦ πρώτου βίου μεταβολήν.

1231. Ὦ μέγας λιμὴν] ᾧτινι Οἰδίποδι μέγας λιμὴν αὐτὸς καὶ εἷς, ἦγεν Ἰοκάστη, ἢ μετὰ καὶ ἀρκετὸς ἐφάνη παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ πατρί, ὥστε πεσεῖν τοῦτον τὸν Οἰδίποδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι. Τοῦτ᾽ ἔχει, Ἰοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παίδων.

Ib. Ὦ μέγας λιμὴν] ᾧ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἅμφω δέξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. Ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα.

1232. Θαλαμηπόλῳ] νυμφίῳ.

1234. Ἄλοκες] ἀντὶ τοῦ, αὐλακες, αἱ κοῖται, αἱ σποραὶ, οἱ γάμοι.

Ib. Αὔλακες] ἤγαγε, ἡ γύνη ἔνθα σπείρει ὁ πατὴρ σέ

1235. Σῖγ᾽ ἐδυνάσθησαν] πῶς (φησὶ) φωνὴν ἀφῆκαν;

1237. Δικάζει τὸν ἄγαμον] δικάζει καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακόγαμον γάμον, τεκνῦλα καὶ γεννῶλα, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον. Τοῦτ᾽ ἔχει, τὸν ἀνόμως ὑπάρξαντα γάμον τοῦ Λαΐου δείκνυσιν ὁ χορὸς, καὶ τεκνῦλα καὶ τεκνοποιῦλα, διὰ τὴν Οἰδίποδος πρὸς Ἰοκάστην μίξειν. Καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον, διὰ τὸ ἐξ αἱμάτων τοῦτον γεννηθῆναι. Ἢ τὸ ἄγαμον γάμον διὰ τὸν Οἰδίποδα νοητέον, ὅτι, δικάζει ὁ χρόνος τὸν ἄγαμον καὶ κακόγαμον γάμον τοῦ Οἰδίποδος πρὸς Ἰοκάστην, τεκνῦλα καὶ τεκνοποιῦλα ἐξ αὐτῆς, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς.

1238. Τεκνοῦντα] Σὲ δηλονότι τεκνῦλα ὄθεν ἐτεκνώθης.

1241. Ὡς

Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
Ἰαχέων ἐκ ςομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
Κατεκοίμησα τὐμὸν ὄμμα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΕΞΑ. Ὦ γῆς μέγιςα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ'! οἷα δ' εἰσόψεσθ'! ὅσον
Δ' ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων!
Οἶμαι γὰρ ὔτ' ἂν Ἴςρον ὔτε Φᾶσιν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν ςέγην, ὅσα
Κεύθει· τάδ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κὐκ ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιςα λυποῦσ', αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
ΧΟΡ. Λείπει μὲν ὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν τὸ μὴ ὐ

1241. Ὡς περίαλλα] περιάλλως, ὑπερβολικῶς.

1243. Τὸ δὲ σύντομον καὶ ὐ σκολιὸν εἰς τὸ εἰπεῖν.

1244. Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν] ἤγην, διὰ σὲ, καὶ νῦν κατέμυσα τὸ ὄμμα. Ἐξ ὃ δηλοῖ, καὶ νῦν ἐπήρθημεν περισωθέντες.

1246. Ὦ γῆς μέγιςα] ἐξάγγελος ἔρχεται ἀπαγέλλων, ὅτι ἀγχόνῃ ἐτελεύτησεν ἡ Ἰοκάςη, καὶ ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

Ib. Ὦ γῆς μέγιςα] ἄφιξις ἀγγέλου τὸν θάνατον Ἰοκάςης ἀγγέλλοντος.

1248. Ἀρεῖσθε πένθος] ἀντὶ τοῦ, λήψεσθε.

Ib. Ἐγγενῶς] γνησίως.

1249. Ἐντρέπεσθε] ἀντὶ τοῦ, ἐπιςρέφεσθε, ἐπιςροφὴν ἔχετε.

1250. Ἴςρον] Ποταμὸς ὁ νῦν Δανούβιος. Ποταμὸς καὶ οὗτος κατὰ τὴν Κολχίδα.

1251. Ὅσα κεύθει] τοῦτο οὕτω λέγε, Νίψαι καὶ καθᾶραι ἐν καθαρμῷ τήνδε τὴν ςέγην ἐκείνων ὅσα κεύθει καὶ κρύπτει. Ὅμοιον δὲ τῷ, Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. Ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν, Νίψαι τὴν ςέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἃ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει· ὁ δὲ λέγει, Νίψαι τὴν ςέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνταποδοτικόν. Τὸ δὲ, τὰ δ' αὐτίκα, τὰ τοῦ Οἰδίποδος λέγει. Ἔμελλε γὰρ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἐξιέναι τυφλός.

1253. Ἑκόντα] ἑκὼν Οἰδίπους τετύφλωται, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλῶσαι· ἄκων δ', ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τοῦτο συνελαθεὶς, καὶ ὐ προαιρέσει οἰκείᾳ.

1254. Αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι] ἑκουσίως γὰρ ἑαυτὸν καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσε, καὶ ἡ Ἰοκάςη ἀπήγξατο· μάλιςα (φησὶ) τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐπίσπαςα καὶ αὐτάγρετα γιγνόμενα.

1255. Τὸ μὴ ὐ] συνίζησις.

Βαρύζον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φής;

ΕΞΑ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡ. Ὤ δυσάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἄλγις' ἄπεσιν· ἡ γὰρ ὄψις ἐ πάρα·
Ὅμως δ' ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵκετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ' ἔσω,
Κάλει, τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν *
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
Τοῖς οἵοις αὐτῇ δύσεκνον παιδουργίαν.

* Turn. in marg. ὑφ' ἧς.

1258. Θεῖον Ἰοκάστης κάρα] ἰσέον ὅτι ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τὴν Ἰοκάστην τεθνάναι πλησίον τῶν παίδων, ὅτε μονομαχήσαντες ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο· Σοφοκλῆς δὲ νῦν ταύτην φησὶν ἀγχόνῃ χρήσασθαι.

1261. Ἄλγις'] Τὰ πάνυ ἀλγεινὰ, ἤγουν, ἡ πρᾶξις τῆ Ἰοκάστη.

1264. Ὡς γὰρ παρῆλθεν] ἤγουν, παρεγένετο ἔσω τῶν Θυρῶνος, ὀργῇ, ἀντὶ τῆ, λύπῃ, χρωμένη· Θυρῶν δ' περιέχων τόπος τὰς Θύρας.

1266. Ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς] ἀμφιδέξιον τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν δεχόμενον καὶ λαμβανόμενον. Ἔστι δὲ καὶ ἀμφιδέξιον, εἶδος ὑποδήματος, ὃ καλοῦσι κόθορνον. Ἀμφιδέξιον δὲ νῦν τὸ περιεκτικόν.

1267. Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ'] τὸ ἑξῆς, ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιρρήξασα τὰς πύλας, τυπάς, κλείσασα· Ὅμηρος, "τὴν πρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοὶ, Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον" καλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπίπτει. Δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται.

1268. Κάλει] ἐκάλεις τον Λάϊον τὸν προμακρὺ ἤδη νεκρόν.

1269. Ἔχουσ', ὑφ' ὧν] εὕρηται καὶ ὑφ' ἧς, πρὸς τὸ μνήμην, ἔτως· ἔχουσα κατὰ νῶν καὶ λέγουσα τὴν μνήμην καὶ τὴν φρονίδα τῶν παλαιῶν σπερμάτων, ἣν εἶχεν ὁ Λάϊος τεκνοποιῆσαι, ὑφ' ἧς φρονίδος θάνοι μὲν αὐτὸς, λίποι δὲ παιδουργίαν δύσεκνον καὶ ἄνομον τὴν τίκτουσαν. Τίσι δὲ λίποι; τοῖς οἵοις καὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν γεννήμασιν. Ἦτοι τῷ Οἰδίποδι.

1270. Τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι] τὴν δὲ γυναῖκα λίποι τὴν ἑαυτὸ τελέσι, τῷ υἱῷ γυναῖκα παιδοποιόν.

Ib. Τίκτουσαν] δύσεκνον παιδουργίαν, ἀντὶ τῆ, παῖδας δύσπαιδας.

1277. Περικολῶνία]

Γοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύσηνος διπλᾶς
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' ἐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' ἕ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολῶντ' ἐλεύσσομεν.
Φοίβᾳ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιλῶν πορεῖν·
Γυναῖκά τ' ἐ γυναῖκα, μήτρῳαν δ' ὅπῃ
Κίχοι διπλῆν ἄρσεναν, ἕ τε καὶ τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Ο ὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Λεινὸν δ' ἀΰσας ὡς ὑφ' ὑγηᾷ τινος,
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἔκλινε κοῖλα κλεῖθρα, κἀμπίπλει ςέγη,
Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν,
Πλεκταῖς ἑώραις * ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ,
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῇ
Ἔκειτο τλήμων †, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν.
Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους

* Turn. ἀώραις. † Aldus, ἔκειθ' ὁ τλήμων.

1277. Περιπολῶντα] περιερχόμενον, ὥσπερ ἐμμανῆ.

1278. Φοίβᾳ γὰρ ἡμᾶς] τὸ φοίβᾳ πρὸς τὸ ὅπῃ κίχοι, κατὰ κοινῆ λάμβανε, ἤτω, φοιτᾷ δὲ ὅπῃ κίχοι, καὶ καλαμβάνοι τὴν γυναῖκα Ἰοκάστην τὴν ἑ γυναῖκα, (μήτηρ γὰρ αὐτῷ ἦν) τὴν μήτρωαν διπλῆν ἄρσεναν, ἕ τε, ἤγουν, αὐτῷ, καὶ τῶν αὐτῷ τέκνων.

1280. Διπλῆν ἄρσεναν] διὰ τὸ ἐξ ἐκείνης ἐσπάρη καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειρεν.

1281. Δείκνυσί] ἀντὶ τοῦ, ἔδειξεν ὅπῃ ἦν ἡ γυνὴ δηλονότι.

1284. Ἐκ δὲ πυθμένων] ἀνέτρεψε τὰς πύλας καὶ καθέβαλεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1285. Κἀμπίπλει ςέγη] Μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ςέγην.

1287. Πλεκταῖς ἑώραις] ἑώρα λέγεται κρέμασις, ὕψωσις, μέταρσις.

Ib. Ἑώρα διὰ τοῦ ἓ ψιλοῦ ὅθεν καὶ μετέωρον. Κρεμάθρα, δ' ἕ κρεμᾷ τίς τί.

1288. Βρυχηθεὶς] ἀντὶ τοῦ, βρυχησάμενος λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἄθλιος ἀνοίμωξεν.

1289. Ἀρτάνην] τὴν ἀναρτητικήν. Κυρίως δὲ ἀρτάνη λέγεται ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη.

1296. Σκότῳ]

Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων,
Αὐδῶν τοιαῦθ'· ὅθ' οὕνεκ' οὐκ ὄψοιτό νιν,
Οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά·
Ἀλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, οὓς μὲν οὐκ ἔδει
Ὀψοίαθ'· οὓς δ' ἔχρῃζεν, οὐ γνωσοίατο.
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ,
Ἤρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμοῦ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
Φόνου * μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο.
Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγεν, οὐ μόνου, κακὰ,
Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος, ἦν πάροιθε μὲν
Ὄλβος δικαίως, νῦν δὲ τῇδέ θ' ἡμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐσ' ἀπόν.

* Turn. φόνον.

1296. Σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς ἃ μὲν ἀπελθεῖν βούλονται, οὐ καταρθοῦνται, πρὸς ἃ δ' οὐ βούλονται ἀγνοοῦντες πορεύονται. Οὐκ ὄψονται αὐτὸν οὔτε οἷα ἔπασχεν οὔτε ὁποῖα ἔδρα. Ὅμοιον τῷ, Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

1296, 1297. Ἀλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίαθ'· οὓς δ' ἔχρῃζεν, οὐ γνωσοίατο] τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν. Οὐχ ὁρῶντες γὰρ, πολλάκις συμπίπτουσιν οἷς οὐκ ἂν ἐβούλοντο, οὐχ ὁρῶσι δὲ ὧν δέονται. Ἐν σκότῳ οὖν ἔσται καὶ ἀγνωσία.

1296. Ἀλλ' ἐν σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ, περιφερόμενοι οὐ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλώσεως καταμαθεῖν οὓς ἂν θέλωσιν, ἀλλ' ἄλλοις ἀντὶ ἄλλων προσέρχονται.

1297. Οὐ γνωσοίατο] ἀντὶ τοῦ, οὐ γνώσονται.

1298. Ἐφυμνῶν] ἀνοιμώζων.

1299. Ἤρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα] ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπαιεν.

1302. Ὄμβρος χαλάζης] ἐπειδὴ τὸ μὲν αἷμα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα δ' ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Οἰδίποδος στάζον, πρὸς μὲν τὸ αἵματος, μέλας ὄμβρος εἶπε· πρὸς δέ, τὸ δάκρυον, ὄμβρος καλάζης.

1303. Ἐκ δυεῖν] τὰ δὲ κακὰ ἔῤῥωγε καὶ ἐῤῥάγησαν ἐκ δυοῖν, οὐ μόνου, ἤγουν, τοῦ Οἰδίποδος.

1305. Ὁ πρὶν παλαιὸς] ὁ πολυχρόνιος δὲ ὄλβος, ὁ πρότερον.

1306. Τῇδε θ' ἡμέρᾳ] κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν ἐστὶ δηλονότι.

1308. Ὅσα ἐστὶν ὀνόματα] πάντων τῶν κακῶν, οὐδέν ἐστιν ἀπὸν, ἤγουν, οὐδὲν ἄπεστιν, ἀλλὰ πάντα πάρεστι δηλονότι.

ΧΟΡ. Νῦν δ' ἐσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῇ;
ΑΓΓ. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα *, καὶ δηλεῖν τινὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκλόνον,
Τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἀνόσι', ἃ δὲ ῥητά μοι·
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ καὶ σοί· κλεῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς σ', ποθήσας
Δαίμων μείζονα † τῶν μετρίων
Πρὸς τῇ σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύσαν'· ‡ ἀλλ' ὐδ' ἐσιδεῖν
Λύναμαί σε θέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·

* Aldus, κλῆθρα. † Ald, μείζονα δαίμων. ‡ Ald. δύσανος.

1309. Νῦν δὲ ἐν τίνι σχολῇ] ἤγουν, διαῤῥιζῇ κακῇ ἔστιν ὁ τλήμων.

Ib. Ἐν τίνι σχολῇ] οἷον, ἐν ποίᾳ διατριβῇ.

1310. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα] πιθανὴ ἡ αἰτία τοῦ ἐξίεναι αὐτὸν, ἵνα (φησὶ) δείξῃ τοῖς πολίταις ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμωρήσαλο, ἐπὶ ἀκουσίοις παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων ἑκοντὶ ἐξιέναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀρὰς ἃς ἔφθασεν ἐπαρασάμενος.

Ib. Διοίγειν κλεῖθρα] τὸν καλέχουλα καὶ ἀσφαλίζουλα τὰς πύλας. Ἀπὸ τούτων δὲ δηλοῖ τὰς πύλας.

1312. Τὸν μητρὸς] ἔμελλε λέγειν τὸν μητρὸς μιάζορα· σιγᾷ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρὸν, καὶ φῆναι ἀνόσιον, ἄῤῥητον εἶναι.

Ib. Οὐδὲ ῥητά μοι] ἃ πρέπουλα λέγεσθαι ὑπ' ἐμοῦ.

1316. Μεῖζον ἢ φέρειν] βαρὺ, πλέον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν τινά.

1317. Δείξει] δεδείξεται καὶ σοὶ ὁποῖόν ἐστι.

1320. Ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις] ἴσως οἱ κατὰ τὸν χορὸν ἰδόντες ἀπεγράφησαν, μὴ δυνάμενοι θεασάσθαι τὸ πάθος.

Ib. Ὦ δεινὸν] δεινοπαθεῖ ὁ χορὸς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσι.

1323. Τίς

Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔ. Αἶ αἶ αἶ αἶ.

Φεῦ, φεῦ, δύςανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ
Διαπέταται φοράδην;
Ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλυ;

ΙΑΜΒΟΣ.

ΧΟΡ. Ἐς δεινὸν, ὐδ' ἀκυςὸν, ὐδ' ἐπόψιμον.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΟΙΔ. Ἰὼ σκότυ νέφος ἐμὸν
Ἀπότροπον ἐπιπλόμενον *,
Ἄφατον ἀδάμαςόν τε
Καὶ δυσύριςον· οἴμοι,
Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴςρημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Καὶ θαῦμά γ' ὐδέν ἐν τοσύτοις † πήμασι,
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

* Aldus, ἐπιπλώμενον. † Aldus, τοσοῖσδε. rectè.

1323. Τίς ὁ πηδήσας] ὁ ἐπιδραμών. Τὸ δὲ πᾶν ὕτως, τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων κατώρθωσε μείζονα τῶν μηκίςων, ἐπὶ τῇ σῇ δυςυχεῖ μοίρᾳ;

1331. Ποῖ γᾶς φέρομαι] πῦ εἶμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἡ φθογγή μυ φέρεται; τίνος ἀκύω; πῦ ἐςιν ἡ φθόγγη, ἥτις σφόδρα μοι διαπέταται, ἧς φερομένης ἀκύω; Ἢ ὕτως, ἀντὶ τῦ ἀπέπτη ἡ φωνή.

1332. Πᾶ μοι φθογγὰ] ἤγυν, ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἡ ἐμὴ φωνὴ διακέχυται; ὐκ οἶδα γὰρ ὅπυ τυγχάνων βοῶ.

1334. Ἵν' ἐξήλυ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων.

1335. Οὐδ' ἀκυςὸν] προσιτὸν εἰς ἀκοὴν, θεατὸν, ἐπόψιμον, προσιτὸν εἰς θέαν.

1337. Ἀπότροπον] ὃ ἄν τις ἀποτρέψαιτο.

1338. Ἄφατον] ἀφάτως ἐπεληλυθός.

Ib. Ἀδάμαςον] ἀνίατον, ὃ ὐδεὶς δαμάσαι δυνήσεται. Ἢ σκληρὸν καὶ τραχὺ, ἀπὸ τῦ ἀδάμαντος.

1339. Δυσύριςον] ὅρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον.

1340. Οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα] οἷον ὁμῦ με εἰσέδυ ἥ τε ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν, καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμνησις.

1341. Κέντρων τε τῶνδ'] εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὀδύνη ἐπεὶ νεωςὶ τοῖς κέντροις ἐπεπήρωτο.

1341. Κέντρων τε τῶνδ'] ἤγυν, τῶν ἀλγηδόνων τῆς πηρώσεως. Τὸ δὲ πᾶν ὕτως, οἷα περιωδύνια τῶν ἀλγηδόνων τῶνδε εἰσέδυ μ' ἅμα,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΟΙΔ. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς,
Ἐπίπολος ἔτι μόνιμος.
Σὺ γὰρ * ὑπομένεις τόν γε †
Τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Ὦ δεινὰ δράσας, ὡς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΟΙΔ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι ‡,
Ὁ κακὰ τελῶν τάδ' ἐμὰ § πάθεα.
Ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν ἔτις, ἀλλ' ἐγὼ
Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶνλι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῄς.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Τὶ δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ

* Aldus, ἔτι γὰρ. † Ald. ὑπομένεις ἐμὲ τὸν. ‡ Ald. Ὦ φίλοι.
§ Ald. ἐμὰ τάδ' ἐμὰ.

μ' ἄμα, καὶ οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν περὶ ἑρῶν.

1345. Ἐπίπολος] περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων ἔτι. Νῦν δὲ τὰς ἀπὸ τῆ χορῆ γνωρίζει, ἴσως διὰ τὸ τηλαρέχθαι ἐπὶ τῷ τοσούτῳ προσφάλῳ κακῷ.

1351. Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων] ἤγνω, ἔπεισε. Καὶ Εὐριπίδης, "Ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον."

1352. Ἀπόλλων] ἦν ὁ τὰ ἐμὰ κακὰ πάθη τάδε τελῶν, ἀντὶ τῆ, τελέσας.

1353. Ἐμὰ πάθεα] συνίζησις.

1354. Νιν] δεικλικῶς, αὐτός. Κατὰ τὶ ἤγνεν, κατὰ ποῖον σκόπον πρέπον ἦν.

1356. Ὁ παραλαλικὸς ἀντὶ ἐνεργῶντος.

1358. Τί δή ποτ'] κατ' αἰτιαλικὴν λέγεται τὸ τί. Προσυπακούεται δὲ ἐν τούτοις τὸ οἰκεῖον, κατ' ἀναλογίαν τῆ προῤῥηθέντος. Οἷον, τί δῆτ' ἐμοὶ προσήγορον, ἤγνεν προσαγορευτικὸν, ἀπὸ τῆ νῦν ἐστιν ἐμοὶ ἀκούειν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί βλεπτὸν, ἢ ὁραῖόν ἐστιν ἐμοὶ ὁρᾶν σὺν ἡδονῇ;

Στερκτὸν, ἢ προσήγορον,
Ἔτ' ἔς' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
Ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὁτιτάχιστά με,
Ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν *,
Τὸν καταρατότατον, ἔτι δέ γε καὶ
Θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.

ΣΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΧΟΡ. Δείλαιε τοῦ νοῦ, τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
Ὥς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΟΙΔ. Ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ‡ πέδας
Ἐπιποδίας § μ' ἀπό τε φόνου
Ἔῤῥυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν εἰς χάριν
Πράσσων· τότε γὰρ ἂν θανὼν
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
Ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.

* Turn. μέγα. † Ald. πότε. ‡ Ald. ὃς ἀπ' ἀγρίας.
§ Ald. νομάδος ἐπιποδίας.

ἡδονῇ; ἢ τί στερκτὸν, ἤγουν, ἀγαπήτον, ἐστὶν ἐμοὶ ἀγαπᾶν σὺν ἡδονῇ;

1365. Δείλαιε τοῦ νοῦ] ἄθλιε κατίσον, ἕνεκα τοῦ νοῦ, ἤγουν, τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπινοίας καὶ ἕνεκα τῆς συμφορᾶς· ἤγουν, ἕνεκα ὧν σοὶ συνέβη καὶ ἕνεκα ὧν ἐπενοήσω.

1367. Ὄλοιθ' ὅστις ἦν] ἀπόλοιτο (φησὶν) ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου ἔλαβε καὶ διέσωσέ με.

1368. Νομάδος ἐπιποδίας] ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένῃ.

1369. Οὐδὲν εἰς χάριν] εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος· ἀντὶ τοῦ, μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος, ἐν τῷ διασῶσαί με.

Ib. Οὐδὲν ποιῶν, ἀφορῶν εἰς εὐχαριστίαν.

1370. Τότε γὰρ ἂν θανὼν] ἀντὶ τοῦ θανόντος· ἢ τὸ ἦν, ἀντὶ τοῦ, ἤμην.

1375. Βροτοῖς ἐκλήθην] εἰ μὲν τὸ βροτοῖς πρὸς

Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,
Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτός γ' ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακῦ
Κακὸν, τῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπυς.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σὲ φῶ βεβυλεῦσθαι καλῶς.
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ὡς μὲν τάδ' ὐχ ὧδ' ἔς' ἄρις' εἰργασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβύλευ' ἔτι.
Ἐγὼ γὰρ ὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον εἰς ᾅδυ μολὼν,
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
Ἔργ' ἐςὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφαίμερος,
Βλαςῦσ' ὅπως ἔβλαςε προσλεύσσειν ἐμοί.

πρὸς τὸ ἐκλήθην συνάψεις, ἀντὶ τῦ, πᾶσι τοῖς βροτοῖς νοήσεις. Εἰ δὲ πρὸς τὸ νυμφίος, ἀντὶ τῦ, τῇ μητρί· τὸ δ' ἀνοσίων παῖς, ἀντὶ τῦ, ἀνάγνων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ γνώμην θεῶν σπειράντων.

Ib. Βροτοῖς] Ὑπὸ τῶν βροτῶν ὠνομάσθην ἐκείνων ἀφ' ὧν ἐγεννήθην.

1377. Ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας] ἐξ ὧν ἐτέχθην, ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα.

1378. Εἰ δέ τι πρεσβύτερον] εἴτι κακῦ κάκιον, τῦτ' ἔλαχεν Οἰδίπυς.

1382. Ὡς μὲν τάδ'] τὰ τῆς τυφλώσεως.

Ib. Ὡς μὲν τάδ'] ἐπίκρισις Οἰδίποδος, ὡς καλῶς ταῦτα ἔπραξε καὶ ἀξίως τῆς αὐτῦ ἁμαρτίας.

1384. Ἐγὼ γὰρ ὐκ οἶδ' ὄμμασιν] φησὶ πρὸ τῦ θανάτυ ταῦτα διαθεῖναι, ὅπως ἂν τοῖς γονεῦσι καθ' ᾅδυ μὴ συντυγχάνῃ ὁρῶν· εἶναι γὰρ αὐτῷ τῦτο αἰσχρόν.

1386, 1387. Οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ἐςὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα] ἀγχόνης ἐπικρατέςερα· ἅπερ ὐκ ἦν ἰᾶσθαι ὐδὲ ἐν θανάτῳ. Διὰ τύτυ ὐν ἀπολογεῖται ὅτι μεῖζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας.

1387. Ἔργ' ἐςὶ] πρὸς ὃς ἀμφοτέρυς ἔργα ἐςὶν ὑπ' ἐμῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἀντὶ τῦ, μείζονος κακῦ ἄξια ἢ ἀγχόνης ἢ πνιγμονῆς.

1388. Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις] ἐν ἐρωτήσει.

Ib. Ἀλλ' ἡ τέκνων] ἤγυν, ἡ τῶν τέκνων θεωρία εἰς φῶς φανεῖσα, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ. Οὐδ' ἄςυ, ὐδὲ πύργος, ὐδὲ τὰ ἱερὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἦσαν ἐμοὶ δηλονότι, ἄξια ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ.

Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτὲ,
Οὐδ' ἄχυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Ἀγαλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παύλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ' ἀνὴρ εἶς, ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς,
Ἀπεξέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ὠθεῖν ἄπαυλας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τῶ Λαΐου.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν,
Ὀρθοῖς * ἔμελλον ὄμμασιν τύτους † ὁρᾶν;
Ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουστῆς ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, ἐκ ἠνεσχόμην ‡
Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τἄμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· " τὸ γὰρ
" Τὴν φρονῖδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ."
Ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχυ; τί μ' ἀ λαβὼν
Ἐκλεινας εὐθύς; ὡς ἔδειξα μή ποθε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς.
Ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἆρά με
Κάλλος κακῶν ὕπελον ἐξεθρέψαλε.

* Turn. ὀρθῆς. † Turn. τύτοις. ‡ Ald. ἀνεσχόμην.

1390. Οὐ δῆτα] Οὐδαμῶς ἦν ἐφίμερος ἐμοὶ εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ ποθε διὰ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν.

1392. Ὁ παύλήμων ἐγὼ] τὸ ὁ, ἐ πρὸς τὸ παύλήμων, ἀλλὰ πρὸς τὸ τραφεὶς συναπτέον· τὸ δὲ κάλλιστα πρὸς τὸ ἀπεξέρησα.

1395. Τὸν ἐκ θεῶν] ἢ τῆς μερίδος τῶν θεῶν.

1397. Κηλῖδα μηνύσας] Ὅτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προμηνύσας, ἤγνευ, προκηρύξας.

1399. Ἀλλ' εἰ τῆς] ἤγνευ, εἰ ἐπὶ τύτοις ἦν φραγμὸς διὰ τῶν ὤτων τῆς ἀκουστῆς πηγῆς, ἤγνευ, τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως.

1403. Τὴν φρονῖδ' ἔξω] ἤγνευ, τὸ μὴ τῶν κακῶν φρονῖδα καὶ μνήμην ποιεῖσθαι, ὃ γένοιτο ἂν ὀφθαλμῶν καὶ ὤτων ἐκ ὄντων. Ὁρῶν γάρ τις καὶ ἀκούων ἀναπεμπάζει ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε.

1409. Κάλλος ἔξεχον τῶν κακῶν] ἤγνευ, περιφανὲς κακόν.

Ib. Ὕπελον] Ὑποπῖον, κρυπῖόν. Ὡς εἰ ἔλεγε, τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

Ib. Κακῶν ὕπελον] Ἀκάθαρῖος, μεμολυσμένος.

1410. Νῦν

Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
Ὦ τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε καὶ ξενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τἀμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
Ἐπίεθε πατρὸς, ἆρά μ' ἐμνήσθ' ἔτι *,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
Ὅποι' ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφὰς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὤπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
Ἀλλ' ("οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔστ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν")
Ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ πως
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς βροτῶν πλὴν ἐμὲ φέρειν ἱκανός.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ὧν ἐπαίρεις, ἐς δέον πάρεστ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν ἐπεί

* Aldus, μέμνησθ', ὅτι.

1410. Νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν] μὴ λάβῃς τὸ τὲ ἀργὸν, ὡς τινές φασιν, ἀλλ' ἅτω λέγε, νῦν γὰρ εὑρίσκομαι καὶ ὢν κακὸς καὶ ἐκ κακῶν.

1411. Καὶ κεκρυμμένη νάπη] τὸ κεκρυμμένη διπλῶς νοηθέον· ἢ διότι πᾶσαι αἱ λόχμαι ἐκ ἔμπροσθέν εἰσι τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν φάραγξιν, ἢ ὄρεσιν· ἢ ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπτόμενοί τινες λῃστείαν ἐργάζονται· ἢ τὸ κεκρυμμένη, ἀντὶ τοῦ, ἀκαλαφόβητε. Οὐ γὰρ ἐγίνασκέ τις τί ἔμελλεν ἐν αὐτῇ γενήσεσθαι.

Ib. Ἀδχμη, δάσος, σύνδενδρος τόπος.

1418. Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα] ἀνεβώκαλε, ἤγαγεν, ὦ μῆτερ ἡ γεννήσασά με, καὶ πάλιν ἑαυτὴν εἰς σπορὰν ἐμοὶ δοῦσα· τὸ δὲ, πατέρας, ἀδελφὰς, διότι ἐκ μητρὸς ἐπαιδοποίησα, καὶ διότι ὡς ἔσπειρα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐγεννήθησαν.

1425. Μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι] ἀντὶ τοῦ, μηκέτι ποτὲ, ἤγαγεν, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς ποτ' ὄψεσθε.

1429. Ἀλλ' ὧν ἐπαίρεις] ὧν χρείαν ἔχεις εἰς βοήθειαν.

1430. Τὸ πράσσειν] μὴ λάβῃς τὸ τὲ ἀργὸν, ὡς

Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
ΟΙΔ. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
ΚΡΕ. Οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὔθ' * ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
" Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰ 'γγενῆ μάλισθ' ὁρᾷν
" Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά."
ΟΙΔ. Πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας
Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
Πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.
ΚΡΕ. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
ΟΙΔ. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
ΚΡΕ. Ἔδρασ' ἂν (εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν) εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

* Aldus, οὐδ'.

ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε, ἀλλὰ πάρεστιν ὅδε ὁ Κρέων εἰς δέον ἐκείνων ὧν ἐπαιτεῖς· εἶτα μεθερμηνευτικὸν τοῦ εἰς δέον ἐπάγει τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ δέον ἐστὶν αἰτιατικὴ διὰ τὴν εἰς πρόθεσιν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἰτιατικὸν ἄρθρον τὸ τὸ τέθειται.

1445. Πρὸς θεῶν] ἐπειδὴ κακὸν Οἰδίπους τὸν Κρέοντα προλαβὼν ἐνόμισε, διὸ καὶ ἐξορίαν αὐτοῦ κατεψηφίσατο, ἤλπιζεν αὐτὸς μᾶλλον ἀποδειχθεὶς κακὸς καὶ παράνομος, ὡς οὐκ ἂν ἐθελήσῃ, εἴ τινος αὐτοῦ δεηθείη, τοῦτο πληρῶσαι· διὰ τοῦτο ἄνδρα κάκιστον ἑαυτὸν λέγει, καὶ ἀποσπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος ἣν εἰς αὐτὸν εἶχεν.

Ib. Πρὸς θεῶν] συνίζησις.

1447. Πρὸς σοῦ γὰρ] μὴ λάβῃς τὸ πρὸς ἀντὶ, τοῦ ὑπὲρ, ὥς τινές φασιν, ἀλλὰ λαμβάνων τὸ πρὸς ἀργὸν, οὕτω λέγε, ὃ γὰρ μέλλω εἰπεῖν, φράσω καὶ εἴπω τοῦτό σου, ἤγουν, εἰς σὲ συντελοῦν.

1455. Οὕτως

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἤγ' ἐκείνῳ πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόνην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
ΚΡΕ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν 1455
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασέον.
ΟΙΔ. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίᾳ πεύσεσθ' ὕπερ;
ΚΡΕ. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις.
ΟΙΔ. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον 1460
Θοῦ· (καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶνγε σῶν τελεῖς ὕπερ)
Ἐμοῦ δὲ μή ποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκῆσαι τυχεῖν·
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἔνθα κληίζεται
Οὐμὸς Κιθαιρὼν ἔτος, ὃν μήτηρ τέ μοι 1465
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.
Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτέ μ' ἂν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ἐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ. 1470
Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὁπηπερ εἶσ', ἴτω.

1455. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν] ὁ μὲν τῷ προειρημένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν, ὅτι δεῖ ῥίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέρεσθαι φησὶ δεῖν, ὅτι καὶ Λαΐῳ παῖς καὶ βασιλεὺς τυγχάνει.

Ib. Ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν χρείας] ἡ χρεία ἡ παλέχυσα ἡμᾶς (φησὶ) ταῦτα ἀπαιτεῖ.

1457. Ὑπὲρ ἀνδρὸς] ὑπὲρ ἀνδρὸς δὲ ἔτους ἀθλίᾳ πεύσεσθε, ἤγων, ἐρωτήσετε.

1458. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις] ἵνα καὶ μετὰ γνώμης θεῦ ἀπέλθῃς.

Ib. Πίσιν φέροις] βεβαίωσιν. Ἤγων, ἤκουσα τί σοὶ περὶ σε ὁ Θεὸς ἐθέσπισεν. Οὐκοῦν ἐμμένοις ἂν τῷ θεσπίσματι.

1462. Ἐμοῦ δὲ ζῶντος] μήποτε ἄξιον κριθήτω τόδε τὸ πατρῷον ἄστυ οἰκήτορος τυχεῖν.

1464. Ἀλλὰ ἔα με] συνίζησις.

1466. Κύριον τάφον] ἴδιον, ἢ ὀφειλόμενον καὶ κεκυρωμένον.

1467. Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω] ἵνα δόξῳ νῦν ἀναιρεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὼς τοῖς γονεῦσιν ἐδόκει. Καὶ νῦν τῷ βουλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

Ib. Ἵν' ἐξ ἐκείνων] ἤγων, ἵνα πληρωθῇ τὸ βέλημ' αὐτῶν. Ὅσον γὰρ τὸ κατ' ἐκείνους, ἐπ' ἀπωλείᾳ με ἔῤῥιψαν ἐκεῖ. Ἐπεὶ δ' ἀπωλλύτην εἶπεν, ἐπάγει, ἐπεὶ καὶ ἐπ' ἀπωλείᾳ ἐκεῖσε ἐῤῥίφην. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἱμαρμένον ἐκ τῶν θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσειν με, ὅτε νόσος ἐμελλεν ἀφανίσειν με, ὅτε θηρίον, ὅτε λῃστής. Ἔσι δὲ τὸ ἐ γὰρ καὶ τὸ μὴ, ἐκ παραλλήλου.

Ib. Ἵν' ἐξ ἐκείνων] ἐκ συνεργίας ἐκείνων θάνω, ἤγων, τῇ πατρὸς καὶ τῆς μητρός.

1476. Χαρὶς]

Παίδων δὲ τῶν μὲν ἀῤῥένων μή μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥςε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν οὔ ποθ' ἡ μὴ χωρὶς ἐςάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
Αἷν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλιςα μὲν χεροῖν
Ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
Ἴθ', ὦ ἄναξ.
Ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε. Χερσὶ δ' ἂν θιγὼν,
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημι;
Οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυῤῥοούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων,
Ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τί;
ΚΡΕ. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι.
ΟΙΔ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ

1476. Χωρὶς] τὸ δὲ πᾶν τοιοῦτον, ὧν χωρὶς, οὔ ποτε ἐςάθη ἡ ἐμὴ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, ἤγουν, ἡ ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς, ἤγουν, τροφῆς τράπεζα.

1477. Τράπεζ' ἄνευ] τὸ ἄνευ καὶ τὸ χωρὶς ἐκ παραλλήλου, ὅτως, ὧν χωρὶς οὔποθ' ἡ ἐμὴ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς τράπεζα ἐςάθη. Δέον δ' εἰπεῖν, ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, ἡ ἐμὴ πρὸς τὸ τράπεζα εἶπε· καὶ ἔςιν ὅμοιον τῷ, Κρηναῖα λιμνῶν τέκνα. Σύναπτε δὲ καὶ τὸ, μάλιςα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον, πρὸς τὸ, ταῖν, δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε· τὸ δὲ αἷν μοι μέλεσθαι, διὰ μέσου λέγε· ἔχει δὲ τὸ μὲν τὴν ἀπόδοσιν, πρὸς τὸ, χερσὶ δ' ἂν θιγών· εἰ καὶ τὸ, ἴθ' ὦ ἄναξ, διὰ μέσου εἴρηται.

1485. Οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν] αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν.

Ib. Τοῖν μοι φίλοιν δακρυῤῥοούντοιν;] ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων. Δέον δὲ εἰπεῖν δακρυῤῥούσαιν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. Ἔςι δὲ ἀττικώτερον, ὡς τὸ μὰ τὼ θεώ. Καὶ τὼ χεῖρε.

Ib. Ποῦ πρός θεῶν] τοῦτο διὰ μέσου λάμβανε, καὶ ἔςι τοῦτο ὥσπερ δεῖγμα τῆς τούτου πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1491. Τῆσδε τῆς ὁδοῦ] τῆς τῆς ἀρχῆς ἐπικρατήσεως, μέχρις οὗ οἱ ἐμοὶ παῖδες ἄξιοι γενωνται, ἡ οὕτω, καὶ σὲ ὁ δαίμων φρουρήσειεν ἐν τῷ βίῳ κρεῖττον ἢ ἐμὲ, ἕνεκα τῆσδε τῆς ὁδοῦ, ἤγουν, τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὲ πέμψεως.

1495. Αἷ

Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρενήσας τύχοι.
Ὦ τέκνα, ποῖ ποτ' ἐσέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τῷ φύτεργῷ παιδὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ πρὲξένησαν ὄμματα.
Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', ἔθ' ὁρῶν, ἔθ' ἱσορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην·
Καὶ σφὼ δακρύω· (προσβλέπειν γὰρ ἐσθένω)
Νοήμενος τὰ λοιπὰ τῆ πικρῆ βίᾳ,
Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀγῶν' ἵξετ' * εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν ἐ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἵκητ' ἀκμὰς,
Τίς ἔτος ἔσαι; τίς παραῤῥίψει τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔσαι σφῷν θ' ὁμῶ † δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη· κἀκ τῶν ἴσων
Ἐκλήσαθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κἄτα τίς γαμεῖ;

* Aldus, ἥξετ'. † Turn. σφῶν δ' ὁμῶ.

1495. Αἳ τῷ φυτεργῷ παιδὸς] αἱ χεῖρες τῆ παιδὸς ὑμῶν τῷ φυσαύλος ἔτως ὁρᾶν, ἤγουν, τυφλώτλειν πρὲξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα· ὃς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνην, ὦ τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρην, ἔτε ὁρῶν, ἔτε ἱσορῶν.

1502. Ποίας γὰρ ἀγῶν'] εἰς ποίας γὰρ ὁμιλίας ἀγῶν ἵξεσθε, εἰς ποίας δὲ ἑορτὰς ὅθεν ἐκ ἐπανήξεσθε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως· ἀντὶ τῆς τέρψεως τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας. Θεωρία ἡ ὄψις, θεωρία τὸ θέαθρον καὶ ἡ πανήγυρις, ἀφ' ἧ καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει θεωρικὰ χρήματα τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ διδόμενα.

1507. Ὀνείδη λαμβάνων] τίς λαμβάνων, ὦ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνείδη ἃ τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἔσαι καὶ ὑμῶν ὁμῶ δηλήματα, ἤγουν, βλάβαι, ἀτιμίαι.

1507. Τοιαῦτ' ὀνείδη] ἀκύσεται γὰρ ὅτι ὁ Λάϊος ὁ προπάτωρ αὐτῶ, ἢ γυνὴ Ἰοκάστη ἐμίγη τῷ ἰδίῳ παιδὶ, ἃ νῦν ἀπαριθμήσεται.

1510. Τεκοῦσαν] τῇ τεκούσῃ ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγεννήθη.

Οὐκ ἔςιν ȣ̓δεὶς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσȣς φθαρῆναι κᾀγάμȣς ὑμᾶς χρεών.
Ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, (νῷ γὰρ, ὦ φυτεύσαμεν,
Ὀλώλαμεν δύ' ὄντε) μή σφε παρίδῃς
Πτωχὰς, ἀνάνδρȣς, ἐγγενεῖς ἀλωμένας.
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάντων ἐρήμȣς, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύνευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
Σφῶϊν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρῄνȣν· νῦν δὲ τȣ̃τ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίȣ δὲ λῴονος
Ὑμᾶς κυρῆσαι τȣ̃ φυτεύσαντος πατρός.

ΤΡΟΧΑΙΘΙ.

ΚΡΕ. Ἅλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι ςέγης ἔσω.
ΟΙΔ. Πειςέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
ΚΡΕ. "Πάντα γὰρ καιρῷ καλά."
ΟΙΔ. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ȣ̃ν εἰμί;
ΚΡΕ. Λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
ΟΙΔ. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.
ΚΡΕ. Τȣ̃ θεȣ̃ μ' αἰτεῖς δόσιν.

1513. Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε] ὑβρισθήσεσθε.
1514. Ὦ τέκνα] Οἰδίποδος αὖθις ἐλεεινολογία περί τε ἑαυτȣ̃ καὶ τῶν θυγατέρων.
1515. Χέρσȣς φθαρῆναι] εἰκότως φθαρῆναι εἶπε, καὶ ȣ̓ τεθνάναι. Φθορὰ γάρ ἐςιν ἀληθῶς τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ' εἰκῆ καὶ μάτην τὸν αἰῶνα διελθεῖν.
1516. Μενοικέως] συνίζησις.
1521. Τηλικάσδ' ὁρῶν] ἀντὶ τȣ̃, μικράς.
1522. Ξύνευσον—ψαύσας] ἀντὶ τȣ̃ καταινεύσας ψαῦσον αὐτῶν δηλονότι τῇ σῇ χειρί.
1524. Σφῶϊν δ', ὦ] συνίζησις.
1525. Εὔχεσθε] τὸ εὔχεσθε, παθητικῶς κεῖται, ἤτοι εὐχῆς τυγχάνετε ὑπ' ἐμȣ̃.
1528. Ἐξήκεις δακρύων] μετοχή ἐςιν ἐνταῦθα τὸ δακρύων. Τὸ ὄνομα γὰρ ἀεὶ βραχὺ ἔχει τὸ υ· ἡ μετοχὴ δέ δύναται καὶ μακρὸν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχύ· ἐνταῦθα δὲ τὸ μέτρον μακρὸν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.
Ib. Ἅλις ἵν'] ἐπίλογος.
1530. Πάντα γὰρ] γνωμικόν.
Ib. Καιρῷ] καιρὸς κατὰ Ἀριςοτέλην, ὁ δέων χρόνος, τȣτέςιν, ἐπιτηδεία ὥρα τȣ̃ ποιῆσαί τι.
1535. Ἀλλὰ

ΟΙΔ. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω. 1535

ΚΡΕ. Τοιγαρῦν τεύξῃ τάχα.

ΟΙΔ. Φῂς τάδ' ἔν;

ΚΡΕ. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, ὐ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔ. Ἄπαγε νῦν μ' ἐνλεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕ. Στεῖχε νῦν· τέκνων δ' ἀφῦ. 1540

ΟΙΔ. Μηδαμῶς ταύτας * γ' ἔλῃ μυ.

ΚΡΕ. Πάνλα μὴ βέλυ κραλεῖν.
Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, ὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπελο.

ΧΟΡ. Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπυς ὅδε,
Ὃς τὰ κλεὶν' αἰνίγματ' ἤδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅσις ὐ ζηλῳ πολιῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, 1546
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν!
"Ὥσε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευλαίαν ἰδεῖν
"Ἡμέραν ἐπισκοπεῦλα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
"Τέρμα τῦ βίυ περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών."

* Aldus, πάνλας.

1535. Ἀλλὰ θεοῖς] συνίζησις.

1538. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ] ἤγουν, ἃ μὴ κατὰ νῦν ἔχω, ὐδὲ διὰ γλώττης προφέρω. Τὴν ἕν σὴν ἔξοδον ἐπεὶ ζηλεῖς, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, ἐκεῖν τεύξῃ ταύτης.

1540. Τέκνων δ' ἀφῦ] ἀφίςασο. Τῇ προσῳδίᾳ ὡς ἀφαιρεῦ.

1543. Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας] ὅσα νενίκηκας, ὐ συνήνεγκέ σοι. Καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δρᾶμα. Τὰ γὰρ ἐξῆς, ἀνοίκεια γνωμολογεῦνλος Οἰδίποδος

Ib. Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας] λέγω δὴ τὸ τὸν Λάϊον καλαβαλεῖν, ὅτε συνῆψας αὐτῷ μάχην, καὶ τὸ τὰ Σφιγγὸς εὑρεῖν αἰνίγματα.'

1546. Ὅσις] κράτιςος ἦν δηλονότι ἐκ εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις βαρρῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἑαυτῦ δηλονότι ἀρετῇ. "Ὥσε χρὴ πάνλα ἄνθρωπον ἐπισκοπεῦλα τὴν τελευλαίαν ἐκείνην ἰδεῖν ἡμέραν τῦ θανάτυ, καὶ μηδένα μακαρίζειν θνητὸν ὄνλα, πρὶν ἂν ὁ τοιῦτος τὸ τέρμα τῦ βίυ διέλθῃ μηδὲν δεινὸν πεπονθώς.

1547. Ὥσε θνητὸν ὄνλα] ὥσε μηδένα ὄνλα θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινὰ, ἐπισκοπεῦλα ἰδεῖν τὴν τελευλαίαν τῆς ζωῆς αὐτῦ ἡμέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ τέλος τῦ βίυ, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν παθών, ἀλλ' ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσάμενος. Ἔςι δὲ τὸ τελευλαίαν ἡμέραν, καὶ τὸ τέρμα τῦ βίυ, ταὐτόν. Παραφράζει δὲ τὴν τῦ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν ἔφη πρὸς Κροῖσον, ὅτε αὐτῷ τὰς θησαυρὰς ἐδείκνυ· ἡ δὲ ἦν, ὡς ὐ χρὴ πρὸ τελευλῆς ἄνδρα μακαρίζειν.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ὁ Ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπες συνημμένος ὡς ἐςὶ τῷ Τυράννῳ. Τῆς γὰρ παλρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπες ἤδη γηραιὸς ὢν ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῆς θυγαλρὸς Ἀνλιγόνης χειραγωγέμενος· ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων * αἱ θήλειαι περὶ τὸν παλέρα φιλοσοργότεραι †. Ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ πυθόχρησον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ, παρὰ ταῖς σεμναῖς καλεμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον. Τότε μὲν ἕν πρῶτον γέρονλες ἐγχώριοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέςηκεν, πυθόμενοι συνέρχονλαι ‡, καὶ διαλέγονλαι πρὸς αὐτόν· ἔπειλα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν γασὶν ἀπαγγέλλει τῶν παιδῶν, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τῷ Κρέονλος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν § εἰς τὰπίσω, ἄπρακλος ἀπαλλάττεται ‖. Ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, ἔτω τὸν βίον καταςρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα, τῶν θαυμασῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος ὐ μόνον τῇ παλρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτῷ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνόθεν· ὥςε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἐπιδείξαι |||, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιςα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτες ἔσεσθαι καὶ τῶν ἐχθρῶν

* Aldus, ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων. † Aldus, φιλοσοργότεραι. ‡ Aldus, ἔρχονται. § Aldus, ἀπαγαγεῖν αὐτὸν. ‖ Aldus, ἀπαλλάττεται. ||| Turn. ἀποδείξαι.

αὐτὸς κραθῆσειν ὑπολίθεται ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν ὅτε διασασιάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τέτων κραθήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον.

ΑΛΛΩΣ.

ΤΑ᾽ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι· πεπήρωται γὰρ, καὶ ἀφῖκται εἰς τὴν Ἀτθικὴν, ὁδηγέμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων Ἀντιγόνης· καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἐρινύων, ὃ ἔστιν ἐν τῷ καλεμένῳ Ἱππείῳ Κολωνῷ, ἕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππείε, καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἱστανται. Ἔστι γὰρ αὐτῷ πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν, ἢ μή ἐστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος· αὐτόθι κάθηται, καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται· ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐνταῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγέλλων ὅτι τις παρὰ τῷ χωρίῳ τέτῳ προσκάθηται. Καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χορῷ σχήματι μαθησόμενοι τὰ πάντα· πρῶτος ἓν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ Θυγατρὶ διαλεγόμενος. Ἄφαντος δέ ἐστι καθόλε ἡ οἰκονομία ἐν δράματι, ὡς ἑνὶ ἄλλῳ σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀτθικῇ ἐν τῷ Ἱππείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν θεῶν· ὁ δὲ Χορὸς συνέσηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΞΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ ΕΞ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Τέκνον τυφλῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
Χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι;
Σμικρὸν μὲν ἐξαιτῶν᾽α, τῷ σμικρῷ * δ' ἔτι
Μεῖον φέροντα· καὶ τόδ' ἐξαρκεῖ ἐμοί.
" Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν †
" Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον."
Ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν, εἴ τινα βλέπεις,

* ALDUS, μικρῷ. † TURN. in marg. παρὼν.

1. Τέκνον τυφλῦ γέροντος] Οἰδίπους εἰς Ἀθήνας παραγενόμενος, ἐρωτᾷ τὴν Θυγατέρα Ἀντιγόνην.

3. Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν] Ἔστι μὲν ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν ἕτω, τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ἢ, τίς ἡμᾶς σήμερον ὑποδέξεται; δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τῷ τίς μὴ φυσμαικῶς κειμένῃ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἢ ἄρθρου· ὥστε τῷ πόλις συνηθροίσθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν ἕτως, τίνας χώρους ἀφίγμεθα, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἢ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ὅτι δὲ τῷ τις ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν ἕτως, " Ὑπεὶρ " ἄλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοὸν τις ἄπλυτος." Μᾶλλον δὲ τὸ πρῶτον.

4. Σπανιστοῖς] εὐτελέσι. Τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις.

6. Μεῖον φέροντα] βραχύτερον ἀποφερόμενον τοῦ αἰτηθέντος· ἢ γὰρ ὅσα αἰτεῖ τις λαμβάνει.

Ib. Καὶ τόδ' ἐξαρκεῖ] ὅμως γοῦν τούτοις ἀρκούμενος.

7. " Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με."] ταῦτα με φέρειν, τὰ δυσχερῆ καὶ ὁ πολὺς περοίπνε χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. Πάθαι γὰρ αἱ συμφοραί. Ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διδάσκει. Ἀντὶ τοῦ, εἴθισμαι τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μεμελέτηκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9. Θάκοισιν] καθέδραις.

Ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
Στῆσόν με καὶ ξίδρυσον, ὡς συθοίμεθα
Ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
Ξένοι πρὸς ἀστῶν, χἀ *ν ἀκύσωμεν, τελεῖν.
ΑΝΤ. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπου, πύργοι μὲν, οἳ
Πόλιν σέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω·
Χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἀπεικάσαι †, βρύων
Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπλεροι
Δ' εἴσω κατ' αὐτὸν εὐσομοῦσ' ἀηδόνες.
Οὗ κῶλα κάμψον τῆδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.
Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι πρεσβάλης ὁδόν.
ΟΙΔ. Κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
ΑΝΤ. Χρόνου μὲν ἕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
ΟΙΔ. Ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσαμεν;

* Aldus, ἀςῶν ἃ *ν. † Turn. ἐπεικάσαι.

10. Ἢ πρὸς βεβήλοις] βαλοῖς. Βέβηλος γὰρ τόπος, ὁ ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσι. Καὶ βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρός. Εὐριπίδης Περσεσιλάῳ, "Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπλεσθαι δόμων." Καὶ, "Ἀείδω ξυνέλοισι· θύρας δ' ἐπίθεσθε, "βέβηλοι." Βεβήλοις ἦν, τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις, μηδὲ ἀνειμένοις θεοῖς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλους, καὶ τὰς ἀμυήτους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ, βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί.

11. Στῆσόν με] ζῆσόν με ἐκ τῆς ὁδοιπορίας καὶ μαθησόμεθα.

12. Μανθάνειν γὰρ ἥκομεν] εἰς γὰρ τοῦτο (φησὶ) ἐληλύθαμεν ἅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀστῶν μανθάνειν τί ἐστι πρακτέον ἡμῖν.

14. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπου] ἐκ ἐμπαροινεῖν βουλομένη τῷ παλαιπώρου ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ τῷ πάθει παρισοῦσα τὸ μέγεθος· πωρεῖν δὲ οἱ Ἡλεῖοι τὸ πενθεῖν φασί. Καὶ Ἀντίμαχος, Πῶρος τοί γ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔκαεσσε. Παρὰ τοῦτο ἂν ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

15. Ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω] γράφεται ὡς ἀνομμάτω· ὃ ἔστιν, ὡς τυφλῷ σημῆναι, πρόσω εἰσίν. Ὡς ἄν τις πρόσω ἀφορᾶν τεκμήραιτο, ὡς ἂν τις τὰ ὄμματα πόρρω ἔχων.

16. Ὡς ἀπεικάσαι] ὡς ἔοικεν ἐκ προόψεως τεκμήρασθαι.

17. Πυκνόπλεροι δ' εἴσω] οἷον, κατὰ τὸν χῶρον. Ἐκράτησε δὲ μεγάλως τῇ φράσει ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί.

18. Εὐσομοῦσιν] εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν.

19. Ἐπ' ἀξέστου πέτρου] γράφεται πάνυ. Ἐπὶ τῷ λιθίνῳ βάθρῳ.

20. Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι] προῆλθες μακροτέραν ὁδὸν ἢ ὡς ἥρμοζε γέροντι.

22. Χρόνου μὲν ἕνεκα] ἀντὶ τοῦ, δεδίδαγμαι τῷ χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ὁδηγοῦσα. Σύνηθες ἦν τὸ πρᾶγμα. Εἰς τὸ αὐτό. Τῷ μὲν χρόνῳ ἐ σύνειμί σοι χάριν, ἐ χρεία μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν.

1b. Οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε] ἐ χρείαν ἔχω (φησὶ) μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν. Δεδίδαγμαι γὰρ τοῦτο τῷ χρόνῳ· σύνηθες ἦν οὖν, ἐ δεῖ με μαθεῖν τοῦτο νῦν.

24. Τὰς

ΑΝΤ. Τὰς γῦν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, ὔ.
ΟΙΔ. Πᾶς γάρ τις ηὔδα τῦτον ἡμῖν ἐμπόρων.
ΑΝΤ. Ἀλλ' ὅςις ὁ τόπος, ἦ μάθω μολῦσά ποι;
ΟΙΔ. Ναὶ, τέκνον, εἴπέρ ἐςί γ' ἐξοικήσιμος.
ΑΝΤ. Ἀλλ' ἔςι μέν γ' οἰκητός· οἴομαι δὲ δεῖν
Οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶϊν ὁρῶ.
ΟΙΔ. Ἦ δεῦρο προςείχοντα κἀξορμώμενον;
ΑΝΤ. Καὶ δὴ μὲν ὖν παρόντα· χῷ, τι σοι λέγειν
Εὔκαιρόν ἐςιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.
ΟΙΔ. Ὦ ξεῖν', ἀκύω * τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμῦ
Αὐτῆς θ' ὁρώσης, ὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος
Σκοπὸς προσήκεις, τῶν ἀδηλῦμεν † φράσαι.
ΞΕΝ. Πρινὴ ‡ τὰ πλείον' ἱςορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας
Ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον ὐχ ἁγνὸν πατεῖν.
ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τῦ θεῶν νομίζεται;
ΞΕΝ. Ἄθικτος, ὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
Θεαί σφ' ἔχυσι, γῆς τε καὶ σκότυ κόραι.
ΟΙΔ. Τίνων; τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων.

* Ald. Turn. ἀκύων. † Turn. τῶν ἃ δηλῦμεν. ‡ Aldus, πρὶν νῦν.

24. Τὰς γῦν Ἀθήνας οἶδα] ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐσμὲν οἶδα· τίς δέ ἐςιν οὗτος ὁ δῆμος, ἀγνοῶ.

25. Πᾶς γάρ τις ηὔδα] τί ηὔδα; ὅτι αὐταί εἰσιν Ἀθῆναι.

Ib. Ἐμπόρων] ἀντὶ τῦ, ὁδοιπόρων. Διὸ τὸ χ.

26. Ἦ μάθω] ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος. Βύλει μάθω τίς ὁ πρὸ τῦ ἄςεος τόπος.

27. Ἐξοικήσιμος] ἀντὶ τῦ, ἐνοικήσιμος.

28. Οἴομαι δὲ δεῖν ὐδέν] ὐ δεῖν τῦ προελθῦσαν ἐρωτῆσαί με. Ἰδῦ γὰρ ἀνὴρ πάρεςι παρ' ὖ εἰσόμεθα. Οἷον, ὐκέτι δεῖν ἔοικε προϊῦσαν μανθάνειν περὶ τῦ τόπυ. Καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπυς ἀπολειφθῇ.

29. Νῶϊν ὁρῶ] συνίζησις.

30. Ἦ δεῦρο] κατ' ἐρώτησιν.

31. Χῷ, τι σοι λέγειν] καὶ ὅπερ σοι λέγειν εὔκαιρον νομίζεις, λέγε· ἀκύεται γάρ.

33. Τῆς ὑπέρ τ' ἐμῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης] τυτέςιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁρώσης.

34. Οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος] ὅτι αἴσιος ἡμῖν σκοπὸς ἀφῖξαι ὥςε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοῦμεν· ἢ, ὥςε φράσαι ἡμῖν ἅ σοι λέξομεν.

36. Πρινὴ τὰ πλείονα] ἀπόςηθι πρῶτον τῶν ἀβάτων, καὶ τότε ἐρώτα.

37. Χῷρον ὐχ ἁγνὸν] οἷον, σοὶ ὐχ ἁγνὸν, εἰ μὴ μόνοις ἱερεύσιν· ἢ οἷον, ὐκ ἀνειμένον καὶ βατόν.

39. Αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί] Φύλαρχός φησι δύο αὐτὰς εἶναι, τά τε Ἀθήνησιν ἀγάλματα, δύο. Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι.

ΞΕΝ. Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὢν
Εἶποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλά.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἵλεῳ * μὲν τόνδ' ἱκέτην δεξαίατο.
Ὡς ἐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.
ΞΕΝ. Τί δ' ἔστι τοῦτο;
ΟΙΔ. Ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
ΞΕΝ. Ἀλλ' ἐδὲ μένοι τἐξανισάναι πόλεως
Δίχ' ἐσὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ †.
ΟΙΔ. Πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς.
Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προσρέπω ‡ φράσαι.
ΞΕΝ. Σήμαινε· κὐκ ἄτιμος ἐκ γ' § ἐμοῦ φανῇ.
ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
ΞΕΝ. Ὅσ' οἶδα κἀγὼ, πάντ' ἐπισήσῃ κλύων.
Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔς', ἔχει δέ νιν
Σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς. Ὃν δ' ἐπισείβεις τόπον

* Aldus, ἵλεως.
‡ Ald. Turn. in marg. προλρέπω.
† Aldus, τί δρῶ.
§ Turn. ἐξ ἐμοῦ.

42. Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας] Ἐπιμενίδης Κρόνῳ φησὶ τὰς Εὐμενίδας. Ἐκ τῶν καλλίχορος γένεθλο χρυσῆ Ἀφροδίτη, Μοῖραί τ' ἀθάνατοι, καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ τελάρῃ μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐνυμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. Ἔνιοι δὲ μέλαιναν εἶναι φασὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ· τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὁλοκαυλώσαντι αὐταῖς δῖν μέλαιναν ἐν Καρνίᾳ τῆς Πελοποννησίας· Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

43. Εἶποι λεώς νιν] ἀντὶ τοῦ, αὐτάς. Διὸ τὸ Χ.

Ib. Ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλὰ] παρ' ὅσον ἄλλοι ἄλλοις ὀνόμασι καλοῦσιν αὐτάς. Ἄλλα ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας.

44. Ἀλλ' ἵλεω μὲν] ἵλεώ μοι αἱ Εὐμενίδες. Ἐγὼ γὰρ ἐκ ἀναγήσομαι ἐνθεῦθεν.

46. Τί δ' ἔστι τοῦτο] ἀντὶ τοῦ, διὰ τί ἐκ ἀνίσασαι;

47. Ξυμφορᾶς ξύνθημα] σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, τὸ καλισθῆσαί με εἰς Ἐριννύων ἱερόν.

49. Πρίν γ' ἂν ἐνδείξω] ἕως ἂ τῇ πόλει ἐνδείξω τί χρὴ ποιεῖν.

51. Προσρέπω] ἱκετεύω.

56. Ὁ πυρφόρος θεὸς] ὁ Ἥφαιστος.

57. Τιτὰν Προμηθεὺς] περὶ τοῦ τὸν Προμηθέα περὶ Ἀκαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἱδρύσθαι, Ἀπολλόδωρος γράφει ὕστως, Συνλιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ, καθάπερ ὁ Ἥφαιστος· καὶ ἐστὶν αὐτῷ παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς θεᾶς. Δείκνυται δὲ καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ᾗ τε Προμηθέως ἐστὶ τύπος καὶ τοῦ Ἡφαίστου πεποίηται

Χθονὸς καλεῖται τῆσθε χαλκόπους ὁδὸς,
Ἐρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι * γύαι
Τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
Ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τἄνομα
Τὸ τῆδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένον.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐσὶν, ὦ ξέν', ἃ λόγοις
Τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
ΟΙΔ. Ἦ γάρ τινες ναίουσι, τόνδε τὸν τόπον;
ΞΕΝ. Καὶ κάρτα τῆδε τῷ θεῷ γ' ἐπώνυμοι.
ΟΙΔ. Ἄρχει τὶς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
ΞΕΝ. Ἐκ τῆ κατ' ἄγυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
ΞΕΝ. Θησεὺς καλεῖται, τῷ πρὶν Αἰγέως τόκος.
ΟΙΔ. Ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
ΧΕΝ. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καλαρῦσων μόλοι;
ΟΙΔ. Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδανῇ μέγα.

* Ald. Turn. οἱ δὲ πλησίοι γύαι.

ται δὲ, ὡς καὶ Λυσιμαχίδης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς, πρῶτος καὶ πρεσβύτερος ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον ἔχων· ὁ δὲ Ἥφαιστος, νέος καὶ δεύτερος. Καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινὸς ἐσιν ἐν τῷ βάσει ἀποτελιπωμένος.

58. Χαλκόπους ὁδὸς] ὡς ἔτω τινὸς καλουμένη τόπου ἐν τῷ ἱερῷ. χαλκόπους ὁδὸ φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δι' αὐτῆς καλάδασιν εἶναι εἰς ἅδου. Καὶ Ἴσρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλκῆς ὁδῦ, καὶ Ἀσυδάμας. Καί τις τῶν χρησμοποιῶν φησὶ, Βοιωτοὶ δ' ἱππιοὺ πωλίσειχησι Κολωνὸν, Ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος ὑδός. Τὸ ἑξῆς, ὃν δ' ἐπισείσεις τόπον χθονὸς τῆσδε, καλεῖται χαλκόπους ὁδός. Οὕτως δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκῦ ἐν τῷ Κολωνῷ.

59. Οἱ δὲ πλησίοι γύαι] γράφεται, αἱ δὲ πλησίον γύαι.

62. Τὸ τῆδε κοινὸν] τὸ τῇ Κολωνῷ ὄνομα κοινὸν φέρουσι πάντες, ὠνομασμένοι Κολωνιάται δηλονότι.

64. Ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον] τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρᾳ πλέον τιμώμενα, ἢ τοῖς λόγοις.

66. Ἐπώνυμοι] Κολωνιάται καλέμενοι.

67. Ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος] ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐσὶν ἡ ἰσχὺς; τέλεγε, δημοκρατίαν.

72. Ἢ καλαρῦσων μόλοι] παρασκευάσων, εὑρεπίσων. Ὅμηρος· "ἠρύνατο δ' ἐρέτμα" "καὶ Κλυταιμνήσρα δόλον ἤρυε." τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς τί προσλέξων αὐτῷ μόλοι τὶς. Ἢ πρὸς τί εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν.

73. Ὡς ἂν προσαρκῶν] τὰ αὐτὰ αὖθις ἐρεῖ, ὅτι ἐπ' ὠφελείᾳ τῦτο γίγνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαπτόντων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποπεμψάντων.

Ib. Κερδανῇ μέγα] τῦτο καὶ μετὰ ταῦτα ἐρεῖ, ὅτι οἱ μὲν δεξάμενοι αὐτὸν μεγάλα κερδανῦσιν, οἱ δ' ἀποπεμψάμενοι, βλαβήσονται.

77. Τᾶ

ΞΕΝ. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
ΟΙΔ. Ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.
ΞΕΝ. Οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς· ἐπείπερ εἶ
Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος,
Αὐτοῦ μέν' οὗπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ
Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ μὴ κατ' ἄστυ δημόταις
Λέξω τάδ' ἐλθών· οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε
Εἰ * χρή σε μίμενειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.
ΟΙΔ. Ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;
ΑΝΤ. Βέβηκεν. Ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
Ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.
ΘΙΔ. Ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας
Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
Ἐνταῦθα κάμψειν † τὸν ταλαίπωρον βίον.

* Aldus, Ἡ. † Aldus, κάμπτειν.

77. Τοῦ δαίμονος] τῆς τύχης.
78. Αὐτοῦ] αὐτόθι.
85. Ὦ πότνιαι δεινῶπες] τὸ ἐντελὲς, ὦ πότνιαι. Ὁ δὲ νοῦς, οὕτως, ἐπειδὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτέ μοι καὶ τῷ χρήσαντί με Ἀπόλλωνι.
Ib. Εὖτε νῦν] ὅτε, ἐπειδή.
87. Ἀγνώμονες] ἐναντιογνώμονες, ἀσύγνωστοι.
90. Χώραν τερμίαν] τερμίαν αὐτῶ, εἱμαρμένην. Ἐφ' οἷς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν.
91. Καὶ ξενόστασιν] γράφεται καὶ καλάστασιν.
91. Ἐνταῦθα κάμψειν] εἰσί γε οἵ φασι τὸ μνῆμα τοῦ Οἰδίποδος ἐν ἱερῷ Δήμητρος εἶναι ἐν Τεωνῷ, μεταγαγόντων αὐτὸν ἐκ Κεοῦ τινος ἀσήμου χωρίου. Καθάπερ ἱστορεῖν φησιν Ἀρίζηλον Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Θηβαϊκῶν, γράφων οὕτως. Οἰδίπου δὲ τελευτήσαντος, καὶ τῶν φίλων ἐν Θήβαις θάπτειν αὐτὸν διανουμένων, ἐκώλυον οἱ Θηβαῖοι διὰ τὰς προγεγενημένας συμφορὰς, ὡς ὄντος ἀσεβοῦς· οἱ δὲ, κομίσαντες αὐτὸν εἴς τινα τόπον τῆς Βοιωτίας, καλούμενον Κεὸν, ἔθαψαν αὐτόν. Γιγνομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κώμῃ κατοικοῦσιν ἀτυχημάτων τινῶν, οἰηθέντες αἰτίαν εἶναι τούτων τὴν Οἰδίπου ταφὴν, ἐκέλευον τοὺς φίλους ἐκβαλεῖν αὐτόν ἐκ τῆς χώρας. Οἱ δὲ ἀπορούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀνελόντες ἐκόμισαν εἰς Ἐτεωνόν.

Κέρδη μὲν οἰκήσονλα τοῖς δεδεγμένοις,
Ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν·
Σημεῖα δ' ἦξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
Ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
Ἔγνωκα μέν νυν ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἀ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πλερὸν
Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος· ἀ γὰρ ἂν πόλε
Πρώταισιν ὑμῶν ἀνδέκυρσ' ὁδοιπορῶν *,
Νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἕζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλά μοι, θεαὶ,
Βίᾳ, κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε
Πέρασιν ἤδη καὶ καλασροφήν τινα,

* Turn. ὁδοιπόρων.

σνόν. Βελόμενοι δὲ λάθρα τὴν ταφὴν ποιήσασθαι, καθαθάπλεσι νυκτὸς ἐν ἱερῷ Δήμητρος, ἀγνοήσανλες τὸν τόπον. Καθαφανὲς δὲ γενομένε, πέμψανλες οἱ τὸν Ἐτεωνὸν καλοικοῦνλες, τὸν Θεὸν ἐπηρώτων τί ποιήσασιν. Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε μὴ κινεῖν τὸν ἱκέτην τῆς Θεᾶς· διόπερ αὐτῇ τέθαπλαι. Τὸ δὲ ἱερὸν φασιν Οἰδίπόδειον κληθῆναι.

93. Κέρδη μὲν οἰκήσονλα] ὁ ποιητὴς χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις τοῦτό φησιν· ἐδόκει γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλες διαφέρεσθαι.

96. Ἢ σεισμὸν, ἢ βροντὴν] ταῦτα ἐπὶ τέλει τῆ δράμαλος γίγνοῦλαι.

98. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἀ πιστὸν] οἷον, κατὰ διάνοιαν, φησὶν, ἐξ ὑμῶν τῶν Θεῶν εἰς τὸν τόπον ἀφῖγμαι.

Ib. Πτερὸν] οἰωνὸν, τὴν, πλέρασιν τῆς διανοίας.

101. Νήφων ἀοίνοις] ἀοίνες αὗτὰς λέγει, ὅτι ἀ σπένδεῖαι οἶνος αὐτᾶῖς, ἀλλ' ὕδωρ. Διὸ καὶ νηφάλιαι καλεῖνλαι αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Πολέμων δὲ ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ Θεοῖς νηφαλίης φησὶ Θυσίας γίγνεσθαι, γράφων ἅτως, Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τοιάτοις ἐπιμελεῖς ὄνλες, καὶ τὰ πρὸς τὺς Θεὺς ὅσιοι, νηφάλια μὲν ἱερὰ Θύσι Μνημοσύνη, Μούσαις, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ ἐραίᾳ. Φιλόχορος δὲ καὶ περὶ τινων ἄλλων Θυσιᾶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ δευλέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως Θυγαλράσι. παὶ ἀ μόνον Θυσίας νηφαλίης, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ ἐξέκαιον. Κράτης μὲν ὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάμπλα νηφαλία φησὶ προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέςερόν φησι, τὰ μήτε ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν Θύμων, νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτη φησὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρες Θυσίας ταύτη κεχρῆσθαι· ἐξ ἧ καὶ πύνομα λαβεῖν τὸν Θύμον, ὡς παρὰ τὴν Θύμίασιν καὶ τὴν Θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς. Εἰσὶ δὲ καί τινες τὸ παράπαν ἄσπονδοι Θυσίαι κατὰ τύχην εἰς ἔθος παρελθοῦσαι.

Ib. Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην] ὅ ἄνω εἶπε, τοῦδ' ἐπ' ἀξέςῳ πέτρῳ.

102. Ἀσκέπαρνον] ἄγλυφον, καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυςον, ἐκ εἰργασμένον.

104. Πέρασιν ἤδη] πέρασιν ἀντὶ τοῦ, πέρας, ὅ ἐςι τελευλήν. Τὸ δὲ ἑξῆς, βίᾳ πέρασιν.

Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
Μόχθοις λαΐρεύων τοῖς ὑπερλάτοις βροτῶν.
Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίᾳ σκότῳ,
Ἴτ', ὦ μεγίσης Παλλάδος καλέμεναι
Πασῶν Ἀθῆναι τιμωλάτη πόλις,
Οἰκεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπυ τόδ' ἄθλιον
Εἴδωλον· ἐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.
ΑΝΤ. Σίγα· πορεύονται γὰρ ὧδε * δή τινες
Χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.
ΟΙΔ. Σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδῦ πόδα
Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
Τίνας λόγους ἐρῶσιν· " ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
" Ἔνεσιν ἡ ὑλάβεια τῶν πονημένων."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ὅρα † τίς ἆρ' ἦν; πῆ ναίει; πῆ κυρεῖ,
Ἐκλόπιος συθεὶς ὁ πάνλων
Ὁ πάνλων ἀκορέσαλος;
Λεύσσετ' αὐτὸν· προσδέρκου,
Προσφθέγγου πανλαχῆ. Πλανάτας,
Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, ὑ-

* Aldus, οἶδε. † Turn. Ἆρα.

105. Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως] εἰ μὴ δοκῶ ὑμῖν ἐλατόνως ἔχειν τὰ κακὰ, καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν.

107. Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι] εὐφήμως τὰς Ἐριννύας γλυκείας φησὶν, ἵνα μὴ πικραὶ αὐτῷ γένωνται.

112. Σίγα· πορεύονται] τὴν εἰσαγωγὴν τῇ χορῇ εὐαφόρμως θέλει ποιήσασθαι.

114. Σιγήσομαί τε] ἵνα μὴ πρὸς τέτυς ὁ χορὸς προπυνθανομένυς γένηται, ἀλλὰ τηρηθῇ θησεῖ παραλιπομένῳ.

116. Τίνας λόγους ἐρῶσι] δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλσος.

Ib. Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν] ἐν γὰρ τῷ προμαθεῖν ἔννοια καὶ σπέψις γίγνεται. Οὐ γὰρ τὸν φόβον φησίν.

Ib. Ἐν τῷ γὰρ] γνωμικόν.

118. Ὅρα· τίς ἆρ' ἦν] ὁ χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν πεπυσμένος ὅτι προσκαθέζεταί τις τῷ ἱερῷ τόπῳ τούτῳ, τὰ πρῶτα ὑποχαλεπαίνοντες φασι, τίς ἄρα ἐστίν; ἢ πῶς διαίρεσει;

119. Ἐκλόπιος συθεὶς] ἀπὸ ξένυ τόπυ ὁρμήσας.

120. Ὁ πάνλων ἀκορέσαλος] παρ' ὅσον ἀδεὶς αὐτῷ τῶν ἄλλων ἤρκεσε τόπων, ἀλλ' ἐπὶ τῶτον ἦλθεν ἀφόβως. Οἷον, ὁ μηδενὶ τῶν ἄλλων

δ' ἐγχώριος· προσέβα γὰρ ἐ-
κ' ἂν ποτ' ἀσιδὲς ἄλσος ἐς
Τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
Ἃς τρέμομεν λέγειν,
Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως,
Ἄφωνος, ἀλόγως, τὸ τᾶς
Εὐφήμου σόμα φρονίδος
Ἰένλες· τάδε νῦν τιν' ἥκειν
Λόγος, ὐδὲν ἄζον-
θ' *, ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν ὅπω
Δύναμαι τέμενος
Γνῶναι πῶ μοι ποτὲ ναίει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ
Τὸ φαλιζόμενον.

ΧΟΡ. Ἰὼ, ἰώ·

* Turn, ἄγονθ.'

λων τόπων ἀρκεσθεὶς, ἀλλ' ἐπὶ τῦτον ἥκων ἀπληρώτως, ὅτι τοσάτη τότε παρακειμένη, εἰς τὸν ἄλσον ὥρμησεν.

124. Οὐδ' ἐγχώριος] πάντως (φησὶ) ξένος ἐστὶν, ἀγνοῶν· ὁ γὰρ ἂν ἐπέβαινεν εἰ ἤδει.

125. Ἀσιδὲς] ἄλσον. ἀπροσπέλαστον.

126. Ἀμαιμακέταν] ἀκαλαμαχήταν, ἢ ἀπροσπελάστων.

128. Καὶ παραμειβόμεθ' ἀδέρκτως] ὁ προσελέποντες, ἀλλ' ἢ καλαμούντες, ἢ κύπτοντες.

129. Ἄφωνος, ἀλόγως] παριόντες (φησὶν) ἐπὶ ταύτας τὰς θεὰς, ἄλλο ὐδενὸς λόγον ποιύμεθα, ἀλλὰ σιωπὴν ἔχομεν. Ἐν ἑαυτοῖς δὲ μένον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλεγόμεθα· ὁποῖοι γιγνόμεθα ὅταν μάλιστα ἔν τινι φρικωδεστάτῳ γενώμεθα φόβῳ. Ἄκρως δὲ καινότερον διανόημα ἐξήνεγκε μετὰ καλασκευῆς.

130. Εὐφήμου σόμα φρονίδος] σόμα λέγει τὴν φωνήν· σόμα γὰρ ἡ φωνή. Ὅμηρος·

"Πολέμου σόμα."

Καὶ Σοφοκλῆς·

"Χαλκοσόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς."

Ὁ δὲ νῦν τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φρονίδος ἰένλες. Ὅ ἐστι, μετὰ φρονίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν ἀφιέντες. Ἦγων, εὐφημοῦντες καὶ καθ' ἑαυτὰς συλλογιζόμενοι εὔφημα. Οἱ δὲ τὸ εὐφήμου, ἀντὶ τοῦ, σιωπηλῆς· τὸ γὰρ εὐφημεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τάττεται.

132. Οὐδὲν ἄζονθ'] ὐδὲν σέβοντα, ἀσεβῆ. Γράφεται, ὐδὲν λιάζοντα, ἀντὶ τοῦ, ὐκ ἐκλειπόμενον ἃ προσήκει.

133. Ὃν ἐγὼ λεύσσων] τὸ ἐξῆς. Ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν τέμενος, ὅπως δύναμαι γνῶναι πῶ μοι ποτὲ ναίει· ἤγων, διαλείβει.

137. Τὸ φαλιζόμενον] τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν.

Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔ. Μή μ' ἱκέλευε προσίδῃτ' ἄνομον.

ΧΟΡ. Ζεῦ Ἀλεξήτωρ *, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔ. Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
Πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
Δηλῶ † δ' ἐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοθρόοις
Ὄμμασιν εἶρπον,
Καὶ σμικροῖς μέγας ὥρμευ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἔ, ἔ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ
Ἧσθα φυλάλμιος, δυσαίων
Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι.
Ἀλλά γ' ἐ μὰν ἔν γ' ἡμῖν ‡
Προσθήσεις τάσδ' ἀράς· περάς γὰρ,
Περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-

* Ald. Ἀλεξῆτορ. † Turn. Δῆλον. ‡ Ald. ἐμοί.

139. Δεινὸς μὲν ὁρᾶν] ἀσεβής. Οὕτω ἀκριβῶς αὐτὸν ἑωρακότες, τῆτό φασι.

140. Προσίδῃτ' ἄνομον] λείπει τὸ ἀς, ἵν' ᾖ, ὡς ἄνομον.

142. Οὐ πάνυ μοίρας] ἐ πάνυ μοίρας εἰμὶ πρώτης εἰς τὸ εὐδαιμονῆσαι. Ἤγουν, ἐκ ἀγαθῆς μοίρας εἰμὶ, ἀλλὰ κακῆς· ἤγουν, ἐ πάνυ τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας, τἐναντίον δὲ τῆς κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης.

144. Δηλῶ] δηλῶ τὸ δυσυχὲς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

146. Καὶ σμικροῖς μέγας] ἤγουν, ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν ἐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον, εἰ μὴ ἦν δυσυχής. Τῆτο δέ φησι πας' ὅσον μέγας ἂν κατὰ μέγεθος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς δυσαλρὸς ὁρμῶ.

Ib. Καὶ σμικροῖς μέγας ὥρμευ] τὸ ἐπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμων, ἀντὶ τῦ, ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν ἐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον, εἰ μὴ ἦν δυσυχής. Ἢ ὅτι μέγας ἂν κατὰ μέγεθος καὶ ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς δυσαλρὸς ὁρμῶ.

148. Ἧσθα φυλάλμιος] ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως, καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας.

Ib. Δυσαίων] δυσυχὴς καὶ γέρων εἶ, ὡς ἐςι σοχάζεσθαι ἐκ τῦ εἴδης. Φυλακλικῶς δὲ καὶ τῆτο λέγησιν, ἅρλι ἑωρακότες αὐτὸ τὸ σχῆμα. Τὰ πρῶτα γὰρ ἐκ ἑωρακότες αὐτὸν ἀλλ' ἀγνοῦντες, φασὶν, ἆρα πηρὸς ἦσθα καὶ τοιῦτος ἐγεννήθης; ὑδέπω γὰρ τἄλλα παθήματα ἴσασιν αὐτῦ.

149. Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι] λείπει τὸ εἶ.

150. Ἀλλ' ἐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ] ἀλλ' ἐκ ἄν μη (φησὶν) αἰτιάση ὡς μὴ προμηνύσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερόν· ἐὰν γάρ τις (φησὶν) ἀγνοῦντά τινα καὶ μιαίνοντα τόπον ἄβατον μὴ διδάξῃ, αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀραῖς. Οὐκ ἐμοὶ ἦν (φησὶ) προσθήσεις τὴν σὴν ἀράν. Παραγέλλω γάρ σοι μὴ πατεῖν τὸν ἄβατον τόπον.

151. Περᾶς γὰρ, περᾶς] ἕτω Δίδυμος· βαδίζεις γὰρ εἰς ὃ ἐ προσήκει χωρίον ἐπιβαίνειν.

152. Ἀλλ' ἵνα τῷδε] καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν

φθέγκῳ μὴ προσπέσῃς νάπει
Ποιάεντι, κάθυδρος ἕ
Κρατὴρ μειλιχίων πόλῶν
Ῥεύμαλι συνῤρέχει,
Τὸν *, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι.
Μελάσαθ', ἀπόβαθι· πολ-
λὰ κέλευθος ἐρητύει.
Κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
Λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
Πρὸς ἐμὰν λέσχαν ἀβάτων † ἀποβὰς,
Ἵνα πᾶσι νόμος,
Φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκε.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Θύγαλερ ποῖ τις φρουλίδος ἔλθῃ ‡;
ΑΝΤ. "Ὦ πάτερ, ἀσοῖς ἴσα χρὴ μελεᾶν,
"Εἰκούλας ἃ δεῖ, κοὐκ ἄκούλας §."

* Ald. τῶν. † Ald. ἀπ' ἀβάτων. ‡ Turn. ἔλθοι.
§ Ald. ἀκούλας.

τέραν συνήθειαν εἰώθαμεν λέγειν ἤτως, ἵνα παραγένῃ πρὸς ἐμὲ, βέλομαί σοι σημαίνειν. Τὸ δὲ ἑξῆς, ἀλλ' ἵνα τῶδε μὴ προσπέσῃς νάπει ποιάεντι, μελάσθι. Ποίῳ νάπει; ὅπου κρατὴρ ὕδαλος πλήρης συγκρινᾶται ῥεύμαλι γλυκέων πόλῶν.

153. Ἵνα μὴ προσπέσῃς] ἀντὶ τοῦ, μὴ προσπέσῃς.

Ib. Τῷδ' ἐν ἀφθέγκλῳ] τὸ νάπος ἀφθέγκλον εἴρηκε διὰ τὰς προδεδηλωμένας αἰτίας.

154. Κάθυδρος ἕ] ὅπου ὕδαλος πλήρης.

155. Μειλιχίων πόλῶν] γλυκέων πόλῶν, ὅ ἐστι μέλλος, ᾧ μειλίσσουσι τὰς θεάς. Συγκιρνᾶται γὰρ ταύταις ταῖς θεαῖς ὕδαλος καὶ μέλλος κεράμα.

157. Ξένε πάμμορ', εὖ] ὦ περὶ πάντα δυσυχής.

158. Μελάσαθι] ἀπόβηθι· ἤτω πολλά ἐστι τὰ κωλύοντά σε προσμένειν καὶ ἴσασθαι ἐν τῷ ἄλσει.

Ib. Πολλὰ κέλευθος ἐρητύει] οἷον, πολλή ἐστιν ἡ ὁδὸς διαχωρίζουσά σε ἡμῶν. Δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ὅτι πόῤῥωθεν προσφωνοῦσιν αὐτὸν, μὴ δυνάμενοι ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ· καὶ ταῦτα εἰπόντων, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπους προσέρχεται, καὶ ἴζεται ὥσπερ ἐν τῷ ἁδῷ τῷ χωρίῳ.

164. Φώνει] εἰ θέλεις μέ τι ἐρωτῆσαι, πρωτον ἀποσὰς τῶν ἀβάτων, καὶ ἐπισὰς τοῖς βατοῖς τόποις, ἤτως ἐρώτα με.

166. Ἀσοῖς ἴσα χρὴ μελεᾶν] ἃ ἐκεῖνοι ἀσκοῦσιν, τάτων καί σε δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν.

167. Εἰκούλας ἃ δεῖ] πρὸς τὸ, Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.

Πρόσθιγε νῦν μȣ.

ΟΙΔ. Ψαύω καὶ δή.

Ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
Σοὶ πιςεύσας, καὶ μεταναςάς.

ΧΟΡ. Οὔτοι· μὴ ποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων,
Ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΟΙΔ. Ἔτ' ȣ̃ν ἔτι προβῶ;

ΧΟΡ. Ἐπίβαινε πρόσω.

ΟΙΔ. Ἔτι;

ΧΟΡ. Προσβίβαζε, κȣ́ρα,
Πρόσω· σὺ γὰρ ἀΐεις.

ΑΝΤ. Ἕσπεο μὰν, ἕσπε' ὧδ' ἀμαυρῷ
Κώλῳ, πάτερ, ᾇ σ' ἄγω· τόλμα ξεῖνος
Ἐπὶ ξείνης, ὦ τλᾶμον, ὅ,τι
Καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον *
Ἀποςυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔ. Ἄγέ νυν σύ με, παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας
Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν †,
Τὸ δ' ἀκȣ́σωμεν ‡,
"Καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν."

ΧΟΡ. Αὐτȣ̃· μηκέτι τȣ̃δ' ἀντιπέτρȣ

* Turn. in marg. ἄθλιον. † Turn. εἴποιμεν. ‡ Turn. ἀκȣ́σαιμεν.

171. Σοὶ πιςεύσας] κατά τινα συνήθειαν ποιητικὴν πληθυντικὸν προειπὼν, ἑνικὸν ἐπέζευξεν.

178. Σὺ γὰρ ἀΐεις] οἷον, αἰσθάνῃ πȣ̃ ἐσμέν.

180, 181. Ξεῖνος ἐπὶ ξείνης] ξένος ὢν ἐπὶ ξένης τόλμα, ὦ τλᾶμον, ταῦτα φιλεῖν, ἃ καὶ ἡ πόλις φιλεῖ, ἐκεῖνα δὲ μισεῖν ἃ καὶ ἡ πόλις μισεῖ.

182. Τέτροφεν] ἔχει.

184, 185. Ἵν' ἂν εὐσεβείας ἐπιβαίνοντες] ὅπȣ ἂν εὐσεβῶς πατȣ̃ντες, τὸ μὲν εἴπωμεν, τὸ δ' ἀκȣ́σωμεν, ἀντὶ τȣ̃, τῶν βατῶν τόπων.

187. Καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν] καὶ μὴ τῇ αὐτῶν ἐνδείᾳ ἐναντιώμεθα.

188. Ἀντιπέτρȣ] ἰσοπέτρȣ· χαλκȣ̃.

189. Βήματος]

Βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.
ΑΝΤ. Οὕτως;
ΧΟΡ. Ἅλις, ὡς ἀκούεις.
ΟΙΔ. Ἧσθω *;
ΧΟΡ. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου
Λάου βραχὺς ὀκλάσας.
ΑΝΤ. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ
(Ἰώ μοι, μοι)
Βάσει βάσιν ἁρμόσαι.
Γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
Πρόσκλινον φιλίαν ἐμάν.
ΟΙΔ. Ὤι μοι δύσφρονος ἄτας,
ΧΟΡ. Ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
Αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν·
Τίς ὢν πολύπονος ἄγῃ· τίνα σοῦ
Πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.
ΟΙΔ. Ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μή——
ΧΟΡ. Τί τόδ' ἐννέπεις, γέρον;
ΟΙΔ. Μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρῃ τίς γ' εἰμὶ,
Μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων †.

* Ald. Ἧ 'σθω. † Turn. in marg. μαςεύων.

189. Βήματος] τοῦ κατ' ἴσον βεβηκότος τῷ πέτρῳ, ὅπερ ἄνω εἶχε χαλκὸν οὐδόν. Τοῦτον δὲ τὸν πέτρον ὑποτίθεται τοῦ ἀβάτου ὅριον. Ἄλλως· Βήματος, τοῦ οὐδοῦ· ἀντιπέτρου δὲ, ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκὸς ἦν.

Ib. Κλίνῃς] γράφεται καὶ κινήσῃς.

192. Ἡσθῶ] ἀντὶ τοῦ, καθεσθῶ, ἀπὸ τοῦ ἕω. Γράφεται ἡςᾶ· ὃ καὶ βέλτιον.

193, 194. Ἐπ' ἄκρου Λάου] ἀπὸ τῆς λᾶος ἐςὶ παροξυνομένης εὐθείας, ἀπὸ γενικῆς τῆς, Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς· οὕτως Ἡρουδιανὸς ἐν τῷ ε τῆς καθόλου.

195. Ἐμὸν τόδε] τὸ ὁδηγῆσαί σε· ἢ τὸ ἁρμόσαι σοῦ ἐφ' ἡσυχίας τὴν βάσιν τῇ καθέδρᾳ.

198. Γεραιὸν ἐς χέρα] τὸ ἑξῆς οὕτω, γεραιὸν σῶμα σὸν προκλίνας ἐς χέρα φιλίαν ἐμήν. Τὸ δὲ κλίνας ἀπὸ τῆς μετοχῆς ἤρτηται, ἀντὶ τοῦ, κλίνας ἔσω. Σχηματίζει δέ πως αὐτὸν καὶ εὐθετίζει ἡ Ἀντιγόνη.

201. Ὅτε νῦν χαλᾷς] ὅτε νῦν εἴκεις καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τὸ ἐξελθεῖν· λέγει δὲ, ἐκ τοῦ ἱεροῦ.

202. Τίς σε ἔφυ] γράφεται καὶ, τίς ἔφυς.

203. Τίς ὢν πολύπονος ἄγῃ] γράφεται καὶ, τίς ὁ πολύπονος. Τίς ὢν ἄγῃ ἀπὸ τῆς σῆς πόλεως· ἢ οὕτως· τίς ὢν διὰ πολλῶν πόνων ἄγῃ.

205. Ἀπόπτολις] ἔρημος καὶ ἄπολις εἰμί.

Ib. Ἀλλὰ μὴ] τὸ ἑξῆς· ἀλλὰ μὴ με ἀνέρῃ τίς εἰμι, μηδὲ ἐξετάσῃς. Ἐμπαθὲς δὲ τὸ χωρίον,

ΧΟΡ. Τί τόδε;

ΟΙΔ. Δεινὰ φύσις.

ΧΟΡ. Αὔδα.

ΟΙΔ. Τέκνον, ὤμοι, τί γεγωνῶ;

ΧΟΡ. Τίνος εἶ σπέρμαλος,
Ξένε *, φώνει ταλῃρόθεν.

ΟΙΔ. Ὤιμοι ἐγὼ τί πάθω, τέκνον ἐμόν;

ΑΝΤ. Λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχαρα μένεις †.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐρῶ· ἐ γὰρ ἔχω καλακρυφάν.

ΧΟΡ. Μακρὰ μέλλεί γ' ‡, ἀλλὰ ταχύνεε.

ΟΙΔ. Λαΐᾳ ἵζέ τιν' ἀπόγονον;

ΧΟΡ. Ὦ, ὦ· ἰὲ, ἰέ.

ΟΙΔ. Τό, τε Λαβδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡ. Ὦ Ζεῦ·

ΟΙΔ. Ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡ. Σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;

ΟΙΔ. Δέος ἴσχεε μηδὲν, οσ' αὐδῶ.

ΧΟΡ. Ἰώ· ὦ, ὦ.

ΟΙΔ. Δύσμορος.

ΧΟΡ. Ὦ, ὦ.

ΟΙΔ. Θύγαλερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

* Ald. Ξεῖνε. † Turn. in marg. βαίνεις.
‡ Ald. μέλλετ', ἀλλὰ.

χωρίον, τῶν μὲν, σπευδόντων μαθεῖν, τῷ δὲ, καλοκαγαθίας γέγειν· οἱ δὲ, διὰ βραχέων ἀκέσαντες, τἄλλα συμβάλλεσιν. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἐπίστασθαι τὰς Ἀθηναίας τὰ ἐν Θήβαις πραττόμενα, μάλιστα ἔτος ἐπισήμων ὄντων τῶν κατὰ τὴν Σφίγγα.

210. Δεινὰ φύσις] ἡ ἐμὴ γένεσα δεινή ἐστι καὶ ἀθλία.

217. Καλακρυφάν] ἀποφυγὴν τῷ μὴ εἰπεῖν.

219. Λαΐᾳ ἵζέ τιν'] εὖ διαλέθεσθαι γνωριζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τὸν Οἰδίποδα, ὑπὲρ τῷ μὴ γενεαλογῆσαι ἄνωθεν ὀχλεῖν αὐτὸν τοῖς θεωμένοις. Ἀλλ' ὅγε Εὐριπίδης τοιοῦτος. Ἐν γῇ ταῖς Ἱκέτισι τὸν Θησέα ὑπολέθεσθαι τὰς περὶ τὸν Ἄδραστον ἀγνοίας, ἕνεκα τῷ μηκύναι τὸ δρᾶμα.

225. Δέος ἴσχεε] ὅσα (φησὶ) λέγω περὶ τούτων, μηδὲν φοβεῖσθε. Δεῖ δὲ προσυπακοῦσαι ψευσαμένῳ.

229. Τί κύρσει] τί προθήσεται ἡμῖν; ὁρῶ γὰρ τύτες μυσαττομένες με.

230. Ἔξω

ΧΟΡ. Ἔξω πόρσω * βαίνετε χώρας.
ΟΙΔ. Ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις;
ΧΟΡ. Οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται,
Ὧν προπάθῃ †, τὸ τίνειν.
" Ἀπάτα δ' ἀπάταις
" Ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα,
" Πόνον ȣ̓ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν."
Σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων
Πάλιν ἔκτοπος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
Χθονὸς ἔκθορε, μήτι πέρα χρέος
Ἐμᾷ πόλει προσάψῃς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΤ. Ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
Γεραὸν ἀλαὸν πατέρα ‡ τόνδ' ἐμόν
Οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων

* Ald. πρόσω. † Turn. in marg. προσπάθῃ.
‡ Ald. Γεραὸν πατέρα.

230. Ἔξω πρόσω βαίνετε χώρας] ἀκούσαντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀξιοῦσιν ἐξιέναι τοῦ χωρίου· φησὶν οὖν ὁ Οἰδίπους, ὅτι πρότερον ὑπέσχεσθε τοῦ μὴ ἐκβαλεῖν με. Οἱ δέ φασιν, ȣ̓δεμία τίσις ἔρχεται τοῖς προπαθοῦσιν, ἀντιτιμωρουμένοις. Καὶ ἡμεῖς οὖν, ἀπατηθέντες ὑπὸ σοῦ, ἐν μέρει ἀπατῶμέν σε. Πέφρασται δὲ δυνατῶς. Μοῖρα δὲ, ἡ ἐξ Ἐριννύων δηλαδή· μοίρας γὰρ νῦν τας Ἐριννύας ἀκουστέον.

233. Ὧν προπάθῃ, τὸ τίνειν] λείπει ἡ Διὰ, ἵν' ᾖ, διὰ τὸ τιμωρεῖν ὑπὲρ ὧν ἂν προπάθῃ.

234. Ἀπάτα δ' ἀπάταις] ἡ δὲ ἀπάτη (φησὶ) παραβαλλομένη καὶ ἀντισυμένη ἑτέραις ἀπάταις, πόνον ἔχειν ἀντιδίδωσι τῷ ἀπατήσαντι ἐξ ἀρχῆς, καὶ ȣ̓ χάριν· καὶ αὐτοὶ οὖν νομίζουσι προσδεδέχθαι αὐτὸν καὶ ἐπηγγέλθαι τὴν ἀσφάλειαν αὐτῷ, ἀπατώμενοι καὶ ȣ̓ πρότερον ἐπεγνωκότες ὅτι οἰκείοις ἐνέχεται μιάσμασι. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος· καὶ ἐκεῖνος γὰρ ἀπατηθεὶς ὤμοσεν.

238. Ἄφορμος] ἀφορμηθείς.

241. Ὦ ξένοι αἰδόφρονες] τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τοῦ Χοροῦ τὸ τετράστιχον ἀθετοῦνται. κρεῖττον γὰρ, φασὶν, εὐθέως τῷ δικαιολογικῷ χρήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς. Ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς ȣ̓κ ἐν καιρῷ ἐστὶν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ· ὥστε ἐπαφρόδιτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν. Καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον ἡ Ἀντιγόνη πληροῖ. Ἐπεὶ μέντοι ȣ̓τοι ȣ̓ πείθονται, τότε δικαιολογικώτερον καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἑξῆς ὁ Οἰδίπους, ὅτι ἀκούσιά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἁμαρτήματα. Καὶ εἰ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεται δυνάμεως τοῦ ποιητοῦ, καθόλου θαυμαστή τις ἐστὶν ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος· ȣ̓δὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὕρομεν.

241, 242. Ἀλλ' ἐπεὶ Γεραὸν] ἐπειδὴ γάρ ἐστιν ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ Δὲ· ὁ δὲ Δὲ ἀντὶ τοῦ Δὴ, πλεονάζει ὁ ἀλλά.

242. Γεραὸν ἀλαὸν] ἐκ τοῦ ἐπιθέτου νεύει εἰς τὴν τοῦ πατρὸς ἀπολογίαν.

243, 244. Ἔργων Ἀκόντων] τῶν ἀκουσίων, ἢ τῶν ἀπαρεσκόντων ὑμῖν.

Ἀκούων ἀΐοντες αὐδάν,
Ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,
Ὦ ξένοι, οἰκτείραθ', ἃ πάλαι ὑπερ
Τᾶς μᾶς ἄλομαι, ἄλομαι, ἐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
Ὡς τις ἀφ' αἵματος
Ὑμετέρᾳ προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
Αἰδᾶς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῷ
Κείμεθα πλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
Τὰν ἀδόκητον χάριν,
Πρός σ' ὅ,τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἄλομαι,
Ἢ τέκνον, ἢ λόγος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
" Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν *, ὅστις ἂν, εἰ
" Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο."

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
Οἰκτείρομεν, καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
Τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, ἃ σθένοιμεν ἂν
Φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σε νῦν εἰρημένων.
ΟΙΔ. Τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς

Turn. in marg. ἀναδρῶν βροτὸν.

247. Οὐκ ἀλαοῖς] ἐκ ἀλαοῖς ὄμμασιν ὁρῶσα τὸ σὸν ὄμμα· ὀφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμὸς αἰδεῖσθαι ποιοῦσι.

248. Προσορωμένα] ἀντὶ τοῦ, ὁρώσα τάττει ὧν καὶ δέομαι.

249. Ὡς τις ἀφ' αἵματος] ὡς ἂν τῆς κοινῆς ἀνθρωπότητος ἐχούσης τὸ συγγενές· ἢ, τοιαύτας ἱκετείας ποιοῦμαι, οἵας ἄν τις προσαγάγοι τοῖς συγγενέσι.

250. Τὸν ἄθλιον] τὸ ἐξῆς· ἄλλομαι τὸν ἄθλιον αἰδᾶς κύρσαι.

254. Ἐκ σέθεν ἄλομαι] λείπει ἐκείνου· ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ἐκείνου σε ἄλομαι, ὃ ἐκ σέθεν τιμιόν ἐστί σοι· ἀντὶ τοῦ, ὃ ἐκ σῆς προαιρέσεως τιμιόν σοι ἔνεστιν.

256. Οὐ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν] τὸ ἐξῆς· ἢ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν βροτῶν, ὅστις ἂν ἐκφυγεῖν δύναιτο, εἰ Θεὸς ἄγοι.

260. Οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν] ἀλλ' ἐμμένοιμεν τοῖς λεχθεῖσι δηλονότι· λέγομεν δέ, τὸ ἀναξῆναι τοῦτον τοῦ ἱεροῦ, μὴ μολύνειν αὐτό.

262. Τί δῆτα δόξης] ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν καλῆς ἐχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τὶς ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόκος, τοῦτο λέγει· φησὶ γὰρ καὶ ὁ Κυρήναιος ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτίων, Οὕνεκεν οἰκτίρειν οἵδε μόνη πολίων.

264. Εἰ

Μάτην ῥεύσης ὠφέλημα γίνεσθαι;
Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
Εἶναι, μόνας δὲ τὸν καλέμενον ξένον
Σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν,
Καμοί γε πῶς ταῦτ' ἐστίν; οἵτινες βάθρων
Ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε,
Ὄνομα μόνον δείσαντες; ὃ γὰρ δὴ τόγε
Σῶμ', ὐδὲ τἄργα τἄμ' ἐπεὶ τά γ' ἔργά με
Πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον, ἢ δεδρακότα.
Εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεὼ λέγειν,
Ὧν ἕνεκ' ἐκφοβῇ με· τῦτ' ἐγὼ καλῶς
Ἐξοιδα· καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
Ὅσις πάθων μὲν, ἀντέδρων. Ὡς εἰ φρονῶν
Ἔπρασσον, ὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός·
Νῦν δ' ὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἵν' ἰκόμην·
Ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην·
Ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
Ὥσπέρ με κἀνεσήσαθ', ὧδε σώσατε·
Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες, εἶτα τὸς θεὸς
Μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· "ἡγεῖσθε δὲ
"Βλέπειν μὲν αὐτὸς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,

264. Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶν] ἐπεὶ καὶ ἐλέω βωμὸς ἐν Ἀθήναις ἵδρυται.

267. Κἀμοί γε πῶς] καί μοι πῶς ταῦτ' ἐστὶ, τὰ λεγόμενα περὶ Ἀθηνῶν;

270. Οὐδὲ τἄργα τὰ μὰ] ἀπὸ κοινῦ τὸ δείσαντες.

271. Πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον] μᾶλλον (φησὶν) ἔπαθον ἢπερ ἐποίησα· ἐκῶν καὶ συγγνώμης ἄξιός εἰμι. Ἄλλως· τῦτο ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα ὅτι μᾶλλον ἠδικήθην ἢπερ ἠδίκησα.

272. Εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεὼ] ἢ λέγειν] χρεῖα, χρήσιμα. Ἤτοι χρήσιμον ἢ λέγειν· ἐκ τούτων γὰρ σύγκειται καὶ τὸ χρή· τὸ δὲ χρεία τριγενές ἐστιν· ἔστι γὰρ ὁ χρεὼς, ἡ χρεία, τὸ χρεῖον· ἔστι δὲ καὶ μονογενὲς ἡ χρεία. Ὅτι δὲ ἐναῦθα τὸ χρεῖα ἀδέτερόν ἐστι, δηλοῖ τὸ συναλείφεσθαι τὸ Α· ὅπερ ἐκ ἂν ἐγένετο εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

273. Τῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα] οἶδα ὅτι μᾶλλον ἠδικήθην ἢπερ ἠδίκησα.

275. Ὡς' εἰ φρονῶν ἔπρασσον] ἄκων μὲν (φησὶν) ἔδρων· εἰ δὲ καὶ ἑκών, προπαθὼν ἀμυνάμην· δῆλοι δὲ διὰ τὸ βλαβῆναι ὅτε ἐγεννήθη. ὥστε δύο μοι (φησὶ) βοηθεῖ, ἥ τε ἄγνοια καὶ τὸ προπαθόντα ἀμύνασθαι.

277. Νῦν δ' ὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην] τὴν τῦ πατρὸς φόνυ λέγει ὁδόν.

280. Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες] ἐπεὶ κατὰ πυθόχρηστον ἐλήλυθα (φησὶ) καὶ γνώμῃ θεῦ, μὴ ἐναντία τῇ θεῷ ποιεῖτε.

" Βλέπειν δὲ πρὸς τȣ̀ς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ τȣ
" Μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίȣ βροτῶν."
Ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
Ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
Ῥύȣ με, κἀκφύλασσε· μηδέ μȣ κάρα
Τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς·
Ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε, καὶ φέρων
Ὄνησιν ἀςοῖς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
Παρῇ τὶς ὑμῶν, ὅςις ἐςὶν ἡγεμὼν,
Τότ' εἰσακȣ́ων πάντ' ἐπιςήσῃ· τὰ δὲ
Μεταξὺ τȣ́τȣ, μηδαμῶς γίνȣ κακός.
ΧΟΡ. Ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμήματα
Πολλή γ' ἀνάγκη τἀπὸ σȣ̃· λόγοισι γὰρ
Οὐκ ὠνόμαςαι βραχέσι· τȣ̀ς δὲ τῆσδε γῆς
Ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.
ΟΙΔ. Καὶ πȣ̃ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;
ΧΟΡ. Πατρῷον ἄςυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
Ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται ςελῶν.
ΟΙΔ. Ἢ καὶ δοκεῖτε τȣ̃ τυφλȣ̃ τιν' ἐντροπὴν
Ἢ φροντίδ' ἕξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας;
ΧΟΡ. Καὶ κάρθ', ὅταν περ τȣ̃νομ' αἴσθηται τὸ σόν.

284. Φυγὴν δὲ] ἀντὶ τȣ̃, ἔκφευξιν.

285. Μήπω γενέσθαι φωτὸς] ὃ βούλεται λέγειν, μηδένα διαφυγεῖν ποτὲ φῶτα ἀνόσιον ἀνθρώποις. Ὡς τὸ, δικαιότατος Κενταύρων.

286. Ξὺν οἷς] Σὺν οἷς θεοῖς.

Ib. Σὺ μὴ κάλυπτε] ἀντὶ τȣ̃, μὴ περικαλύψῃς θεȣ̀ς καὶ Ἀθήνας· οἷον, ἀνόσια πράττων, μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθήνας.

288. Ἐχέγγυον] ἀσφαλῆ.

291. Ἱερὸς] καθαρός.

Ib. Καὶ φέρων ὄνησιν ἀςοῖς] ἐρεῖ γαρ προϊὼν ὡς ἔςαι ποτὲ αὐτοῖς ἔχθρα πρὸς Θηβαίȣς, ἐν ᾗ κρατήσȣσιν αὐτῶν, διὰ τὸ τὸν τάφον αὐτȣ̃ παρ' Ἀθηναίοις τυγχάνειν· ἦν γάρ τι λόγιον, ἐν ᾗ ἂν ταφῇ χώρᾳ, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσεσθαι ὑπὸ θεῶν.

296. Τἀνθυμήματα] εἶπε γὰρ σώζειν τὰς Ἀθήνας.

300. Καὶ πȣ̃, σθ' ὁ κραίναν] ἀρίςη ἡ οἰκονομία, ὥςε μὴ διαλριβὰς γενέσθαι, τίς ὁ καλέσων ἔςαι.

305. Τȣ̃νομ' αἴσθηται] τὸ γὰς ὄνομα Οἰδίπȣς πανταχȣ̃.

ΟΙΔ. Τίσδ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοὖπος ἀγγελῶν;
ΧΟΡ. Μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
Φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀΐων,
(Θάρσει) παρέσται· πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
Ὄνομα διήκει πάντας· ὥστε κεἰ βραδὺς
Εὕδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.
ΟΙΔ. Ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει,
Ἐμοί τε· "τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;"
ΑΝΤ. Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;
ΟΙΔ. Τίδ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη;
ΑΝΤ. Γυναῖχ' ὁρῶ
Στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον, Αἰτναίας ἔπι
Πώλου βεβῶσαν. κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
Τί φῶ;
Ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμῃ πλανᾷ;
Καὶ φημὶ, κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ,
Τάλαινα.
Οὐκ ἔστιν ἄλλη· φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων

307. Πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη] εἰκὸς οὖν ἐστὶν ἡμῶν ἀκηκοότων καὶ ἕτερον μεμαθηκέναι. Ὁ γὰρ ἀπεληλυθὼς πρότερον, οὐδέπω μεμάθηκει ὅστις ἦν· τῷ γὰρ χορῷ πρώτῳ ὡμολόγησε· διὰ μέσου δὲ τὸ θάρσει.

309. Πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν ὄνομα] τοῦτο λέγει διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ τάς τε κατὰ τῆς Σφιγγὸς, καὶ ὅσα ἄλλα αὐτῷ πέπρακται.

311. Κλύων σοῦ] λείπει ἡ Περί· περὶ σοῦ κλύων.

313. Οὐχ αὑτῷ φίλος] χρήσιμος· ὁ γὰρ ἀγαθὸς, αὑτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστὶ χρήσιμος.

316. Γυναῖχ' ὁρῶ] ἡ Ἰσμήνη πρόσεισι τὰ κατὰ τοὺς ἄρρενας ἀπαγγέλλουσα παῖδας τοῦ Οἰδίπου, πῶς ἔσχον.

317. Αἰτναίας ἔπι] τῆς Σικελικῆς· λέγει δὲ, ἀντὶ τῆς μεγάλης.

318. Ἡλιοστερὴς] σκιαστική. Πλατύπιλος κυνῆ, ἤτοι περικεφαλαία, τὴν ὄψιν αὐτῆς περιέχει, καλύπτουσα, καὶ ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν. Τὸ ἑξῆς δὲ, κρατὶ ἡγιοστερὴς κυνῆ.

319. Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν] καὶ γὰρ περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι· ὡς καὶ Καλλίμαχος, "Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον "αἱμονίηθεν Μεμβλωκὸς, πίλημά τι πέτρου "ἄλκαρ ἔκειτο." Ἄλλως· Κυνῆ Θετταλικὴ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς περιεκάλυπτε πλατύπιλος ἀποπέμπουσα τοῦ προσώπου αὐτῆς τὰς τοῦ ἡλίου ἐκκαύσεις, ἣν ἡλιοστερῆ ὠνόμασεν. Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι· καὶ Καλλίμαχος λέγει, "Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ," καὶ τὰ ἑξῆς.

321. Ἆρ' ἔστιν] ἆρα ἔστιν ἡ Ἰσμήνη; ἆρα οὐκ ἔστιν;

324. Φαιδρὰ γοῦν] τὸ ἑξῆς, φαιδρὰ προστείχουσα· φαιδρὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ, φαιδρῶς.

Σαίνει με προσείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
Μόνης τόδ' ἐσὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.
ΟΙΔ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
ΑΝΤ. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾷν
Ὅμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεσιν μαθεῖν.
ΙΣΜ. Ὦ δισσὰ παῖρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
Ἥδισα προσφωνήματ', ὡς ὑμᾶς μέλις
Εὑρεῖσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.
ΟΙΔ. Ὦ τέκνον, ἥκεις;
ΙΣΜ. Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾷν.
ΟΙΔ. Ὦ σπέρμ' ὅμαιμον.
ΙΣΜ. Ὦ δυσάθλιαι τροφαί.
ΟΙΔ. Τέκνον, πέφηνας;
ΙΣΜ. Οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
ΟΙΔ. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ.
ΙΣΜ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
ΟΙΔ. Ἦ τῆσδε, κἀμοῦ;
ΙΣΜ. Δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης.
ΟΙΔ. Τέκνον, τίδ' ἦλθες;
ΙΣΜ. Σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ.
ΟΙΔ. Πότερα πόθοισι;
ΙΣΜ. Καὶ λόγοις αὐτάγγελος,
Ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκέων πισῷ μόνῳ.
ΟΙΔ. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι, ποῖ νεανίαι πονεῖν;

325. Σαίνει με] εἰς γνῶσίν με ἐφέλκεται.
329. Αὐδῇ δ' αὐτίκ'] ἐκ τῆς φωνῆς ἔξεσί σοι μαθεῖν.
332. Εὑρεῖσα λύπη δεύτερον] τὸ ἐξῆς, εὑρεῖσα δεύτερον. Ἴσως τὸ δεύτερον διὰ τὸ δὶς μόλις εἰρηκέναι.
335. Ὦ σπέρμ' ὅμαιμον] διότι ἐκ τῆς μητρὸς αὐτῆ ταύτην ἐγέννησεν, ὅμαιμον σπέρμα ἑαυτὴν καλεῖ.
336. Ὦ δυσάθλιαι τροφαί] ἡμῶν δηλονότι.
340. Δυοῖν ὁμοῦ] σοῦ καὶ Ἀντιγόνης.
342. Δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης] οἱ γὰς περιλαμβάνοντές τινα, καὶ ἑαυτοὺς τρόπον τινὰ περιλαμβάνουσιν. Ἰδιάζοντως δὲ εἶπεν ὡς ἑαυτῆς τρίτης Θιγγάνει, εἰ μὴ ἆρα πρὸς τὸ δυσάθλιαι ὑπήνικε.
344. Σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ] ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν σὴν πρόνοιαν.
348. Ποῖ νεανίαι πονεῖν] ὦ τὸ πονεῖν ἐσί.
349. Δεινὰ

ΙΣΜ. Εἴσ' ὅπερ εἰσι· δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.
ΟΙΔ. Ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
Φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.
Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
Θακοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι
Τὰ ἔξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί.
Σφῷν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
Κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι·
Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ 'μὰ δυστήνου κακὰ
Ὑπερπονεῖτον· ἡ μὲν, ἐξότου νέας
Τροφῆς ἔληξε, καὶ κατίσχυσεν δέμας,
Ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη,
Γεροντα γωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
Ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη·
Πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι
Μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
Οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
Σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
Μαντεῖ' ἄγουσα πάντα Καδμείων λάθρα,
Ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δέ μου

349. Δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν] νῦν δὲ τὰ ἐν ἐκείνοις ἐστὶ δεινά.

350. Ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ] διαβάλλει τοὺς Αἰγυπτίους ὡς παρὰ τὸ πρέπον διαιτωμένους, καὶ γυναῖκας καὶ ἄνδρας. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Βαρβαρικῶν γράφει ὅτως, Ἔθεσι δὲ, τὰ μὲν ἐναντίοις, τὰ δὲ ὁμοίοις χρῶνται τοῖς Ἕλλησι. Τὸ μὲν γὰρ ἐξίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους, ὁμοτρόπως καὶ ἡμῖν διοικοῦσι, τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν· ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν οἱ μὲν ἄνδρες τὰ κατὰ τὸν ἀγορὰν οἰκονομοῦσιν, αἱ δὲ γυναῖκες, ἔνδον μένουσαι, ταλασιουργοῦσιν· ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσιν, οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσιν· ὁ γὰρ Σέσωστρις ἐκθηλύναι τοὺς ἄνδρας βουλόμενος, ἅτε μεγίστης χώρας γεγενημένους καὶ πολλοὺς ὄντας, ὅπως μη συστραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁρμήσωσι, τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα ταῖς γυναιξὶ, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέταξεν· ἵνα μὴ μόνον τῶν ὅπλων ἀναγκαίως στερηθέντες, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνεθέντες, ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένωσιν. Ὅθεν τοὺς μὲν ψιλοὺς εἶναι, τὰς δὲ ἀνιέναι τὰς τρίχας προσέταξε· καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἠναγκάσε· ἔπειτα δὲ τοὺς μὲν, καθημένους, τὰς δὲ, ὀρθὰς ἑστώσας οὐρεῖν· καὶ ταῖς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, τοῖς δὲ, ἕν· ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθηλύνεσθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασιν.

353. Αἱ δὲ σύννομοι.] αἱ ἀδελφαὶ, ἢ αἱ γυναῖκες.

362. Νηλίπους] ἀνυπόδητος.

367. Μαντεῖ'

Πιςὴ κατέςης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην·
Νῦν δ' αὖ, τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
Φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν ςόλος;
Ἥκεις γάρ οὐ κενή γε· τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
Ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

ΙΣΜ. Ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἃ ἔπαθον *, πάτερ,
Ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφὴν †,
Παρεῖσ' ἐάσω· (δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
Πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν)
Ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
Νῦν ἐςι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε
Θρόνους ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν·
Λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν,
Οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
Νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς,
Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις [illegible],
Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κρατεῖν τυραννικοῦ.
Χὠ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς
Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην ‡ θρόνων
Ἀποςερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας·
Ὁ δ', (ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύνων § λόγος)

* Ald. Turn. ἃ ἔπαθον.
† Ald. ςροφὴν.
‡ Ald. Πολυνείκη.
§ Ald. πληθύων.

367. Μαντεῖ' ἄγουσα] ποῖα μαντεῖα φησὶν; ὅτι ὅπου δ' ἂν ταφήσεται, σωτήριος ἔςαι τῇ γῇ ἐκείνῃ.

375. Ζητοῦσα τὴν σὴν] τὸ ἑξῆς, ζητοῦσα τὴν σὴν τροφήν· ἀντὶ τοῦ, τὴν δίαιταν.

376. Δὶς γὰρ] τὸ ἑξῆς, δὶς γὰρ οὐ βούλομαι ἄλγεῖν.

380. Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς] πρώην ἦσαν σκοπήσαντες, τῷ Κρέοντι παραχωρῆσαι τὴν σὴν βασιλείαν.

Ib. Κρέοντί τε] ὁ Τε πλεονάζει.

382. Λόγῳ σκοποῦσι] μετοχή ἐςιν, οὐ ῥῆμα.

384. Ἀλιτηροῦ] μιαρᾶς.

386. Λαβέσθαι] ἀντιλαβέσθαι.

388. Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη] τὸ Χ παράκειται ὅτι πρεσβύτερόν φησι τὸν Πολυνείκη.

391. Τὸ

Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
Κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
Ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
Τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς ἐρανὸν βιβῶν.
Ταῦτ' ἐκ ἀριθμός ἐσιν, ὦ πάτερ, λόγων,
Ἀλλ' ἔργα δεινά· τὰς δὲ σὰς ὅποι θεοὶ
Πόνες καλοικλιῦσιν ἐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔ. Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμῆ θυὲς
Ὤραν τιν' ἕξειν, ὥσε σωθῆναί πολε;

ΙΣΜ. Ἔγωγε, τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μανθεύμασι.

ΟΙΔ. Ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισαι, τέκνον;

ΙΣΜ. Σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
Θανόντ' ἔσεσθαι ζωπλά τ', εὐνοίας * χάριν.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἂν τοιῶδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣΜ. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

* Turn. καὶ κατ' εὐσοίας.

391. Τὸ κοῖλον Ἄργος] πολλαχῆ τὸ Ἄργος κοῖλον φησι, καθάπερ καὶ ἐν Ἐπιγόνοις, Τὸ κοῖλον Ἄργος ἐ καλοικήσανΘ' ἔτι. Καὶ ἐν Θαμύρᾳ, Ἐκ μὲν Ἐριχθονίης πολιμάσιον ἔσχεθε κῆρον Αὐτόλυκον, πολέων κλεάνων σίνιν Ἀρῆι κοίλῳ. Καὶ Ὅμηρος·

" Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα."

393. Ὡς αὐτίκ' Ἄργος] ὡς αὐτίκα καὶ τὸ Ἄργος πρὸς ἐρανὸν βιβῶν, καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμωρίαν ὑπολάβων. Τὸ γὰρ τιμὴ ἔσθ' ὅτε πρόσιμον δηλοῖ. Ὅμηρος·

" Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό
" τε παῖδες
" Τίνειν ἐκ ἀθέλωσιν."

Ἑπάτερον δὲ ἢ ἀντὶ τῦ καὶ ἐςί· τὸ δὲ ἕξῃς, ἕτως, αὐτίκα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμὴ καθέξων, ἢ τὸ Ἄργος πρὸς ἐρανὸν βιβῶν ὑψώσω τῇ εὐκλείᾳ, ὡς πορθησόμενον. Ἀργείων τὰς Θήβας, καὶ κατὰ τῦτο ἐνδόξων γενησομένων. Ὑπερβατὸν ἂν ἐςι, καὶ τὸ ἕξῃς, ἕτως, ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς ἐρανὸν τὸ Ἄργος οἴσων, ἤγεν, ἐπὶ μέγα αὔξημα· ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων· ἄλλως γὰρ ἀκέειν τραχύτερον.

395. Ταῦτ' ἐκ ἀριθμὸς] ἐ μέχρι λόγων προκόπλοιλα.

399. Ὤραν τιν' ἕξειν] φρονίδα.

401. Ποίοισι τούτοις] οἱ ὑπομνηματισάμενοι γράφεσιν ἕτω, χρησμὸς τοιῦτος γέγονεν, ὁπόλέρᾳ ἂν ὁ Οἰδίπυς πρόσθηται, τῦτον κρατήσειν. Καὶ χωρὶς κατὰ κοινὸν τοῖς Θηβαίοις, ὅτι ἔζαι αὐτοῖς μεγάλων κακῶν αἴτιος, ἐὰν μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας· ἐκλόμην δὲ αὐτὰς μαρτυρίᾳ χρήσασθαι ἢ συγγραφέως τινὸς ἢ ποιητῦ.

403. Εὐνοίας χάριν] ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς· ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται, εὐσοίας χάριν. Ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιῦσιν. Εὔσοιαν δέ φασι τὴν εὐσθένειαν. Καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιρύωνι, " Ἐπεὶ δὲ " βλαχοῖ, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν Εὔσοιαν ἀρ- " κεῖ."

408. Γέροντα

ΟΙΔ. Οτ' ἐκέτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἶμ' ἀνήρ;
ΙΣΜ. Νῦν γάρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.
ΟΙΔ. Γέροντα δ' ὀρθόν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσοι *.
ΙΣΜ. Καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθί σοι τύτων χάριν
Ἥξοντα βαιᾶ, κἀχὶ μυρίᾳ χρόνῳ. 410
ΟΙΔ. Ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι.
ΙΣΜ. Ὡς σ' ἄγχι γῆς ςήσωσι Καδμείας, ὅπως
Κραλῶσι μέν σε, γῆς δὲ μὴ βλαίνης ὅρων.
ΟΙΔ. Ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένη; 415
ΙΣΜ. Κείνοις ὁ τύμβος δυσυχῶν ὁ σὸς βαρύς.
ΟΙΔ. Κἄνευ θεᾶ, τίς τῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι;
ΙΣΜ. Τύτου χάριν τοίνυν σὲ πρόσθέσθαι πέλας
Χώρας θέλουσι· μηδ' ἵν' ἂν σαυτᾶ κραλῇς.
ΟΙΔ. Ἦ καὶ καλασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; 420
ΙΣΜ. Ἀλλ' ἐκ ἐᾷ τὄμφυλον αἷμά σ', ὦ πάτερ.
ΟΙΔ. Οὐκ ἄρ' ἐμὲ γε μὴ κραλήσωσίν ποτε.
ΙΣΜ. Ἔσαι πότ' ἄρα τῦτο Καδμείοις βάρος.
ΟΙΔ. Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς;
ΙΣΜ. Τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν ςῶσιν τάφοις. 425
ΟΙΔ. Ἃ δ' ἐννέπεις, κλύσα τᾶ λέγεις, τέκνον;

* Ald. πέσῃ.

408. Γέροντα δ' ὀρθόν, φλαῦρον] τὸν ἄπαξ ἐνεότητι πεσόντα, ἐν γήρᾳ ὀρθοῦσθαι ἀδύνατον, ἢ φλαῦρον, χαλεπόν.

412. Ὡς σ' ἄγχι γῆς ςήσωσι] ὅπως σχῶσί σε, ἢ καλοικίσωσι.

414. Θύραισι κειμένη] ἀντὶ τοῦ, οἰκοῦνλος.

415. Κείνοις ὁ τύμβος] ὁ τύμβος δυσυχῶν ὁ σὸς, κείνοις βαρύς, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ξένης σε Δαπίομένος, δυσυχήσουσιν ἐκεῖνοι.

416. Κἄνευ θεᾶ] οἶον, πῶς ἂν τις ταῦτα δύναιτο μαθεῖν ἄνθρωπος ὤν, θείας δυνάμεως χωρισθείς; τῦτο δὲ λέγει ἐπεὶ ἐκ ἐπίσταται ὅτι πυθόχρηςόν ἐςι τὸ λεγόμενον.

417. Προσθέσθαι πέλας] ἀντὶ τοῦ, καλοικίσαι.

418. Χώρας] τῆς Θήβης.

Ib. Μηδ' ἵν' ἂν σαυτᾶ κραλῇς] μηδὲ ἐᾶν σε ὅπου ἂν σαυτῆ ἐξυσιάζῃς. Λείπει δὲ τὸ ἐᾶν ῥῆμα, ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ προσθέσθαι νόει.

419. Ἦ καὶ καλασκιῶσι] οἷον, ἐν Θήβαις με χώσουσι.

420. Τὄμφυλον αἷμα] ὁ πατρῷος φόνος.

421. Μὴ κραλήσωσιν] ἤγεν, Δάπλειν με ἐν Θήβῃ· ὁ δὲ μὴ, πλεονάζει· ἔςι γὰρ τὸ μὴ καὶ τὸ ἐκ παραλλήλου.

422. Ἔσαι πότ' ἄρα] διὰ τὸ μὴ καλασχεῖν σε.

423. Ποίας φανείσης] ποίας αἰτίας γενομένης βλαβησούλης; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ θεῶν; ὑπὸ ἐριννύων; ἢ ὑπὸ τίνος;

426. Ἀνδρῶν

ΙΣΜ. Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑςίας.
ΟΙΔ. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
ΙΣΜ. Ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.
ΟΙΔ. Παίδων τίς ἦν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
ΙΣΜ. Ἄμφω γ' * ὁμοίως, κἀξεπίςασθον καλῶς.
ΟΙΔ. Κᾆθ' οἱ κάκιςοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
Τοῦ 'μοῦ πόθου πρῶθεντο τὴν τυραννίδα;
ΙΣΜ. Ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.
ΟΙΔ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μὴτε τὴν πεπρωμένην
Ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
Αὐτοῖν γενοίτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
Ἧς νῦν ἔχονται, κἀπαναιροῦνται δόρυ·
Ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
Μείνειεν, οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πόλιν
Ἔλθοι πότ' αὖθις, οἵγε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
Οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
Οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάςατος
Αὐτοῖν ἐπέμφθην, κἀξεκηρύχθην φυγάς.
Εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
Πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν.
Οὐ δῆτ'· ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
Ὁπηνίκ' ἔζει † θυμὸς, ἥδιςον δέ μοι
Τὸ κατθανεῖν ἦν, καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,

* Aldus, Ἄμφω θ'. † Aldus, ἔζη.

426. Ἀνδρῶν θεωρῶν] παρὰ τῶν θεωρῶν κλύουσα.
427. Ἐφ' ἡμῖν] ἀντὶ τοῦ, δι' ἐμέ.
428. Ὥς φασιν] οἱ θεωροί.
435. Ἐν δ' ἐμοὶ τέλος] ἐν μηδενὶ ἑτέρω τὸ τέλος αὐτοῖς ἀποβαίη τῆς μάχης ἢ ἐν ἐμοί. Οἷον, μηδεὶς ἄλλος κύριος γένοιτο ὥςε διαλῦσαι τὴν ἔριν αὐτῶν, ἢ ἐγώ.
437. Κἀπαναιροῦνται δόρυ] κατ' ἀλλήλων ἐπαίρουσιν.
438. Ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα] εἰ γὰρ ἐν τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ γένοιτο, οὐδὲ εἷς αὐτῶν ζήσεται.
433. Αὐτοῖν ἐπέμφθην] τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς οὐκ ἐπήρκησαν· ἐνῆν γὰρ αὐτοῖς τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς τοῦτο πρᾶξαι, ὡς αὐτάρκως κεκολασμένου τῇ πηρώσει.
444. Θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ] τὸ ἐξορισθῆναι.

Οὐδεὶς ἔρωτος τῶδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
Χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων.
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμοντά μοι
Μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
Τοτηνίκ' ἤδη τοῦτο μὲν πολις βίᾳ
Ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελεῖν
Οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾷν
Οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους μικροῦ χάριν
Φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
Κἀκ ταῖνδε δ' οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
Δίδωσιν αὐτῶν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
Τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
Καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
Ἀλλ' οὔτι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
Οὔτέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
Ὄνησις ἥξει· τοῦτ' ἐγ' ᾦδα τῆσδέ γε
Μαντεῖ' ἀκούων, συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ
Παλαίφαθ', ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ
Μαστῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητέ μου
Σὺν ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς

449. Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδε] τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδείς με ἐποίει ἀπολαῦσαι, τοῦ ἀποθανεῖν δέ φησιν.

450. Ὁ μόχθος ἦν πέπων] ὅτε θυμὸς ἦν πέπειρος.

451. Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν] ὅτε ἐκεῖνοι ἔγνωσαν πέψαντά με τὸν θυμόν.

461. Τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος] ἐκεῖνοι οἱ ἄρρενες δηλονότι.

463. Λάχωσι τοῦδε] ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

465. Ἐγ' ᾦδα] ἐγὼ οἶδα.

470. Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς] εἰ ὑμεῖς συμβάλλεσθέ μοι, ἑαυτοῖς συμβάλλεσθε· χρησμὸς γὰρ ἦν ὡς ἦν οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐγκρατεῖς γένωνται, ἔσοιτο αὐτοῖς ποτὲ σωτὴρ πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων εἴτε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἴτε καθ' ἕτερον. Ταῦτα δὲ εἰκὸς ποιητικώτερον ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους πεπλάσθαι, ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν Ἀθηναίων· πολλαχοῦ γὰρ οἱ ποιηταὶ χαρίζονται ταῖς πατρίσιν ἔνια.

475. Ἐπεὶ

Ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει * μέγαν
Σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
ΧΟΡ. Ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι
Αὐτός τε, παῖδές θ' αἵδ' ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
Σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
Παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ ξύμφορα.
ΟΙΔ. Ὦ φίλταθ', ὡς νυν † πᾶν τελοῦντι, προξένει.
ΧΟΡ. Θοῦ νυν ‡ καθαρμον τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
Τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.
ΟΙΔ. Τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
ΧΟΡ. Πρῶτον μὲν, ἱερὰς § ἐξ ἀειῤῥύτου χοὰς
Κρήνης ἐνέγκου δι' ὁσιων χειρῶν θίγων.
ΟΙΔ. Ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;
ΧΟΡ. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
Ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
ΟΙΔ. Θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;
ΧΟΡ. Οἰὸς νεαρᾶς οἰοπόκῳ || μαλλῷ λαβών §§.

* Aldus, τῇδε τῇ πόλει. † Turn. ὥς νυν. ‡ Turn. νυν.
§ Turn. in marg. ἱερᾶς. || Turn. in marg. νεοτόκῳ. §§ Turn. in marg. βαλών.

475. Ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς] ὅτι δὲ σώζειν ὑπισχνῆ τὴν πόλιν. ὑποθέσθαι σοὶ βούλομαι τὰ χρήσιμα. Ἀττικῶς δὲ πάνυ τῇ συντάξει· καὶ πιθανὴ λοιπὸν ἡ χάρις τῶν ἐγχωρίων ἀνδρῶν. Παραινοῦσι γὰρ αὐτὸν καθαρσίων τυχεῖν, ἵνα ἧττόν πως ἐναγὴς φαίνοιτο.

478. Προξένει] λέγε μοι καὶ πάρεχε τὰ χρήσιμα· οὐ γὰρ ὀκνήσαιμι τελεῖν· ἢ, πρόξενος ἐμοὶ καὶ φίλος γενοῦ, ὑποσχόμενος πᾶν ὃ λέγω ποιήσειν.

480. Κατέστειψας] κατεβάτευσας ἀπὸ τοῦ στείβω. Γράφεται καὶ κατάστεψον· ἤγουν, μεθ' ἱκετηρίων ἀφηγοῦ. Ἄλλως· κατάστεψον. καθικέτευσον, μετὰ ἱκετηρίων ἀφίκου· ἐὰν δὲ γράφηται κατέστειψας, οἷον, κατεβάτευσας· ὃ καὶ πιθανώτερον. Δι' αὐτὸ γὰρ τοῦτο κελεύουσιν αὐτῷ καθαίρεσθαι ὅτι εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τοῦ ἱεροῦ τῶν Σεμνῶν.

482. Πρῶτον μὲν ἱερας ἐξ ἀειῤῥύτου] ἐξ ἀεννάου πηγῆς ὕδωρ ἄρυσαι, καὶ οὕτω χοὰς ταῖς θεαῖς ποίησον ἀπὸ τῶν κρατήρων, πλήσας αὐτοὺς, ἀπὸ τοῦ ἀντληθέντος ὕδατος.

484, Ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω] ἀντὶ τοῦ, καὶ ὅταν ἀρύσωμαι, τί πράξω;

485. Ἀνδρὸς εὔχειρος] εὐπαλάμου, κατὰ τὴν μετάληψιν· ἐπὶ τὸν Δαίδαλον ἡ ἀναφορα, περὶ οὗ Φερεκύδης φησὶν οὕτω· "Μητίνῳ δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόη γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι."

486. Καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους] Τὰ ὦτα διὰ τὴν προτομὴν, ὧν ἐστι λάβεσθαι. Ἀμφιστόμους δὲ τὰς ἑκατέρωθεν ἐστομωμένας, ἢ διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι· ἢ τὰς πρόσωπά τινα θηρίων ἑκατέρωθεν ἐχούσας· ἔρεψον δὲ τῶν κρατήρων τὴν κεφαλήν.

488. Οἰοπόκῳ μαλλῷ λαβών] οἷον, στολισ-

ΟΙΔ. Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;
ΧΟΡ. Χοὰς χέασθαι ςάντα πρὸς πρώτην ἕω.
ΟΙΔ. Ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τόδε;
ΧΟΡ. Τρισσάς γε πηγὰς, τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
ΟΙΔ. Τῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.
ΧΟΡ. Ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
ΟΙΔ. Ὅταν δὲ τύτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;
ΧΟΡ. Τρὶς * ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
Τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
ΟΙΔ. Τύτων ἀκῦσαι βύλομαι· μέγιςα γάρ.
ΧΟΡ. Ὥς σφας καλῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
Αἰτῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σῦ,
Ἄπυςα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν.

* Ald. Turn, Τρεῖς.

μῳ καὶ κροκισμῷ λαβὼν ςέψον· ἢ ἐρίῳ ςέψον· ὅτι δὲ ςέμματα ἔλεγον τὰ ἔρια· καὶ παρ' Εὐριπίδῃ,

"Ὧι ςέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσε θεά."

490. Πρὸς πρώτην ἕω] πρὸς τὴν ἀνατολὴν ἢ περὶ τὸν ὄρθρον· καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιῦντο· καθάπερ καὶ ἐν Ἠλεκτρᾳ φησί·

"Τοιαῦτά τυ παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ
"Δείκνυσι τῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένυ."

Καὶ οἱ τὺς καθαρμὺς δὲ ἐπιτελῦντες πρὸς τὴν ἕω ἵςανται. Κρατίνος ἐν Χείρωνι, "Ἄγε δὴ "πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἴςω, καὶ λάμβανε "χερσὶ σχῖνον μεγάλην."

491. Χέω τόδε] τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῶν κρατήρων χέω.

492. Τρισσάς γε πηγὰς] ἀντὶ τῦ, τὸ ὕδωρ ἀπὸ τριῶν πηγῶν.

Ib. Τὸν τελευταῖον] τὸν ὕςερον κρατῆρα.

494. Ὕδατος, μελίσσης] ὕδατος καὶ μέλιτος· λείπει δὲ ὁ καί· ἀπὸ γὰρ τῦ ποιῦντος τὸ ποιύμενον. Καὶ ἐν Ἐραςαῖς, "Γλώσσης μελίσσης "τῷ κατερρυηκότι." βύλεται δὲ λέγειν τὸ μελίκρατον. Ἄλλως. Ὕδατος, μελίσσης, ἤγυν, μέλιτος· ἀπὸ τῦ ποιῦντος τὸ ποιύμενον, ὡς ἐν Ἐραςαῖς, Γλώσσης, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ib. Μηδὲ προσφέρειν μέθυ] ἄοινοι γὰρ αἱ θεαί.

495. Ὅταν δὲ τύτων γῆ] ὅταν δὲ τὰς χοὰς χέωμεν ἐπὶ γῆς, τί χρή με ὕςερον δρᾶσαι;

496. Τρὶς ἐννέ' αὐτῇ] τρὶς ἐννέα τιθεὶς κλῶνας ἐλαίας, ταύτας ποιῦ τὰς εὐχάς.

498. Τύτων ἀκῦσαι] ἡδέως ἀκύσαιμι τῶν εὐχῶν· μέγιςον γὰρ ταύτας μαθεῖν.

499. Ὥς σφας καλῦμεν] ὡς καλῦμεν αὐτὰς, Εὐμενίδας δηλονότι, ὕτως αὐτὰς καλῶν κἀξευμενῶν, καὶ ἵλεως ποιύμενος, ἱκέτευε αὐτὰς δέχεσθαί σε τὸν ἱκέτην ἐπὶ σωτηρίᾳ, ἐξ εὐμενῶν ςέρνων· οἷον, μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλ' ἐνδιαθέτως.

501. Αἰτῦ σύ γ' αὐτὸς] οἷον, ἢ σὺ ταῦτα ποίει, ἢ ἄλλος τις ὑπὲρ σῦ ταῦτα ποιείτω.

502. Ἄπυςα φωνῶν] ἀνήκυςα· ἀντὶ τῦ, ἠρέμα καὶ συντόμως. Τῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί· μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι· καὶ διὰ τῦτο οἱ ἀπὸ Ἡσύχυ καταγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων

Ἔπειτ᾽ ἀφέρπειν ἄστροφος· καὶ ταῦτά σοι
Δράσαντι θαῤῥῶν ἂν παρασαίμην ἐγώ·
Ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ᾽ ἄν, ὦ ξέν᾽, ἀμφὶ σοί.
ΟΙΔ. Ὦ παῖδε, κλύεθον τῶνδε προσχώρων ξένων;
ΙΣΜ. Ἠκέσαμέν τε, χὤ, τι δεῖ πρόσσσε δρᾶν.
ΟΙΔ. Ἐμοὶ μὲν ἐχ ὁδωθά· λείπομαι γὰρ ἐν
Τῷ μὴ δύνασθαι μήθ᾽ ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
Σφῶν * δ᾽ ἡτέρα μολοῦσα παραξάτω τάδε.
Ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
Ψυχὴν τάδ᾽ ἐκθείνεσαν, ἣν εὖνις παρῇ.
Ἀλλ᾽ ἐν τάχει τι πράσσεθον· μόνον δέ με
Μὴ λείπετ᾽· ἐ γὰρ ἂν σθένοι τέμὸν δέμας
Ἔρημον ἕρπειν, ἔδ᾽ ὑφηγηθῇ γ᾽ ἄνευ †.
ΙΣΜ. Ἀλλ᾽ εἶμ᾽ ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ᾽ ἵνα
Χρῇ ἴσαι μ᾽ ἐφευρεῖν, τοῦτο βέλομαι μαθεῖν.
ΧΟΡ. Τῦ κεῖθεν ἄλσες, ὦ ξένη, τοῦδ᾽· ἦν δέ τε
Σπάνιν τίν᾽ ἴσχῃς, ἐς᾽ ἔποικος, ὃς φράσει.

* Ald. Σφῶιν. † Turn. δ᾽ ἄνευ.

μων ἐν τοῖς περὶ Ἐραλοσθένην φησὶν, ὅτω, Τὸ δὲ τῶν Εὐπαλριδῶν γένος ἐ μελέχει τῆς Θυσίας ταύτης· εἶτα ἑξῆς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι. Ὁ δὴ γένος ἐςὶ παρὰ τὰς σεμνὰς Θεὰς, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει. Καὶ περοθύονται περὶ τῆς Θυσίας ταύτης κριὸν Ἡσύχῳ ἱερὸν ἥρωϊ, τοῦτον ὅτω καλοῦνες διὰ τὴν εὐφημίαν· ἔ τὸ ἱερόν ἐςι παρὰ τὸ Κυδώνιον, ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν. Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ Θεῶν ἐπλακαιδεκάτη περὶ τῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς φησί· καὶ Καλλίμαχος·

"Νηφάλιαι καὶ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
"Δίτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι."

504. Παρασαίμην ἐγώ] ὡς καθαρθένλι.

505. Δειμαίνοιμ᾽ ἄν] μὴ καθαρθένλι.

508. Οὐχ ὁδωτά] ἔκ ἐν ὁδῷ, ἐδὲ ἀνυσά, οἷον, ἐ βαδιςέα μοι, ἐδὲ πρακτέον ταῦτα· λείπομαι γὰρ τῆς πράξεως ὑπὸ δύο κακῶν, τῦ τε μὴ δύνασθαι καὶ τῦ μὴ ὁρᾶν.

510. Σφῶῖν δ᾽ ἡτέρα] εἰρήκεσαν γὰρ ὅτε ἄλλως ἐχρῆν ὑπὲρ αὐτῦ τὸν καθαρμὸν ποιήσασθαι.

512. Ψυχὴν τάδ᾽ ἐκθείνεσαν] τέλαμένως καὶ συνόλως δρῶσαν καὶ διακονῦσαν.

515. Οὐδ᾽ ὑφηγητῦ γ᾽ ἄνευ] ἄνευ χ[illegible]γῦ· ἀπὸ κοινῦ δὲ τὸ ἕρπειν· ἐκ ἰσχύω βαδίζειν.

517. Χρῇ ἴσαι μ᾽ ἐφευρεῖν] χρεία ἔσαι· κατὰ συναλοιφὴν χρῆ ἴσαι, ἀντὶ τῦ, χρεία ἔσαι. Διπλᾶται δὲ ταὐτὸν τῷ δήσει· καὶ ἐν Τριπολέμῳ·

"Χρῆ ἴσαι δέ σ᾽ ἐνθένδε αὖθις."

Ib. Τοῦτο βέλομαι μαθεῖν] ἔνθα τὸ ὕδωρ ἐςὶν, ἡδέως ἂν εἰδείην.

518. Τῦ κεῖθεν ἄλσες] τὸ ἐκεῖθεν τῦ ἄλσες τέτε, ἐὰν δέ τι τέτων ἀγνοῆς, παρά τινος τῶν ἐπιχωρίων τέτο μαθήσῃ.

518, 519. Ἦν δέ τε Σπάνιν τίν᾽ ἴσχῃς] ἀντὶ

ΙΣΜ. Χωροῖμ' ἂν εἰς τόδ', Ἀντιγόνη· σὺ δ' ἐνθάδε
Φύλασσε πᾶλέρα τόνδε. "Τοῖς τεκοῦσι γὰρ
"Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνε μνήμην ἔχειν."

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν,
Ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν,
Ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι.

ΟΙΔ. Τί τοῦτο;

ΧΟΡ. Τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
Ἀλιηδόνος, ἃ ξυνέσας.

ΟΙΔ. Μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς
Τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.

ΧΟΡ. Τό τοι πολύ καὶ μηδαμᾶ λῆγον
Χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

ΟΙΔ. Ἰώ μοι.

ΧΟΡ. Στέρξον, ἱκεύω.

ΟΙΔ. Φεῦ, φεῦ.

ΧΟΡ. Πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις.

ΟΙΔ. Ἤνεγκον κακότητ' *, ὦ ξένοι, ἤνεγκον, ἄκων μέν, θεὸς ἴσω.

* Ald. κακότατ'.

ἀντὶ τοῦ, εἴ τι τῆς εἰδήσεως ἀγνοῦς περὶ τὸν τόπον.

521. "Τοῖς τεκοῦσι γὰρ"] ὅταν τὶς ὑπὲρ γονέων πονῇ, μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάματον.

523. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι] τῆς Ἰσμήνης ἀποστάσης, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα, καὶ φησι, τὸ ἐπεγείρειν μὲν καὶ ἀνακινεῖν τὰ παλαι συμβάντα δυσχερές, ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. Καὶ ἐπὶ παθητικά. Καλλίμαχος·

"Τί δάκρυον εὖδον ἐγείρεις;"

526. Τί τοῦτο] οἷον, τί βάλει πυθέσθαι;

527. Τᾶς δειλαίας ἀπόρου] περὶ τῆς ἐκείμένης σοι Ἀλιηδόνος ἡδέως ἂν πυθοίμην· ἔθωθεν δὲ ἡ Περι.

529. Μὴ πρὸς ξενίας] μὴν πρὸς τῆς σῆς ξενίας ἀναπλύξης μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα· ἢ, ἐ μὴ τὰς προξενίας σε ἐπὶ ἔργα ἀναιδῆ καλαγάγης. Οἷον, εἰ μὴ κατὰ τὴν προξενίαν τὴν σὴν ἔργων γένοιο φαύλων ἀκροατὴς, ἀναπλύξαι καὶ φανερῶσαι τὰ κατ' ἐμὲ βουληθείς.

531. Τό τοι πολύ] τὸ ἀδιάλειπτον κακὸν τὸ κατὰ τὴν πήρωσιν χρήζω ἀκοῦσαι.

534. Στέρξον, ἱκεύω] στέρξον ὃ λέγω, καὶ μὴ ἀποστραφῇς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν· ὅ ἐστι, πρόσδεξαι ἃ λέγω.

536. Πείθου· κἀγὼ γὰρ] πείσομαι, δηλονότι εἰς ὅσον βάλει.

540. Ἀλλ'

Τέτων δ' αὐθαίρετον ἐδέν.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ἐς τί;
ΟΙΔ. Κακᾷ μὲν εὐνᾷ πόλις ἐδὲν ἴδρις
Γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ.
ΧΟΡ. Ἦ μηλρόθεν, ὡς ἀκέω,
Δυσώνυμα λέκλρ' ἐπλήσω;
ΟΙΔ. Ὤμοι, θάναλος μὲν τάδ' ἀκήεικ,
Ὦ ξεῖν'· αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμέ.
ΧΟΡ. Πῶς φῄς;
ΟΙΔ. Παῖδες, δύο δ' ἄται.
ΧΟΡ. Ὦ Ζεῦ.
ΟΙΔ. Μαλρὸς κοινᾶς ἀπέβλαςον ὠδῖνος.
ΧΟΡ. Αὐτὰρ εἰσὶν * ἀπόγονοί τε καὶ
Κοιναί γε πάλρὸς ἀδελφαί.
ΟΙΔ. Ἰώ.
ΧΟΡ. Ἰὼ δῆτα.
ΟΙΔ. Μυρίων ἐπιςροφαί κακῶν.
ΧΟΡ. Ἔπαθες;
ΟΙΔ. Ἔπαθον ἄλας' ἔχειν.
ΧΟΡ. Ἐρεξας;
ΟΙΔ. Οὐκ ἔρεξα.
ΧΟΡ. Τί γάρ;
ΟΙΔ. Ἐδεξάμην δῶρον,
Ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος

* Ald. Σαί τ' ἄρ' εἶσ'.

540. Ἀλλ' ἐς τί] συγχωρήσει σοι τὰ πραγμαῖα;
541. Οὐδὲν ἴδρις] οἷον, ἐδὲν εἰδυῖα, ἡ πόλις ἐνδήσε με τῇ τῦ γάμυ ἄτῃ.
555. Ἐπιςροφαὶ κακῶν] συναθροίσεις, πλῆθος.
561. Ἐδεξάμην δῶρον] τὸν γάμον τῆς μητρὸς (φησὶν ἀντὶ τῆς λύσεως τῦ αἰνίγματος δῶρον ἐδεξάμην ὃ μήποτε ὄφελον λαβεῖν· ἀντὶ δὲ τῦ εἰπεῖν, μήποτε ὄφελον ἐγὼ παρὰ τῆς πόλεως ἐξαίρετον λαβεῖν, ἵνα μὴ εἰρηκεν, ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.

574. Καὶ

Ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.
ΧΟΡ. Δύσανε, τί γάρ; ἔθε φόνου;
ΟΙΔ. Τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
ΧΟΡ. Πάλρός;
ΟΙΔ. Παπαῖ· δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.
ΧΟΡ. Ἔκανες;
ΟΙΔ. Ἔκανον· ἔχει δέ μοι
ΧΟΡ. Τί τοῦτο;
ΟΙΔ. Πρὸς δίκας τί.
ΧΟΡ. Τί γάρ;
ΟΙΔ. Ἐγὼ φράσω.
Καὶ γὰρ ἄλλως ἐφόνευσα κἀπώλεσα *,
Νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσταλεὶς † πάρα.
ΘΗΣ. Πολλῶν ἀκύων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
Τὰς αἱμαληρὰς ὀμάτων διαφθορὰς,
Ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαΐου, τανῦν θ' ὁδοῖς
Ἐν ταῖσδ' ἀκύων, μᾶλλον ἐξεπίσαμαι.
Σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύσηνον κάρα
Δηλοῖτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ· κωί σ' οἰκτίσας
Θήλω σ' ἐρέσθαι ‡, δύσμορ' Οἰδίπε· τίνα
Πόλεως ἐπέσης προσροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων
Αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παρασάτις,

* Ald. Καὶ ἀπώλεσα. † Ald. ἀπεσάλη. ‡ Ald. Θέλω τί ἔρεσθαι.

574. Καὶ γὰρ ἄλλως ἐφόνευσα] τὰς παρόντας σὺν τῷ Λαΐῳ· ἦγεν, ὡς ἄλλως φονεύσας, ἀθῷος εἶμι καὶ ἐ γέγονα ἔνοχος τῷ μύσει· ἕτω καὶ ἐπὶ τοῦ παλρός· ἐ γὰρ ᾔδειν.

578. Πολλῶν ἀκύων] χρηςὸς ὁ Θησεὺς τὸ ἦθος εἰσάγεται, καὶ ἔχει καὶ ἐπὶ τούτῳ τῆς οἰκονομίας δεξιώσαι.

585. Προσροπὴν] ὠφέλειαν.

589. Ὡς

Δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
Λέξας, ὁποίας ἐξαφισαίμην ἐγώ.
Ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
Ὥσπερ σὺ, χὤσις πλεῖς' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
Ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρᾳ.
Ὥσε ξένον γὰρ ἐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
Ὑπεξεραποίμην μὴ 'ξ συνεκσώζειν σ'· ἐπεὶ
Ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
Οὐδὲν πλέον μοι σὲ μέτεσιν ἡμέρας.
ΟΙΔ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
Παρῆκεν, ὥσε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
Σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτε * πατρὸς γεγὼς,
Καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
Ὡς' ἐσί μοι τὸ λοιπὸν ἐδὲν ἄλλο, πλὴν
Εἰπεῖν ἃ χρήζω χῷ λόγος διέρχεσθαι †.
ΘΗΣ. Τἔτ' αὐτό νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.
ΟΙΔ. Δώσων ἱκάνω τέμὸν ἄθλιον δέμας
Σοὶ δῶρον, ἐ σπεδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
Κέρδη πάρ' αὐτῆ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.
ΘΗΣ. Ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
ΟΙΔ. Χρόνῳ μάθοις ἂν, ἐχὶ τῷ παρόντι πε.
ΘΗΣ. Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
ΟΙΔ. Ὅταν θάνω 'γὼ, καὶ σύ με ταφεὺς γένῃ.
ΘΗΣ. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τἔ βίε· τὰ δ' ἐν μέσῳ
Ἢ λῆσιν ‡ ἴσχεις, ἢ δι' ἐδενὸς ποιῇ·

* Ald. κἀπό τε. † Ald. Turn. in marg. διοίχεσθαι. ‡ Turn. λῆσιν.

589. Ὡς ἐπαιδεύθην] τὸ ὡς ἀντὶ τἔ ὅτι.
593. Μὴ 'ξ συνεκσώζειν] συνίζησις.
608. Προσφορὰ] προθήκη, προόσδοσις. τὸ δὲ δηλώσεσθαι, ἀντὶ τἔ, δηλωθήσεσθαι.
610. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τἔ βίε] γράφεται, τὰ λοίσθι' ἄρ' αἰτῇ τἔ βίε.
Ib. Τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆσιν ἴσχεις] τἔ ζῆν, ἢ ἐπιλέλησαι, ἢ ἐ φροντίζεις.

ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.
ΘΗΣ. Ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαίρῃ χάριν.
ΟΙΔ. Ὅρα γεμήν· ὁ σμικρός ἐς * ἀγὼν ὅδε.
ΘΗΣ. Πότερα δὲ † τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μῶν λέγεις; 615
ΟΙΔ. Κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.
ΘΗΣ. Ἀλλ' εἰ θέλοιεν ‡, οὐδέ σοι φεύγειν καλόν.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ὁδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.
ΘΗΣ. Ὦ μῶρε· "Θυμὸς δ' ἐν κακοῖς ὁ ξύμφορον."
ΟΙΔ. Ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα. 620
ΘΗΣ. Δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ ἔμ' ἐχρὴ λέγειν.
ΟΙΔ. Πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
ΘΗΣ. Ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἑρεῖς;
ΟΙΔ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτο γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
ΘΗΣ. Τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; 625
ΟΙΔ. Οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
Πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔξιν δέ μοι
Πάλιν καλεῖν μήποτ', ὡς παλροκλόνῳ.
ΘΗΣ. Πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ' ὡς οἰκεῖν δίχα;
ΟΙΔ. Τὸ θεῖον αὐτὸς ἐξαναγκάσει σέμα. 630
ΘΗΣ. Ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;
ΟΙΔ. Ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.
ΘΗΣ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν ταμὰ κἀκείνων πικρά;
ΟΙΔ. Ὦ φίλαι Αἰγέως παῖ, μόνοις ἐγίνεται

* Turn. ὁ σμικρὸς γάρ ἐς'. Ald. ὁ σμικρὸς ἐκ. † Ald. Πότερα τὰ.
‡ Ald. Θέλοντ' ἂν γ' ὁδέ.

612. Ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα] διὰ τῦ τέλους (φησὶ) καὶ τὰ μέσα τῦ βίυ εὐτυχήσει· προσδοκᾶν γὰρ σὺ ὠφεληθήσεσθαι ὑπ' ἐμοῦ ὅταν ἀποθάνω, ζῶνλά με γηροβοσκήσειν.
613. Ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ] βραχὺ δῶρόν με αἰτεῖς, τὸ ἐν Ἀθήναις θάψαι σε.
619. Θυμὸς δ' ἐν κακοῖς] γνωμικόν.
619. Πῶς δῆτά σ' ἂν] πῶς δῆτα ἔν (φησὶ) μεταπέμψαιντο ἄν σε, εἰ μὴ ἐχι δυνατὸν κατελθεῖν, διὰ τὸ παλροκλόνον εἶναι; ὁ δέ φησι, τὸ θεῖον αὐτὸς ἐξαναγκάσει τῦτο πράτθειν.
632. Τῇδε πληγῆναι χθονί] ἀντὶ τῦ, ὑπὸ ταύτης τῆς χθονὸς πληγῆναι.

646. Ἐν

Θεοῖς τὸ γῆρας *, ὃδὲ καθθανεῖν ποτέ.
" Τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος·
" Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
" Θνήσκει δὲ πίστις, βλασάνει δ' ἀπιστία.
" Καὶ πνεῦμα ταὐτὸν ἕπποτ' ἔτ' ἐν ἀνδράσι
" Φίλοις βέβηκεν, ἔστε πρὸς πόλιν πόλει.
" Τοῖς μὲν γὰρ ἥδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
" Τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται, κἀνθις φίλα."
Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ
Καλῶς τε πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μυρίος
Χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
Ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικρᾶς λόγου †·
Ἵν' οὗ 'μὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
Ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής.
Ἀλλ' ἃ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη.
Ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
Πισὸν φυλάσσων· κἄποτ' Οἰδίπου ἐρεῖς
Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
Τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
ΧΟΡ. Ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
Γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
ΘΗΣ. Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι

* Ald. Θεοῖσι γῆρας. † Turn. in marg. μακρᾶς χρόνου.

646. Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα] τὰ νῦν ξύμφωνα λέγει, ἐπεὶ ὕπω ἦν ἔχθρα Θηβαίοις καὶ Ἀθηναίοις.

650. Φοῖβος σαφὴς] ἀντὶ τοῦ, ἀληθὴς, ὡς καὶ Ὅμηρος·

" Ἐπισάμενος σάφα εἰπεῖν."—ἀντὶ τοῦ, ἀληθῶς.

657. Ἐφαίνετο] ἀντὶ τοῦ, ἀνεφαίνετο. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ·

——" καὶ εἰρέο δεύτερον αὖτις."

659. Τοιοῦδ',

Τοιῦδ', ὅτῳ * πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
Κοινὴ παρ' ἡμῖν † αἰέν ἐσιν ἑσία;
Ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
Γῇ τῇδε ‡ κἀμοὶ δασμὸν ἐ σμικρὸν τίνει.
Ἃ γὼ σεβασθεὶς §, ὅποτ' ἐκβαλῶ χάριν
Τὴν τῆδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν καβοικιῶ·
Εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμὲ σείχειν μέτα
Τόδ' ἡδύ, τέτων, Οἰδίπες, δίδωμί σοι
Κρίναντι χρῆσθαι· τῆδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙΔ. Ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιέτοισιν εὖ.

ΘΗΣ. Τί δῆτα χρήζεις; ἐς δόμες || σείχειν ἐμές;

ΟΙΔ. Εἴ μοι θέμις γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε.

ΘΗΣ. Ἐν ᾧ τί πράξεις; ἐ γὰρ ἀνίσησόμαι.

ΟΙΔ. Ἐν ᾧ κραίησω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣ. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνεσίας.

ΟΙΔ. Εἰ σοίγ' ἅπερ φῂς ἐμμένοι τελεῖλί μοι.

ΘΗΣ. Θάρσει τὸ τῆδέ γ' ἀνδρὸς, ἔ σε μὴ προδῷ.

ΟΙΔ. Οὕτοι σ' ὑφ' ὅρκε γ' ὡς κακὸν πισώσομαι.

ΘΗΣ. Οὔκεν πέρα γ' ἂν ἐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

* Ald. ὅτῳ. † Turn. Κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν. ‡ Turn. in marg. Τῇ γῇ τε.
§ Ald. σεβισθεὶς. || Ald. ἢ δόμες.

659. Τοιῦδ', ὅτῳ] φίλῳ δηλονότι.

Ib. Ἡ δορύξενος] φίλος. ἁπλοϊκώτερον δορυξένους καλεῖσι καὶ τὰς ὁπωσδηποῖν ἐπιξενωθείλας, ἢ ἐπισαλικὰς καὶ πολεμίους φίλας.

663. Οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν] ἐ καλαφρονῶ τῆς εἰς αὐτὸν χάριλος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῇ ἐναντίᾳ ὑποδέχομαι.

665. Σέ νιν] σὲ τὸν Χορόν.

666. Εἴτ' ἐμὲ σείχειν μέτα] εἰς τὸ ἄσυ δηλονότι.

668. Συνοίσομαι] συμπράξομαι, ὡς σὺ βέλει.

674. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα] εἰ ἐμμένοι σοι τὰ ἐπαγγελθέντα, ἢ, εἰ δύναιο κραίειν τῶν ἐχθρῶν ἐνθάδε μένων, μέγα ἂν δώρημα λέγοις τῆς ἐνταῦθα διαίρισῆς.

676. Τὸ τῆδέ γ' ἀνδρὸς] ἐφ' ἑαυτῷ ποιῆται τὴν δεῖξιν ὁ Θησεύς.

677. Οὕτοι σ' ὑφ' ὅρκε γ' ὡς κακὸν πισώσομαι] ἐ πίσιν (φησὶ) δι' ὅρκε ἐπιθεῖναί σε παρακελεύσομαι. πρὸς ὃ ἐπάγει, Οὔκεν πέραν γ' ἂν ἐδὲν ἢ λόγῳ φέροις. τετέχνι, ἐκ ἂν πλέον λάβοις ὁρκίσας με, ἢ λόγῳ πισεύσας μοι.

680. Ὅκνος

ΟΙΔ. Πῶς ἔν ποιήσεις;

ΘΗΣ. Τὸ μάλις' ὄκνος σ' ἔχει.

ΟΙΔ. Ἥξουσιν ἄνδρες.

ΘΗΣ. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον.

ΟΙΔ. Ὅρα με λείπων.

ΘΗΣ. Μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν.

ΟΙΔ. Ὀκνεῖντ' ἀνάγκη.

ΘΗΣ. Τἀμὸν ἐκ ὀκνεῖ κέαρ.

ΟΙΔ. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς;

ΘΗΣ. Οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
Ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
Πολλαὶ δ' ἀπειλαί, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
Θυμῷ καληπείλησαν· "ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
"Αὐτὸς γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα."
Κείνοις δ' ἴσως καὶ δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν,
Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσεται
Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος ἐδὲ πλώσιμον.
Θαρσεῖν μὲν ἔν ἔγωγε κἀνευ τῆς ἐμῆς
Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ πρὸ πεμψέ * σε·
Ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ πάρουλος, οἶδ' ὅτι
Τἀμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας

* Turn. in marg. προέπεμψέ.

680. Ὄκνος ἔχει] φόβος.
682. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον] τοῖς τῦ Χορῦ.
685. Ὀκνεῖντ' ἀνάγκη] ἐ νεμεσηθὸν μοι (φησὶν) εἰ ὑπὸ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω· τὸν φοβούμενον γὰρ ἀνάγκη ταῦτα λέγειν.
680. Τἀμὸν ἐκ ὀκνεῖ κέαρ] ἐδὲν δέδοικε.
690. Πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ] ἀντὶ τῦ, πολλοὶ ἄνθρωποι πολλὰ ἀπειλήσαντες ἐκ θυμῦ, πέψαντες τὸν θυμὸν, καὶ τὸν καθεςηκότα νοῦν ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.
693. Κείνοις δ' ἴσως] τοῖς Θηβαίοις.
694. Τῆς σῆς ἀγωγῆς] λείπει ἡ Περί· ἵν' ᾖ, περὶ τῆς σῆς ἀγωγῆς, ἦγεν, ἐπανόδου.
760. Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας] ὦ ξένε, ὦ Οἰδίπου.

Ἵκȣ τὰ κρὰτιςα γᾶς ἔπαυλα,
Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
Ἔνθα λέγεια μινύρεται *
Θαμίζȣσα μάλις' ἀηδὼν
Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις
Τὸν οἴνωπ' ἀνέχȣσα κισσὸν,
Καὶ τὰν ἄβατον θεȣ̃
Φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον †,
Ἀνήνεμόν τε πάντων
Χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσσος ἐμβατεύει,
Θείαις ἀμφιπολῶν ‡ τιθήναις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Θάλλει δ' ȣ̓ρανίας ὑπ' ἄχνας
Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ

* Aldus, μύρεται. † Ald. ἀνήλιον. ‡ Ald. ἀμφιπόλων.

ὦ Οἰδίπȣ· μέχρι τȣ̃ ἀηδὼν, ἡ διατριβὴ τȣ̃ Χορȣ̃ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τῆς χώρας, αὐτȣ̃ τȣ̃ Σοφοκλέȣς ἐπὶ τὸ ἴδιον ἀπαντῶντος χαρακτηριςικὸν, τὸ γλαφυρὸν καὶ ᾠδικὸν μέλος.

702. Τὸν ἀργῆτα] τὸν λευκόγεων.

706. Ἀνέχȣσα κισσὸν] ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχȣσα τὸ φυτὸν, ἄνω ἔχȣσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκȣ́ργῳ Αἰσχύλος·

"Ἄκȣε δ' ἄν' ȣ̃ς ἔχων."

ἀντὶ τȣ̃, ἄνω τὸ ȣ̃ς ἔχων.

708. Ἀνάλιον] παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

"Τὴν μέν γ' ȣ̓τ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν
"ἀέντων,
"Οὔτε μὲν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν."

ἀπὸ κοινȣ̃ δὲ τὸ ἀνέχȣσα. ἀνήλιον δὲ, διὰ τὴν δασύτητα τῶν φυτῶν.

713. Θάλλει δ' ȣ̓ρανίας] οἱ μὲν ὑπομνημητισάμενοι τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης φασὶ ςεφάνωμα τὸν νάρκισσον εἶναι· ȣ̓ γὰρ μόνον ςάχυσιν αὐτὰς ςέφανȣ̃σι· μήποτε δὲ γραπτέον μεγάλαιν θεαῖν, τῶν ἐριννύων. καὶ γὰρ τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίπȣς, αὐταῖς ἀνεῖτο. ὅτι δ' Ἐριννύων ἐςι τὸ ςεφάνωμα, δῆλον ἐν οἷς Εὐφορίων φησὶ, "Πρόπρο δέ μιν δασπλῆτες ὀφει-"λομένην οἶμον, Εὐμενίδες ἀργῆτα θυτατρί-"δαι Φόρκυνος, ναρκίσσοιο ἐπιςεφέες πλοκα-"μῖδες." ἴσως ὅτι παρὰ τοῖς μνήμασιν ὅτι πλεῖςον ἐκφύεται, ἢ ὅτι τȣ̃ φρίττειν καὶ ναρκᾶν εἰσὶν αἱ δαίμονες αἴτιαι, ὥςε διὰ τὸ ὄνομα συνωκειῶσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. Μηπότε δὲ τὸν νάρκισσον μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον ςεφάνωμα ἔφη ὁ Σοφοκλῆς, τῷ συλληπτικῷ χρησάμενος τρόπῳ, ἀντὶ τȣ̃, εἰπεῖν, θεᾶς ἀρχαῖον ςεφάνωμα, τῆς Κόρης. Τί δήποτε; ὅτι πρὶν ἢ τὸν Πλȣ́τωνα αὐτὴν ἁρπάσαι, τȣ́τῳ ἐτέρπετο. συλλέγȣσαν ȣ̃ν φασὶν αὐτὴν τὸν νάρκισσον ἁρπασθῆναι, ὥςε τὸ ἀρχαῖον τȣ́τȣ ἕνεκα προσκεῖσθαι. οἷον, ὃ ἦν αὐτῇ θυμήρες ςεφάνωμα πρὶν ἢ συλληφθῆναι. αὖθις γȣ̃ν φασι τὰς θεὰς ἀνθινοῖς μὴ κεχρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ταῖς θεσμοφοριαζȣ́σαις

Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν * 715
Ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὅ, τε
Χρυσαυγὴς κρόκος· ὐδ' ἄϋπνοι
Κρῆναι μινύθουσι,
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
Ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι 720
Ὠκυλόκοις πεδίων ἐπινίσσεται †,
Ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ,
Στερνοῦχε χθονός· ὐδὲ Μουσᾶν χοροί
Νιν ἀπεζύγησαν, ὐδ' αὖ
Ἃ χρυσάνιος ‡ Ἀφροδίτα. 725

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἔσιν δ' οἷον ἐγὼ
Γᾶς Ἀσίας ὐκ ἐπακούω·
Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσ
Πέλοπός πω§ βλασὸν,

* Turn. in marg. μεγαλᾶν θεᾶν. † Ald. ἐπινείσσεται.
‡ Ald. Οὐδὲ χρυσάνιος. § Ald. Πώπω.

φοριαζόσαις τὴν τῶν ἀνθινῶν στεφάνων ἀπειρῆσθαι χρῆσιν· ὁ δ' Ἴσχος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυρρίνην, καὶ τὴν σμίλακα, περὶ ἧς γίγνεσθαι τὴν διαδικασίαν· καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὰς ἱεροφάντιδας καὶ τὸν δαᾷδουχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυρρίνης ἔχειν στέφανον· διὰ ἃ καὶ τῇ Δήμητρι προσθέσθαι ταύτην φησί.

715. Μεγάλαιν θεαῖν] ταῖς ἐριννύσιν.

716, 717. Ὅ, τε χρυσαυγὴς κρόκος] ἀπὸ κοινοῦ, τὸ θάλλει κατ' ἦμαρ. τοῖς τὸν νάρκισσον τῇ Δήμητρι ἀπονέμουσι τοῦτο συμπεράττει, ὅτι καὶ τῇ Νιόβῃ ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον ἄνθικρυς τῇ Δήμητρι ἀναλίθεται· ὥστε νῦν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος στεφανωμάτων. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἴδιον ἂν εἴη Σοφοκλέους· τοῖς γὰρ ἀνθινοῖς ὐ πάνυ φασὶν ἥδεσθαι τὴν Δήμητρα.

718. Μινύθουσι] λήσουσι τοῦ ῥεῖν.

719. Κηφισοῦ νομάδες] κρῆναι νομάδες, αἱ ἐπινεμόμεναι, ὥσπερ καὶ παΐβρέουσαι τὴν γῆν τοῦ Κηφισοῦ πηγαί· ἢ ἃς ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεται. λέγοι δ' ἂν τὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ.

720. Ἀλλ' αἰὲν ὑπ' ἤματι] ἀλλ' ἀεὶ καθ' ἡμέραν (φησὶν) ἐπινίσσεται ὁ Κηφισός.

721. Ὠκυλόκοις] ἤγουν, ὠκυλόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα.

723. Στερνοῦχε χθονὸς] ἴσον τῷ γονίμου γῆς, ἢ ἐπιπέδου καὶ πεδιόχου χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ στέρνα καὶ νῶτα φασὶ τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, καθάπερ αὖ πάλιν αὐχένας, τὰ στενά. τὸ δὲ ὅλον πεδίον ἐπὶ στερνόχου χθονὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς γονίμου χθονός.

Ib. Χοροί νιν ἀπεζύγησαν] τὴν Ἀττικήν.

730. Φύτευμ'

Φύτευμ' ἀχείρωλον * αὐτόποιον
Ἐγχέων φόβημα δαΐων,
Ὃ τᾶδε θάλλει μεγίσᾳ χώρᾳ
Γλαυκᾶς παιδοτρόφε φύλλον † ἐλαίας.
Τὴν ‡ μέν τις ἔτε νέος §, ἔτε γήρᾳ
Σημαίνων ἀλιώσει χειρὶ πέρσας.
Ὃ γὰρ εἰσαιὲν ὁρῶν || κύκλος
Λεύσσει νιν Μορίᾳ Διὸς,
Χᾲ γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἄλλον δ' αἶνον ἔχω
Μαλροπόλει τᾶδε κράτιςον
Δῶρον τᾷ μεγάλᾳ δαίμονος εἰπεῖν,
Αὔχημα μέγιςον,
Εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.
Ὦ παῖ Κρόνε, σὺ γάρ νιν εἰς

* Turn. in marg. ἀχείρωλον. † Turn. in marg. θαλλὸν.
‡ Ald. τὸ. § Ald. νεαρὸς. || Ald. εἰσορῶν.

730. Φύτευμ' ἀχείρωλον αὐτόποιον] ὅτι ἀπέσχιλο τῶν ἐλαιῶν τῆς θεᾶ τῶν μορίων ὀνομαζομένων οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἄλλοι ἰσορρῶσι καὶ Φιλόχορος, ὥςε ταῖς ἀληθείαις ἐγχέων αὐτὰς φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμονιοι γὰρ ἐμβαλόντες ἐν τῇ Ἀτλικῇ δέκα μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν, ἡγεμόνα Ἀρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἀπέσχιλο τῶν λεγομένων μορίων Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ Ἀνδροτίων φησίν. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις γράφει·

"Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν καλιὸν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις."

ὁ δ' Ἴστρος καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν δεδήλωκε, γράφων ἔτως, εἶναι δὲ κλάδον τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐλαίας, ἣν ἀπὸ τῆς ἐν ἀκροπόλει φυλευθῆναι φασίν· ἐπάρατον δὲ ἐποιήσαντο εἴτις τῶν ἐμβαλόντων αὐτὰς ἐκκόψειε, φίλος ἢ πολέμιος. διὸ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δηοῦντες, τῆς μὲν τετραπόλεως ἀπέσχιλο διὰ τὸς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀρᾶς. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Παναθήναια ἐλαίᾳ τῇ ἐκ μορίων γιγνομένῃ δίδοσθαι φησί.

734. Τὸ μέν τις] τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας.

737. Μορίᾳ Διὸς] μορίον Δία εἶπε τὸν ἐπόπτην τῶν μορίων ἐλαιῶν· καὶ ἔςιν ὁ λεγόμενος μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος, "Περὶ Ἀκαδημίαν, ἔςιν ὅτε τῇ καταδάτῃ Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ μόριον καλοῦσι· τῶν ἐκεῖ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυμένων."

743. Εὔιππον, εὔπωλον] παρ' ὅσον ὁ Κολωνὸς ἱππεὺς ἐλέγετο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι ἵππιοι.

744. Ὦ παῖ Κρόνε] αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα

Τόδ' εἶσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδάν·
Ἵπποισιν * τὸν ἀκεςῆρα χαλινὸν
Πρώταισι ταῖσδ' ἔκτισας ἀγυιαῖς.
Ἀ δ' εὐήρετμος ἔκπατλ' ἁλία χερ-
σὶ παραπτομένα πλάτα
Θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων
Νηρηΐδων ἀκόλυθος.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. Ὦ πλεῖς' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
Νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.
ΟΙΔ. Τίδ' ἐςὶν, ὦ παῖ, καινόν;
ΑΝΤ. Ἆσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν ὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.
ΟΙΔ. Ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
Φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας·
ΧΟΡ. Θάρσει, παρέςαι· "καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
"Τὸ τῆσδε χώρας ὐ γεγήρακε σθένος."
ΚΡΕ. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
Ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
Φόβον νεωρῆ τῆς εμης ἐπεισόδυ·
Ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν.

* ALDUS, Ἵπποισι.

δῶνα πρῶτον ἵππυς ζεῦξαι καὶ χαλινῶσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ θεραπείᾳ φησὶ τῆς οἰκείας πόλεως ὁ Σοφοκλῆς· ὁ γὰρ Κολωνὸς ἱππεὺς ὠνομάσθη παρ' ἃς ἐξεθέμην αἰτίας κατὰ Ἀνδροτίωνα· ἀλλ' ὅτος ἐπὶ τὸ σεμνότατον ἄγει τὸ πρᾶγμα, τῇ ποιητικῇ καταχρώμενος ἀδείᾳ.

747. Πρῶταισι ταῖσδ' ἔκτισας] περὶ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια μάλιςα διατρίβυσι τῦ ἐγκωμίυ, ὅτι εὔφορος ἡ χώρα, καὶ ὅτι ἱππικοὶ Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι ναυτικοί.

749. Πλάτα θρώσκει] κώπη.

751. Νηρηΐδων ἀκόλυθος] ἀκολύθως· Ὅτι αἱ Νηρηΐδες πεντήκοντά εἰσιν.

752. Ὦ πλεῖς' ἐπαίνοις] ἡ Ἀντιγόνη ταῦτά φησιν ὁρῶσα προσιόντα τὸν Κρέοντα μετὰ χαρᾶς.

759. Εἰ γέρων ἐγὼ] κυρῶ δηλονότι.

761. Ἄνδρες χθονὸς] ἐπὶ τὸν Οἰδίπυν ἀφίκται ὁ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν αὐτῦ πατρίδα, παρασπᾶται αὐτῦ τὴν Ἀντιγόνην, φθάσας κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Ἰσμήνην ἀφελέσθαι.

764. Ὃν μήτ' ὀκνεῖτε] ὅντινα ἐμὲ δηλονότι μὴ φοβεῖσθε.

Ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾷν τι βουληθείς· ἐπεὶ
Γέρων μέν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσαμαι
Σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα·
Ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλίκονδ' ἀπεσάλην
Πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
Οὐκ ἐξ ἑνὸς σείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν * ὕπο
Πάντων κελευσθεὶς, οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει
Τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ', ἢ πλεῖστον πόλεως.
Ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ,
Ἵκου πρὸς οἴκους· πᾶς σε Καδμείων λεὼς
Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν, μάλιστ' ἐγώ †
"Ὅσῳ περ (εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν
"Κάκιστος) ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,"
Ὁρῶν σε τὸν δυστηνον ὄντα μὲν ξένον,
Ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς
Βιοστερῆ χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας
Οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
Ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδ' ἡ δύσμορος,
Ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
Πτωχῇ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
Ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦ 'πιόντος ἁρπάσαι.
Ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
Ὠνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ ‡ κρύπτειν· σύ νυν

* Turn. in marg. ἀςῶν. † Turn. τῶν πάντων ἐγὼ.
‡ Turn. τὰ ἐμφανῆ.

771. Οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει] ἀντὶ τοῦ, ὅτι ωροσήκει μοι πενθεῖν τὰ τούτου ἀτυχήματα ὑπὲρ πάντας Θηβαίους.

775. Ἐκ δὲ τῶνδε μάλιστ' ἐγὼ] ἐγὼ μάλιστά σε καλῶ· ὅσῳπερ πλειστὸν ἀλγῶ τοῖς σοῖς παθήμασι.

779. Κἀπὶ προσπόλου μιᾶς] τῆς Ἀντιγόνης. Εἴληπτο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ ἡ Ἰσμήνη.

788. Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν] ὥστε συγγνώμης εἰμὶ ἄξιος λέγων· οὐ γὰρ δύναμαι κρύπτειν.

794. Ὦ

Πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ,
Κύψον *, θελήσας ἄςυ καὶ δόμους μολεῖν
Τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
Εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δ' οἴκοι †, πλέον
Δίκη ‡ σέβοιτ' ἂν οὖσα σὴ πάλαι τροφός.

ΟΙΔ. Ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
Λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
Τί ταῦτα πείρᾳ §, κἀμὲ δεύτερον θέλεις
Ἑλεῖν ἐν οἷς μάλις' ἂν ἀλγοίην ἁλούς;
Πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
Νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
Οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν.
Ἀλλ', ἡνίκ' ἤδη μεςὸς ἦν θυμούμενος,
Καὶ τοὺν δόμοισιν ἦν διατᾶσθαι γλυκὺ,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντά μοι,
Τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι
Τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
Νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
Ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
Πειρᾷ μετασπᾷν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
Καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν·
Ὥσπέρ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν,
Μηδὲν διδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,

* Turn. in marg. Κρύψον. † Aldus, ἤδ' οἴκοι.
‡ Turn. Δίκη. § Turn. in marg. πείρᾳ.

794. Ὦ πάντα τολμῶν] ὦ ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις πανοῦργα βουλευόμενε.

796. Τί ταῦτα πειρᾷ] βαρυτόνως ἀναγνωςέον πείρᾳ, οὐ περισπομένως. Οὕτω Δίδυμος.

801. Ἡνίκ' ἤδη μεςὸς ἦν] ὡς ἐπὶ κεραμείου τινὸς ἢ ἄλλου σκεύους εἴρηκε· τοῦτ' ἔςιν, ὅτε κορεσθεὶς τοῦ θυμοῦ, λοιπὸν τὰ συμφέροντα ἐβουλεύομην, καὶ οὐκ ἔτι ἤθελον φεύγειν.

802. Καὶ τοὺν δόμοισιν] ἐν Θήβαις δηλονότι.

807. Γένος τὸ πᾶν] τὸ Ἀττικόν.

809. Καίτοι τοσαύτη τέρψις] καὶ σὺ οὖν βούλει με εὐεργετεῖν μὴ θέλοντα.

815. Προσφέρειε

Πλήρη δ' ἔχουσι θυμὸν ὧν χρήζεις, τότε
Δωροῖθ', ὅτ' ἐδέν ἡ χάρις χάριν φέρει,
Ἆρ' ἂν μαλαίης τῆσδ' ἂν * ἡδονῆς τύχοις;
Τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ,
Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
Ἧκεις ἐμὶ ἔξων, ἐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς,
Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς πόλις δέ σοι
Κακῶν ἄναλος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
Οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ
Χώρας ἀλάστωρ δύμος ἐνναίων ἀεί.
Ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον.
Ἆρ' ἐκ ἄμεινον ἢ σὺ ταὐν Θήβαις φρονῶ;
Πολλῷ γ', ὅσῳ περ ἐκ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβῳ τε, κἀμοῦ Ζηνὸς, ὃς κείνῳ πατήρ.
Τὸ σὸν δ' ἀφῖχθαι δεῦρ' ὑπόβλητον σέμα
Πολλὴν ἔχον σόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν,
Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
Ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων· ἴθι,
Ἡμᾶς † δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· ἐ γὰρ ἂν κακῶς

* Turn. in marg. τῆσδέ γε. † Turn. Ὑμᾶς.

815 Προσφέρεις ἐμοὶ] ἀντὶ χάριτος δηλονότι.
819. Ὡς πάραυλον] ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγροῖς.
Ib. Πόλις δέ σοι] καὶ ἵν' αἱ Θῆβαι ἀβλαβεῖς ἔσοιλαι ἐκ ταύτης τῆς γῆς. Ἄναλος δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀβλαβὴς, ἢ ἀναίτιος.
821. Οὐκ ἔστι σοι ταῦτα] ἐ προδήσεταί σοι ὁ σκοπός.
825. Ἆρ' ἐκ ἄμεινον] ἆρα ἐ πλέον σοῦ τὰ ἀποβησόμενα ἐν ταῖς Θήβαις οἶδα;
826. Ἐκ σαφεστέρων κλύω] ἀντὶ τοῦ, καὶ σαφέστερον οἶδα.
827. Φοίβῳ τε, κἀμοῦ Ζηνὸς] δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τὰς χρησμὰς ὡς· καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησί. Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις,
"Στέλλειν ὅπως τάχιστα. Ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεύς,
"Ἐγκαθιεῖ λοξία."
Καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.
828. Ὑπόβλητον] ἐκ ἀληθὲς, ἀλλὰ πεπλασμένον. Ἀπὸ τῶν ὑπὸ βαλλομένων εἰς τὰ γένη παίδων ἀλλοτρίων.
829. Στόμωσιν] δεινωσιν, καὶ πανουργίαν.
834. Πότερα

Οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.
ΚΡΕ. Πότερα νομίζεις δυσυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σὰ.
Ἢ σ' εἰς τὰ σαυτῆς μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
ΟΙΔ. Ἐμοὶ μὲν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
Πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τόνδε τὰς φρένας.
ΚΡΕ. Ὦ * δύσμορ', ὑδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
Φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ;
ΟΙΔ. Γλώσσῃ σὺ δεινὸς· "ἄνδρα δ' ὑδέν οἶδ' ἐγὼ
"Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
ΚΡΕ. "Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια."
ΟΙΔ. Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
ΚΡΕ. Οὐ δῆθ'· ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.
ΟΙΔ. Ἄπελθ'· ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε· μηδέ με
Φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
ΚΡΕ. Μαρῦρομαι τόσδ', ὑ σέ· πρὸς δὲ τὺς φίλυς,
Οἳ' ἀνῆμείβῃ ῥήματ' ἤν σ' ἔλω πολέ.
ΟΙΔ. Τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίᾳ;
ΚΡΕ. Ἢ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσῃ.
ΟΙΔ. Ποίῳ σὺν ἔργῳ τῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
ΚΡΕ. Παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
Ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

* Turn. Ὡς.

834. Πότερα νομίζεις δυσυχεῖν] ἀντὶ τῦ, ἢ τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυσυχεῖς ἢ ἐγώ.
837. Πείθειν οἷός τ' εἶ] πείθειν με εἰς τὸ ἀκολυθῆσαί σοι.
1b. Τὰς φρένας] τὰς ἀπὸ τῦ Χορῦ.
839. Λῦμα τῷ γήρᾳ] κάθαρμα. Ὅ ἐστιν, ἀπαίδευτος μέχρι γήρως μενεῖς.
841. Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος] ὅστις βέλεται ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.
842. Πολλὰ καὶ τὰ καίρια] ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναίσχυντα λέγειν.
844. Οὐ δῆτα] τοῖς κατὰ σὲ ἐ δοκῶ καίρια λέγειν.
845. Καὶ πρὸ τῶνδε] καὶ πρὸ τῦ Χορῦ.
847. Μαρῦρομαι] μάρτυρας καλῶ, ἐάν σε ἕλω, δικαίως τιμωρήσομαι, οἷα ἀνῆμειβῆ με ῥήματα.
849. Τῶνδε συμμάχων] τῶν ἀπὸ τῦ Χορῦ.
1b. Ἕλοι βίᾳ] βιαζόμενος τὺς ἐμὺς συμμάχυς καὶ φύλακας.
850. Ἢ μὴν σὺ κἄνευ] καὶ χωρὶς τῦ λαβεῖν σε εἰς Θήβας.

857. Τήνδε

ΟΙΔ. Ὦιμοι.

ΚΡΕ. Τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.

ΟΙΔ. Τὴν παῖδ' ἔχεις μου;

ΚΡΕ. Τήνδέ γ' ὑ μακρῷ χρόνῳ.

ΟΙΔ. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἢ προδώσετε;
Κἀκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟΡ. Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· ὅτε γὰρ τὰ νῦν
Δίκαια πράσσεις, ὅθ' ἃ πρόσθεν εἵρξασαι.

ΧΡΕ. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
Ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται *.

ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
Θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν;

ΧΟΡ. Τί δρᾷς, ξένε;

ΚΡΕ. Οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔ. Ὦ γῆς ἄνακτες.

ΧΟΡ. Ὦ ξέν', ὡ δίκαια δρᾷς.

ΚΡΕ. Δίκαια.

ΧΟΡ. Πῶς δίκαια;

ΚΡΕ. Τὰς ἐμὰς ἄγω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΑΝΤ. Ἰὼ πόλις.

ΧΟΡ. Τί δρᾷς, ὦ ξέν'; ἐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
Βάσανον εἶ χερῶν.

ΚΡΕ. Εἶρξα.

* Turn. in marg. πορεύσεται.

857. Τήνδέ λ' ὑ μακρῷ] τὴν Ἀντιγόνην δηλονότι.
858. Ὦ ξένοι] τῷ Χορῷ φησίν.
862. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε] τὴν Ἀντιγόνην· τοῖς ἀκολούθοις δὲ ἑαυτῷ φησὶν ὁ Κρέων.
866. Τί δρᾷς, ξένε] πρὸς τὸν Κρέοντα ἑλκοντα τὴν Ἀντιγόνην.
867. Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς] ἀδελφῆς μου γὰρ θυγάτηρ ἐστίν.
876. Εἶρξα] φυλάττω, χωρίζω.

ΧΟΡ. Σῦ μὲν ἔ· τάδέ γε μωμένω.
ΟΙΔ. Πόλει μάχῃ γὰρ, εἴτι πημαίνεις ἐμέ.
ΧΟΡ. Οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;
ΚΡΕ. Μέθες χεροῖν
Τὴν παῖδα θᾶσσον.
ΧΟΡ. Μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κραλεῖς.
ΚΡΕ. Χαλᾷν λέγω σοί.
ΧΟΡ. Σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε *, βῶτ' ἐνόπιοι.
Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει.
Προβᾶτέ μ' ὧδε †.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. Ἀφέλκομαι δύσηνος ‡, ὦ ξένοι, ξένοι.
ΟΙΔ. Πῆ, τέκνον, εἶ μοι;
ΑΝΤ. Πρὸς βίαν πορεύομαι.
ΟΙΔ. Ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.
ΑΝΤ. Ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
ΚΡΕ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;
ΟΙΔ. Ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
ΚΡΕ. Οὐκεν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι
Ὁδοιπορήσῃς· ἀλλ' ἐαεὶ νικᾶν θέλεις
Παλρίδα τε τὴν σὴν, καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
Ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
Νίκα· χρόνῳ γὰρ (οἶδ' ἐγὼ) γνώσῃ τάδε,
Ὅθ' ἕνεκ' αὐτὸς αὑτὸν ἔτε νῦν καλὰ
Δρᾷς, ἔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,

* Ald. Προβᾶθ' ὧδ' ἐμβάτε. † Ald. Προβᾶθ' ὧδέ μοι.
‡ Ald. Ἀφέλκομ', ὦ δύσηνος.

877. σῦ μὲν ἔ] ἐκ ἀπείρξομαι. | 878. Πόλει μάχῃ] ταῖς Ἀθήναις δηλονότι.
906. Πόλει

Ὀργῇ χάριν δὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.
ΧΟΡ. Ἐπίσχες αὐτῦ, ξεῖνε.
ΚΡΕ. Μὴ ψαύειν λέγω.
ΧΟΡ. Οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδέ γ' ἐςερήμενος.
ΚΡΕ. Καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα
Θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ ȣ̓ ταύταιν μόναιν.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ἐς τί τρέψῃ;
ΚΡΕ. Τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
ΧΟΡ. Δεινὸν λέγεις.
ΚΡΕ. Ὡς τȣ̃το νῦν πεπράξεται,
Ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.
ΟΙΔ. Ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις * ἐμȣ̃;
ΚΡΕ. Αὔσῶ σιωπᾷν.
ΟΙΔ. Μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
Θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρὰς ἔτι.
Ὅς μ', ὦ κάκιςε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
Πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ.
Τοιγάρ σε κἀυτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
Ὁ πάντα λεύσσων ἥλιος δοίη βίον
Τοιȣ̃τον οἷον κἀμὲ γηρᾶναι ποτέ.
ΚΡΕ. Ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
ΟΙΔ. Ὁρῶσι κἀμὲ καί σε. καὶ φρονȣ̃σ' ὅτι
Ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.
ΚΡΕ. Οὔτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ,
Κεἰ μȣ̃νός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΟΙΔ. Ἰὼ τάλας.

* Ald. Ψαύεις. † Turn. βραχὺς.

906. Πόλει τάχα] ταῖς Ἀθήναις.
916. Θεῖέν μ' ἄφωνον] μὴ ἄφωνος γενοίμην εἰς τὸ καταράσθαί σε.
917. Ψιλὸν ὄμμ'] ὄμμα φησὶ τὴν Ἀντιγόνην.
926. Καὶ χρόνῳ βραδὺς] γράφεται καὶ βαρύς.
931. Τάνδ'

ΧΟΡ. Ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκȣ, ξέν', εἰ
Τάνδε δοκεῖς τελεῖν;
ΚΡΕ. Δοκῶ.
ΧΟΡ. Τάνδ' ἄρ' ȣ̓κέτι νέμω πόλιν.
ΚΡΕ. "Τοῖς τοι δικαίοις, χ' ὡ βραχὺς νικᾷ μέγαν."
ΟΙΔ. Ἀκȣ́εθ' οἷα φθέγγεται;
ΧΟΡ. Τά γ' ȣ̓ τελεῖ.
ΚΡΕ. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' ȣ̓—
ΧΟΡ. Ἆρ' ȣ̓χ ὕβρις τάδ';
ΚΡΕ. Ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκτέα.
ΧΟΡ. Ἰὼ πᾶς λεώς· ἰὼ γᾶς τε πρόμοι·
Μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
Περῶσι δῆτα.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΘΗΣ. Τίς ποθ' ἡ βοή; τί τȣ̓ργον; ἐκ τίνος φόβȣ ποτὲ
Βȣθυτȣ̃ντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ,
Τȣ̃δ' ἐπιςάτῃ Κολωνȣ̃; λέξαθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν,
Οὗ χάριν δεῦρ' ᾖξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ὦ φίλτατ'· (ἔγνων γὰρ τό προσφώνημά σȣ)
Πέπονθα δεινὰ τȣ̃δ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

931. Τάνδ' ἄρ' ȣ̓κέτι] ταύτην δ' ἄρα ȣ̓κέτι νομιῷ πόλιν, εἰ σὺ ἀπάξεις τȣ̃τον.

934. Τά γ' ȣ̓ τέλεῖ] ταῦτα ἃ λέγει ȣ̓ πληρώσει.

935. Ζεὺς ταῦτ' ἂν] εἰ τελέσω, Ζεὺς εἰδείη.

937. Ἀλλ' ἀνεκτέα] ἀνεκτέον. Οὕτω γάρ φασι σκαπτέα, φυτευτέα, ἀντὶ τȣ̃, σκαπτέον, φυτευτέον.

941. Τίς ποθ' ἡ βοή] σοφὼς τῇ οἰκονομίᾳ ἐχρήσατο, ὥςε μαθεῖν τὸν Θησέα τὰ γενόμενα, πρὸς ταῖς θυσίαις ὄντα τȣ̃ ἱππείȣ Ποσειδῶνος, ὑπὲρ τȣ̃ μὴ διατριβὴν ἐγγενέσθαι μηνύοντός τινος.

944. Ἧιξα θᾶσσον ἢ] ταχύτερον ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν.

Vol. II. Y 954. Θυμά-

ΘΗΣ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίσδ' ὁ πημῆνας; λέγε.
ΟΙΔ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
Ἀποσπάσας μȣ τὴν μόνην ξυνωρίδα.
ΘΗΣ. Πῶς εἶπας;
ΟΙΔ. Οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.
ΦΗΣ. Οὔκȣν τὶς ὡς τάχιςα προσπόλων μολὼν
Πρὸς τȣ́σδε βωμȣ̀ς, πάντ' ἀναγκάσει λεὼν,
Ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο,
Σπεύδειν ἀπαὶ * ῥυτῆρος, ἔνθα δίςομοι
Μάλιςα συμβάλλȣσιν ἐμπόρων ὁδοὶ,
Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι· γέλως δ' ἐμῷ
Ξένῳ γένωμαι τῷδε χειρωθεὶς βίᾳ.
Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· τȣ̃τον δ' ἐγὼ,
Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, ἧς ὅδ' ἄξιος,
Ἄτρωτον ȣ̓ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός·
Νῦν δ', ὥσπερ αὐτὸς τȣ̀ς νόμȣς εἰσῆλθ' ἔχων,
Τȣ́τοισιν, ȣ̓κ ἄλλοισιν, ἁρμοσθήσεται.
Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας πρὶν ἂν
Κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι ςήσῃς ἄγων,
Ἐπεὶ δέδρακας ȣ̓τ' ἐμȣ̃ καταξίως,
Οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, ȣ̓τε σῆς χθονὸς,

* Ald. ἀπὸ.

954. Θυμάτων ἄπο] ἀπὸ τῶν θυσιῶν· ἀντὶ τȣ̃, ὡς ἔχει σχήματος ἕκαςος.

955. Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος] ἀντὶ τῆς βλαύτης. Τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἁπάντων Πραξιφάνης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόναι, ἀκȣ́ων τὸ ὑπόδημα, οἷον τῶν ποδῶν τὸ κάλυμμα.

Ib. Σπεύδειν ἀπαὶ ῥυτῆρος] ἤγȣν, ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, ἀντὶ τȣ̃, ὡς ἔχει ἕκαςος σχήματος, εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς ςρατιώτων, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων ὥςε ταχύτερον φέρεσθαι· ῥυτῆρας γὰρ τȣ̀ς χαλινȣ́ς φασιν, ȣ̓ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει.

Ib. Ἔνθα δίςομοι] ὡς σχιςῆς ȣ̓σης ὁδȣ̃ ἐκεῖσε.

960. Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον] εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἐληλύθειν, ἐν ταύτῃ τῇ ὀργῇ, ἧς ἦν ȣ̓τος ἄξιος.

963. Τȣ́τοισιν, ȣ̓κ ἄλλοισιν] ὡς ἀπὸ ξένης γῆς ἀπέσπασεν, ȣ̓τω καὶ αὐτὸς ἀπὸ ξένης γῆς ἀποσπασθήσεται.

964. Οὐ γάρ ποτ' ἔξει] ȣ̓κ ἀναχωρήσεις γὰρ ἐντεῦθεν πρὶν ἀναγάγῃς τὰς κόρας.

Ὅσις δίκαι᾽ ἀσκῆσαν εἰσελθὼν πόλιν,
Κἄνευ νόμου κραίνουσαν ὀρθῶς, εἶτ᾽ ἀφεὶς
Τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι᾽, ὧδ᾽ ἐπεισπεσὼν,
Ἄγεις τὰ χρήζεις *, καὶ παρίσασαι βίᾳ·
Καί μοι πόλιν κένανδρον, ἢ δέλην τινὰ
Ἔδοξας εἶναι, καί μ᾽ ἴσον τῷ μηδενί.
Καίτοι σε Θήβαί γ᾽ οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
Οὐ γὰρ φιλῆσιν ἄνδρας ἐκδίκως τρέφειν·
Οὐδ᾽ ἄν σ᾽ ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο
Συλῶντα τἀμά, καὶ τὰ τῶν θεῶν βίᾳ
Ἀγόντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
Οὔκουν ἔγωγ᾽ ἂν σῆς ἐπεμβαίνων † χθονὸς,
Οὐδ᾽ εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
Ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος (ὅσις ἦν) χθονὸς,
Οὔθ᾽ εἷλκον, ἔτ᾽ ἂν ἦγον· ἀλλ᾽ ἠπιςάμην
Ξεῖνον παρ᾽ ἀστοῖς ὡς διαῖσθαι χρεών.
Σὺ δ᾽ ἀξίαν ἐκ ἔσαν αἰσχύνεις πόλιν
Τὴν αὐτὸς αὑτοῦ· καί σ᾽ ὁ πληθύνων ‡ χρόνος
Γέροντ᾽ ὀμοῦ τίθησι καὶ τὸ νοῦ κενόν.
Εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
Τὰς παῖδας ὡς τάχιςα δεῦρ᾽ ἄγειν τινὰ,
Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
Εἶναι βίᾳ τε κἀχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι

* Ald. Turn. Ἄγεις δ᾽ ἃ χρήζεις.
† Ald. ἐπιβαίνων.
‡ Ald. πληθύων.

971. Καὶ παρίσασαι βίᾳ] ἀντὶ τοῦ, καλαδηλοῖς αὐτὴν βίᾳ, καὶ μεθίσασαι. Εἰώθεσαν δὲ ὕτω λέγειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφυγάδευσαν. Ἢ μεῖς δ᾽ ἂν εἴποιμεν, μέλες ἠσαν λο, παρεσήσαν λέγησιν. Ἄλλως· Καὶ παρίσασαι βίᾳ, τὸ παρίσασαι, ἴσον ἐςὶ τῷ καλαδηλοῖς, καὶ ὑποχείριον ποιεῖς· καὶ πάλιν παρασήσασθαι τόσδε τινάς φασι, παραφυλάτ λεσθαι. Καὶ δεινοποιεῖ τὰ τοῦ Κρέοντος ὁ Θησεὺς τῇ καλυμένῃ αὐξηλικῇ κεφαλαιώσει, καὶ συνάπλει πολλὰ κεφάλαια.

984. Σὺ δ᾽ ἀξίαν ἐκ ἔσαν] ἐκ ἔσαν ἀξίαν αἰσχύνεσθαι τὴν Θήβην δηλονότι, αἰσχύνεις. αἰσχύνει δὲ παλῄδα πολίτου ἁμαρτία.

989. Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε] ἀντὶ τοῦ, ἔνοικος· ὁ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέτοικος, ὡς ἡμεῖς φαμὲν, εἴρηται· μέλοικος δὲ καλοῦσι τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ καλοικοῦντας

Τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
ΧΟΡ. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ὦ ξέν', ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
Φαίνῃ δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκῃ κακά.
ΚΡΕ. Ἐγὼ ὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
Ὦ τέκνον Αἰγέως, ὔτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῄς,
Τοὔργον τόδ' * ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
Ζῆλος ξυναίμων, ὥς' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
Ἤιδειν † δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
Κἄναγνον ‡ οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
Ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον
Ἐγὼ ξυνῄδειν χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
Τοιοῦσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
Ὧι πίστιν ἴσχων, τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν
Καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
Αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῷ μῷ γένει·
Ἀνθ' ὧν πεπονθὼς, ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
" Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν

* Ald. τόγ'. † Ald. Ἤ δη. ‡ Turn. in marg. Κἄνανδρον.

κοῦντας ἐν ἑτέραις. Κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰώνων, ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων οὕτως·

" Τῶνδε μετοίκων."

μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ, ἐνοίκους.

994. Ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον] τὴν ῥητορείαν παραφύλαξον, ὅτι τῶν μὲν κατηγορηθέντων αὐτοῦ οὐχ ἅψεται, καινὰ δέ τινα ἐνθυμήματα καὶ πάνυ εὔλογα ἐξευρίσκων ἀντερεῖ.

997. Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς] τοὺς Ἀθηναίους.

1000. Οὐδ' ὅτῳ γάμοι] παρόσον αὐτὸς τέκνον ἐστὶ μητέρα γεγαμηκώς.

1002. Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος] ᾔδειν δὲ εὔβουλον ὄντα τὸν Ἄρειον πάγον. Τοῦτον δὲ χθόνιον εἶπεν, οἷον, εὐγενῆ καὶ αὐτόχθονα καὶ ἐγχώριον. Οὐχ ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι οἴονται, παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὴν χθόνα εἶναι. χθόνιον τοίνυν, τὸν αὐτόχθονα. Λέγοι δ' ἂν τὴν Ἀρεοπαγῖτιν βουλήν· τὸν γὰρ πάγον ὄχθον τινὰ νοητέον· εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσηγορίας αὐτοῦ πολλαχοῦ.

1009. Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς] οἷον, οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα· οὐ καταγηράσκει καὶ ἀποσβέννυται τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος. Ἀδύνατον γάρ ἐστι ζῶντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρήσασθαι· τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει. Λέγει δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους, ὅσῳ γὰρ γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχουσι. Καὶ Ἀλκαῖος, ὡς λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινοῦ αὐτοῦ μιμνήσκεται.

1015. Ἄ.

" Θανεῖν· θανόντων δ' ὑδὲν ἄλγος ἅπτεται."
Πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
Ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
Σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως
Καὶ τηλικόσδ' ὢν ἀνδράσιν πειράσομαι.
ΟΙΔ. Ὦ λῆμ' ἀναιδές, τῷ καθυβρίζειν δοκεῖς;
Πότερον ἐμῷ γέροντος, ἢ σαυτῷ τόδε;
Ὅσις φόνως μοι καὶ γάμως καὶ ξυμφορὰς
Τῶν σῶν διῆκας ῥόμαλος, ἃς ἐγὼ τάλας
Ἤνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν ἔτω φίλον,
Τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι *.
Ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
Ἁμαρτίας ὄνειδος ὑδέν, ἀνθ' ὅτου
Τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τὼς ἐμοὺς θ' ἡμάρτανον.
Ἐπεὶ δίδαξον, εἴτι θέσφατον πατρὶ
Χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
Πῶς ἂν δικαίως τῆτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;
Ὅς ἔτε βλάστας πω † γενεθλίους ‡ πατρὸς,
Οὐ μητρὸς ἔσχον §, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.
Εἰ δ' αὖ φανεὶς δύσγνος, ὡς ἐγὼ φάνην,
Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί, καὶ κἀξέκτανον,
Μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων, εἰς ἅς τ' ἔδρων,
" Πῶς γ' ἂν τόγ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;"
Μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,

* Turn. in marg. πάλιν.
‡ Turn. in marg. γενεθλίω.
† Ald. πῶς.
§ Ald. εἶχον.

1015. Ὦ λῆμ' ἀναιδὲς] εἰκότως τὴν ἀνθυποφορὰν πρὸς τὸν Κρέοντα οὐκ ἀπὸ τῆ Θησέως ποιοῦνται, ἀλλ' ἀπὸ τῆ Οἰδίποδος. Ἡ δὲ αἰτία πρόδηλος. Καὶ ἅμα παραφυλάττε, εἰ καὶ ὅτος πιθανῶς ποιεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις· τῷ γὰρ ὄντι ὁ Οἰδίπους (εἴτις ἀκριβῶς ἐξελάζοι) ἄδικος μὲν οὐκ ἔστιν, ἀτυχὴς δὲ καὶ περιπαθής.

1016. Πότερον ἐμῷ, ἢ σαυτῷ τόδε] ἐπεὶ τὴν ἀδελφήν σε λοιδορεῖς.

1020. Μηνίουσιν] ὀργιζομένοις.

1032. Ἄκον πρᾶγμ' ἂν] τὸ ἀκούσιον.

1033. Μητρὸς δὲ, τλῆμον] τὸ ἐξῆς, μητρὸς δὲ γάμους, τλῆμον, ὅσους ὁμαίμων σῶν, ἀναίσχυντε με λέγειν οὐκ ἐπαισχύνῃ;

1056. Λέγειν

Οὔσης ὁμαίμου σῆς, μ' ἀναίκάζων λέγειν;
Οἵας ἐρῶ τάχ'· ἐ γὰρ ἔν σιγήσομαι,
Σὲγ' εἰς τόδ' ἐξελθόνλος ἀνόσιον ςόμα.
Ἔτικλε γάρ μ', ἔτικλεν, (ὦ μοί, μοι κακῶν)
Οὐκ εἰδότ' ἐκ εἰδυῖα· καὶ τεκοῦσά με,
Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
Ἀλλ' ἓν γὰρ ἔν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ
Κείνην τε ταῦτα δισομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
Ἄκων ἔγημα, φθέγξομαί τ' ἄκων τάδε.
Ἀλλ' ἐ γὰρ ἔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκέσομαι κακὸς
Γάμοισιν, ἔθ' ὃς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
Φόνυς παλρῴυς, ἐξονειδίζων πικρῶς.
Ἐν γάρ μ' ἄμειψαι μῦνον, ὧν σ' ἀνιςορῶ·
Εἴ τις σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
Κτείνοι παραςὰς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
Παλήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
Δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
Τίνοι' ἄν, ἐδὲ τἔνδικον περιβλέποις.
Τοιαῦτα μέλοι κἀὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
Θεῶν ἀγόνλων· οἷς ἐγὼ ἐδὲ τὴν παλρὸς
Ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀνλειπεῖν ἐμοί.
Σὺ δ', εἴ γὰρ ἐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄῤῥηλόν τ' ἔπος,
Τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
Καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς καλῴκηνται καλῶς·
Κᾄθ' ὧδ' ἐπαινῶν, πολλὰ τῦδ' ἐκλανθάνῃ,
Ὅθ' ἕνεκ' εἴ τις γῆ θεὸς ἐπίςαται

1056. Λέγειν νομίζων ῥητὸν ἄῤῥηλόν τ' ἔπος] τυλίεσιν, ἀθυρόςομος ἄν.

1061. Ὅθ' ἕνεκ' εἴτις γῆ] ὅτι ἕνεκα, ἐκ παραλλήλυ τὸ αὐτὸ, ὡς τὸ, εἴθ' ὤφελεν· ἀντὶ τοῦ,

Τιμαῖς * σεβίζειν, ἥδε † τῆδ' ὑπερφέρει.
Ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ
Αὐτόν τε χειρῦ, τὰς κόρας τ' οἴχῃ λαβών.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
Καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ καλασκήπλῳ λιβαῖς
Ἐλθεῖν ἀρωγὰς ξυμμάχυς· ἵν' ἐκμάθῃς.
Οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρυρεῖται πόλις.

ΧΟΡ. Ὁ ξεῖνος, ὦ ναξ, χρησὸς αἱ δὲ ξυμφοραὶ
Αὐτῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.

ΘΗΣ. Ἅλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι
Σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες, ἔσαμεν.

ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀμαυρῷ ‡ φωτὶ προσάσσεις ποιεῖν;

ΘΗΣ. Ὁδῦ καλάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
Χωρεῖν· ἵν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
Τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς § ἐμοί·
Εἰ δ' ἐγκραλεῖς φεύγουσιν, ἐδὲν δεῖ πονεῖν.
Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, ὃς ἀ μήπολε
Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωλαι θεοῖς.
Ἀλλ' ἐξυφηγῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχῃ,
Καί σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· "τὰ γὰρ δόλῳ
"Τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' ἐχὶ σώζεται."
Κἀκ' ἄλλον ἕξεις εἰς τόδ'· ὡς ἔξοιδά σε
Οὐ ψιλὸν, ἀδ' ἄσκευον ἐς τοσῆνδ' ὕβριν
Ἥκοντα τόλμης τῆς παρεσώσης τανῦν·

* Aldus, Turn. Τιμὰς.
† Aldus, εἰδὲ.
‡ Turn. in marg. ἀφανεῖ.
§ Turn. in marg. ἐνδείξῃ.

τῦ, ἀγνοεῖς τῦτο Κρέων, ὅτι εἴτις χώρα θεὰς ἐπίσαλαι γινώσκειν, ἠπῖται περὶ τὸ φιλόθεον τῆς Ἀτλικῆς.

1071. Οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι] οἱ θεράποντες Κρέοντος.

1078. Ἄλλοι γὰρ οἱ σπευδοντες] ἄλλοι γὰρ Ἀθηναῖοι ἐπιδιώκυσιν αὐτές.

1079. Ἐπεύχωλαι θεοῖς] οἷς οἱ θεράποντες.

1086. Ἀλλ'

Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιςὸς ὢν ἕδρας τάδε *.
Ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
Ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεςέραν.
Νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τανῦν τέ σοι
Δοκεῖ λελέχθαι, χ' ὥτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;
ΚΡΕ. Οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί·
Οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.
ΘΗΣ. Χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
Ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιςωθεὶς † ὅτι
Ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
Πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον ςήσω τέκνων.
ΟΙΔ. Ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθείας ‡.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴην ὅθι δαΐων
Ἀνδρῶν τάχ' ἐπιςροφαὶ
Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
Μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις

§ Ald. τόδε. † Ald. πιςηθεὶς. ‡ Ald. προμηθίας.

1086. Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιςὸς] ἀντὶ τοῦ, πιςεύων. καταςρέφει δὲ ἐπὶ τὸ πεποιθώς.

1099. Εἴην ὅθι δαΐων] ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θησεὺς ἀπῆλθον· ὁ δὲ Χορὸς ὑπονοεῖ τὸν Κρέοντα οὐ μόνον ἥκειν, ἀλλὰ μετά τινος χειρὸς, ἣν πλησίον που ἐςρατοπεδευκέναι. Κατὰ τοῦτο οὖν καὶ οἱ τοῦ Χοροῦ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν εὐχὴν ποιοῦνται ταύτην, εἴθε εἴην ὅπου αἱ συμβολαὶ καὶ αἱ μάχαι μέλλουσιν ἔσεσθαι· ὑπονοοῦσι γὰρ τὰ ὅμοια τῷ Θησεῖ περὶ τοῦ Κρέοντος· διὸ καὶ φασὶν, εἴθε ἐπόπτης ἐγενόμην αὐτῶν.

1100. Ἐπιςροφαὶ] ἀναςροφαί.

1101. Τὸν χαλκοβόαν] ςεῤῥόβοαν, μεταλόφωνον.

1102. Ἢ πρὸς Πυθίαις] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀκταῖς ληπτέον· λέγοι δ' ἂν Πυθίας ἀκτὰς τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἔπεμπον. Ἱςορεῖ περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει, γράφων οὕτως· "Ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποςέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πύθιαι δὲ καὶ Δηλιάδες ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς." Θύει δὲ ὁ μάντις, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται, καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνόῃ, καθ' ἑκάςην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ· εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποςέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον. Καὶ ἔςιν ἱεροσκοπία τῆς

Ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς·
Οὗ πότνιαι σεμναὶ τιθη-
νοῦνται τέλη
Θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
Κληὶς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν
Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν·
Ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν *
Θησέα καὶ τὰς διςόλους
Ἀδμήτας ἀδελφὰς †
Αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
Τούσδ' ἀνὰ χώρους.

* Ald. Turn. in marg. ὀρειβάταν. † Ald. ἀδελφεὰς.

τῆς μὲν εἰς Δελφοὺς θεωρίας, ἐν τῷ κατὰ τὴν Οἰνόην Πυθίῳ. Τῆς δὲ εἰς Δῆλον, ἐν τῷ κατὰ τὴν Μαραθῶνα Δηλίῳ. Ἄλλως· Ἡ πρὸς Πυθίαις· ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, οὗ τὸ Πύθιόν ἐςιν.

1103. Ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς] τὰ ἐν Ἐλευσῖνι τέλη φησί. Καὶ εἴη ἂν λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων, ταῖς λαμπαδευμέναις καὶ δαδουχουμέναις καὶ καταλαμπομέναις ὑπὸ τῆς μυςικῆς φλογὸς, και τῶν ἱερῶν δᾴδων· περὶ ὧν Αἰσχύλος φησί·

"Λαμπραῖσιν ἀςραπαῖσι λαμπάδων σθέ-
"νει."

Ἄλλως· Ἀκταῖς περὶ Ἐλευσῖνα, ἀπὸ τῶν αὐτόθι ἐν τοῖς μυςηρίοις λαμπάδων.

1104. Οὗ πότνιαι] αἱ θεσμοφόροι.

Ib. Τιθηνοῦνται] ἐπιμελοῦνται, καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας.

1105. Τέλη] τὰς τελετὰς· καὶ Αἰσχύλος·

"Ἔφριξ', ἔρως δὲ τοῦδε μυςικοῦ τέλους."

1106, 1107. Ὧν καὶ χρυσέα Κληὶς] ἐπεὶ ἄῤῥητα τὰ μυςήρια, καὶ καθάπερ κλεισὶν ἡ γλῶσσα κατείληπται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξενεγκεῖν.

1108. Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν] τῶν τετελεσμένων· ζητεῖται δὲ, τί δήποτε οἱ Εὐμολπίδαι τῶν τελετῶν ἐξάρχουσι ξένοι ὄντες· εἴποι δ' ἂν τις ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνιοι πρῶτον Εὔμολπον ποιῆσαι τὸν Δηϊόπης τῆς Τριπτολέμου τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυςήρια, καὶ οὗ τὸν Θρᾷκα· καὶ τοῦτο ἱςορεῖν Ἴςρον ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκτων. Ἀκεσόδωρος δὲ πέμπτον ἀπὸ τοῦ πρώτου Εὐμόλπου εἶναι τὸν τὰς τελετὰς καταδείξαντα, γράφων οὕτως, Κατοικῆσαι δὲ τὴν Ἐλευσῖνα ἱςοροῦσι πρῶτον μὲν τοὺς αὐτόχθονας, εἶτα Θρᾷκας τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατὰ Ἐρεχθέως πόλεμον· τινὲς δέ φασι καὶ τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν τὴν συντελουμένην κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρι καὶ Κόρῃ. Ἀνδροτίων μὲν οὖν γράφει οὗ τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὔμολπον πέμπτον γεγονότα· Εὐμόλπου γὰρ γενέσθαι Κήρυκα, τοῦ δὲ Εὔμολπον· τοῦ δὲ, Ἀντίφημον· τοῦ δὲ, Μουσαῖον τὸν ποιητήν· τοῦ δὲ Εὔμολπον τὸν καταδείξαντα τὴν μύησιν, καὶ ἱεροφάντην γεγονότα.

1109. Τὸν ἐγρεμάχαν] γράφεται Ὀρειβάταν· οἱονεῖ, τὸν διὰ τῶν ὀρέων βαίνοντα τῶν προειρημένων χωρίων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἦ πᾶ τὸν ἐφέσπερον
Πέτρας νιφάδος πελῶ-
σ' Οἰάτιδος ἐκ νομᾶ,
Πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις
Φεύγοντες ἀμίλλαις;
Ἁλώσεται δεινός γ' ὁ προς-
χώρων Ἄρης,
Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
Πᾶς γὰρ ἀσράπτει χαλινὸς,
Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-
πυκλήρια φάλαρα πώλων
Ἄμβασις, οἳ τὰν ἱππίαν
Τιμῶσιν Ἀθάναν,
Καὶ τὸν πόντιον Γαιάοχον,
Ῥέας φίλον υἱόν.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν; ὡς
Προμνᾶται τί μοι

1114. Ἦ πᾶ τὸν ἐφέσπερον] τὸν Αἰγάλεω φησὶ· καὶ γὰρ τοῦτο ὑπ' ἐσχάτων ἐζὶ τῆ δήμε τούτε· καλαλέγεται δὲ χωρία, παρ' ἃ μάλιςα εἰκάζεσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα καὶ Θησέα· πέτρας δὲ νιφάδος εἶπ ἂν λέγων τὴν ἔτω λεγομένην λείαν πέτραν, ἢ τὸν Αἰγάλεων λόφον· ἃ δὴ ἐπιχώρια φασὶν εἶναι, καθάπερ Ἴσρος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων ἱςορεῖ, ἔτως, ἀπὸ δὲ τῆς χαράδρας ἐπὶ μὲν λείαν πέτραν. Καὶ μετ' ὀλίγα, ἀπὸ τούτε δὲ ἕως Κολωνοῦ παρὰ τὸν χαλκὸν προσαγορευόμενον. Ὅθεν πρὸς τὸν Κηφισὸν ἕως τῆς μυςικῆς εἰσόδε εἰς Ἐλευσῖνα. Ἀπὸ ταύτης δὲ βαδιζόντων εἰς Ἐλευσῖνα τὰ ἐπ' ἀριςερὰ μέχρι τῦ λόφε τῦ πρὸς ἀναλολὰς τῦ Αἰγάλεω. Ἤτοι ὧν τὴν καλυμένην λείαν πέτραν ἢ τὸν Αἰγάλεων λέγει. Ὁ δὲ νῦν, ἆρα ἐπὶ τὸν ἕσπερον χῶρον τῆς λείας πέτρας προσπελάσεσι;

1115. Πελῶσι] γράφεται πελάζεσιν.

1116. Οἰάτιδος ἐκ νομᾶ] σῖα δῆμος τῆς Ἀτθικῆς· ὅθεν καὶ τὸ οἴηθεν· ἐκ νομᾶ δὲ πάλιν, χωρὶς Ἀτθικᾶ ἔτω καλυμένε, ἐν ᾧ νέμεσιν, ὡς νεμήσεως παρακειμένης.

1118. Ὁ πρόσχωρων Ἄρης] ὁ τῶν ἐπιχωρίων.

1121. Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν] τῶν Ἀθηναίων· ἁπλέσερον δὲ Θησειδᾶν φησὶ τῶν Ἀτθικῶν τῶν ὑπὸ Θησέα τελαγμένων.

1123. Πᾶσα δ' ὁρμᾶται] τὸ ἑξῆς, πᾶσα δ' ὁρμᾶται ἄμβασις.

1131. Τάχ'

Γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν *
Τὰν δεινὰ † τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὖ-
ρῦσαν πρὸς αὐθομαίμων πάθη.
Τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ‡ ἦμαρ.
Μάλις εἶμ' ἐσθλῶν ἀγώνων. 1135
Εἴθ' ἀελλαία ταχύρ-
ῥωχος πελειὰς
Αἰθερίας νεφέλας
Κύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
Θεωρήσασα τέμὸν ὄμμα. 1140

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ὦ Ζεῦ § γε παγκράτα || θεῶν,
Παγκόπλα, πόροις
Γᾶς τᾶσδε δαμέντοις
Ἐπινικίῳ σθένει τὸν εὖ-
αγρον τελειῶσαι δὴ λόχον. 1145
Σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα,
Καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
Καὶ κασιγνήταν πυκνο-
σίκλων ὄπαδὸν
Ὠκυπόδων ἐλάφων, 1150
Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς |||
Μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

* Turn. in marg. ἐνδώσειν. † Turn. in marg. πολλά.
‡ Ald. ἄμαρ. § Ald. Ἰὼ Ζεῦ. || Ald. πάγκραχε.
||| Ald. Turn, ἀρωγάς.

1131. Τάχ' ἂν δώσειν] τάχα ἐνδώσει, φησὶν, ὁ Κρέων.

1132. Τὰν δεινὰ τλᾶσαν] τὴν πολλὰ δεινὰ ἀναλᾶσαν. Τὴν παρθένον ἀπὸ τῆς ἑτέρας δηλῶν· ὡς καὶ καλλίερα τῷ ὁμοίῳ σχήματι χρῆται· δύναται δὲ καὶ ἑτέρα πρόσωπα εἶναι, Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὐρῦσαν, τὰ σὰ δεινὰ δηλονότι.

1151. Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς] τελέσει, τῇ διπλῇ ἀρωγῇ· τῇ πόλει λέγει καὶ τοῖς πολίταις· νῦν δὲ διὰ τῦ στέργω σημαίνει μὲν οἷον προσίεμαι, τελευτᾷ δὲ εἰς ἴσον τῷ προκαλῦμαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν ἐκ ἐρεῖς
Ὡς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
Τάσδ' ἧσσον αὔθις ὧδε προσπολευμένας.
ΟΙΔ. Πῦ, πῦ; τί φῄς; πῶς εἶπας;
ΑΝΤ. Ὦ πάτερ *, πάτερ,
Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
Δοίη τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
ΟΙΔ. Ὦ τέκνον, ἦ πάρεσον;
ΑΝΤ. Αἵδε γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
ΟΙΔ. Προσέλθετ', ὦ παῖ, παλρὶ, καὶ τὸ μηδαμᾶ
Ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βασάσαι δότε †.
ΑΝΤ. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.
ΟΙΔ. Πῦ δῆτα, πῦ 'σον;
ΑΝΤ. Αἵδ' ὁμῦ πελάζομεν.
ΟΙΔ. Ὦ φίλαι' ἔρνη.
ΑΝΤ. Τῷ τεκόνλι πᾶν φίλον.
ΟΙΔ. Ὦ σκῆπτρα φωλός.
ΑΝΤ. Δυσμόρυ τε δύσμορα.
ΟΙΔ. Ἔχω τὰ φίλαι'· ὥδ' ἐτ' ἂν πανάθλιος
Θανὼν ἂν εἴην, σφῶϊν παρεσώσαιν ἐμοί.
Ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν,
Ἐμφῦτε ‡ τῷ φύσαντι, κἀναπαύσαλον §
Τῦ πρόσθ' ἐρήμυ τῦ τε δυσήνυ πλάνυ.
Καί μοι τὰ πραχθέντ' εἶπαθ' ὡς βράχις', ἐπεὶ

* Ald. Ὦ πάτερ, πάτερ. † Turn. in marg. τόδε.
‡ Turn. in textu, Ἐμφῦσα, in marg. Ἐμφῦτε. § Ald. κἀναπαύσελον.

1181. Ὦ ξεῖνε,

Ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.
ΑΝΤ. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τῆδε χρὴ κλύειν, πάτερ.
Καὶ σοίγε * τέρμον τἠμὸν ἔσαι δὴ βραχύ. 1180
ΟΙΔ. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές·
Τέκν' ἐμφανέντ' ἄελπτα, μηκύνω λόγον.
Ἐπίσαμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσδέ μοι †
Τέρψιν πάρ' ἄλλε μηδενὸς πεφασμένην·
Σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, ἐκ ἄλλος βροτῶν. 1185
Καί σοι θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
Αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τόγ' εὐσεβὲς
Μόνοις πάρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
Καὶ τἠπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοσομεῖν.
Εἰδὼς δ', ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε. 1190
Ἔχω γὰρ ἃ ἔχω διὰ σὲ, κἐκ ἄλλον βροτῶν·
Καί μοι χέρ', ὦ ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
Ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
Καίτοι τί ‡ φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς,
Θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις ἐκ ἔνι 1195
Κηλὶς κακῶν ξύνοικος; ἐκ ἔγωγέ σε.
Οὐδ' ἕν ἐάσω· "τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
"Μόνοις οἷόν τε συλλαλαιπωρεῖν τάδε."
Σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε· καὶ τἀ λοιπά με
Μέλε δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας. 1200
ΘΗΣ. Οὔτ' εἴτι μῆκος τῶν λόγων ἔθε πλέον,

* Ald. Καὶ σοί τε. † Ald. τάδέ μοι. ‡ Ald. Καὶ τι τε.

1181. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές] τὸ ἀρέσκον. ἰδίως ἐσχημάτισε τὸν λόγον, μὴ προσθαύμαζέ με τὸ λιπαρὲς, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ ἐχόμενον ὁ καλαλλήλως εἶπεν· ὁ γάρ φησιν, ἐλπίως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων μηκύνω τὸν λόγον, ἀλλὰ τὰ τέκνα φανέντα, εἶτα, μηκύνω τὸν λόγον.

1182. Ἤ, εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον] ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸ κελεύσιμον εἰ μακρηγορήσω.

1200. Μέλε] ἐπιμελοῦ.

1202. Θαυ-

Τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
Οὐδ' εἰ πρὸ τἀμοῦ πρὸς λαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
Βάρος γὰρ ἡμᾶς ὐδὲν ἐκ τέτων ἔχει.
Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπεδάζομεν
Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
Δείκνυμι δ'· ὧν γὰρ ὤμοσ' ἐκ ἐψευσάμην
Οὐδέν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰρ παρειμ' ἄγων
Ὑώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν καθηπειλημένων.
Χῴπως ἀγὼν μὲν * ἔτος ἡρέθη, τί δεῖ † 1210
Κομπεῖν, ἄ γ' εἴσῃ κἀυτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
Λόγον δ' ὃς ἐμπέπλωκεν ἀρίσις ἐμοὶ
Στείχοντι δεῦρο, συμβαλὼν γνώμην· ἐπεὶ
Σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·
" Πρᾶγος δ' ἀτίζειν ὐδὲν' ἀνθρώπων χρεών." 1215
ΟΙΔ. Τίδ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; διδασκέ με,
Ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνῃ.
ΘΗΣ. Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
Οὐκ ὄντα, σωγενῆ δὲ, προσπεσόντα πως
Βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ 1220
Θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.
ΟΙΔ. Ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι;
ΘΗΣ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· σὲ γὰρ, ὡς λέγουσί μοι,
Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, ἐκ ὄγκε πλέον.
ΟΙΔ. Ποῖόν τιν'; ὐ γὰρ ἥδ' ἔδρα σμικρᾶ λόγε. 1225

* Ald. μὲν ἀγὼν. † Ald. τί δεῖ μάτην.

1202. Θαυμάσας ἔχω] ἀντὶ τοῦ, ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

1215. " Πρᾶγος δ' ἀτίζειν"] ἄνθρωπον δὲ (φησὶν) ὄντα, ὃ δεῖ περάγματα καυίζειν ἀεί.

1218. Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα] καθ' ὑπόθεσιν ἰκετεύει ὁ Πολυνείκης πρὸς αὐτὸν παραγενέσθαι καὶ τὸν Οἰδίπουν, καλά τι λόγιον ἐμπεσόν, ὅτι πρὸς ὃν γένοιτο ὁ Οἰδίπους, κρατήσουσι τῆς βασιλείας. τοῦτο οὖν ἀγγέλλει ὁ Θησεύς.

Ib. Σοὶ μὲν ἔμπολιν] ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα.

1221. Θύων ἔκυρον] ἀντὶ τοῦ, ἐκύρευν. ταὐτὸν δὲ τῷ ἐτύγχανον.

1226. Σοὶ

ΘΗΣ. Σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόν-
τ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.
ΟΙΔ. Τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακὼν ἕδραν;
ΘΗΣ. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενής
Ἐσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν.
ΟΙΔ. Ὦ φίλτατ', ἐπίσχες οὗπερ εἶ.
ΘΗΣ. Τί δ' ἐστί σοι;
ΟΙΔ. Μή μου δεηθῇς.
ΘΗΣ. Πράγματος ποίου; λέγε.
ΟΙΔ. Ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης.
ΘΗΣ. Καὶ τίς ποτ' ἐστὶν ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τοι;
ΟΙΔ. Παῖς οὐμὸς, ὦ ναξ, στυγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
Ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
ΘΗΣ. Τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾷν ἃ μὴ
Χρῄζεις; τί σοι τοῦτ' ἔστι λυπηρὸν κλύειν;
ΟΙΔ. Ἔχθιστον, ὦ ναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί.
Καὶ μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκάθειν.
ΘΗΣ. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει
Μή μοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα.
ΑΝΤ. Πάτερ, πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω.
Τὸν ανδρ' ἔασον τόνδε τῇθ' αὑτοῦ φρενὶ
Χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ' ἃ βούλεται·
Καὶ νῶν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν·
Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει

1226. Σοὶ φασὶν αὐτὸν] τὸ ἑξῆς, σοὶ φασὶν αὐτὸν μολόντα αἰτεῖν εἰς λόγους ἐλθεῖν.

1235. Ὁ προστάτης] ὁ ἱκέτης ὁ προσεστηκῶς τῷ βωμῷ.

1237. Παῖς οὐμὸς, ὦ ναξ] πρὸς τὸν Θησέα φησί.

1241. Τοῦθ' ἥκει πατρί] παραγώγως, ἀντὶ τοῦ, ἥκειν.

1245. Πάτερ, πιθοῦ μοι] οὐχ ὡς οὐκ ἂν πεισθησομένου τῷ Θησεῖ τοῦ Οἰδίπου, ὅτως ἐδέησεν αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς θυγατρὸς παρακλήσεως· ἀλλ' αὐξήσεως χάριν καὶ τοῦτο παρειληφε τὸ πρόσωπον ὁ Σοφοκλῆς. ἀμέλει γοῦν πρὸς τὸν Θησέα ἀποκρίνεται, ὡς ἐκείνῳ πεπεισμένος.

1249. Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει] τὸ ἑξῆς, θάρσει· οὐ γὰρ ἃ μὴ σοὶ συμφέροντα

Γνώμης, ἃ μή σοι συμφέρονθα λέξεθαι.
Λόγων δ' ἀκῦσαι τίς βλάβη; "τά τοι καλῶς
"Εὑρημέν' ἔρθα, τῷ λόγῳ μηνύεθαι."
Ἔφυσας αὐτόν· ὥσε μήτε δρῶνθά σε
Τὰ τῶν κακίσων δυσσεβεσάτων, πάτερ,
Θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀνθιδρᾶν κακῶς,
Ἀλλ' αὐτόν· εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ,
Καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νεθεθέμενοι
Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπάδονθα * φύσιν.
Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει
Πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ', ἃ 'παθες.
Κἂν κεῖνα λύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακῶς
Θυμῷ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγίνεται·
Ἔχεις γὰρ ἃ βίαια τἀνθυμήμαθα,
Τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τηλώμενος.
Ἀλλ' ἡμῖν εἶπε· "λιπαρεῖν γὰρ ἃ καλὸν
"Δίκαια προσχρήζουσιν, ὃδ' αὐτὸν μὲν εὖ
"Πάσχειν, παθόνθα δ' ἐκ ἐπίσασθαι τίνειν."
ΟΙΔ. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με
Λέγονθες· ἔγω δ' ἓν ὅπως ὑμῖν φίλον.
Μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
Μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς πόλε.
ΘΗΣ. Ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', ἐχὶ δὶς χρήζω κλύειν,
Ὦ πρέσβυ· κομπεῖν δ' ἐχὶ βέλομαι· σὺ δὲ
Σῶν ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν.

* Turn. in marg. ἐξαπάδονθαι.

συμφέρονθα λέξεθαι, πρὸς βίαν σε παρασπάσει γνώμης. τὸ δὲ λέξεθαι, ἀντὶ τοῦ, λέξει, ὁ Πολυνείκης δηλονότι. Ἄλλως· ὀφείλων εἰπεῖν, ἃ λέξει ὁ Πολυνείκης, λέξεται εἶπε πρὸς τὸ ἃ, ἤγουν, ἃ λεχθήσεται.

1258. Ἐξεπάδονθαι] καθαπραύνονθαι.

1260. Πατρῷα καὶ μητρῷα] τὰ περὶ τὴν πήρωσιν λέγει ἄν· ἐ γὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς πραχθέντα ὀνειδίζει αὐτῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἄγαν ὀργῆς ἀπέβη· τότε γὰρ αὐτὸν ἀπολέσειν βέλεται.

1267. Τίνειν] ἀμείβεσθαι.

1275. Ὅστις

ΕΠΩΔΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ὅσις τᾷ πλέονος μέρας
Χρήζει τᾷ μελρίᾳ παρεὶς
Ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων,
Ἐν ἐμοὶ καλάδηλος ἔσαι.
Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
Ἀμέραι καλέθεν̣το δὴ
Λύπας ἐγγυέρω· τὰ τέρπον-
τα δ' ἐκ ἂν ἴδοις, ὁπό-
τ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ
Τᾷ θέλονος· ἐδ' ἔπι κόρος
Ἰσόλεκτος Ἄϊδος,
Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,
Ἄλυρος, ἄχορος ἀναπέφνε
Θάναλος ἐς τελευλᾶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μὴ φῦναι τὸν ἄπαυλα νι-
κᾷ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ,

1275. Ὅσις τᾷ πλέονος μέρας] καλάδηλός ἐστιν ὁ Χορὸς ἐν ταυτῷ ἀναφωνῶν καὶ ἀλληγορῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπλησίας· καὶ ἔοικε τῷ Ἡσιόδῳ·

" Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς."

τείνει δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσπολιμίαν Οἰδίπ.

1282. Ὁπότ' ἄν τις] ὅτε ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ τῆ θέλονος, τῆ μελρίᾳ, τῆ ἱκανῆ, τῆ περισσήκονος, ἀφανῆ τὰ τέρποντα γίγνεται, καὶ πᾶσιν ἄδηλα.

1283. Ἐς πλέον πέσῃ] ὁ παύονται, τῆ κόρῳ περὶν εἰς Θάναλον ἔλθωσιν.

1284. Οὐδ' ἔπι κῆρος] γράφεται κόρος· Ταῦτα δὲ καθ' ἑαυτὸν φησὶν ὁ Χορὸς, ὅτι ὁ πλεονεκτεῖν ἐθέλων παρὰ τὸ καίριον καὶ τὸ μέτριον, ἄχορός ἐστιν ἕτος.

1285. Ἰσόλεκτος] ὁμοίως γὰρ ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι. τὸ δὲ ἑξῆς δὲ, ἰσόλεκτος Θάναλος· τὰ δὲ ἄλλα, διὰ μέσου. καὶ βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα. Τὸ δ' ὅλον, οὐδὲ ἔπεστιν αὐτοῖς κόρος ἰσόλεκτος τῆς ᾅδου· τότε γὰρ ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος ὅτε ἂν ὁ ᾅδης ἐπέλθῃ.

1287. Ἄλυρος, ἄχορος] ἐπεὶ ἐν θανάτῳ οὐχ ὑμνῶσιν, ἢ μετὰ θάναλον· οἱ τοιοῦτοι οὐχ ὑμνῶνται.

1289. Μὴ φῦναι, τὸν ἄπαυλα] πάνυ ἄριστον ἀνθρώποις τὸ μὴ φῦναι· παρὰ τὸ λεγόμενον, " Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον."

1290. Τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ] τοῦτο δὲ τὸ ἑξῆς ἐπεὶ

Βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,
Πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
Κῦφας ἀφροσύνας φέρον,
Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; 1295
Τίς δ' καμάτων ἔνι;
Φόνοι, ςάσεις, ἔρις, μάχαι,
Καὶ φθόνος· τό, τε καλάμεμπλον
Ἐπιλέλοιχε πύμαλον
Ἀκραλές, ἀπροσόμιλον 1300
Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαλα
Κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐν ᾧ τλάμων ὅδ' οὐκ ἐγὼ μόνος·
Πάντοθεν Βόρειος ὡς τις ἀκτὰ
Κυμάτοπλήξ χειμερία κλονεῖται. 1305
Ὡς καὶ τόνδε καλάκρας
Δειναὶ κυμάτοαγεῖς
Ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνέσαι·
Αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου
Δυσμᾶν, αἱ δ' ἀναλέλ- 1310
λυθος, αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν
Ἀκτῖν, αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν.

ἐπὶ δὲ φανῇ, τὸ βῆναι ἐκεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, ὡς τάχιστα, παραπολὺ τῶν ἄλλων δεύτερόν ἐςιν ἐκεῖνα τῇ μὴ φῦναι καθόλα.

1293. Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ] ὡς ἡνίκ' ἂν νηπιότης παρῇ (ταύτας γάρ φησι κῦφας ἀφροσύνας) ἐδὲν ἐπιλογίζεται τῶν δεόντων. ἰδίως δὲ αὐτὸ ἐξήνεγκεν, ὡς εἰ ἔλεγε, τῷ γὰρ νέῳ ἀφροσύνη πύρεσι.

1295. Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω] τοῦτο ἰδίως ἐξήνεγκε· βούλεται δέ τι καὶ τοιοῦτον σημαίνειν, τίς ἂν πλαγχθείη τῶν πολλῶν μόχθων; ἤγουν, τίς ἔξω τῶ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη;

1296. Τίς δ' καμάτων ἔνι] ταῦτα ἐρωτηματικῶς εἴρηται κατὰ τοιαύτην ὑπόκρισιν καθ' ἣν ἐμφαίνεται. πρότερον μὲν, ὅταν εἴπῃ, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν, ὑπακουομένῳ τῷ ἐδείς· πάλιν δὲ, ὅταν ἐξῆς ἐπιζεύξῃ, τίς δ' καμάτων ἔνι, τὸ πᾶς· βούλεται γὰρ καὶ τῶν κατὰ τὸ ὅμοιον λέγειν, ἐδεὶς ἐς κάμαλός ὃς οὐκ ἐνέςιν.

1312. Αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν] τὰ ἀπὸ τῶν

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
Ἀνδρῶν γε μέγος, ὦ πάτερ, δι' ὄμμαλος
Ἀσακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.
ΟΙΔ. Τίς ἔτος;
ΑΝΤ. Ὅνπερ καὶ πάλαι καλείχομεν
Γνώμῃ, πάρεσι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.
ΠΟΛ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερα ταμαυτῆ κακὰ
Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τῆδ' ὁρῶν
Παλῳὸς γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
Ξὺν σφῶϊν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
Ἐσθῆτι σὺν τοιᾶδε· τῆς ὁ δυσφιλὴς
Γέρων γέροντι συγκαλῴκηκεν πόνος
Πλευρὰν μαραίνων· κρατὶ δ' ὀμμαλοσερεῖ
Κόμη δι' αὔρας ἀκλένιστος αἴσσεται.
Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τάτοισιν φορεῖ,
Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια·
Ἃ γὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω *·
Καὶ μαρῳυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
Ταῖς σαῖσιν ἥκειν, τἄλλα μὴ ξ ἄλλων πύθῃ †.
Ἀλλ' ἔσι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,
Παρασαθήτω· " τῶν γὰρ ἡμαρτημένων

* Turn. ἄγαν γ' ἐκμανθάνω. † Turn. πύθῃ.

τῶν ὁρῶν φησὶ τῶν προσαγορευομένων ῥιπῶν· ἃ τινες καλοῦσι ῥιπαῖα ὄρη. λέγει δὲ αὐτὰ ἐνύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμὰν, λέγων ἔτως, Ῥιπᾶς ὄρος ἔνθεον, ὕλας νυκτὸς μελαίνας σέρνον. καὶ ἐν Ἰλιάσιν Αἰσχύλος·

" Ῥιπαὶ μὲν δὴ πολιός."——

1319. Οἴμοι, τί δράσω] παραφυλάττει πάλιν τὴν τέχνην τῆς ῥήσεως αὐτῇ, ὅτι οὐκ εὐθέως ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῇ ἀπαλλᾷ, ἀλλὰ προκαλασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὔνοιαν.

1327. Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε] κοινὰ δὲ τάτοις, ὡς ἔοικε, γίγνεται.

1334. Τῶν γὰρ] γνωμικόν.

" Ἀκη μέν ἐσι, προσφορὰ δ' ὐκ ἔς' ἔτι." 1335
Τί σιγᾷς;
φώνησον, ὦ πάτερ, τὶ· μή μ' ἀποστραφῇς·
Οὐδ' ἀνλαμείβῃ μ' ὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσας
Πέμψεις ἄναυδος, ὐδ' ἃ μηνίεις φράσας;
Ὦ σπέρμα] ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες, 1340
Πειράσα] ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πάρος
Τὸ δυσπρόσοισον καὶ προσήγορον σομα,
Ὡς μὴ μ' ἄτιμον * τῷ θεῷ γε προσάτην
Οὕτως ἀφῇ † γε μηδὲν ἀνλειπὼν ἔπος.
ΑΝΤ. Λέγ', ὦ ταλαίπορ', αὐτὸς ὢν χρείᾳ πάρει. 1345
" Τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψανλά τι,
" Ἢ δυσχεράνα], ἢ καλοικλίσανλά πως,
" Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά."
ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι,
Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν προϊέμενος 1350
Ἀρωγὸν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέσησεν μολεῖν
Ὁ τῆσδε τῆς γῆς ‡ κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
Λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βελήσομαι,
Καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πάλαι κυρεῖν ἐμοί.
Ἃ δ' ἦλθον, ἤδη § σοὶ θέλω λέξαι, πάτερ. 1356
Γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς,
Τοῖς σοῖς πανάρχοις ὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
Γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραίτερα.

* Ald. μήτ' ἄτιμον.
† Ald. Οὕτως μ' ἀφῇ.
‡ Ald. Ὁ τῆσδε γῆς.
§ Turn. in marg. ἆδε.

1335. Προσφορὰ δ' ὐκ ἔς' ἔτι] ἐπανάληψις, ἀντὶ τοῦ, ἀναλέσασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλῦσαι οὐκ ἔτι.
1342. Τὸ δυσπρόσοισον] τὸ δυσπροσπέλασον.
1356. Ἃ δ' ἦλθον, ἤδη] λείπει ἡ διὰ, ἵν' ᾖ δι' ἃ ἦλθον.

1376. Ξὺν

Ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς ὢν φύσει νεώτερος,
Γῆς ἐξέωσεν, ἔτε νικήσας λόγῳ,
Οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργῳ μολὼν,
Πόλιν δὲ πείσας· ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
Τὴν σὴν Ἐριννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω,
Ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ * κλύων.
Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικὸν,
Λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν, ξυνωμότας
Ἔσησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
Πρῶτοι καλεῖσθαι, καὶ τελεῖσθαι δορί.
Ὅπως τὸν ἑπτάλοχον εἰς Θήβας στόλον
Ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θανοῦμαι πανδίκως,
Ἢ τὸς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
Εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
Σοὶ προσροπαίσας, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
Αὐτός γ' ἐμαυτῷ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι, ξὺν ἑπτά τε
Λόγχαις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεζᾶσι πᾶν.
Οἷος δορύσσως Ἀμφιάρεως, ταπρῶτα μὲν
Δορὶ κραιπνύων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς,
Ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
Τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται καλασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν τάχα †·
Ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται,

* Turn. in marg. ταύτην. † Turn. in marg. πυρί.

1376. Ξὺν ἑπτά τε λόγχαις] Ἕκαστον σύστημα ἑνικῶς ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴτις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἴποι τὴν ἵππον.

1385. Ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος] ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασι στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαΐ, ὃν ἔνιοι διὰ τὸ Κ Καλαὸν προσαγορεύουσι,

Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
Μήτρὸς λοχευθεὶς πισὸς Ἀταλάντης γόνος.
Ἐγὼ δὲ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τῦ κακῦ
Πότμυ φυτευθεὶς, σὸς γέ τοι καλέμενος,
Ἄγω τὸν Ἄρτες ἄφοβον ἐς Θήβας τραλόν. 1390
Οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
Ἱκετεύομεν ξύμπανες ἐξαιτέμενοι,
Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὁρμωμένῳ
Τῷδ' ἀνδρὶ τέμυ πρὸς κασιγνήτε τίσιν,
Ὅς μ' ἐξέωσε *, κἀπεσύλησεν πάτρας. 1395
Εἰ γάρ τι πιτόν ἐσιν ἐκ χρησηρίων,
Οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος †.
Πρὸς, νῦν σε, κρηνῶν, πρὸς ‡ θεῶν ὁμογνίων,
Αἰτῶ πιθέσθαι, καὶ παρεικάθειν· ἐπεὶ
Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ. 1400
Ἄλλυς δὲ θωπεύονλες οἰκῆμεν, σύ τε
Κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες.
Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγὼ,
Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται.
Ὃν, εἰ σὺ τῇ μὴ ξυμπαραςήσεις φρενὶ, 1405
Βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ πόνῳ διασκεδῶ·
Ὡς' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς ςήσω σ' ἄγων,
Στήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
Καὶ ταῦτα, σῆ μὲν ξυνθέλονλος, ἐσί μοι

* Ald. ἐξέωσεν. † Turn. in marg. κράτη.
‡ Turn. in marg. καὶ.

αἰρετύθησι, καθάπερ Ἀρίσαρχος ὁ Τελεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱσορεῖσιν· συγγραφέων δὲ, Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.

1386. Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν] παρὰ τὸ παρθένος ἔτω κληθείς.

1394. Τῷδ' ἀνδρὶ] δεικλικῶς, καὶ ἔσι πυκνὸν ἐν τῷ ταυτῳ Σοφοκλῆς.

1398. Πρὸς, νῦν σὲ, κρηνῶν] παθηλικόν ἐσι τὸ πρὸς παίδων κρηνῶν ὁρκεῖν· ὡς εἰ ἔφη, πρὸς τῶν ἐκθρεψάντων σε ὑδάτων.

1411. Τὸν

Κομπεῖν· ἄνευ σῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω.
ΧΟΡ. Τὸν ἄνδρα, τῦ πέμψαντος ἕνεκ', Οἰδίπυ,
Εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ', ἔκπεμψαι πάλιν.
ΟΙΔ. Ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες, τῆσδε δημόχος χθονὸς
Μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεύς, δικαιῶν ὥς' ἐμῦ κλύειν λόγυς,
Οὔτ' ἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·
Νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκύσας γ' ἐμῦ
Τοιαῦθ', ἃ τὸν τῆδ' ἔπος' εὐφρανεῖ βίον.
Ὃς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνυς ἔχων
Ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
Τὸν αὐτὸς αὑτῦ πάλαι τόνδ' ἀπήλασας,
Κἀθηκας ἄπολιν, καὶ σολὰς ταύτας φορεῖν *,
Ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
Ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
Οὐ κλαυτὰ † δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰκέα
Τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ σῦ φονέως μεμνημένος.
Σύ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας εὑρέσθαι,
Σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἁλώμενος,
Ἄλλυς ἐπαιλῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
Εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ μαυλῷ τροφὲς
Τὰς παῖδας, ἦ τ' ἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
Νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσώζυσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
Αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ ξυμπονεῖν.
Ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλυ, κοὐκ ἐμῦ, πεφύκαλον.

* Turn. in marg. φέρειν. † Ald. κλαυσὰ.

1411. Τὸν ἄνδρα, τῦ πέμψαντος] ἤρξαλο πάλιν ὁ Χορὸς χρηςόν τι συμβελεύειν.
1415. Θησεὺς, δικαιῶν] δίκαιον κρίνων.
1419. Ὃς γ', ὦ κάκιστε] δαιμονίως τῇ ἀποσοφῇ χρῆται ἀπὸ τῦ Χορᾶ ἐπὶ τὸν Πολυνείκην ὁ Οἰδίπυς· παραφύλαξον δὲ πῶς οἱ αὐτοὶ τῶν λόγων γίγνοιλαι τῶν μὲν Θηβαίων ἐγκλήμιον, τότε δὲ καληγόρημα.

Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὁρᾷ * μὲν ἔτί πω
Ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινεῖσθαι λόχοι
Πρὸς ἄστυ Θήβης· ἐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
Κείνην ἐρείψεις †· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
Πεσῇ μιανθείς, χ', ᾧ ξύναιμος ἐξίσω.
Τοιάσδ' ἀρὰς σφῶϊν πρόσθέ τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ,
Νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
Ἵν' ἀξιῶτον τὸν φυτεύσαντα σέβειν,
Καὶ μὴ ξαλιμάζηλον, εἰ τυφλὸς πατρὸς
Τοιῶδ' ἔφυλον· οἵδε γὰρ τάδ' ἐκ ἔδρων.
Τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τὰς σὰς θρόνους
Κραῖσιν, εἴπερ ἐσιν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίος νόμος.
Σύ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε, κἀπάτωρ ἐμοῦ,
Κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς,
Ἃς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίᾳ
Δορὶ κρᾶναι, μήτε νοσῆσαί πόλει
Τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ

* Ald. εἰσορᾷ. † Ald. ἐρεῖ τις.

1440. Τοιάσδ' ἀρὰς] τοῦτο ἀπαξάπαντες οἱ περὶ ἡμῶν παραλελοίπασιν. ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας ἕτως· οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἑκάστου ἱερεῖα μοῖραν τῶν ὤμων, ἐκλαθόμενοι ποτὲ εἴτε κατὰ ῥᾳθυμίαν, εἴτε ἐξ ὀτιοῦν ἰσχίον αὐτῷ ἔπεμψαν· ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγενῶς ἄρας ἔθελο κατ' αὐτῶν, δόξας καλολιωρεῖσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ ἤτοι, Ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπέ τε μῦθον, Ὦμοι ἐγὼ, παῖδές με ὀνειδείοντες ἔπεμψαν. Εὔκλο Διὶ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, Χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καλαβήμεναι ἀΐδος εἴσω· τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιῷ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. καὶ ἔοικε τὰ τῆς ἱστορίας ἥκειν ἐπὶ πολλούς· ὡς καὶ παρά τινι ἐκλεθῆναι αὐτὰ πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τῶτων, Ἀεὶ δ' ὀρῶντί γ' ὀξὺ, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν. Θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμποντο παῖδες, Περισσὸν ὦμον, ἔκκριτον γέρας· τὸ δὲ Αὐτοί γε συγκόψαντες ἀ μεμνημένοι, Λήσειν δοκοῦντες, ἀντὶ τῦ κεκομμένου Ἐπέμψαμεν βόειον· ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, Ἔγνω γ' ἐπαφήσας. εἶπέ τ' ἐκ Τοιῶδε τάδε, Τίς μοῖ τόδ' ἀνθόμοιον μισητὸν κρέας Πέμπει; γέλων δὴ ταμὰ ποιοῦσιν κόροι, Θύοντες ὕβρει· τυφλὸς ἔτοι γνώσεσθαι, Οὕτω λέγοντες, ὦ θεοὶ μαρτύρομαι Ἐγὼ τάδ' ὑμᾶς, καὶ καλεύχομαι κακὰ Αὐτοῖσιν, αὐτὰς τῶνδε δὶς τόσα σχέθειν. Χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χρόα Σφάξοιεν ἀμφὶ κλήμασιν τοῖς βασιλικοῖς. καὶ Μέναγδρος, ἐν Ναυκλήροις· "Ὁ τε Πολυνείκης "πῶς ἀπώλετ' ἐχ ὁρᾷς;"

1464. Ὦμοι,

Θανεῖν, κλανεῖν θ' ὑφ' ἕπερ ἐξελήλασαι.
Τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ * τὲ Ταρτάρε
Στυγνὸν πατρῷον Ἔρεβος, ὡς σ' ἀποικίσῃ· 1455
Καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη,
Τὸν σφῶϊν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
Καὶ ταῦτ' ἀκέσας εἶχε· κἀξάγγελλ' ἰὼν
Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτὲ θ' ἅμα
Πιστοῖσι συμμάχοισιν, ἕνεκ' Οἰδίπους 1460
Τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτὲ γέρα.

ΧΟΡ. Πολύνεικες, ἔτε ταῖς παρελθέσαις ὁδοῖς
Ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟΛ. Οἴμοι κελεύθε, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
Οἴμοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδὲ τέλος 1465
Ἄρτι ἀφωρμήθημεν· ὦ τάλας ἐγώ·
Τοιοῦτον οἷον ἐδὲ φωνῆσαί τινα
Ἔξεσθ' ἑταίρων, ἐδ' ἀποστρέψαι πάλιν,
Ἀλλ' ὄνῃ ἄναυδον τῆδε συγκύρσαι τύχῃ.
Ὦ τεῦδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεὶ 1470
Τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τεῦδ' ἀρωμένου,
Μή τοι με πρὸς θεῶν, σφῶϊν γ' ἂν αἱ τεῦδ' ἀραὶ †
Πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
Νόσος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
Ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε καὶν κληρίσμασι. 1475
Καὶ σφῶϊν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
Τεῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, ἐκ ἐλάσσονα
Ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

* Turn. in marg. τὲς ταρτάρες. † Ald. σφῶϊν γ' ἂν αἱ τεῦδ' ἀραὶ. rectè.

1464. Οἴμοι κελεύθε] καὶ αὕτη δευτέρα ἐστὶν ὥσπερ δέησις, καὶ παθητικωτάτη, ἐν τῷ ἀπολοφύρεσθαι αὐτὸν, τεχναζομένη πάνυ πιθανῶς.

ΑΝΤ. Πολυνείκες, ἱκεῦσά σε πεισθῆναί τί μοι.
ΠΟΛ. Ὦ φιλάτη, τὸ ποῖον, Ἀνιγόνη; λέγε.
ΑΝΤ. Στρέψαι στρατευμ᾽ ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε,
Καὶ μή σε γ᾽ αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.
ΠΟΛ. Ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε *· πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
Στράτευμ᾽ ἄγοιμι ταὐτόν, εἰσάπαξ τρέσας;
ΑΝΤ. Τί δ᾽ αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμεῖσθαι; τί σοι
Πάτραν καθασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
ΠΟΛ. Αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ᾽ ἐμὲ
Οὕτω γελᾶσθαι τῷ κασιγνήτῳ πάρα.
ΑΝΤ. Ὁρᾷς τὰ τῷδ᾽ ἓν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
Μανθεύμαθ᾽, ὃς σφῶϊν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
ΠΟΛ. Χρῄζει γάρ· ἡμῖν δ᾽ οὐχὶ συγχωρητέα.
ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
Τὰ τῷδ᾽ ἕπεσθαι τἀνδρὸς οἳ᾽ ἐθέσπισεν;
ΠΟΛ. Οὐδ᾽ ἀγγελεῖμεν φλαῦρ᾽· “ ἐπεὶ στρατηλάτῳ
“ Χρῃστέ, τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.
ΑΝΤ. Οὕτως ἄρ᾽, ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;
ΠΟΛ. Καὶ μή μ᾽ ἐπίσχῃς γ᾽· ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν ἥδ᾽ ὁδὸς
Ἕσαι μέλεσα, δύσπομός τε καὶ κακὴ
Πρὸς τῷδε πατρὸς, τῶν τε τῷδ᾽ Ἐριννύων.
Σφῶϊν δ᾽ εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ᾽ εἰ τελεῖτέ μοι
Θανόντ᾽· ἐπεὶ ἔ μοι ζῶντί γ᾽ αὖθις ἔξεστον.
Μέθεσθε δ᾽ ἤδη, χαίρετόν τ᾽· ἐ γάρ μ᾽ ἔτι

* Ald. οἷόν γε.

1491. Χρῄζει γὰρ] ἐν ἴσῳ τῷ νρησμῳδεῖ· τοῦτο ἐφ᾽ ἑαυτῷ φησὶ καὶ τῇ ἀδελφῇ· ἡμῖν δὲ ἡ συμβουλεία ἀδὲ συγχωρητέα.

1492. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ] τὸ ἑξῆς, τίς δὲ τολμήσει ἕπεσθαι, κλύων τὰ τῷδε τἀνδρὸς;

1494. Οὐδ᾽ ἀγγελεῖμεν] καὶ ἐν ταῖς τέχναις ἐς τοῦτο, ὅτι ἐ πάλια δεῖ ἀληθεύεσθαι, ἐὰν μὴ χρήσιμα ᾖ, ἀλλὰ δεῖ καί τινα ψεύδεσθαι.

1502. Μέθεσθε δ᾽ ἤδη] καὶ ἐκ τούτου δῆλον ὅτι ἐν τῇ παρακλήσει ἅμα τοὺς λόγους λέγουσα τοῦτο εἰχεῖο αὐτῇ ἡ ἀδελφή.

1514. Καὶ

Βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις.

ΑΝΤ. Ὦ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΟΛ. Μήτοι μ' ὀδύρȣ.

ΑΝΤ. Καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον
Εἰς πρȣ̃πτον ᾅδην ȣ̓ καταςένοι, κάσι;

ΠΟΛ. Εἰ χρὴ, θανȣ̃μαι.

ΑΝΤ. Μὴ σύγ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθȣ̃.

ΠΟΛ. Μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ.

ΑΝΤ. Δυςάλαινά τ' ἆρ' ἐγὼ,
Εἴ σȣ ςερηθῶ.

ΠΟΛ. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
Καὶ τῇδε φῦναι χ' ἁτέρᾳ· σφῶϊν δ' ȣ̃ν ἐγὼ
Θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν.
Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐςε δυςυχεῖν.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι
Βαρύποτμα κακὰ
Παρά γ' ἀλαȣ̃ ξένȣ,
Εἴ τι μοῖρα * μὴ κιχάνει.
Μάτην γὰρ ȣ̓δὲν ἀξίωμα δαιμόνων
Ἔχω φράσαι.

* Turn. in marg. μοίρᾳ.

1514. Καὶ τῇδε φῦναι] καὶ τοιᾷδε τύχῃ καὶ ἐναντίᾳ.

1517. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι] νεωςί. εἰ καὶ ὁτιμάλιςα ξενικά ἐςι τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ κατέχοντα τȣ́τȣς κακὰ, ὅμως συναλγεῖ καὶ εὐλαβεῖται ὁ Χορὸς μὴ ἐκ τῆς ὁμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς, ἀπολαύσωσί τινος κακȣ̃ καὶ αὐτοί· ἐν τοιȣ́τῳ ȣ̃ν ἤθει καὶ ὁ λόγος αὐτοῖς διάκειται, τοιαῦτα πάρεςιν ἡμῖν (φησὶν) ἄτοπα παρὰ τȣ̃ ξένȣ ἀπολαύσαι, ἐκτὸς εἰ μὴ μοῖρά τις καταλαμβάνει ἡμᾶς, καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύομεν ὧν ἀπολαύομεν.

1520. Εἴ τι μοίρᾳ] εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα πάσχω, εἴποιμι ἂν ἐκ τȣ̃ Πολυνείκȣς νέα μοι κακὰ ἐληλυθέναι.

1521. Μάτην γὰρ ȣ̓δὲν ἀξίωμα] οἷον, ȣ̓δέν ἐςι μάταιον ὑπὸ Θησέως ἀξιωθὲν πραχθῆναι, ἀλλ' ὃ ἂν γένηται ὑπὸ Θησέως, τȣ̃το καλῶς γίγνεται· τὸ δὲ ἑξῆς, μάτην γὰρ ȣ̓δὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι. ἐπειδὴ ὁρᾷ ταῦθ' ὁ ἀεὶ

Ὁρᾷ, ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ
Χρόνος· ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
Τὰ δὲ πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω.
Ἔκλυπεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

Ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν εἴ τις ἔλθοπος
Τὸν πάνθ' ἅρισον δεῦρο Θησέα πόροι *;
ΑΝΤ. Πάτερ, τίδ' ἐσὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;
ΟΙΔ. Διὸς πλερωθὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
Βρονλὴ πρὸς ᾅδην· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
Κτύπος ἄφαλος ὅδε
Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
Δειμ' ὑπῆλθε κραλὸς φόβαν.
Ἔπηξα θυμόν· ἐρανία γὰρ ἁσραπὴ
Φλέγει πάλιν·
Τί μὰν ἀφήσει τέλος,
Δέδια τόδ' †· ἐ γὰρ ἅλιον

* Ald. Θησέα πόροι. † Turn. Δέδια δ'.

ὁ ἀεὶ Χρόνος, ἕτερα μὲν αὔξων ἄνω, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις· ὅ ἐσιν, εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων τὰ ὧδη αὐξηθέντα. οἷον, πάντα ἔχει ὑφ' ἑαυτῷ ὁ Χρόνος· τὰ μὲν ὁρᾷ, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁρᾶται ποιῶν· τὰ γὰρ παρατιθέμενα, τῷ Χρόνῳ φαίνεται. τυλέγιν, ἐν τῷ χρόνῳ πολλαὶ μεταβολαὶ γίγνεσθαι, καὶ ὁρᾶται ὁ Χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων πως' ἦμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

1526. Ἔκλυπεν αἰθὴρ] τὰ συνεκλικώταλον τῇ δράμαλος ἐν τύτῳ. καθάπερ στρεῖπεν ὁ Οἰδίπους, Σημεῖα δ' ἴξειν τῶνδέ μοι παρηγύα, Ἢ σεισμὸν, ἢ βρονλήν τιν', ἢ Διὸς σέλας. μεταξὺ ὧν τῇ Χορῇ λόγων γίγνεσθαι τύτο· ἐφ' ᾧ ὁ Χορὸς ἀναβοᾷ· ὅπερ ἦν σύμβολον τῇ τὸν Οἰδίποδα τεθνάξεσθαι. ὅπερ γνωρίσας ὁ Οἰδίπους, ἀξιοῖ τὸν Θησέα ἐν τάχει παραγενέσθαι.

1529. Τἀξίωμα] τὸ βύλημα.

1534. Ἐς δ' ἄκραν] ἄκραν φόβαν κραπὸς, ἤτοις ἀποδώσεις.

1536. Οὐρανία γὰρ ἀσραπὴ] ἀντὶ τῆ, ταχεῖα.

1539. Οὐ γὰρ ἅλιον· ἐ μάταιον. τύτο φησὶν) ἐ μάτην γίγνεται τὸ κατὰ τὴν διοσημείαν, ἀλλ' ἐπί τινι μεγάλῃ συμφορᾷ· νῦν δὲ συμφορὰν φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συνυχίας· οἷον, ἐπί τινι γίγνεται ἡ διοσημεία.

1540. Ἀφορμᾷ]

Ἀφορμᾷ ποτ', ἐκ ἄνευ ξυμφορᾶς. 1540
Ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΟΙΔ. Ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφαλος
Βίᾳ τελευτὴ, κἀκέτ' ἐς' ἀποστροφή.
ΧΟΡ. Πῶς οἶσθα τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν * ἔχεις;
ΟΙΔ. Καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν 1545
Ἀναπλα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἔα, ἔα.
Ἰδὲ μάλ' αὖθις ἀμφίσαλαι
Διαπρύσιος ὄτοβος.
Ἴλαος, ὦ δαῖμον †, ἵλαος, εἴ τι γᾷ 1550
Μαλέρι τυγχάνεις ἀφθεγὲς ‡ φέρων.
Ἐναισίᾳ § δὲ συνίχοιμι,
Μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν,
Ἀκερδῆ χάριν μεθάσχοιμί πως.
Ζεῦ ἄνα, σαὶ φωνῶ. 1555

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΟΙΔ. Ἆρ' εἴγὺς ἀνὴρ; ὦρ' ἔτ' ἐμψύχῳ, τέκνα,

* Ald. Πῶς οἶσθα; τῶ, δὲ τοῦτο συμβαλὼν. † Ald. ὦ δαῖμον.
‡ Turn. in marg. ἄφθεγγες. § Turn. ἐν αἰσίᾳ.

1540. Ἀφορμᾷ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀφορμᾶ.
1542. Τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ] ἐπ' ἐμοὶ δηλονότι.
Ib. Θέσφαλος βίᾳ τελευτὴ] ἡ θεσπισθεῖσα τελευτή.
1543. Ἀποστροφὴ] ἀποφυγή.
1544. Τῷ δὲ συμβαλὼν] τίνι τεκμηρίῳ νοήσας, ζοχασάμενος.
1548. Ἀμφίσαλαι] περιῖσαλαι ἡμῖν μέγας φόφος.
1550. Ἴλαος, ὦ δαῖμον] λείπει τὸ ἔσω. εὐσεβῶς δὲ ὁ Χορὸς εὐχεῖται πρὸς τὸν Θεὸν, εἰ ἐπί τινι χαλεπῷ ταῦτα πράτλει, ἵλεων αὐτὸν γενέσθαι· ὅρα ἂν ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μέσης ἐννοίας κεῖται.
1551. Μαλέρι] τῇ Ἀτλικᾷ.
Ib. Ἀφθεγὲς] χαλεπόν.
1552. Ἐναισίᾳ δὲ συνίχοιμι] μηδὲ πονηρῷ τίνι συνίχω.
1554. Ἀκερδῆ χάριν] ἧς φαῦλον τὸ κέρδος.
Ib. Μεθάσχοιμί πως] ἀντὶ τοῦ, σχοίην.
1556. Ἆρ' εἴγὺς ἀνὴρ] ὁ Θησεύς.
1558. Τίδ'

Κιχήσεταί μȣ καὶ κατορθȣ̃ντος φρένα;
ΧΟΡ. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πιςὸν ἐμφῦναι φρενί;
ΟΙΔ. Ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
Δȣ̃ναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἰȣ̀, ἰȣ́.
Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ'· εἴτ' ἄκραν
Ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ
Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
Βȣ́θυτον ἑςίαν ἁγίζων, ἵκȣ.
Ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
Καὶ φίλȣς ἐπαξιοῖ
Δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθῶν.
Σπεῦσον, ἄϊσσ', ὦ ἄναξ *.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΘΗΣ. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος,
Σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τȣ̃ ξένȣ;
Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; πάντα γὰρ θεȣ̃
Τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

* Aldus, Ἄϊσσ', ὦ 'ναξ.

1558. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πιςὸν] τί πιςὸν (φησὶ) θέλις ἐμβαλεῖν τῇ φρενὶ ἐκείνȣ; τῇ τȣ̃ Θησέως δηλονότι. ἀντὶ τȣ̃, τί βȣ́λει πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ;

1560. Δȣ̃ναί σφιν] ἀντὶ τȣ̃, αὐτῷ (κατὰ τιμὴν δὲ πληθυντικῶς) ἃ πάροιθ' ὑπεσχόμην· Ἄλλως· ἡ σφὶν ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας κεῖται· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τελεσφόρον δȣ̃ναί οἱ χάριν.

1562. Ἰὼ παῖ] θαυμαςῶς ὁ Χορὸς βοᾷ· ἐπάγει γὰρ τὸ πρᾶγμα.

1563. Ἐπὶ γύαλον] ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ ἄκραν· ἵν' ᾖ, ἐπ' ἄκραν πέτραν.

1564. Ποσειδαωνίῳ] Ποσειδῶνι· διὸ κεῖται τὸ Χ. Ἄλλως· Ποσειδαωνίῳ, ἀντὶ τȣ̃, Ποσειδῶνος, ὅ ἐςιν ἐναλίȣ θεȣ̃· ὁ δὲ ἑτέρως ἐσχημάτισε, κτητικώτερόν πως· διὸ κεῖται τὸ Χ.

1565. Ἁγιάζων] ἀντὶ τȣ̃, ἁγίζων.

1570. Παρ' ὑμῶν] ὑμῶν τε καὶ Οἰδίποδος.

1573. Ἐπιῤῥάξασα] ἀντὶ τȣ̃, ἐπέῤῥαξεν.

1575. Θεῶν

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ἄναξ, ποθοῦντι πρὀφάνης· καί σοι θεῶν
Τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ.
ΘΗΣ. Τί δ' ἐςὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ;
ΟΙΔ. Ῥοπὴ βίου μοι· καί σ', ἅπερ ξυνῄνεσα,
Θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας, θανεῖν.
ΘΗΣ. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;
ΟΙΔ. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι
Ψεύδοντες οὐδὲν, σημάτων προκειμένων.
ΘΗΣ. Πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, δηλοῦσθαι τάδε;
ΟΙΔ. Τὰ πολλὰ * βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
Στρέψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.
ΘΗΣ. Πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ,
Κοὐ ψευδόφημα †· χ' ὥ,τι χρὴ ποιεῖν, λέγε.
ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
Γήρως ἄλυπα τῇδε ‡ κεισεται πόλει.
Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
Ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
Τοῦτον δὲ φράζε μήποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
Μήθ' οὗ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
Ὥς σοι § πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
Δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων || ἀεὶ τιθῇ·

* ALD. Αἱ πολλαὶ. † TURN. in marg. ψευδόθυμα. ‡ TURN. in marg. σῇδε.
§ ALD. Ὡς σοὶ. || TURN. in marg. γειτονῶν.

1575. Θεῶν τύχην] ἐπιτυχίαν.
1577. Νέορτον αὖ] ἀντὶ τοῦ, νέον.
1578. Καί σ' ἅπερ] τὸ ἑξῆς, καὶ σὲ μὴ ψεύσας.
1582. Σημάτων προκειμένων] οἷον, διὰ τῶν σημείων.
1589. Γήρως ἄλυπα] ἕως γήρως.
1589. Τῇδε κείσεται] γράφεται, σῇτε κείσεται.
1593. Μήθ' οὗ κέκευθε] μήτε ὅπου κρύπτεται ὁ χῶρος.
1595. Γειτόνων] εἰ μὲν βαρυτόνως γειτόνων, τῶν Θηβαίων νοήσεις· εἰ δὲ περισπωμένως γειτονῶν, ἀντὶ τοῦ, γειτνιῶν ὁ τάφος.

Ἃ δ' ἐξάγιςα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
Αὐτὸς μαθήσῃ, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος.
Ὡς ὄτ' ἂν ἀςῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
Οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, ςέργων ὅμως·
Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χ' ὅταν εἰς τέλος
Τοῦ ζῆν ἀφίκνῃ *, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
Σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ 'πιόντι δεικνύτω.
Χ' οὕτως ἀδήϊον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
Κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.
"Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
"Τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ."
Ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
Τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
Χῶρον δ' (ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν)
Στείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐντρεπώμεθα.
Ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθ'· ἐγὼ γάρ ἡγεμὼν
Σφῶϊν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.
Χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με
Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
Τῇδ' ὧδε τῇδε βᾶτε· τῇδε γὰρ μ' ἄγει

* Ald. ἀφικνῇ. rectè.

1596. Ἃ δ' ἐξάγιςα] καθαρά· σημαίνει γὰρ τὸ ἅγος τοῦτο, καὶ τὸ ἁγιὸν καὶ μὴ οἷόν τε ῥηθῆναι· καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ τούτῳ χρῶνται πολλαχοῦ.

1601. Τῷ προφερτάτῳ μόνῳ] χρησίμως καὶ τοῦτο, ὥςε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς παραδιδόναι τὸ ἀπόῤῥητον τῷ πρεσβυτέρῳ υἱῷ, ὑπὲρ τοῦ μέχρι τοῦ παντὸς διαμεῖναι τὴν ὠφέλειαν τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ἧς τῶν Θηβαίων κρατήσουσι.

1603. Ἀδήϊον] ἀδήωτον.

1605. Κἂν εὖ τις οἰκῇ] κἂν δικαίως τὶς πολιτεύηται, πολλαὶ πόλεις ἀδίκως ἐπέρχονται.

1611. Μηδὲ γ' ἐντρεπώμεθα] ἀντὶ τοῦ, ἐπιςρεφάμεθα (Ὅμηρος, ἐντροπαλιζόμενος) ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν ὑμῖν πέφηνα, ὥσπερ ὑμεῖς τῷ πατρί.

1617. Τῇδε γάρ μ' ἄγει] οὐ πταίει ὁ ὑποκριτὴς, ἀλλ' εὐθὺ ἄπεισιν, ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ

Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερϑέρα θεός.
Ὦ φῶς ἀφεγγὲς πρόσθε σὸ ποτ' ἦσθ' ἐμόν;
Νῦν δ' ἔσχαλόν σε τἀμὸν ἅπτεσθαι δέμας·
Ἤδη γὰρ ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον
Κρύψων παρ' ἅδην· ἀλλὰ, φίλταϑε ξένων,
Αὐτός τε, χώρα θ' ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
Εὐδαίμονες γένοισϑε· κἀπ' εὐπραξίᾳ
Μέμνησϑέ μ' ϑανόντος, εὐτυχεῖς ἀεί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εἰ ϑέμις ἐσί μοι τὰν ἀφανῆ ϑεὸν
Καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
Ἐννυχίων ἄναξ
Ἀϊδωνεῦ, Ἀϊδωνεῦ,
Λίσσομαι μήτ' * ἐπιπόνῳ †,
Μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
Ξένον ἐκλανύσαι
Μόρῳ, τὰν παγκευθῆ κάτω
Νεκρῶν ‡ πλάκα, καὶ Στύγιον
Δόμον· πολλῶν γὰρ ἂν
Καὶ μάταν πημάτων ἰκνεμένων,
Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξοι §.

* Ald. μήτ'. † Ald. ἐπίπονα. Turn. in textu, ἐπὶ πόνῳ, et in marg. ἐπιπόνῳ.
‡ Ald. Νεκύων. § Ald. αὔξοι.

τῷ Θεῷ· πάνυ δὲ σεμνῶς καὶ τὸ τῷ Ἑρμεῖ προσέθηκεν.

1619. Ὦ φῶς ἀφεγγὲς] ὃ τῷ νῷ ὁρᾷ, ἀ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς.

1623. Πρόσπολοί τε σοὶ] οἱ Ἀθηναῖοι.

1626. Τὰν ἀφανῆ ϑεὸν] τὴν Περσεφόνην φησίν.

1628. Ἐννυχίων ἄναξ] τῶν ἐν νυκτὶ ἀεὶ καὶ σκότῳ διαιρεϑέντων· τεθνηκότων.

1630. Λίσσομαι μήτ' ἐπιπόνῳ] τὰ ἐξῆς μὲν, δῆλα ἐκ τῆς λέξεως. Τὸ δὲ δίδυ μοι, τούτῳ ἀσυνάρτητον πως φαίνεται ἡμῖν· ἐπιζῆσαι ἂν ἄξιον λαβόντας παλὸν ἀνύγραφον, δίδυ μοι τὸν ξένον καϑανύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νεκύων πλάκα, καὶ σύγιον δόμον, μήτ' ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ μοίρῳ· εὔχονται δὲ αὐτῷ [τῷ Οἰδίποδι] μὴ δυσθαναῖσαι.

1636. Καὶ μάταν πημάτων] ἀποτρέφει τὰ λόγον

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ὦ χθόνιαι θεαὶ, σῶμά τ' ἀνικήτου
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξέστοις
Εὐνᾶσθαι, κνυζεῖσθαί τ' ἐξ ἄντρων
Ἀδάμαστον φύλακα παρ' Ἀΐδα,
Ὡς λόγος αἰὲν ἔχει *.
* * * * * * * *
Ὃν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
Κατεύχομαι ἐν καθαρῷ
Βῆναι ὁρμωμένῳ
Νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
Τύχοιμι λέξας Οἰδίπου ὀλωλότα·
Ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', ὄθ' ὁ μῦθος † ἐν βραχεῖ

* Ald. Turn. in marg. ἀνέχει. † Turn. ὄ τῳ μῦθος.

λόγον πρὸς τὸν Οἰδίποδα. τὸ δὲ μάτην κνυμένων, ἔν τινι τρόπῳ εἴρηκε, παρ' ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἁμαρτήματα τῷ Οἰδίποδι ἀκουσίως ἐγένετο· καὶ νῦν ὂν κατὰ τοῦτο μάτην ἂν λέγοι τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1638. Ὦ χθόνιαι θεαὶ] ὦ Ἐριννύες.

1639. Θηρὸς] τοῦ Κερβέρου.

1641. Εὐνᾶσθαι] κοιμᾶσθαι. λείπει τὸ φασίν· ὁ γὰρ νοῦς τοιοῦτος, ὅν φασι κοιμᾶσθαι, κνύζεσθαί τε φασί· τοῦτο δὲ καὶ ἑξῆς αὐτὸς ἀποδέδωκεν, εἰπὼν, λόγος αἰὲν ἀνέχει. ἤρκει δὲ εἰ κατ' ἔλλειψιν ἐξενήνεκτο ὁ λόγος.

1643. Λόγος αἰὲν ἀνέχει] ἀντὶ τοῦ, φασίν.

1644. Ὃν, ὦ Γᾶς παῖ] τὸν Κέρβερον (φησὶν) ἐξευμενίζομαι τῷ ξένῳ ὁρμωμένῳ καὶ περῶντι νερτέρας νεκρῶν πλάκας, ἀβλαβῶς ὑπαντῆσαι.

1645. Κατεύχομαι ἐν καθαρῷ] ἐπανέλαβε. τῷ δὲ ἑνικῷ κέχρηται, ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ· λέγει γὰρ τὰς Εὐμενίδας. ταύτας δὲ ὅτω καὶ ἐν ἀρχῇ γενεαλογεῖ.

1648. Τὸν αἰένυπνον] ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον αἰένυπνον, τὸν ἀείϋπνον, τὸν διὰ παντὸς κοιμώμενον· φησὶ δὲ τὸν Θάνατον, ὥσπερ δαίμονά τινα ὄντα· πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑποχθονίους τὴν παράκλησιν ἐποιήσαντο, τὸν Πλούτωνα, τὴν Περσεφόνην, τὸν Κέρβερον· καὶ νῦν πρὸς τὸν Θάνατον αὐτόν.

1649. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως] ἀντὶ τοῦ, συντόμως· ἔστι δὲ ὁ Ἄγγελος, εἷς τῶν ἀκολουθησάντων Θησεῖ θεραπόντων, καὶ ἀφῖκται ἔνια ἀπαγγέλλων τῶν πραχθέντων ἐπὶ τῆς ἐρημίας· οὐ γὰρ πάντα δυνατὸν ἦν θεᾶσασθαι.

1655. Κεῖνον

Φράσαι πάρεςιν, ȣ̓τε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
ΧΟΡ. Ὄλωλε γὰρ δύςηνος;
ΑΓΓ. Ὡς λελοιπότα
Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίςασο.
ΧΟΡ. Πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ;
ΑΓΓ. Ταῦτ' * ἐςὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ πȣ παρὼν
Ἔξοισθ', ὑφ' ἡγητῆρος ȣ̓δενὸς φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν † πᾶσιν ἐξηγȣ́μενος.
Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν ‡
Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον;
Ἔςη κελεύθων ἐν πολυσχίςῳ μιᾷ,
Κοίλȣ πέλας κρατῆρος· ȣ̓ τὰ Θησέως
Περίθȣ τε κεῖται πίς' ἀεὶ ξυνθήματα·
Ἐφ' ȣ̓ μέσȣ ςὰς, τȣ̃ τε Θορικίȣ πέτρȣ,
Κοίλης τ' Ἀχέρδȣ, κἀπὸ λαΐνȣ τάφȣ,

* Ald. Τȣ̃τ'. † Turn. ὑμῖν. ‡ Turn. in marg. ȣ̓δὸν. Ald. ὁδὸν.

1655. Κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον] τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν μακρὰν ζωήν· εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγȣ χρόνȣ τάσσειν. Ὅμηρος·
——"ἔχων κότον ἐμμενὲς ἀεί."

1658. Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ'] ὑπερβατόν. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπεν, ὑφ' ἡγητῆρος ȣ̓δενὸς φίλων, ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγȣ́μενος, καὶ σὺ παρὼν οἶδας. Ἄλλως· Ὑφηγητῆρος, κατὰ συναλοιφήν· λέγει δὲ ὅτι ὑπ' ȣ̓δενὸς ἡγητῆρος.

1660. Ἐξηγȣ́μενος] προηγȣ́μενος.

1661. Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν] ἀντὶ τȣ̃, ȣ̓δόν. ὃν ἐν ἀρχῇ εἶπε χαλκόπȣν ȣ̓δὸν, τȣ̃τον νῦν ὑποτίθεται ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, καὶ ȣ̓κέτι ἐν ὄψει τȣ̃ θεάτρȣ καὶ νῦν καταῤῥάκτην προσηγόρευσε, διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς ᾅδȣ· καί εἰσιν οἱ δι' αὐτῆς τὴν ἁρπαγὴν φασὶ τῆς Κόρης γενέσθαι.

1663. Κελεύθων ἐν πολυσχίςῳ] ὡς πλειόνων ȣ̓σῶν τῶν ὁδῶν.

1664. Κοίλȣ πέλας κρατῆρος] τȣ̃ μυχȣ̃· τὰ γὰρ κοῖλα ȣ̓τως ἐκάλȣν ἐκ μεταφορᾶς· ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, κρατῆρες καλȣ̃νται· λέγει δὲ δι' ȣ̓ καταβῆναι φασὶ τὴν Κόρην ἁρπαγεῖσαν. Πειρίθȣ δέ φησι κεῖσθαι συνθήματα, οἷον, ὑπομνήματα τῆς πίςεως ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλȣς περὶ τῆς εἰς ᾅδȣ καταβάσεως· ἀμάρτυρον δὲ εἰ διὰ τȣ́τȣ τȣ̃ τόπȣ κατῆλθον. πιθανῶς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀττικῆς φησὶν ἐνταῦθα τὴν εἰς ᾅδȣ κατάβασιν Οἰδίποδος γενέσθαι.

1666. Ἐφ' ȣ̓ μέσȣ ςὰς] ἀντὶ τȣ̃, μεταξὺ τȣ̃ κρατῆρος, ὅ ἐςι, τȣ̃ μυχȣ̃, ςὰς καὶ μηκέτι ὁδεύσας.

Ib. Τȣ̃ τε Θορικίȣ πέτρȣ] ταῦτα γνώριμα τοῖς ἐγχωρίοις. Θόρικος δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

1667. Κοίλης τ' Ἀχέρδȣ] ἀπὸ κοινȣ̃ τὸ ςάς· κοίλης δὲ Ἀχέρδȣ, τῆς τὸν πυθμένα ἐχȣ́σης ὑπόκενον, σαπέντα.

1669. Ἠνώγει

Καθέζετ' *· εἶτ' ἔλυσε † δυσπινεῖς ςολάς.
Κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν
Ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν.
Τάδ' ‡ εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
Πάγον μολούσα, τάσδ' ἐπιςολὰς πατρὶ
Ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ· λουτροῖς τέ νιν
Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται.
Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν,
Κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο,
Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
Ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
Πατρὸς πεσοῦσαι, κλαῖον, οὐδ' ἀνίεσαν
Στέρνων ἀραγμοὺς, οὐδὲ παμμήκεις γόους.
Ὁ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· Ὦ τέκνα,
Οὐκ ἔς' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
Ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμὰ, κοὐκέτι
Τὴν δυσπόνητον ἕζετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
Σκληρὰν μὲν οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
Τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔςιν ἐξ ὅτου πλέον

§ Ald. Καθέθετ'. † Ald. Turn. ἔδυσε. ‡ Ald. Τάδ'.

1669. Ἠνώγει ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν] ἐπὶ τῷ ἀφαγνισθῆναι αὐτὸν πρὸ τελευτῆς.

1671. Τάδ' εὐχλόου Δήμητρος] εὐχλόου Δήμητρος ἱερόν ἐςι πρὸς τῇ ἀκροπόλει· καὶ Εὔπολις Μαρικᾷ, Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· Θῦσαι γάρ με δεῖ Κριὸν χλόῃ Δήμητρι. ἔνθεν δῆλον ὅτι καὶ κριὸς θήλεια τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται· οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κήπων χλόης· θύουσι γὰρ αὐτῇ Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, ἤτοι, Σεπτεμβρίου.

1672. Ἐπιςολὰς] ἐντολάς, πράξεις.

1674. Ἦ νομίζεται] ὡς νομίζεται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1677. Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος] οἷον, μύκημα ἐγένετο, καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ, προδηλοῦντος τοῦ θεοῦ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ ἔδει ἀποθανεῖν τὸν Οἰδίποδα· πάνυ δὲ σεμνῶς τὸ χθόνιος εἴρηκε.

1679. Οὐδ' ἀνίεσαν] οὐκ ἀνέπεμπον.

1682. Πτύξας] περιπλέξας.

1685. Δυσπόνητον τροφὴν] γηροκομίαν.

1688. Τὸ γὰρ φιλεῖν, οὐκ ἔςιν ἐξ ὅτου] ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς πλέον ἐμοῦ ὑμᾶς ἐφίλησε.

1692. Λύγδην]

Ἦ τῶδε τἀνδρὸς ἔσχεθ' ἕ τηλώμεναι,
Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὖ διάξεἰον *.
Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι,
Λύγδην ἔκλαιον πάντες. Ὡς δὲ πρὸς τέλος
Γόων ἀφίκοντ', ἐδ' ἔτ' ὠρώρει † βοή·
Ἦν μὴν σιωπὴ, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
Θώϋξεν αὐτὸν, ὥσε πάντας ὀρθίας
Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός.
Ὦ ἕτος, ἕτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν
Χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.
Ὁ δ', ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
Αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
Κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν· Ὦ φίλον κάρα,
Δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
Ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καλαίνεσον
Μήποθ' προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
Μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέρονθ' αὐταῖς ἀεί.
Ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, ἐκ οἴκου μέτα
Καθήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
Ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
Ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ ‡
Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἃ μὴ θέμις

* Ald. Βίοτον διάξειον. † Ald. Turn. ἐδέ τ' ὠρώρει.
‡ Turn. in marg. φέρειν.

1692. Λύγδην] λύζοιλες.

1b. Ἔκλαιον πάντες] ἐντὶ τοῦ, ὁμοῦ πάντες· πιστ' ἐπικράσειαν δὲ πάντες φησὶν, ἑνὸς μὲν ὄντος ἄῤῥενος, τοῦ Οἰδίποδος, δύο δὲ τῶν Θηλειῶν· ὅμοιον τῷ·

"Μῶσαι καλαὶ, Κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω."

1695. Θώϋξεν] ἐκάλεσεν· ἐβόησεν.

1701. Αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς] ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτόν.

1703. Πίστιν ἀρχαίαν] διὰ τοῦ ἀρχαίαν βάλλει λέγειν ἀρχὴν πίστεως.

Λεύσσειν δικαιῶν, μηδὲ φωνέντων κλύειν.
Ἀλλ' ἕρπετ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέσω μανθάνων τὰ δρώμενα.
Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκέσαμεν
Ξύμπαντες· ἀσακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στένοντες ὡμαρτέμεν· ὡς δ' ἀπήλθομεν,
Χρόνῳ βραχεῖ τραφέντες, ἐξαπείδομεν
Τὸν ἄνδρα, τὸν μέν, ἐδαμῶ παρόντ' ἔτι,
Ἀνακλα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
Χεῖρ' ἀνέχοντα * κρατὸς, ὡς δεινῶ τινος
Φόβῳ φανέντος, ὁδ' ἀνασχεῖν βλέπειν.
Ἐπεῖτα μέντοι βαιὸν, ἐδὲ σὺν χρόνῳ,
Ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα,
Καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον ἐν ταὐτῷ λόγῳ.
Μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ', ὁδ' ἂν εἷς
Θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
Οὐ γάρ τις αὐτὸν ἤτε πυρφόρος θεῶ
Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, ἤτε πομπία
Θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
Ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
Εὔνυον διασὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
Ἀνὴρ γὰρ ὁ ξενακτὸς, ὁδὲ σὺν νόσοις

* Turn. in marg. Ἔχοντα χεῖρα.

1713. Δικαιῶν] δίκαιον κρίνειν.

1717. Ἀσακτὶ] πολύσακλι, πολυδακρύτως.

1719. Στραφέντες, ἐξαπείδομεν] ἴδιον αὐτῆ τὸ πολλαῖς κεχρῆσθαι ταῖς προθέσεσι· παραφυλακτέον δὲ πῶς καὶ τὰ ἀρρήτα ὑπ' ὄψιν ἤγαγεν ὁ ἄγγελος, ἐκ τῶν σχημάτων μηνύων.

1721. Ἀνακλα δ' αὐτὸν] τὸν Θησέα εἴδομεν κατὰ τὴ κρατὸς ἔχοντα χέρα ἐπίσκιον ὀμμάτων, ὅ ἐστι, τῇ χειρὶ σκέπουσα τὰς ὀφθαλμὰς, φρὸς τὸ μὴ θεωρῆσαι τὸ δεινὸν τῆ πάθες· ἢ τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐνδεικνύμενον.

1724. Ἐπεῖτα μέντοι βαιὸν] ἀντὶ τῆ, μετ' ὀλίγον· ἢ μετὰ πολύ.

1730. Κεραυνὸς ἐξέπραξεν] ἐνεῖλεν.

1732. Ἢ τὸ νερτέρων] ἢ τὸ νερτέρων γῆς πέδον εὔνυον διασάν. Ὅ ἐστι, χάσμα αὐτῷ εὔνυον ἐγένετο.

1733. Ἀλύπητον] γράφεται ἀλάμπετον.

1735. Ἀλλ',

Ἀλλ᾽ εἰνὸς ἐξεπέμπετ᾽, ἀλλ᾽ εἴ τις βροτῶν, 1735
Θαυμαστός· εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
Οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟΡ. Πῦ δ᾽ αἵ τε παῖδες, χ᾽οἱ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓΓ. Αἵδ᾽ ἔχ ἑκάς· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
Φθόγγοι σφε * σημαίνουσι δεῦρ᾽ ὁρμωμένας. 1740

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Αἵ, αἵ· φεῦ· ἔσιν, ἔσι νῶϊν δὴ
Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, παλρὸς ἔμφυλον
Ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν ξενάζειν.
Ὤι τινι τὸν πολὺν
Ἀλλόθε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν †, 1745
Ἐν θυμάτῳ δ᾽ ἀλόγισα παροίσομεν
Ἰδόντε καὶ παθόσα.

* Turn. in marg. δὲ. † Aldus, ἔχομεν.

1735. Ἀλλ᾽, εἴ τις βροτῶν] ὡς ἀδεὶς ἄλλος.
1736. Εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονεῖν] εἰ δέ τις οἴεται με μὴ φρονοῦντα λέγειν, ἐκ ἂν αὐτῷ συγχωρήσαιμι ἀδὲ συγκαλαθείμην, ὅτι ταῦτα ὡς ἄφρων λέγω.
1737. Οὐκ ἂν παρείμην] παραχωρήσαιμι.
1738. Χ᾽οἱ προπέμψαντες] ἀντὶ τοῦ, ὁ Θησεύς.
1741. Αἵ, αἵ· φεῦ] αἱ Θυγατέρες ἐν μέρει αὐτοῦ ἀπολοφύρονται, ἐφ᾽ οἷς τε νῦν σὺν τῷ παλρὶ ἔπαθον, καὶ ἅπερ ἐκδέξεται αὐτάς. Καὶ ἐςὶ τὰ ἐφεξῆς τῆ δράματος ἐκ εὐκαταφρόνητα. Τὸ ἐξῆς, ἐςὶ νῶϊν ξενάζειν ἡ τὸ ἔμφυλον μὲν παλρὸς αἷμα, ἄλλο δὲ μὴ, ἀλλὰ πολλὰ δηλονότι.
1745. Ἀλλόθε μὲν πόνον] πρότερον μὲν τινὰ ἐπάσχομεν ἐπὶ τῷ παλρί· τὸ δὲ τύμαλον τοῦτο καὶ ἔσχαλον τὸ κατὰ τὴν ἀφάνισιν αὐτοῦ, ὥτω παράδοξόν ἐςιν ὡς μηδὲ λόγον εἰρέσθαι ἐπ᾽ αὐτῷ δυνατὸν εἶναι.
1746. Ἀλόγισα] ἀδιήγητα παπὰ βασάζομεν.
1747. Ἰδόντε καὶ παθόσα] ἀντὶ τοῦ, ἰδοῦσαι καὶ παθοῦσαι. πολλαχοῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ τῶν δηλυκῶν τὰ ἀρρενικὰ τιθεὶς καὶ ἐν Ἡλέκτρᾳ·

" Ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
" Ψυχῆς ἀφειδήσαντε περὶ σήτην φόνε."

Καὶ πάλιν·

——" Ὅρα, κακᾶς
" Πράσσοντε, μὴ μείζω πακὰ κλησώμεθα."

Καὶ Ὅμηρος·

" Τώδε βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ᾽
" Ὁμοῖαι."

Καὶ Ἡσίοδος·

" Καὶ τότε δὴ περὶς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς
" Εὐρυοδείης
" Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα
" καλὸν,"
" Ἀθανάταν μετὰ φῦλον ἴσαν, περολιπόντ᾽
" ἀνθρώπους,
" Αἰδὼς καὶ Νέμεσις."—

1749. Οὐκ

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Τίδ' ἐσίν;

ΑΝΤ. Οὐκ ἐσίν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡ. Βέβηκεν;

ΑΝΤ. Ὡς μάλις' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις.

Τί γὰρ, ὅτῳ μήτ' ἄρης
Μήτε πόντος ἀνέκυρσεν,
Ἄσκοποι δὲ πλάκες
Ἔμαρψαν ἐν ἀφανεῖ
Τινὶ μόρῳ φαινόμεναι;
Τάλαινα· νῶϊν δ' ὀλεθρία
Νὺξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε·
Πῶς γὰρ, ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ
Πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίᾳ
Δύσοιζον ἔξομεν τροφάν;

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΙΣΜ. Οὐ κάτοιδα· καλά με φόνιος
Ἀΐδας ἕλοι πελᾶ
Ξυνθανεῖν γεραιῷ
Τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων
Βίος ἐ βιωλός.

1749. Οὐκ ἔσι μὲν εἰκάσαι] ἐδὲ εἰκόνα ἔχω λαβεῖν τῦ πάθες.

1751. Ὡς μάλις' ἂν εἰ πόθῳ λαβοῖς] ὡς ἂν ἐπιποθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν ἢ, ὡς μάλιςα ἄν τις πόθησαι μαθεῖν ὅπως βέβηκεν, οἷον, παραδόξως· καὶ ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν τῦ παραδόξε δοκεῖν εἶναι.

1752. Τί γὰρ ὅτῳ μήτ' ἄρης] πρὸς τὸ ἄνω· τί γάρ ἔςιν εἰκάσαι ἐκείνῳ, ὅτινι μήτε πόλεμος μήτε νόσος ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἀφανῶς διὰ χάσμαίος ἀπολομένῳ;

1757. Νῶϊν δὲ] ἡμῖν· ἐμοὶ καὶ Ἰσμήνῃ. τὸ δὲ τάλαινα, διὰ μέσε ἀναπεφώνηαι.

1759. Πῶς γὰρ, ἤ τίν' ἀπίαν γᾶν] πῶ γῆς πλανηθῆσαι, τροφῆς τύχοιμεν; ἀπίαν γᾶν, τὴν μακρὰν καὶ ἀπόθεν ὖσαν.

1761. Δύσοιζον] τὴν δυσπόριςον. Ἵν' ᾖ τὸ πάθος ἐπίτασις, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορήσομεν, ἀνδρῶς προσοισόμεθα, τῦ πάλαι ἐςερημένοι.

1767. Ὦ

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ὦ δίδυμα τέκνων ἄρισα,
" Τὸ φέρον ἐκ θεῦ, καλῶς
" Χρὴ φέρειν," μηδ' ἄγαν ἔτω
Φλέγεσθον· ἔ-
τοι καλάμεμπτ' ἔβηλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Πόθος καὶ κακῶν ἆρ' ἦν τις.
Καὶ γὰρ ὃ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
Ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν καλεῖχον.
Ὦ πάτερ, ὦ φίλος,,
Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος·
Οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοὶ πολε·
Καὶ τάδε * μὴ κυρήσῃς.

ΑΝΤΙΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Ἔπραξεν ἔν †.
ΑΝΤ. Ἔπραξεν οἷον ἤθελε.
ΧΟΡ. Τὸ ποῖον;
ΑΝΤ. Ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας

* Aldus, τάδε. † Aldus, Ἔπραξεν.

1767. Ὦ δίδυμα τέκνων] ταῦτα ὁ Χορὸς, παραινῶν ἐμμένειν τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ θεῶν· φέρειν γὰρ (φησὶ) χρὴ τὸ ἐκ θεῶν εἱμαρμένον καλῶς.

1769, 1770. Μηδ' ἄγαν ἔτω—Φλέγεσθον] ἀντὶ τῦ, μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ τῦ θεῦ πεμφθὲν δυσανασχέτως φέρουσαι.

1771. Οὗτοι καλάμεμπτα] ἐκ ἐν τοιύτοις ἐςὲ ὥςε καλαμέμφεσθαι. Ἤτοι, ὡς ἂν ἐπικυφίζοιλος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τῦ βασιλέως· ἢ, οἷον ἐκ ἐν χείροιν νῦν ὑμῖν ἔσαι τὰ πράγματα.

1772. Πόθος καὶ κακῶν ἆρ' ἦν τις] οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν παραμυθεῖσθαι πειρῶνται αὐτάς. Αἱ δὲ ἐδὲν ἧσσον ἐπὶ τὰ ἐαυτῶν χαρεῦσι, καὶ ὀλοφύρονται· καί φασιν, ἦν ἄρα τις καὶ κακῶν πόθος· ὡς ἡμεῖς ἐν κακοῖς ὄντες τῦ παλρὸς καὶ μὴ ὁρῶντος, ἐςέρομεν αὐτὸν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθῦμεν, ὡς ὅτε ἐν χερσὶν καλεῖχον τὸν Οἰδίποδα, περιέςελλον καὶ ἐθεράπευον. Ἢ ἔτως, καὶ γὰρ δυςυχῆντα τὸν παλέρα ἐποθῦμεν θεραπεύειν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθῦμεν.

1777. Γέρων ἀφίλητος] λείπει τὸ ἦς.

1778. Καὶ τάδε μὴ κυρήσῃς] καὶ ταῦτα μὴ γένοιτό μοι ἄφιλος.

1782. Ἃς ἔχρῃζε γᾶς] ἐφ' ἧς ἤθελε ξένης γῆς ἀπῆλθανε.

Ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
Νέρθεν εὐσκίαστον αἰεν,
Οὐδὲ πένθος ἔλι-
πε· πολλὰ γὰρ ὑμ-
μά σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
Στένει δακρύρροον *· ὐδ' ἔχω
Πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
Ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος· ἰώ, μὴ †
Γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλ-
λ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΨΣΜ. Ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος
Αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Ἐπιμένει, σέ τ' ‡, ὦ φίλα,
Πάλροὸς ὧδ' ἐρήμας;

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε
Τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίᾳ,
"Λήγελον § τᾶδ' ἄχεος.
"Κακῶν γὰρ ὅ-
"τοι δυσάλωλος ὐδείς."

* Ald. δακρύον. † Turn. in marg. μοι. ‡ Ald. ἐπιμένεις ἔπ'.
§ Aldus, λήγελε.

1790. Τοσόνδ' ἄχος] τοιόνδε, τὸ παρὰ σε ἄχος, τηλικοῦτόν ἐστιν.
Ib. Ἰὼ, μὴ] τὸ ἐξῆς, μὴ ἔχρηζες· ἀντὶ τοῦ, μὴ ὄφελες.
1792. Ἔρημος] μεμονωμένος τῶν συγγενῶν.
1797. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν] ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους εὐδαιμόνως ἀπέθανε μὴ λίαν θρηνεῖτε.
1801. Δυσάλωλος ὐδείς] ὐδεὶς δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος.
1803. Ὡς

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤ. Πάλιν, φίλα, συθῶμεν.
ΙΣΜ. Ὡς τί ῥέξωμεν;
ΑΝΤ. Ἵμερος ἔχει με.
ΙΣΜ. Τίς; 1805
ΑΝΤ. Τὰν χθονίαν * ἐσίαν ἰδεῖν.
ΙΣΜ. Τίνος;
ΑΝΤ. Παῖρὸς, τάλαιν' ἔγωγε.
ΙΣΜ. Θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐσί; μῶν δῆτ' ἐχ ὁρᾷς †;
ΑΝΤ. Τί τόδ' ἐπέπληξας; 1810
ΙΣΜ. Καὶ τόδ' ὡς.
ΑΝΤ. Τί τόδε μάλ' αὖθις;
ΙΣΜ. Ἄταφος ἔπιλνε, δίχα τε πανιτός.
ΑΝΤ. Ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάριζον.
ΙΣΜ. Αἰ αἰ δυσάλαινα· ποῖ δῆ- 1815
τ' αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Αἰῶνα τλάμων ἔξω;
ΧΟΡ. Φίλαι, τρέσητε μηδέν.
ΑΝΤ. Ἀλλὰ ποῖ φύγω;
ΧΟΡ. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον 1820
Σφῶϊν τὸ μὴ πιλνεῖν κακῶς.

* Turn. in marg. χθόνιον. † Ald. μῶν ἐχ ὁρᾷς.

1803. Ὡς τί ῥέξωμεν] κατὰ κῶλον ἀλλήλαις διαλέγονται πάνυ παθητικῶς· καὶ μή τινι ἀπίθανον δόξῃ ἀνομαγόμενον, καὶ τὸ ἐπιθυμεῖν τὴν Ἀντιγόνην ὀπίσω ἰέναι ἐπὶ τὸν τοῦ πατρὸς τάφον, μὴ ἐπισαμένην τὸ κατ' αὐτὸν ὅπως ἀπίθανεν. ἀλλὰ τὸ ἦθος ἐννοείτω τὸ παθητικὸν, καὶ ὁ μάλιστα παράγουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς τοιούτοις συμπαθήμασιν, ἀεὶ ἐπιφοιτᾶν θέλησαι τοῖς τῶν θανόντων τάφοις.

1809. Μῶν δῆτ' ἐχ ὁρᾷς] ἐχ ὁρᾷς καὶ τόδε, ὡς ἄταφος ἔπιλνε δίχα τε πανιτός; τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου κατ' ἀκόλουθον τῆς Ἀντιγόνης.

1820. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον] καὶ πρόσθεν φησὶν, ὡς εἰς καλαφυγήν τινα πρὸς τὰ ἐνταῦθα καλισφύγετε, καὶ τοιαῦτα εὔρατε; καὶ νῦν πάλιν ζητεῖτε καλαφεύγειν.

1821. Σφῶϊν τὸ μὴ πιλνεῖν] κακῶς ἡ ἀλλαγμία. διὸ τὸ χ.

ΑΝΤ. Φρονῶ.

ΧΟΡ. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;

ΑΝΤ. Ὅπως μολόμεθ' ἐς δόμους ἐκ ἔχω.

ΧΟΡ. Μηδέ γε μάτευε· μόγος ἔχει. 1825

ΑΝΤ. Καὶ πάρος· ἐπεὶ

Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.

ΧΟΡ. Μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχεῖόν τι,

ΑΝΤ. Ναὶ, ναί.

ΧΟΡ. Ξύμφημι καὐτός. 1830

ΑΝΤ. Φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;

Ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με

Δαίμων ταύτην γ' ἐλαύνει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Παύεῖε θρήνων, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ

Χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται, 1835

Πενθεῖν ἐ χρή· νέμεσις γάρ.

ΑΝΤ. Τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.

ΘΗΣ. Τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;

ΑΝΤ. Τύμβον θέλομεν

Προσιδεῖν αὐταὶ παλρὸς ἡμεῖέρυ. 1840

ΘΗΣ. Ἀλλ' ἐ θεμιτόν σοι κεῖσε μολεῖν.

ΑΝΤ. Πῶς εἶπας, ἄναξ κοίρανε Ἀθηνῶν;

ΘΗΣ. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος

Μήτε πελάζειν ἐς τόσδε τόπους,

1834. Παύεῖε θρήνων, παῖδες] τῇ μὲν ἑρμηνείᾳ ἐπισῆσαι ἄξιον· τὸ δὲ τῆς διανοίας, ἀσαφές· φησὶ γὰρ ὁ Χορὸς, μὴ θρηνεῖτε, ὦ παῖδες· νέμεσις γάρ ἐςι τοῦτον θρηνεῖν, ὧ τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. Οὐ χρὴ ἓν τούτους πενθεῖν, οἷς κεχαρισμένον ἐςὶ τὸ ἀποθανεῖν.

1843. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ] παραφύλαξον τὴν τέχνην. πῶς αἱ μὲν εἰσὶ νέαι καὶ ἄπειροι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θησεὺς ἔνια λέγει τῶν εἰρημένων αὐτῷ ὑπὸ τῶ Οἰδίποδος· τὰ δὲ τελευταῖα, καὶ δυσεραπελώτερα· καὶ ὁ ῥᾴδιως ἐςὶν αὐτῶν καλακραῖῆσαι ἐν τῇ ἐξηγήσει· πεποίηται γὰρ ταῦτα εἰς τὸ ἀσαφέςερον.

Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει.
Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
Χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον.
Ταῦτ' ἦν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
Χ' ὡ πάντ' αἰῶν Διὸς ὅρκος.
ΑΝΤ. Ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει καλὰ νῦν κείνῳ,
Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
Τὰς Ὠγυγίας πέμψον, ἐάν πως
Διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
Τοῖσιν ὁμαίμοις.
ΘΗΣ. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅσα ἂν
Μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
Καὶ τῷ καλὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
Πρὸς χάριν· ἐ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ἀποπαύεο, μήτ' ἐπὶ πλείω
Θρῆνον ἐγείρεο.
Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1851. Ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νῦν κείνῳ] εἰ ἀρέσκει τέτῳ τὸ μὴ λεχθῆναι ἡμῖν ταῦτα, καὶ ἡμῖν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀκῦσαι.

1855. Τοῖσιν ὁμαίμοις] Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκῃ.

1857. Πρόσφορα] ἀντὶ τῦ, χρήσιμα.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. Τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ θάπτειν πειρᾶται· καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα *· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν· ἔτοι δὲ τὴν † κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες ‡, ὑδὲν ἧττον ἐφρούρουν. Ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν §, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει· ταύτην δὲ ὑπὸ ‖ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καθαδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν· ἐπὶ τούτοις Αἵμων ὁ Κρέοντος, ὃς ‖‖ ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος. Ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν ἀποσφάζει §§· καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

* Ald. ἐπιβάλλει χῶμα. † Ald. ἔτοι τὴν. ‡ Ald. καθαιρέντες.
§ Ald νέκυν. ‖ Ald. ταύτην ὑπὸ. ‖‖ Ald. ὁ Κρέοντος υἱός.
§§ Ald. καθασφάζει.

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσαξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη· καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐληθεῖσα παρὰ τῦ Κρέοντος ἀνήρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο· ἐπὶ δὲ τῷ τότε θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Κεῖται δὲ ἡ * μυθοποιΐα αὕτη καὶ † ἐν Εὐριπίδε ΑΝΤΙΓΟΝΗι ‡· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα τῷ Αἵμονι δίδοται § πρὸς γάμε κοινωνίαν, καὶ τέκνον τίκτει || τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ Χορὸς συνέσηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων. προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη. ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων· τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκες, καὶ Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, καὶ θάνατος Αἵμονος, καὶ Εὐρυδίκης §§ τῆς Αἵμονος ||| μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τῦτο τριακοσὸν δεύτερον.

* Ald. Κεῖται ἡ. † Ald. μυθοποιΐα καὶ. ‡ Ald. παρ' Εὐριπίδῃ.
§ Ald. φωραθεῖσα μετὰ τῦ Αἵμονος, δίδοται. || Ald. καὶ τίκτει.
§§ Ald. καὶ μόρος Εὐρυδίκης. ||| Ald. τῆς τῦ Αἵμονος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ, ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
Ἆρ' οἶσθ' ὅ,τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπε κακῶν
Ὁποῖον οὐχὶ νῶϊν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
Οὐδὲν γὰρ ὔτ' ἀλγεινὸν, ὔτ' ἄτης ἄτερ,
Οὔτ' αἰσχρὸν, ὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον ἐ
Τῶν σῶν τε κἀμῶν ἐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
Καὶ νῦν, τί τῆτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
Κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
Ἔχεις τι, κεἰσήκουσας; ἢ σε λανθάνει
Πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜ. Ἐμοὶ μὲν ἀδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων

1. Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον] Περιφραστικῶς, ὦ ἀδελφὴ Ἰσμήνη. Αὐτάδελφον δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γεγόνασι· πολλάκις δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῆ ἀδελφῆ τὸ κοινὸν τίθησιν, ὡς νῦν· ἐπειδὴ τὸ ἀδελφὸς κοινῶς λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ὄντων ἀδελφῶν, ἐπήγαγε τὸ αὐτάδελφον· ὅπερ παρίστησι τὴν ἐκ τῆ αὐτῆ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονότας· τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τῆ ἀδελφῆ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχε, Πολύκοινον Ἀμφιτρίτην, ἀντὶ τῆ πολυάδελφον.

2. Ἆρ' οἶσθ' ὅ,τι Ζεὺς] τὸ ὅ,τι ἀντὶ τῦ, ὁποῖον· ὁ δὲ νῦς, ἆρά γέ ἐστι τῶν ἀπ' Οἰδίποδος κακῶν ὁποῖον οὐχὶ ὁ Ζεὺς ζώσαις ἡμῖν ἐπιτελεῖ; ὡς εἰ ἔλεγεν, ἆρα ἔχει τι ὁ Ζεὺς τούτων τῶν κακῶν μεῖζον ποιῆσαι εἰς ἡμᾶς. εἶπε δὲ διτλῶς, πρῶτον μὲν, ὅ,τι, ἐπεὶα δὲ ὁποῖον, ἀρκοῦντος θαλέρου.

4. Οὔτ' ἄτης ἄτερ] Δίδυμος φησὶν ὅτι ἐν τούτοις, τὸ ἄτης ἄτερ, ἐναλλὰξ συλλέγεται τοῖς συμφραζομένοις· λέγει γὰρ ὅτως, ἐδὲν γάρ ἐστιν ὔτε ἀλγεινὸν, ὔτε ἀτηρὸν, ὔτε αἰσχρὸν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. Ἄτης ἄτερ δέ ἐστι τὸ ἀγαθόν· περισσὸν δὲ ἐστι καὶ τὸ ἕτερον ὡ, ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι· σύνηθες δὲ τοῦτο τραγικοῖς.

7. Καὶ νῦν τι τῆτ' αὖ φασὶν] ἐγκλιτικῶς προσενεκλέον τὸ τι· ἐ γὰρ ἔστιν ἓν ἐρωτήσει ὁ λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει ἀορίστως.

1b. Πανδήμῳ πόλει] πάσῃ τῇ πόλει.

9. Ἢ σε λανθάνει] ἢ λανθάνει σε τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα ἐπὶ τοὺς φίλους ἰόντα. Τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κακὰ ἡμᾶς στείχοντα· ἢ δὲ πρὸς, ἀντὶ τῆς ἐπὶ λημμέα.

11. Ἀντιγόνη, φίλων] λεῖπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ περὶ φίλων.

1b. Ἀντιγόνη, φίλων] μὴ λάβῃς εἰς τὸ φίλων ἔξωθεν ὑπὲρ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῦθός ἐστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ.

Οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξότου
Δυοῖον ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
Μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
Ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργεῖος στρατὸς *
Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
Οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.
ΑΝΤ. Ἥδειν καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.
ΙΣΜ. Τίδ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.
ΑΝΤ. Οὐ γὰρ τάφου νῷν † τὼ κασιγνήτω Κρέων,
Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ

* Ald. Turn. in marg. Ἀργείων στρατὸς. † Turn. νῶϊν.

14. Διπλῇ χερὶ] τῇ ὑπ' ἀλλήλων· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῇ· οἷον ὑπ' ἀλλήλων ἀναιρεθέντων ἀδελφῶν.

15. Ἐπεὶ δὲ φροῦδος] ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ. Ὅμηρος·

"Ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον."

Τὸ δὲ φροῦδος, καθ' ὑπερβολὴν εἴρηται.

Ib. Ἐπεὶ δὲ φροῦδος] μὴ εἴπῃς τὸ ἐπεὶ, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ, ἀλλ' ὃν τρόπον λέγομεν, ἐπεὶ συνέβη ἐκεῖνο, γέγονε τοῦτο· οὕτω καὶ τοῦτο, ἐπεὶ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν ἀργείων ἐστὶ φροῦδος, ἤτοι ἐντεῦθεν διπῆρεν ἐπ' οἴκου, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον καὶ ἐπέκεινα τούτου. Εἶθ' ὥσπερ ἐφερμηνεύουσα τὸ ὑπέρτερον, φησὶν, οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη· τοῦτ' ἐστιν, οὔτ' εἰ εὐτυχῶ μᾶλλον, οὔτ' εἰ ἀτυχῶ ἐπίσταμαι.

16. Οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον] ἀντὶ τοῦ πλέον· οἷον, οὐκ οἶδα ἐν τίσιν εἰμὶ, ἢ ἐν ἀγαθοῖς, ἢ ἐν κακοῖς.

17. Ἀτωμένη] ἄτῃ συνεχομένη.

18. Ἥδειν καλῶς] ἀντὶ τοῦ, ᾔδεα καὶ ᾔδειν σε καλῶς τὰ τοιαῦτα μὴ πολυπραγμονοῦσαν.

19. Τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον] ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦτό σε ἤγαγον ἐνταῦθα· τὸ δὲ ἐξέπεμπον, ἀντὶ τοῦ, μετεπεμπόμην.

20. Καλχαίνουσα] ἀντὶ τοῦ, πορφύρουσα, καὶ τεταραγμένως φροντίζουσα· κάλχη γάρ ἐστιν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιοῦσα βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν· ἀφ' οὗ καὶ Κάλχας ὁ μάντις. Ἄλλως. Ἐκ βάθους τι μερεμνῶσα, ὡς τὸ βυσσοδομεύων.

Ib. Καλχαίνουσ' ἔπος] τὸ καλχαίνω ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κόχλου τοῦ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπτοντος εἴρηται· κάλχη γὰρ ὁ κόχλος· εἰκότως δ' ἐτέθη ἡ λέξις. Ὥσπερ γὰρ ἡ πορφύρα ἐντὸς οὖσα τοῦ κόχλου ἐν ἀφανεῖ ἐστιν, ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάντερον χρωματίζεται, οὕτω καὶ ὃν αὐτὸς ἔμελλεν εἰπεῖν λόγον, μήπως ἐκφανθεὶς, ἄγνωστος καὶ σκοτεινὲς ἦν.

21. Οὐ γὰρ τάφου νῷϊν] ἀντὶ τοῦ, ἡμῖν· ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν οὕτω πρὸς τὸ ἑξῆς· οὐ γὰρ τῶν κασιγνήτων ἡμῶν τὸν μὲν ἐτίμησε τάφῳ ὁ Κρέων, τὸν δὲ οὔ;

Ib. Οὐ γὰρ τάφου] τὸ τάφου οὐ πρὸς τὸ προτίσας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀτιμάσας ἐστὶν, οὕτως· ὁ γὰρ Κρέων τὼ κασιγνήτω καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, τὸν μὲν, ἤτοι τὸν Ἐτεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμήσας τοῦ Πολυνείκους ἔχει, ἤτοι θάψας· τὸν δὲ, ἤγουν, τὸν Πολυνείκην, ἀτιμάσας τάφου, τοῦτ' ἔστιν, ἀνάξιον καὶ ἄτιμον ταφῆς κρίνας.

23, 24. Σὺν δίκῃ χρησθεὶς] οἱ λέγοντες χρησθεὶς,

Χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
Ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς·
Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
Ἀςοῖσι φασὶν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαι τινα *·
Ἐᾷν δ' ἄκλαυςον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
Τοιαῦτα φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
Κἀμοὶ (γέγω γὰρ κἀμὲ) κηρύξαντ' ἔχειν·
Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
Σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
Οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν, ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
Φόνον προκεῖσθαι δημόλευςον ἐν πόλει.
Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· καὶ δείξεις τάχα
Εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

ALD. TURN. κωκῦσαί τινα.

θεὶς, ἀντὶ τοῦ, χρησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ σὺν ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθεῖς. Τὸ δ' ἐςὶ τοιοῦτο· Ἐτεοκλῆς, ὅτε πρὸς πόλεμον ἐξῄει, παρήγγειλε Κρέοντι αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πολυνείκην δ' οὐ, εἰ τελευτὴ σφᾶς κατασχήσοι· ἔςιν οὖν τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, παραγγελθείς. Καὶ μὴ εἴπῃς ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, χρησμὸν δεξάμενος, λέγεται· ὥσπερ γάρ ἐςι τὸ ἐθέσπισεν, οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βασιλέως, οὕτω καὶ τοῦτο· βασιλεὺς γὰρ ἦν ὁ παραγγείλας· σύντασσε δ' οὕτω, τὸν Ἐτεοκλέα μὲν ἔθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δίκῃ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες, δηλονότι χρησθεὶς καὶ παραγγελθεὶς παρ' αὐτοῦ. σὺν δίκῃ δὲ δικαίᾳ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τετελευτηκότα καὶ ταφῆς ἠξιῶσθαι δίκαιον.

29. Γλυκὺν θησαυρὸν] ἕρμαιον, εὕρημα.

30. Πρὸς χάριν βορᾶς] πρὸς τέρψιν τροφῆς.

Ib. Πρὸς χάριν βορᾶς] ἤγουν, ἐάν τις αὐτοῖς βορὰν χαρίσηται· ἢ τὸ πρὸς χάριν, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἡδονήν.

31. Τοιαῦτά φασι] τὸ ἑξῆς, τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ κἀμοὶ κεκηρυχέναι, τὸ δὲ ἀγαθὸν, ἐν εἰρωνείᾳ.

32. Λέγω γὰρ κἀμὲ] διὰ μέσου μετὰ πάθους ἀνεφώνησε· λέγω γὰρ (φησὶν) ὅτι κἀμὲ προσπεριείληφε τῷ κηρύγματι. ἔτι γὰρ καὶ ἐμαυτὴν ἐν τοῖς ζῶσι καταριθμῶ.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] ἀντὶ τοῦ, κεκηρυχέναι· ὡς τὸ σιγήσας ἔχω, ἀντὶ τοῦ, σιγῶ. Λέγει δὲ, εἴπερ δεῖ κἀμὲ συγκαταριθμεῖσθαι ἐν τοῖς ζῶσι.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] εἰκότως εἶπε τὸ ἔχειν καὶ οὐκ εἶναι, ἐπειδὴ ἅπαξ κηρύξας εἶχε τοῦτο κεκηρυγμένον.

33. Καὶ δεῦρο νεῖσθαι] ἀντὶ τοῦ, ἡγεῖσθαι.

35. Οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν] οὐχ ὡς ἔτυχεν ἔχειν τὸ πρᾶγμα· ἀντὶ τοῦ, οὐκ εὐτελῶς, καὶ ὡς παρέργον· ἀλλ' ὡς μέγα. Ἢ οὕτως, οὐχ ὡς οὐδὲν ἀλλὰ μέγα.

36. Φόνον προκεῖσθαι] οὕτω λέγε, ἢ προκεῖσθαι αὐτὸν φόνον δημόλευςον, ἢ προκεῖσθαι αὐτῷ φόνον δημόλευςον.

38. Εἴτ' ἐσθλῶν κακὴ] λείπει γονέων, ἵν' ᾖ, ἐσθλῶν γονέων.

39. Τίδ',

ΙΣΜ. Τίδ' ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
Λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα * προσθείμην πλέον;
ΑΝΤ. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει.
ΙΣΜ. Ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ † γνώμης πότ' εἶ;
ΑΝΤ. Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
ΙΣΜ. Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει;
ΑΝΤ. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θελῃς,
Ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
ΙΣΜ. Ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
ΑΝΤ. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν εἴργειν μέτα.
ΙΣΜ. Οἴμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
Ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς

* Ald. Turn. θάπτουσα. † Turn. πῇ.

39. Τίδ' ὦ ταλαῖφρον] τὸ ἑξῆς, τί δὲ ἂν σοι ἐγὼ προσθείμην πλεον; ἀντὶ τοῦ, σοὶ γενοίμην χρήσιμος, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοι, λύουσα τὸν νόμον, καὶ θάπτουσα τὸν ἀδελφόν. Εἰ δὲ γράφεται ἢ θάπτουσα, ἀντὶ τοῦ, λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιοῦσα αὐτόν.

Ib. Εἰ τά δ' ἐν τούτοις] εἰ ταῦτα Κρέων ἐκέλευσε.

Ib. Εἰ τάδ' ἐν τούτοις] ἤγουν, ἐὰν δ' ἐν τοῦτοις ᾖ, ἤγουν, ἐὰν οὕτως ὁρισθῇ παρὰ τοῦ Κρέοντος, τί προσθείμην ἐγὼ πλέον, λύουσα ἂν τὸν ὁρισμὸν, καὶ θάπτουσα τὸν Πολυνείκην. Ἔστι δὲ τὸ λύουσα, καὶ τὸ θάπτουσα, διασάφησις τοῦ τί προσθείμην πλέον· καὶ γὰρ τὸ μὴ τοῖς κεκελευσμένοις ὑπείκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτά τι διαπράττεσθαι, ὥσπερ τις προσθήκη ἐστίν. Ἰστέον δ' ὅτι τὸ ἢ σύνδεσμος, ποῦ μὲν διαζευκτικός ἐστι, ποῦ δὲ σημασίαν τοῦ καὶ ἔχει, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. Ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν ὅτι οὐκ ἂν δυναίμην ὑπὲρ τὰ διατεταγμένα ποιεῖν· τοῦτο δ' ἂν ἦν εἰ ταῦτα λύσασα ἔθαψα τὸν Πολυνείκην· ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύνατον.

40. Προσθείμην] ἀντὶ τοῦ, ποιήσαιμι.

42. Ποῖόν τι κινδύνευμα] ἐκ τούτου ἤδη τὸ ἦθος· ὅρα, κινδύνευμα καλούσης τὸ ἔργον· τὸ δὲ, Ποῖ γνώμης ποτ' εἶ, ὡς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούσης λέγει.

44. Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει;] τὸν ἀπηγορευμένον καὶ κεκωλυμένον ὑπὸ τῆς πόλεως τολμᾷς θάπτειν σύ;

45. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν] εἰ μὴ σύ θελεῖς θάπτειν, ἐγὼ τοῦτο ποιήσω μόνη. Ἢ οὕτως· κἂν μὴ προσποιῇ αὐτὸν εἶναι σὸν ἀδελφὸν, ἀλλ' ἀλλοτριοῖς σαυτὴν τῆς συγγενείας, ἐγὼ θάψω τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἀδελφόν. Δίδυμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἑξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

47. Ὦ σχετλία, Κρέοντος] αἱ ἀντιλογίαι δῆλαί εἰσιν· ἡ μὲν γὰρ τῷ πράγματι, ἡ δὲ τῇ οἰκειότητι ἀκολουθεῖ.

48. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν] οὐ μέτεστιν αὐτῷ εἴργειν με ἀπὸ τῶν ἐμῶν. Ἢ οὕτως· οὐ μετῆν αὐτῷ τὰ ἡμέτερα βουλεύματα εἴργειν.

49, 50. Πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς] τὰς συμφορὰς σκόπησον τοῦ παντὸς γένους, καὶ πῶς πατὴρ ἀκλεῶς ἀπώλετο· οὐ μόνον δὲ ἀκλεὴς, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθὴς διὰ τὸν γενόμενον λοιμόν.

51. Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων] αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν ἐφώρασε, καὶ ἔγνω συνὼν τῇ μητρί· ἢ, ὧν αὐτὸς ἐπόπτης ἐγένετο· ἢ, τῶν φανερῶν καὶ πᾶσιν ἐγνωσμένων.

Ib. Πρὸς

Ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί.
Ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ, διπλοῦν πάθος,
Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
Τρίτον τ' ἀδελφὼ δύω μίαν καθ' ἡμέραν
Αὐτοκτενοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
Κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῷ * λελειμμένα, σκόπει
Ὅσῳ κάκις' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
"Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
"Ἔφυμεν ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα."
Ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων·
Καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
Ἐγὼ μὲν οὖν, αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
Ξύγγνοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε,

* Turn. νῷ.

Ib. Πρὸς αὐτοφώρων] ἐμφανεστάτων, καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη.

53. Διπλοῦν ἔπος] διπλοῦν ὄνομα ἔχουσα, μήτηρ τε καὶ γυνή.

Ib. Διπλοῦν πάθος] τοῦτο λέγει, ἢ διότι συνῆλθον ἀμφότερα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ γυναῖκα γενέσθαι· ἢ, ἐπειδὴ προεῖπεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ δυσκλεὴς ἀπώλετο, ὅπερ ἦν ἓν πάθος· διπλοῦν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι· διπλασία γὰρ ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία αὐτῶν ἐγένετο.

54. Ἀρτάναισιν] ἀγχόναις.

Ib. Λωβᾶται] ἀφανίζει, ἀπόλλυσι.

56. Αὐτοκτενοῦντε] αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύειν σπεύδοντες· ἡ γὰρ κατ' ἀλλήλων ὁρμὴ καθ' ἑαυτοῦ ἦν· τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν ἀδελφοὶ τυγχάνοντες.

58. Μόνα δὴ νῷ λελειμμένα] μηδενὸς δηλονότι ἐπικούρου ὄντος ἡμῖν.

59. Εἰ νόμου βίᾳ] ἢ τοῦ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος, ἢ τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τοὺς συγγενεῖς γενέσθαι.

59, 60. Εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων] εἰ τὴν γενομένην ψῆφον τῶν τυράννων τῇ τοῦ νόμου ἀνάγκῃ παραβαίημεν· τουτέστιν, εἰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐκ τῶν νόμων τοῖς τυράννοις ἑπομένην παραβαίημεν.

60. Κράτη] τὰς βασιλείας.

61. Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο] πρῶτον μὲν ὅτι ἀσθενεῖς ἐσμὲν ἐκ φύσεως, καθὸ γυναῖκες· ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης ἀσθενέστεραι, καθὸ ἀσθενέστεραι· παρὰ τὸ Εὐριπίδειον·—

"Γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
"Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾷν."

64. Κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα] λυπηρότερα· λείπει δὲ τὸ, ὥστε ἀκούειν ταῦτα, καὶ τὰ τούτων χείρονα.

65. Τοὺς ὑπὸ χθονὸς] ἢ τὸν Πολυνείκη, ἢ τοὺς χθονίους δαίμονας· πιθανῶς δὲ καὶ τοῦ πρέποντος ἐφρόντισε· φησὶ γὰρ ὅτι ἀπολογήσομαι τοῖς κατὰ χθονός.

66. Ξύγγνοιαν ἴσχειν] συγγνώμην ἔχειν, ὅτι βίᾳ πράσσω ταῦτα.

Ib. Ὡς

Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· " τὸ γὰρ
" Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νῷν ὄφελος."
ΑΝΤ. Οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
Πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα. 70
Ἀλλ' ἴσθ' ὁποία σοὶ * δοκεῖ· κεῖνον δ' ἐγὼ
Θάψω· καλόν μοι τοῦτο ποιήσῃ θανεῖν.
Φίλη μεθ' αὑτῆς κείσομαι, φίλε μέτα,
Ὅσια πανεργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος
Ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε. 75
Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
Τὰν τῶν θεῶν ἔνιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.

* Aldus. ὁποῖά σοι.

Ib. Ὡς βιάζομαι τάδε] μὴ εἴπῃς τὸ βιάζομαι, ἀντὶ τοῦ, βιάζω· ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ἀνειδίζομαι τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο.

67. Τοῖς ἐν τέλει] τοῖς Βασιλεῦσι.

67, 68. Τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν] γνωμολογικῶς ἀπαλλάττεται· τὸ γὰρ παρὰ δύναμίν τι πράττειν, ἀλίθιον.

Ib. Τοῖς ἐν τέλει] ἤγουν, τοῖς βασιλεῦσι· τέλος γὰρ τιμῶν ἡ βασιλεία, μεθ' ἣν οὐκ ἐστὶ περαίτερω χωρῆσαι. Ἰστέον δ' ὅτι πάντες οἱ πολυσποιοὶ τὰς ἐν τέλει βαίνοντας λέγουσι τὰς παρὰ τὸν βασιλέα.

69. Οὔτ' ἂν κελεύσαιμι] τὸ τέλειον, οὔτ' ἂν κελεύσαιμι· τὸ δὲ ἑξῆς, ἄτε, εἰ θέλοις πράττειν ἐμοῦ μέτα, ἡδέως ἂν δρώης· δαιμόνιον δὲ τὸ ἦθος φησὶν, ὅτέ σε ἀναγκάσω, ἀλλ' ὅτ' ἂν θέλοις, ἡδέως ἀνέξομαί σε τὴν ἐπικουρίαν.

70. Ἡδέως δρώης μέτα] τοῦτο λέγει, ὅτι ὅτ' ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν ἀδελφὸν, ὅτ' ἂν εἰ θέλοις πράσσειν, δρώης ἂν μετ' ἐμοῦ ἡδέως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ ἀ μετὰ προθυμίας· ἢ τὸ ἡδέως πρὸς τὴν Ἀντιγόνην πλέκει, ὅτω, δρώης ἂν μετ' ἐμοῦ οὐχ ἡδέως καὶ ἀποδεκτῶς ἐμοὶ, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, ὅτι ἀ κατ' ἀρχὰς συμβουλευόσῃ ἐπείσθης μοι.

71. Ἀλλ' ἴσθ' ὁποιά σοι δοκεῖ] γίνώσκε ὁποῖά σε θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις· ἢ τοιαύτη γενῆ ὁποῖα καὶ βέλει.

72. Καλόν μοι τοῦτο ποιήσῃ] θαπτήσῃ τὸν ἀδελφόν· ἀντὶ τοῦ, καλῶς μοι ἕξει ὁ ὑπὲρ ἀδελφοῦ θάνατος· τιμίως, εὐκλεέστατος.

74. Ὅσια πανεργήσασα] δίκαια μετὰ πανουργίας ἐρξαμένη, ὡς αὐτὴ λέγεις· ἐπεὶ προεῖπε, τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νῷν ὄφελος· ἢ ἔστω, ὅσια πανεργήσασα, ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς πάντα ἐργασαμένη.

Ib. Ὅσια πανεργήσασ'] εἰκότως εἶπε τοῦτο· λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανουργίας ἔμελλε τὸν ταφὴν ποιήσειν.

Ib. Ἐπεὶ πλείων χρόνος] ἰστέον ὅτι οὕτως ἔδει εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ χρόνος ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἐστὶν ἢ ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε. νῦν δ' ἀ συνέκρινε τὸν χρόνον πρὸς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνομοιοτρόπως συγκρισιν ἐποίησε χρόνε καὶ προσώπε, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων.

75. Τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε] γενναῖον καὶ τοῦτο, εἰς ὑποθήκας συλλεγῆν τῆς μετὰ ταῦτα ἐπιδημίας, ὅτι δεῖ εὖ τίθεσθαι, μεμνημένον ἐκείνε τοῦ χρόνε, καὶ ὅτι δεῖ λόγον ὑποσχεῖν κάτω· ἐπεμβέβληται δὲ ταῦτα τοῖς ποιήμασιν οὐκ ἀχρείως, εἰς εὐσέβειαν προτρεπόμενα.

77. Τὰ τῶν θεῶν ἔνιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε] τὰ παρὰ θεοῖς τίμια ἀτίμαζε· τετίμηται γὰρ παρὰ θεοῖς καὶ ὅσιον νενόμισαι τὸ θάπτειν νεκρὸς, οἷς μᾶλλον δεῖ πείθεσθαι ἢ τοῖς τοῦ Κρέοντος κηρύγμασι.

79. βίᾳ]

ΙΣΜ. Εγὼ μὲν ȣ̓κ ἄτιμα ποιȣ̃μαι· τὸ δὲ
Βίᾳ πολιτῶν δρᾷν, ἔφυν ἀμήχανος.
ΑΝΤ. Σὺ μὲν τάδ' ἂν πρȣ̃χοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
Χώσȣσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ΙΣΜ. Οἴμοι, ταλαίνης ὡς * ὑπερδέδοικά σȣ.
ΑΝΤ. Μή μȣ προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθȣ βίον.
ΙΣΜ. Ἀλλ' ȣ̃ν προμηνύσεις † γε τȣ̃το μηδενὶ
Τȣ̃ργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.
ΑΝΤ. Οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσῃ
Σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ΙΣΜ. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
ΑΝΤ. Ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκȣσ' οἷς μάλις' ἁδεῖν με χρή.
ΙΣΜ. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.
ΑΝΤ. Οὐκȣ̃ν ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
ΙΣΜ. Ἀρχὴν δὲ θηρᾷν ȣ̓ πρέπει τἀμήχανα.

* Ald. Turn. Οἴμοι τλαίνης, ὡς. † Ald. προμηνύσῃς. rectè.

79. Βίᾳ] ἀντὶ τȣ̃, βιαίως.

80. Σὺ μὲν τάδ' ἂν πρȣ̃χοιο] σὺ μέντοι ταῦτα προφασίζȣ· τὰς γὰρ προφάσεις, προχάνας ἐκάλȣν. Ὡς καὶ Καλλίμαχος·

"Ἀγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν
"ἐφοίτα,"

ἐν τῷ τρίτῳ τῶν αἰτίων· ἢ σὺ ταῦτα προβάλλȣ, ἢ, σὺ μὲν τȣ́τοις ἂν σαυτὴν σκεπάζοις.

Ib. Ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσȣσ'] τȣ̃το ἤδη τῆς προθυμίας αὐξητικόν.

82. Οἴμοι, ταλαίνης] φιλόστοργον καὶ ταύτης τὸ ἦθος, ἀλλ' εὐλαβές· δέδοικεν ȣ̃ν καὶ περὶ τῇ ἀδελφῇ, καὶ ἀναβοᾷ περιπαθῶς.

83. Πότμον γράφεται βίον.

84. Ἀλλ' ȣ̃ν προμηνύσεις] ἰστέον ὅτι ȣ̓ μόνον τὰ εὐκτικά ἐστιν ὅτε προστακτικῶν δύναμιν ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἐστι κᾀνταῦθα· εὕροις δὲ καὶ ἀλλαχȣ̃, εἰ ζητοίης.

86. Οἴμοι, καταύδα] διὰ τȣ́τȣ δηλοῖ ὅτι, ἐφ' οἷς ποιῶ, ἀγάλλομαι· πᾶσιν ȣ̃ν ἀπάγγελλε αὐτά· ἅμα δὲ καὶ ἐφυβρίζει ἐν οἷς δοκεῖ αὐτῇ προσχαρίζεσθαι.

87. Σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι] τὸ σιγῶσα ȣ̃τω λέγε, πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις ἐχθίων ἐμοὶ, ἐὰν μὴ κηρύξῃς τάδε πᾶσι σιγῶσα· ἤγȣν, πλέον ἀχθεσθήσομαί σοι εἰ σιγήσεις, καὶ ȣ̓ πᾶσι κηρύξεις.

88. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι] ἐπὶ ἀδυνάτοις νεανιεύῃ, καὶ ἐπὶ ἀηδέσι τέρπῃ τὴν ψυχήν.

89. Οἷς μάλις' ἁδεῖν με χρὴ] τῇ τῶν θεῶν ὁσίᾳ, διὰ τὸ θάπτειν τὸν νεκρὸν, καὶ μάλιστα ἀδελφόν.

90. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων] εἰ καὶ δυνήσῃ ἀρέσκειν· ἀλλ' ἀμηχάνων καὶ ἀδυνάτων ἐρᾷς.

91. Οὐκȣ̃ν ὅταν δὴ μὴ σθένω] ὅταν ἀδυνατήσω· τότε παύσομαι· νῦν δὲ ἀναγκαῖον ἐπιχειρεῖν.

92. Ἀρχὴν δὲ θηρᾷν] ȣ̓δὲ ἐπιβάλλειν τοῖς ἀμηχάνοις καλόν ἐστι.

94. Προσκείσῃ

ΑΝΤ. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρῇ* μὲν ἐξ ἐμοῦ·
Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόνλι προσκείσῃ δίκῃ.
Ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβελίαν
Παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
Τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ΙΣΜ. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, σεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
Ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἀκτὶς ἀελίου †, τὸ κάλ-
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
Ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
Ἀμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὕπερ

* Ald. Turn. in marg. ἐχθαρῇ. † Ald. ἀελίοιο.

94. Προσκείσῃ δίκῃ] ἀντὶ τοῦ, δικαίως· ὡς καὶ ἡμεῖς ἔτι φαμὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἢ ἡ Πρὸς, τῷ δίκη ἐοίν· ἵν', ἢ ἔτως, πρὸς τῷ τὴ δίκη ἀπέχθεσθαι, καὶ τῷ θανόνλι δυσμενὴς ἔσῃ· καλῶς δὲ τὸ κεῖσῃ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον αὐτῇ προσγενησομένην τιμωρίαν αἰνίξηται

96. Πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν] οὐδὲν δεινὸν φησὶ πείσομαι, ὅπερ με τῆς εὐκλείας τοῦ καλοῦ θανάτου ἀποστερήσει. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τηλικοῦτον κακὸν πείσομαι, ὥστε μὴ οὐ καλῶς ἀποθανεῖν.

99. Ἄνους μὲν ἔρχῃ] ἀνόητος μὲν καὶ φιλοκινδύνως πράττεις, εὐνοϊκῶς δὲ τῷ θανόνλι.

100. Ἀκτὶς ἀελίου] σύνοδος τινῶν Θηβαίων γερόντων, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε. μείλαπεμπτοι δὲ ἐοίκασιν ἔτοι ὑπὸ τοῦ Κρέοντος γεγενῆσθαι. ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν χορῶν σαθαρὰς εἶναι δεῖ. καὶ ἐπειδὴ καλωρθώκατι τῇ πρώτῃ παρόδῳ Θηβαῖοι, καὶ οἱ ἄριστοι πάντες τῶν Ἀργείων ἀνήρηνται, εἰκότως περιχαρεῖς εἰσι καὶ τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ εὐχαριστοῦσιν· ὁ δὲ λόγος· Ὦ φίλη ἡμέρα σαρὰ τὰς πρόσθεν ἡμέρας ἡμῖν φανεῖσα.

Ib. Τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ] τὸ Το, πρὸς τὸ φάνεν· τὸ δὲ ἑξῆς, Ὦ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου φῶς, τὸ φανὲν ἡμῖν κάλλιστον τῶν προτέρων ἡμερῶν· τοῦτο γὰρ προσληπτέον.

101. Φανὲν Θήβᾳ] δέον ἔτως εἰπεῖν, ἡ φανεῖσα κάλλιστον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρεψε τὴν σύλλαξιν, τὸ φανὲν κάλλιστον φῶς εἰπών· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ βαρχομυομαχίᾳ,

"——— ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
"Ἣν Παγίδα καλέουσιν———."

Ἰστέον δ' ὅτι τὸ ἀκτὶς, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανόνι εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχύ ἐστιν· ὡς ἐν τῇ κώλῃ τῆς ἀντιστροφῆς ἐστι μαθεῖν. Καὶ, οἶμαι, διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνεσθαι, συστέλλεται· ἡ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττονα.

103. Ὦ χρυσέας ἀμέρας] ὦ ἀκτὶς τῆς ἡμέρας ὀφθαλμός. ὁ δὲ νῦς· Ὦ καλλίστη ἡμέρα, ἐφάνης ἐν Θήβαις, βάλα τὸν ἀργολικὸν στρατὸν τὸν λεύκασπιν, πανσαγία, τετεῖσι, πάσῃ σάγῃ καὶ σκευῇ χρησάμενον, ὀξυλόρῳ κινήσασα χαλινῷ φυγάδα.

105. Διρκαίων ὕπερ] Δίρκη κρήνη καὶ ποταμὸς Θηβῶν.

Ib. Διρκαίων

Ῥεέθρων μολεῖσα,
Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν πρὶν
Φῶτα * βάλῃ πανσαγίᾳ
Φυγάδα πρόδρομον, ὀξυλόρῳ †
Κινήσασα χαλινῷ. 110

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὃν ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης
Ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
Ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν
Ὡς, ὑπερέπτα,
Λευκῆς χιόνος πτέρυγι σεσανὸς 115
Πολλῶν μεθ' ὅπλων·
Ξὺν ἵπποκόμοις κορύθεσσι.

* Ald. Turn. Ἀργόθεν φῶτα. † Ald. Turn. ὀξυλόρῳ.

Ib. Δικαίων ὕπερ] διὰ τὸ ἐν Δίρκῃ παρακεῖσθαι τὰς πολεμίας, διὰ τοῦτο ὑπὲρ Διρκαίων ῥεέθρων καλλίσην φανῆναι τὴν ἡμέραν φησὶν, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νόει δὲ πρὸς τὸ ἐφάνθη, τὸ κάλλιστον, ἀπὸ κοινοῦ· τὸ δὲ μολεῖσα, πρὸς τὸ σημαινόμενον.

107. Λεύκασπιν] καὶ Εὐριπίδης·

" Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν."

108. Πανσαγίᾳ] σὺν πανοπλίᾳ· ἤτοι δὲ τὸν Ἄδραστον φησὶν, ἢ ἐφ' ἑνὸς τὸ πλῆθος δηλοῖ.

109. Πρόδρομον] ὑπὲρ τὸ δέον δραμόντα διὰ τὴν φυγήν.

110. Κινήσασα χαλινῷ] οἷον, παρασκευάσασα τῶν χαλινῶν μετὰ σπουδῆς ἐφάψασθαι, διὰ τὴν ὀξυλόραν φυγήν.

111. Ὃν ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ] ὅλικα στρατὸν Ἀργείων ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων ἀρθεὶς ἤγαγεν ὁ Πολυνείκης· οἷον, ἀμφιλεγίᾳ χρησάμενος πρὸς τὸν ἀδελφόν· διὰ βραχέων δὲ εἶπεν αὐτὸ, ὡς γνωρίμου ὄσης τῆς ὑποθέσεως.

Ib. Ὃν ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ] δέον ἦτοις εἰπεῖν, ὃν ἐφ' ἡμελέρᾳ γᾷ ἤγαγε Πολυνείκης, ὃ δ' ἀυτῷ αὐτὸν παρεικάσας, πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύλληξιν ἔτρεψεν. ἀείω γὰρ ἐς τὸ ὑπερίπτασθαι. τὸ δ' ὃν ἐφ' ἡμελέρᾳ γᾷ, ἀσύνηθον εἶπε· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐς γᾶν πάλιν τέθεικεν. εἰκότως δὲ τὰς ἀσπίδας παρείκασε πτέρυγι. σχῆμα γὰρ πτερύγων ἐπέχουσι τῷ φέρονλι. ἐτήρησε δὲ τὴν τροπήν· ἀείω γὰρ αἱ πτέρυγες. παράδειγμα δὲ τοῦ ὃν ἐφ' ἡμελέρᾳ γᾷ, τόδε παρὰ Θουκυδίδη· " Τῶν δ' Ἀθηναίων· ἔτυχε γὰρ παρεσ-" σεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων " παροῦσα, καὶ ὡς ἠσθοῦτο τῶν λόγων, ἔδοξεν " αὐτοῖς παρελθεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους εἶ-" ναι. ἔσχεν ἓν τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναπόδα-" στον."

112. Ἀρθεὶς] ἐπαρθεὶς εἰς θυμὸν καὶ παροξυνθείς.

Ib. Νεικέων ἀμφιλόγων] ἢ τῶν ἀμφισβητησίμων, ἢ τῶν ἀμφιβολίας ἐμποιούντων.

113. Αἰετὸς εἰς γᾶν ὡς] τὸ ἐξῆς, ὡς αἰετὸς.

115. Λευκῆς χιόνος πτέρυγι] ὡς ἐκ χιόνος ὄσῃ πτέρυγι· ἀντὶ τοῦ, λευκοτάτῃ.

Ib. Στεφανὸς] ἐστεφασμένος λευκοῖς ὅπλοις· ἀλληγορικῶς δὲ τοῦτό φησιν, ὡς ἐπὶ ἀείω· δηλοῖ δὲ ὅτι λεύκασπις ἦν ὁ τῶν Ἀργείων στρατός. λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς χιόνος. τὸ δὲ πτέρυγι μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὅπλων ἔλαβε.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί-
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
Λόγχαις ἑπτάπυλον ςόμα,
Ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
Αἱμάτων γένυσι
Πλησθῆναί τε, καὶ *
Στεφάνωμα πύργων
Πευκάενθ' Ἥφαιςον ἑλεῖν.
Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
Πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ
Δυσχείρωμα δράκοντι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

" Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
" Ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν

* Aldus, Πλησθῆναι, κα

118. Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων] ὡς ἀετὸς Πολυνείκης κυκλώσας τὰς Θήβας, ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις ἀμφιχανὼν ἔβα· ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ.

121. Ἔβα] ἀντὶ τοῦ, ἡτλήθη.

122. Αἱμάτων γένυσι] παρήλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ χείλη τοῦ ἀετοῦ γένυς εἰπών.

Ib. Αἱμάτων γένυσι] ἰςέον ὅτι πρὸς τὸ ἀετὸς εἶπε τὸ γένυσι· καὶ τὸ ςόμα δ' αὐτοῦ ἑπτάπυλον εἶπεν, ἀπὸ τοῦ ἄςεος ἑπταπύλου ὄντος· ἢ διότι ἑπτὰ ςρατηγοῖς περιέλαβεν αὐτό. τινὲς δὲ τὸ ἑπτάπυλον ςόμα πρὸς τὸ ἄςυ νοοῦσι, τὸ ἑπτὰ πύλας καὶ ςόματα ἔχον.

125. Πευκάενθ' Ἥφαιςον ἑλεῖν] τὸν ἐκ τῆς πεύκης ἐγειρόμενον· ἢ τὸν πικρὸν τοῖς τοῦτο πάσχουσι.

128. Δυσχείρωμα δράκοντι] ἐγεγόνει ὁ δράκων ἐξ Ἄρεως καὶ Τιλφώσης Ἐριννύος· ἀπὸ δὲ τοῦ δράκοντος τοὺς Θηβαίους δηλοῖ, ἐπεὶ δρακοντογενεῖς εἰσίν. ὁ δὲ λόγος, τοιοῦτος πάταγος Ἄρεως περὶ τὰ νῶτα τοῦ ἀετοῦ ἐτάθη. τουτέςι, δραπετεύειν καὶ νῶτα αὐτὸν διδόναι πεποίηκεν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος, ὃς ἐποίησεν αὐτὸν τὸν δράκοντα δυσχερῶς χειρωθῆναι· πολέμιον δὲ ζῶόν ἐςιν ὁ δράκων πρὸς τὸν ἀετὸν, ὥς φησι Νίκανδρος. τῷ δὲ ἀντιπάλῳ δράκοντι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος, ὡς Ἀχιλλῆϊ δαμασθείς. ἢ οὕτως· τῷ ἀντιπάλῳ δράκοντι τοσαύτη μάχη συνεςάθη, ἢ ἐποίησεν αὐτὸν μὴ δύνασθαι ὑμᾶς χειρώσασθαι· ἵνα δράκοντα λέγῃ τὸν τῶν Ἀργείων ςρατὸν, ὡς Θανατηφόρον· ἢ τὸν Πολυνείκη, ὡς αὐτὸν Θηβαῖον ὄντα.

129. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης] τοῦτο κοινὸν, ὡς πάντων τῶν Ἑλλήνων μεγαλαυχούντων, ἢ ἰδίᾳ κατὰ Καπανέως· τὰ γὰρ ἑξῆς εἰς αὐτὸν μόνον τείνει.

Ib. Ζεὺς γὰρ μεγάλης] αὕτη ἡ κατασκευή ἐςι πρὸς τὸ ἔβα· τὸ δὲ, τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη, ἕως τοῦ δράκοντι, διὰ μέσου.

132. Χρυσοῦ

" Πολλῷ ῥεύμαλι προσνισσομένας
" Χρυσᾶ καναχῆς ὑπεροπλίας,
" Παλλᾷ ῥιπεῖ πυρὶ," βαλκίδων
Ἐπ' ἄκρων ἤδη
Νίκην ὁρμωῦ' ἀλαλάξαι. 135

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἀνλίτυπος * δ' ἐπὶ γᾶν †
Πέσε ταναλωθεὶς
Πυρφόρος, ὃς τότε
Μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ

* Ald. ἀνλίτυπα. † Ald. γᾷ.

132. Χρυσᾶ καναχῆς ὑπεροπλίας] καὶ τὴν τῶ χρυσῶ φαντασίαν ὑπερβεβηκότας τῇ ἰδίᾳ ὑπεροψίᾳ· ὑπερήφανον γάρ τι ὁ χρυσὸς. οἱ δέ φασι λείπειν τὴν, μετὰ, ἵν' ᾖ ὅτως· Καὶ ἰδὼν αὐτὰς προσνισσομένας μετὰ χρυσῶ καὶ καναχῆς καὶ ὑπεροψίας, ἐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' ἐνεμέσησε τῷ κόμπῳ αὐτῶν. ἀεὶ γὰρ τὰς κόμπας τῆς μεγάλης γλώσσης ὑπερεχθαίρει.

Ib. Χρυσᾶ καναχῆς] τοῦτο ἡ πρὸς τὸ πολλῷ ῥεύμαλι συναπλέον, ὅτως· Ἐν πολλῷ ῥεύμαλι καναχῆς καὶ κλύπι χρυσῶ προσερχομένας, ἦγεν, μετὰ μεγάλης καὶ πλησίας παρασκευῆς· ἡ πρὸς τὸ ὑπεροπλίας, ὅτως, ὑπέρφρονας χρυσῶ καναχῆς. ἤτοι χρυσῶ περιφρασικῶς· τοῦτ' ἔστιν, ὑπὲρ χρυσὸν σοβῆσθαι, ἐχ ὅτι ἐστὶν ὁ χρυσὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν σοβαρός· (πῶς γὰρ, ἄψυχος ὕλη ὤσα;) ἀλλ' ὅτι τὰς ἔχοντας ποιεῖ τοιούτους. ἰστέον δ' ὅτι διὰ πάνλας τὰς Ἀργείας πρῶτον εἶπεν, πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἔτρεψεν. ὅτος γὰρ κεκεραύνωται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδη. Ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθηνῆθεν νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς αὐτῶν στρατηγάς. Ἐν ᾗ αἱ Ἀτλικαὶ νῆες παραλενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἶπον πλέοντο, φόβον μὲν παρεῖχον, μάχης δ' ἐκ ἦρχον δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν προῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων. Βαλκὶς δὲ καὶ ἀφετηρία, ἡ ἀρχὴ τῦ δρόμυ· ἐνταῦθα δὲ βαλκίδων λέγει τῶν τειχῶν, ἐφ' ἂν παρὰ μικρὸν ἂν ἐπιδὰς Καπανεὺς, εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπεσχέθη, ἔμελλε δραμεῖσθαι πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν νικητὴς αὐτῆς.

133. Παλλᾷ ῥιπεῖ πυρὶ] τῷ κεραυνῷ τῷ ἄνωθεν παλθένῃ.

Ib. Βαλκίδων] μεταφορικῶς εἰρῆναι, ἀπὸ τῶν δρομέων. ἀντὶ τῶν κρηπίδων τῦ τείχυς.

135. Ἀλαλάξαι] παιωνίσαι· ἀλάλαγμα δέ ἐστιν ἐπινίκιος ᾠδή.

136. Ἀνλίτυπα δ' ἐπὶ γᾶ πέσε] εἰς ἀνλίτυπον δὲ (φησὶ) πλῶμα ἔπεσε, διαλναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, ἐχὶ πλάγιος. Τὸ δὲ ἀνλίτυπος ἐκ ἀπὸ τῦ τύπυ ἀλλ' ἀπὸ τῦ τύψαι συνλέθειλαι. Αὐτὸς μὲν γὰρ τὴν ἄνω φορὰν ἐδίωκεν, ὁ δὲ κεραυνὸς τὴν κάτω. Ὅτι δὲ ταναλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθείς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· " Μελαμφύλλω δάφνᾳ " χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταναλίζει." Ἄλλως· ἄνωθεν τυπεὶς ὑπὸ τῦ κεραυνῦ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς, ὑπὸ τὸν κεραυνὸν γενόμενος· ὅτι τῷ Ταναλάῳ ὁ Σίπυλος ἐπικαλεσγράφη.

138. Πυρφόρος] πῦρ φέρων ἐν αὐτῷ· ἢ πῦρ τοῖς τείχεσι προσάγων, ἢ πεπυρακλωμένος ὑπὸ τῦ κεραυνῦ.

139. Μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ] ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καλαιλιδώδης πνεύματος, ἐπίπνει τὴν πόλιν ῥιπαῖς ἀνέμων.

Βακχεύων ἐπέπνει
Ῥιπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων.
Εἶχε δ' ἄλλη τάδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
Ἐπενώμα συφελίζων
Μέγας Ἄρης δεξιόσειρος *.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἕπλα λοχαῖοι γὰρ ἐφ' ἑπλα πύλαις
Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη.
Πλὴν τοῖν συέροιν, ὧ παῖ, τοῖν ἑνὸς
Μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὑτοῖν
Δικραῖς λόγχας σήσαντ', ἔχετον
Κοινὸν θανάτῳ μέρος ἄμφω.

* Turn. in marg. δεξιόχειρος.

140. Βακχεύων] ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα φυσῶν, καὶ πνέων ὀργήν· ὡς τὸ Μένάνδρου,

" Ἀλλὰ καὶ πν. * * *."

142. Εἶχε δ' ἄλλη] τὸ εἶχεν, ἐκ ἔτι ἐπὶ τῆ Καπανέως, ἀλλ' ἐπὶ τῆ Ἄρεως· ὅτι Ἄρης βοηθῶν ἡμῖν, παύλαχῆ τροπὰς ἐποιεῖτο τῶν πολεμίων· τοῦτο δέ φησιν ὡς εἰ ἔλεγεν, ἐλεὶς τόπος ἀπήλλαχθο ταραχῆς, ἀλλὰ παύλαχῆ ἐμοίως ἐξεφλέγετο ὁ πόλεμος.

Ib. Εἶχε δ' ἄλλη τάδε] ἤγων, τὰ πράγματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοίρόπως ἔχοντα, ἃ τότε συνέβαινεν· Ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς βουλόμενοι, αὐτοὶ τότοις ἐνέπεσον. Ἄλλα γὰρ κακὰ ἐπ' ἄλλοις κακοῖς δηλονότι ἐπενώμα καὶ ἐπέφερε ταράσσων τὰ πράγματα ὁ Ἄρης. Οὕτως ἂν χρὴ γράφειν, ἄλλη καὶ ἐπ' ἄλλοις, (ὡς καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων εὕρηται) καὶ ἕτω συνιάσσειν ὡς εἴρηται.

144. Δεξιόσειρος] κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἅρμασι παρασειρόντων· ὅ ἐστι, δεξιὸς Ἄρης ἡμῖν γενόμενος ὁ κεραυνὸς, καὶ ἀγαθὸς ἡμῖν φανείς. Ἐὰν δὲ ᾖ δεξιόχειρος, ἀντὶ τῦ γενναῖος καὶ περιδέξιος. Ἄλλως· δεξιόσειρος, ὁ γενναῖος· οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δεξιὰν σειρὰν ζεύγνυνται τῦ ἅρματος.

Ib. Ἄρης δεξιόσειρος] τῦτο εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῦ δεξιῦ πρὸς τῶ ἅρματι ἵππυ.

147. Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη] ὅ ἐστι, τὰ ὅπλα ἀπέβαλον.

Ib. Ζηνὶ τροπαίῳ] ἤγουν, τῷ τροπὴν αὐτῶν ποιήσαντι Διΐ· ἡμεῖς γὰρ σκυλεύσαντες αὐτὰς, ἀνεθήκαμεν τὰ ὅπλα αὐτῶν αὐτῷ· εἰκότως δὲ τὰ αὐτῶν ὅπλα τέλη ἐκάλεσεν· ὥσπερ γὰρ ἀναγκαίως καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη δίδοῦται, ἕτω καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι δίκην διδόναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἐχρεώστων τὰ αὐτῶν ὅπλα τοῖς Θεοῖς ἀναθεῖναι.

148. Πλὴν τοῖν συέροιν] συέρων φησὶ τῶν ἀτυχῶν· οἱ τοιῦτοι γὰρ ἀεὶ συγγνοὶ καθεσήκασιν. Οὗτοι δὲ (φησὶν) ἀλληλοκτονηθέντες ἐ διέκριναν τὴν νίκην, ὥςε τῦ ἡττηθέντος ἀνατεθῆναι τὰ ὅπλα.

Ib. Πλὴν τοῖν συέροιν] ἕτοι γὰρ εἰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι ἐ διέκριθη αὐτῶν ἡ νίκη, διὰ τῦτο ἐκ ἀνελέθη τὰ ὅπλα αὐτῶν τοῖς Θεοῖς.

149. Καθ' αὑτοῖν] ἀντὶ τῦ, κατ' ἀλλήλων.

150. Δικραῖς λόγχας] ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας. Ἢ ὅτι ἀλλήλης ἀπέκλεινεν, καὶ ἡ ἑκατέρα λόγχη ἐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησε τῦ ἑτέρυ.

152. Α μεγα-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἀλλὰ γὰρ ἃ μεγαλώ-
νυμος ἦλθε νίκα,
Τᾷ πολυαρμάτῳ
Ἀνλιχαρεῖσα Θήβᾳ. 155
Ἐκ μὲν δὴ πολέμων
Τῶν νῦν θέσθει * λησμοσύνην·
Θεῶν δὲ ναὸς χοροῖς πανύχοις πάν-
τας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας
Δ᾽ ἐλελίχθων † Βακχεῖος ἄρχοι. 160

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ᾽ ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς

* Ald. Turn. θέσθε. † Ald. Turn. in marg. ἐλελίζων.

152. Ἃ μεγαλώνυμος] ἡ μεγάλην περιποιησᾶσα δόξαν.

155. Ἀνλιχαρεῖσα Θήβα] ἀντὶ τοῦ, ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀνλίθεος· θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ὅσον ἐφίλει τὴν νίκην, καὶ ἡ νίκη αὐτὴν ἀνλεφίλησε. Πρὸς χαίρησαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ χαρεῖσα ἦλθεν. Ἢ, ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα.

156. Ἐκ μὲν δὴ πολέμων] πάνυ σαθανῶς τὰ τῆς εὐχῆς. Ἐπιμνησθείλες γὰρ δυσχερῶν, πάλιν ἐπὶ τὰ καλαρχὰς εὐφημα τρέπονλαι.

157. Τῶν νῦν θέσθε] ἤγουν, ἔκθεσθε καὶ ποιήσαΐε λησμοσύναν τῶν πολέμων τῶν νῦν συναπλε δὲ τὸ ἐκ πρὸς τὸ θέσθε.

159. Θήβας δ᾽ ἐλελίζων] ἐξάρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων καὶ κινῶν ταῖς Βακχείαις. Ἄλλως· ὁ Θήβας δ᾽ ἐλελίχθων Βακχεῖος, ὁ κινησίχθων. Ἐλελίχθονα δὲ τὸν Διόνυσον φησὶ, διὰ τὰς ἐν ταῖς Βακχείαις κινήσεις. Ἢ τὸν τὴν γῆν σείονλα καὶ ἀναβακχεύονλα ταῖς χορείαις. Ὁ δὲ αὖς· ὁ Θήβας Βακχεῖος. Ὁ Θηβαγενὴς Διόνυσος, ὁ τῆς Θήβης πολίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἄρχοι τῆς χορείας.

160. Ἐλελίχθων] ἤγουν, ὁ κινῶν διὰ τῶν χορῶν τὰς Θήβας. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐςι τῷ, πολισεῦχοι χθονός.

161. Ἀλλ᾽ ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας] ἄριστα καὶ μεγαλοφρόνως διεσκεύασαι αὐτῷ ὁ Χορός. Ἕτερος γὰρ ἂν ταῦτα πρῶτοι εἰσήγαγεν ὅτι ἡμεῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρέοντος. Χάριεν δὲ τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτὸς ποιήσασθαι, ἐξῆς δὲ δηλῶσαι ὑπὸ τίνος συνηθροίσθησαν. Παραλήρει δὲ ὅτι πάλιν ἐπιμελῶς διαγίγνεται δηλῶν ἡμῖν τὰ πράγματα ὁ ποιητὴς, ὥςε ἐσπάρθαι μὲν αὐτὰ καὶ παρακεῖσθαι ἑτέροις προσώποις, πάλιν δὲ δηλῦσθαι. Καὶ τὸ τῆ βασιλέως ὄνομα εὐθὺς παραλήρει, Κρέων ὁ Μενοικέως. Καὶ τὸ νεοχμὸς δὲ ἐκ ἔςιν ἀργόν.

162. Νεοχμὸς] νέος· νεωςὶ καλαςαθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα· τὸ δὲ ἐξῆς, ἀλλ᾽ ἰδὲ γὰρ Κρέων ὁ νεωςὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας γενόμενος, τῇ προσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐτῷ δεδομένῃ ἐπιλυχία, τοῦτο καλορθώσας.

163. Συν-

Νεαραῖσι Θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων·
Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
Πρȣ̈θετο λέσχην,
Κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
Ἔςειλ' ἱκέσθαι· τȣ̃το μὲν, τὰ Λαΐȣ
Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
Τȣ̃τ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπȣς ὤρθȣ πόλιν,
Κἀπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τȣ̀ς κείνων ἔτι
Παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
Ὅτ' ȣ̃ν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
Καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντες τε καὶ
Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνȣς ἔχω

163. Συντυχίαις] συαντήσεσι.

164. Τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων] ἐν ἑαυτῷ κινῶν καὶ μεριμνῶν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων.

165. Σύγκλητον λέσχην] τὴν συγκληθεῖσαν ἐξαίφνης ὁμιλίαν· ἐπειδήπερ μεταπεμψάμενος τȣ̀ς ἐντίμȣς, εἰς ἐκκλησίαν συνήγαγε.

166. Πρȣ̈θετο λέσχην] ὁμιλίαν συνεκρότησε.

Ib. Πρȣ̈θετο λέσχην] λέσχη κυρίως ἡ πολυλογία. Ἐπεὶ δὲ τῇ βȣλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τȣ̃το λέσχην τὴν βȣλὴν νῦν καλεῖ.

167. Πέμψας] μεταςειλάμενος.

168. Ἄνδρες, τὰ μὲν] δημηγορία Κρέοντος πρὸς τὸν Χορὸν τὴν πρόςασιν λαβόντος τῆς πόλεως.

169. Πολλῷ σάλῳ] τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεώς.

170. Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν] διὰ τῶν πομπῶν ὑμᾶς μετεκαλεσάμην χωρὶς ἁπάντων, ἐξαιρέτως πρὸς ὑμᾶς μόνον ἀπεςαλμένων. Ὁ δὲ λόγος· ἔςι μὲν καὶ σημαντικὸς τȣ̃ πράγματος· ἔςι δὲ καὶ τεχνικός· ἐγκωμιάζει γὰρ πρῶτον αὐτȣ́ς. Ἀναγκαῖον δὲ τῷ παριόντι πρῶτον ἐπὶ πολιτικὴν ἀρχὴν, εὔνȣς ἑαυτῷ καταςῆσαι τȣ̀ς ὑπηκόȣς. Μετεπεμψάμην ȣ̃ν (φησὶν) ὑμᾶς, εἰδὼς ὅτι ἄνωθεν πρὸς Λάϊον καὶ Οἰδίποδα εὐνοϊκῶς εἴχετε· ὡς δῆπȣ καὶ πρὸς αὐτὸν τοιȣ́των φανησομένων. Δηλοῖ δὲ διὰ τȣ́των καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν κατὰ Χορὸν γερόντων, ὡς ἔτι ἄνωθεν ἀπὸ Λαΐȣ ὄντων ἐν πολιτείᾳ.

173. Τȣ̃τ' αὖθις] δέον εἰπεῖν, τȣ̃το δ' αὖθις, ἀσυνδέτως εἶπε, καὶ ἔςιν ὅμοιον τῷ,— κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε Δισσȣ̀ς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίπτων ςρατηλατῶν.

180. Κατ'

Γένυς κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
" Ἀμήχανον δὲ πανλὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
" Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
" Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐνδριβὴς φανῇ·
" Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
" Μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
" Ἀλλ' ἐκ φόβου τε γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
" Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
" Καὶ μεῖζον' ὅσις ἀντὶ τῆς αὑτῆ πάτρας
" Φίλον νομίζει, τοῦτον ἐδαμῶ λέγω."
Ἐγὼ γὰρ (ἴσω Ζεὺς " ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ") 190
Οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
Στείχουσαν ἀσοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
Οὔτ' ἂν φίλον πω' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
Θείμην ἐμαυτῷ· τοῦτο γινώσκων, ὅτι
Ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι 195
Πλέουσες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

180. Καθ' ἀγχιστεῖα] ἀδελφως καθ' οἰκειότητα, καὶ ἀπὸ συγγενειων.

Ib. Γένυς καθ' ἀγχιστεῖα] τὸ ἀγχιστεῖα ἐπίτηδες ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, ἀγχιστείαν καὶ συγγένειαν. Καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ γνῶμα, ἤγουν, γνωμάτευμα καὶ νοῦν. Ὡς ἐν τούτῳ τέ εὕρηται ἔχειν,

" Ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη."

καὶ ἐν Εὐριπίδῃ·

" Ὡς ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα, τἀυτὸν ἐμπρέπει."

181. Ἀμήχανον δὲ] οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.

185. Μὴ τῶν ἀρίστων] δέον γὰρ ἀρίστων βουλευμάτων ἅπλεσθαι, καὶ παῤῥησιάζεσθαι ἐν αὐτοῖς, μὴ ἀποδειλιῶντα.

187. Νῦν τε καὶ πάλαι] καὶ πρὶν ἄρξω, καὶ νῦν ὅτε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐλήλυθα.

193. Οὔτ' ἂν φίλον πω'] ἐκ ἂν κλήσαιμι φίλον τῆς ἐμῆς πόλεως δυσμενῆ. Τοῦτο δὲ εἰς Πολυνείκην συνίσινει.

195. Ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα] ἡ πόλις δηλονότι.

196. Πλέουσες ὀρθῆς] πορευόμενοι· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν.

198. Καὶ νῦν ἀδελφὰ] ἴσα· ὅμοια· μέλλων δὲ περὶ ἀπεχθοῦς κηρύγματος λέγειν, μαρτύρεται τῷ λόγῳ· καὶ πρῶτον μὲν ἐγκωμιάζει τὸν Ἐτεοκλέα· ὕστερον δὲ ἐλέγχει τὸν Πολυνείκην, καὶ δείκνυσιν αὐτὸν μίσους ἄξιον καὶ τῆς τοιαύτης τιμωρίας.

Ἀχοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
Ὤλωλε τῆσδε, πάντ' ἀρισεύσας δορὶ,
Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι *,
Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τῆδε, (Πολυνείκην λέγω)
Ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
Φυγὰς καταλθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
Πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
Κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δεδωκὼς ἄγειν·
Τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
Μήτε κλερίζειν, μήτε κωκῦσαι τινά,
Ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
Καὶ πρὸς κυνῶν ἑδεσὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα· κἄπο' ἐκ γ' ἐμοῦ
Τιμὴν προέξεσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
Ἀλλ' ὅσις εὔνους τῆδε τῇ πόλει, θανὼν
Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ † τιμήσεται.

ΧΟΡ. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
Τὸν τῆδε δύσνουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πῃ τ' ἔνεστί σοι,
Καὶ τῶν θανόντων, κἠφ' ὁπόσοι ζῶμεν πέρι.

ΚΡΕ. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.

ΧΟΡ. Νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βασάζειν πρόθες.

* Turn. ἀφανίσαι. † Ald. ἐκ γ' ἐμοῦ.

207. Αἵματος κοινοῦ] ἀντὶ τοῦ, ἐμφυλίου· ἢ τοῦ ἀδελφικοῦ αἵματος· παροξυντικὰ δὲ λίαν ταῦτα τῶν ἀκυρόνων.

212. Αἰκισθέντ' ἰδεῖν] τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος· τὸ μὲν αἰκισθέντα, ὅλον, τὸ δὲ δέμας, μέρος.

218. Τὸν τῆδε δύσνουν] λείπει τὸ μὴ θάπτειν.

219. Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πῃ τ' ἔνεστί σοι] ἀντὶ τοῦ, ἔξεστί σοι ὅπως θέλεις νομοθετεῖν.

221. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν] σκοποὶ, φύλακες, ἀντὶ τοῦ, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων.

222. Νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βασάζειν] τοῦτο τὸ φορτίον. Τὸ δὲ πρόθες, ἀντὶ τοῦ, προόσθες· χρῶνται γὰρ τῇ Προ ἀντὶ τῆς Προς.

224. Ἐπιλίλ-

ΚΡΕ. Ἀλλ' εἰσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ τ' ἐπίσκοποι.
ΧΟΡ. Τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ * τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
ΚΡΕ. Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
ΧΟΡ. Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
ΚΡΕ. Καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος· "ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
"Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν."
ΑΓΓ. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο
Δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
Ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν·
Ψυχὴν χὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη,
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
Τλῆμον, μενεῖς αὖ; κεἰ † τάδ' εἴσεται Κρέων
Ἄλλου παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνῇ;
Τοιοῦθ' ἑλίσσων· ἤνυτον σχολῇ βραδύς·
Χ' οὕτως ὁδὸς βραχεῖα, γίγνεται μακρά.

* Ald. Turn. ἄλλῳ. † Turn. in marg. καὶ.

224. Ἐπεντέλλοις ἔτι] τοῦτο οὕτως εἴποις, τί δῆτα ἐντέλλοις ἂν καὶ προστάξειας ἡμῖν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τοῦτο ὃ μέλλεις εἰπεῖν ἐπ' ἄλλῳ; ἤγουν, ἐπὶ τῷ προῤῥηθέντι· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλῳ ὀφείλων εἰπεῖν, τοῦτο εἶπεν.

225. Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσι τάδε] λείπει ἡ Διὰ· διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ συγχωρεῖν τοῖς ἀπειθοῦσιν· ἔλεγον δὲ καὶ τὴν πειθὼ, πίστιν.

227. Καὶ μὴν ὁ μισθὸς οὗτος] ὁ θάνατος δηλονότι.

228. Ἄνδρας τὸ κέρδος] ἕνεκα κέρδους καὶ τοῦ θανάτου ἔνιοι καταπεφρονήκασιν. Οἷον, ὑπ' ἐλπίδων τοῦ διαφυγεῖν, καὶ τοῖς ἐπικινδύνοις ἔργοις ἐπιχειροῦσιν. Οὐ γὰρ προσεδόκα τινὰ τῶν οἰκείων τοῦτο ποιήσειν· θήλειαι γὰρ ἦσαν.

229. Ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο] οὐ τοῦτο λέγω ὅτι μετὰ σπουδῆς ἀσθμαίνων πρὸς σὲ πεπόρευμαι· πολλάκις γὰρ ἐπιστὰς ἐλογισάμην πότερον ἔλθω πρὸς σὲ, ἢ μή.

Ib. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν] ἄφιξις τοῦ φύλακος ἀγγέλλοντος ὡς ἐπέβαλέ τις ἐπὶ τῷ Πολυνείκει κόνιν.

231. Ἐπιστάσεις] ἐνστάσεις.

Ib. Πολλὰς γὰρ ἔσχον] ἤγουν, πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως. Τὸ δὲ, κυκλῶν ἐμαυτὸν ὁδοῖς, ἢ ἀντιστρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς δι' ὧν ἐπορευόμην. Ἢ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσεσι κυκλῶν ἐμαυτὸν, τοῦτ' ἔστι, κατὰ νοῦν στρέφων τὴν ἀναχώρησιν.

232. Ἀναστροφὴν] ὑποστροφήν.

234. Τάλας, τί χωρεῖς] ταῦτα ἡ ψυχή μου παρήνει.

Ib. Οἷ μολὼν] ἀντὶ τοῦ, ὅπερ.

236. Οὐκ ἀλγυνῇ] οὐ τιμωρεθήσῃ.

237. Ἤνυτον σχολῇ βραδὺς] γράφεται ταχύς· καίτοι ταχὺς ὤν, βραδέως ἤνυον τὴν ὁδὸν.

Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
Σοὶ κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως,
Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
ΚΡΕ. Τίδ' ἔστιν ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ΑΓΓ. Φράσαι θέλω σοὶ πάντα * τἀμαυτοῦ· τὸ γὰρ
Πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν·
Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
ΚΡΕ. Εὖγε στοχάζῃ, κἀποφράγνυσαι κύκλῳ
Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον.
ΑΓΓ. "Τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.
ΚΡΕ. Οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ΑΓΓ. Καὶ δὴ λέγω σοί· τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
Θάψας βέβηκε· κἀπὶ χρωτὶ διψίαν
Κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ † χρῆν.
ΚΡΕ. Τί φῄς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ οὔτέ του γενῆδος ἦν
Πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ
Καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη

* Aldus, πρῶτα.

† Turn. in marg. χρὴ.

240. Κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ] Καὶ εἰ μηδέν σοι τερπνὸν λέξω. Ἢ οὕτως· εἰ καὶ τὸ μηδέν σοι μέλλω λέγειν. Καὶ γὰρ ἐκ τοῦ εἰπεῖν καὶ σιγῆσαι, οὐδὲν ἄλλο λείπεται, ἢ θανάτῳ με κολάζεσθαι. Ἀκόλουθον δὲ καὶ τὸ ἑξῆς διανόημα· ἐλπίζω γὰρ ὅτι οὐδὲν ἄλλο πάθοιμι ἢ τὸ μόρσιμον· ὥστε οὐδέν μοι χεῖρον ἀποβήσεται ἐκ τοῦ εἰπεῖν.

241. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος] ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος νενικημένος ἐλήλυθα. Ἢ οὕτως· ἀντειλημμένος τῆς ἐλπίδος ἐλήλυθα.

247. Κἀποφράγνυσαι κύκλῳ] κύκλῳ σαυτὸν ἀσφαλίζῃ, ἢ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

250. Οὔκουν ἐρεῖς ποτ'] τοῦ ἀγγέλου περιπλέκοντος τὸν λόγον, καὶ εὐλαβουμένου σημῆναι τὸ πραχθὲν, ἐπιθυμῶν ὁ Κρέων ἀκοῦσαι, εὔελπιν αὐτὸν ποιεῖ ὡς ὅτι οὐδὲν πείσεται. Οὐ γὰρ ἀπειλεῖ κελεύων εἰπεῖν, ἀλλά φησιν ὅτι δηλώσας τὸ πρᾶγμα, ἄπιθι ἀθῶος. Δίδωσιν οὖν καὶ ἀνδράσι βασιλικοῖς τὸ ψεύσασθαι διὰ τὸ χρήσιμον.

253. Κόνιν παλύνας] βαλὼν, ἢ λεπτύνας τὴν λεγομένην χυτὴν γῆν.

256. Δικέλλης] πελέκεως, ἀξίνης.

Ib. Στύφλος] σκληρά.

257. Ἀῤῥὼξ] μὴ ἐσχισμένη.

Ib. Οὐδ' ἐπημαξευμένη] ἐσκαμμένη.

258. Ἀλλ

Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος
Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
Ὁ μὲν γὰρ * ἠφάνιςο τυμβήρης μὲν ὄ·
Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὣς, ἐπῆν κόνις.
Σημεῖα δ' ὅτε θηρὸς, ὅτε τȣ κυνῶν
Ἐλθόντος, ȣ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθȣν κακοὶ.
Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κἂν ἐγίνετο
Πληγὴ τελευτῶσ'· ȣδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαςος οὐξειργασμένος,
Κȣδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
Ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρȣς αἴρειν χεροῖν,

* Aldus, Οὐδὲν γὰρ.

258. Ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν] ὁ τȣτο ἐργασάμενος ἄγνωςος ἦν· Ἐκπλῆξαι δὲ αὐτὸν βȣλεται ὡς ὅτι ἔκ τινος τῶν κρειττόνων γέγονεν.

261. Τυμβήρης μὲν ȣ] ȣ καλὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ' ὡς ἔχει, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος· Τȣτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμȣ χάριν· οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἀναμησάμενοι κόνιν. ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκȣν· ὥσπερ ȣν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἔγκλημα φεύγων λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, ȣτως ἦν καὶ ἐπάνω τȣ Πολυνείκȣς. Καὶ τȣτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρσίων ἕνεκα πεποίηται. Λόγος δὲ ὅτι Βȣζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα.

262. Λεπτὴ δ' ἄγος] ἰςέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροὶ καὶ μὴ τάφȣ τετυχηκότες, δοκȣσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι· καλυφθεὶς ȣν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν.

263. Σημεῖα δ' ȣτε θηρὸς] πολλάκις γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαντές τι ζῶον καὶ καταβρώξαντες ὅσον ἠβȣλοντο, τὸ λοιπὸν κατέχωσαν εἰς δευτέραν τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον.

266. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπεὶ ἐκ διαδοχῆς αἱ φυλακαὶ γίγνονται, ἠποροῦμεν εἰς τὴν τίνος φυλακὴν ἐγεγόνει.

Ib. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶ φυλάκων ἦσαν, διὰ τȣτο πρῶτον εἶπε λόγοι, εἶτα φύλαξ ἐλέγχων φύλακα εἶπε. Καὶ ἔςιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θȣκυδίδῃ· ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθηναίων νηῶν τὸν λόγον ποιȣμενος, πρὸς τȣς αὐτῶν ςρατηγȣς μετέβη, ȣτως εἰπὼν, Ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις. εἴπη πιέζοιντο, φόβον μὲν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δ' ἐκ ἦρχον, δεδιότες οἱ ςρατηγοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων.

268. Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαςος] ἕκαςος μὲν γὰρ τὸν πλησίον ἐδόκει πεπραχέναι, ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν κατελέγχειν ȣκ ἠδύνατο.

270. Ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρȣς] σίδηρον πεπυρακτωμένον· εἰώθασι γὰρ οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν· μύδρȣς γὰρ αἴροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτȣσιν αὐτȣς εἰς θάλασσαν, ὅπως ȣν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. Ὡς καὶ Καλλίμαχος·

"Φωκείων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ
"μύδρος."

Καὶ

Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεὸς ὁρκωμοξεῖν,
Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτέ τῳ ξυνειδέναι
Τὸ πρᾶγμα βελεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
Τέλος δ' ὅτ' ἐδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
Λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
Νεῦσαι φόβῳ πρέτρεψεν· ἐ γὰρ εἴχομεν
Οὔτ' ἀνθιφωνεῖν, ἔθ' ὅπως δρῶντες, καλῶς
Πράξαιμεν· ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιςέον·
Σοὶ τέρπον εἴη τῦτο, κἐχὶ κρυπτέον.
Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
Πάλος καθαιρεῖ τῦτο ταγαθὸν λαβεῖν.
Πάρειμι δ' ἄκων ἐχ ἑκῦσιν οἶδ' ὅτι.
" Στέργει γὰρ ἐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν."
ΧΟΡ. Ἄναξ, ἐμοί τοι μήτι καὶ θεήλατον
Τέρπον τόδ', ἡ ξύννοια βελεύει πάλαι.
ΚΡΕ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεςῶσαι λέγων
Μὴ φευρεθῇς ἄνυς τε καὶ γέρων ἅμα.
Λέγεις γὰρ ἐκ ἀνεκλὰ, δαίμονας λέγων,
Πρόνοιαν ἴσχειν τῦτε τὸ νεκρὸ πέρι.
Πότερον ὑπερλιμῶντες ὡς εὐεργέτην

Καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ὤμνυον. Ἄλλως. Ἕτοιμοι ἦμεν πάσας βασάνους ὑπομένειν πρὸς ἔλεγχον. εἰώθασι δὲ ὀμνύοντες καὶ πίστεις διδόντες, μύδρους βαςάζειν, καὶ πῦρ ὑπερβαίνειν· τὰς γὰρ μὴ ἐνόχους τῷ ἁμαρτήματι, ᾠόντο καὶ ἐν τύτοις μὴ ἀλγεῖν.

Ib. Μύδρος] πεπυρακτωμένος σίδηρος.

274. Τέλος δ' ὅτ' ἐδὲν] τὸ ἑξῆς, ὅτε δὲ ἐρευνῶσιν ἡμῖν ἐδὲν πλέον τέλος ἐφαίνετο.

281. Πάλος καθαιρεῖ] ἀντὶ τῦ, κἀλαλαμβάνει, ὥςε ἀπαγγεῖλαί σοι· ἐπειδὴ εἰς τὰ ἀγαθὰ κληρες βάλλυσιν, ἐν ἤθει τῦτό φησι. καὶ εὔκληροι γάρ τινες λέγονται.

Ib. Πάλος καθαιρεῖ] εἰκότως εἶπε τὸ καθαιρεῖ, κίνδυνον γὰρ παρὰ τῦ Κρέοντος ἐδόκει αὐτῷ ἡ ἀγγελία ἐνεγκεῖν· ἡ ἐπειδὴ πρώην μὲν ἀκαμπὴς ἦν, καὶ ἐκ ἐβέλετο τοιαῦτα ὑπηρετεῖν· ὕςερον δὲ ὑπὸ τῦ πάλαι ταύτην τὴν γνώμην καθέβαλε, καὶ ἀκὼν εἰς τῦτ' ἐχώρησεν.

285. Ἡ σύννοια βελεύει] πάλαι ἡ σύννοιά μοι βελεύεται καὶ οἴεται μὴ καὶ θεήλατόν ἐςι τὸ πρᾶγμα.

286. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς] δημηγορία Κρέοντος μετ' ὀργῆς.

Ib. Μεςῶσαι] πληρῶσαι.

287. Ἄνυς τε καὶ γέρων ἅμα] ἐναντίον γὰρ ἡ ἄνοια τῷ γέρᾳ.

291. Ἀμφικόμας

Ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅςις ἀμφικίονας
Ναὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
Ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
Οὐκ ἔςιν· ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοὶ,
Κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
Λόφον δικαίως εἶχον ὡς ςέργειν ἐμέ.
Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίςαμαι καλῶς
Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε·
" Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
" Κακὸν νόμισμ' ἔβλαςε· τοῦτο καὶ πόλεις
" Πορθεὶ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίςησιν δόμων·
" Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
" Χρηςὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵςασθαι βροτῶν.
" Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
" Καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι."
Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
Χρόνῳ πότ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.

291. Ἀμφικίονας] τοὺς ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ κιόνων βαςαζομένους ναούς.

295. Οὐκ ἔςιν· ἀλλὰ ταῦτα] τὸ ταῦτα ἢ, ἀντὶ τοῦ, τὴν Πολυνείκους ταφὴν νοητέον, ἵν' ᾖ τὸ μόλις φέροντες, ἀντὶ τοῦ, ὃ προφανῶς, ἀλλὰ συνεςαλμένως προτείνοντες· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἃ περὶ Πολυνείκους ἐθέσπισα, ἵν' ᾖ τὸ μόλις φέροντες· ἀντὶ τοῦ, δυσχερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι.

297. Κρυφῇ κάρα σείοντες] οἷον, μὴ πειθόμενοι τοῖς ἐμοῖς κηρύγμασι, μόνον συνήνουν μοι, οὐχ οὕτω διακείμενοι.

298. Λόφον δικαίως εἶχον] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων τῶν μὴ βουλομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸν εἶναι. Ταῦτα (φησὶν) ὑπ' ἐκείνων πράττεται τῶν βουλομένων λάθρα σαλεῦσαι τὴν ἡμετέραν ἀρχήν.

299. Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίςαμαι] ἀπὸ τούτων (φησὶ) τῶν δυσαρεςούντων μου τοῖς κηρύγμασιν οἱ φύλακες μισθὸν λαβόντες ἔθαψαν τὸν νεκρόν.

300. Παρηγμένους] ἠπατημένους.

302. Κακὸν νόμισμ' ἔβλαςε] εἰκότως εἶπε τὸ νόμισμα· ἐκ νόμου γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐνεργεῖσθαι.

305. Ἵςασθαι βροτῶν] τὸ βροτῶν πρὸς τὸ φρένας συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ πράγματα, οὕτω, πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἐλθεῖν βροτῶν, ἤγουν, πρὸς δυςυχίας καὶ ἀφανισμούς.

308. Μισθαρνοῦντες] μισθὸν λαβόντες.

Ib. Ἤνυσαν] ἀντὶ τοῦ, ἐτιμωρήθησαν.

309. Χρόνῳ πότ' ἐξέπραξαν] ἀντὶ τοῦ, φανεροὶ ἔσονται καὶ τιμωρηθήσονται.

310. Ἀλλ'

Ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
Εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', (ὅρκιος δέ σοι λέγω)
Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
Εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς,
Οὐχ ὑμῖν ᾅδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
Ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν.
Ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
Τολοιπὸν ἁρπάξητε, καὶ μάθηθ' ὅτι
Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
" Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
" Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους."
ΑΓΓ. Εἰπεῖν τι δώσεις *; ἢ σταφεὶς οὕτως ἴω;
ΚΡΕ. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ΑΓΓ. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ;
ΚΡΕ. Τί δαὶ; ῥυθμίζεις τὴν λυπην ὅπου;
ΑΓΓ. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ † τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.
ΚΡΕ. Οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ΑΓΓ. Οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ ‡.
ΚΡΕ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε, τήν ψυχὴν προδούς.
ΑΓΓ. Φεῦ·

* Turn. in marg. δὲ δώσεις. † Ald. Ὁ δρῶν, ἀνιᾷ.
‡ Turn. in marg. ἐγὼ.

310. Ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς] ὅ ἐστιν, εἰ τιμῶ καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπιορκῶ αὐτόν.

314. Οὐκ ὑμῖν ᾅδης μοῦνος ἀρκέσει] οὐκ εὐθὺς ὑμᾶς τῷ ᾅδῃ παραδώσω, ἀλλὰ τιμωρίαις κρεμασταῖς παραδοὺς, βαρύτερον τὸ ζῆν τοῦ θανεῖν ὑμῖν ἀπεργάσομαι, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

——" οὔ οἱ ἔπειτα
" Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς."

315. Τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν] ὁμολογήσητε ταύτην τὴν καταφρόνησιν.

316. Ἵν' εἰδότες τὸ κερδαίνειν] ἵνα μαθόντες ὅθεν δεῖ κερδαίνειν, τολοιπὸν ἐκεῖνα ἁρπάζητε.

321. Εἰπεῖν δὲ δώσεις] ἐπιτρέψεις καὶ ἐμοὶ εἰπεῖν; ἢ ἀπέλθω.

322. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν] ἄπιθι· καὶ γὰρ νῦν λέγων, ἀνιαρός μοι εἶ.

324. Ῥυθμίζεις] σχηματίζεις, διατυποῖς.

325. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ] συνετῶς ὑπὲρ τῶν ἀγγελθέντων ἀπελογίσατο, ὡς οὐκ ὢν αἴτιος.

326. Ὡς λάλημα δῆλον] λάλημα, τὸ περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον, πανοῦργος.

327. Οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτὲ] ἀντὶ του, οὐδέποτε ἐφλυάρησα.

330. Ἢ

Ἦ δεινὸν, ἢ δοκῇ γε, καὶ ψευδὴ δοκεῖν.
ΚΡΕ. Κόμψευε νῦν τήν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
Φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
"Τὰ δεινὰ * κέρδη πημονὰς ἐργάζεται."
ΑΓΓ. Ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλις'· ἐὰν δέ τοι
Ληφθῇ τε καὶ μὴ, (τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ)
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντά με.
Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
Σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πολλὰ τὰ δεινὰ, "κοὐδὲν ἀν-
"θρώπου δεινότερον πέλει."
Τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
Πόντου χειμερίῳ νότῳ
Χωρεῖ περιβρυχίοισι
Πτερῶν † ὑπ' οἴδμασι·

* Turn. in marg. Τὰ δειλὰ. † Ald. Turn. Πτερῶν.

330. Ἦ δεινὸν, ἢ δοκῇ γε] δεινὸν τοῦτό ἐστι τὸ ψευδῆ ὑπονοεῖν· οὐκ ἔστι γὰρ τὴν δόξαν ἐκείνων μεταστρέψαι.

Ib. Ἦ δεινὸν] ἢ καὶ ὄντως, ἐὰν δοκῇ καὶ ὑπολαμβάνῃ τὶς κατὰ τινός τι, δεινὸν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν, καὶ τὸ ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δεον δ' εἰπεῖν, καὶ ἐὰν δοκῇς, ψευδῆ δοκεῖν εἶπε· καὶ εὕροις πολλὰ τοιαῦτα ἑτέρως σχηματιζόμενα, καὶ οὐ πρὸς τὴν ἔμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ψευδῆ δοκεῖν, διὰ τοῦτο ὅτι καὶ ἡ ψευδὴς δόξα οὐ τοσοῦτον λυπεῖ. Ἀλλ' ὅλως τὸ δοξάζειν κακόν ἐστιν.

331. Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν] σεμνολόγει τὴν δόκησιν· περιλάλει· κομψοὺς γὰρ ἔλεγον οὓς νῦν ἡμεῖς περπαίρους καὶ πολυλάλους φαμέν.

Ib. Εἰ δὲ ταῦτα μὴ] τὸ ἑξῆς, εἰ δὲ μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς ταῦτα δρῶντας.

333. Τὰ δεινὰ κέρδη] γράφεται τὰ δειλὰ, ἀντὶ τοῦ, τὰ κακά· ἀπὸ τοῦ τοὺς δειλοὺς εἶναι ἀχρείους.

334. Ἀλλ' εὐρεθείη] τοῦτο ἀρχόμενος ἀπιέναι ἔλεγε, μὴ ἀκούοντος Κρέοντος· εἰ γὰρ ἄν, κατὰ νώτου πολλὰς ἐδέξατο.

335. Τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ] ἀπιὼν ὁ θεράπων καθ' ἑαυτὸν ταῦτα φησίν. οὐ γὰρ δυνατὸν ὑπὸ τοῦ Κρέοντος ταῦτα λέγεσθαι. ὡς καὶ ἐν τοῖς Κωμικοῖς.

339. Πολλὰ τὰ δεινὰ] ἐν σχήματι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, πολλῶν ὄντων τῶν δεινῶν, οὐδέν ἐστιν ἀνθρώπου δεινότερον.

Ib. Τὰ δεινὰ] ἤγουν, σοφὰ καὶ πανοῦργα. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Χορὸς διὰ τὸν λάθρα θάψαντα Πολυνείκην, καὶ μὴ γνωσθέντα ὅστις ἦν.

341. Τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν] τουτο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

343. Περιβρυχίοισι] τοῖς ἠχώδεσιν, ἢ τοῖς καλύπτουσι

Θεῶν τε τὰν ὑπερβάταν γῶν. 345
Ἄφθιον, ἀκαμάταν *,
Ἀπορρύεται εἰλομένων †
Ἀρότρων ἔτεις εἰς ἔτος ‡,
Ἱππείῳ γένει πολεύων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Κωφονέων τε φῦλον ὀρ- 350
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
Θηρίων τ' ἀγρίων § ἔθνη,
Πόντιά τ' εἰναλίαν φύσιν
Σπείραισι δικτυοκλώστοις
Περιφραδὴς ἀνήρ· 355
Κραταιῆ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλω
Θηρὸς ὀρεσσιβάτα·

* Ald. ἀκαμάταν.
‡ Turn. ἔτος ἐς ἔτος.
† Ald. Turn. παλλομένων.
§ Ald. Καὶ θηρῶν ἀγρίων.

καλύπτουσι τὴν ναῦν· τοῖς γὰρ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τῷ ἔτει πλέουσι, μονονυχὶ τὰ κύματα φέρεται ἡ ναῦς· ἢ, τοῖς κυματίζουσι τὴν ναῦν· τὸ μὲν γὰρ καθόλου κεκρυμμένον ὑπὸ ὕδατος, ὑποζύχιόν ἐστιν. "Ομηρος·

"Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρυχα θῆκε πολὺν χρόνον."

τὸ δὲ ἕτερον, περιζύχιον καλεῖται.

345. Θεῶν τε τὰν ὑπερβάταν] τοῦτο ὡς ἐν πανηγύρει δεῖ ἀκούειν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν· εἰ γάρ τις παλαμάθοι πῶς ἐπενόησαν τὸ ἀρόσιμον, ἢ σπείρειν, θαυμάσειεν.

346. Ἄφθιον, ἀκαμάταν] σύναπτε τὸ ἀκαμάτων πρὸς τὸ θεῶν, ἤγουν, τῶν ἀκαμάτων καὶ ἀπαύστων καὶ ἀϊδίων θεῶν. Τὸ εἰλομένων δέ, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀπ' ἔτους εἰς ἔτος κινουμένων ἀροσιμαίων ἀρότρων· εἰλομένων δ' εἶπεν, ἐπειδὴ, ὥσπερ κύκλῳ τινὸς τοῦ χρόνου διερχομένου, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀεὶ καιρὸν κινῶσι πρὸς τὸ ἀρῶν ἄροσα, ὥσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ θερίζειν δρέπανα, τὰ μὲν ἐν χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θέρει. ἱππείῳ δὲ γένει φησὶν, ἐπειδὴ οὐ μόνον βουσὶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις καὶ ἐν ἑτέροις τόποις ἀρῶσιν ὥσπερ καὶ ἀλῶσιν.

347. Ἀπορρύεται] γεωπονεῖ· ἢ ἀποσχίζει τὴν γῆν· καθότι ἐν τῷ ἀροσιμαῖα σχίζει καὶ δαμάζει τὴν γῆν.

Ib. Παλλομένων] γράφεται, εἰλλομένων, καὶ περικυκλούντων τῶν ἀρότρων ἔτος ἐξ ἔτους.

349. Ἱππείῳ γένει πολεύων] ταῖς ἡμιόνοις·

——"αἳ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
"Ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον."

τινὲς δὲ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀροσιασμόν.

351. Ἀμφιβαλὼν ἄγει] περιβαλὼν τοῖς δικτύοις ἀγρεύει.

353. Εἰναλίαν φύσιν] τοὺς ἰχθύας.

356. Κραταιῆ δὲ μηχαναῖς] καθολικὸν τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐν ζώοις ὁ ἄνθρωπός ἐστι πολυμήχανος καὶ ἔνλεχνος· καὶ Θεόκριτος·

——"σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος."

ἐπεὶ δὲ ἀναλέγω εἶπεν ὅτι περιγίνεται πάντων τῶν

Λασιαύχενά θ' ἵππον ἐλὼν,
Ἄγε[ι] * ἀμφίλοφον ζυγὸν,
Οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
Φρόνημα, καὶ ἀσυνόμους
Ὀργὰς ἐδιδάξα[το], καὶ
Δυσαύλων πάγων αἴθρια, καὶ
Δύσομβρα φεύγειν βέλη.
" Παν[τ]οπόρος, ἄπορος
" Ἐπ' ἀδὲν ἔρχε[τ]αι
" Τὸ μέλλον· Ἅιδα μόνον
" Φεῦξιν οὐκ ἐπάξε[τ]αι·
" Νόσων δ' ἀμηχάνων
" Φυγὰς ξυμπέφραται."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Δεινόν τι † τὸ μηχανόεν

* Ald. Ἄξει. † Ald. Σοφόν τι.

τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, ἐνταῦθα τὸ μηχαναῖς προσέθηκεν ἐπὶ τῶν τιθασσευομένων· ἢ γὰρ μόνον κρατῆσαι δυναῖδς, ἀλλὰ καὶ τιθασσεῦσαι.

359. Ἀμφίλοφον ζυγὸν] ἀντὶ τοῦ, περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν, περὶ τὸν λόφον ὑπάγει· ἢ ἀμφίλοφον, τὸν ἀμφιλέαχηλον· τὸν ἀμφιλέαρθεν συνέχοντα τὰς λόφους τῶν ὑποζυγίων· καὶ λείπει ἡ Ὑπό. ὑπὸ ζυγὸν ἄγει.

Ib. Ἄγε[ι]· ἀμφίλοφον ζυγὸν] ἤγαγε, κατ' ἄμφω τὰ μέρη ἐπαναξήμας· ἔχοντα. ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων.

361. Καὶ φθέγμα] τὴν ἀνθρωπίνην διάλεξιν.

Ib. Καὶ ἠνεμόεν φρόνημα] τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν.

362. Καὶ ἀσυνόμους ὀργὰς] τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι, διοικεῖται.

364. Δυσαύλων] δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιοῦντων.

Ib. Αἴθρια] ψυχρά.

365. Δύσομβρα φεύγειν βέλη] εὐαίσθητός ἐστι καὶ οἰκοδομημάτων.

366. Παν[τ]οπόρος] εἰς πάντα μηχανὰς ἐξευρίσκων, καὶ ἐπ' ἀδὲν ἄπορος τῶν μελλόντων, θανάτου μόνου οὐκ εὗρεν ἴαμα.

370, 371. Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς] ὡς ἰαίρικὴν δίαιταν, γυμναστικὴν, καὶ τὰ ὅμοια· ταῦτα δὲ οὐκ ἂν ἕτερον ζῶον μηχανήσαιτο.

371. Ξυμπέφραται] ἐπινενόηκε, καὶ γινώσκει.

372. Δεινόν τι τὸ μηχανόεν] τὸ μηχανόεν

Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων.
Καὶ γὰρ ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλ-
" λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει.
" Νόμους παρείρων χθονὸς,
" Ὑψίπολις· ἄπολις
" Δ', ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
" Ξύνεστι τόλμας χάριν.
" Μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
" Γένοιτο, μήτ' ἴσον
" Φρονῶν, ὃς τάδ' ἔρδει."

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
Τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
Ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου
Πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δή που

τῆς τέχνης σοφὸν ἔχων, ὅ ἐστι, τὸ μηχανικὸν τῆς ἐπιτεχνήσεως σοφὸν ἔχων, ὡς οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, οὐ μίαν ὁδὸν βαδίζει τὴν ἐπὶ τὰ ἀμείνω, ἀλλὰ ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ φέρεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ χείρω.

373. Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων] τὸ τέχνας οὐκ ἔστι γενικὴ, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' αἰτιατικὴ, οὕτως, ἔχων τὸ μηχανόεν, καὶ ἐφευρίσκων τέχνας. τοῦτ' ἔστι, τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περινοεῖν τέχνας σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

374. Καὶ γὰρ ποτὲ] οὕτω χρὴ γράφειν τὰ παρόντα κῶλα, καὶ γὰρ ποτὲ μὲν καλὸν, ἄλλοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, ἵν' εἶεν ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς κώλοις. ἐνταῦθα δὲ καὶ κῶλον ἦν περισσὸν τὸ στ', διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· οὐ γὰρ χρὴ πλείονα κῶλα τὴν ἀντιστροφὴν ἔχειν τῆς στροφῆς.

376. Νόμους παρείρων χθονὸς] ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὑψίπολις γίγνεται, ὅ ἐστιν, ἐν τῇ πόλει ὑψηλός.

377, 378. Ἄπολις δ', ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν] ἄπολις δὲ ἐκεῖνος καὶ ταπεινὸς τῇ πολιτείᾳ, ᾧ τινι μὴ τὸ καλὸν σύνεστι, καὶ ὅστις οὐ μετὰ τόλμης τὸ καλὸν ἐκπληροῖ·

378. Ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν] ἤγουν, ὅστις δι' οἰκείαν κακίαν ἀμέτοχός ἐστι τῶν καλλίστων, καὶ οὐ κατὰ νόμου καὶ θείαν βούλησιν φέρεται· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν θάψαντα Πολυνείκην· εἰς τοῦτο γὰρ φέρει καὶ τὸ τόλμης χάριν· ἐκ δὲ τούτου πίστιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντ' αὐτῷ φθεγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν, εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ δαιμόνιον τέρας φησὶ τὴν ταφήν.

382. Ὃς τάδ' ἔρδει] ὃς τοιοῦτον ἐπιτετήδευκε βίον.

383. Ἐς δαιμόνιον τέρας] ὁρῶντες ἑλκομένην τὴν Ἀντιγόνην ἐκπλήττονται· ὅτι γυνὴ ἦν ἡ ὑπερβᾶσα τὸ κήρυγμα.

Ib. Ἀμφινοῶ] περισσὴ ἡ ἀμφί.

388. Ἀπιστοῦσαν]

Σέ γ' ἀπιςῶσαν, τοῖς βασιλείοι-
σιν ἄγεσι νόμοις,
Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόῦσες ;

IAMBOI.

ΑΓΓ. Ἦδ' ἔς' ἐκείν' ἡ τἔργον ἐξειργασμένη·
Τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν· ἀλλὰ πῶ Κρέων ;
ΧΟΡ. Ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον πορᾷ.
ΚΡΕ. Τίδ' ἐσί; ποία ξύμπεσπρος πρᾶξις δίκη;
ΑΓΓ. Ἄναξ, " βροτοῖσιν ὐδέν ἐς' ἀπώμοσον·
" Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τήν γνώμην." ἐπεὶ
Σχολῇ ποθ' * ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχεν ἐγὼ,
Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε·
Ἀλλ' (" ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
" Ὅοικεν ἄλλῃ μῆκος ὐδὲν ἡδονῇ)"
Ἥκω δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοσος,
Κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
Κοσμοῦσα. Κλῆρος ἐνθάδ' ἐκ ἐπάλλελο·
Ἀλλ' ἔς' ἐμὸν θ' ἕρμαιον, ἐκ ἄλλε τόδε.
Καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν,
Καὶ κρῖνε κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος

* Turn. in marg. γ' ἂν.

388. Ἀπιςῶσαν] μὴ πειθαρχῆσαν.

394. Πρᾶξη] ἔξεσι.

395. Ἀπώμοσον] ἀντὶ τοῦ, ἀπηλεγυμένον καὶ ἀπροσδόκητον· ἀντὶ τοῦ, ἐκ ὀφείλει τις ἀπομόσασθαι περί τινος ὅτι ἐκ ἂν αὐτὸ πράξειεν· ἡ γὰρ πρώτη δόκησις ἐκκρούεται ἀπὸ τῆς ἐπιγιγνομένης δόξης δευτέρας. τοῦτο δέ φησιν ὅτι τῷ Κρέοντος ἀπειλήσαντι, τότε ὤμοσε μηκέτι ἐμφανὴς ἔσεσθαι· νῦν δὲ εὐρὼν τὴν Ἀντιγόνην, πάλιν ἐλήλυθε.

396. Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια] ψευδῆ ποιεῖ· ἡ γὰρ ἐπίνοια (ὅ ἐςιν ἡ ἐπιοῦσα γνώμη) τὴν ἀπελπίσασαν γνώμην ψευδῆ ποιεῖ.

399. Ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας] ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ ἐκ ἔοικεν εἰς τὸ μέγεθος τῇ ἄλλῃ ἡδονῇ. ὅ ἐςι, πᾶσαν ἡδονὴν νικᾷ τὸ μέγεθος τῆς παρ' ἐλπίδα χαρᾶς.

Ib. Ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς] σύναπτε τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ ἥκω· τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσου λέγε. τὸ δ' ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας, ἐκ παραλλήλου.

401. Καίπερ ὢν ἀπώμοσος] καίπερ ὁμωμοκὼς μὴ ἐλθεῖν.

403. Κλῆρος ἐνθάδ' ἐκ ἐπάλλελο] ἄνω γὰρ εἶπεν ὅτι κληρωτὸς ἦλθε.

404. Θ' ἕρμαιον] τὸ ἔρμαιον τὸ κέρδος.

407. Δίκαιός

Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.
ΚΡΕ. Ἄγεις δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;
ΑΓΓ. Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίςασο.
ΚΡΕ. Ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς;
ΑΓΓ. Ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
Ἀπεῖπας· ἆρ' * ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
ΚΡΕ. Καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος εὑρέθη;
ΑΓΓ. Τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'· ὅπως γὰρ ἥκομεν
Πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
Πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν
Κέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
Ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες,
Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
Κακοῖσιν, εἴτις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
Χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον ἔς' ἐν αἰθέρι
Μέσῳ κατέςη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς

* Turn. in marg. ὡς.

407. Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι] ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑποπτεύεσθαι.

411. Ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας] τὸ ἑξῆς, τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν· οὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥςε δύο ἄρθρα προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικὸν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος·

"Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸ λόγον διέφθορεν."

413. Καὶ πῶς ὁρᾶται] ποίῳ τρόπῳ αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε;

416. Πᾶσαν κόνιν σήραντες] ἀποψήξαντες.

417. Μυδῶν τε σῶμα] μυδῶν, ἰχῶρα ἀποπέμπον. τουτέςι, διαλελυμένον, καὶ δίυγρον τὸν ἀπὸ σήψεως ἰχῶρα ἀποςάζον. ὡς τὸ, δάκρυσι μυδαλέον.

418. Ὑπήνεμοι] ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ἄνεμον. οὐκ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἀλλ' ἐςραμμένοι ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, ὅπως μὴ φέρῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν ὀσμήν.

420. Ἐπιῤῥόθοις] λοιδόροις, ὑβριςικοῖς.

424. Καὶ τότ' ἐξαίφνης] ἡ σύνταξις, καὶ τότ' ἐξαίφνης ὁ τυφὼς (οὗτος γὰρ ςροβίλων καὶ καταιγίδος ἔφορός ἐςιν) ἀείρας καὶ ἐπάρας σκηπτὸν καὶ ςροβιλώδη ἄνεμον, ἄχος καὶ λύπην οὐράνιον καὶ ἀερώδη (λυπηρὸς γὰρ ἡμῖν οὗτος ὁ ἄνεμος, ὅταν πνεύσῃ) πίμπλησι καὶ γεμίζει τὸ ἐκεῖ πεδίον ὕλης πεδιάδος, ἤγουν, τοῦ ἐν γῇ συρφετοῦ· αἰκίζων καὶ μαςίζων πᾶσαν φόβην καὶ τρίχωσιν χθονὸς, βοτάνας λέγω καὶ δένδρα· ἐμεςώθη δὲ πᾶς ὁ ἀὴρ σὺν τῷ πεδίῳ, καὶ οὗτος τοῦ ἐκ γῆς συρφετοῦ πεπλήρωται.

425. Τυφὼς

Τυφὼς ἀείρας σκηπλὸν, ὐράνιον ἄχος,
Πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβῃ
Ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεσώθη μέγας
Αἰθήρ· μύσαυλες δ' εἴχομεν θείαν νόσον·
Καὶ τῆδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ἣ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς
Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.
Οὕτω δὲ χ' αὕτη ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
Ἠρᾶτο τοῖσι τἔργον ἐξειργασμένοις.
Καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
Ἔκ τ' εὐκρήπιδος χαλκέως ἄρδην πρόχῳ
Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν σέφει.
Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἰέμεσθα· σὺν δέ νιν
Θηρώμεθ' εὐθὺς ἑδὲν ἐκπεπλημμένην·
Καὶ τάς τε * πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν

* Ald. τάσγε.

425. Τυφὼς ἀείρας] τυφὼς λέγεται ὁ καταιγιδώδης ἄνεμος. Ἡσίοδος·

" Ἐκ δὲ Τυφοέος ἔς' ἀνέμων μένος ὑγρὸν
" ἀέντων."

Σκηπλὸς λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ· τὸ δὲ τοιοῦτον, καὶ σρόβιλον τινὲς καλοῦσι, παρὰ τὸ σροβεῖν.

1b. Οὐράνιον ἄχος] τὸ λυπηρὸν τὸν αἰθέρα, παθὸ, παράσσει αὐτόν· τὴν κόνιν. τὸν τυφώνιον ἄνεμον.

428. Μύσαύλες δ' εἴχομεν] ἀντὶ τοῦ, ἀνλείχομεν πρὸς τὴν κόνιν.

430. Κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον] τὸ φιλόσοφον τῆς κόρης διὰ τούτων ὁρᾶται· Θάψασα γὰρ ἐκ ἡμέλησε δακρύων καὶ θρηνημάτων.

432. Εὐνῆς νεοσσῶν] ἐπειδὴ τὸ λέχος καὶ τὸ εὐνῆς ταὐτόν ἐςι, (λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνὴ ἐςι, καὶ τὸ κενῆς, καὶ τὸ ὀρφανόν, ταὐτόν ἐςι) πρὸς μὲν τὸ εὐνῆς, τὸ κενῆς λέγε· πρὸς δὲ τὸ λέχος, τὸ ὀρφανόν. μὴ σίζας δὲ εἰς τὸ φθόγγον, ἀσυνδέτως τὴν παραβολὴν ἔνφερε, πλανηθεὶς, ἐκ τοῦ ἔτω δέ. ἀλλ' ἡ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ ὄρνιθος ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τοῦ ἔτω δὲ λείποντος· τὸ δὲ ἔτω δὲ διὰ τοῦτο ἐπέφερεν ἵνα σύνδεσμον τῆς ἑφεξῆς ἐννοίας ποιήσῃ· καὶ ἔςιν ζῆλος Ὁμηρικὸς.

433. Ψιλὸν] γυμνὸν τῆς κόνεως.

436. Διψίαν] ξηράν. ῥᾳφείαι, διψίαν φέρει.

437. Πρόχῳ] πρόχοῃ.

438. Τον νέκυν σέφει] κοσμεῖ. κύκλῳ περιῤῥαίνει.

439. Ἰέμεσθα] ἐπορευόμεθα, ὡρμῶμεν.

440. Οὐδὲν ἐκπεπλημένην] περιφοβον γενομένην.

443. Ἀλλ'

Πράξεις· ἄπαρνος δ' ὀδενὸς καθίςατο·
Ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
" Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
" Ἥδιςον· ἐς κακὸν δὲ τὰς φίλους ἄγειν,
" Ἀλγεινόν." ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
ΚΡΕ. Σὲ δή σε τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα
Φῄς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;
ΑΝΤ. Καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΚΡΕ. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις
Ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
Σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα·
Ἥδεις τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;
ΑΝΤ. Ἥδειν· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
ΚΡΕ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
ΑΝΤ. " Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
" Οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
" Οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
" Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
" Κηρύγμαθ', ὥς' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν

443. Ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς] ὁμολογούσης αὐτῆς ἡδέως καὶ ἀλγεινῶς ἤκουον.

445. Τὰς φίλους ἄγειν] φίλους φησὶ διὰ τὸ εἶναι τὴν Ἀντιγόνην τοῦ βασιλικοῦ γένους.

446. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσω] ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' οὐδὲν γὰρ προκρίνω τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

451. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν] πρὸς τὸν ἄγγελον φησὶν ὁ Κρέων.

Ib. Ἧι θέλεις] ὅποι καὶ θέλεις.

457. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν] ἡ Δίκη (φησὶ) καὶ ὁ Ζεὺς ὥρισαν ὥςε θάπτεσθαι τὰς νεκρούς· εἰ οὖν ἦσαν αὐτοὶ τοῦτο ἀποκηρύξαντες καὶ κελεύσαντες μὴ θάπτεσθαι τὸν νεκρὸν, ἐπείσθην ἂν αὐτοῖς. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τῆς φύσεως δίκαιον ἤγημαι θάπτειν τὸν ἀδελφόν.

458. Τῶν κάτω θεῶν] ἤγουν, τὸ δίκαιον ὅπερ ἡ Περσεφόνη καὶ ὁ Πλούτων παρὰ τῶν ζώντων κομίζουσι· λέγω δὴ τὸ θάπτεσθαι αὐτοὺς θανόντας.

461. Ὥς' ἄγραπτα] τινές φασι τὰ γραπτά· οὐ γὰρ ἄγραφοι τῶν θεῶν οἱ νόμοι.

Ib. Ὥς' ἄγραπτα] ἤγουν τὰ τετυπωμένα καὶ νενομοθετημένα, παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοί εἰσι. τὸ δὲ θνητὸν ὄντα, ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νόει, οὕτως, ὥςε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναί σε τὰ νόμιμα τῶν θεῶν ὄντα θνητὸν, τοῦτ' ἔςι, κρείττονα τῶν θεῶν φανῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί τινα ὑπὸ τοῦ φόβου ἃ προστάττουσιν ἐκεῖνοι ποιεῖν· ἢ τὸ θνητὸν ὄντα, ἀντὶ τοῦ, τινὰ ἄνθρωπον, οὕτως

" Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν·
" Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς ἀλλ' ἀεί ποτε
" Ζῇ ταῦτα, κὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτυ φάνη.
" Τύτων ἐγὼ ὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς ὐδενὸς
" Φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
" Δώσειν; θανυμένη γὰρ ἐξῄδειν, (τί δ' ὔ;)
" Κεἰ μὴ σὺ πρὐκήρυξας· εἰ δὲ τῦ χρόνυ
" Πρόσθεν θανῦμαι, κέρδος αὖτ' ἐγὼ λέγω.
" Ὅςις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
" Ζῇ, πῷς ὅδ' ὐχὶ καθθανὼν κέρδος φέρει;"
Οὕτως ἔμοιγε τῦδε τῦ μόρυ τυχεῖν,
Παρ' ὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐκ ἐμῆς
Μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν,
Κρίνοις ἂν ἤλγυν· τοῖσδε δ' ὐκ ἀλγύνομαι.
Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρᾶσα * τυγχάνειν,
Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.
ΧΟΡ. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμῦ πατρὸς
Τῆς παιδός· εἴκειν δ' ὐκ ἐπίςαται κακοῖς.
ΚΡΕ. " Ἀλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
" Πίπτει μάλιςα· κὴ τὸν ἐγκρατέςατον
" Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ,

* Aldus. δρῶσα.

ὕτως, ὥςε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναι τινὰ θνητὸν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὸν φόβον. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

463. Οὐ γάρ τι νῦν γε] ὐ γάρ τι σήμερον (φησὶ) ταῦτα ἐγένετο, ἀλλ' ἔςιν ἀΐδια, καὶ ἀρχὴν αὐτῶν ὐδεὶς οἶδε.

465. Τύτων ἐγὼ] ἀντὶ τῦ, ὑπὲρ τύτων ἐγώ.

468. Εἰ μὴ σὺ πρὐκήρυξας] τὸν θάνατον δηλαδή.

Ib. Εἰ δὲ τῦ χρόνυ] τῦ εἱμαρμένυ δηλονότι.

473. Παρ' ὐδὲν ἄλγος] ὐδεμία λύπη.

474. Ἠνσχόμην] ἠνεσχόμην, ὑπερεῖδον.

476. Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα] εἰ δοκῶ παρὰ σοὶ εὐήθη πράττειν, ὐκ ἔςι περὶ ἐμὲ ἡ εὐήθεια, ἀλλὰ περὶ σέ· ὥςε δεῖ μὴ τὴν ἰδίαν πλάνην τοῖς πλησίον ἐπιφέρειν.

478. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν] τὸ σκληρὸν αὐτῆς τῦ φρονήματος ὁμολογεῖ πατέρα τὸν Οἰδίποδα.

480. Ἀλλ' ἴσθι τοι] δημηγορία αὖθις Κρέοντος μετ' ὀργῆς, καὶ κατηγορία Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης.

482. Περισκελῆ] περιεσκληκότα, ἢ κεκαμμένα.

" Θραυσθέντα κἀ ῥαγέντα πλεῖς' ἂν εἰσίδοις.
" Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τὰς θυμουμένας
" Ἵππους καλαρρυθέντας. ἐ γὰρ ἐκπέλει
" Φρονεῖν μεγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας."
Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
Ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
" Τέτοις ἐπαυχεῖν, κἀ δεδρακυῖαν γελᾶν."
Ἦ νῦν γ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὐτὴ δ' ἀνήρ,
Εἰ ταῦτ' ἀναλγεῖ τῆδε κείσεται κράτη.
Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
Τοῦ πανλοῦ ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ,
Αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξεται
Μόρου κακίστου· κἀ γὰρ ἔν κείνῃ ἴσον
Ἐπαιλιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
Καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
" Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεὺς*
" Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων."

* Turn. in marg. κλοπαῖς.

Ib. Περισκελῆ] τοῦτο ἡ πρὸς τὸ ἐγκραλέστατον συναπλέον, ἢ πρὸ, τὸ ὀπλὸν ἐκ πυρὸς, ἕτας, εἰσίδοις ἂν καὶ θεάσαιο τὸν ἐγκραλέστατον σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστα καὶ καλὰ πολὺ, ὀπλὸν ἐκ πυρὸς, περισκελῆ, ἤτοι, ἄγαν βαφέντα καὶ ἔνλονον γενόμενον.

491. Ἦ νῦν] ὄντως δή.

492. Εἰ ταῦτ' ἀναλγεῖ] εἰ ταῦτα τὰ τολμήματα καὶ ἡ νίκη αὕτη χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

Ib. Εἰ ταῦτ' ἀναλγεῖ] τὸ ταῦτα κράτη, ἢ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητέον, ταῦτα κράτη, ἤγουν, ἡ τοιαύτη ταύτης ὑπεροψία· ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἤγουν, ἡ ἐμὴ βασιλεία. Τὸ δ' ἀναλγεῖ, ἀντὶ τοῦ, χωρὶς βλάβης.

493. Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας] εἴτε ἐξ ἀδελφῆς ἐμῆς, εἴτε οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα πάντων τῶν οἰκείων, (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, τοῦ πανλοῦς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ) ἀθῶος ἐκ ἄπειτιν.

497. Τοῦδε βουλεῦσαι τάφου] λείπει ἡ Περί.

499. Ἐπήβολον φρενῶν] κυρίαν τῶν φρενῶν, καὶ ἐχοῦσαν ἐν αὐτῇ,

500. Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς] εἴωθεν ἡ ψυχὴ τῶν λάθρα τὰ κακὸν τεχνωμένων προαλίσκεσθαι, καὶ ἑαυτὴν καλαφανῆ ποιεῖν πρὶν φαραθῆναι. Ἄλλως· τῶν λάθρα τὶ βουλομένων δρᾶν ὁ θυμὸς προκλέπτεται, καὶ περὶ τὴν καλάσασιν τοῦ σώματος εὐδηλόν τι γίγνεται τὸ καληγορεῖν τῆς πράξεως αὐτῶν.

502. Μισῶ

" Μισῶ γε μέντοι χ' ὅταν ἐν κακοῖσί τις
" Ἁλᾷ, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ."
ΑΝΤ. Θέλεις τι μεῖζον ἢ καθαιρεῖναί μ' ἑλών;
ΚΡΕ. Ἐγὼ μὲν οὐδέν. τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.
ΑΝΤ. Τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
Ἀρεσκὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ·
Οὕτω δὲ καί σοι τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
Καίτοι, πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
Καθέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
Τιθεῖσα; τέτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
Λέγοιμ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
" Ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
" Κἄξεσιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται."
ΚΡΕ. Σὺ τοῦτο μόνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς;
ΑΝΤ. Ὁρῶσι χ' ἕτοι, σοὶ δ' * ὑπίλλεσι στόμα.
ΚΡΕ. Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῆ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
ΑΝΤ. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τὸς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
ΚΡΕ. Οὐκοῦν ὁμαίμος χ' ὡ καλὰ χθονὸς † θανών ‡;
ΑΝΤ. Ὁμαιμος ἐκ μιᾶς τε κἀ ταὐτοῦ πατρός.
ΚΡΕ. Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾶς χάριν;
ΑΝΤ. Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ καθανὼν νέκυς.
ΚΡΕ. Εἴτοι σφὲ τιμᾷς ἐξίσε τῷ δυσσεβεῖ.

* Ald. Turn. οἶδε. † Ald. καλαυλίου. ‡ Turn. in marg. καλὰ χθονὸς νέκυς.

502. Μισῶ γε μέντοι] μισῶ τὸν ἁμαρτάνοντα καὶ ἐπικοσμοῦντα τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ. τοῦτο δέ φησιν ὅτι ἁλοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἔφασκε τῷ Θείῳ νόμῳ ἐπαρκεῖν.

506. Ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων] τὸ κήρυγμα τοῦ Πολυνείκους αἰνίττεται.

510. Καθέσχον] ἀντὶ τοῦ, ἔσχον.

513. Ἀλλ' ἡ τυραννὶς] ἐκ τοῦ ἐπαίνου τοῦτο τῆς τυραννίδος, ἀλλ' ἔχει τι εἰρωνείας ὁ λόγος.

515. Σὺ τοῦτο μόνη] σοὶ μόνῃ τοῦτο δοκεῖ δίκαιον εἶναι, ταφῆναι τὸν Πολυνείκη.

516. Σοὶ δ' ὑπίλλεσι στόμα] γιγνώσκουσι καὶ ἕτοι, διὰ δέ σε τὸ στόμα συσέλλουσι, καὶ σιωπῶσιν· ἢ, σεφύουσι τὰς διὰ τοῦ στόματος λύσεις.

517. Τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς] ἀντὶ τοῦ, παρὰ τούτους φρονοῦσα.

521. Τιμᾷς χάριν] ἀντὶ τοῦ νέμεις.

ΑΝΤ. Οὐ γάρ τι δῆλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλεο.
ΚΡΕ. Πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀνίσας ὕπερ.
ΑΝΤ. Ὅμως ὅγ' ᾅδης τὰς νόμους τάτους ποθεῖ.
ΚΡΕ. Ἀλλ' ἐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
ΑΝΤ. Τίς δ' οἶδεν εἰ κάτω ϛὶν εὐαγῆ τάδε;
ΚΡΕ. Οὔτοι ποθ' ὐχθρὸς, ἔθ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
ΑΝΤ. "Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν, ἔφυν."
ΚΡΕ. Κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλῆϛέον, φίλει
Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶνϛος, ἐκ ἄρξει γυνή.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Καὶ μὲν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,
Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰϐομένη *,
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱμαλόεν
Ῥέθος αἰσχύνει,
Τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

* Aldus, δάκρυα λειϐομένα.

524. Οὐ γάρ τι δῆλος, ἀλλ' ἀδελφὸς] ὁ τοιοῦτος ἐϛιν ὁ ἀπολόμενος ὥϛε εἰς χάριν τῷ Ἐτεοκλέους ἐάσαι αὐτὸν ἄταφον. ὁ γὰρ τοσοῦτον αὐτῷ ὑπερεϐάλλων. ὁ δεῖ ἂν σκοπεῖν εἴτι ἐκείνῳ ἀποϐίμιον ποιῶ, ἀλλ' εἰ κοινῆς τῆς φύσεως ἔλαχον.

526. Τὰς νόμους] γράφεται ἴσως. λέγει δὲ τὸ θάπτειν.

527. Ἀλλ' ἐχ ὁ χρηστὸς] ἡ πρὸς τὸ ἀλλὰ ἔξωθεν λάμϐανε τὸ ἐχ ὑπάρχει νόμους, ἤτοι, ἀλλ' ἐχ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος νόμος, ἦγεν, ὃδὲ νενομισμένον ἐϛὶ λαϐεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ· ἢ ἤτω, ἀλλ' ἐκ ἴσον καὶ ὅμοιον ὑπάρχει ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος τῷ κακῷ, ὥϛε λαϐεῖν τὴν αὐτὴν τιμὴν δηλονότι.

528. Τίς οἶδεν εἰ κάτω ϛὶν] γράφεται κάτωθεν, ἀντὶ τοῦ, κάτω. ὡς τὸ, Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, ἐγγύς. ὁ δὲ νῦν· τίς οἶδεν εἰ καθ' ᾅδου ἀλλήλοις διαλεχθέντες, ἠγνῆται εὐσεϐῆ τάδε;

530. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν] τὰς φιλίας (φησὶ) κοινὰς ποιεῖμαι, ἀλλ' ἃ τὰς ἔχθρας. ἐν δέ τισιν ἤτως, εἰ καὶ ἐχθαίρουσιν ἀλλήλους οἱ ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐ τοιαύτη εἰμὶ τὴν φύσιν ὥϛε σὺν ἑτέρῳ αὐτῶν ἐχθαίρειν τὸν ἕτερον, ἀλλὰ συμφιλεῖν τοῖς φιλοῦσι.

533. Καὶ μὲν πρὸ πυλῶν] εἰκὸς μὲν τὴν Ἰσμήνην ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς ἀγωνιῶσαν ϛυλνάζειν, ἀδὲν δὲ ἧττον καὶ διότι ὑποπλεύθη.

534. Φιλάδελφα] ἀντὶ τοῦ, φιλαδέλφως.

535. Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ] ἐὰν ᾖ δοτικὴ τῇ νεφέλῃ, ἔϛαι ὁ λόγος, τῇ νεφέλῃ, τυλέϛι τῇ ϛυλνότητι τῇ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων, τὸ αἱμαλόεν ῥέθος αἰσχύνει ἡ Ἰσμήνη, τέγγουσα εὐῶπα παρειάν. ἐὰν δὲ καὶ ὀρθὴν ᾖ ἡ νεφέλη, ἔϛαι μέλαξὺ ἡ νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ. ἵνα τὸ ἐξῆς τοῖς πρώτοις συνάπτηται. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη φιλάδελφα δάκρυα λειϐομένη, αἱμαλόεν ῥέθος αἰσχύνει. τέγγουσα εὐῶπα παρειάν.

Ib. 536. Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱμαλόεν ῥέθος αἰσχύνει] τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐρύθημα. ἀλληγορικῶς δὲ εἶπε τὴν νεφέλην, ὡς γὰρ ἡ νεφέλη

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
Λήθουσά μ' ἐξέπινες (οὐδ' ἐμάνθανον
Τρέφων δύ' ἄτα *, κἀπαναστάσεις θρόνων)
Φέρ' εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
Φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομῇ τὸ μὴ εἰδέναι;
ΙΣΜ. Δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ.
Καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
ΑΝΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ'· ἐπεὶ
Οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.
ΙΣΜ. Ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι,
Ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.
ΑΝΤ. Ὧν τοὔργον, ᾅδης χ' οἱ κάτω ξυνίστορες.
"Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην."
ΙΣΜ. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.
ΑΝΤ. Μή μοι θάνῃς σὺ κοινὰ, μήθ' ἃ μὴ θίγες
Ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
ΙΣΜ. Καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος;
ΑΝΤ. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

* Aldus, ἄτας.

φέλη στυγνὴν καὶ ὁμιχλώδη τὴν ἡμέραν ποιεῖ, οὕτω καὶ ταύτην διάδηλον φησὶ γίγνεσθαι ταῖς ὀφρύσι συμφράζουσαν, καὶ τὸ πρόσωπον στυγνὸν καὶ κατηφέστερον πεποιηκυῖαν.

538. Ὡς ἔχιδν'] ἡ γὰρ ἔχιδνα λάθρα καθεζομένη τῶν ἀνθρώπων ἐκπίνει τὸ αἷμα.

Ib. Ὑφειμένη] ὑποχαλωμένη, ἐαθεῖσα, ἀπολυθεῖσα.

542. Ἡ 'ξομῇ] ἡ ἀπαρνῇ εἶναι ἐνώμοτος.

543. Ὁμοῤῥοθεῖ] ὁμοφωνεῖ. ὅρα δὲ πῶς ἑαυτὴν πρόδηλον ὡς συκοφαντοῦσαν ποιεῖ. ὁμολογεῖ πεπραχέναι, ταύτης συντιθεμένης. ὅπερ ἀδύνατον.

545. Ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη] ἡ μὲν μὴ δράσασα ὁμολογεῖ πεπραχέναι. καὶ κεκοινωκέναι διὰ τὸν πόθον τῆς ἀδελφῆς. ἡ δὲ σπουδάζει ζῶσαν αὐτὴν διαφυλάξαι.

547. Ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖς] καὶ διὰ τούτων μὴ δεδρακέναι ὁμολογεῖ.

548. Ξύμπλουν] κοινωνόν.

549. Ὧν τοὔργον] ἀντὶ τοῦ, ὑφ' ὧν τὸ ἔργον πέπρακται αἰτιῶν.

552. Τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι] ἀντὶ τοῦ, τιμῆσαι.

556. Κηδεμὼν] φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτοῦ θεσπίσματα περὶ πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐπιποιήκεις τιμῆς.

557. Ὠφελου-

ΙΣΜ. Τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', ὠφελημένη;
ΑΝΤ. Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωθ' ἐν σοὶ γελῶ.
ΙΣΜ. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
ΑΝΤ. Σῶσον σεαυτήν· ἐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
ΙΣΜ. Οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τὸ σὸν μόρου;
ΑΝΤ. Σὺ μὲν γὰρ εἶλε ζῆν, ἐγὼ δὲ, καθανεῖν.
ΙΣΜ. Ἀλλ' ἐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
ΑΝΤ. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς *, τοῖσδ' ἐγὼ δόκουν φρονεῖν.
ΙΣΜ. Καὶ μὴν ἴσῃ νᾷν † ἐσιν ἡ ξαμαρτία.
ΑΝΤ. Θάρσει, σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
Τέθνηκεν, ὥσε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.
ΚΡΕ. Τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρλίως
Ἄνευ πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' ἧ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
ΙΣΜ. "Οὐ γάρ ποθ', ὦ ναξ, ὅδ' ὃς ἂν βλαςῇ μένει
"Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσαται."
ΚΡΕ. Σοὶ γοῦν, ὅθ' εἶλε σὺν κακῇ πράσσειν κακά.
ΙΣΜ. Τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;

* Turn. in marg. μένοι. † Ald. νῶϊν. ‡ Ald. κακῷ.

557. Ὠφελημένη] ἀντὶ τοῦ, ὠφελοῦσα.

558. Εἰ γέλωθ' ἐν σοὶ γελῶ] εἰ γελῶ (φησὶν) ἐπὶ σοὶ, ἀλγοῦσα γελῶ. οἷον, κἀλαγελῶ σε ὅτι ἐκ ἠθέλησάς μοι συμπονῆσαι.

559. Τί δῆτ' ἂν ὠφελοίμην] ἀντὶ τοῦ, ποίαν μηχανὴν εὕροιμι;

563. Ἀλλ' ἐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις] ἀντὶ τοῦ, πρὸ εἴπου σοι τὰς ἐσομένας τιμωρίας ἐν τῇ παρακάσει. ἀλλ' ἔπω παρὰ γνώμην μὲ ταῦτα πέπραχας, ἀλλὰ κἀμοῦ συνειδυίας τὰ πραλτόμενα.

564. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ δόκουν φρονεῖν] σεαυτῇ καλῶς ἐδόκεις φρονεῖν, μὴ συμπράτλουσά μοι.

Ib. Τοῖς δ' ἐγὼ] τέτοις δ' ἐγὼ ἢ τοῖς ἀνδράσιν, ἢ τοῖς ἐμοῖς δόγμασι. τινὲς δὲ, τῷ νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ.

565. Ἴση νᾷν ἐσὶν ἡ ξαμαρτία] ὅτι σὺ μὲν ἔπραξας, ἐγὼ δὲ συνῄδειν.

Ib. Ἡ ξαμαρτία] ἤγουν, ἡ ἀπόλυχία τῆς ταφῆς. Ὥσπερ γὰρ ἐγὼ ταύτην ἐκ ἔπραξα, ὅτω καὶ σὺ ποιήσασα ταύτην καὶ γνωσθεῖσα, ἀδὲν πλέον ἐποίησας.

566. Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι] οἷον, προπάμην τῇ ζῇν, βοηθῆσαι βελομένη τῷ ἀδελφῷ.

567. Θανοῦσιν ὠφελεῖν] ἐ μόνον τὸ ὠφελῶ αἰτιαλικῆ, ἀλλὰ καὶ δλικῆ, ὡς καὶ ἐνλαῦθα εὕρηλαι. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος, Ὡς τοῖς θανοῦσι χρήμαθ' ἁδὲν ὠφελεῖ.

568, 569. Τὴν μὲν ἀρλίως ἄνευ πεφάνθαι] τὴν Ἰσμήνην, ὅτι μὴ συνειςγάσαλο, καὶ ῥίπλει ἑαυτὴν εἰς κίνδυνον.

570. Οὐ γάρ ποθ', ὦ ναξ] τέτο φησὶν ὑπεραπολογεμένη τῆς Ἀνλιγόνης, ὅτι εἰ καὶ κακῶς ποιεῖ, μελαβληθήσεται. ἐ μένει γὰρ ἀδὲ ὁ ἐξ ἀρχῆς κακὸς νοῦς τοῖς κακῶς φρονήσασι. πρὸς ὃ φησι Κρέων, σοὶ γοῦν μένει κακὸς ὁ νοῦς, ὁπότε εἶλε τῶν κακῶν εἶναι κοινωνός.

ΚΡΕ. Ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'· ȣ̓ γάρ ἐς' ἔτι.
ΙΣΜ. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τȣ̃ σαυτȣ̃ τέκνȣ;
ΚΡΕ. Ἀρώσιμοι * γὰρ χ' ἁτέρων εἰσὶν γύαι †.
ΙΣΜ. Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇσδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.
ΚΡΕ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱᾶσι ςυγῶ.
ΑΝΤ. Ὦ φίλταθ' Αἵμων, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ!
ΚΡΕ. Ἄγαν γε λυπεῖς κ̣ὴ σὺ κ̣ὴ τὸ σὸν λέχος.
ΙΣΜ. Ἦ γὰρ ςερήσεις τῆσδε τὸν σαυτȣ̃ γόνον;
ΚΡΕ. Ἅ,δης ὁ παύσων τȣ́σδε τȣ̀ς γάμȣς ἔφυ.
ΙΣΜ. Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
ΚΡΕ. Καὶ σοί γε κἀμοί· μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
Κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τȣ̃δε χρὴ
Γυναῖκας εἶναι τάσδε, μηδ' ἀνειμένας.
"Φεύγȣσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
"Ἤδη τὸν ᾅδην εἰσορῶσι τȣ̃ βίȣ."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν

* Aldus, Ἀρώσιμαι.

† Aldus, γύναι.

574. Μὴ λέγ'· ȣ̓ γάρ ἔς' ἔτι] ἀντὶ τȣ̃, μὴ φρόνει ὅτι ἐν τοῖς ζῶσίν ἐςι.

575. Νυμφεῖα] ἀντὶ τȣ̃, τὴν νύμφην.

576. Ἀρώσιμαι] παιδοποιήσιμοι, εὐγεώργητοι.

Ib. Εἰσὶν γύαι] διὰ τὸ μέτρον ἐν τῷ γύαι ἐξεβλήθη τὸ ι· εἰ δὲ μετὰ τȣ̃ ι βȣ́λει γράφειν, ἔςω σοὶ ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς.

577. Ἡρμοσμένα] τὰ τȣ̃ γάμȣ φησί.

578. Γυναῖκας υἱᾶσι ςυγῶ] τὸ συνάπτεσθαι δηλονότι.

580. Καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος] τὸ σὸν, τὸ ὑπὸ σȣ̃ ὀνομαζόμενον· οἷον τὸ ὄνομα τῆς νύμφης ὃ σὺ προβάλλῃ.

584. Καὶ σοί γε κἀμοὶ] ȣ̓ μόνον ταύτῃ ὥριςαι τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ σοί. Μηκέτι ȣ̃ν μοι τριβὰς ἐμβάλλετε. ἢ, και ἐμοὶ καὶ σοὶ δέδοκται μηκέτι διατρίβειν ἐν τοῖς λόγοις.

585. Ἐκδὲ τȣ̃δε χρὴ] ὁ δὲ περιτεύει. λέγει γὰρ ὅτι χρὴ λοιπὸν μὴ ἀνειμένας εἶναι ἤγȣν, αὐτεξȣσίȣς ταύτας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ φρȣρεῖσθαι. φεύγειν γὰρ εἰώθασι καὶ οἱ τολμηροὶ, πλησιάζοντα ὁρῶντες τὸν θάνατον.

589. Εὐδαίμονες. οἷσι κακῶν] ἀπὸ κοινȣ̃ τὸ αἰών. Οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ δόμος, τȣ́τοις ὁ αἰὼν ȣ̓δὴν ἄτης ἐλλείπει, ἕρπων ἐπὶ τὸ πλήθος τῆς γενεᾶς, ἀλλὰ πάντα ἐπιφέρει τὰ δεινά. Ὥςε ὅμοιόν ἐςι τὸ οἴκων κίνημα, τῷ ἐκσεισθέντι κύματι ταῖς τȣ̃ βορέȣ πνοαῖς. Οἷον γαλήνης ȣ̓ ῥαδίως τυγχάνȣσιν ὅσοι ἐν κλύδωνι γίγνονται, ἀλλ' ȣ̓δὲ δυςυχίᾳ περιπίπτων οἶκος, εὐχερῶς ἀνανεύει.

Ib. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν] ταῦθ' ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸ τȣ̃ Λαΐȣ γένος, ὅτι εὐδαίμονες εἰσιν οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζῶης χρόνος ἄγευςος καὶ ἀμέτοχος κακῶν· οἷς γὰρ ἂν ἀνθρώποις

Ἄγευστος αἰών.
" Οἷς γὰρ ἂν θεόθεν
" Σεισθῇ δόμος, ἄτας
" Οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς
" Ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·"
Ὅμοιον ὥσε πονλίας
Ἁλὸς οἴδμα δυσπνόοις
Θρήσσαις * ὅταν ἔρεβος ὑφαλὸν ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
Θῖνα κὴ δυσήνεμον,
Στόνῳ βρέμουσι δ' ἀνλιπλῆγες ἀκταί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν
Οἴκων ὁρῶμαι
Πήμαλα φθιμένων
Ἐπὶ πήμασι πίπλον-
τ'· οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
Γένος, ἀλλ' ἐρείπει
Θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν·

* Aldus, Ὅταν Θρήσσησιν.

Θεόπροις σεισθῇ καὶ ἀναλραπῇ καὶ δυσυχήσῃ ὁ δόμος θεόθεν καὶ ἀπὸ θεῦ, οὐδὲν ἄτης καὶ δυσυχίας ἐλλείπει ἕρπον καὶ φερόμενον ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν γενεᾶς· ὅμοιον ὥσε καὶ ὥσπερ οἴδμα καὶ κῦμα πονλίας ἁλὸς, κυλίνδει καὶ ἀνακυκᾷ ἐν ςόνῳ καὶ ταραχῇ, βυσσόθεν καὶ ἀπὸ τῆ βυθῆ, θῖνα κελαινὴν, ἤγεν, τὴν ἐν τῷ βυθῷ κεκρυμμένην κόνιν τὴν δυσήνεμον καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀναλρεπομένην, ὅταν ἐν πνοαῖς Θρήσσαις καὶ Θρακικαῖς δυσπνόοις καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνεύσαις, ἐπὶ τὸ ἔρεβος καὶ τὸ βάθος τῆς ἁλὸς, δράμῃ καὶ ἐπέλθῃ τὸ κῦμα δηλονότι.

595. Ὅμοιον ὥσε πονλίας ἁλὸς] τὸ ἐξῆς, ὅμοιον ὡς ὅταν Θρήσσησι πονλίας δυσπνόοις πνοαῖς οἴδμα ἔρεβος ὑφαλὸν ἐπιδράμῃ. Ἀντὶ τῦ, ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν· τὰ γὰρ βαθέα, μέλανα ἐκάλεν· Ὅμηρος,

" Ἀνοφερὸν χέει ὕδωρ, καὶ ὁ Ποσειδᾶν, κυα-
" νοχαίτης."

599. Δυσάνεμον] τὴν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθεῖσαν.

600. Στόνῳ] λείπει ἡ Σὺν, ἵνα ᾖ, σὺν ςόνῳ.

Ib. Ἀνλιπλῆγες] ἀνλιπλησσόμεναι.

605. Ἀπαλλάσσει] καλαβάλλει, καλαφέρει.

Ib. Γενεὰν] τὸ γένος τὸ ἐπιλιγνόμενον ἐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεὰν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἔςι.

608. Νῦν

Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὕπερ
Ῥίζας τέταλο φάος ἐν Οἰδίπυ δόμοις·
Κᾆτ' αὖ νιν φοινία * Θεῶν τῶν
Νερ|έρων ἀμᾷ κόνις,
Λόγυ τ' ἄνοια, κ᾽ φρενῶν Ἐριννύς.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Τὰν † σὰν, Ζεῦ, δύναμιν ‡ τίς ἀνδρῶν
Ὑπερβασία καλάσχοι;
Τὰν ϵθ' ὕπνος αἱ-
ρεῖ πoθ', ὁ πανλογήρως·
Ἀκάμαλοί τε θεῶν
Μῆνες· ἀγήρως § δὲ χρόνῳ δυνάσης

* Ald. φονία. † Ald. τεὰν. ‡ Ald. Turn. in marg. δύνασιν.
§ Ald. ἀγήρῳ.

608. Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὕπερ] λείπει ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ δὲ λεγόμενον, ἐσὶ τοιῦτο. νῦν γὰρ ὕπερ ἐτέταλο, φησὶ, καὶ σωληία ἦν τοῖς οἴκοις τῦ Οἰδίποδος, ἐσχάτης ὑπὲρ ῥίζης. ἀντὶ τῦ, ὕπερ ἔβλαςεν ἄνω τῆς ῥίζης, Θάνατος καλαλαμβάνει. νῦν γὰρ (φησὶν) ὕπερ ἦν λείψανον γενεᾶς, τῦτο μέλλει καλύπλειν ἡ κόνις. τὸ καλαλειφθὲν φησιν ἀπὸ Οἰδίποδος βλάσημα.

Ib. Νῦν γὰρ ἐσχάτας] ἐσχάτην τὴν ῥίζαν φόει Ἀλιγόνην καὶ Ἰσμήνην· λέγει δὲ φάος ἐν τοῖς δόμοις τῦ Οἰδίποδος ἀναλεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τῦ πολέμυ, καὶ τῶν πραγμάτων εἰς καλάςασιν τινα ἐλθόνλων. τὸ δὲ, φοινία Θεῶν τῶν νερλέρων ἀμᾷ κόνις, ἀντὶ τῦ, τὴν ἐσχάτην ῥίζαν θερίζει ὁ ᾅδης. εἰκότως δὲ τὸ κόνις τέθειλαι. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τῦτο τιθνήξεσθαι ἔμελλε. δέον δ' εἰπεῖν, ἀμᾷ δὲ καὶ θερίζει νὶν καὶ αὐτὴν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε, συνάπλων καὶ τὸ καὶα πρὸς τὸ ἀμᾷ, ἦγεν, καλαμᾷ καὶ θερίζει καὶ καλαβάλλει νὶν καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νερλέρων Θεῶν. πολαπή; φοινία, ἦγεν, φόνον αὐτῇ πρoξενῆσα.

610. Κᾆτ' αὖ νιν] αὐτὴν τὴν ῥίζαν· ἐὰν δὲ ςίξωμεν κᾆτ' αὖ νιν, ἐδὲν λείπει τῷ λόγῳ.

611. Ἀμᾷ κόνις] θερίζει· καὶ ἐκκόπλει, ἢ καλύπλει.

612. Λόγυ τ' ἄνοια] ἁμαρλία, ὅτι οἰςηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐριννύων Ἀνλιγόνη τῦτο τέθόλμηκε.

613. Τὰν Ζεὺς δύναμιν] τῦτό φησιν ὅτι πρoαιρέσει τῦ Διὸς πάνλα γίγνεται.

614. Καλάσχοι] εὐκλικῶς, ὡς ποιήσαι τρίτυ πρoσώπυ. ὑπερηφανία κραλῆσαι δύναται.

616. Ὁ πανλογήρως] ὁ ἀσθενείας πραίτιος. τὸ γὰρ γῆρας, ἀσθενές ἐςιν. ἀσθενῆμεν δὲ τῇ γλυκυθυμίᾳ πρoσβολῇ τῦ ὕπνυ καθεχόμενοι. ἢ πανλογήρως, ὁ αἰώνιος, καὶ ἀχρι γήρως τοῖς ἀνθρώποις καὶ πᾶσι τοῖς ζώοις πραμένων.

Ib. Ὁ πανλογήρως] ἤγυν, ὁ πάνλας καλαβάλλων. τὸ γὰρ γῆρας ὥσπερ καλαβολή ἐςιν. ἢ πανλογήρως, ὁ ἀΐδιος. χρὴ δὲ γράφειν, ἀκάμαλοί τε θεῶν, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς ἀνλιςροφῆς κώλῳ.

618. Ἀγήρω δὲ χρόνῳ δυνάςης] ἀντὶ τῦ, δυναςεύων καὶ ἄρχων τῦ ἀγηράυ χρόνυ καλέχεις τὸν Ὄλυμπον. ἀγήρων δὲ τὸν τῶν θεῶν χρόνον

Κατέχεις Ὀλύμπου
Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·
Τό,τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει.
Νόμος ὅδ' οὐδὲν ἕρπει
Θνατῶν βιότῳ πάμ-
πολις ἐκτὸς ἄτας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

" Ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς
" Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν·
" Πολλοῖς δ' ἀπάτα
" Κουφονόων ἐρώτων."

χρόνον φησὶν, ἐπεὶ μήτε ὑπὸ δυςυχιῶν, μήτε ὑπὸ ὕπνου ἐλαττοῦται.

Ib. Ἀγήρως δὲ] τοῦτο πρὸς τὸ δυνάςας σύναπτε, ἤγουν, δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνων γηράσκων.

621. Τό,τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον] λάμβανε τὴν ἐπὶ ἀπὸ τοῦ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἤγουν, ἐπί τε τὸ ἔπειτα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον· ἰςέον δ' ὅτι πρὸς τὸ μέλλον τέθειται μόνον τὸ ἀρκέσει. τὸ γὰρ ἔπειτα ἔμφασιν ἐνεςῶτος ἔχει· τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ πρώην ἔπειτά ἐςιν. Ἢ ἐπειδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, ἐκ ἐδέησεν αὐτῷ ἐνεςῶτα χρόνον θεῖναι· ὅπερ εἰ εἴποις, τὸ ἔπειτα, ἀντὶ τοῦ, μέλλον νοήσεις, ἵν' ᾖ τὸ μέλλον πρὸς τὸ ἔπειτα. μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνου παράτασις· εἰ δὲ μὴ, τὸ πρὶν διπλοῦν νόει, καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ ἀντὶ τοῦ πάλαι. τὸ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τοῦ ἔπειτα πρότερόν ἐςι. τὸ δὲ τοῦ ἔπειτά τε, ἀντὶ τοῦ, καὶ ὄν, πρὸς τὸ ἐπαρκέσει σύναπτε.

622. Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει] ὅ ἐςιν, ἀεὶ δυνάμενον βοηθεῖν.

623. Νόμος ὅδ' οὐδὲν ἕρπων] ὃ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἕρπων νόμος. ὅ ἐςι, πάντες ἄνθρωποι. Ἄλλως· οὐδεὶς (φησὶν) ἐςὶ νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ὥςε φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβησόμενον. Ἢ οὕτως· οὐδείς ἐςι νόμος ὃς δύναται τῶν ἤδη τελειωθέντων κακῶν προσάγειν βοήθειαν. Ἢ οὕτως· ὁ δὲ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἄνευ λύπης.

Ib. Νόμος ὅδ' οὐδὲν ἕρπει] τοῦθ' οὕτω νόει· ὅδε ὁ νόμος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Διὸς ἔφαμεν, οὐδὲν καὶ οὐδαμῶς ἕρπει καὶ φέρεται πάμπολις καὶ παγκόσμιος τῷ βίῳ τῶν θνητῶν, ἄτερ καὶ χωρὶς ἄτης. τοῦτ' ἔςιν, ὁ περὶ τῶν θεῶν ἔφαμεν, οὐκ ἔςι περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν, ἀλλ' οἱ μὲν, ἀπαθεῖς καὶ ἄφθαρτοι, οἱ δ' ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ παθητικοί.

624, 625. Θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας] ὁ λόγος· Σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, ἀγήρως τε καὶ δυνάςης εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον εἶ· ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολιτεία οὐδέποτε χωρὶς κακῶν ἐςιν.

626. Ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος] οὐδὲν (φησὶ) περὶ τῶν μελλόντων ἐπίςανται οἱ ἄνθρωποι, ὥςπερ ὁ Ζεύς· ἠπάτησε δὲ πολλοὺς ἡ ἐλπὶς, κουφόνους ἔρωτας ἐμβάλλουσα· τὰ ἀδύνατα γὰρ ἐλπίσαντες, ἐσφάλησαν. ἔρωτας δὲ λέγει καὶ τὰς ἐπιθυμίας.

Ib. Ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος] αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ, Νόμος ὅδ' οὐδὲν ἕρπει, ἐςὶν, εἰ καὶ ἀσαφὴς ἐκ τοῦ φανεροῦ δοκεῖ· οὕτω γὰρ νοεῖται, ὁ νόμος ὁ εἰς τοὺς θεοὺς οὐκ ἔςιν ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ δυςυχίαις ὑποπίπτουσιν· ἐλπίσι γὰρ ἀπαλώμενοι, ὡς εἰ τόδε ποιήσαιεν, καλῶς αὐτοῖς ἕξει, ποιοῦντες εἰς δυςυχίας ἐμπίπτουσιν· ὃ δὴ καὶ Ἀντιγόνη πέπονθε.

629. Κουφονόων ἐρώτων] ἀντὶ τοῦ, τῶν κούφων

Εἰδότι δ' ἐδὲν, ἕρπει,
Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τὶς προσάρῃ *.
Σοφία γὰρ ἔκ τε
Κλεινὸν ἔπος πέφανται,
" Τὸ κακὸν δοκεῖν ποθ' ἑσθλὸν
" Τῷδ' ἔμμεν' ὅτῳ φρένας
" Θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.
" Πράσσει δ' ὀλιγοχὸν
" Χρόνον ἐκλὸς ἄτας."

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
Νέατον γέννημ', ἆρ' ἀχνύμενος
Τάλιδος ἥκει μόρον Ἀγιγόνης,
Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων

* Aldus, προσφάυσῃ.

φων ἐπιθυμιῶν, ἐν αἷς πολλοὶ ἠπατήθησαν, ἕτερα προσδοκήσαντες, ἑτέρων ἀποβάντων.

630. Εἰδότι δ' ἐδὲν, ἕρπει] τῷ ἀνθρώπῳ ἐδὲν εἰδότι ἐπέρχεται.

631. Προσάρῃ] προσφέρῃ. περὶ τοῖς δεινοῖς ἐπικύρσῃ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπέσῃ τὸν κίνδυνον.

632. Σοφία γὰρ ἐκ τε κλεινὸν ἔπος] μελὶ σοφίας γὰρ ὑπό τινος ἀοίδιμον καὶ κλεινὸν ἔπος πέφανται·

" Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ προσύνῃ κακὰ,
" Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον, ᾧ βουλεύεται."

636. Θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν] ἤγαν, οἱ Θεοὶ ὃν βούλονται δυσυχεῖν, ἄγουσι πρὸς βλάβην. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Ἀγλιγόνην δοκοῦσαν τὸ θανεῖν ἥδιον.

641. Τάλιδος] τάλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. Καλλίμαχος·

" Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ."

Ib. Ἥκει μόρον] λείπει ἡ Διὰ, διὰ τὸν μόρον.

642. Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν] ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης (ὅ ἐστιν ἀποδυχίας) ἀχθαμένος.

643. Τάχ' εἰσόμεσθα] ὁ λόγος παροιμιακὸς, ὁπότε μὴ σοχασμῷ χρώμεθα, ἀλλ' αὐτόπται τῶν πραιμάτων γιγνόμεθα· προγιγνώσκει μὲν γὰρ καὶ ὁ μάντις, ἀλλὰ σοχασμῷ χρῆται. τάχα ἓν ἀκριβῶς γνώσομαι ταῦτα παρὰ τῇ παιδὸς συνθανούμενος.

644. Τελείαν ψῆφον] τελείαν, τὴν ἅδε τελεσμένην. τοῦτο δέ φησιν ὡς μελαβουλευσάμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀγλιγόνῃ.

647. Πάτερ,

Τῆς μελλονύμφȣ πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
Ἤ σοι μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;
ΑΙΜ. Πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
" Χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
" Ἐμοὶ γὰρ ȣ̓δεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
" Μείζων φέρεσθαι σȣ̃ καλῶς ἡγȣμένȣ."
ΚΡΕ. " Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
" Γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι."
Τȣ́τȣ γὰρ ȣ̔́νεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
Κατηκόȣς φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίσȣ πατρί.
" Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα,
" Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ * πόνȣς
" Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;"
Μὴ νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς
Γυναικὸς ȣ̔́νεκ' ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
" Ψυχρὸν παραγκάλισμα τȣ̃το γίνεται,
" Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις· τί γὰρ
" Γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός;"

* Turn. αὐτῷ.

647. Πάτερ, σός εἰμι] ἤγȣν, τῷ σῷ θελήματι ὑπείκω, καὶ σύ μοι τὰ βέλτιστα λαὶ λύσιτελȣ̃ντα διανοῇ.

Ib. Πάτερ, σός εἰμι] ἀπόκρισις Αἵμονονος.

648. Ἀπορθοῖς] ὀρθῶς καθηγῇ.

649. Ἐμοὶ γὰρ ȣ̓δεὶς ἀξίως] ȣ̓δείς μοι προκριθήσεται γάμος τῆς σῆς ἀρχῆς, καλῶς σȣ ἄρχοντος· πανταχȣ̃ δὲ μετὰ παρατηρήσεως.

650. Μείζων φέρεσθαι] προκρίνεσθαι.

651. Διὰ στέρνων ἔχειν] ἀντὶ τȣ̃, ἐνθυμεῖσθαι.

Ib. Οὕτω γὰρ, ὦ] δημηγορία Κρέοντος καὶ παραίνεσις πρὸς τὸν υἱόν.

652. Γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν] τῆς πατρῴας γνώμης πάντα εἶναι δεύτερα. οἷον, χρὴ τὸν τὴν πατρῴαν πράττοντα γνώμην, περὶ τῶν ἄλλων ȣ̓δένα λόγον ἔχειν. ἀσφαλῶς δὲ προσέθηκε τὸ πάντα, μὴ ἄρα ἐκ τȣ̃ παιδὸς ὑπαντηθῇ, ὅτι πλὴν τῶν χρησίμων.

Ib. Πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι] ἤγȣν, κατὰ πάντα τῇ τȣ̃ πατρὸς ἀκολȣθεῖν γνώμῃ· ἐπεὶ δ' ὁ ἀκολȣθῶν ὄπισθεν ἵσταται, ὄπισθεν ἑστάναι τῆς πατρῴας γνώμης εἶπεν.

658. Πλὴν αὑτῷ πόνȣς] γράφεται πέδας· ἵν' ᾖ, ἐμπόδιον, δεσμȣ̀ς, κώλυμα τȣ̃ πράττειν ἃ βȣ́λεται.

662. Ψυχρὸν παραγκάλισμα] ἀηδὲς φίλημα, στέργηθρον, κοινώνημα, παρακοίμημα, περιπλοκή.

665. Πτύσας]

Ἀλλὰ πλύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες
Τὴν παῖδ' ἐν ἅδε τήνδε νυμφεύσειν τινί.
Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
Πόλεως ἀπισήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
Ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν ἐ καλαςήσω πόλει,
Ἀλλὰ κλενῶ. Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ φύσει
Ἄκοσμα, θρέψω κἄρλα τές γ' ἔξω γένες.
" Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅςις ἔς' ἀνὴρ
" Χρηςὸς, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν·
" Ὅςις δ' ὑπερβὰς, ἢ νόμες βιάζεται,
" Ἢ τἐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
" Οὐκ ἔς' ἐπαίνε τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
" Ἀλλ' ὃν πόλις ςήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
" Καὶ σμικρὰ κἠ δίκαια, κἠ τἀναντία."
Καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προσταλαμένον,
Μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραςάτην.
" Ἀναρχίας γὰρ μεῖζον ἐκ ἔςιν κακόν.
" Αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναςάτες
" Οἴκες τίθησιν· ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
" Τροπὰς καλαῤῥήγνυσι· τῶν δ' ὀρθωμένων

665. Πτύσας] ἐν ὀδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας.
673. Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν] εἰ ἔν τηροίην τὰ νόμιμα καὶ τὰ δίκαια ἐπὶ τῆς ἐμαυτοῦ πρώτως οἰκίας, τηροίην ἂν αὐτὰ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως.
675. Ὅςις δ' ὑπερβὰς] λείπει τὸ δίκαιον.
678. Ἀλλ' ὃν πόλις ςήσειε] καλαςήσειεν ἄρχοντα.
679. Καὶ τἀναντία] τὰ ἐναντία τῷ δικαίῳ δηλονότι.
680. Καὶ τοῦτον ἂν] τοῦτον τὸν τῷ βασιλεῖ πειθόμενον.
682. Ἐν χειμῶνι] τῆς μάχης δηλονότι.
684. Ἀναρχίας] ἀντὶ τοῦ, ἀπειθίας.
687. Τροπὰς καλαῤῥήγνυσιν] ἐκ γὰρ διαῤῥήξεως γραῖα τροπὴ γίνεται.
Ib. Τῶν δ' ὀρθωμένων] τῶν ἀρχομένων.

688. Σώζει-

"Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία."
Οὕτως ἀμυντέ' ἐςὶ τοῖς κοσμουμένοις,
Κοὔτοις γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
Κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.
ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
Λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
ΑΙΜ. "Πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας·
"Πάντων ὅσ' ἐςὶ χρημάτων ὑπέρτατον."
Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
Οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπιςαίμην λέγειν.
Γένοιτο μέν τ' ἂν χ' ἁτέρῳ, καλῶς ἔχον·
Σοὶ * δ' οὖν πέφυκα † πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
Λέγει τις ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
(Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ)
Λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων·
Ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
Τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
Κάκις' ἀπ' ἔργων εὐκλεεςάτων φθίνει.

* Ald. σοὶ. Turn. in marg. σὺ. † Turn. in marg πέφυκας.

688. Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ'] Ὅμηρος·
"Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέ-
"φανται."

690. Τοῖς κοσμουμένοις] τοῖς ἄρχουσιν. Ὅμηρος.
"Δῦω κοσμήτορε λαῶν."

693. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα] εἰ μὴ τῆς φρονήσεως ὑπὸ τοῦ γήρως σεσυλήμεθα, λέγειν φρονούντως δοκεῖς περὶ ὧν λέγεις· ὁ δὲ λόγος πάνυ πρεσβυτικῶς καὶ αἰδημόνως εἴρηται.

695. Πάτερ, θεοὶ φύουσιν] τοῦτο λέγει διότι προϊὼν μέλλει εἰπεῖν ὡς ἄνομον ἡγεῖται ἡ πόλις τὸ σὸν κατὰ τῆς παιδὸς θέσπισμα, ὡσανεὶ λέγων ὡς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν θεόθεν ἀνθρώποις, λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν.

697. Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις] ἐγὼ δ' οὐ δύναμαι ταῦτα ἀποδέξασθαι, ἐπειδὴ μὴ καλῶς ταῦτα λέγεις.

699. Γένοιτο μέν τ' ἂν] δυνατόν σε καὶ ἑτέρως μεταβουλεύσασθαι.

700. Σοὶ δ' οὖν πέφυκα] γράφεται, σὺ δ' οὖν πέφυκας.

702. Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα] τὸ σὸν ὄμμα (φησὶ) τοιοῦτόν ἐςιν, ὥςε μηδένα τῶν πολιτῶν ἀντικρύ σου λέγειν τοιαῦτα οἷς σὺ μὴ τέρψῃ. ἐμοὶ δὲ πάρεςιν ἀκούειν τῶν λάθρα κατὰ σοῦ λεγομένων.

703. Λόγοις τοιούτοις] λείπει τὸ χρῆσθαι.

708. Ἥτις

Ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
Πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
Εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
Οὐκ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
Ἐμοὶ δὲ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
"Τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
"Ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;"
Μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
Ὡς φῂς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
"Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
"Ἢ γλῶσσαν ἢν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν.
"Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
"Ἀλλ' ἄνδρα κἤν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
"Πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν."
Ὁρᾷς παραῤῥείθροισι * χειμάῤῥοις ὅσα
Δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται,
Τάδ' ἀντιτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται;
Αὕτως δὲ, ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς †, πόδα
Τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
Στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν, ναυτίλλεται.

* Turn. in marg. παρὰ ῥείθροισι. † Turn. in marg. ἐγκρατῆ.

708. Ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον] διὰ τούτων ὑπεραπολογεῖται τῆς κόρης, ὑπερευπρεπῶς τῇ πόλει περιθεὶς τὸν λόγον.

716. Ἢ τί πρὸς παίδων πατρὶ] ἤγουν, οὐδ' ὁ πατὴρ μείζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παίδων δέχεται, ἢ εὐτυχοῦντας τούτους ὁρᾷν. σύναπτε δὲ πρὸς τὸ εὐκλείας τὸ ἄγαλμα· ἵν' ᾖ εὐκλείας ἄγαλμα, ἤτοις εὔκλεια.

721. Διαπτυχθέντες] ἀνακαλυφθέντες· μετέβη δὲ ἀπὸ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ ὅστις, εἰς πληθυντικὸν, τὸ οὗτοι.

723. Καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν] μὴ αὐθάδη εἶναι, ἀντιτείνοντα τοῖς συμβουλεύουσι· τοῦτο δὲ παρὰ Σόλωνος·

"Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος."

726. Αὐτόπρεμνα] αὐτόῤῥιζα.

728. Ὑπείκει μηδὲν] ἤγουν, ὑποχαλᾷ, ἐνδίδωσι τῇ φορᾷ τοῦ πνεύματος. τὸ δ' ὑπτίοις λέγει, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, πρηνεῖς νεύοντες ἐλαύνουσιν, ἀνατραπείσης οὖν τῆς νεὼς, ἐξαίφνης ὕπτιοι γίνονται.

Ἀλλ' εἶκε, θυμῷ * κ' μεθάσασιν δίδου.
" Γνώμη γὰρ εἴτις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
" Πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ
" Φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέω·
" Εἰ δ' ἦν, (φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτη ῥέπειν)
" Καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν."
ΧΟΡ. Ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
Μαθεῖν, σέ τ' αὖ τόδ'· εὖ γὰρ εἰρῆσθαι δοκεῖ.
ΚΡΕ. Οἱ τηλικοίδε κ' διδαξόμεσθα δὴ
Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
ΑΙΜ. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.
ΚΡΕ. Ἔργον γάρ ἐσι τὸς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
ΑΙΜ. Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τὸς κακούς.
ΚΡΕ. Οὐχ ἥδε μὲν γὰρ † τῆδ' ἐπείληπται ‡ νόσῳ;
ΑΙΜ. Οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λεώς.
ΚΡΕ. Πόλις γὰρ ἡμῖν, ἃ 'ν με χρὴ τάσσειν, ἐρεῖ:
ΑΙΜ. Ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;

* Turn. in marg. Θυμῷ. † Ald. Οὐχ ἥδε γὰρ.
‡ Ald. τοιῷδ' ἐπείληπται.

732. Πρεσβεύειν] ὑπερέχειν. ἐγὼ (φησὶ) τοῦτο οἶμαι ὑπερέχειν τὸ τὸν ἄνθρωπον φῦναι πάντα ἐπισάμενον. Ἡσίοδος·

" Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα
" νοήσει."

Ib. Πρεσβεύειν πολὺ] τοῦτο ἀπὸ τῆ Ἡσιόδε παρῳδῆσαι, λέγοντος·

" Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα
" νοήσει."

καὶ τὰ ἑξῆς.

734. Εἰ δ' ἦν· (φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτη ῥέπειν)] εἰ δέ τις ἀνόητος εὑρεθῇ.

735. Καὶ τῶν λεγόντων εὖ] μὴ λάθῃς εἰς τὸ λεγόντων, ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μανθάνειν ἐστὶν ἡ γενικὴ· ὥσπερ γάρ φαμεν, ἥδε τῶν καλῶν μάθησις, ἅτω καὶ τοῦτο· ὁ γὰρ λέγων τι χρησὸν, ὅτος τὸ μανθάνειν οἷον γεννᾷ, καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις τότε καθίσαται.

740. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον] μηδὲν διδάσκε ὃ μὴ δίκαιόν ἐσι σοι μανθάνειν. ἢ, μηδὲν ἔσω ὃ μὴ δίκαιον.

742. Τὸς ἀκοσμοῦντας] ἀπειθοῦντας, καὶ ἄκοσμα διαπραττομένους.

745. Οὔ φησι Θήβης τῆσδε] ὐκ ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πάντες οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες. χαριέντως δὲ τὴν δίαιταν προσάπτει τῇ πόλει, τῶν μὴ δοκεῖν βούλεσθαι ἀναιρεῖν τὰ τῷ παιδὶ βεβουλευμένα.

746. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἃ 'ν με χρὴ] ἃ ἄν με χρὴ προσάσσειν τῇ πόλει, ἐκείνη μοι ἔχει κελεύειν;

747. Ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας] τὸ χ, ὅτι αὐξηθῶς προσηνέχθη τῷ παιδί.

749. Ἀνδρὸς

ΚΡΕ. Ἄλλῳ γὰρ ἢ ἐμοι χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
ΑΙΜ. Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
ΚΡΕ. Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
ΑΙΜ. Καλῶς· ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
ΚΡΕ. Ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ ξυμμαχεῖ.
ΑΙΜ. Εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
ΚΡΕ. Ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
ΑΙΜ. Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐκαμαρτάνονθ' ὁρῶ.
ΚΡΕ. Ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
ΑΙΜ. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
ΚΡΕ. Ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
ΑΙΜ. Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
ΚΡΕ. Ὁ γοῦν λόγος σοὶ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε;
ΑΙΜ. Καὶ σοῦ τε κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
ΚΡΕ. Ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
ΑΙΜ. Ἥδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα.
ΚΡΕ. Ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς;
ΑΙΜ. Τίς δ' ἔς' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
ΚΡΕ. Κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
ΑΙΜ. Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
ΚΡΕ. Γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

749. Ἀνδρὸς ἔσθ' ἑνὸς] δεῖ γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἄρχοντα, καὶ τοὺς πολλοὺς τὴν αὐτοῦ.

753. Εἴπερ γυνὴ σὺ] λείπει τυγχάνεις. πάλιν δὲ τὸ χ, διὰ τὸ αὐστηρόν.

754. Διὰ δίκης ἰὼν] δικασάμενος, δικαιολογούμενος, παῤῥησιαζόμενος.

757. Θεῶν πατῶν] ἤγουν, παραβαίνων. δεῖ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔννομον εἶναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.

758. Καὶ γυναικὸς ὕστερον] ἀντὶ τοῦ, ἡττηθὲν ὑπὸ γυναικός.

760. Ὁ γοῦν λόγος σοὶ] ἰστέον ὅτι τὸ γοῦν ἐνταῦθα δύναμιν ἔχει τοῦ γάρ. καὶ εὕροις ἂν πανταχῇ τῶν λογοποιῶν. εὕρηται δὲ καὶ τὸ γὲ μόνον, ἀντὶ τοῦ, γάρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ·

"Τοῖς μέν γε κάλλος οὐκ ἔπεστιν."

764. Ἐπεξέρχῃ θρασὺς] εἰπόντος τοῦ Αἵμονος δι' ἑαυτὸν, καὶ θανοῦσα ὀλεῖ τινὰ, Κρέων δι' ἑαυτὸν τοῦτ' ἐνόησε. δέον δ' εἰπεῖν θρασέως, θρασὺς εἶπε πρὸς τὸ ἐξέρχῃ.

765. Τίς δ' ἔς' ἀπειλὴ] ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη;

768. Μὴ κώτιλλέ με] ἤγουν, μὴ ἀπάτα με, ὦ ἀνδράποδον, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυσχεραίνειν τὴν πόλιν.

ΑΙΜ. Βȣ́λει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
ΚΡΕ. Ἀληθές· ἀλλ' ȣ̓, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι
Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
Ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
Παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
ΑΙΜ. Οὐ δῆτ' ἔμοιγε· τȣ̃το μὴ δόξῃς ποτέ.
Οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' ȣ̓δαμᾶ
Τȣ̓μὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν.
Ὡς τοῖς θέλȣσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
ΧΟΡ. Ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
Νȣ̃ς δ' ἐςὶ τηλικȣ̃τος ἀλγήσας, βαρύς.
ΚΡΕ. Δράτω· φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών.
Τάδ' ȣ̃ν κόρα ταδ' ȣ̓κ ἀπαλλάξει μόρȣ *.
ΧΟΡ. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;
ΚΡΕ. Οὐ τήν γε μὴ θιγȣ̃σαν· εὖ γὰρ ȣ̃ν λέγεις.
ΧΟΡ. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βȣλεύῃ κτανεῖν;
ΚΡΕ. Ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν ςίβος,

* Turn. in marg. μόρων.

772. Ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα] τὸ κατ' ὄμματα καὶ τὸ πλησία ἐκ παραλλήλȣ.

777. Ὡς τοῖς θέλȣσι τῶν φίλων μένῃς ξυνὼν] γράφεται καὶ μαίνῃ. Ὡς μαίνῃ (φησὶ) παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλȣσιν ὑπομεῖναι τὴν σὴν μανίαν.

Ib. Μαίνῃ ξυνὼν] ȣ̓́τω τὸ μαίνῃ συντάσσων λέγε, ὡς καὶ ἵνα μαίνῃ καὶ ὀργίζῃ τοῖς θέλȣσι τῶν φίλων. ἐγὼ δὲ ȣ̓χὶ θυμȣμένῳ πείσομαι.

779. Νȣ̃ς δ' ἐςὶ τηλικȣ̃τος] ἤτοι ὁ τῶν νέων, ἢ ὁ φρόνιμος. ὁ δὲ νȣ̃ς ὁ τηλικȣ̃τος, (φησὶ) βαρύτατός ἐςιν ἀλγήσας.

Ib. Ἀλγήσας, βαρὺς] τὸ ἐςὶ πρὸς τὸ βαρῶς συναπτέον, ȣ̓́τως· ὁ τηλικȣ̃τος δὲ καὶ ὁ νέος νȣ̃ς, ὁποῖος τȣ̃ Αἵμονος, ἀλγήσας καὶ λυπηθεὶς βαρύς ἐςιν.

782. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ] τὰς κόρας. δυϊκὸν γάρ ἐςι.

784. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε] ἀντὶ τȣ̃, αὐτήν.

785. Ἄγων ἔρημος] Ἔθος ἦν παλαιὸν, βȣλομένȣς καθειργνύναι τινὰ, ἀφοσιȣ̃σθαι καὶ βραχὺ τιθέναι τροφῆς. καὶ γὰρ ὑπενόȣν καθάρσιον τὸ τοιȣ̃τον εἶναι. τȣ̃το δ' ἐποίȣν ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν. τȣ̃το γὰρ ἀσεβές. σύντασσε δ' ȣ̓́τω, κρύψω αὐτὴν ζῶσαν ἐν καλώρυχι καὶ ὀρύγματι πετρώδει. ἤγȣν, πέτραν ὀρύξας ταύτην κατακρύψω, ἄγων καὶ φέρων ἔνθα ἂν ᾖ καὶ ὑπάρχῃ ὁδὸς ἔρημος βροτῶν, ἤγȣν, ἔνθα ȣ̓ διατρίβȣσιν ἄνθρωποι· προθεὶς καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς θεὶς τοσȣ̃τον μόνον τροφῆς, ὡς καὶ καθὰ ἄγος καὶ μίασμα, ἤγȣν, ὡς μισητῇ ἡμερινὴν αὐτῇ τροφὴν δȣ̀ς, ὅπως καὶ ἵν' ἐκφύγῃ ἡ πόλις πως καὶ κατὰ τινὰ τρόπον τὸ μίασμα καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ παρὰ πάντων μέμψιν, ὡς λιμοκτονήσασα αὐτὴν ἀπώλεσε.

787. Φορβῆς

Κρύψω πέλοδει ζῶσαν ἐν καλώρυχι,
Φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθεὶς,
Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.
Κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
Αἰτουμένη πᾶ, τεύξεται, τὸ μὴ θανεῖν· 790
Ἢ γνώσεται γῆν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
Πόνος περισσὸς ἐστι τἀν ἅιδᾳ σέβειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἔρως, ἀνίκαλε μάχαν,
Ἔρως, ὃς ἐν κλήμασι πίπλεις,
Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς 795
Νεάνιδος ἐννυχεύεις·
Φοιλᾶς δ' ὑπερπόντιος, ἔν
Τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
Φύξιμος ἐδείς, 800
Οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνεν.

787. Φορβῆς τοσοῦτον] ἔθος παλαιὸν, ὥστε τὸν βεβλόμενον καθειρχθῆναί τινὰ, ἀφοσιώσθαι βραχὺ τιθέντα τροφῆς· καὶ ὑπενόουν κάθαρσιν τὸ τοιοῦτο, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν· τοῦτο γὰρ ἀσεβές.

789. Ὃν μόνον σέβει θεῶν] διὰ τὸ προκρίναι τῆς ἰδίας σωτηρίας τὴν περὶ τὸν κατοιχόμενον δίκην.

790. Τὸ μὴ θανεῖν] τοῦτο περὶς τὸ αἰτουμένη συναπτέον, καὶ ἐ περὶς τὸ τεύξεται, ὅτως, κἀκεῖ τὸν ᾅδην ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτουμένη καὶ ζητοῦσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τούτου.

791, 792. Ὅτι πόνος περισσός ἐστι] πλῆρες ὀργῆς καὶ ἀβελίας ὁ λόγος, ὅτι καὶ εἰς θεὸς θρασύνεται.

793. Ἔρως, ἀνίκαλε μάχαν] λείπει ἡ Καλά. διὰ τὸν Αἵμονα τῷ ἔρωτος μέμνηται. πάλαι γὰρ ὠμονόει τῷ παῖδι, νῦν δὲ σχεδὸν πολέμιος γέγονε διὰ τὴν Ἀνιγόνην. Τὸ δὲ ἐρᾶν πλησίον, ἔχει καὶ ἡ παροιμία, Ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' ἡ.

794. Ὃς ἐν κλήμασι πίπλεις] ἐπεὶ καὶ κλήματα ἐρῶσι πολλοί.

796. Ἐννυχεύεις] διαληΐζεις.

797. Φοιλᾶς δ' ὑπερπόντιος] διότι καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ἐρᾷ. ἢ ὅτι καὶ τὰ πόρρω θηρεύει ὁ ἔρως, καὶ διὰ θαλάσσης ἄπεισι καὶ πανταχῆ, ὥστε τῇ ἔρωτος ἐπιλυχεῖν. ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν πόντῳ ἐρῶσιν.

798. Ἀγρονόμοις αὐλαῖς] ταῖς ἐπαύλεσιν.

802. Ὁ δ' ἔχων] τὸν ἔρωτα δηλονότι.

Ib. Ὁ δ' ἔχων, μέμηνεν] ἤγουν, τῇ καθεζηκότος ἐξίσταται, καὶ καλέχειν ἑαυτὸν ἐ δύναται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
Φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
Ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
Ἵμερος εὐλέκτρου
Νύμφας, τῶν μεγάλων
Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
Θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Νῦν δ' ἤδη 'γὼ κἀυτὸς θεσμῶν
Ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν
Δ' ὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον

803. Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους] σὺ καὶ δικαίους διαφθείρις, ὥστε τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους γίγνεσθαι, ὡς Ἡρακλῆς ἐνεχόμενος τῷ ἔρωτι τῆς Ἰόλης, τὰ ἐν Οἰχαλίᾳ ἔπραξεν, ἀφορμὴν τοῦ πολέμου μὴ ἔχων ἢ τὸν ἔρωτα μόνον.

Ib. Σὺ καὶ δικαίων] οἱ γὰρ σώφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτημάτων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἠρνήσαντο.

806. Ξύναιμον ἔχεις] ξυγγενές. ὅτι υἱοῦ πρὸς πατέρα γέγονε μάχη καὶ διαφορά.

807. Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων] ὅτι ὁρῶν τὴν παῖδα ὁ Αἵμων σπουδάζουσαν καὶ πάντα πράττουσαν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, ἥττων αὐτῆς γέγονε. νικᾷ οὖν, φησὶν, ὁ ἔρως τῆς νύμφης, ὅς ἐστι πάρεδρος τῶν μεγάλων θεσμῶν ἐν ἀρχαῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν ὅτι θαυμαστή τις ἐστὶν ἡ τοῦ ἱμέρου ἀρχὴ, καὶ ὥσπερ νομισθεῖσα ἄνωθεν. διὸ καὶ πάρεδρον αὐτὴν φησι τῶν θεσμῶν.

810. Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς] τινὲς πάρεδρος Δωρικῶς ἀναγινώσκουσι κατ' ἔλλειψιν τοῦ υ, ἵν' ᾖ, παρέδρους. λέγει δὲ τὸν Κρέοντα· νικᾷ δὲ ὁ φανερὸς ἵμερος τῶν βλεφάρων τῆς εὐλέκτρου νύμφης τὸν Κρέοντα, τὸν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν μεγάλων θεσμῶν.

Ib. Πάρεδρος] πάρεδρον λέγει τὸν ἔρωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς κατακρατοῦντα ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν θεῶν νόμιμα.

811. Ἄμαχος] πρὸς τὸ νικᾷ ἐστὶν ἡ κατασκευὴ, οὕτως· ἡ ἄμαχος γὰρ θεὸς Ἀφροδίτη ἐμπαίζει. Τοῦτ' ἔστιν, ἡ τοῦ γάμου τῆς Ἀντιγόνης ἐγγύησις οὕτω διακεῖσθαι παρασκευάζει τὸν Αἵμονα.

813, 814. Νῦν δ' ἤδη 'γὼ κἀυτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι] οἷον, δυνάμει παρακούομεν τοῦ ἄρχοντος, δακρύοντες τὴν Ἀντιγόνην ἣν αὐτὸς κατεδίκασε.

816. Παγκοίταν] εἰ μὲν τὸ παγκοίταν τὸν ᾅδην νοήσεις, ἀντὶ τοῦ, πάγκοινον εἴποις· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὃν ἀεὶ κοιτασθήσεται.

817. Τήνδ'

Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτεσαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται,
Τὰν νεάταν ὁδὸν
Στείχουσαν, νέαλον δὲ φέγγος
Λεύσσουσαν ἀελίῳ,
Κἄπ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει
Τὰν Ἀχέροντος
Ἀκλάν, ἄθ' ὑμεναίων
Ἔγκληρον, ἔτ' ἐπινυμφίδιός
Πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,
Ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Οὐκῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχε-
σ' ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων.
Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦ-
σ'· ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ
Θναλῶν αἴδαν καλαβήσῃ.

817. Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτεσαν] ἀνοίγεσαν. ἢ τρέχουσαν. καὶ πορευομένην.

818. Γᾶς πατρίας] πατρίας γράφε, μὴ πατρῴας, ὦ γὰρ ἁρμόζει τῷ μέλει ὕτως.

820. Ἔγκληρον] μέτοχον.

Ib. Ἐπινυμφίδιός] ὁ περίπων εἰς τὰς νυμφίους ἄδεσθαι.

829. Κλεινὴ] ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκεις.

830. Κεῦθος] ὄρυγμα, ἔνθα κρυβεῖσα εἰς ᾅδην ἀφίξῃ. ξένην λέγει τὴν Νιόβην, ἢ ἀντὶ τοῦ φίλην, ὡς δυσλύτου τῷ Ταντάλῳ. ἢ διὰ τὸ μὴ Ἑλληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ διὰ τὸ δυσιχῆ εἶναι καθάπερ αὐτή, φίλην ἑαυτῆς λέγει.

832. Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα] ὁ διὰ ξιφῶν τὸν μισθὸν τοῦ πλημμελήματος λαχοῦσα καὶ τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ μεῖ' ἐλευθερίας τεθνήξῃ, ἰδίῳ καὶ καινῷ νόμῳ περὶ τὸ τέλος χρησαμένη. οἷον, ὅτε νοσήσασα, ὅτε ἀναιρεθεῖσα ἐξελεύσει τοῦ βίου.

834. Θναλῶν αἴδαν] ἤτοι πρὸς τὸν τόπον τοῦ θανάτου· ἢ πρὸς τὴν προαίρεσιν τοῦ ἐπιχειρήματος· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἰδίοις αὐτῆς νόμοις χρησαμένη.

835. Ἤκουσε

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Ἤκουσα δὴ λυγρόλατον ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλᾳ, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
Πέτραία βλάσα δάμασεν· καί νιν
Ὄμβρῳ τακομέναν,
Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
Χιών τ' ἐδαμᾶ λείπει.
Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι πανκλαύτοις *
Δειράδας· ᾧ με δαίμων ὁ-
μοιόλατον καλευνάζει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής·
Ἡμεῖς δὲ, βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
Καίτοι γε φθιμένην, μέγ' ἀκοῦσαι

* Aldus, πανκλαύτοις.

835. Ἤκουσα δὴ λυγρόλατον] ἀντὶ τοῦ, λυγρόλατης. ἢ τὴν λυγρὰν ὑπομείναασαν. ἢ λυγρὴν, καθὸ τὴν λήθην ὑβρίσαι τετόλμηκε. τοῦτο δὲ ἔλαβε πρὸς τὸ ὅμοιον τῷ θανάτῳ, ὅτι ἀδὲ ἡ Νιόβη ὑπό τινος ἀνηρέθη.

836. Τὰν φρυγίαν ξέναν] τὴν Νιόβην.

837. Σιπύλῳ πρὸς] Σίπυλον ὄρος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἶναί φασιν· οἱ δὲ ἀναβέρω, ὃ νῦν Κυζηνὸς ὑγρομάζειαι, ἔνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαύσαν τὰς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λελιθῶσθαι καὶοικείρανλος αὐτήν.

838. Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς] ὁ μὴ εὐθὺς πεπερασμένος, ἀλλ' εἰλίπενης. πολὺς καὶ ἐπιμήκης. ἢ ὁ μὴ ἀναπείνων εἰς ὕψος, ἀλλ' αὐτῷ περιειλίμενος, καὶ ὀχεῖ ὑψηλός. ὁ δὲ νῦν ὢν ἐδάμασεν. ἡ πέτρας βλάσησις, ὡς κισσὸς περιβαλοῦσα αὐτήν. περιέφυσεν αὐτῷ (φησὶ) τῇ πέτρᾳ ὡς κισσὸς δένδρῳ.

839. Πέτραία βλάσα δάμασεν] ὅτι περιεκεκάλυπτο πανπαχῇ τῇ πέτρᾳ.

840. Ὄμβρῳ τακομέναν] ἤγουν, αὐτὴν τὴν Νιόβην τηκομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὥσπερ ὑπάρχει ἡ τῶν ἀνθρώπων φήμη, ἐδαμῶς λείπει ὄμβρος καὶ χιών. τοῦτ' ἔστι, λιθωθεῖσα, ὄμβρῳ, καὶ χιόνι χειμάζεται.

846. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής] παραμυθούμενος αὐτὴν, θεὸν φησι τὸν Νιόβην. ἦγεν, καθιερεῖν σέ χρὴ ὡς καὶ ἡ Νιόβη ἐκαρτέρησε, καίτοι θειοτέρου γένους τυγχάνουσα. Ταντάλου γὰρ ἦν τοῦ Διός.

1b. Θεογενὴς] Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατὴρ, ἐκ Διός.

848. Καίτοι φθιμένα] καὶ γὰρ φθιμένῳ παντὶ μακαριστὸν ἂν εἴη τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν τοῖς ἰσοθέοις. οἷον, μακάριος ἂν εἴη ὅστις τοῖς ἰσοθέοις ὁμοίως ἐτελεύτησεν.

851. Οἶμοι

Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν
Ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανεῖσαν. 850

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΝΤ. Οἴμοι, γελῶμαι· τί με πρὸς
Θεῶν παλῳὸν
Οὐκ ἐλομέναν ὑβρίζεις,
Ἀλλ' ἐπίφαυλον;
Ὦ πόλις, ὦ πόλεως 855
Πολυκλήμονες ἄνδρες·
Ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτε ἄλσος· ἔμπας
Ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικλῶμαι,
Οἵα φίλων ἄκλαυτος, οἷος * νόμοις 860
Πρὸς ἕρμα τυμβόχωσον ἔρ-
χομαι τάφε πολαινίε.
Ἰὼ δύσανος,
Οὔτ' ἐν βροτοῖς † ὕτ' ἐν νεκροῖσι
Μέτοικος, ἐ ζῶσιν, ἐ θανεῖσι. 865

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχαλον θράσος,

* Ald. οἵσισιν. † Ald. βρόλοῖσιν.

851. Οἴμοι, γελῶμαι] ὑφ' ὑμῶν γελῶμαι ὅτι θεοῖς ἴσον με λέγεῖε.

859. Ὦ πόλις, ἐπικλῶμαι] γράφεῖαι ἐπιῳδῶμαι.

860. Οἵα φίλων ἄκλαυτος] οἷον μὴ οἰκλειομένη παρὰ τῶν φίλων ἀπόλλυμαι.

Ib. Οἵα φίλων] ὁποία ἄκλαυτος τῶν φίλων, ἤγουν, μὴ θρήνε ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιωθεῖσα, ἐν οἵοις καὶ ὁποίοις νόμοις (ἐ γὰρ νενομοθέτηται ὅτωσὶ καλορύτλειν) ἔρχομαι πρὸς ἕρμα τυμβόχωσον τάφε πολαινίε καὶ προσφάτε, ἤγουν, πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν καλωρυγμένον τάφον, μέτοικος, ὅτ' ἐν βροτοῖς ζῶσιν, ὅτ' ἐν νεκροῖς θανεῖσι. τὸτ' ἐσιν, ὅτε πρὸς ζῶντας μεῖοικιζομένη, διὰ τὸ ὥσπερ νεκρὸς καλορύτλεσθαι, καὶ αὐτίκα τεθνήξεσθαι, ὅτε πρὸς νεκρὸς, διὰ τὸ ζῶσα καὶ θανεῖσα καλορύτλεσθαι. τὸ δὲ Ἰὼ δύσηνος, διὰ μέσε.

862. Τάφε πολαινίε] ἔςι μὲν προσφάτε. Θέλει δὲ εἰπεῖν καινῦ καὶ παρεξηλλαγμένε.

864. Οὔτ' ἐν βροτοῖσιν] ὅτε ἐν ζῶσι, διὰ τὸ εἶναι ἐν εἰρκτῇ· ὅτε ἐν θανεῖσι, διὰ τὸ ἔτι ἀναπνεῖν.

865. Οὐ ζῶσιν, ἐ θανεῖσιν] λείπει σύνοικος.

866. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχαλον θράσος] προβᾶσα ἐπὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἔσχαλον βάθρον μέτα

Ὑψηλὸν ἐς δίκας βάθρον
Προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολύ·
Πατρῷον ἐκτίνεις τίν' ἆθλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΝΤ. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας
Ἐμοὶ μερίμνας,
Πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον *,
Τοῦ τε πρόπαντος
Ἁμετέρου πότμου
Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
Ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
Ἄται, κοιμήματ' αὐτογένητα †
Ἁμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
Οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν.
Πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἁ-
δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.

* Turn. in marg. οἶκον. † Turn. αὐτογέννετα.

τὰ θράσους. βουλομένη τε ὅσιόν τι δρᾶν περὶ τὸν ἀδελφὸν, τὰ ἐναντία πέπονθας. ἔπεσες γὰρ εἰς τὸ κενοτάφιον. τὸ δὲ ἑξῆς, προβᾶσα ὑψηλὸν εἰς δίκας βάθρον, ἔπεσες ἐπ' ἔσχατον θράσους ἐν τῷ παρακοῦσαι τῶν τοῦ ἄρχοντος προσταγμάτων.

869. Πατρῷον δ' ἐκτίνεις] ἢ τὰ ἡμαρτημένα τῷ Οἰδίποδι, ἢ ὑπὲρ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος ταῦτα πάσχεις. αὐτὴ γὰρ τὰ δίκαια προέθου ποιεῖν.

872. Τριπόλιστον οἶκτον] γράφεται οἶκον. πολλάκις ἀναπεπολημένον. ἢ διάσημον, καὶ πανταχοῦ ἀκουόμενον, καὶ πολούμενον. ἢ τὸν πολλάκις ἐπελθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. λείπει δὲ τὸ εἰποῦσα.

873, 874. Τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου] καὶ τῆς προτέρας ἡμῶν δυστυχίας.

874. Ἁμετέρου πότμου] δέον εἰπεῖν, ἡμῖν τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, ἡμετέρου εἶπε πρὸς τὸ πότμου. ἢ οὕτως, ἔψαυσας τοῦ πρόπαντος καὶ ὅλου πότμου, τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις τοῖς ἡμετέροις, ἤγουν, τοῦ συγγενικοῦ.

875. Λαβδακίδαισιν] ἀντὶ τοῦ, Λαβδακιδῶν.

877. Κοιμήματ' αὐτογένητα] καὶ συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς. ἢ συγγενικαὶ, ἢ ὅτι ταύτῃ συνεκοιμήθη ἐξ ἧς γέγονε. τὸ δὲ ἑξῆς, κοιμήματα αὐτογένητα, κοιμήματα δυσμόρου μητρὸς, ἐμῷ πατρὶ αὐτογένητα. ὅτι ὁ αὐτὸς, πατὴρ ἅμα καὶ παῖς ἦν.

879. Οἵων ἐγώ ποθ'] λείπει γονέων.

880. Ἀραῖος] ἐπικατάρατος διὰ τὰ ἐκείνων ἁμαρτήματα.

881. Ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι] πρὸς τοὺς γονεῖς δηλονότι.

882. Δυσπότμων

Ἰὼ δυσπότμων
Κασίγνητε γάμων κυρήσας,
Θανὼν ἔτ' ἔσαν καληναρές με.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις· 885
Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
Παραβαλὸν ἐδαμῆ πέλει.
Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΑΝΤ. Ἀκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
Ταλαίφρων ἄγομαι 890
Τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν· ἐκέτι
Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
Θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ.
Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
Οὐδεὶς φίλων σενάζει. 895

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ Ἦρ' ἴσ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τῦ θανεῖν
Ὡς ἐδ' ἂν εἷς παύσαι' ἄν, εἰ χρεῖ' ἦ, λέγειν;

882, 883. Δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας] διὰ τὴν πρὸς Ἄδραστον ἐπιγαμίαν, ἥτις αἰτία τῦ πολέμυ καλεῖται.

885. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις] οἱ τῦ Χορῦ τὸ μὲν ἕρδον τῆς παιδὸς ἐπαινῦσιν, ἐ μὴν δὲ θαῤῥῦσιν ὡς καὶ τὴν γνώμην τῦ βασιλέως διελέγχειν ὡς μοχθηράν. φησὶν ἓν ὅτι πέπραχται μὲν δι' εὐσέβειαν τὸ ὑπὸ ταύτης· ᾧ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τότῳ ἐκ ἔστι παραβαλὼν ἡ ἀρχὴ, ὅ ἐστι, τὰ προσάγματα. παραβαίνυσι δὲ ὅσοι ἀρχόντων καταφρονῦσιν.

894. Πότμον ἀδάκρυτον] τὸ ἀδάκρυτον σαφηνισμός ἐστι τῦ, ἐδεὶς σενάζει. τὸ γὰρ παῤ ἐδενὸς σεναζόμενον, ἀδάκρυτόν ἐστιν.

896. Ἦρ' ἴσ' ἀοιδὰς καὶ γόους] πρὸς τὰς ὑπηκόυς τῦτο φησὶν ὁ Κρέων, ὀρθιζόμενος ὅτι μὴ θάπτον αὐτὴν ἀπήγαγον πρὸς εἰρκτήν. ὁ δὲ λόγος· ἆρα ἴσε, εἰ χρεῖ' ἦ λεγειν ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τῦ θανεῖν, ἐδέποτέ τις παύσαιτο; δεῖ ἂν ἐκ βίας ἕλκειν αὐτὴν

Ib. Ἦρ' ἴσ' ἀοιδὰς] ἆρα ἴσε καὶ γινώσκεσε ὡς καὶ ὅτι ἀδεὶς ἂν παύσαιτο, εἰ χρεῖα εἴη, ἤγυν, χρήσιμα αὐτῷ λέγειν πρὸ τῦ θανεῖν ἀοιδὰς καὶ γόυς; τῦτο δὲ λέγει ὀρθιζόμενος τοῖς ἄγυσιν Ἀνιγόνην, ὅτι εἴασαν αὐτὴν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχεσθαι, καὶ ἃ ταχέως ἤγαγον πρὸς ὅπερ καλεδικάσθη ὄρυμα.

Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
Τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ,
Μόνην ἀφῆτ' * ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύει † στέγῃ;
Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
Μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

ΑΝΤ. Ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
Οἴκησις ἀιείφρουρος ‡, οἷ πορεύομαι
Πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
Πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων,
Ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
Κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
Ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
Φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι,
Μῆτερ, φίλη δέ σοι, κασίγνητον κάρα.
Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
Ἔλουσα κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
Χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν

TURN. in marg. ALD. ἀφῆτ'. † ALD. τυμβεύει.
‡ ALD. TURN. ἀιείφρουρος.

900. Εἴτε χρὴ θανεῖν] εἰ χρῄζει καὶ θέλει θανεῖν. μετριάζειν δὲ προσποιεῖται τῇ κολάσει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην.

902. Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ] (τουτέστιν ἀκοινώνητοι) τοῦ φόνου τούτου, φησὶ διὰ τὸ μὴ χερσὶν αὐτὴν ἀνῃρηκέναι. Ἄλλως· τὸ κατὰ ταύτην τὴν κόρην ἁγνοὶ ἡμεῖς ἐσμὲν, καὶ οὐδὲν ἐναγὲς ἐπράξαμεν.

903. Τῆς ἄνω στερήσεται] ἤγουν, τοῦτο αὐτῇ ἔσται στέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τοὺς θανόντας· δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἄνω διαίτης στερήσεται, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ κόσμου στέρησις μετοικία ἐστὶ, μετοικίας εἶπεν. εἰ καὶ ἀγνοοῦντές τινες, τὸ μετοικίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς μεθ' ἡμῶν διατριβῆς λέγουσιν.

905. Οἴκησις ἀείφρουρος] τῷ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρουρὰν, ἀλλὰ διόλου.

907. Περσέφασσ' ὀλωλότων] Περσέφασσα ἡ Περσεφόνη, ἡ φερουσ' ἄτας καὶ βλάβας, ὥς φησι Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. Διπλασιάζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην.

908. Κάκιστα δὴ μακρῷ] ἀντὶ τοῦ, πολύ.

910. Ἐν ἐλπίσι τρέφω] εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέφω, ἀντὶ τοῦ, ἔχω λέγειν. ὁ δὲ νοῦς· Ἐλπίζω ἀποθανοῦσα πάντας ἕξειν φίλους.

912. Κασίγνητον κάρα] ὦ Ἐτεόκλεις. ἐξῆς γὰρ τοῦ Πολυνείκους μετὰ οἴκτου μνημονεύει.

917. Καίτοι

Δέμας περιςέλλουσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
Καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
Οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
Βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀνῃρόμην πόνον.
Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
Πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅςις ἂν βλαςοῖ ποτέ.
Τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
Καὶ δεινὰ τολμᾷν, ὦ κασίγνητον κάρα.
Καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν,
Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τοῦ γάμου
Μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
Αλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔχομαι κατασκαφάς.
Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
Τί χρή με τὴν δύςηνον εἰς θεοὺς ἔτι

917. Καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ] παρὰ τοῖς καλῶς φρονοῦσι δοκῶ σε τετιμηκέναι, ὥςε τοὺς συνετοὺς ἀποδέξασθαι τὰ ὑπ' ἐμοῦ εἰς σὲ γενόμενα.

Ib. Τοῖς φρονοῦσιν εὖ] πάντες γὰρ οἱ νουνεχεῖς καὶ τὰ πράγματα, ὡς δεῖ, διακρίνοντες, ἠγάσαντό με τῆς περί σε σπουδῆς. σύναπτε δὲ τὸ εὖ πρὸς τὸ ἐτίμησα.

920. Ανῃρόμην πόνον] ἀντὶ τοῦ, ὑπέςην.

921. Τίνος νόμου δὴ ταῦτα] ἀντὶ τοῦ, τίνος νομίσματος καὶ λοτισμοῦ.

Ib. Τίνος νόμου] ἤγουν, τίνι νόμῳ χαριζομένη καὶ ςέργουσα καὶ ἀποδεχομένη τοῦτον, λέγω ταῦτα;

926. Τοιῷδε μέντοι] τῷ τοιούτῳ νόμῳ ὃς ἀποδείκνυσι τὸ κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς δίκαιον ὑπερέχειν ἁπάντων, τιμήσασά σε, ἔδοξα τῷ Κρέοντι ἁμαρτάνειν, διὰ τὴν ἔνδειξιν τῆς βίας αὐτοῦ.

929. Καὶ νῦν ἄγει με] ἐμφαντικώτερον τὸ ἄγει· οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι ἐκέλευσέ με ἀχθῆναι, ἀλλ' αὐτὸς ἄγει.

934. Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων] ἐπεὶ τὰ τοῦ Κρέοντος θνητοῦ ὄντος παρέβη.

Βλέπειν; τίν' αὐδᾶν * ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
Ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
Παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδέ γ' ἔχουσι.
ΚΡΕ. Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
ΑΝΤ. Οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
Τοῦπος ἀφῖκται.
ΚΡΕ. Θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
Μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.
ΑΝΤ. Ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,
Καὶ θεοί πατρογενεῖς,
Ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω †.

* Turn. in marg. αὐδὰν. † Ald. Ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω.

936. Τίν' αὐδὰν συμμάχων] λείπει καλεῖν.

938. Τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ] εἰ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀρέσκει, παθόντες τὴν τιμωρίαν, γνοίημεν τὴν ἁμαρτίαν.

940. Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσιν] ἐπὶ τὸν Κρέοντα ἡ ἀναφορά.

941. Ἢ καὶ δρῶσιν ἐνδίκως] ἢ ἐκδίκως, ἤγουν, ἔξω τοῦ δικαίου.

942. Ἔτι τῶν αὐτῶν] ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ κινήματι ἔοικεν ἡ παῖς εἶναι· οἷον, οὐκ ἐνδεδωκεν ὀδυρομένη.

Ib. Ἔτι τῶν αὐτῶν] τὸ ἀνέμων πρὸς τὸ ψυχῆς σύναπτε, ἵν' ᾖ, ἔτι αὐτῇ αἱ αὐταὶ κινήσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπεροψίας τῆς ψυχῆς εἰσίν.

945. Κλαύμαθ' ὑπάρξει] ἀντὶ τοῦ, κλαύσονται οἱ ἄγοντες αὐτὴν ἐὰν ἔτι βραδύνωσι.

Ib. Βραδυτῆτος ὕπερ] διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμβραδύνειν.

946. Οἴμοι, θανάτου] ἀπειληθέντες ὑπὸ τοῦ Κρέοντος οἱ ὑπήκοοι ἄξουσέ με λοιπὸν ἐπὶ θάνατον.

948. Θαῤῥεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι] οὐ παραμυθοῦμαί σε θαῤῥεῖν, ὡς μὴ κεκυρωμένου σοι τοῦ ἀποθανεῖν. τοῦτο δέ φησιν ὡς οὐκ ἐνδιδοὺς, ἵνα μὴ ὑπονοήσῃ ἐκείνη μεταπεπεικέναι αὐτὸν δακρύουσα. ἢ ὁ Χορὸς λέγει, ὡς τοῦ Κρέοντος μὴ μεταπεισθέντος.

950. Ὦ γῆς Θήβης] λοιπὸν πρὸς βίαν αὐτὴν ἄγουσιν οἱ ὑπήκοοι, τὰ πρῶτα αὐτὴν ἐλεοῦντες καὶ αἰδούμενοι.

953. Οἱ

Λεύσσε[ι]ε Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
Τὴν βασιλίδα * μένην λοιπὴν,
Οἵα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἔτλα καὶ Δανάας ἐράνιον φῶς
Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
Αὐλαῖς· κρυπ[τ]ομένα δ' ἐν
Τυμβήρει θαλάμῳ κα[τ]εζεύχθη.
Καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
Καὶ Ζηνὸς ταμιεύε-
σκε γονὰς χρυσορρύτας·
Ἀλλ' ἃ μοιριδία τις δύναστις, δεινά·
Οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, ἔτ' Ἄρης,
Οὐ πύργος, ἐχ ἁλίκ[τ]υποι
Κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

* Aldus, βασιλίδα.

953. Οἱ κοιρανίδαι] κοίρανοι· τὲς ἀπὸ τῦ Κορῦ φησίν· εἰώθασι γὰρ ὁ μόνον τὲς βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τὲς ἐνδόξως τῶν πολιτῶν ἔτω καλεῖν· ἡ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἠθικῶς ἂν αὐτὸν εἰς συμμαχίαν προκαλυμένη. ἢ πρὸς τὲς πάλαι βασιλέας τὲς προγόνες αὐτῆς.

Ib. Οἱ κοιρανίδαι] ἦγεν, οἱ περὶχονλες τῶν Θηβαίων. ἢ κοιρανίδας λέγει τὲς προγόνες αὐτῆς.

954. Τὴν βασιλίδα] τὴν βασίλειαν.

956. Σεβίσασα] τιμήσασα.

957. Ἔτλα καὶ Δανάας] οἷον, ἡ Δανάη ἔτλη μὴ εἶναι ἐν φωτὶ, ἀλλ' ἐν σκότῳ. ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο.

Ib. Ἔτλα καὶ Δανάας] παραμυθέμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἀνιγόνην, εἰς παράδειγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ παῖ[ρ] Ἀκρίσιος, διότι ἐν πύργῳ ἔσα ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διὸς, χρυσῆ γενομένε καὶ πα[τ]αρρυέν[τ]ος ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τῆ τέγες, ὀργισθεὶς ἐν χαλκῷ κιβωλίῳ μετὰ τῆ παιδὸς ἐνέκλεισεν. ἔχι δὲ τὸ χαλκοδέτοις αὐλαῖς καὶ τὸ τυμβήρει θαλάμῳ, ταὐτόν.

959. Κρυπ[τ]ομένα δ' ἐν τυμβήρει] κα[τ]εκλείσθη ὑπὸ τὴν κιβωλόν. ἢ, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἱμαρμένης. ἢ, κα[τ]εζεύχθη συνελθῦσα τῷ Διΐ.

962. Ταμιεύεσκε] ἀντὶ τῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τῦ Διός. ὅ ἐστιν, ἔγκυος ἦν.

964. Μοιριδία] εἱμαρμένη.

965. Οὔτ' ἄν νιν] αὐτὴν τὴν μοῖραν.

Ib. Ὄμβρος, ἔτ' Ἄρης] Ἄρης νῦν ὁ πόλεμος· καὶ γὰρ ὕπος καὶ μοῖραν ἐγείρεται. βυλεῖαι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἄτε τὰ ἐν ἀρανῷ, ἄτε τὰ ἐν τῇ γῇ, ἄτε τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πρατιόμενα, παρὰ μοῖραν γίγνεται.

968. Ζεύχθη

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ζεύχθη δ' ὀξυχόλως * παῖς ὁ Δρύαντος,
Ἠδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίοις
Ὀργαῖς ἐκ Διονύσου,
Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει
Ἄνθηρόν τε μένος· κεῖ-
νος ἐπέγνω μανίας
Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις·
Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
Γυναῖκας, Εὔιόν τε πῦρ,
Φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Παρὰ δὲ Κυανέων πετρῶν †,
Διδύμας ἁλός τ', ἀκταὶ Βοσπόριαι,

* Ald. Turn. in textu, ὀξυχόλως. Turn. in marg. ὀξυχόλῳ
† Ald. πελαγέων πετρῶν.

968. Ζεύχθη δ' ὀξυχόλῳ] τὸ ἑξῆς, ζεύχθη πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ· μὴ οὕτω δὲ αὐτὸ λάβωμεν, ὅτι καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσεβὴς οὖσα πέπονθεν ὅπερ ὁ ἀσεβὴς Λυκοῦργος. ἀλλ' ἁπλῶς τῇ παραθέσει τῶν ὁμοίων δυστυχιῶν παραμυθεῖται τὴν κόρην· τὸν δεσμὸν δὲ τῆς ἀμπέλου πετρώδη εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἰσχυρόν.

969. Κερτομίοις ὀργαῖς] διὰ τὰς κερτομίους ὀργάς.

971. Πετρώδει] τῷ στερεῷ δεσμῷ τῆς ἀμπέλου.

972. Οὕτω τὰς μανίας δεινὸν] οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. μένος γὰρ ἡ ὀργή. ἀνθηρὸν δὲ, τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀνθοῦν ἐν κακοῖς.

Ib. Δεινὸν ἀποστάζει] ἀντὶ τοῦ, πολύ.

973. Κεῖνος ἐπέγνω] τὸ ἑξῆς, κεῖνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίοις γλῶσσαν μανίαις ψαύων.

974. Ἐπέγνω μανίας] ἐπέγνω τὰς οἰκείας μανίας, ὡς εἰς κακὸν αὐτῷ ἐτελεύτησαν. λέγει ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς.

976. Ἐνθέους] τὰς θεολήπτους βάκχας.

977. Εὔιόν τε πῦρ] τὸ ὑπὸ τῶν βακχῶν αἰρόμενον ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς δαδουχίαις.

978. Φιλαύλους ἐρεθίζε Μούσας] κακολογῶν αὐτὰς ἠρεθίζε καθ' αὑτοῦ. λέγει οὖν, ἐτάρασσε καὶ ἐσκόρπιζε τὰς τῶν αὐλῶν ᾠδάς. ἢ οὕτως, τὰς Μούσας τὰς περὶ τὸν Διόνυσον ἐχλεύαζε. τουτέστι, τοὺς ὕμνους, ἢ τοὺς λόγους. τινὲς δέ φασιν ὅτι καὶ τὰς Μούσας ὕβρισε.

979. Παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων] ἀντὶ τοῦ, παρὰ δὲ τοῖς Κυανέοις πελάγεσι τῆς διδύμης θαλάττης, γέγονεν ἐμφύλια κακὰ περὶ τοὺς Φινείδας. Κυανέοις δε πελάγεσιν εἶπε, τοῖς ὑπὸ τῶν Κυανέων πετρῶν περιεχομένοις.

980. Διδύμης ἁλός] ἢ διὰ τὸ διαχωρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὸ συνιέναι αὐτὰς καὶ ἑνοῦσθαι, διδύμους φησίν.

Ib. Ἀκταὶ Βοσπόριαι] αἱ ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου τοῦ πελάγους περιεχόμεναι.

981. Ἠδ'

Ἰὼ ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσὸς,
Ἵν' ἀγχίπολις * Ἄρης,
Δισσοῖσι Φινείδαις
Εἶδεν ἀραὸν ἕλκος
Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος, 985
Ἀλαὸν ἀλάξορος † ὀμμάτων
Κύκλοις ἀραχθὲν ‡ ἐγχέων,
Ἀλλ' ὑφ' αἱμαληραῖς χερσί ‖
Τε καὶ κερκίδων ἀκμαῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ε.

Καλὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι 990
Μελέαν πάθαν κλαῖον μαλρὸς, ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν· ὦ

* Ald. ἀγκίπολις. † Ald. ἀλαζόροισιν. ‡ Ald. ἐκ.
‖ Ald. χείρεσσι.

981. Ἠδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσὸς] ὁ Θρᾳκικὸς Σαλμυδησσός. πέλαγος δὲ ἐςι δυσχείμερον περὶ Θρᾴκην. Αἰσχύλος.

"Σαλμυδησσία γνάθος, ἐχθρόξενος ναύτῃσι, πόντου μητρυιὰ νεῶν."

982. Ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης] παρὰ γὰρ Θρᾳξὶ τιμᾶται ὁ Ἄρης. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς, Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρην μέτα Φηρήσσεσκον· τὸ δὲ ἵνα τοῖς ἄνω συνάπτεται, ἵνα ἀκλαὶ Βοσπόριαι· καὶ ὠδὲν λείπει· ὅσοι δὲ γράφουσιν οὗ Ἄρης, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα.

983. Δισσοῖσι Φινείδαις] τῶν δισσῶν Φινειδῶν, Πλῆξίππου καὶ Πανδίονος. ἢ Γηρύμβα καὶ Ἀσπόνδου.

985. Τυφλωθὲν] τὸ ἐξῆς, τυφλωθὲν ὀμμάτων κύκλος.

986. Ἀλαζόροισι] τοῖς ἄλαζα πεποιηθόσιν, ἢ τοῖς δυσχερέσι κύκλοις τῶν ὀμμάτων.

987. Ἀραχθὲν ἐγχέων] ἀντὶ τοῦ τυφλωθέν. ἀραχθὲν αἱμαληραῖς χείρεσσιν ὑπ' ἐγχέων καὶ κερκίδων ἀκμαῖς, τυθεῖσι, γυναικείαις.

990, 991. Μέλεοι μελέαν πάθαν] ὅτι τελευτήσασα ἀφῆκεν αὐτὸς ὑπὸ μητρυιᾶν· ἢ, ἅπ αὐτὴ ἐξεδύφλωσεν.

992. Ἀνύμφευτον γονὰν] κακόνυμφον γονήν. ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευθεῖσα, δυσχεῖς αὐτὴς ἔτεκεν. ἢ, τὴν ἀνύμφευτον ἑαυτῷ κοινωνίαν οἷον, τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἄπειροι ὄντες.

Ib. 993. Ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων] Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἁρπάσας Ὠρείθυιαν τὴν Ἐρεχθέως· ἐξ ἧς ἔσχε Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ Κλεοπάτραν. ταύτην ὁ Φινεὺς ἔγημεν. ἐξ ἧς αὐτῷ δύο παῖδες ἐγένοντο, Πλήξιππος καὶ Πανδίων· καλὰ δέ τινες Γηρύμβας καὶ Ἄσπονδος· μᾶλλα δὲ τὸν Κλεοπάτρας Θάναλον, ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου. καλὰ δέ τινες, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφήν· (ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανισταῖς) ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τὰς τῆς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξεν. ὡς δέ τινες φασὶν, ὅτι καλεψεύσαλο αὐτῶν, ἅτε δὴ πειρασάμενον αὐτὴν. ἐφ' οἷς ἀπαληθεὶς ὁ Φινεὺς ἀμφοῖν τυφλοῖ. ταῦτα δὲ ἱςορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ ἱςοροῦσιν ὅτι περιῶσαν τὴν Κλεοπάτραν

Δὲ, σπέρμα μὲν * ἀρχαιογόνων
Ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν,
Τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
Τράφη θυέλλῃσιν ἐν πατρῴαις
Βορέας ἅμιππος, ὀρθόποδος
Ὑπὲρ πάγυ θέων ἡ παῖς.
Ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ μοῖραι
Μακραίωνες ἔσχον παῖ †.

ΕΠΩΔΟΣ.

ΤΕΙ. Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
Δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητῦ πέλει.
ΚΡΕ. Τί δ' ἔςιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
ΤΕΙ. Ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθῦ.
ΚΡΕ. Οὔκυν πάρος γε σῆς ἀπεςάτυν φρενός;
ΤΕΙ. Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν.
ΚΡΕ. Ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
ΤΕΙ. Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυρῦ τύχης.

* Turn. Δὲ, σπέρμ' ἀρχαιογόνων. † Ald. ὦ παῖ.

Κλεοπάτραν ὁ Φινεὺς ἐκβέβληκε, καὶ τὴν Ἰδαίαν ἐπέγημεν· ἡ δὲ, ὀργισθεῖσα τὺς ἑαυτῆς ἐτύφλωσε παῖδας.

Ib. Ἀνύμφευτον] ἤγυν, κακονύμφευτον μητρὸς γέννημα ὑπάρξαντες. δέον δ' εἰπεῖν ἀνυμφεύτυ μητρὸς, ἀνύμφευτον πρὸς τὸ γονὰν εἶπεν.

997. Ἅμιππος] ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυναμένη τρέχειν. εἰ δὲ γράφεται ἁμίπποις, πρὸς τὸ θυέλλαις, τράφη θυέλλησιν ἁμίπποις, ταῖς ἐξισυμέναις ἵπποις· ὡς καὶ Ὅμηρος·

——"Θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι."

999. Ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ] ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς Βορέυ τῆς ἐξ Ἐρεχθειδῶν γεγονυίας, ἐνέσκηψαν αἱ πολυχρόνιοι μοῖραι, καὶ μεγάλα δυςυχῆσαι αὐτὴν πεποιήκασιν. ἢ, μεγάλαι δυςυχίαι καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ Κλεοπάτρᾳ ἦλθον.

1000. Μακραίωνες] ἀθάνατοι καὶ πολυχρόνιοι.

Ib. Ἔσχον] ἐπέσχον, ἐπετέθησαν, ἐπεβάρησαν.

1001. Θήβης ἄνακτες] καὶ νῦν ἄνακτάς φησι τὺς ἀπὸ τῦ Χορῦ ἐντίμυς.

Ib. Θήβης ἄνακτες] ἄφιξις Τειρεσίυ μέλλοντος εἰπεῖν τὰ συμβησόμενα.

1003. Ἐκ προηγητῦ πέλει] ἡ ὁδὸς τῦ τυφλῦ μετ' ἄλλυ ἐςίν.

1006. Οὔκυν πάρος γε] οἷον, ὐδὲ τὴν ἀρχὴν τῆς σῆς κατωλιγώρυν μαντείας.

ΚΡΕ. Τί δ' ἔςιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίττω ςόμα.
ΤΕΙ. Γνώσῃ, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον ὀρνιθοσκόπον
Ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνῦ λιμὴν,
Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων κακῷ
Κλάζοντας οἴςρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς.
Ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
Εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην,
Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιςος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
Κᾄτυφε, κἀνέπτυε· καὶ μετάρσιοι
Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
Τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,

1010. Τὸ σὸν φρίσσω ςόμα] ἀντὶ τοῦ, τὸν σὸν λόγον.

1012. Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον] θῶκος, τόπος οὕτω καλούμενος.

Ib. Εἰς γὰρ παλαιὸν] διήγησις τίνα ἦν ἃ εἶδε μαντευόμενος.

1013. Οἰωνῦ λιμὴν] λιμὴν, ὅρμος καὶ ἕδρα, ὅπου πάντα τὰ ὄρνεα προσέρχονται.

Ib. Οἰωνῦ λιμὴν] ἤγουν, συναγωγή. ἐκεῖ γὰρ συνάγων τοὺς ὄρνιθας, ὅταν τι βούλωμαι μαντεύσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πτῆσιν καὶ τὰς φωνάς.

1014. Κακῷ κλάζοντας] λείπει ἐπὶ, ἵνα ᾖ ἐπὶ κακῷ.

1015. Βεβαρβαρωμένῳ] ἑρμηνευθῆναι μὴ δυναμένῳ, ἀλλὰ ἀσαφεῖ.

Ib. Κλάζοντας οἴςρῳ] δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ὀρνίθων, κλάζοντας εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, ἀντὶ τοῦ, ὄρνιθας· οἱ δὲ λέγοντες τὸ κλάζοντας πρὸς τὸ ἔγνων, ψυχροί τινές εἰσιν.

1016. Ἐν χηλαῖσιν] ἀντὶ τοῦ, τοῖς ὄνυξι.

Ib. Φοναῖς] ταῖς αἱματικαῖς.

1018. Ἐμπύρων ἐγευόμην] ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας.

1021. Μυδῶσα] δίυγρος οὖσα ἡ καῦσις. κηκὶς δὲ, ἡ ἀνάδοσις ἐνταῦθα· κυρίως δὴ, ἡ λιγνὺς τοῦ καπνοῦ ἡ ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένη.

1022. Κᾄτυφε] καὶ ἔτυφε. τύφειν ἐςὶ τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν. Ἀνέπτυε δὲ ἀνέβαλε τὰ μηρία ἐκ τοῦ λίπους.

Ib. Μηρίων] ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύςιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. δεον δ' εἰπεῖν μεταρσίως καὶ καταῤῥυείσης τῆς πιμελῆς, μετάρσιοι εἶπε πρὸς τὸ χολαὶ, καὶ καταῤῥυεῖς πρὸς τὸ μηροί.

1023, 1024. Καταῤῥυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς] καταῤῥεόμενοι, καθυγραινόμενοι, ἐκ τοῦ λίπους τῆς καλυπτούσης πιμελῆς ἐξεπιπτον.

1025. Τοιαῦτα παιδὸς] τοῦ ὁδηγοῦντος δηλονότι.

Φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
Ἐμοὶ γὰρ ὅτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
Καὶ ταῦτα, τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐσχάραι τε παντελεῖς,
Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς,
Τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
Κᾆτ' οὐ δέχονται θυςάδας λιτὰς ἔτι
Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς,
Ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
Ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον· "ἀνθρώποισι γὰρ
"Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐςι τοὐξαμαρτάνειν·
"Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ κεῖνος οὐκέτ' ἔς' ἀνὴρ
"Ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅςις ἐς κακὸν
"Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
"Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει."
Ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;

1026. Φθίνοντ'] ἢ φθοροποιὰ, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἀσήμως φθειρόμενα.

Ib. Ὀργίων] εἰκότως εἶπε τὸ ὀργίων. ὥσπερ γὰρ τὰ μυςήρια οὐδεὶς εἶδεν εἰ μὴ οἱ πεπειραμένοι, οὕτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντεις μόνοι γινώσκοντες τοῖς ἄλλοις διασαφοῦσιν.

1029. Ἐσχάραι] αἱ ἐςίαι.

Ib. Παντελεῖς] αἱ τὰ τελεια τῶν ἱερείων δεχόμεναι, ἢ ὅλαι, ἢ δι' ὧν πάντα τελειοῦται.

Ib. Ἐσχάραι τε] ἢ πρὸς τὸ παντελεῖς ὑποςικτέον, οὕτω, καὶ αἱ ἐσχάραι αἱ παντελεῖς, ἔγουν, ἐν αἷς πᾶσαι αἱ θυσίαι τελοῦνται· ἢ πρὸς τὸ πλήρεις, οὕτως, οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ αἱ ἐσχάραι πλήρεις καὶ πεπληρωμέναι εἰσὶ, παντελεῖς καὶ τέλειαι, τοῦ γόνου καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδίποδος τοῦ πεπτωκότος καὶ πεσόντος δυσμόρου καὶ ἀθλίου. τὸ δ' ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς, ἑρμηνεία ἐςὶ τοῦ πῶς εἰσὶ πλήρεις.

1030. Πλήρης ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς] ἀντὶ τοῦ, οἱ κύνες καὶ οἱ ὄρνιθες διασπάσαντες τὸ τοῦ Πολυνείκους σῶμα, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἐκόμισαν, καὶ οὕτως ἐμόλυναν ἅπαντας.

1032. Θυςάδας λιτὰς] τὰς διὰ θυσιῶν γιγνομένας λιτάς.

1034. Ἀποῤῥοιβδεῖ] ἀπηγεῖ. ἀφίησιν.

1035. Ἀνδροφθόρου βεβρῶτες] ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ ἐπὶ τὸ πληθυντικὸν μετέβη.

1038. Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ] γνωμικόν.

1040. Ἀκεῖται] ἰᾶται. θεραπεύει.

Ib. Ἀκίνητος] ἀμετάθετος.

1041. Αὐθαδία τοι] διὰ τὴν αὐθάδειαν εἰς σκαιότητα πίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι.

1043. Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ'] καὶ Ὅμηρος· "Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων."

1044. Τὸ

Εὖ σοὶ φρονήσας, εὖ λέγω· " τὸ μανθάνειν
" Δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει *. 1045
ΚΡΕ. Ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοπῦ,
Τοξεύεῖ' ἀνδρὸς τῆδε, κἀδὲ μαντικῆς
Ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶνδ' ὑπαὶ γένυς·
Ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρβισμαι πάλαι.
Κερδαίνεῖ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σάρδεων 1050
Ἤλεκτρον, εἰ βέλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
Χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε.
Οὔδ' εἰ θέλεσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
Φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
Οὐδ' ὡς μίασμα τῆτο μὴ τρέσας ἐγὼ, 1055
Θάπτειν παρήσω κεῖνον· " εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
" Θεὸς μιαίνειν ἔτις ἀνθρώπων σθένει.
" Πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
" Χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ, πῶμα' αἴσχρ', ὅταν λόγος

* Turn. in marg. φέρει.

1044. Τὸ μανθάνειν] γνωμικόν.

1046. Ὦ πρέσβυ] ὅτι βαρέως Κρέων τῶ μαντεύεσθαι δεχόμενος λόγον, δεινῶς καὶ αὐτὸ φέρει.

1047. Τυξεύεῖ' ἀνδρὸς τῆδε] ἤγουν, ἀποπειρᾶσθέ μου ὡς τοξόται σκοπῦ.

Ib. Ἀνδρὸς τῆδε] ἀντὶ τῦ, ἐμοῦ.

Ib. Ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι] ὑφ' ὑμῶν τῶν μάντεων καὶ τῶν συγγενῶν.

Ib. Τοξεύεῖ' ἀνδρὸς τῆδε] μὴ λάβῃς εἰς τὸ τῦδε ἔξωθεν ἐπὶ τὴ καλὰ, ἀλλ' ἐςὶν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ σκοπῦ, τὸ δὲ σκοπῦ πρὸς τὸ τοξόται· οἱ γὰρ τοξόται, σκοπῦ τοξόται εἰσίν. Ὦ πρέσβυ, πάντες ὡς τοξόται σκοπῦ τῆδε τῦ ἀνδρὸς, τῦτ' ἔςιν, ὥσπερ σκοπὸν ποιησάμενοί με, τοξεύετε.

1049. Ἐξημπόλημαι] ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμένος. καὶ Ὅμηρος·

" οὔτε πωλητὸς ἐὼν οὔτε ἀνητός. "

Ib. Κἀκπεφόρβισμαι] προδέδομαι. φόρβις γεγένημαι. ἐποιήσανλό με φόρβιον. ὑποπέπραμαι. πεπραμάτευμαι.

1050. Τὸν πρὸ Σάρδεων Ἤλεκτρον] Σάρδις πόλις Λυδίας, παρακειμένη τῷ χρυσοφόρῳ Πακτωλῷ. ἀντὶ τῦ, εἴτι βέλεσθε εἰς χρήματα νεῦον, δέχεσθε. τὸν γὰρ Πολυνείκη ὁ Θάψελε.

Ib. Πρὸ Σάρδεων] ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον τῶν Σάρδεων ὁ Πακτωλὸς ἐςὶ πολλαὶς ψήγμαῖα χρυσῦ τοῖς ἐκεῖ χορηγῶν. καλεῖ γῦν τὸν χρυσὸν Ἤλεκτρον, διὰ τὸ καθαρόν. τοιῦτος γὰρ ὁ Ἤλεκτρος. ἔςι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ τόπος χρυσῦ ψήγμαῖα ἔχων, ὃν ἀνορύτλουσι θηρία τινὰ, μύρμηκες καλέμενα, πλεροῖς χρώμενα, ἀφ' ὧν οἱ Ἰνδοὶ μηχαναῖς τισι λαμβάνουσι τὸν χρυσόν.

1057. Θεὸς μιαίνειν ἔτις ἀνθρώπων σθένει.] ἀμάρτυρον γὰρ τὸ θεῖον.

1058. Πίπτουσι δ'] γνωμικόν.

"Αἰσχρὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν."
ΤΕΙ. Φεῦ.
Ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἆρα φράζεται;
ΚΡΕ. Τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
ΤΕΙ. "Ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;"
ΚΡΕ. Ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.
ΤΕΙ. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
ΚΡΕ. Οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
ΤΕΙ. Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
ΚΡΕ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
ΤΕΙ. Τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
ΚΡΕ. Ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἃ ἂν λέγῃς, λέγων;
ΤΕΙ. Οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήν δ' ἔχεις σώσας πόλιν.
ΚΡΕ. Σοφὸς σὺ μάντις· ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
ΤΕΙ. Ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
ΚΡΕ. Κίνει· μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
ΤΕΙ. Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος,
ΚΡΕ. Ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
ΤΕΙ. Ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι, μὴ πολλοὺς ἔτι
Τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
Ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα

1061. Φεῦ] τὸ σχῆμα δικανικόν.

1066. Τῆς νόσου πλήρης ἔφυς] ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀβουλίας.

1067. Ἀντειπεῖν] ὥσπερ τὸ λέγω, μόνον πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ τοῦ κακῶς συντεθὲν, αἰτιατικῇ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀντεῖπε, καὶ τὸ κακῶς ἀντεῖπε. τὸ μὲν δοτικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀντεῖπεν, αἰτιατικῇ.

1071. Ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας] οἶσθα (φησὶ) βασιλέας ὑβρίζων;

Ib. Ἆρ' οἶσθα] ἆρα γινώσκεις λέγων ἡμᾶς ὄντας ταγοὺς, ἐκεῖνα ἃ λέγεις; τοῦτ' ἔστιν, ἆρα γινώσκεις οὐ τοὺς τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βασιλεῖς;

1074. Ὄρσεις με τἀκίνητα] τὰ ἄῤῥητά με δημοσιεύειν ἀνακινεῖς.

Ib. Τἀκίνητα] τἀκίνητα χρὴ γράφειν, ἵνα εἴη μακρὸν τὸ α ὡς ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται.

1076. Οὕτω γὰρ ἤδη] οὕτω νομίζεις, ὅτι ἐπὶ κέρδεσι λέγω.

1077. Ὡς μὴ 'μπολήσων] μὴ ἐξαπατήσων.

1078. Ἀλλ' εὖ γέ τοι] προαγόρευσις ὧν μέλλει παθεῖν Κρέων.

1079. Τροχοὺς ἁμιλλητῆρας] ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιϊόντας· λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας. Περιστρέφοντος γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἥλιον, ἀεὶ ἡμέρα καὶ νὺξ γίνεται.

1082. Ἔχει

Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀνίδρις ἔσῃ.
Ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ καθώκισας·
Ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' οὖ θεῶν
Ἄμοιρον, ἀκλέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
Ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν, οὔτε τοῖς ἄνω
Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
Τούτων σε λωβῆτῆρες ὑστεροφθόροι
Λοχῶσιν ἄδε, καὶ θεῶν Ἐρινύες,
Ἐν τοισίν αὐτοῖς τοῖσδε λῃφθῆναι κακοῖς.
Καὶ ταῦθ' ὁρήσον εἰ καθηρπασμένος
Λέγω· φανεῖ χὰρ ὀ μακρᾷ χρόνῳ τριβή,
Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα·
Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συλαράσσονται πόλεις,
Ὅσων σπαράγματ' ἡ κύνες καθήγνισαν,
Ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς; φέρων
Ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστίοῦχον ἐς πόλιν.
Τοιαῦτά σε (λυπεῖς γὰρ) ὥσε τοξότης

1082. Ἔχεις βαλὼν] ἀντὶ τοῦ, ἔβαλες.
1083. Ψυχὴν τ' ἀτίμως] τὴν τῆς Ἀντιγόνης.
Ib. Ψυχὴν τ' ἀτίμως] τὸ ψυχὴν, καὶ πρὸς τὸ βαλὼν, καὶ πρὸς τὸ καθώκισας, λάμβανε κατὰ συνεκδοχήν.
1086. Ἀνόσιος] νῦν τὴν μὴ τυχοῦσαν τῶν ὁσίων λέγει.
Ib. Ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν] ἐξουσία δέδοται· λέγει δὲ τῶν νεκρῶν. ἐκ σοῦ δὲ βιάζονται καὶ οἱ ἄνω θεοὶ ἔχειν αὐτὸν ἄνω ἀταφον.
1088. Ὑστεροφθόροι] αἱ ὕστερον μέλλουσαι φλάψαι. Καὶ τὸ λοχῶσι γὰρ, τὴν ἀ παραχρῆμα, ἀλλὰ τὴν ἐς ὕστερον ἀποβησομένην τιμωρίαν δηλοῖ. Τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ ἔταξεν, ὡς καὶ τὸ σωτῆρι ψυχῇ.
1091. Καθηρπασμένος] ἀρπάζω πεῖσθαι.
1092. Φανεῖ] δείξει.
Ib. Χρόνῳ τριβὴ] ἀντὶ τοῦ, ἀναβολή.
1093. Ἀνδρῶν, γυναικῶν] λείπει ὁ καὶ, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
1094. Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι] ἡ Θηβαίοις ἐχθραὶ, ἢ τοῖς Θεοῖς· αἱ πόλεις δὲ (φησὶν) ὧν ἄρχεις ἐπαναστήσονταί σοι.
1095. Καθήγνισαν] μετὰ ἀγνείας ἐνήρισαν.
1097. Ἑστιοῦχον ἐς πόλιν] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὴν ἑστίαν τῆς πόλεως. ἑστιοῦχον δὲ τὴν ἔχουσαν ἑστίαν καὶ βώμους.
1098. Τοιαῦτά σε (λυπεῖς γὰρ)] τοιαῦτα καλὰ τῆς καρδίας σὺ τοξευμάτα ἀφῆκα μετὰ θυμοῦ. ἢ, τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σου, λείπει δὲ ἡ καλα.
Ib. Τοξότης] τοῦτο λέγει διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ ὃν ἄνωθεν ἔφη, πάντες ὥσπερ τοξόται σκοπῷ τοξεύει· ἀνδρὸς τοῦδε· διὸ προσέθηκε καὶ τὸ βέβαια, δεικνὺς ἐνθεῦθεν, ὅτι ἃ σὺ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι κενὰς χάριν, ψευδᾶς λογίζῃ.

1100. Τῶν

Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
Βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμῇ.
Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
Τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
Καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
Τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει.
ΧΟΡ. Ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας·
Ἐπιςάμεσθα δ', ἐξότου λευκὴν ἐγὼ
Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν *.
ΚΡΕ. Ἔγνωκα καὐτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας·
Τό, τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντιςάντα δὲ
Ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.
ΧΟΡ. Εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως, Κρέον.
ΚΡΕ. Τί δῆτα χρὴ δρᾷν, φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
ΧΟΡ. Ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος ςέγης
Ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
ΚΡΕ. Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;
ΧΟΡ. Ὅσον γ', ἄναξ, τάχιςα· "συντέμνουσι γὰρ
"Θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι."

* Aldus, λαβεῖν.

1100. Τῶν σὺ θάλπος] τὴν δριμύτητα, τὸν ἐμπρησμὸν, τὸν ἰὸν· θάλπος γὰρ τὸ καῦμα. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἑρπετῶν. ἐκεῖνα γὰρ θερμαινόμενα, τὸν ἰὸν ἀφίησι. διὸ καὶ ἐν θέρει μᾶλλον ἰσχύουσιν.

1106. Ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης] ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ νεότητος ἄχρι γηρως.

1108. Λακεῖν] φθέγξασθαι.

1110. Τὸ, τ' εἰκάθειν] τὸ μὲν ὑποχωρεῖν, δεινόν· τὸ δὲ ἀντιςάντα βλαβῆναι, πάρεςι.

Ib. Τό, τ' εἰκάθειν] καὶ γὰρ τὸ εἰκάθειν καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει, καὶ θάπτειν ἐᾶν Πολυνείκην, καὶ Ἀντιγόνην ἐξελαύνειν τοῦ τάφου, δεινόν. πολλοὺς γὰρ εἰσαῦθις ὁμοίους εἶναι προτρέψεται, εἰδότως ὡς οὗτοι κακοὶ ὄντες οὐκ ἐκολάσθησαν. τὸ δ' ἀντιςάντα με αὐτῷ πατάξαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἐν ἄτῃ καὶ ἐν βλάβῃ, τοῦτ' ἔςι τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτοῦ ἢν πρὸς ἐμὲ ἐνεδείξατο, τιμωρήσασθαι, ἐν δεινῷ πάρεςι. θεῖον γὰρ τῶν μάντεων γένος, καὶ οὐχ οὕτω δεῖ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντᾶν, ἀλλὰ γεραίρειν τιμαῖς.

1117. Συντέμνουσι γὰρ] συντόμως κατακόπτουσι, καὶ βλάπτουσι.

1119. Οἴμοι,

ΚΡΕ. Οἴμοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσαμαι
Τὸ δρᾶν· "ἀνάγκη δ' ἐχὶ δυσμαχήλεον." 1120
ΧΟΡ. Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε
ΚΡΕ. Ὧδ' ὡς ἔχω σείχοιμ' ἄν· οἵ τ' ὀπάονες,
Οἵ τ' ὄνλες, οἵ τ' ἀπόνλες ἀξίνας χεροῖν
Ὀρμᾶσθ' ἑλόνλες εἰς ἐπόψιον τόπον.
Ἐγώ δ', ἐπειδὰν δόξα τῇδ' ἐπεσράφη, 1125
Αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
Δέδοικα γὰρ μὴ τὰς καθεζώτας νόμως
Ἄριζον ἢ σώζονλα, τὸν βίον τελεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πολυώνυμε, Καδμείας
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς 1130
Βαρυβρεμέτα γένος,
Κλυβὰν ὃς ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνε Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις, 1135
Βακχεῦ Βακχᾶν

1119. Οἴμοι, μόλις μὲν] μόγις μεθίσαμαι τῆς προτέρας γνώμης.
1120. Δυσμαχήλεον] περιττεύει τὸ Δυς.
1121. Δρᾶ νῦν] ἀντὶ τοῦ, δρᾶσον.
1124. Εἰς ἐποψιον τόπον] φανερὸν διὰ τὸ ὕψος. φησὶ δὲ τὸν τάφον.
1125. Δόξα τῇδ' ἐπεσράφη] δοκήσει μετετράπη.
1126 Αὐτός τ' ἔδησα] ἦγον, ἐδέσμευσα καὶ εἰσήγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λίγει ὅπερ εἴς τε αὐτὴν καὶ τὸν Πολυνείκην ἐκύρωσεν.
1127. Δέδοικα γὰρ μὴ] δέδοικα γὰρ (φησὶ) μὴ ὃν ἔχει καλὸν τὸ νομοθετεῖν καινὰ, ἀλλ' ἄριζόν ἐζι τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαίοις νόμοις.
1129. Πολυώνυμε] ὦ Διόνυσε· οἱ μὲν γὰρ Βάκχον, οἱ δὲ Ἴακχον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εὔϊον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν.
1132. Ἀμφέπεις Ἰταλίαν] διὰ τὸ πολυανθρώπευτον εἶναι τὴν χώραν.
1133. Παγκοίνους Ἐλευσινίας] ἐν οἷς πάντες συνάγονται διὰ τὰς πανηγύρεις. ἢ διὰ τὸ τὴν Θεὸν πάντας τρέφειν· ἢ ὅτι κοινὰ τὰ μυζήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου.
1135. Δηοῦς ἐν κόλποις] ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς πεδίοις.
1136. Ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν] τῶν Βακχῶν Βακχεῦ.
Ib. Βακχᾶν μητρόπολιν] ἐπειδὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, ὅτος δὲ τὰς Βάκχας ποιοῖνται, διὰ τοῦτο μητρόπολιν αὐτὴν τῶν Βακχῶν λέγει.
1137. Μητρόπολιν]

Μητρόπολιν Θήβαν ναίων,
Παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ
Ῥεέθρον, ἀγρίου
Τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
Στέροψ ὄπωπε λιγνὺς, ἔν-
θα Κωρύκιαι νύμφαι
Στείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα, καί
Σε Νυσσαίων οὐρέων *
Κισσήρεις ὄχθαι,
Χλωρά τ' ἀκτὰ
Καὶ πολυσάφυλος πέμπει,
Ἀβρότων † ἐπέων εὐ-
αζόντων, Θηβαίας
Ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς.

* Aldus, ὀρέων. † Aldus, Ἀμβρότων.

1137. Μητρόπολιν] τὴν πόλιν τῆς μητρός σου.

1139, 1140. Ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος] παρὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες τοῦ δράκοντος.

1141. Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας] τοῦ Παρνασσοῦ δηλονότι. τοιοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄρος.

1142. Στέροψ] ἡ λαμπρά.

Ib. Ὄπωπε λιγνὺς] σὲ ὁρᾷ ὁ λαμπρὸς καπνός. ἀντὶ τοῦ, σοὶ θυσίαι κατὰ Παρνασσὸν γίγνονται. ἢ παρόσον αὐτόμαλον πῦρ ἐκεῖσε ἀναδίδοται.

1143. Κωρύκιαι νύμφαι] Κωρύκιον ἐν Παρνασσῷ ἄντρον. ἄλλοι δέ φασι πόλιν παρακειμένην αὐτῷ οὕτω καλουμένην.

Ib. Κωρύκιαι] αἱ Παρνασσίδες. Κωρύκιον γὰρ ἄντρον ἐν Παρνασσῷ.

1145. Κασταλίας τε νᾶμα] Κασταλία, πηγὴ ἐν Παρνασσῷ.

1146. Νυσσαίων ὀρέων] Νύσσα Φωκίδος ὄρος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Νύσσαι.

1147. Κισσήρεις] κισσοφόροι.

1148. Χλωρά τ' ἀκτὰ] ἢ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ φησιν ἄλσος, ἢ τὸ ἐν Παρνασσῷ, ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς τόποις ἡ ἄμπελος, ἣ καθ' ἑκάστην ἡμέραν περὶ μὲν τὴν ἕω βότρυας φέρει, περὶ δὲ τὴν μησημβρίαν, ὄμφακας· ἐτρυγᾶτο δὲ πεπανθεῖσα περὶ τὴν ἑσπέραν.

1150. Εὐαζόντων] ὑμνούντων. μετὰ εὐφημίας Εὐοῖ λεγόντων, ὅς ἐστιν ὕμνος Διονύσου.

Ib. Νυσσαίων οὐρέων] Νύσσα πόλις ὑπὲρ Αἰθιοπίαν παρακείμενον ἔχουσα ὄρος, ἐφ' οὗ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

1155. Κεραυνίᾳ]

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Τάν ἐξ ἁπασᾶν τιμᾶς
Ὑπερλάταν πόλεων,
Μαλρὶ σὺν κεραυνίᾳ.
Καὶ νυν, ὡς βιαίας
Ἔχελαι πάνδημος πόλις
Νῦν ἐπὶ νόσῳ, μολεῖν
Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-
νησίαν ὑπὲρ κλιτὺν,
Ἢ ϛονόεντα πορθμόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ὦ πῦρ πνεόντων ἄστρων
Χοραγὲ, καὶ νυχίων
Φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
Παῖ Διὸς γένεθλον,

1155. Κεραυνίᾳ] κεραυνοβλήτῳ.

1158. Ἐπὶ νόσῳ μολεῖν] λείπει θέλησον· ἢ, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προσακλικῆ.

1159, 1160. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν] ἀντὶ τῆ, Παρνησίας ὑπὸ κλίνους. οἷον διὰ γῆς, ἢ δι' ὑγρᾶς.

1161. Ἢ ϛονόεντα πορθμὸν] ἢ ϛονόεντος διὰ πωθμοῦ· καὶ ὁ ποιητὴς, Ὀδ' ἔϛενεν οἰδμαῖι θύων. ϛονόεντα δὲ, τὸν ἠχώδη διὰ τὰ κύμαλα. πορθμὸν δὲ, ἔνιοι, τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωΐαν· οἱ δὲ, τὴν Σικελικὴν θάλασσαν.

1162. Ὦ πῦρ] ἕπω χρὴ γράφειν, πῦρ πνεόντων ἄστρων χοραγὲ, ἵν' ᾖ τὰ κῶλα ὅμοια τοῖς τῆς ϛροφῆς· ἀμαθεῖς γάρ τινες τὰν μέτρων τοῦτ' ἐνήλλαξαν, χορηγὲ ἄστρων γράψαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνεόντα ἄστρα, τὰς λαμπάδας, ἃς ἐν νυκτὶ οἱ Βάκχαι καλέχουσι.

1162, 1163. Ἰὼ πῦρ πνεόντων ἄστρων χοραγὲ] τῶν πυρπνόων ἄστρων ἐπίσκοπε. καὶ γὰρ αἰθέριοις τιμᾶται, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις, φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι καλοικεῖν. Ἄλλως· χοραγὲ, τὸν χορὸν ἄγων· ἢ τῶν ἄστρων χορηγέ. καλὰ γάρ τινα μυϛικὸν λόγον, τῶν ἀϛέρων ἐϛὶ χορηγός.

1163. Καὶ τυχίων φθεγμάτων] τῶν ἐν νυκτὶ εὐφημιῶν καὶ ὕμνων. ἐν νυκτὶ γὰρ αἱ Διονυσιακαὶ χορεῖαι γίγνονται, ὅθεν καὶ Νυκτέλιος. καὶ Εὐριπίδης·

"Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σεμνότητ' ἔχει σκό-
"τος."

1164. Φθεγμάτων ἐπίσκοπε] ἤγουν, ὕμνων τῶν Βακχικῶν, ἐπειδὲ καὶ τὴν νύκτα ἐγίνοντο τὰ τῆ Διονύσῳ μυϛήρια.

1166. Προφάπθη

Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
Σαῖς Θυάσι περισπόλοις,
Αἳ δή σε μαινόμεναι
Πάννυχοι χορεύουσι
Τὸν ταμίαν Ἴακχον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
Οὐκ ἔστ' ὁποῖον φάρ' ἂν ἀνθρώπου βίον
Οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν, ἔστε μεμψαίμην πρόσω.
" Τύχη γὰρ ὀρθοῖ, καὶ τύχη καταρρέπει
" Τὸν εὐτυχοῦνθ' τόν τε δυσυχοῦνθ' ἀεί."
Καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί πρόσθε,
Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
Λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
Εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα· " τὰς γὰρ ἡδονὰς
" Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
" Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
" Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,

1166. Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις] ἦγεν, ταῖς ἐκ Νάξου· κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος συμμιγεὶς Ἀριάδνῃ. ξὺν Ναξίαις δὲ γράφε, (ἵνα γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ) καὶ, σαῖς Θυάσι περισπόλοις. εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς γράψεις.

1167. Περιπόλοις] ταῖς ἱερείαις, ταῖς σαῖς ἀκολούθοις. καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο.

1168. Αἳ σε μαινόμεναι] λείπει ἡ περὶ, ἣν ἦ, αἴτινες περὶ σέ.

1171. Κάδμου] ἄφιξις ἀγγέλου, μηνύοντος τὸν θάνατον Αἵμονος.

1172. Οὐκ ἔστ' ὁποῖον φάρ' ἂν] οὐκοῦν δήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς, εἴτε ἐναντίως.

1174. Καὶ τύχη καταρρέπει] πίπτει, καταβάλλει, γράφεται δὲ καταρρέπειν, ὃ ἐστι πίπτειν ποιεῖ.

1175. Δυσυχοῦνθ' ἀεί] τὸ ἀεὶ πρὸς τὸ ὀρθοῖ καὶ πρὸς τὸ καταρρέπει συναπτέον.

1176. Καθεστώτων βροτοῖς] τῶν συμβαινόντων, τῶν γινομένων, ὁποῖα ἔσται, εἰ ἀεὶ ὡσαύτως ἔξουσι.

1177. Ὡς ἐμοί πρόσθε] λείπει ἐδόκει.

1181. Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα] ἀπολέλυται, ἀπόλλυται. Ἄλλως· ἀφεῖται πάντα, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παιζόντων τοῖς κύβοις· ἢ ἀπὸ τῶν ἁλιέων. βόλος γὰρ ἡ τοῦ δικτύου ἄφεσις.

1185. Καὶ

" Καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ 1185
" Τέτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνὸς σκιᾶς
" Οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν."

ΧΟΡ. Τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;

ΑΓΓ. Τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟΡ. Καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε. 1190

ΑΓΓ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται.

ΧΟΡ. Πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

ΑΓΓ. Αὐτὸς πρὸς αὐτόν, πατρὶ μηνίσας φόνε.

ΧΟΡ. Ὦ μάντι, τέλπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας!

ΑΓΓ. Ὡς ὧδ' ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα. 1195

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
Ἥτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ πάρα.

ΕΥΡ. Ὦ πάντες ἀστοὶ, τὸ λόγω γ' ἐπησθόμην
Πρὸς ἔξοδον στείχουσα Παλλάδος θεᾶς, 1200
Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.

1185. Καὶ ζῇ] ἀντὶ τοῦ, ζῆθι, πρασακλικῶς.

1186. Τἄλλ' ἐγὼ καπνὸς σκιᾶς] τὰ ὑπόλοιπα ἐδ' ἂν ἀχρήστου τινὸς πριαίμην.

1189. Οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι] τέτοις δὲ τοῦ θανεῖν αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ζῶντες.

1192. Πότερα πατρῴας] τὸ χ, ὅτι ἐρωτᾷ πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερὸς, ἀκέσας ἤδη ὅτι αὐτόχειρ ἀπέθανεν.

1196. Τάλαιναν Εὐρυδίκην] Ἡσίοδος Ἡνιόχην αὐτὴν καλεῖ, Ἰκέλο δ' ἐς Κρέοντα καὶ Ἡνιόχην.

Ib. Ὁμοῦ] ἑνός.

Ib. Ἥτοι κλύουσα παιδὸς] μὴ λάβῃς εἰς τὸ παιδὸς ἔξωθεν τὸ περὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ κλύουσα ἐστὶν ἡ γενικὴ. τὸ γὰρ κλύειν τοῦ παιδὸς ἦν. τοῦτ' ἔστιν, ἐκεῖνος παρέσχε τοῦτο καὶ αἴτιος γέγονεν.

1198. Κλύουσα παιδὸς] λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, περὶ τῆς παιδός.

Ib. Ἢ τύχη πάρα] ὃ ἐστιν ἐκ τύχης.

1200. Παλλάδος θεᾶς] ἡ τοιαύτη γενικὴ τὸ Παλλάδος πρὸς τὸ ἔξοδον ἐστιν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδου αἰτία. ἡ πρὸς τὸ στείχουσα ὑποστιλέον, ἵν' εἴη τὸ προσήγορος πρὸς τὸ Παλλάδος· (ἐ γὰρ μόνον τὸ προσήγορος πρὸς τὸ δεῖνα, ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνος φαμὲν) ἔτω, στείχουσα καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ὅπως καὶ ἵνα ἰκοίμην καὶ ἔλθοιμι προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς εὐγμάτων καὶ εὐχῶν. τοῦτ' ἔστιν, ἵν' εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικὰς, τὸ Παλλάδος καὶ τὸ εὐγμάτων. ὥσπερ γάρ φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, ἔτως καὶ τοῦτο.

1201. Εὐγμάτων προσήγορος] δι' εὐχῶν προσαλοιεύουσα.

Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπασᾶ πύλης
Χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείᾳ κακῇ
Βάλλει δι' ὤτων· ὑπλία δὲ κλίνομαι
Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.
Ἀλλ' ὅσις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἰπάτε.
Κακῶν γὰρ ἐν ἄπειρος ἕσ' ἀκούσομαι.

ΑΓΓ. Ἐγώ, φίλη δέσποινα, καὶ πάρων, ἐρῶ,
Κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
Τί γάρ σε μαλθασσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον
Ψεύσαι φανέμεθ'; "ὀρθὸν ἡ ἀλήθει' ἀεί."
Ἐγὼ δὲ σῷ πόδαγὸς ἑσπόμην πόσει
Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
Καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
Πλούτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς καθασχέθειν,
Λόσαντες ἀγνὸν λεβρὸν, ἐν νεοσπάσι
Θαλλοῖς, ὃ δὴ λέλειπτο, συγκαλῄθομεν.
Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης

1202. Ἀνασπασᾶ] δυσχερῶς ἀνασπωμένης, καὶ ἀνοιγομένης.

Ib. Ἀναστάσα πύλης] ἤγειρε, βεβαίως τὰ κλεῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέστων· ἐ γὰρ δύναμαι φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δ' εἰπεῖν ἀναστάσα, ἀναστάσα πρὸς τὸ πύλης εἶπεν.

1204. Ἀποπλήσσομαι] ἐκπλήττομαι.

1208. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα] τοῦτο ὅτω συντάξεις, ὦ φίλη δέσποινα, ἐγὼ παρὼν ἐνταῦθα ἐρῶ καὶ εἶπα ὅσα δηλονότι προεῖπον, καὶ οὐδὲν ἔπος τῆς ἀληθείας παρήσω καὶ καλαλείψω.

Ib. Ἐγὼ, φίλη] προκαλάσασις καὶ δίηγησις ὅπως εὗρον τεθνηκότα τὸν Αἵμονα.

1209. Παρήσω] παραλιμπάνω.

1210. Μαλθάσσοιμ' ἂν] ἀπαλήσαιμι.

1212. Ἑσπόμην πόσει] ἀποῤῥήσειεν ἄν τις πῶς τῷ ἕπεσθαι καὶ ὁδηγεῖν ἐναντίων ὄντων, ὅτος φησὶν, ἐγὼ δὲ σῷ πόδαγὸς ἑσπόμην πόσει· καὶ φαμὲν ὅτι διὰ τοῦτο λέγει τὸ ἑσπόμην, διότι δῆλος ἦν· οἱ δὲ δῆλοι τῇ τῶν δεσπόλων ἀγωγῇ γνώμῃ. τὸ πόδαγὸς δὲ, διότι ὅτος τότε τὸν αὐτῶν δεσπότην προέπεμπεν.

1213. Ἐνθ' ἔκειτο νηλεὲς] ἀντὶ τοῦ, ἐλέους μὴ τυχόν.

1215. Καὶ τὸν μὲν] πρὸς τὸ ἑξῆς, καὶ τὸν μὲν λύσαντες.

Ib. Ἐνοδίαν θεὸν] τὴν Ἑκάτην, ἢ τὴν Περσεφόνην.

1218. Θαλλοῖς] ξύλοις.

Ib. Συγκαλῄθομεν] συγκαλεκαίομεν.

1219. Ὀρθόκρανον] ὑψηλόν.

1221. Νυμφεῖον]

Νυμφεῖον ἅδε κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
Κλύει τις ἀκλέριτον ἀμφὶ ϖασάδα,
Καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών.
Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα ϖεριβαίνει βοῆς 1225
Ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον· οἰμώξας δ' ἔπος
Ἴησι δυσθρήνητον· ὦ τάλας ἐγώ·
Ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυσχερεστάτην
Κέλευθον ἕρπω τῶν ϖαρελθουσῶν ὁδῶν;
Παιδός με φαίνει φθόγγος· ἀλλὰ ϖρόσπολοι 1230
Ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς· καὶ ϖαραστάντες τάφῳ,
Ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
Δύντες ϖρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
Φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.
Τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν 1235
Ἠθρῆμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
Τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος καλείδομεν,
Βρόχῳ μιλρώδει σινδόνος καθημμένην·
Τὸν δ', ἀμφὶ μέσσῃ ϖεριπεπλῆ ϖροσκείμενον,
Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορᾶν, 1240

1221. Νυμφεῖον] τὸν νυμφῶνα.

Ib. Νυμφεῖον ἅδε] τὸ νυμφεῖον ϖρὸς τὸ κόρης. τὸ δὲ κάρης ϖρὸς τὸ ἅδε. τὸ γὰρ ζεῦγμα εἰς ὅπερ εἰσβέβληται, ὥσπερ θάλαμος ἦν αὐτῇ. αὕτη δὲ τῷ ἅδῃ. θάναλος γὰρ αὐτὴν ἐπλαῦθα καλείληφε, καὶ οἱονεὶ ἅδης αὐτὴν ἐνυμφεύσαλο.

1223. Ἀκλέριτον] τὸν κακοκλέριτον τῆς Ἀντιγόνης τόπον, ἢ τὸν μὴ δεξάμενον ἐλάφια.

1225. Ἄσημα ϖεριβαίνει βοῆς] τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς ϖεριστοιχίζεται.

1231. Ἴτ' ἆσσον] ϖροσέλθετε δηλονότι.

1232. Ἁρμὸν χώματος] τὴν ἐκ λίθων ἁρμονίαν τῆ τάφῳ. ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆ χώματος τὸ ἡρμοσμένον λίθοις.

Ib. Λιθοσπαδῆ] ὡς λίθος ἀποσπασθέντος ὅπως εἰσέλθῃ ὁ Αἵμων. ἢ, ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε.

1234. Ἢ θεοῖσι κλέπτομαι] ἢ ἀπαλῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν.

1236. Ἠθρῆμεν] ἐθεωρῆμεν.

1238. Βρόχῳ μιλρώδει] μιλρώδη βρόχον λέγει, ὅσις ἦν αὐτῇ ζώνη ἀπὸ σινδόνος.

Ib. Καθημμένην] τὸν τράχηλον δεδεμένην.

1240. Εὐνῆς ἀποιμώζοντα] ἤγεν, ἀποκλαιόμενον ὡς θανόσης αὐτῆς τῇ ταύτης λέχους ἐςέρηται. ἢ φθορὰν εὐνῆς λέγει τὴν ἐν ἅδῃ αὐτῆς οἴκησιν.

1242. Στυγνὴν

Καὶ παλρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύσηνον λέχος.
Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, συγνὸν οἰμώξας, ἔσω
Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας, καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἰργάσαι; τίνα
Νῷν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; 1245
Ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι.
Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπῆνας ὁ παῖς,
Πτύσας προσώπῳ, κἀδὲν ἀνῆκεν, ξίφος
Ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας, ἐκ δ' ὁρμωμένου
Παλρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος 1250
Αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενθαθεὶς,
Ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς * δ' ὑγρὸν
Ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπλύσσεται·
Καὶ φυσιῶν ὀζαῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
Λευκῇ παρειᾷ φοινίᾳ σαλάγμαλος. 1253
Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
Τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν ᾅδου δόμοις,
" Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβελίαν,
" Ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν."
ΧΟΡ. Τί τῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν 1260
Φρένδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.
ΑΓΓ. Καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
Ἄχη τέκνε κλύσαν, ἐς πόλιν γόες

* Turn. ἐν.

1242. Στυγνὸν οἰμώξας] τὸ στυγνὸν, ἀρσενικόν. ἢ νοητέον πρὸς τὸ σφὲ, ἢ ὕδετερον πρὸς τὸ οἰμώξας.

1249. Διπλοῦς κνώδοντας] ἀντὶ τῦ, διπλᾶς ἀκμάς· ἀμφηκεῖς γὰρ τὸ ξίφος. κνώδων δὲ, τὸ ὀξὺ τῦ ξίφους, παρὰ τὸ καίνειν τοῖς ὀδοῦσι.

1252. Μέσσον ἔγχος] τὸ ἔγχος οἱ Τραγικοὶ καὶ ἐπὶ ξίφους λαμβάνουσι.

1255. Φοινίᾳ σαλάγμαλος] τὴν πνοὴν τῇ φοινίᾳ σαλάγμαλος ἐκβάλλει τῇ λευκῇ αὐτῆς παρειᾷ. ὅ ἐστι, αἷμα ἐξέπνευσε.

1257. Τέλη λαχὼν] τὰς γὰρ γαμηλίας τελείας ἐκάλεν.

1262. Ἐλπίσι δὲ βόσκομαι] νομίζω αὐτὴν μὴ βέλεσθαι δημοσίᾳ θρηνεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ οἰκήματι μέλα τῶν θεραπαινίδων·

Οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ ζέγης ἔσω
Δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον ζένειν.
Γνώμης γὰρ ἐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρ|άνειν.
ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' ἔν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ, βαρὺ
Δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἡ μάτην πολλὴ βοή.
ΑΓΓ. Ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ καλάσχελον
Κρυφῇ καλύπ|ῃ καρδία θυμεμένη,
Δόμως παραζείχουλες· εὖ γὰρ ἔν λέγεις.
"Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐζί πω σιγῆς βάρος."

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
Μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων.
Εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκ ἀλλο|ρίαν
Ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρ|ών.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρ|ήμαλα
Στερεὰ, θαναλόεν|· ὦ κλανόλας τε καὶ
Θανόλας βλέπουλες ἐμφυλίους.
Ὦ μοι * ἐμῶν ἄνολβα † βελευμάτων
Ἰὼ ταῖ, ταῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ‡

* Ald. Ἰώ μοι. † Ald. ἄνολβαι. ‡ Ald. ξυμμόρῳ.

1265. Δμωαῖς προθήσειν πένθος] ἤγουν, προ|αλεῖσθαι. τὸ δὲ προθήσειν καὶ προὸς τὸ ἐς πο|λιν ἐκληπέον.

1266. Γνώμης γὰρ ἐκ ἄπειρος] ἐκ ἀνοήτος (φησὶν ὑπάρχει, ὥζε δημοσίᾳ ὀδύρεσθαι. Ἁ|μαρ|άνειν δὲ λέγει νῦν τὸ ἐμφανῶς θρηνεῖν.

1b. Ὥσθ' ἁμαρ|άνειν] ἤγουν, ἀνοικεια ἑαυ|ῇ ἔρ|α ποιεῖν, λέγω δὴ τὸ δρᾶσαί τι περὶ αὐτὴν δυσχερὲς ἐπὶ τῷ παραδοξῳ τῆς τῦ παιδὸς συμφορᾶς ἀκούσμα|ι.

1269. Ἀλλ' εἰσόμεσθα] ἀλλ' ἴσως ἀπελθόν|τες μαθησόμεθα μή τι καὶ μανιῶδες κρύφε βε|βελεύεται, ἀνελεῖν ἑαυτὴν πειρω|μένη.

1273. Ἔφικει] ἀντὶ τῦ, ἥκει.

1274. Μνῆμα] τὸν νεκρόν.

1275. Οὐκ ἀλλοξίαν ἄτην] ἐ δι' ἄλλον ἀποθανόν|α. ἐκ ἐξ ἄλλ|ς νεκρωθέν|α.

1278. Θαναλόεν|α] θανάτ|ι ἄξια ἢ θανάτ|ι αἴτια.

1280. Ἄνολβα] ἀνωφέλη|α.

1281 Νέος νέῳ ξυμμόρῳ] νέᾳ ἡλικίᾳ καὶ καινοπρεπεῖ θανάτῳ τελευτήκας.

1284. Δίκην

(Αἶ, αἶ, αἶ) ἔθανες, ἀπελύθης
Ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι, δυσβουλίαις.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Οἴμ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν!

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΚΡΕ. Οἴμοι,
Ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
Ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς.
Οἴμοι λακπάτητον * ἀντρέπων χαράν.
Φεῦ, φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι!

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΕΞΑ. Ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων γε καὶ κεκτημένος
Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δὲ φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις,
Ἔοικας ἥκειν, καὶ τάδ' ὄψεσθαι κακά.
ΚΡΕ. Τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;
ΕΞΑ. Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
Δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος ᾅδου λιμὴν,

* Ald. λεοπάτητον.

1284. Δίκην ἰδεῖν] γράφεται ἔχειν.

1288. Ἀγρίαις ὁδοῖς] ἀγρίαις ὁρμαῖς.

Ib. Ἔπαισεν] τοῦτο πρὸς τὸ, ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ, λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἐξέστησε τὰς ἐμᾶς φρένας, καὶ τοῦ λελοτισμένου παραλροπὴν εἰργάσατο. οὐ γὰρ ἐγίνωσκον καθ' ἐμαυτοῦ κινῶν τὸν ἀνάγυρον, τοιαῦτα καθ' Ἀντιγόνης ἐψηφισμένος· χαρὰν δέ φησιν, ἣν εἶχε διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενῆσθαι.

1289. Λακπάτητον] τὴν μεθ' ὕβρεως ἀπωθουμένην. ἢ τὴν μεγάλως καταπατουμένην.

Ib. Λακπάτητον ἀντρέπων χαρὰν] τὴν χαρὰν λάξ πατήσας.

1292. Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν] ὡς τοῦ Κρέοντος τὸν παῖδα βαστάζοντος.

1295. Παμμήτωρ] ἡ κατὰ πάντα μήτηρ. ἐμφαντικῶς δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ μέχρι θανάτου μήτηρ ἐδείχθη, μὴ ἑλομένη ζῆν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον.

1297. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος] ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι ᾅδης, εἰς

Τί μ' ἆρα, τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελά μοι
Προπέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς λόγον *;
ΧΟΡ. Αἰ, αἰ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω. 1300
ΚΡΕ. Τί φῄς, ὦ παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον †.
Αἰ, αἰ, αἰ, σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΕΞΑ. Ὁρᾶν πάρεσιν· ἃ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΚΡΕ. Οἴμοι. 1305
Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
Τίς ἆρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρλίως τέκνον
Τάλας, τὸν δ' ἔναυλι ‡ προσβλέπω νεκρόν.
Φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον! 1310

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Β.

ΕΞΑ. Ἡ δ' ὀξύθηκλος ἥδε βωμία πέριξ
Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
Τὸ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,

* Ald. τίνα θροεῖς λόγον. † Ald. τίνα λέγεις μοι νέον.
‡ Ald. τόνδ' ἑναύλια.

εἰς ὃν πάλιες μέλα τὴν ἐνθένδε ἀπαλλαγὴν συνάγονται ὥσπερ εἰς λιμένα.

1298. Κακάγγελα] κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

1300. Ἐπεξειργάσω] ἐπέσφαξας.

1302. Σφάγιον γυναικεῖον] τὸν ἀπὸ σφαγῆς τῆς γυναικὸς μόρον.

Ib. Ἐπ' ὀλέθρῳ] τῷ Αἵμονος.

1304. Οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι] ἐγκέκλεισαι ἡ γυνή.

1309. Τὰ δ' ἑναύλια] γράφεται, τὸν δ' ἔναυλα.

1311. Ὀξύθηκλος] ὀξεῖαν λαβοῦσα πληγήν.

Ib. Ἡ δὲ βωμία πέριξ] ὡς ἱερεῖον περὶ τὸν βωμὸν ἐσφαγμένη προπέπτης.

1312. Λύει κελαινὰ] ἀπόλλυσι.

1313. Τὸ πρὶν Θανόντος Μεγαρέως] ὡς αὐτῆς προσλαμπθείσης Μεγαρεῖ τινι πρὸ τοῦ Κρέοντος· οἱ δέ φασι τοῦ Μενοικέως τοῦ ἀποσφάξαντος ἑαυτόν· πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐπαλεῖτο· ἐν

Αὖθις δὲ τῇδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς
Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκλόνῳ. 1315

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
Ἀνέπλαν φόβῳ· τί μ' ἐκ ἀνλαίαν
Ἔπαισέν τις ἀμφιθήκῃ ξίφει;
Δείλαιος * ἐγὼ, φεῦ, φεῦ,
Δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. 1320

ΣΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΕΞΑ. Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
Πρὸς τῆς θανέσης τῆσδ' † ἐπεσκήπτε μόρων ‡
ΚΡΕ. Ποίῳ δὲ κἀπελύσαθ' ἑν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞΑ. Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτὴν, ὅπως
Παιδὸς τόδ' ἤσθε' ὀξυκώκυτον πάθος. 1325

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΚΡΕ. Ὤ μοι, μοι· τάδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
Ἐμᾶς ἁρμόσει πότ' ἐξ αἰτίας.

* Turn. Ἄθλιος. † Turn. τᾶσδ'. ‡ Ald. Turn. in marg. μόρῳ.

ἐν δὲ τῷ Τυράννῳ Οἰδίποδι καὶ αὐτὸς Μενοικέα αὐτὸν καλεῖ.

1315. Ἐφυμνήσασα] καλαρασαμένη σοι ὡς παιδοκλόνῳ.

1317. Ἀνέπλαν φόβῳ] ἐτείσθην, ἐταράχθην. Ib. Ἀνλαίαν] γεράφεται καιρίαν.

1318. Ἀμφιθήκῃ ξίφει] ἤγουν, διςόμῳ· ἀγὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλαγος· ὥστε θανὼν ἀναισθησίαν ἔσχον ἂν τότων.

1319. Ἄθλιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ] ἄθλιος χρὴ γράφειν ἐλαῦθα, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς· τὸ γὰρ δείλαιος ἐκ ὀρθόν.

1321. Τῶνδε κἀκείνων] τῆ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ἀποθανεῖν.

1322. Ἐπεσκήπτε] κακῶς, ἐλέγε. τελευτώσης αὐτῆς ἐνομίζε, ἐπεγράφε.

Ib. Ἐπεσκήπτε μόρων] σύναπτε τὸ μόρων πρὸς τὸ τῶνδε κἀκείνων, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσε λέγε· ἤγουν, τῶν τῆ Αἵμονος καὶ τῆ Μενοικέως, διότι εἶασας αὐτὸς ἀπολέσθαι καὶ ἐκ ἐκώλυσας.

1323. Ποίῳ δὲ] τίνι τρόπῳ (φησὶ) ἐλύθη καὶ ἐφέρετο εἰς φονάς; ἀντὶ τῦ, ποίῳ τρόπῳ εἰς φόνον ἔπεσε;

1325. Ἤσθε' ὀξυκώκυτον πάθος] ἤγουν, ὅτε ὁ ἄγγελος τὸν περὶ τῆ θανάτε αὐτῆ λόγον πρὸς ἡμᾶς διεξήει· τὸ δ' ὀξυκώκυτον, ἀντὶ τῦ, ὀξέος καὶ μεγάλης θρήνε δεόμενον· ἢ τὸ ὀξέως, ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρῆνον ἐγεῖραν.

1326. Τάδ'

Ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ 'κανον * μέλεος.
Ἐγώ φαμ' ἔτυμον· ἰὼ πρόσπολοι
Ἄγελέ μ' ὅτι τάχος, ἄγελέ μ' ἐκποδών, 1330
Τὸν ἐκ ὄνλα μᾶλλον ἢ μηδένα.

ΣΤΣΤΗΜΑ Δ.

ΧΟΡ. Κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
" Βράχισα γὰρ κράτισα τἀν πόσιν κακά."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Ἴτω, ἴτω·
Φανήτω, μόρων ὁ κάλλις ἐμῶν, 1335
Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν,
Ὕπαλος· ἴτω, ἴτω,
Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Γ.

ΕΞΑ. Μέλλονλα ταῦτα· τῶν προκειμένων τί χρὴ
Πράσσειν; μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.
Ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκαληυξάμην. 1341
ΑΓΓ. Μὴ νῦν προσεύχε μηδέν. ὡς πεπρωμένης
" Οὐκ ἔστι θνηλοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή."

* Alb. ἔκλαιον.

1326. Τάδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον] ἐδεῖς ἀνθρώπων ταῦτα ἐπὶ ἄλλον ἀπὸ τῆς ἐμῆς αἰτίας μεθαρμόσει· ὃ ἐςι τὸ σὸ φόνε· ἢ, ὃδεὶς ἂν εἴποι ἕτερον τῶν ἀνθρώπων αἴτιον ἀλλ' ἐμέ.

1331. Τὸν ἐκ ὄλα] τὸν ἐκ ὄλα ὅλως, μᾶλλον δὲ μηδένα.

1332. Κέρδη παραινεῖς] ἤγεν, τὸ ἀπαχθῆναι τῶν ἐνθαῦθα, ἵνα τῆς τότων θέας ἀπὸν ὀλίγην ἐδύνην ἔχῃς· ἔλαπον γὰρ λυπῆσιν εἰ πόῤῥω τὶς τότων γένοιλο.

1335. Φανήτω μόρων] ὁ ἐμὸς θάναλος μείζων τότων τῶν κακῶν.

1336. Τερμίαν] τῆς τελεύλης παρασκευαστικὴν· τέρμα γὰρ τὸ τέλος.

1339. Μέλλονλα ταῦτα] δεύτερα.

1340. "Οτοισι χρὴ] τοῖς θεοῖς.

Ib. Μέλει γὰρ τῶνδε] ἤγεν, φρονλὶς ἐςι τισὶν, ἤγεν, σοί· σὲ γὰρ ἄξιον φρονλίζειν ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἵμων τεθάψεται.

1341. Ἀλλ' ὧν ἐρῶ] ὧν βόλομαι τυχεῖν, ταῦτα νῦξάμην.

1342. Ὡς πεπρωμένης] μεμοιρασμένης· ὥςε ἐπειδὴ καὶ σοὶ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωλο, μὴ δυσχέραινε, μηδὲ καλεύχε θανεῖν.

1345. Οὐκ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΚΡΕ. Ἀγοῖ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών·
Ὅς, ὦ παῖ, σέ τ', οὐχ ἑκών, καλέκλα,
Ὅς σέ τ' αὐτάν. Ὦ μέλεος, οὐδ' ἔχω
Ὅπα πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ καὶ θῶ·
Πάντα γὰρ λέχρια,
Τά τ' ἐν χερσὶν γάρ, τ' ἐπὶ κραδίᾳ μοι,
Πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. "Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
"Πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' * εἰς θεούς
"Μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
"Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
"Ἀπολίσαντες, γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν."

* Aldus, τά τ'.

1345. Οὐχ ἑκὼν καλέκλα] ὁ γὰρ ᾄδειν διὰ τὸν Ἀντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸν καὶ αὐτὴν σε τεθνηξέσθαι.

1347. Πᾶ καὶ θῶ] ἦγεν, τί ποιήσω. ὁ γὰρ ἔχω πότερον θρηνήσω πρότερον· πότερον τὸ τῆς γυναικὸς πάθος, ἢ τὸ τῦ παιδός.

1348. Πάντα γὰρ λέχρια] ἦγεν, πλάγια καὶ πεπλωκότα, τὰ μὲν ἐν χερσὶ, τὰ δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.

1350. Δυσκόμιστος] ἀφόρητος.

1351. Πολλῷ τὸ φρονεῖν] τὸ καλῶς φρονεῖν πρῶτόν ἐστιν εὐδαιμονίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξοχώτατον.

Ib. Πολλῷ τὸ φρονεῖν] ἦγεν, ἡ φρόνησις πολλῷ πρεσβυμωτέρα καὶ κρείττων ἐστὶ τῆς εὐδαιμονίας, ὡς ἔσα αὐτῆς ἀρχή· ἡ γὰρ ἀρχὴ κρείττων τῶν μετ' αὐτὴν, ἐπειδὴ αἰτία ἐστί.

1353. Μηδὲν ἀσεπτεῖν] ἦγεν, ἀσεβεῖν. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ παροργίσαι τὸν Κρέοντα Πλάτωνα καὶ Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνείκην ἄθαπτον ῥῖψαι.

Ib. Μεγάλοι δὲ λόγοι] αἱ μεγαλορρημοσύναι τῶν ὑπερηφάνων, τιμωρίας μεγίστας τοῖς κεκλημένοις ἐπάγουσαι· τελευταῖον διδάσκουσι τὸ φρονεῖν· καὶ ὁ ποιητὴς, Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω· ἰστέον δ' ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φωραθεῖσα ἐκείνη, διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον. ἐνταῦθα δὲ τεναγίων.

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ.

PERSONÆ FABULÆ.

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNCIUS.

EDUCATOR POLYBI.

FAMULUS.

Proloquitur ŒDIPUS,

SOPHOCLIS

OEDIPUS TYRANNUS.

OEDIPUS, SACERDOS, CREON, CHORUS.

IAMBI.

Oed. O Filii, Cadmi veteris nova progenies,
Quasnam sessiones hasce mihi sedetis
Supplicibus ramis coronati?
Urbs autem simul quidem suffitibus plena est,
Simulque cantibus *sacris* et suspiriis.
Quæ ego judicans non ex aliorum, filii,
Nunciis debere cognosci, ipse huc veni,
Ille omnibus celebratus Oedipus.
At *tu*, o senex, fare (quoniam decet
Te priorem hisce eloqui) quo in statu estis,
Veritine an passi *malum:* cupio enim
Vobis opem ferre in omnibus; nam durus essem prorsus
Si non tam lugubrem miserarer sessionem.

Sac. At, o rector Oedipus patriæ meæ,
Vides quidem nos, quales assidemus
Aris tuis: hi quidem nullatenus procul
Volare volentes: illi verò senio graves
Sacerdotes, *interque eos* ego Jovis: hæc quoque juvenum
Lectorum *turba*. Reliquum autem vulgus coronatum
In foro sedet, juxtaque Palladis bina
Delubra, et ad Ismeni fatidicum cinerem.
Civitas enim, quemadmodum et ipse vides, nimis
Nunc fluctuat, et levare caput
Profundis adhuc non valet, sanguineâque undâ,
Consumpta quidem immaturis terræ frugibus,
Consumpta quoque boum armentis, partubusque
Infructuosis mulierum. Ignifer autem Deus
Incumbens affligit, pestis *nimirum* teterrima, urbem,
Per quem evacuatur domus Cadmeorum; niger
Autem Pluto suspiriis et lamentis ditescit.

Diis quidem nunc non æquantes te ego,
Neque hi pueri, tuas consedimus ad aras,
Sed virum eximium inque vitæ *hujus* cladibus
Judicantes *depellendis*, Deisque placandis.
Qui liberasti, urbem Cadmeorum profectus,
Duræ vatis tributum, quod *prius* pendimus,
Idque, à nobis nihil monitus omnino,
Neque edoctus, sed ope consilii divini
Diceris, haberisque nostram erexisse vitam.
Nunc ergo, o optimum Oedipodis caput,
Rogamus omnes *sic* ad *tua* cadentes *genua*
Opem ut aliquam invenias nobis, vel alicujus Deorum
Oraculo audito, vel ab homine edoctus aliquo:
" Expertis enim eventus quoque
" Consiliorum maxime florere video."
Ito igitur, o mortalium optime, erige urbem,
Ito, prospice; nam te nunc quidem hæc terra
Servatorem vocat ob priorem promptitudinem:
At initii neutiquam tui meminerimus,
Locati siquidem in rectum *statum* cadamus denique.
At salubri consilio *tuo* hanc erige civitatem;
Alite enim et priorem dextro fortunam
Dedisti nobis, et jam nunc sis similis *tui*.
Nam, si porro rex eris hujus terræ, ut nunc es,
Plenam viris pulchrius est, quàm inanem regere.
Nihil enim est neque turris, neque navis,
Nuda *si* viris *fuerit*, qui habitent intus,

Oed. O filii miserandi, nota, et nullo modo ignota mihi
Adveniistis petitum; pulchre enim novi quòd
Laboratis omnes, et laborantium, ut ego,
Nullus est vestrûm, qui æque laboret.
Vester enim dolor ad unum pervenit
Solummodo, neminemque alium: mea autem
Anima urbemque et me et te simul gemit.
Quare non sommo dormientem me *alto* excitastis,
Sed nostis multas me jam lachrymas fudisse,
Multasque vias isse curis vagantem anxiis;
Quodque considerando repperi remedium,
Id adhibui: filium enim Menœcei
Creonta, affinem meum, ad Pythia

Misi

Miſi Apollinis delubra, ut ſciſcitaretur quid
Agendo vel dicendo hancce liberem urbem.
Et me diem jam comparantem cum tempore *elapſo*
Moleſtiâ afficit, neſcium quid agat, ultra enim ſpem
Diutius abeſt quam par eſt.
Ubi vero venerit, tum ego malus ſim
Ni fecero omnia, quæcunque monet Deus.
Sac. At recte tuque hoc loquutus es, hique jam
Creonta advenire mihi nunciant.
Oed. O rex Apollo, utinam eventu aliquo
Salutari *reperto* redeat, lætus ut vultu.
Sac. At ut videtur, lætus eſt: neque enim caput
Sic coronatus adveniſſet frugiferis lauri frondibus.
Oed. Statim ſciemus: in eo enim eſt, unde audiatur.
O rex, mî affinis, nate Menœcei,
Quod nobis affers *a* Deo nuncium?
Cre. Bonum: dico enim et gravia, ſi modo
Recte curentur, omnia fore proſpera.
Oed. Quale, *quæſo*, eſt quod dicis? neque enim fiduciam
Neque adeo metum hiſce ex dictis *capio*.
Cre. Si hiſce velis adſtantibus audire,
Paratus *ſum* loquî, vel etiam ire intro.
Oed. Coram omnibus dic; *pro* his enim plus capio
Doloris, quàm pro mea etiam ipſius anima.
Cre. Dicam igitur quæ audivi a Deo.
Juſſit nos Apollo manifeſte rex
Piaculum regionis hujus, utpote nutritum terra
In hac, expellere, neque inſanabile malum alere.
Oed. Quâ expiatione? Quis eſt calamitatis modus?
Cre. In exilium ut agamus, aut hece necem iterum
Solvamus; nam ſanguis hic perturbat civitatem.
Oed. Cujus hominis de cæde loquitur hæc *Deus?*
Cre. Erat nobis, o rex, Laïus quondam princeps
Terræ hujus, priuſquam tu hanc regeres urbem.
Oed. Novi ex auditu, non enim vidi unquam.
Cre. Hujus defuncti jam mandat *Apollo* clare
Ut occiſores puniamus quoſdam.
Oed. Ubi gentium illi ſunt? ubi deprehendetur
Veſtigium veteris occultum criminis?
Cre. In hac dicebat regione. " At quod quæritur
" Poteſt

" Poteſt inveniri, effugit verò quod negligitur."

Oed. In ædibuſne an in agris Laïus,
An terra in alia in hanc incidit cædem?
Cre. Delphos (ut aiebat) profectus rurſus
Domum amplius non rediit, ex quo abiit ſemel.
Oed. Nec nuncius quiſpiam, nec comes itineris
Conſpexit, unde aliquis *rem* queat exquirere?
Cre. Periere omnes, præter unum; neſcio quem, qui metu fugiens,
Nihil *eorum*, que vidit, præter unum, potuit dicere.
Oed. Quid *illud unum?* unum enim multa invenire poſſit,
Initium ſi parvum caperemus ſpei.
Cre. Latrones aiebat occurriſſe, qui non unâ
Manu necarunt eum, ſed manuum copiâ.
Oed. Qui latro, niſi argento fuiſſet
Corruptus ab aliquo cive, eò audaciæ procederet?
Cre. Sic erat ſuſpicio. Sed Laïo pereunti
Nullus in malis vindex aſtitit.
Oed. Quid verò mali obſtitit, tyranno
Sic interemto, cur non fieret inquiſitio?
Cre. Perplexa vatès Sphinx quæ ante pedes erant
Diſpicere, omiſſis incertis, adegit.
Oed. At ab initio rurſus hæc ego proferam;
Recte enim Apollo, recte et tu
Pro mortuo curam hanc ſuſcepiſtis.
Quare jure me quoque videbitis adjutorem,
Terræque huic ſuccurrere, Deoque ſimul.
Non enim pro remotioribus amicis,
Sed ipſe pro meipſo hoc amovebo ſcelus.
Qui enim illum occidit, forſitan
Et me eâdem manu occidere ſtuderet.
Illum igitur dum juvo, mihi ipſi proſum.
At quam celerrime vos quidem pueri e ſedibus *his*
Surgite, ſublatis his ſupplicibus ramis.
Alius autem *quiſpiam* Cadmi populum huc convocet;
Nam omnia ego facturus ſum. Aut enim beati,
Deo duce, erimus, aut cademus *funditus*.
Sac. Surgamus, o pueri, hanc enim ob cauſam
Et huc venimus, quam hic commemorat.
At Apollo, qui miſit hæc oracula, pariterque
Servator adſit, et morbum auferat.

Cho. O

MONOSTROPHICA.

Cho. O Jovis dulciſonum oraculum, quale denique
Opulento admodum *a* Pythone
Splendidas adiiſti Thebas?
Diſtrahor animo trepido,
Metu palpitans,
Medice, Delie, Pæan,
Te revereor *et colo:*
Quid mihi vel nunc rei
Vel volventibus
Horis rurſus conficies?
Dic mihi, o aureæ filia
Spei, immortalis Fama:
Primum te invocanti
Filia Jovis
Immortalis Minerva,
*Tuam*que ſororem
Terræ præſidem Dianam, quæ rotundam in foro
Sedem inclyta poſſidet,
Et Phœbum longe jaculantem.
Io, Io.
Vos tres malorum depulſores, adeſte mihi,
Siquidem et prioris calamitatis
Opprimentis urbem expuliſtis
Noxium incendium.
Nunc quoque advenite, o Dii,
Innumera enim fero mala:
Ægrotat autem mihi univerſus populus;
Nec ſuppetit conſilii vis,
Quo quis mederi queat: neque enim
Fructus inclytæ terræ
Augmenta capiunt *ſua*, neque inter pariendum
Solitos labores ferunt
Mulieres: ſed alium
Super alium videas,
Velut pennatam avem,
Celerius igne indefeſſo
Ruentem ad littus inferi
Divi, quibus abſque numero pereuntibus urbs

Perit.

Perit. Miſera autem turba
In campo funeſto
Jacet indefleta; interque *eos* uxores
Canæque inſuper matres
Ad aras littorales
Alibi aliæ triſtia mala
Supplices lugent.
Pæan interim clarius ſonat, et gemibundus clamor
Adſonat: quapropter, o aurea
Filia Jovis, pulchra facie, mitte
Auxilium, Martemque peſtiferum,
(Qui nunc inermis ſine ſcutis
Cremat me maximo clamore irruens)
Retrogrado curſu cedere coge
Terra *hac* extorrem, ſive ad magnum
Thalamum Amphitrites,
Sive ad inhoſpitalem portum
Thracium mare.
Siquid enim nox reliqui facit,
Id inſequens dies invadit.
Quem, o igneorum fulgurum
Qui vim gubernas, o Jupiter pater,
Tuo perde fulmine.
Lyciæ rex, tuaque aureo
Ab arcu tela vellem
Invicta diſtribueres,
Ad opem ferendam deſtinata;
Igneoſque ut Artemis
Radios, quibus Lycios montes
Percurrit: aureaque decorum mitra
Invoco, terræque huic cognominem,
Vinoſum Bacchum Evium,
Mænadum ducem *in choreis* unicum,
Ut venias crematum lucida face
Ignominioſum huc inter Deos Deum.

IAMBI.

Oed. Petis ſedulò: quæ autem petis, mea ſi velis dicta
Audita amplecti, morboque ſuccurrere,
Remedium

Remedium conſequaris et levamen malorum.
Quæ ego ignarus totius narrationis eloquar,
Ignaruſque rei perpetratæ: neque enim diu
Inveſtigâſſem ipſe, niſi indicium aliquod haberem.
Nunc autem (nuper enim civis inter cives cenſeor)
Vobis edico omnibus Cadmeis iſta.
Quicunque veſtrûm novit a quonam homine
Laius *ille natus* Labdaci occiſus eſt,
Hunc jubeo, ut rem omnem declaret mihi,
Etiamſi metuit contra ſe crimen, auctor necis
Cum ipſe ſit; patietur enim aliud
Aberbi nihil, *quàm* terrâ ut abeat illæſus.
Si vero quis alium novit peregrina ex terra
Auctorem cædis, ne taceat; lucrum enim
Ego dabo, et gratia inſuper accedet.
Si vero contrâ ſilueritis, et quiſpuam vel amico
Metuens rejecerit iſthæc *mea* dicta vel ſibi ipſi,
Quæ poſtea facturus ſum, hæc ut audiatis oportet.
Hominem hunc edico, quiſquis eſt terræ
Hujus *incola*, cujus egu imperiumque et ſolium rego,
Ne quis excipiat, neque alloquatur,
Neque deûm precationibus, neque ſacrificiis
Cum eo communicet, nec manus *ſacra* abluat *aqua*,
Arceant vero ab ædibus omnes, ut qui piaculum
Sit nobis, ut Pythicum dei
Oreculum patefecit nuper mihi.
Ego quidem talis deoque *(Apollini)*
Viroque mortuo adjutor eſſe ſtatuo;
Execror autem *cædis* auctorem, ſive unus
Aliquis ſit, latuitque, ſive comitatus pluribus,
Ut malus ille communis-expers-juris vitam extrahat.
Imprecor et ædibus, ſi domeſticus
In meis fuerit, me conſcio,
Ut patiatur *eadem* quæ his modo imprecatus ſum.
Vobis autem hæc omnia mando exequenda,
Meique ipſius gratiâ, deique hujuſque
Terræ, quæ ſterili ſic et impio perit *modo*.
Neque enim, ſi nullus ad hanc rem impulit deus,
Sic inexpiatam vos deceret linquere,
Viroque optimo, regeque interemto,

Sed penitus inquirere. At nunc auctor ſum ipſe quoque
Regnum obtinens, quod ille obtinuit olim,
Habenſque torum, et uxorem liberos ad procreandos,
Communiumque liberorum forte communia, ſi genus
Illi non fuiſſet infelix, extitiſſent *pignora:*
Nunc autem in illius caput *mala* ingruit fortuna:
Quapropter ego in his tanquam meo pro patre
Pugnabo, et omnia experiar
Ut inveniam auctorem cædis
Filii Labdaci, Polydoriquè, et
Superioris Cadmi, vetuſtique Agenoris.
Et hæc eis qui non præſtiterint precor Deos,
Ne meſſem illis terra proferat ullam,
Neve mulieres liberos; ſed morte
Præſenti pereant, vel hac etiam graviore.
Vobis autem cæteris Cadmi civibus, quibuſcunque
Hæc placent, ſocia ſit Juſtitia *precor*,
Et omnes ſemper propitii adſint Dei.

Cho. Ut me execratione hac obligaſti, ſic tibi, rex, reſpondeo.
Neque enim peremi ipſe, neque peremtorem novi
Indicare: ſed quæſtionem hanc mittentis erat
Apollinis explicare, quis *nempe* fecit homicidium.

Oed. Recte dixiſti: ſed cogere Deos,
Si non *ipſi* velint, nullus unquam poteſt mortalis.

Cho. Secundam jam de his dicam meam ſententiam.

Oed. Tertia licet ſit, ne omittas dicere.

Cho. Cum rege Phœbo regem Tireſiam novi
Maxime eadem ſcire; ex quo ſiquis
Hæc exquireret, o rex, invenerit certiſſima.

Oed. At ne hoc quidem curare neglexi;
Miſi enim, Creonte monente, duos
Ad eum nuncios, diuque cur non adſit miror.

Cho. Enimvero cætera *ſunt* frigida et obſoleta dicta.

Oed. Quænam illa? dicta enim perpendo qualiacunque

Cho. Occiſus dictus eſt a quibuſdam viatoribus.

Oed. Audivi et ego: ſed qui viderit *eum* nemo videt.

Cho. Sed ſiquam modo timoris habet ille partem,
Tuas tamque graves audiens diras non morabitur.

Oed. Cui nullus adeſt patranti metus, verba minus metuet.

Cho. Sed negantem adeſt qui redarguat: hi enim

Divinum

Divinum jam vatem huc adducunt, cui
Veritas innata eſt mortalium ſoli.
Oed. O omnia qui *animo* verſas, Tireſia, dicendaque
Tacendaque, cœleſtia, et terreſtria,
Civitas quidem, cæcus licet *ſis*, ſentis tamen
Quali conflictatur morbo; cujus te patronum
Et ſoſpitatorem, o rex, unicum invenimus.
Phœbus enim, quamvis non audiveris nuncios,
Nobis mittentibus remiſit, ſolutionem
Unam fore hujus peſtilentiæ,
Si peremtores Laïi probè compertos
Necemus, aut e terra exules relegemus.
Tu vero non gravatim, ſive quid augurii,
Seu quam aliam divinationis tenes viam,
Libera teipſum et urbem; libera quoque me;
Libera etiam piaculum omne mortui (*Laii.*)
In te enim *toti* ſumus. Homini autem prodeſſe
Quantum queas habeaſque, pulcherrimus eſt laborum.
Tir. Heu, heu, ſapere quam grave *eſt*, ubi non
Expedit ſapienti: hæc enim pulchre ego
Sciens perii, neque enim huc venire debui.
Oed. Quid rei eſt quod triſtis huc adveniſti?
Tir. Dimitte me domum; facillime enim tuumque tu,
Et ego perferam meum, ſi mihi parueris.
Oed. Nec juſta dixiſti, nec grata urbi
Huic, quæ te aluit, hoc ſupprimens a nobis oraculum.
Tir. Video enim, ne quidem tibi ipſi tuam exire vocem
Commode. Quare ne et ego idem patiar *metuo.*
Oed. Ne per Deos, cum ſcias, recuſes *dicere*: quoniam
Omnes te rogamus ſupplices.
Tir. Omnes enim deſipitis. Ego vero neutiquam
Mea ſic eloquar, ne tua aperiam mala.
Oed. Quid ais? etiamſi ſcias, non dices? ſed cogitas
Nos prodere, et perdere urbem?
Tir. Ego neque meipſum, neque te dolore afficiam. Quid hæc
Fruſtra requiris? Non enim ex me audies.
Oed. Non, o malorum peſſime (etenim et ſaxum
Tu irritare queas) aliquando dices?
Sed ita vis immitis et pertinax videri?
Tir. Iram incuſas meam, tuam vero ſimul

Cohabitantem non reſpicis, neque improbas.
Oed. Quis enim non iraſcatur hæc verba
Audiens, quibus tu jam hanc contumeliâ afficis urbem?
Tir. Evenient enim hæc *ſponte*, licet ego tegam ſilentio.
Oed. Proinde quæ eventura ſunt, et te oportet mihi dicere.
Tir. Nihil amplius dicam: quare, ſi lubet
Prorumpe ad iram vel ſæviſſimam.
Oed. Atqui nihil ſane omittam, ut irâ efferor,
Eorum quæ cenſeo: ſcito enim *te* videri mihi
Et cum *aliis* plantaſſe facinus, et patraſſe tantum
Non manibus cædem: ſique oculorum ſuppetiſſet uſus,
Et ſcelus hoc tuum ſolius eſſe dicerem.
Tir. Verum: jubeo autem te præconio,
Quod publicâſti, ſtare, et ab hac ipſa die
Alloqui neque hos *qui adſunt*, neque me,
Ut qui ſis urbis hujus impium piaculum.
Oed. Itane impudenter ejeciſti hunc
Sermonem? Et quò hoc evaſurum *te* putas?
Tir. Evaſi: veritatem enim validam alo.
Oed. A quo edoctus? non enim ex arte *hâbes*.
Tir. A te. Tu enim me invitum perpuliſti ut dicerem,
Oed. Quid diceres? dic rurſus, ut melius intelligam.
Tir. Non intellexiſti antea? an, ut tentes, rogas?
Oed. Non ut cognitum dicas *rogo*, ſed iterum dic.
Tir. Peremtorem te *eſſe* dico viri, cujus *peremtorem* quæris,
Oed. At non impune bis ſaltem convicia loquêre.
Tir. Dicam igitur et alia, ut iraſcare magis?
Oed. Quantum quidem vis, nam fruſtra dicetur.
Tir. Te neſcientem dico cum chariſſimis
Turpiſſime conſueſcere, neque cernere quibus es in malis.
Oed. An impune hæc te ſemper dicturum putas?
Tir. Siquidem aliquid ineſt veritati roboris.
Oed. Eſt ſane, niſi tibi: tibi autem nulla eſt, quoniam
Cæcus et auribus, et mente oculiſque es.
Tir. Tu miſer hæc nunc exprobras *mihi*, quæ tibi
Nemo non horum mox exprobrabit.
Oed. Sola te tuetur cæcitas: *alioqui feciſſim* ut neque me,
Nec quemvis alium lucem videntem cerneres.
Tir. At nolunt fata me tua cadere *manu*, nam
Sufficit Apollo, cui iſtud curæ erit,

Oed. Tuane

Oed. Tuane an Creontis hæc ſunt commenta?
Tir. Creon tibi nulla mali cauſſa; ſed ipſe tu tibi.
Oed. O divitiæ, et regnum, et ars artem
Superans in expetendæ vitæ ſubſidium,
Quanta apud vos invidia ſervatur!
Siquidem ex hoc regno, quod mihi civitas
Sponte traditum, non expetitum detulit in manus,
Ex hoc, *inquam*, Creon, ille fidus, ille ex initio amicus
Clam me ſubruens expellere ſtudet,
Magum ſubornans hunc, dolorum conſutorem,
Fraudulentum, circulatorem, qui in lueris
Solummodo cernit, ad artem vero cæcus eſt.
Nam dic age, ubi tu fuiſti certus vates?
Cur non, ubi conſutrix-carminum adeſſet canis,
Proferebas aliquam hiſce civibus ſolutionem?
Atqui illud ænigma non vulgaris erat
Viri interpretari, ſed divinationis egebat;
Quam neque ab augurio tu produxiſti notam habens
Neque a Deorum aliquo: at ego adveniens
Ille nihil ſciens Oedipus, compeſcui ipſam
Mentis *acie* aſſecutus, non ab alitibus edoctus.
Quem vero tu conaris ejicere, ſperans ſolio
Creontis te adſtiturum proxime
Tuo cum damno videris mihi et tu, et qui hæc conſinxit,
Regnaturus: et niſi te ſenem factum eſſe viderem
Infortunio cognoſceres, quam male ſentias.
Cho. Nobis quidem conjectantibus et hujus dicta
Per iram dici, tuaque, Oedipu, videntur.
At *nunc* non opus eſt his, ſed quomodo Dei
Oraculum ſolvamus optime, conſiderare.
Tir. Sis licet tyrannus, hoc tamen par ſum tibi
Ut paria contra dicam: hujus enim ego potens ſum.
Neque enim ullatenus tibi ſervio, ſed Apollini:
Quare nec Creonte patrono mihi opus erit.
Dico autem, quoniam mihi cæcitatem objeciſti,
Tu et cernis, non tamen vides, quibus es in malis,
Neque ubi habitas, neque quibuſcum vivis.
Noſtin' ex quibus natus es? imo latet te hoſtem eſſe
Te tuorum, qui apud inferos ſunt, et in terra ſupra.
Et te undique-petens matriſque et tui patris

Exigit tandem ex hac urbe horrenda execratio.
Videntem nunc quidem recte, ſed mox tenebris *obrutum*.
Clamori autem tuo quis non portus,
Quis non Cithæron concinet brevi,
Cum ſcies nuptias, quas domi
Importunas contraxeris, ſecunda navigatione uſus?
Aliorumque agmen non vides malorum,
Quæ te pariter æquabunt tibique, et tuis liberis.
Poſt hæc, iet Creonta et meum os
Contumeliis proſcinde, te enim nullus eſt mortalium
Qui ſceleratior unquam excidetur *et peribit*.

Oed. Hoccine ergo ferendum eſt, ut hæc ex eo audiam?
Non in malam crucem *abis?* non ocyus? non iterum
Retro hiſce ab ædibus converſus abis?

Tir. Ne quidem *omnino* veniſſem ego, niſi tu vocaſſes.

Oed. Neque te novi ſtulta dicturum, alioqui
Tardius te meas ad ædes vocaſſem.

Tir. Nos, tibi quidem ut videtur, ſumus
Stulti; parentibus vero, qui te genuerunt, ſapientes.

Oed. Quibus? mane: quis me *ſodes* genuit mortalium?

Tir. Hæc dies gignet te *ſimul* et perdet.

Oed. Ut omnia perplexa nimis et obſcura loqueris!

Tir. Igitur ad hæc tu es optimus interpres.

Oed. Ea exprobras, unde me magnum extitiſſe invenies

Tir. Ea ipſa ſcilicet te perdidit fortuna.

Oed. Sed, quando civitatem hanc e malis liberavi, nihil curo.

Tir. Abeo igitur, et tu, puer, abduc me.

Oed. Abducat age; nam præſens *tantum*
Impedis et turbas, procul autem amotus non ultra moleſtus eris.

Tir. Abeo poſtquam dixi *ea* propter quæ veni, non tuum
Os veritus; non enim eſt *te penes*, ut me perdas.
Dico autem tibi virum hunc, quem dudum
Quæris minans et prædicans de cæde
Laii, eum præſentem adeſſe,
Peregrinum verbo et advenam: at deinde indigena
Videbitur Thebanus, neque lætabitur
Eventu ſuo: cæcus enim ex vidente,
Et egenus ex divite *factus* in peregrinam
Baculo *pedet* dirigens terram proficiſcetur.
Et palam fiet ſuis ipſius filiis

Fratrem

Fratrem esse ipsum et patrem, et ex qua natus est
Muliere, filium et maritum, et patris
Adulterumque et peremtorem: et hæc introiens
Exquire, et si me deprehendes mendacem,
Dic me jam divinandi arte nihil sapere.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Quis *est ille*, quem fatidica
Delphica edixit rupes
Sanguineis perpetrasse manibus
Infandorum adeo infanda?
Tempus jam *ei est*, ut velocibus equis
Ocyor fugam capessat:
Armatus enim in illum incurrit
Igne et fulguribus Jovis filius *Apollo*:
Horrendæque simul sequuntur
Inevitabiles Parcæ.

ANTISTROPHE 1.

Effulsit enim a nivoso
Manifesta nuper
Fama Parnasso
Latitantem virum a quovis quærendum:
Vagater enim agrestibus in silvis
Perque antra, perque rupes, ut taurus,
Miser misero pede viduos agens annos,
Ex umbilico terræ edita fugere sperans
Oracula; illa vero semper
Valida rataque circumvolant.

STROPHE 2.

Dira quidem dira me movet
Peritus augur,
Neque credentem neque abnegantem:
Quid autem dicam incertus hæreo,
Pendeoque spe, neque huc
Respiciens neque illuc,

Quæ

Quæ enim vel Labdacidis
Vel filio Polybi lis orta eſt,
Neque antehac ego unquam,
Et ne nunc quidem intelligo
Quicquam, cujus indicio *perſuaſus*
Populari
Accedam rumori de Oedipode
Adjutor Labdacidis factus
In cæde obſcura.

ANTISTROPHE 2.

At Jupiter et Apollo
Sunt certe ſapientes, et res humanas
Norunt. *fateor*. ſed inter homines vatem
Plus, quam ego, intelligere
Judicio non conſtat certo.
Et tamen hunc ille ſapientem
Sapientiâ ſuperet.
Sed nunquam ego, priuſquam certum
Audiero ſermonem, *Oedipum* accuſantibus
Temere aſſentiar. Manifeſte enim
Alata venit puella quondam;
Et ſapiens apparnit,
Certoque argumento urbi jucundus.
Quapropter judicio *ille* meo nunquam
Cenſebitur pravus.

IAMBI.

Cre. O cives, ubi audivi atrocia mihi crimina
Objicere tyrannum Oedipum,
Adſum ferre non ſuſtinens; ſi enim in his malis
Præſentibus putat ſe a me paſſum eſſe
Dictis factiſve, quod damnum inferat,
Non amplius mihi vitæ longioris cupido
Suſtinenti tantam infamiam: non enim ad leve malum
Injuria hujus ſermonis tendit,
Sed ad maximum, ſiquidem malus civitati
Maluſque erga te et amicos vocabor.

Cho. At

Cho. At prodiit, *puto*, hoc convitium forsitan
Irâ expressum potius quam mentis ex sententia.
Cre. An ab hoc dictum fuit, quod meis consiliis
Persuasus vates mendacia locutus sit?
Cho. Hæc quidem dicta sunt, nescio autem quâ mente.
Cre. Oculisne rectis, rectâque mente
Condemnavit me hujus criminis?
Cho. Nescio: quæ enim faciunt principes, non video.
Ipse vero jam huc ex ædibus prodit foras.
Oed. Heus tu! quid huc venisti? tantumne habes
Audaciæ in fronte, ut meas ad ædes
Venias, peremtor cum sis hujus viri palam,
Prædoque conspicuus meæ tyrannidis?
Age dic per deos, timiditatem an stultitiam
Inesse mihi videns cogitâsti hæc facere?
Vel facinus tuum quasi nunquam sensurus essem,
Dolo subrepens mihi; aut si sensissem ulturus?
Annon insanus est iste conatus tuus,
Absque populo et amicis tyrannidem
Venari, quæ populi favori et pecunia capitur?
Cre. Nostine quid agas? pro hisce dictis tuis
Æqualia vicissim audi; cumque *rem* cognoveris, deinde judica.
Oed. Orator tu quidem *es* vehemens, auditor autem tui ego malus:
Infensum enim et gravem te expertus sum mihi.
Cre. Hoc ipsum nunc a me primum audi, quod dicam.
Oed. Hoc ipsum *modo* ne mihi dicas, quod non sis malus.
Cre. Siquidem putas quid boni esse pervicaciam
Absque sana mente, non rectè sapis.
Oed. Si putas *te* homini cognato malè
Faciens non daturum pœnas, non rectè sapis.
Cre. Assentior tibi hæc jure dici; sed
Malum, quod dicis te a me accepisse, dic mihi.
Oed. Persuasisti, an non persuasisti, quod oporteret me
Ad vatem istum præclarum mittere nuncium aliquem?
Cre. Et nunc quidem ejusdem ipse sum sententiæ.
Oed. Quantum jam temporis *abiit* ex quo Laius?
Cre. Quid fecit? non enim intelligo.
Oed. Occultè periit exitiali manu.
Cre. Longa et antiqua numerari possunt tempora.
Oed. Tunc temporis vatesne ille hanc callebat artem?

Cre. Æquè sapiens, et honore habitus pari.
Oed. Nunquid mei meminit tunc temporis?
Cre. Nunquam omnino, me præsente.
Oed. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?
Cre. Habuimus, et quid ni? Sed non audivimus.
Oed. Cur ego tunc ille sapiens non dixit hæc?
Cre. Nescio: quæ autem nescio, *de his* libenter taceo.
Oed. Hoc scis tamen, diceseque si rectè sapis.
Cre. Quid istud est? si enim sciam, non negabo.
Oed. Quod nisi tecum congressus esset, meam
Nunquam dixisset Laii cædem *esse*.
Cre. An hæc ille dicat, ipse nosti: ego autem ex te
Discere volo eadem, quæ tu modo ex me.
Oed. Disce: non enim unquam homicida deprehendar.
Cre. Quid autem? meam sororem nonne conjugem habes?
Oed. Negari non potest, quod quæris.
Cre. Et regnas pariter cum ea, parem terræ portionem conferens?
Oed. Si volet, omnia mea *habebit* auferetque.
Cre. Æqualis igitur sum vobis duobus ego tertius.
Oed. Hîc porrò tandem malus appares amicus.
Cre. Non, si fineres me, sicut ego te, dicere.
Considera hoc primùm, an quemquam putas
Regnare malle cum timoribus, quam
Sine timore dormire, si potentiam obtineat eandem?
Ego sanè neque ipse cupio
Tyrannus esse magis quam tyranni jussa exsequi.
Neque alius, quisquis modestus esse novit.
Nunc enim a te omnia absque metu fero,
At si ipse rex essem, multa invitus facerem.
Quî mihi igitur tyrannis esset dulcior
Quam principatus securus et potentia?
Nondum adeo animi falsus sum
Ut alia expetam bona, quam lucro conjuncta.
Nunc omnibus oblector, nunc omnis me amplectitur.
Nunc qui abs tê aliquid volunt, me evocant:
Ut enim omnia consequantur penes me est.
Cur igitur ego hæc captarem, illis dimissis *bonis*?
Mens recta sapiens agere prava non potest.
Sed nec amator unquam hujus sententiæ fui,
Neque cum alio sic agente *versari* sustinerem.

Et

Et horum illud argumentum *habe*, Delphos profectus
Exquire, reſponſa ſi rectè hæc renunciaverim tibi.
Et ſi me cum vate deprehenderis
Conſilii quid communicâſſe, ne me unius occidas
Calculo, ſed gemino, meoque et tuo convictum.
Sed propter incertam ſuſpicionem ne me privatim criminêris.
" Non enim juſtum eſt neque malos temere
" Bonos judicare, neque bonos malos.
" Amicum enim fidum ejicere, idem *eſſe* puto
" Ac ſi ſuam *quis* ejiciat vitam, quam maxime diligit."
At cum tempore ſcies hæc certo: quoniam
" Tempus bonum virum oſtendit ſolum,
" Malum vero vel una die cognoveris."

Cho. Rectè dixit caventi ne ruas,
O rex; conſilia qui ineunt ſubita, non ſunt tuti.

Oed. Ubi quis celer eſt inſidias ſtruere clam,
Et me celeriter conſilium capere oportet.
At ſi quietus manebo, ille ſua quidem
Confecerit, mea autem erunt fruſtranea.

Cre. Quid igitur poſtulas, an me ex terra pellere?

Oed. Minimè; mori, non exulare te volo.

Cre. Si dixeris prius quale ſit invidere.

Oed. Ut non ceſſurus mihi, neque crediturus dicis.

Cre. Video enim te non bene ſapere.

Oed. Certè in rem meam.

Cre. At æqualiter *te* decet in meam *ſapere*.

Oed. At malus es.

Cre. Quid ſi rem nihil intelligas?

Oed. Imperandum eſt tamen.

Cre. Non regis eſt *ut imperet* malè.

Oed. O civitas, civitas.

Cre. Ad me quoque civitas hæc pertinet, non ad te ſolum,

Cho. Definite, reges. In tempore enim nobis video
Ex ædibus egredientem Jocaſten, cujus operâ
Præſentem contentionem componi æquum eſt.

Joc. Quid hunc, o miſeri, temerè tumultum
Rixando excitaſtis, neque erubeſcitis, terrâ
Tam graviter laborante, privata movere mala?
Non tu abis domum? tuque, Creon, tuas ad ædes?
Noliteque ex nihili dolore maximum producere.

Cre. Soror, atrocia mihi Oedipus tuus maritus
Facere parat, ad alterutrum damnans malum,
Ut aut e patria ejiciat, aut captum interficiat.
Oed. Fateor, o uxor; molientem enim eum mala
In meam vitam deprendi, *idque* arte malâ.
Cre. Ne *vita* jam fruar, sed execratus inteream, si tibi
Quid feci ex iis quæ me facere objicis.
Joc. O per Deos crede ista, Oedipe,
Maxime quidem hoc jusjurandum reveritus Deorum,
Et me quoque eosque porrò qui adsunt tibi.

PERICOMMATA. Strophe 1.

Cho. Obtempera volens sapiensque,
O rex, obsecro.
Oed. Quid vis tibi ut cedam?
Cho. Hunc neque olim stultum,
Nunc autem juramenti fide obstrictum
Reverere.

SYSTEMA 1.

Oed. Nôsti igitur quid petis?
Cho. Novi.
Oed. Dic igitur quæ velis.
Cho. Venerandum amicum neutiquam ut ob causam
Obscurumque rumorem cum ignominia ejicias.
Oed. Hoc jam scito, quando hæc petis, mihi
Quod petas interitum, vel fugam ex hac terra.

STROPHE 2.

Cho. Non per omnium Deorum
Deum principem Solem, *id volo.*
Sed Deo et amicis destitutus
Miserrimè peream,
Si ea sit mihi mens.
At mihi infelici
Patria calamitosa excruciat
Animum, quodque hæc vestra mala
Malis adjunget prioribus.

SYST.

SYSTEMA 2.

Oed. Ille igitur abeat, etsi me oportet omnino perire,
Aut cum ignominia ex hac terra ejici.
Tui enim, non hujus, miseret me loquentis
Miserabiliter: ille verò, ubicunque fuerit, odio habebitur.
Cre. Durus apertè es, etiam dum cedis; gravis autem tibi,
Cum iram expleveris: talia enim ingenia
Sibi ipsis jure sunt molestissima toleratu.
Oed. Non igitur dimittes me, et foras abis?
Cre. Ibo.
Futurus forsan ignotus tibi,
Inter hos autem idem, qui antea.

ANTISTROPHE 1.

Cho. Mulier, quid moraris, *eum* abducere
Intra has ædes?
Joc. Prius si novero, quæ causa litis, *abducam.*
Cho. Suspicio incerta sermonum
Venit, *animosque* mordet
Iniqua *criminatio.*

ANTISYSTEMA 1.

Joc. Ipsisne ab ambobus?
Cho. Imo.
Joc. Et quis erat sermo?
Cho. Satis mihi quidem, satis; terrâ sic laborante,
Videtur, ubi desiit *contentio,* ibi desinere.
Oed. Videsne quo veneris, vir alioqui non malus,
Meum negligens et obtundens animum?

ANTISTROPHE 2.

Cho. O rex, dixi quidem
Non semel antea; scito verò
Me insanum, nec compotem
Animi visum mihi fore,
Si te segregarem *et negligerem,*

Qui

Qui meam patriam charam
Laboribus oppreſſam
Servatam erexeris.
Et nunc generoſus dux,
Si potes, eſto.

ANTISYSTEMA 2.

Joc. Per Deos, dic mihi quoque, o rex, cujus rei gratiâ
Tantum furorem conceperis.
Oed. Dicam (nam te præ his magis, mulier, colo)
De Creonte, qualia in me machinatus eſt.
Joc. Dic, evidenti ſi cauſa conquereris accuſaſque.
Oed. Peremtorem me eſſe dicit Laii.
Joc. An ipſe ſuâ cognitione, an alieno indicio?
Oed. Vatem quidem maleficum ſubornando, nam
Quantum poteſt, omnium ille laxat ora.

IAMBI.

Joc. *At* tu jam, omiſſo teipſo quatenus de te dicis,
Me exaudi, et diſce neminem tibi eſſe
Mortalem, divinandi qui tenet artem:
Oſtendam vero tibi indicia rei hujus brevia.
Oraculum enim advenit Laio olim (haud dicam
Apollinene ab ipſo, an *ipſius* miniſtris)
Illi in fatis eſſe, ut a filio periret
Qui naſceretur ex meque et illo ſimul.
At illum quidem *Laium*, ut fama eſt, peregrini jampridem
Latrones peremerunt in trivio:
Puero autem orto, non interceſſerant dies
Tres, quin ipſum ille, articulis pedum ligatis,
Abjiciendum dederit aliorum manibus in avio monte.
Et ibi Apollo neque effectum dedit,
Ut ille occiſor fieret patris, neque ut Laius,
Id quod vehementer metuebat, a filio caderet.
Hæc *tamen* oracula fatidica decreverunt,
Quorum tu nihil cura: quæ enim deus
Opus eſſe cenſet ſcrutari, facilè ipſe aperiet.
Oed. Qualis me jam *hæc* audientem tenet, mulier,
Animi fluctuatio, et perturbatio ſenſuum?

Joc. Quâ

Joc. Quâ curâ commotus iſtud dicis?
Oed. Videor mihi me abs te hoc audiſſe, quod Laius
Peremptus ſit, tres ubi coeunt viæ.
Joc. *Audiſti:* prædicabantur enim hæc, et nondum ceſſat *fama.*
Oed. Et ubi eſt locus ille, id ubi contigit mali?
Joc. Phocis quidem vocatur terra; ſciſſa autem via
In unum a Delphis et a Daulia coit.
Oed. Et quantum, *quæſo*, temporis, ex quo hæc facta ſunt, elapſum eſt?
Joc. Prius paululum, quam tu hujus tenens terræ
Principatum conſpectus es, hæc nunciata ſunt urbi.
Oed. O Jupiter, quid de me facere decreviſti?
Joc. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Oedipe?
Oed. Nequaquam me roga: Laio autem habitus
Oris quis fuit, dic, et ætatis qui ſtatus.
Joc. Grandis, cui caput primâ canitie pubeſcebat.
Formâ autem tuâ non admodum diſcrepabat.
Oed. Hei mihi miſero! meipſum, ut videtur, execrationibus
Atrocibus objeci modò inſciens.
Joc. Quid inquis, *obſecro?* timeo ſanè te intuens, o rex.
Oed. Miſerè metuo ne oculatus ille vates ſit:
Monſtrabis autem clarius: ſi unum adhuc dixeris.
Joc. Atqui horreo quidem, ſi autem ſciero, quæ rogaveris dicam.
Oed. Ibatne cum paucis, an plurimos habens
Satellites, ut viri ſolent principes?
Joc. Quinque erant omnes, inter eos autem *quinque* erat
Præco: rheda verò vexit Laium una.
Oed. Heu, heu! hæc jam perſpicua ſunt: ſed quis fuit
Qui hæc dixit vobis facta, conjux?
Joc. Famulus quidam, qui evaſit incolumis ſolus.
Oed. An et in ædibus nunc adeſt præſtò?
Joc. Non: ex quo enim inde rediit, et regnum
Te viditque tenere, Laiumque mortuum,
Vehementer oravit, meâ prenſâ manu,
Ut rus ſe mitterem ad paſcendos greges,
Ut rariſſimè viſeret hanc urbem.
Adeoque ego illum niſi: dignus enim erat ille
Servus, majus hôc qui auferret beneficium.
Oed. Quînam redeat ad nos ocyùs?
Joc. Aderit *mox:* ſed cur hoc expetis?

Oed. Metuo

Oed. Metuo mihi, o uxor, ne multa nimis
Dicta ſunt mihi, ob quæ enim cernere volo.
Joc. Veniet ille quidem: digna quoque forſitan
Et ego *ſim* quæ ſciam ea, quæ te malè habent, o rex.
Oed. Nullo modo privaberis, cum eò ſpei
Pervenerim: cui enim potiori
Indicarem quàm tibi, talis *mihi* fortuna cum contigit?
Mihi pater quidem Polybus erat Corinthius,
Mater autem, Merope Dorica, et habebar vir
Inter cives illos primarius, antequam mihi fortuna
Talis accidit, admiratione forſan digna,
Studiis verò meis indigna.
Vir quidam enim in convivio valde ebrius
Vocat inter pocula me *nothum* ſuppoſititium patri.
Idque ego ægrè ferens, eâ ipsâ die
Vix *me* continui, at alterâ accedens
Matrem patremque rem exquirebam: illi verò graviter
Probrum ferebant *contra* eum qui verba ſparſerat.
Et ego quidem eorum *ſermone* delectabar, tamen
Urebat me ſemper hoc *dictum:* deſcenderat enim altè.
Clamque matre et patre proficiſcor
Delphos uſque: et me Phœbus iis ob quæ veneram
Nihil reſpondit inauditum dimittens, alia autem miſera
Et atrocia, et luctuoſa *oraculo* prænunciavit *edito,*
Neceſſe fore ut matri concumberem, genuſque
Odioſum hominibus omnibus in lucem producerem,
Occiſorque fierem mei, qui genuit, patris.
Et ego, his auditis, Corinthiam
Poſt id tempus ſtellis metiens terram
Fugiebam *alio,* ubi nunquam cernerem triſtium
Oraculorum dedecora mihi datorum compleri.
Iter autem faciens, adeo hos ipſos locos, ubi
Tu tyrannum hunc periiſſe dicis:
Et tibi, uxor, verum eloquar, triplicem
Ut juxta viam hanc iter facerem,
Ibi mihi præcoque et *tracta* jumentis
Talis vir rhedâ inſidens, qualem tu ais,
Simul obviàm venere, et e via me anteambulo,
Ipſeque ſenex vi pepulerunt;
Hîc ego nitentem trudere aurigam

Percutio iratus, et me ſenex, ubi videt
Prope vehiculum euntem, collimans medium
Caput duplici ſtimulo mihi percuſſit.
Neque parem luit *pœnam:* ſed breviter *uno ictu*
Sceptro percuſſus ab hac manu ſupinus
Media ex rheda ſtatim devolvitur.
Perimo quoque univerſos ſimul. Si verò peregrino (*mihi*)
Huic aliqua cum Laio intercedit cognatio,
Quis hoc utique viro eſt infelicior?
Aut quis magis inviſus poſſit eſſe Diis?
Quem nulli hoſpitum neque civium licet
Domo recipere, neque alloqui;
Sed ab ædibus pellere *jubentur.* Atque alius nemo erat
Quàm ego, qui mihimet diras has invexi.
Tòrum autem mortui meis ipſius manibus
Contamino, per quas periit. Annon malus ſum?
Nonne totus *nocens et* pollutus? ſi me oportet exulare,
Et mihi exulanti neque meos cernere *fas erit,*
Neque pedes in patria ponere: aut *ſi* nuptias me oportet
Cum matre contrahere, et patrem occidere
Polybum, qui genuit et enutriit me;
Nonne ab immiti hæc dæmone qui
Judicaret in hunc virum *immiſſa,* recta diceret?
Ne, quæſo, ne, o Deorum ſancta numina,
Videam hunc diem; ſed ex mortalium cœtu
Abeam evanidus, priuſquam videam
Labem hanc calamitatis mihi adeſſe.

Cho. Nobis quidem, o rex, hæc ſunt triſtia: attamen donec
Rem ex præſente perdidiceris, ſpem fove.

Oed. Id reliquum ſane eſt adhuc mihi ſpei,
Paſtorem illum ut exſpectem ſolum.

Joc. *Illo* autem coram allato, quid deinde facturus es?

Oed. Ego dicam tibi: ſi enim comperietur dicere
Eadem quæ tu; ego calamitatem hanc effugero.

Joc. Quæ verò verba ex me audiſti præcipua?

Oed. Aiebas ipſum retuliſſe, quòd latrones
Laium hunc interficerent: quòd ſi nunc quoque
Eundem dicet numerum, ego non peremi.
(Non enim unus idem eſſe poteſt quod multi)
At ſi unum ſolum feciſſe dixerit, manifeſtè

Facinus illud jam ad me ſpectabit.
Joc. At hunc pro certo ſic ſermonem habeto,
Nec poteſt hoc iterùm negare.
Civitas enim *tota* hæc audiit, non ego ſola.
Porrò a priore ſi quid deflecteret ſermone,
Non tamen, o rex, de Laii cæde
Loquetur recta, eam ut Apollo
Prædixit, quòd illum *ſcilicet* oporteret filio occidi meo:
Quippe illum miſer ille nequaquam occidit,
Sed ipſe *filius* prior periit.
Quare ego divinationis gratiâ
Neque huc neque illuc in poſterum reſpexero.
Oed. Rectè putas: attamen operarium
Aliquem mitte accerſitum, et ne omiſeris.
Joc. Mittam ocyus: ſed eamus in ædes,
Nil enim faciam niſi quod tibi gratum fuerit.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Utinàm mihi cohabitet felicitas ut retineam
Venerandam verborum puritatem
Factorumque omnium, quæ legibus ſancita ſunt
Sublimibus, cœleſti æthere
Genitis, quarum Olympus
Pater eſt ſolus, neque eas mortalis
Natura virûm peperit, neque
Sanè unquàm oblivio ſopiet.
Magnus in his ineſt Deus,
Neque ſenio obnoxius *marceſcit.*

ANTISTROPHE 1.

Inſolentia parit tyrannum; inſolentia, (ubi
Multa temerè cumulavit ſupra modum,
Quæ nec opportuna, nec utilia ſunt)
Ad ſummum evecta faſtigium
Recidit in neceſſitatem,
Ubi non pede recto utitur.
Hoc autem rectè ſe habens civitati certamen
Ne ſolvat unquam, oro, Deus:

Deo non definam unquam
Præſide niti.

STROPHE 2.

Si quis verò faſtuoſe manibus
Dictiſve incedit
Juris contemtor, nec
Deorum venerans ſedes,
Mala illum occupet Parca
Propter infauſtas delicias;
Si, *inquam*, lucrum non lucrabitur juſtum
Nec ab impiis *factis* abſtinet,
Aut non tangendis manus inferet demens,
Quis enim ultrà ex his viris
Ab animo jacula
Conſcientiæ arcebit? ſi enim
Hæc *impia* facta honorem inveniunt,
Quid attinet me choros ducere *ſacros?*

ANTISTROPHE 2.

Non ultrà ad impollutum eo
Terræ umbilicum veneraturus,
Neque, quod eſt Abis, delubrum,
Neque Olympiam,
Si non *oracula*, ut digitis monſtrata,
Omnibus patebunt mortalibus.
At o qui imperas, ſi juſtas audis preces,
Jupiter, omnia regens, ne hæc lateant
Te tuumque immortale ſemper regnum,
Vetera enim, ut mihi videtur,
Laii oracula
Elevant jam, et nullis
Apollo honoribus ſplendet,
Intereunt verò divina.

IAMBI.

Joc. Terræ *hujus* principes, viſum eſt mihi
Templa adire Deorum, hiſce in manibus
Coronis ſumptis et incenſis.
Nimis enim ſuſpendit animum Oedipus
Curis variis, neque ut vir
Prudens nova ex veteribus conjicit.
Sed dicentis eſt totus, qui timor emdicit,
Quia ergò admonendo nihil proficio,
Ad te, o Lyceë Apollo (proximus enim es)
Supplex venio hiſce cum precibus,
Ut piam aliquam ſolutionem *ipſi* des *mali*.
Nam torpemus jam omnes, perculſum
Illum cernentes, uti gubernatorem navis.
Nun. Num a vobis, o hoſpites, diſcere licet, ubi
Tyranni ſit Oedipi domus regia.
Quin magis ipſe ſit ubi dicite, ſi ſcitis.
Cho. Hæc *illius* quidem tecta; et ipſe intus, o hoſpes.
Fœmina autem hæc ejus liberorum mater.
Nun. Sit et ipſa beata, et cum beatis uſque
Verſetur, illius cùm ſit perfecta conjux.
Joc. Similiter et tu, o hoſpes, *ſis beatus:* dignus enim es
Bona ob verba; ſed dic cujus rei
Causâ veniſti, et quid nunciaturus.
Nun. Bona domuique et marito tuo, mulier.
Joc. Quænam illa *ſunt?* et unde *nobis* advenis?
Nun. *Adſum* e Corintho. Sermo verò, quem eloquar protinus
Jucundus tibi ſit (quidni enim?) tamen et forſan triſtis.
Joc. Quid rei eſt? quam duplicem ſic obtinet vim?
Nun. Regem ipſum cives terræ
Iſthmiæ creabunt, ut illic ferebatur.
Joc. Quid? an non ſenex Polybus *eam* adhuc obtinet?
Nun. Non ſanè: quoniam illum mors in ſepulchrum condidit.
Joc. Quid ais? mortuuſne ergo eſt Polybus ſenex?
Nun. Si non vera dico, mori cupio.
Joc. Famula, quid ceſſas domino hæc quam celerrimè
Profecta dicere O Deorum oracula,
Ubi eſtis? Hunc Oedipus olim metuens

Virum

Virum ne occideret abiit exul: et nunc ille
Fato priùs interiit, nec ab hoc omnino.
Oed. O chariſſimum conjugis Jocaſtæ caput,
Quid me foras evocâſti huc ex ædibus?
Joc. Audi hunc virum: et, cum perceperis, conſidera
Veneranda quo redierunt Dei oracula.
Oed. At hic quis eſt tandem? et mihi quid nunciat?
Joc. Venit ex Corintho, patrem tuum nunciaturus
Non amplius vivere Polybum, ſed *eſſe* mortuum.
Oed. Quid dicis, hoſpes? Tu ipſe mihi *rem* indica.
Nun. Si hoc primum oportet me diſertè dicere,
Scito eum per mortem abiiſſe *ad inferos*.
Oed. Doliſne an morbi *alicujus* commercio?
Nun. Parvum momentum vetera ſopit corpora.
Oed. Morbis, ut videtur, miſer conſumptus eſt.
Nun. Et longo etiam, quod emenſus eſt, temporis ſpatio.
Oed. Heu! heu! quid ergò, uxor, reſpiciat aliquis
Fatidicas Delphis aras, aut in æthere
Clangentes aves, quibus auctoribus ego
Peremturus eram patrem meum? ille verò mortuus
Conditus eſt jam ſub terrâ, atque ego hîc ſum,
Nullo in eum enſe ſtricto; niſi forte mei deſiderio
Contabuit, adeoque ſic a me occiſus dici poſſit.
Sed quæ data ſunt ſimul *omnia* auferens oracula,
Jacet apud inferos Polybus, nullius pretii *oracula*.
Joc. Annon ego iſta tibi prædixi pridèm?
Oed. Dixiſti: at ego metu tranſverſus agebar.
Joc. Ne poſt igitur horum aliquid in animum admiſeris.
Oed. Et quomodo matris thalamum non me fugere oportet?
Joc. Quid metuere debeat homo, cui fortuna
Cedit dextrè? Providentia autem nullius rei eſt certa.
Temerè optimum eſt vivere, ut quiſque poſſit.
Tu verò propter matris ne vereare thalamum,
Multi enim jam per ſomnium mortalium
Cum matre concubuere: ſed iſta qui
Nihili eſſe ducit, facillimè vitam agit.
Oed. Rectè hæc omnia tibi dicta forent,
Si non *adhuc* viveret genitrix; at quando jam
Vivit, licet rectè loquaris, omnino cavendum eſt.
Joc. Atqui magnus *eſt* oculus ſepulchrum patris.

Oed. Magnus,

Oed. Magnus, intelligo: at quamdiu vivit, metûs eſt cauſa.
Nun. Quâ autem de muliere ita perterriti eſtis?
Oed. Merope, o ſenex, quâcum Polybus habitavit.
Nun. Quid eſt, unde ea vos in metum conjicit?
Oed. Divinum *et* atrox oraculum, o hoſpes.
Nun. Poteſtne dici? an nefas eſt alterum ſcire?
Oed. Imò maximè: dixit enim Loxias olim
Forè ut concumberem cum meâ ipſius matre, et
Paternum ſanguinem manibus meis haurirem.
Qua propter Corinthus a me olim
Procul derelicta eſt, feliciter ſane, ſed tamen
Parentum oculos ſuaviſſimum eſt cernere.
Nun. An iſta metuens inde abiiſti exul?
Oed. Patriſque cavens ne occiſor eſſem, ſenex.
Nun. Cur igitur ego te hoc a timore, o rex,
Benevolus cum tibi advenerim, non libero?
Oed. Atqui gratiam dignam *meritis* a me acceperis.
Nun. Profectò hanc maximè ob cauſam veni, ut,
Meo tuas ad ædes adventu, aliquid benè facerem.
Oed. At nunquam parentes aditurus ſum meos.
Nun. O fili, manifeſtè apparet te neſcire quid agis.
Oed. Quomodo, o ſenex? per Deos doce me.
Nun. Si ob hæc fugis domum redire.
Oed. Metuo ſanè ne mihi Phœbus evadat veridicus,
Nun. An *metuis*, ne quid piaculi a parentibus contrahas?
Oed. Hoc ipſum, ſenex, hoc me ſemper territat.
Nun. Noſtin' denique te non cum jure metuere?
Oed. Quidni *cum jure?* Siquidem his parentibus natus ſum.
Nun. Quia *nempe* Polybus te nihil attingat genere.
Oed. Quid narras? annon Polybus me genuit?
Nun. Nihilo magis *te genuit* quàm hic vir, ſed æquè *uterque.*
Oed. At quomodo qui genuit par ſit non gignenti?
Nun. At neque te genuit ille, neque ego.
Oed. Quare igitur me filium nominabat?
Nun. Dono te olim meis a manibus eum accepiſſe ſcito.
Oed. Siccine me ab aliâ *acceptum* manu amavit?
Nun. Priſtina nam illi hoc perſuaſerat liberorum inopia.
Oed. Tu verò emptum me *aliunde*, an genitum ex te ei dediſti?
Nun. *Dedi* inventum nemoroſis Cithæronis in receſſibus.
Oed. Peragrabas verò cur hoſce locos?

Nun. Ibi

Nun. Ibi montanis gregibus præfectus eram.
Oed. Paſtor itaque eras, et erro mercenarius.
Nun. Tuus quidem, o nate, ſervator illo tempore.
Oed. Quid autem mali mihi acciderat, cum me ſuſtuliſti?
Nun. Pedum articuli tuorum teſtimonium præſtabunt.
Oed. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?
Nun. Solvo te habentem perforatas pedum ſummitates.
Oed. Atrox ſane dedecus cunabulorum pertuli.
Nun. Ab hoc caſu nomen ſortitus es, quod habes.
Oed. O per Deos, a patre an a matre dic mihi?
Nun. Non novi: qui autem te mihi dedit, me meliùs ſcit.
Oed. An et ab alio me accepiſti, nec ipſe caſu nactus es?
Nun. Non: ſed paſtor alius tradidit mihi.
Oed. Quiſnam ille? an potes mihi dicere?
Nun. Ex Laii paſtoribus quidam vocabatur.
Oed. An ejus, qui rex hujus terræ olim fuit?
Nun. Maximè: ejus viri hic fuit paſtor.
Oed. An ille vivit adhuc, videre ut queam?
Nun. Id vos populares hujus terræ optimè ſcire poteſtis.
Oed. Veſtrûmne quiſquam eſt aſtantium propè
Qui novit paſtorem illum, quem hic memorat,
Seu ruri eum, ſive hîc in urbe conſpicatus?
Indicate, nam hæc retegi tempus poſtulat.
Cho. Equidem arbitror neminem alium eſſe, quàm eum ex rure,
Quem et vídere tu quærebas priùs: verùm
Hæc *omnium* optimè Jocaſta dixerit.
Oed. Uxor, noſtin' illum quem modò
Venire cupivimus, quemque hic dicit?
Joc. Quis, rogo, quem dicit? ne quid extimeſcas,
Dictaque temerè ne meminiſſe velis.
Oed. Non hoc fiat, ut, cum ego ceperim
Indicia talia, non proferam in lucem meum genus.
Joc. Ne per Deos, ſiquidem ullatenus tuæ vitæ
Curam geris, hoc exquiras. Sit ſatis me eſſe afflictam.
Oed. Confide. Tu enim ne quidem ſi tertiâ ego
Ex matre tripliciter apparuero ſervus, eris deterior.
Joc. Tamen obſequere mihi, quæſo, ut ne hæc facias.
Oed. Non faciam, quin iſta exquiram clarè.
Joc. Atqui ſentiens rectè optima tibi dico.
Oed. Sed hæc optima dudum mihi moleſta ſunt.

Joc. O

Joc. O infauſte, utinam haud unquam ſcias, qui ſis.
Oed. Venietne aliquis et adducet paſtorem mihi?
Hanc autem ſinite opulento lætari genere.
Joc. Heu, heu, miſer. Hoc enim te *nomine* queo
Solo appellare, nulloque poſthac alio.
Cho. Quid, Oedipe, ſic uxor abiit feroci
Concita dolore; metuo ne
Ex hoc ſilentio in aliquod prorumpat malum.
Oed. In quod volet, prorumpat: at meum ego
Exiguum licet ſit genus, volam cognoſcere.
Fortaſſe eam (nam, ut mulier, ſpiritus altos gerit)
Ignobilis mei generis pudet.
Ego verò me fortunæ filium judicans,
Quamdiu hæc favet, hanc infamiam nihil morabor.
Ex hac enim matre nata ſum, cognati autem
Menſes me parvum et magnum conſtituêre.
Talis ergo cum ſim natus, non animatus aliter ero unquam
Meum ut non perdiſcam, quale ſit, genus.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. Si quidem vates ego ſum *verus*,
Et animo *rerum* haud ignarus,
Non, per Olympum, totâ imperitus nocte
Cithæron non eris
In craſtinam lucem,
Quin dicas te et popularem
Oedipi et nutritorem et
Matrem, et celebrere choreis
A nobis, ut qui grata feras
Meis tyrannis.
O jaculator Phœbe,
Tibi ſint hæc placita.

ANTISTROPHE I.

Quis te, fili, quis te genuit
Immortalium? nunquam filia
Cum Pane montivago congreſſa
Vel cum Phœbo te *genuit?*

Illi

Illi enim tractus montani
Omnes *sunt* grati. An *te* Cyllenes rex
Mercurius, an Bacchus
Habitans summis in montibus
Suscepit partum nymphis ex Heliconiis,
Cum quibus is permultum ludit.

IAMBI.

Oed. Si me oportet, cui nihil ante fuit commercii,
Senes, conjicere, pastorem videre videor,
Quem quærimus dudum: senili enim
Ætate convenit, et huic *Corinthio* æqualis est viro.
Maxime, qui ducunt, ut ministros
Agnosco meos: sed tu me certiùs nosti,
Ut qui alicubi pastorem fortasse videris.
Cho. Novi, recte tenes. Laii enim hic erat,
Ut quisquam alius, fidelis pastor.
Oed. Te primum rogo, Corinthie hospes,
Num hunc dicis?
Nun. Hunc ipsum, quem intueris.
Oed. Heus tu senex, huc veni, et dic
Quæcunque te rogo. Tune eras aliquando Laii?
Ser. Eram servus, non emptus, sed domi educatus.
Oed. Quod procurabas opus? tuaque quæ vita erat?
Ser. Greges sequebar maximam vitæ meæ partem.
Oed. Quænam incolebas maximè loca?
Ser. Erat Cithæron, erat et vicinus locus *mea statio.*
Oed. Virum igitur hunccine nosti, aut alicubi vidisti?
Ser. Quid rei gerentem? aut quem *mihi* refers virum?
Oed. Hunc, inquam, qui adest: numquid commercii tibi fuit cum eo?
Ser. Non memoria suggerit, ut citò queam dicere.
Nun. Neque hoc mirum est, here: at ego clarè
Ignota jam ei in memoriam reducam: nam satis scio
Eum meminisse, quando in Cithæronis locis
(Ille duobus quidem cum gregibus, ego autem uno)
Versabar cum hoc viro, tres totos,
A vere *usque* ad Arcturum, menses.
Hieme autem jam instante, mea in stabula ego
Agebam *pecora*, illeque in Laii septa.

Quæ dico, ſuntne ita facta, an non?
Ser. Vera dicis, etſi a longo temporis *intervallo*.
Nun. Age, dic jam: meminiſtine te puerum mihi quendam
Dediſſe, quem ut propriam ſobolem ego educarem?
Ser. Quid eſt? quamobrem hanc rem interrogas?
Nun. Hic ille eſt, amice, qui tunc erat puer.
Ser. Non *ibis* in malam crucem? non tacebis?
Oed. Ah, ne corrige, ſenex, hunc: tua enim
Correctore egent magis, quam hujus dicta.
Ser. Quid verò, optime here, deliqui ego?
Oed. Quod de puero nihil indicas, quem ille quærit.
Ser. Neſcit enim quod dicit, et fruſtra laborat.
Oed. Tu bonâ cum gratiâ non dices, ſed malo accepto dices.
Ser. Ne, per Deos oro, ſenem me verberato.
Oed. Non aliquis ocyus hujus manus in tergum ligabit?
Ser. Infelix ego! ſed quare? quid noſſe vis?
Oed. Puerumne huic dediſti, de quo mentio facta?
Ser. Dedi: utinam vero periiſſem hâc ipsâ die,
Oed. At eo tibi res redibit, niſi dixeris quod jure debes.
Ser. Multo etiam magis, ſi dixero, peribo.
Oed. Vir hic, ut videtur, ad moras divortitur.
Ser. Non ego ſane: nam dixi me dediſſe olim.
Oed. Unde acceptum? tuumne, an alterius?
Ser. Non meus erat, ſed ab altero accepi.
Oed. A quo civium, et a quâ domo?
Ser. Ne per Deos, ne, here, plura quære.
Oed. Periiſti, ſi te hæc iterum interrogo.
Ser. Erat igitur quidam ex genere Laii.
Oed. Num ſervus, an propria illius proles erat?
Ser. Hei mihi! redactus ſum eò, ut triſtia mihi dicenda ſint.
Oed. Et mihi audienda: tamen ſunt audienda.
Ser. Illius ſane tum filius dicebatur: illa verò intus
Optimè dixerit tua uxor, quonam modo ſe hæc habent.
Oed. An illa tradidit tibi?
Ser. Maxime, rex.
Oed. Cujus rei gratiâ?
Ser. Ut eum perderem.
Oed. Miſera, illane quæ pepererat?
Ser. Mali metu oraculi,
Oed. Cujus?
Ser. Daturus

Ser. Daturus neci ſuos parentes ferebatur.
Oed. Cur igitur huic tu ſeni dimiſeras?
Ser. Miſericordiâ commotus, here: in aliam terram
Putans latum iri, unde natus hic erat. At hic
Mala ad maxima ſervavit: ſi enim is es,
Quem hic dicit, fato infelici te natum ſcito.
Oed. Heu, heu! Omnia jam eveniunt certa.
O lux, te jam extremùm aſpicio:
Qui aperte natus ſum ex iis, quibus non oportuit, cumque quibus
Non debui, verſor, quoſque non debui, interfeci.

MONOSTROPHICA.

Cho. Heu, heu, genus mortalium, quam vos, quamdiu
Vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero!
Quis enim, quis homo plus
Felicitatis obtinet,
Quàm quantum opinione concipit?
Eamque cùm concepit, tamen corruit.
Tuum igitur exemplum habens,
Tuam fortunam, tuam, inquam, o infelix
Oedipe, mortalium neminem beatum prædico;
Qui nimis feliciter arcu intento
Aſſecutus es omnigenam beatitudinem,
(O Jupiter) qui perdidiſti curvis armatam unguibus
Puellam (*Sphingα*) carmina canentem;
Atque morte terræ meæ propugnaculum ſic extitiſti,
Ex quo et rex nunc vocaris meus:
Et maximos honores adeptus es,
Magnis in Thebis imperium obtinens.
Nunc autem, ut audio, quis *te* miſerior!
Quis in ærumnis, quis in immanioribus malis
Magis cohabitat vitæ viciſſitudine?
O inclytum Oedipi caput!
Cui magnus portus ſolus ſuffecit
Filio et patri ſponſo, ut laberentur.
Quomodo unquam, quomodo paterni
Te, miſer, ſulci ferre
Silentio potuere tam diu?
Deprehendit *tandem* te invitum tempus omnia cernens;

Damnatque inauſpicatus pridem nuptias,
Teque genitorem, et genitum *ſimul.*
O Laii nate,
Utinam, utinam te nunquam viderem:
Deploro enim ſupra modum *te*
Luctuoſis vocibus.
Ut vera *tamen* dicam,
Recepique ſpiritum per te, et
Per te ſopivi meos oculos.

IAMBI.

Nun. O qui maximum in hac terra ſemper honorem obtinetis,
Qualia opera audietis? qualia et videbitis? quantumque
Capietis luctûs, ſiquidem ſeriò adhuc
Labdacidarum reveremini domum?
Credo enim neque Iſtrum neque Phaſin
Abluere poſſe et expiare hanc domum a malis, quæ
Celat, quæque mox in lucem proferet
Spontanea, et neutiquam coacta. Malorum verò
Ea maxime dolent, quæ ultro accerſuntur.
Cho. Deeſt quidem nihil, neque prius quæ novimus *malis*, cur non
Sint acerbiſſima; ad illa verò quid ultra nuncias?
Nun. Expeditiſſimum omnium dictuque et
Intellectu *audi*. Mortuum eſt Jocaſtæ caput.
Cho. O miſerrima! quid illi cauſæ erat?
Nun. Ipſa ſibi cauſa *mortis* erat. E factis autem quod
Maxime doleret abeſt: non enim rem datur cernere.
Tamen, quantum ego memoriâ valeo,
Audies illius miſeræ caſus *acerbos*.
Ubi enim irâ ardens ingreſſa eſt
Oſtium, acceſſit illico ad connubialem
Torum, comas lacerans utrâque manu.
Ubi vero venit intro, concluſis foribus,
Vocat Laium jampridem mortuum,
Mentionem vetuſti faciens ſeminis, a quo
Et ille peremtus eſſet, et ſe, puæ pepererat, reliquiſſet
Filio ſuo ad inauſpicatam liberorum procreationem.
Plorabat autem lectum, ubi miſera binos
Ex viro viros, et liberos ex liberis peperiſſet.

Quînam

Quînam verò ex hoc perierit, non amplius novi.
Clamans enim irruit Oedipus, præ quo
Non licebat illius cernere malum.
In eum autem huc illuc curſitantem oculos intendimus.
Ibat enim haſtam a nobis poſtulans dari:
Ubi conjugem non-conjugem, maternumque
Inveniret duplex arvum, ſuique et liberorum.
Furenti autem illi Deorum neſcio quis indicat,
Nullus enim noſtrûm fecit, qui aderamus prope.
Graviterque exclamans, ut a quopiam incitatus,
In geminas fores inſiluit, calcibus, et funditùs
Evulſit cavâ clauſtra, et irruit cubiculum.
Ibi tum penſilem illius conjugem vidimus,
Tortilibus ſuſpendiis implicitam; ille vero
Ubi videt eam, horrendum infremens miſer,
Laxat pendentem reſtim: poſtquam autem humi
Jacebat miſera, atrocia ſanè ex eo cernere licebat.
Cum enim avulſiſſet ab illius veſtibus aureas
Fibulas, quibus erat culta,
Raptis iis verberavit nervos orbium ſuorum,
Talia dicens, ſe non viſurum eam ultrà,
Neque qualia paſſus eſſet, nec quæ patraſſet mala:
Sed lumine caſſum poſthac quos non fas eſſet
Viſurum, quoſque deſiderabat non agniturum.
Talia accinens ſæpe, nec tantùm ſemel
Laniabat *oculos* elevatis palpebris: cruentæque ſimul
Pupulæ genas madefaciebant, neque remittebant
Sanguinis humentes guttas, ſed ſimul ater
Imber cruoris, grandinis *inſtar*, fluebat.
Et iſta ab utroque manabant non uno ſolo mala,
Sed viri et uxoris miſta ſimul mala.
Vetuſta autem felicitas, quæ prius quidem
Felicitas jure vocata eſt, ea nunc hâc ipsâ die
Gemitus, noxa, mors, dedecus *facta eſt*: malorumque
Quotquot ſunt omnium nomina, nullum *hîc* abeſt.
Cho. Nunc autem miſer ille quo in malo verſatur?
Nun. Clamat ut fores aperiantur, et ut oſtendat aliquis
Omnibus Cadmi civibus patris perematorem,
Matriſque, loquens impia, nec a me referenda:
Ex terra ejecturum ſe *nempe*, nec amplius

Manſurum domi propriæ, ſic obnoxium execrationi.
Robore ſane et ductore aliquo
Eget, infirmitas enim major quàm quæ ferri queat.
Oſtendet autem et tibi; harum enim forium clauſtra
Panduntur: Spectaculum autem videbis mox
Ejuſmodi, quod hoſti miſericordiam moveat.

ANAPÆSTI.

O atrox aſpectu clades!
O atrociſſima omnium, quas mihi
Videre unquam contigit. Quæ te, o miſer,
Invaſit inſania? quis Genius, qui
Majora maximis *malis*
Tuæ infelici ſorti adjecit?
Heu, heu infelix! Verùm neque intueri
Te poſſum, multa licèt cupiam interrogare,
Multa audire, multaque videre:
Talem mihi horrorem incutis.
Oed. Hei, hei, hei, hei!
Heu, heu miſer ego! ubi terrarum
Feror infelix? unde mihi vox
Advolavit cum impetu?
O Fortuna, quonam exiluiſti?
Cho. In horrendum *malum*, nec auditu nec viſu facile.

PERICOMMATA. Strophe I.

Oed. Io tenebrarum caligo mearum
Deteſtabilis, ingruens,
Infanda, indomabiliſque,
Et nullum inventura finem! Hei mihi!
Hei mihi iterum! quam ſævus invaſit me ſimul
Furoriſque ſtimulus, et *improba* malorum memoria.

SYSTEMA I.

Cho. Et ſane nihil miri eſt, tot in malis
Duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

ANTI-

ANTISTROPHE 2.

Oed. Io! amice, tu enim meus
Curator adhuc *es* ſtabilis.
Tu enim ades præſtò, hujus
Cæci licèt curam gerens. Heu, heu!
Non enim me lates: ſed pulchrè agnoſco,
Quamvis tenebris involutus, tuam vocem tamen.

ANTISYSTEMA 1.

Cho. O crudelia executus! quomodo ſuſtinuiſti ſic
Oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

STROPHE 2.

Oed. Apollo, amici, Apollo erat *is*,
Qui graves haſce meas confecit miſerias.
Verberavit autem ſuâ illum manu nemo, ſed ego
Ipſe infelix: quid enim attinebat me videre,
Cui quidem videnti nihil erat *reliquum* viſu ſuave?

SYSTEMA 2.

Cho. Ita eſt, quemadmodum tu dicis.

STROPHE 3.

Oed. Quid mihi jam quod poſſim videre, aut
Amare, aut alloqui,
Adhuc reſtat, *aut* audire cum voluptate, amici?
Ejicite me ex his locis quàm celerrime,
Ejicite, o amici, *me* noxium admodum,
Devotiſſimum, atque etiam
Diis inviſiſſimum *omnium* mortalium.

SYSTEMA 2.

Cho. O miſer ob intelligentiam tuam, calamitatemque ſimul,
Quàm vellem me nunquam cognoviſſe te!

ANTI-

ANTISTROPHE 2.

Oed. Pereat, quicunque fuit, qui fævo a vinculo
Pedibus alligato atque cæde me
Liberavit et ſervavit, haud *meo* gratificans
Animo: ſi enim tunc mortuus fuiſſem,
Non eſſet amicis nec mihi tantus dolor.

ANTISYSTEMA 2.

Cho. Id factum et ego vellem.

ANTISTROPHE 3.

Oed. Tunc neque patris peremtor
Extitiſſem, neque ſponſus a mortalibus
Illius vocatus eſſem, ex qua natus eram.
Nunc autem miſer ſum, et impiorum filius,
Generanſque ſimul, ex quibus eram genitus miſer.
Et ſiquid *uſquam* pejus eſt malo
Malum, *id* ſortitus eſt Oedipus.

ANTISYSTEMA. 3.

Cho. Neſcio quomodo tua laudem conſilia:
Præſtantius enim foret tibi non omnino eſſe, quàm cæcum vivere.

IAMBI.

Oed. Quod hæc quidem ſic non optimè confecta ſint,
Ne me doce, neque conſule amplius.
Ego enim neſcio luminibus oculatus quibus
Patrem unquam aſpicerem ad inferos profectus;
Neque adeo miſeram matrem, quibus duobus a me
Opera ſunt potiora ſuſpendio peracta.
At liberorum ſane facies erat deſiderabilis
Aſpectu mihi, germinans ut hactenus germinavit.
Non omnino, meis ſaltem oculis unquam,
Neque hæc urbs, neque turris, neque Deorum

Simulacra

Simulacra ſancta, quibus miſerrimus ego
Honeſtiſſimè vir in Thebis enutritus,
Privavi meipſum, ipſe jubens
Ut omnes pellerent impium illum, a Diis ipſis
Qui judicatus eſſet pollutus, atque genere Laii.
Hanc ego maculam cum meam indicaverim,
Rectiſne oculis hoſce intueri poteram?
Minime ſane: ſed et, ſi quo inſuper
Audiendi fons per aures obſtrui poſſet, non temperâſſem
Ab ea parte obſtruere meum infelix corpus,
Ut eſſem cæcuſque et ſurdus *ſimul*.
" Nam malorum ſenſu carere, dulce *eſt*."
Io Cithæron! quare me accepiſti? quare non acceptum
Statim interfeciſti? ut nunquam palam feciſſem
Hominibus, unde natus eſſem?
O Polybe et Corinthe, et patria
(Ut dicta eſt) vetuſta domus, quale tandem me
Decus, omnibus tectum malis, enutriiſtis?
Nunc enim et ipſe malus, et ex malis natus deprehendor.
O vos tres viæ, ut umbroſæ valles,
Sylvæque et arctus in trivio locus,
Quæ meum ſanguinem meis ipſius a manibus
Bibiſtis, num mei meminiſtis adhuc,
Qualia opera apud vos patrârim? quæque dein huc profectus
Commiſerim? O Nuptiæ, Nuptiæ,
Genuiſtis nos, et poſtquam genuiſtis, iterum
Remiſiſtis idem ſemen, et in lucem tuliſtis
Patres, fratres, liberos, ſanguinem cognatum,
Sponſas, uxores, matreſque, et quotquot
Turpiſſima inter homines opera cenſentur.
Sed (" non enim loqui honeſtum eſt ea, quæ facere turpe")
Quàm celerrimè per Deos foris me alicubi
Abſcondite, vel occidite, vel in mare
Abjicite, ubi non amplius aſpiciatis.
Ite et dignemini miſerum virum tangere.
Parete, ne vereamini: mea enim mala
Nullus valet, præter me, ferre mortalium.
Cho. At commodùm adeſt Creon, qui *ea*, quæ petis,
Faciet, et conſulet ritè: nam
Ille ſolus relictus eſt tui loco hujus terræ cuſtos.

Oed. Hei mihi! quid ergo ad eum loquemur?
Quæ apud eum mihi fides jure poteſt eſſe? nam
In eum priùs omnino repertus ſum malus.
Cre. Non ut deriſor, Oedipe, veni
Nec priora exprobraturus mala:
Sed ſi mortalium non reveremini
Genus, omnia ſaltem alentem flammam
Supremi ſolis vereamini, ne tale piaculum
Intectum ſic exhibeatis, quod neque terra
Nec imber cœleſtis neque lux ipſa perferet.
Sed quàm celerrimè in domum auferte,
" Cognatos enim cognatorum maximè videre
" Soloſque audire pium eſt mala."
Oed. Per Deos, quoniam meam opinionem fefelliſti,
Qui vir optimus veneris ad me virum peſſimum.
Obtempera mihi; tui enim, non mei causâ, loquar.
Cre. Quid eſt quod ita me enixè petis?
Oed. Ejice me ex hac terra quàm celerrimè, ubi
Mortalium neminem coràm alloqui poſſim.
Cre. Feciſſem id, (hoc ſcerto ſcias) niſi a Deo
Priùs vellem cognoſcere quid faciendum eſſet.
Oed. At illius omnis patet ſententia dudum,
Parricidam me impium quòd perdere oporteat.
Cre. Sic illa dicta ſunt quidèm, tamen, ut præſens poſtulat
Neceſſitas, melius eſt diſcere quid faciendum.
Oed. Itane ergo pro viro miſerrimo Deum conſuletis?
Cre. Etenim tu nunc facis, ut Deo habeatur fides.
Oed. At hoc tibi mandoque et adhortor.
Ut ei, quæ domi jacet, ſepulchrum, quale vis ipſe.
Pares (etenim *ſic* pro tuis rectè facis)
Me verò non in poſterum poſtulet hæc
Paterna civitas viventem inquilinum habere:
Sed ſine me habitare in montibus, ubi meus
Vocatur hic Cithæron, quem materque mihi
Paterque ſtatuere viventes proprium ſepulchrum,
Ut ab iis, qui me perdere voluerunt, moriar.
Namque hoc novi, me neque morbum
Nec aliud quidpiam perdere potuiſſe: neque enim unquam
Morti deſtinatus conſervatus eſſem, niſi ad aliquod atrox
malum.

At fata noſtra, quocunque eunt, eunto.
Liberorum autem, qui quidem mares ſunt, ne mihi Creon
Suſcipe curam; viri ſunt, ut nulla
Unquam penuria victûs *eos* opprimat, ubicunque fuerint.
Miſeras verò et infauſtas virgines meas,
Quibus nunquam mea poſita eſt cibi
Menſa abſque hoc viro: ſed quæcunque ego
Tangebam, illorum omnium *illæ* ſemper participes erant.
Eas te mihi curare *volo*, et maximè me manibus
Tangere ſinito, et ſimul mala lugere.
Vade, o rex,
Vade, o generoſa ſtirps: manibus ſi attigero,
Putabo me tenere eas, ut cùm cernerem.
Quid dico?
Nunquid audio per Deos alicubi charas mihi filias
Lachrymis madentes? et mei miſertus Creon
Miſit mihi chariſſima pignora ex liberis meis?
Quid, *inquam*, dico?

Cre. *Vera* dicis. Ego enim ſum ille, qui hæc tibi præbeo,
Sciens iſtam oblectationem, quam pridèm habebas.

Oed. At felix ſis admodum: et te viam ob hanc
Deus cuſtodiat meliùs, quàm me.
O filiæ meæ, ubi eſtis? huc adeſte, venite
Ad haſce meas fraternas manus;
Quæ genitoris veſtri vobis priùs nitentes
Oculos ſic cernere procurârunt.
Qui vobis, o filiæ, neque videns neque audiens
Pater extiti, unde ipſe natus eram.
Et vos defleo (intueri enim non poſſum)
Conſiderans quod reſtat acerbæ vitæ,
Quam vos vivere inter homines oportebit.
Quos enim civium adibitis cœtus?
Quæ feſta, unde non cum fletu
Domum reverſuræ ſitis pro ſpectandi voluptate?
Aſt ubi jam ad nubilem veneritis ætatem,
Quis ille erit, qui *ita* abjiciet liberos,
Ea dedecora ſuſcipiens, quæ meis
Parentibus tuiſque ſimul adhærent nocumenta?
Quid enim malorum abeſt? Patrem pater
Veſter peremit, matrem ſubegit

Unde ipſe ſatuserat, et ex iiſdem
Suſcepit vos, unde ipſe natus eſt.
Hæc audietis probra. Et quis deinde ducet?
Ne unus quidem eſt, o filiæ. Sed prorſus
Steriles vos mori et innuptas neceſſe eſt.
O fili Menœcei, quoniam ſolus pater
Hiſce relictus es, (nos enim duo, qui genuimus,
Periimus) ne has, *precor*, negligas
Pauperes, viris nudas, cognatas tuas, vagabundas,
Nec eas æquaveris meis malis.
At miſerere earum, cum tam parvulas eſſe videas,
Omnibus derelictas, niſi tuas quod attinet ad partes.
Annue, o generoſe, manumque tuam porrige.
Vos autem, o filiæ, ſi per ætatem jam ſaperetis,
Multis monerem; nunc verò hoc precemini mihi,
Ubicunque *vobis* eſt agenda vita, vitam ut meliorem
Vos nanciſcamini, quàm qui vos genuit pater.

TROCHÆI.

Cre. Satis eſt tot effudiſſe lachrymas. Sed i intra tectum.
Oed. Parendum eſt, etſi nihil ſuave.
Cre. "Omnia tempeſtiva ſunt pulchra."
Oed. Scis quid nunc velim?
Cre. "Dices, et audiens tum ſciam.
Oed. Ut me terræ hujus ab ædibus releges *volo*.
Cre. Hoc petis me, quod Dei donum eſt.
Oed. Sed ego Diis ſum inviſiſſimus.
Cre. Ergo conſequêris id ſtatim.
Oed. Verumne dicis?
Cre. *Verum.* Quæ enim non ſentio, non ſoleo fruſtrà loqui.
Oed. Abduc me jam nunc hinc.
Cre. Vade igitur liberoſque mitte.
Oed. Neutiquam omnes mihi auferas, *rogo*.
Cre. Ne obtinere cuncta poſtules;
Etenim quæ prius obtinuiſti, non tibi per omnem vitam adhæſerunt.
Cho. O patriæ Thebes *meæ* inquilini, aſpicite; hic Oedipus,
Qui inclyta Sphingis noverat ænigmata, optimuſque vir fuit,

Qui

Qui non favorem civium nec fortunas reſpexit, 1546
In quantam *modo* procellam acerbæ calamitatis incidit!
" Proinde tu mortalis extremam illam
" Diem reſpiciens, neminem beatum dicere *memento* priùs
" Quàm vitæ terminum tranſierit, nihil mali paſſus."

PERSONÆ

PERSONÆ FABULÆ.

OEDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES ERRANS.

CHORUS SENUM ATHENIENSIUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNCIUS.

Proloquitur ŒDIPUS.

OEDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS, ANTIGONE, HOSPES, CHORUS.

IAMBI.

Oed. O Cæci ſenis filia Antigone, ad quænam
Loca, aut quam urbem pervenimus?
Quis exſulem Oedipum hodie
Exiguis excipiet donis?
Modicum petentem, et adhuc modico
Minus accipientem; atque id tamen mihi ſufficit.
Nam ut boni conſulam, " ærumnæ me et longa ætas
" Docent, et præterea generoſa animi patientia."
Sed, o filia, ſi hominem quenquam vides
Aut apud conſeſſus profanos, aut apud lucos Deorum,
Me ſiſte, et colloca, ut audiamus
Ubi tandem loci ſimus: nam hoſpites
A civibus diſcere convenit, quid agendum ſit,
Ant. O miſerande pater Oedipe, turres hic
Urbem cingunt, quantum procul videre licet.
Et locus ſacer eſt, ut conjicio: nam
Lauro, oleâ, et vitibus crebris conſitus eſt:
Et luſciniæ in locis interioribus frequentes canunt.
Huc conſide in hoc impolito ſaxo; longam
Enim, ut vir ſenio confectus, jam confeciſti viam.
Oed. Colloca nunc me et cuſtodi cæcum.
Ant. Temporis diuturnitas quo tibi adfui comes
In cauſa eſt ut non neceſſe ſit hoc me doceri.
Oed. Poteſne mihi dicere quo loco conſtiterimus?
Ant. Athenas quidem novi, ſed hunc locum non novi.
Oed. Nam hanc eſſe Atticam omnes viatores dixere nobis.
Ant. Sed quis hic locus ſit, viſne ut eam et exquiram?
Oed. Ita, filia, ſi quidem locus eſt habitabilis.
Ant. Eſt habitatus, ſed arbitror non opus eſſe;
Video enim virum quendam prope ad nos accedere.

Oed. Hucne

Oed. Hucne accedentem et properantem?
Ant. Et quidem jam præſto adeſt: proinde, ſi quid
Voles, opportunum eſt quærere, nam vir jam adeſt.
Oed. O hoſpes, cognovi ex hac, quæ pro me
Et pro ſe videt, te opportunum nobis advenire
Spectatorem, ut dicas ea de quibus dubitantes hæremus.
Hoſ. Priuſquam plura quæras, ex iſto loco
Excede; nam tenes locum, quem nefas eſt attingere.
Oed. Quis ergo locus eſt? aut cui Deorum ſacer?
Hoſ. Eſt locus, quem neque attingere nec habitare fas eſt;
Nam terribiles Deæ eum tenent, Terræ et Noctis filiæ.
Oed. Quarumnam nomen venerandum audiens invocare debeo?
Hoſ. Populus qui hîc habitat vocat eas Eumenidas
Omnia videntes; ſed alia alibi pulchra ſunt.
Oed. Utinam propitiæ hunc ſupplicem accipiant:
Nam ex hoc loco non exceſſero amplius.
Hoſ. Quid hoc rei eſt?
Oed. Signum ad calamitates meas pertinens.
Hoſ. Sed te abigere ſine urbe prius conſultâ
Non auſim, antequam indicavero quid facturus ſim.
Oed. Per Deos obteſtor, ne me talem mendicum indignum habeas
Quem de iis certiorem facias quæ te rogo.
Hoſ. Dic, non enim a me contemptus eris.
Oed. Quis igitur hic locus eſt, in quo conſtitimus?
Hoſ. Quæ quidem ego ſcio, ex me audies omnia.
Nam hic locus totus ſacer eſt: tenet vero eum
Reverendus Neptunus, et ignifer Deus
Titan Prometheus: quemque calcas locum
Is vocatur, in hac terrâ, ærea via,
Urbis Athenarum arx; et vicina arva
Hunc equeſtrem Colonum jactant ſibi
Præſidem eſſe, atque inde nomen
Commune habent omnes impoſitum.
Hæc ita ſunt ut dico, hoſpes, non ſermonibus
Celebrata magis, quam ipsâ experientiâ.
Oed. An aliqui in hiſce locis homines habitant?
Hoſ. Certe et quidem ab hoc Deo denominati.
Oed. Regnumne quiſpiam hîc tenet, an penes multitudinem imperium eſt?
Hoſ. Hæc loca a rege, qui ubi præeſt, gubernantur.

Oed. Is

Oed. Is vero quiſnam eſt, qui viribus et ſapientia dominatur?
Hoſ. Theſeus vocatur prioris regis Ægei filius.
Oed. An non igitur aliquis ex vobis nuncius ad eum ibit?
Hoſ. Quid nunciaturus aut perfecturus hoc itineris ſuſcipiet?
Oed. Ut ſuppeditans parùm, lucretur multum.
Hoſ. Quid opis a viro cæco afferri poteſt?
Oed. Quæ illi dicturi ſumus, ea non cæca, ſed videntia.
Hoſ. Noſtin', o peregrine, quid facere debes ut errore ne labere?
Si quidem es, ut videris, generoſus, præter fortunam.
Iſtic mane, ubi apparuiſti, donec ego
Popularibus, qui hic et non in urbe degunt
Hæc nunciem: illi enim judicabunt,
Utrum oporteat te manere, an hic rurſum diſcedere,
Oed. O filia, anne abiit jam hoſpes?
Ant. Abiit; licet igitur tibi, pater, jam tuto
Loqui: nam ego ſola adſum.
Oed. O venerandæ Deæ, terribili aſpectu, poſtquam
Ego in veſtra hic ſede primum conſedi,
Ne Apollini et mihi parum ſitis propitiæ,
Qui cum mihi multa prænunciaret mala,
Hanc prædixit poſt longum tempus requiem malorum fore,
Ubi perveniſſem in extremam regionem, ac Dearum
Venerandarum ſedem attigiſſem et hoc hoſpitium,
Ibi me finiturum eſſe ærumnoſam vitam,
Cum lucro quidem eorum qui me reciperent,
Cum damno vero eorum qui me ejeciſſent;
Et confirmabat ſigna mihi horum eventura eſſe
Vel motum terræ, vel tonitru, vel Jovis fulgur.
Nunc vero cognoſco, quod me hac via
Haud dubie proſperum augurium a vobis
Adduxit in hunc lucum: non enim temere factum eſt
Quod, dum iter facio, primum in vos incidi,
Et ſobrius ad vos ſobrias perveni, atque in hac veneranda
Et impolita ſede conſedi. Quare mihi, o Deæ,
Juxta oraculi vocem date hic vitæ
Exitum, et cataſtrophen tandem,
Niſi adhuc non ſatis malorum habere videor.
Qui ſuſtinui graviſſima ex humanis malis,
Adeſte, o dulces filiæ antiquæ Caliginis,
Adſis, o quæ a magna Pallade nomen habes,

Athenarum nobiliſſima civitas
Miſereat vos hujus miſerrimæ umbræ
Oedipi: non enim hoc meum priſtinum corpus eſt.
Ant. Tace: jam veniunt quidam ſenes
Inſpectores tuæ ſedis.
Oed. Tacebo, et tu me ex via hac ducas,
Atque in luco occultes, donec cognoſcam
Horum ſermones: nam in explorando
Ineſt cautio eorum quæ agenda ſunt.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Vide, quiſnam erat; ubi moratur, ubi exiſtit,
Extorris, ejectus, ille omnium
Hominum avidiſſimus?
Anne eum videtis? aſpice;
Alloquere; ubi ubi es, oberrans,
Vagus quidem ſenex,
Neque incola. Nunquam enim
Acceſſiſſet ad inacceſſum lucum
Dearum inexpugnabilium,
Quas exhorreſcimus nominare,
Et præterimus, non aſpicientes,
Sine ſermone, non cogitantes de is,
Voce tantum boni ominis
Emiſſa. Nunc vero aliquem veniſſe
Ferunt, nihil iſta reverentem,
Quem ego circumſpectans per omne
Nemus nondum poſſum
Videre, ubinam moratur.

ANAPÆSTI.

Oed. Hic ego ſum; voce enim video
Hoc quod a vobis dicitur.
Cho. Heu, heu,
Difficilis aſpectu, difficilis et auditu.
Oed. Ne me conſceleratum, quæſo, aſpicite.
Cho. Jupiter propulſator! quiſnam hic eſt ſenex?
Oed. Non valde ſuſpiciendus
Ob ſummam fortunam, o terræ hujus præſides.

Et

Et hoc re ipſa oſtendo: non enim ſic alienis
Oculis arrepſiſſem,
Nec a parva puella tam grandis ducerer.

ANTISTROPHE

Cho. Heu, heu! proin oculus captus
Natus es infelix, et
Præterea ſenex, quantum conjicere datur.
Sed certe ſaltem, quantum in me quidem ſitum eſt,
Non mihi imputabis has imprecationes: tranſis enim,
Tranſis: Sed ne ad hoc
Infandum acceſſeris nemus
Herbidum, ubi crater
Aqua plenus ſimul
Dulcis potus fluento miſcetur:
Hoc, hoſpes infelix,
Diligenter cura: transfer te, abi;
Longa viâ arcet.
Audiſne, o ærumnoſe exul?
Si ſermonem aliquem habes quem mecum communicare cupis,
Ex adytis ad conſeſſum meum tranſgreſſus,
Ex eo loco unde fas eſt,
Loquere: prius vero te contine.

ANAPÆSTI.

Oed. Quid animi jam nobis erit, filia?
Ant. "O pater, civium moribus nos neceſſe attemperare eſt,
"Et cedere illis oportet nullo monitos verbo."
Oed. Nunc me igitur apprehende.
Ant. Apprehendo quidem.
Oed. O hoſpites, ne quæſo injuriâ afficiar,
Cum vobis obtemperans ex hoc loco tranſeam.
Cho. Minime: nam te ex iſto loco,
O ſenex, invitum abducet nemo.

MONOSTROPHICA.

Oed. Ulterius igitur adhuc progredior?
Ant. Procede longius.
Oed. Adhucne?

Cho. Promove, puella,
Ulterius, tu enim audis.
Ant. Sequere huc, ſequere infirmo
Pede, pater, quo te duco; ſuſtine hoſpes
In hoſpite terra, o miſer,
Quod civitas odioſum ducit,
Idem et tu odiſſe, atque colere quod ipſa colit.
Oed. Duc igitur me, filia, atque locis me
Siſtito licitis, unde alternas exaudire, ac
Reddere voces fas ſinit, " ut ne
" Dura cum Neceſſitate bella geramus,"
Cho. Iſtic conſiſte, neque extra ſaxi, quod ex adverſo eſt,
Viam pedem amplius promoveas.
Ant. Siccine?
Cho. Satis eſt, inquam.
Oed. An ſedere debeo?
Cho. Oblique in ſummo
Lapide, modice te inclinans.
Ant. Pater, hoc meum officium eſt, ita placide
(Hei mihi!)
Gradum gradui aptare,
Dum ſenile tuum corpus
In manum hanc amicam inclinas.
Oed. Heu infelicem calamitatem!
Cho. Miſerande ſenex, quando nunc acquieſcis,
Dic, mortalium quis te genuit?
Quis es qui ita miſer ductaris?
Quænam tibi patria eſt?
Oed. O hoſpites, extorris ſum: ſed ne, quæſo.
Cho. Quaré hoc dicis, ſenex?
Oed. Ne me interroges quis ſim,
Neque ulterius procedas inquirendo.
Cho. Quid hoc rei eſt?
Oed. Calamitoſum genus.
Ant. Narra, quæſo.
Oed. Hei mihi, filia, quid dicam?
Cho. Ex quo ſemine natus es,
Dic, hoſpes, de patre.
Oed. Heu, filia, quid mihi accidet?
Ant. Non vereare effari; extrema jam mala ſuſtines.

Oed. Atqui

Oed. Atqui dicam; non enim celare poſſum.
Cho. Nimium differs, edere propera.
Oed. Laióne fatum quendam nôſtis?
Cho. Eheu, eheu!
Oed. De genere Labdacidarum?
Cho. O Jupiter!
Oed. Infortunatum Oedipum!
Cho. Túne ille Oedipus?
Oed. Ne metuas, quod mecum nunc ſermones conferas.
Cho. Hei, hei, hei!
Oed. O me miſerum!
Cho. Ah, ah!
Oed. O filia, quid nobis accidet?
Cho. Excedite, abite ex hac regione.
Oed. Cæterum, quæ promiſiſtis, ubi ea manebunt?
Cho. Non meretur pœnam divinam,
Qui injuriâ affectus ulciſcitur.
Et fraus pro fraude
Retributa, autori
Laborem, non gratiam refert.
Tu vero ex his locis
Digreſſus abi rurſum meâ terrâ exiliens,
Ne quam neceſſitatem amplius
Urbi meæ afferas.
Ant. O hoſpites venerantes honeſtatem, quoniam
Senio confectum patrem meum
Non ſuſtinetis, de factis
Non volutariis audientes vocem,
Saltem mei infelicis, obſecro,
O hoſpites miſereat, quæ pro meo
Patre comprecor, non pulchris
Vos intuens oculis,
Sed quaſi aliqua ex ſanguine
Veſtro prognata precor ut hunc miſerum
Revereamini: nam in vobis tanquam in Deo
Spes nobis poſita eſt. Sed agite, ne denegate
Inſperatum beneficium:
Per omne quod tibi charum ex te precor,
Sive natus, aut ratio, aut officium, ſive Deus.
" Non enim, *ſedulo* conſiderans, videas mortalium
" Quenquam, qui ſit trahat Deus, poſſit effugere."

IAMBI.

IAMBI.

Cho. At ſcito, filia Oedipi, quod teque pariter
Miſeremur, et hunc ob calamitatem:
Sed iram Deorum timentes, non poſſumus
Dicere *aliud* præter quæ dicta ſunt jam vobis.
Oed. Quid igitur famæ, aut honeſto nomini
Utilitatis ineſt, ſi vana effluat?
Quid, ſi Athenas has aiunt pientiſſimas
Eſſe, ſolaſque malis afflictum hoſpitem
Servare poſſe, et ſolas opem ferre poſſe?
Sed ubi hæc ſunt mihi? qui ſedibus
Ex hiſce me ſubmotum deinde pellitis,
Nomen ſolum timentes: non enim hoc
Corpus meum, neque opera *metuitis*, quoniam opera mea
Paſſus ſum potius quam perpetravi:
De matre ſi dicere, deque patre neceſſe ſit,
Quorum causâ me abhorres, hoc ego
Pulchre novi: quomodo enim malus ſum,
Qui injuriam ante paſſus, feci viciſſim? adeo ut ſi ſciens
Feciſſem, ne ſic quidem cenſerer malus.
Nunc autem imprudens eo, quo veni, veni.
A quibus vero paſſus ſum ante, *illi* ſcientes perdiderunt.
Quare, hoſpites, vos per Deos ſupplex precor,
Quando ex illo loco vobis obtemperans ceſſi, ut me ſervetis:
Et, ne Deos honorantes deinde pro Diis.
Fortunam omnino habeatis, abſit hoc: ſed credite
" Reſpicere quidem Deos pios homines,
" Reſpicere quoque impios; neque adhuc quenquam
" Impiorum pœnam divinam effugiſſe."
Inter quos impios ne tu felices confundas
Athenas, facinoribus impiis ſubſerviens:
Sed, ſuppplicem ut, fide datâ, accepiſti, ita
Serva me ac tuere; neque hoc caput
Ærumnis oppreſſum intuens, contumeliâ affeceris.
Venio enim ſacer piuſque, et ferens
Emolumenta civibus hiſce *magna*: cum vero dominus
Aderit veſter, quiſquis eſt hîc princeps,
Tunc audiens *ex me* omnia *illi explicanti* ſcies: tu interea
Precor ab impiis tibi temperes opprobriis.

Cho. Revereri

Cho. Revereri quidem, o ſenex, tua argumenta
Valde neceſſe eſt; ſermonibus enim
Non comprenſa ſunt brevibus; ſufficit vero
Hujus terræ principes hæc pro me diſpicere.
Oed. At ubi eſt regionis hujus rex, hoſpites?
Cho. Paternam urbem habitat: ſed nuncius ipſum,
Qui et me huc accivit, abiit vocaturus.
Oed. An putatis eam reverentiam
Aut curam hominis cæci habiturum, ut non gravatim veniat?
Cho. Quidni? tuum ſimulatque nomen audierit.
Oed. Quis vero eſt, qui ei hoc nunciabit?
Cho. Longa eſt via; multa autem euntium dicta
Solent diſpergi, quæ ille audiens
(Confide) oderit: tuum enim, u ſenex, admodum
Nomen dimanavit ad omnes, ut licet lentus
Dormiat, tuo nomine audito huc venturus ſit citus.
Oed. Sed fauſtus veniat ſuæque ipſius urbi,
Mihique: quis enim bonus non *eſt* ſibi ipſi amicus?
Ant. O Jupiter, quid dicam? Quid cogitem, pater?
Oed. Quid eſt, o filia Antigone?
Ant. Video mulierem
Prope ad nos venientem, grandi
Equo vectam, et capite ſolem arcens
Galerus ei faciem Theſſalicus cingit.
Quid dicam?
An eſt ea *quam puto?* an non eſt? an animo fallor?
Et aio, negoque, nec quid dicam ſcio
Miſera.
Non alia eſt: hilari oculorum aſpectu
Adblanditur mihi accedens, indicatque quod
Solius hoc eſt clarum Iſmenes caput.
Oed. Quid dixiſti, nata?
Ant. Filiam tuam, meamque *me* videre
Sororem: ſed ſtatim ex voce cognoſcere licebit.
Iſm. O geminus patris et ſororis mihi
Dulciſſimus affatus, quam ægre vos
Repertos nunc præ dolore ægre aſpicio!
Oed. O filia, veniſti?
Iſm. O pater miſerabilis aſpectu!
Oed. O ſata mecum ex eodem ſanguine!

Iſm. O

Ism. O miserrima vivendi ratio!

Oed. Filia, apparuisti?

Ism. Non quidem sine labore meo.

Oed. Attinge *me*, o filia.

Ism. Amplector duos simul.

Oed. Hancne et me *quoque?*

Ism. Et me infelicem tertiam.

Oed. Filia, cur huc venisti?

Ism. Tuam ob curam, pater.

Oed. Meine desiderio?

Ism. Et ipsa, ut nuncia essem, veni
Cum servo hoc unico fideli.

Oed. Fratres autem tui juvenes laboribus apti ubinam *sunt?*

Ism. Sunt quidem ubi sunt: atrocia vero inter eos modo sunt exorta.

Oed. Quam sunt prorsus illi Ægyptiis legibus
Ingenio similes atque vivendi modo!
Ibi enim viri in ædibus
Sedent telam texentes, uxores vero
Foris quæ ad victum pertinent, comparant semper:
Sic, ex vobis, o liberi, quos par erat labore isto occupari,
Hi domi velut teneræ sedent virgunculæ:
At vos vice illorum graveis causâ meâ
Perfertis ærumnas miseræ. Et hæc quidem ex quo ab puerili
Desiit educatione, et firmavit corpus *justis viribus*,
Semper nobiscum infelix pererrans
Senem *me* ducit; frequenter et per horridam
Sylvam jejuna nudipesque vagans;
Multisque imbribus solisque ardoribus
Afflicta misere, posthabet domestici
Victûs *commoda*, pater si modo victum paret.
Tuque, o filia *Ismene*, egressa es patri
Oracula afferens omnia clam *civibus* Cadmeis,
Quæ de hoc corpore data erant, custosque mei
Fidelis extitisti, cum terrâ pulsus eram.
Et nunc rursus quem nuncium, Ismene, patri
Affers? quænam te profectio domo excivit?
Venis enim utique non vacua, hoc ego certo
Scio, quin semper pavorem mihi nuncies aliquem.

Ism. Ego quas passus sum, pater, miserias,
Quærens ubi commoratus esses,

Missas

Missas faciam: (bis enim dolore non volo
Ferendoque et iterum memorando)
At quæ tuorum infelicium natorum mala
Nunc sunt, ea nunciatum veni.
Prius enim hæc inter eos orta lis est, Creontine
Solium concederent, nec inquinarent urbem,
Cum ratione considerantes veterem generis labem,
Quæ tuam occupavit miseram domum.
Nunc autem ex Deorum aliquo, et ex scelesta mente
Incessit ter infelices contentio mala,
Quis regnum consequatur potentiamque tyrannicam.
Et ille junior, et altero natu minor
Natu priorem Polynicem throno
Privavit, et e patria egit.
Ille vero (ut fama apud nos vulgi obtinet)
Cavum Argos profectus exul, adjungit
Novosque affines, et amicorum sociam manum,
Ut qui statim Argos vel Thebanorum solum
Pœnis deprimeret, vel ad astra tolleret.
Nec hæc verba sunt tantum, vel numerus, pater,
Sed facta atrocia: tuorum vero quando Dii
Laborum miserturi sunt, nequeo dicere.

Oed. An nunc spem habes aliquam, Deos mei
Curam habituros, ut consequar salutem?

Ism. *Habeo* ego quidem, pater, et ex oraculis modo datis.

Oed. Quibus? quid oraculo responsum est, filia?

Ism. Fore aliquando, ut cives illic te requirant
Mortuum viventemque salutis causâ:

Oed. Quis tali a viro successum capiat suum?

Ism. In te suum situm esse dicunt robur.

Oed. Quando amplius non sum, tunc ego ero vir?

Ism. Nunc autem Dii te erigunt, prius autem perdiderunt.

Oed. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

Ism. Atqui scito Creontem tibi ob hæc
Venturum brevi, et non longo tempore.

Oed. Quidnam facturus est, filia? expone mihi.

Ism. Ut te terram prope Thebanam sistant, utque
Compotes fiant tui, neque tamen terræ fines intres.

Oed. Quid autem utilitatis capient ex me foras jacente?

Ism. Illis sepulchrum tuum, si eo frustrantur, grave est futurum.

Oed. Sine Deo, quis hoc vi mentis solâ cognoscat?
Ism. Ob hanc causam igitur te locare
Ad limites terræ volunt, neque in eo loco ubi tui juris sis futurus.
Oed. An me recondent etiam Thebano pulvere?
Ism. At non patitur te tuus cognatus sanguis, o pater.
Oed. Nunquam ergo me redigant in suam potestatem.
Ism. Erit aliquando hoc Thebanis grave.
Oed. Quanam, o filia, superveniente causâ *id fiet?*
Ism. Tuam ob iram, ubi ad busta constiterint tua.
Oed. Quæ autem dicis, a quo audita dicis, filia?
Ism. Ex viris legatis, ab Delphica *reversis* ara.
Oed. Et istud de nobis Phœbus prædixit?
Ism. Sic aiunt, qui Thebas rediere.
Oed. Et filiorum uter meorum audivit hæc?
Ism. Uterque pariter, et norunt probè.
Oed. Et ista cum audierint pessimi,
Præ meo desiderio præponunt tyrannidem.
Ism. Doleo hæc audiens ego, perfero tamen.
Oed. At Dii illis neque fatalem
Extinguant, quæso, contentionem, inque me finis
Consistat illis prælii hujus,
Quo nunc tenentur, et in se arma inferunt.
Ut neque qui jam sceptra soliumque tenet,
Ibi maneat, neque qui exul, in urbem
Redeat unquam denuo; qui parentem
Adeo ignominiosè patria expulsum
Non retinuerunt, nec tutati sunt; sed loco motus
Ab ipsis ejectus sum, et renunciatus exul.
Sed dixeris, quod volenti hoc mihi tunc
Urbs donum meritò dederit.
Non ita est: nam statim primo die
Cum ferveret animus, et dulcissimum mihi
Esset mori, lapidibusque obrui,
Nemo comparuit, qui meam expleret cupiditatem.
Tandem verò cum jam omnis dolor molitus esset,
Et cum vidissent animum exæstuantem graves a me
Pœnas sumsisse priorum delictorum,
Tum jam me longo moratum tempore
Urbs hæc vi me ejecit ex terra: illi vero

Patris

Patris pulchra ſuboles patri opem ferre valentes, afferre
Noluerunt, verum ob parvulum dictum
Exul illis atque mendicus foras vagor:
Et a virginibus his (quantum ſexus
Earum permittit) et vitæ alimoniam habeo,
Et loci ſecuritatem, et generis ſubſidium.
At illi, patre poſtpoſito, legerunt thronos
Et ſceptra regere, tyrannidemque terræ.
At nunquam me ſortientur auxiliatorem,
Neque Thebano regno unquam
Proſperè fruentur. Hoc ego novi, hujuſque
Oracula audiens, ſimulque reputo mecum
Vetera reſponſa, quæ mihi Phœbus edidit olim,
Mittant proinde Creonta, qui me
Quæritet, vel ſiquis alius in urbe potens eſt.
Si enim vos, o hoſpites, velitis mihi,
Cum his venerandis civium-rectricibus Diis,
Auxilio adeſſe, huic quidem urbi magnum
Soſpitatorem comparabitis, meis autem inimicis labores.

Cho. Dignus ſanè es, Oedipe, miſericordia
Ipſeque, tuæque filiæ: quoniam vero huic terræ
Servatorem te verbis promittis,
Admonere te volo de commodis.

Oed. O chariſſime, adjutor ſis mihi omnia facere parato.

Cho. Statue igitur piaculare ſacrum deabus ad quas
Primus veniſti, et quarum calcaſti ſolum.

Oed. Quibus modis? O hoſpites, docete *me*.

Cho. Primùm quidem ſacra perenni ex
Fonte libamina affer puris tangens manibus.

Oed. *Quid deinde,* poſtquam libamen illud integrum accepero?

Cho. Crateres ſunt, artificis periti opus,
Quorum capita et anſas corona cingito utrinque prominentes.

Oed. Frondibuſne viridibus? an filis? aut quo modo?

Cho. Ove juvenculâ detractam novam lanam accipe.

Oed. Eſto. Quod vero reliquum, quî me expedire convenit?

Cho. Libationes effundere converſum ad primam auroram.

Oed. An hiſce fundam poculis, de quibus locutus es?

Cho. *Aquam* de tribus fontibus, noviſſimumque totum *funde*.

Oed. Quo plenum hoc apponam liquore? doce et hoc.

Cho. Aquâ et melle: vinum ne addideris.

Oed. Cum hæc frondoſa terra acceperit, quid tum?
Cho. Ter novem ipſi ramos ambabus manibus
Oleæ offerens, has ſimul funde precationes.
Oed. Hæc cupio audire, maxima enim ſunt.
Cho. Quemadmodum eas vocamus Eumenidas, benevolo
Ut pectore accipiant ſupplicem, ſerventque,
Pete vel tu ipſe, vel quivis alius pro te,
Voce ſubmiſsâ, neque prolixâ:
Deinde nunquam te convertens. Hæc ſi feceris,
Audacter tibi ego adiſtitero:
Aliàs metuerem, o hoſpes, tibi.
Oed. Ofiliæ, auditiſne hos incolas hoſpites?
Iſm. Audivimuſque, et quod facto opus eſt, impera.
Oed. Ego hæc obire non poſſum; impedior enim
Duplici malo, virium defectu et cæcitate.
Ex vobis verò altera accedens adminiſtret hæc;
Sufficere enim arbitror, ut pro multis una
Anima hæc accuret, ſi benevola aderit.
Verum ocyus ea facite: tantum vero me
Ne deſerite; non enim valet meum corpus
Deſertum incedere, nec abſque duce.
Iſm. Sed ego eo *hæc* peractura; locum verò, quem
Oportet me invenire, noſcere volo.
Cho. Parte in altera iſtius, o hoſpes, luci: ſi qua vero
Re indigebis, eſt, qui dicet, incola.
Iſm. Diſcedo igitur ad hoc, Antigone; tu verò hîc
Tuere patrem. Parentibus enim
Neque ſi laboraverit aliquis, laboris debet meminiſſe.

MONOSTROPHICA.

Cho. Grave quidem eſt, ſopitum jam diu malum,
O hoſpes, excitare;
Tamen audire cupio.
Oed. Quidnam?
Cho. De miſerando inexplicabili iſto
Dolore, quo conflictaris.
Oed. Ne per hoſpitalitatem aperias hoc
Tuam, oro: turpia mihi contigerunt facta.
Cho. Late diffuſam, et nondum definentem
Cupio, hoſpes, famam recte cognoſcere.
Oed. Hei mihi!

Cho. Obſequere,

Cho. Obſequere, obſecro.
Oed. Heu, heu!
Cho. Obſequere: etenim ego, quantum tu vis, *tibi* obſequar.
Oed. Suſtinui peſſima, hoſpites: ſuſtinui:
At ſane invitus, Deus ſcit.
Horum enim nil voluntarium fuit.
Cho. Sed quid iſthuc?
Oed. Civitas quidem, me inſcia,
Peſſima nuptiarum illigavit calamitati atroci.
Cho. Num matris, ut audio,
Nefandum torum implêſti.
Oed. Hei mihi, mors quidem eſt hæc audire,
O hoſpes. At hæ duæ ex me.
Cho. Quid dicis?
Oed. Filiæ, et duæ noxæ.
Cho. O Jupiter!
Oed. Matris communis natæ ſunt partu.
Cho. Sunt igitur filiæque
Simul et patris ſorores.
Oed. Io!
Cho. Io! ſanè.
Oed. Infinitorum cumuli malorum.
Cho. Paſſus es?
Oed. Paſſus ſum non ferenda.
Cho. Perpetraſti?
Oed. Non patravi.
Cho. Quid itaque?
Oed. Donum accepi,
Quod utinam ego miſerrimus
Nunquam recepiſſem ab urbê.
Cho. Miſer, cur homicidium patraſti?
Oed. Quodnam id eſt? quid ſcire vis?
Cho. Patris cædem.
Oed. Papæ! alterum intuliſti ſuper priore morbo morbum.
Cho. Enecaſti illum?
Oed. Enecavi: ſed res præſtat mihi.
Cho. Quid?
Oed. Ad defenſionem aliquid.
Cho. Quid, quæſo?
Oed. Ego dicam.

Etenim alios occidi et perdidi,
Lege autem purus *fum*; cum ignarus ad hoc venerim.

CHORUS, THESEUS, OEDIPUS, ANTIGONE, CREON.

IAMBI.

Cho. Atqui rex nobis ille Ægei alumnus
Theſeus, tua fama accitus, adeſt.
Theſ. Ex multis audiens et ſuperiori tempore
De cruenta tua oculorum extinctione,
Novi te, o fili Laii: at nunc viis
In his *eadem* audiens, magis multò ſcio.
Habitus enim hic, et *tuum* miſerandum caput
Indicant eum eſſe te: egoque tui miſertus
Volo te id interrogare, infelix Œdipe, quas
Ad urbem meque ſupplices habens preces
Adveniſti et ipſe, et hæc tua infelix miniſtra.
Expone; gravem enim rem admodum dixeris,
Quam ego facere *tibi* refugerem.
Nam et ipſe novi, et didici, (peregrinus cum
Eſſem, ut tu *nunc es*) plurimaque ut alius quiſquam
Extra patriam pertuli certamina capitis mei
Periculo; ideo nullum, hoſpes qui fit ut tu nunc
Es, averſabor, ut non e *malis* ſervem.
Novi enim, vir cum ſim, quod in craſtinam
Nihilo plus juris mihi ſit quam tibi diem.
Oed. Theſeu, tua generoſitas brevi ſermone
Emicuit, ut paucis tantùm mihi verbis opus ſit.
Tu enim de me, qui ſim et quo patre genitus,
Et qua terra venerim, dixiſti.
Quare nihil aliud mihi reliquum eſt, quam
Ut dicam, quid velim, et ſic oratio *tota* peracta eſt.
Theſ. Id ipſum ergo jam expone, ut liquido ſciam.
Oed. Venio daturus meum miſerum corpus
Tibi dono, aſpectu non æſtimandum; lucra verò
Ex eo potiora ſunt, quam *ejus* forma venuſta.
Theſ. Quod autem lucri te afferre dicis?
Oed. Tempore ſcies futuro, non autem præſenti.
Theſ. Quando tuum, quod affers, commodum, fiet palam?

Oed. Cum

Oed. Cum ego mortuus fuero, et tu me ſepeliveris.
Theſ. Poſtrema vitæ poſtulas; quæ vero ſunt media,
Vel oblivione præteris, vel nihili facis.
Oed. Ea hic conferentur mihi ſimul.
Theſ. Exiguum ſane hoc beneficium a me petis.
Oed. Vide tamen: non exiguum hoc erit certamen.
Theſ. Utrum *de* tuis natis an *de* me dicis?
Oed. Illi me illuc referre gradum cogent,
Theſ. At ſi volunt, tibi exulare non eſt honeſtum.
Oed. At neque quando ipſe volebam, id conceſſerunt.
Theſ. O ſtulte, ira in malis *verſanti* non eſt utilis.
Oed. Ubi me audieris, *tunc* admone: nunc verò deſine.
Theſ. Doce: niſi re cognita non enim me decet loqui.
Oed. Suſtinui, Theſeu, atrocia ſuper malis mala.
Theſ. Num de veteri illa generis calamitate dicis?
Oed. Non ſane: quia omnes hoc Græci ſonant.
Theſ. At quo majore, quam pro homine, laboras morbo?
Oed. Sic *res* habet mihi: patria mea expulſus ſum
Meis ipſius filiis, et licet mihi
Nunquam redire, utpote parricidæ.
Theſ. Cur igitur te accerſent, qui ſeparatim debeas habitare?
Oed. Divinum eos cogit oraculum.
Theſ. Quid mali timentes ex oraculis.
Oed. Quia eos neceſſe *eſt* ab hujus terræ *incolis* cædi.
Theſ. At unde inter me et illos tam acerba eveniant?
Oed. O chariſſime Ægei fili, ſolis datur
Diis non ſeneſcere nec mori unquam.
Cætera autem omnia miſcet omnipotens tempus.
Conſumitur enim vigor terræ, conſumitur et corporis,
Moriturque fides, ſuccreſcitque perfidia:
Et ſpiritus idem nunquam neque inter
Amicos manet, nec in urbem urbi.
Et his quidem jam, illis vero poſt tempus
Jucunda fiunt amara, et rurſus grata.
Sic Thebis etſi res nunc tranquilla ſunt
Et bene erga te habent, tamen infinitas infinitum
Tempus gignit noctes dieſque gradiens,
In quibus præſentem concordiam per dextras
Pactam armis diſſipabunt leves ob cauſas:
Ibi meum dormiens et conditum cadaver

Jamque

Jamque frigidum eorum calidum ſanguinem bibet,
Siquidem Jupiter eſt Jupiter, et Jovis filius Apollo verax.
Sed non jucundum eſt tacenda verba proloqui.
Permitte me, quæ cœperam, perſequi; tuam
Tantùm fidem ſervans: nec unquam poſtea
Dices Oedipum inutilem incolam loci hujus te
Accepiſſe, niſi Dii me fefellerint,
Cho. Rex, vir hic jam diu et hæc et talia oracula
Huic terræ, tanquam effecturus, extulit.
Theſ. Quis ergo viri benevolentiam rejiciat
Hujuſmodi, cui primum hoſpitalis
Communiſque apud nos ſemper eſt ara?
Deinde venit his ſupplex deabus, terræque
Huic et mihi non exiguum tributum pendit.
Quorum ego religione motus, nunquam rejiciam
Beneficium illius, ſed in hac terra contrà ſedem
Præbebo. Sive hîc ſuave eſt hoſpiti manere, te
Eum jubeo tueri; ſi vero mecum ire
Hoc ſuave eſt, horum, Oedipe, tibi *utrumvis*
Eligenti, ut utaris, tribuo: ſic enim tibi opem feram.
Oed. O Jupiter, benefac *viciſſim* talibus.
Theſ. Quid ergo vis? ad ædes ire meas?
Oed. Si mihi fas quidem eſſet: at hic eſt locus.
Theſ. In quo quid es facturus? non enim reſiſtam.
Oed. In quo eos ſuperabo, qui me ejecerunt.
Theſ. Beneficium ingens prædicas conſortii *tui* apud nos.
Oed. Si tibi quidem, quæ mihi promittis, facere ſtatutum eſt.
Theſ. Confide, quod ad hunc virum: non enim te prodam.
Oed. Nequaquam te juramento ut infidum alligabo.
Theſ. Non quicquam magis ſic, quam nudo promiſſo ferres.
Oed. Quid igitur facies?
Theſ. Rei cujus maximè te tenet metus.
Oed. Venient viri.
Theſ. Illud vero hiſce curæ erit.
Oed. Vide, ſi me relinquis.
Theſ. Ne doce quid me oportet agere.
Oed. Timenti ita neceſſe eſt.
Theſ. Meum non timet cor.
Oed. An ignoras minas?
Theſ. Novi ego te neminem

Hinc

Hinc abducturum hominem, me invito.
Multæ quidem minæ: multaque inania verba
Furore proferuntur, sed quando mens
Ad se redit, evanidæ abeunt minaciæ.
Sic illis, etsi fortasse atrocia admodum minati
Sunt de tua reductione, (sat scio) videbitur.
Longum huc iter pelagium, nec navigabile.
Bono igitur ut sis animo, vel absque meo
Consilio, hortor, Apollo si te misit huc:
Tamen, etiam me haud præsente, novi quod
Meum tuebitur te nomen ab injuria.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. Equis gaudentis, hospes, in hujus regionis
Optimam venisti sedem,
Candidum Colonum.
Ubi canora strepit
Frequens admodum luscinia
Per viridantes valles,
Nigricantem supra habens hederam,
Densasque Dei frondes
Multiplices fructus ferentes, a sole immunes
Ventisque, et ab omni
Hieme; ubi Bacchus semper
Dionysus inambulat,
Divinis ministrans nutricibus.

ANTISTROPHE I.

Floretque rore cœlesti
Pulchros gerens flore quotidie
Narcissus, magnarum Dearum [Furiarum]
Vetus corona,
Auricolorque crocus. Neque perennes
Fontes deficiunt
Cephisi cum pascui undis,
Sed assiduo indies
Fœcundus admodum per campos labitur,
Liquido cum imbre
Soli campestris. Neque Musarum chori
Hunc perosi sunt, neque etiam
Habenis quæ fertur aureis Venus.

STROPHE 2.

Eſt vero hîc germen *ejuſmodi*, quale ego
Terra in Aſiæ eſſe non audivi,
Nec in magna Dorica inſula
Pelopis unquam;
Germen, quod ipſum per ſe ſine manibus naſcitur,
Infundens hoſtibus terrorem,
Quod in hac maxime floret terra,
Glaucæ liberûm nutricis folium oleæ.
Quam quidem neque juvenis, neque ſenex aliquis
Imperans audebit manibus excidere.
Semper enim intentus oculus
Morii Jovis eam tuetur,
Et cæſiis oculis Minerva.

ANTISTROPHE 2.

Sed et aliam laudem memorare valeo,
Metropoli huic optimum
Donum magni Dei Neptuni,
Maximam gloriandi materiam, quod equis
Præſtat et equitibus, et navali apparatu.
O Saturnia proles, rex Neptune,
Tu enim eam eò gloriæ evexiſti,
Tu equis regendis frænos
Primus his in regionibus reperiſti;
Apta verò remo palma marina manibus
Tractata mira celeritate
Currit centipedum
Nereidum comes.

IAMBI.

Ant. O terra plurimis laudibus celebrata,
Nunc te præclara iſta verba decet probare.
Oed. Quid novi eſt, o filia?
Ant. Propius accedit
Creon hic non ſine ſatellitibus, pater.
Oed. O chariſſimi ſenes, ex vobis mihi
Appareat jam ſalutis refugium.
Cho. Confide, aderit *ſalus:* etſi enim ſenex ſum,
Hujus terræ non conſenuit robur.
Cre. Viri nobiles, terræ hujus incolæ, video

Ex

Ex oculis vos aliquem concepiſſe
Metum novum meum ob adventum: quem
Neque metuatis *oro*, nec emittatis verba mala.
Venio enim, non ut *vi* quicquam facturus:
Quoniam ſenex ſum, ad urbem verò ſcio
Me venire præpotentem, ſi qua alia Græciæ.
Sed virum hunc tantæ ætatis miſſus ſum
Ut perſuaderem me ſequi terram ad Thebanam;
Non ab uno miſſus, ſed civibus ab
Univerſis juſſus, quod decuit me ob propinquum genus
Hujus lugere mala magis quam cæteros cives.
At, o miſerrime Oedipe, auſcultans mihi
Redi domum: totus te populus Thebanus
Meritò vocat, et ex omnibus ego maxime.
Quanto magis, niſi longe omnium ſim
Peſſimus, doleo tuas ob ærumnas, ſenex,
Videns te miſerrimum quidem hoſpitem,
Semperque vagum, victu egentem, unaque
Solum a miniſtra ductum, quam ego miſer
Nunquam has tantas in ærumnas caſuram
Ratus ſum, quantas miſerrima hæc incidit,
Dum te ſemper curat; et tuum caput
Mendicato cibo, tam grandis, nuptias non experta,
Sed quaſi ad raptum expoſita cujuſlibet.
Certè miſerum probrum (O miſer ego)
Conjeci in te, et in me, et totum genus.
Sed non licet manifeſta abſcondere. Tu vero
Per Deos patrios, Oedipe, perſuaſus mihi
Cede, et volens ad urbem et domos redi
Tuas paternas, et huic urbi amanter
Valedicito: meruit enim. Sed pietas in urbem *patriam*
Plus colatur, cum tua olim fuerit altrix.

Oed. O ad omnia audax, et e quolibet
Juſto ſermone machinas producens ſubdolas,
Quid hiſce *me* tentas? et me denuo vis
Capere, quibus maxime dolerem captus?
Ante etenim mihi malis domeſticis
Laboranti, cum volupe eſſet mihi ejici terra,
Noluiſti volenti conferre hoc beneficium:
Sed ubi jam ſatur eram furoris,
Et domi meæ vitam agere erat dulce,

Et sentiebam animum impotentem abiisse mihi,
Tunc expulisti et ejecisti: neque tibi sanguinis
Hæc conjunctio omnino tum erat chara.
Nunc autem rursus, cum vides urbemque hanc
Mihi esse benevolam, et simul omne genus,
Conaris avellere, aspera verbis mollibus loquens.
Tanta tibi voluptas est invitos amare:
Ut si quis tibi petenti quidem consequi
Nihil tribuat, nec opem suppeditare velit,
Saturum autem animum habenti, quorum eges,
Tunc donet, cum gratia nihil gratum ferat,
An inanem hanc voluptatem optes consequi?
Hujusmodi sane et tu *dona* offers mihi.
Verbis quidem bona, sed ipsa re mala.
Dicam autem et his, ut te malum esse probem.
Venis reductum me, non ut domum *me* ducas,
Sed ut accolam *in finibus* me loces, urbsque tua
Malis libera sit ab hac terra *imminentibus*.
Non hæc consequêris; sed tibi illa evenient;
Ibique regionem genius meus malus incolet usque.
Filiique mei meæ terræ
Sortientur tantum, ubi moriantur solùm.
Annon melius quam tu res Thebarum nosse videor?
Multo quidem: quanto certiores audio
Apollinemque et ipsum Jovem, qui illius pater est,
Tuum vero pervenit huc mendax os, multum
Habens vehementiæ: sed hoc ex sermone
Mala auferes plura quam commoda.
Nam scio te hæc mihi persuadere non posse:
Abi, nosque sine hic vivere; neque enim male
Ne sic quidem vivemus, si vivere juvet.

Cre. Num putas infelicem me fore propter tua quam
Te tua ipsius ob *facta* magis in hac contentione?

Oed. Mihi quidem est jucundissimum, si tu neque me
Persuadere poteris, nec hosce, qui prope astant.

Cre. O miser, qui longo temporis spatio neque
Sapientiam videris conciliasse, sed etiam delirium in senectute alis.

Oed. Lingua tu acer *es:* virum autem ego neminem
Novi justum, qui in omnibus recte loquitur.

Cre. Longe aliud multa loqui, et opportuna.

Oed. Quam

Oed. Quam tu jam breviter hæc ſed opportune dicis!
Cre. Non ſane *opportune illi*, cuicunque eadem eſt mens, quæ tibi.
Oed. Abi: dicam enim et pro his: neque me
Obſerva, hortans ubi habitare me oporteat,
Cre. Teſtor hos, non te, qualibus nunc verbis
Reſponderis amicis. Si te aliquando cepero, *dabis pœnas.*
Oed. Et quis me hiſce adjutoribus invitis eripiat?
Cre. Certe tu etiam abſque his dolebis.
Oed. Quonam ex facto hæc minaris?
Cre. Filiarum tibi duarum alteram quidem modo ego
Abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.
Oed. Hei mihi!
Cre. At mox habebis quod plores magis.
Oed. Filiamne meam habes?
Cre. Et hanc habebo haud longum poſt tempus.
Oed. O hoſpites, quidnam agetis? an me prodituri eſtis?
Et non abigetis hunc impium ex hac terra?
Cho. Abi, hoſpes, hinc ocyus: neque enim præſentia
Juſte facis, neque priora feciſti,
Cre. Vobis tempus eſt hanc abducere
Invitam, ſi ſponte non ibit.
Ant. Hei mihi, miſera quo fugiam? quod accipiam
Deorum effugium aut hominum?
Cho. Quid agis, hoſpes?
Cre. Non attingam hunc virum, ſed meam.
Oed. O terræ principes!
Cho. O hoſpes, injuſte facis.
Cre. Juſte.
Cho. Quomodo juſte?
Cre. Meos abduco.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Ant. O civitas!
Cho. Quid agis, hoſpes? non dimittes? mox
Ad certamen manuum venies.
Cre. Prohibe.
Cho. Ita ſane, ut tu ipſe culpare nequeas.
Oed. Pugnas enim cum civitate, ſi quid me lædis.
Cho. Num non ego prædixeram hæc?
Cre. Dimitte manibus
Puellam ocyus.
Cho. Ne

Cho. Ne manda, quæ te penes non sunt.
Cre. Dimitte, inquam tibi.
Cho. Et ago inquam tibi, ut abeas.
Progredimini huc, ite, venite, incolæ:
Urbs vastatur, urbs mea, per vim,
Progredimini huc mihi.

IAMBI.

Ant. Abducor infelix, o hospites, hospites.
Oed. Ubi es mihi filia?
Ant. Per vim abducor.
Oed. Porrige, filia, manum.
Ant. At non valeo.
Cre. Non abducetis vos?
Oed. O miser ego, miser!
Cre. Non amplius posthac hisce scipionibus
Gradiere fultus: sed quoniam vincere vis
Patriamque tuam, et amicos, a quibus ego
Jussus hæc facio, tametsi rex sim; age vince.
Cum tempore enim (sat scio) hoc intelliges,
Quod ipse tibi nunc nil agis
Boni, nec olim fecisti invitis amicis, iræ
Gratificans, quæ tibi semper plurimum nocet.
Cho. Subsiste hîc, hospes.
Cre. Edico ne quis tangat.
Cho. At non te abire sinam hisce ego privatus.
Cre. Majus igitur redemtionis pretium urbi statim
Conflabis: tangam enim non has solas.
Cho. Sed quo te vertes?
Cre. Hunc quoque raptum abducam.
Cho. Rem narras atrocem.
Cre. Quod hoc jam peractum erit, *scito*,
Nisi me rex terræ hujus prohibeat.
Oed. O os impudens! tune me tanges?
Cre. Jubeo *te* tacere.
Oed. Non profecto Deæ
Terræ hujus me mutum reddent, ne imprecer
Tibi, qui mihi, o pessime, unicum oculum
Abtraxeris per vim super oculos ante amissos.
Quare et teipsum et genus tuum Deorum
Cuncta cernens Sol det vitam
Talem, qualem ego, exigere in senectute

Cre. Videtisne

Cre. Videtiſne hæc, terræ hujus incolæ?
Oed. Vident et me et te, et intelligunt quod
Factis læſus, verbis te ulciſcor.
Cre. Non jam tenebo iram; ſed vi abducam hunc,
Licet ſolus ſim, et ſenio gravis.

ANTISTROPHE.

Oed. O miſer!
Cho. Quantâ *huc* audaciâ veniſti, hoſpes, ſi
Putas te hæc effecturum?
Cre. Puto.
Cho. Hanc igitur non amplius cenſebo civitatem eſſe.
Cre. Juſta in re et parvus *ſæpe* vincit magnum.
Oed. Auditis quæ loquitur?
Cho. Audio. Sed hæc non perficiet.
Cre. Jupiter hoc ſciat, non tu.
Cho. Non hæc injuria eſt?
Cre. Injuria, ſed ferenda.
Cho. O populus omnis, o terræque duces
Adeſte properè, adeſte, namque ultra fas
Jam tranſeunt.

TROCHÆI.

Theſ. Quis hic clamor eſt? quid rei? quem ob metum
Mactantem me ad aras marino Deo avocatis,
Hujus coloni præſidi, dicite, ut rem omnem
Sciam, cujus causâ huc veni celerius, quam pedibus gratum erat.

OEDIPUS, THESEUS, CHORUS, CREON, ANTIGONE.

IAMBI.

Oed. O chariſſime (agnovi enim vocem tuam)
Paſſus ſum atrocia ab hoc viro modo.
Theſ. Quænam hæc? quis te læſit homo? dic.
Oed. Creon hic, quem cernis, filiarum
Avulſit, quod mihi ſolum erat, par.
Theſ. Quid ais?
Oed. Ea, quæ paſſus ſum, audiſti.
Theſ. Proinde aliquis quam celerrime e miniſtris
Profectus ad has aras omnem cogat populum,

Peditem

Peditem equitemque, a ſacris *ipſis*
Properare effuſis habenis, unde duæ
Euntibus viæ maxime coeunt *in unam*,
Ne pertranſeant puellæ: riſuſque meo
Huic hoſpiti fiam, *ſi* vi victus *fuero*.
Ite, ut juſſi, celeriter; hunc autem ego,
Irâ ſi quidem accenſus eſſem, quâ dignus eſt,
Invulneratum non dimitterem e mea manu.
Nunc autem, ut ipſe ſuas leges ſecum tulit,
Iiſdem, non aliis tenebitur.
Non enim unquam abis ex hac terra, priuſquam
Illas palam mihi ſiſtes huc allatas.
Quoniam *hæc* feciſti neque me digna
Neque quibus ipſe natus es, nec tua patria,
Qui juſta curantem ingreſſus civitatem,
Et ſine lege nihil facientem, dein
Juribus amiſſis loci, ſi violenter irruens
Abducis quæcunque vis, et ſubjicis tibi per vim;
Mihique urbem vacuam viris, aut ſervam aliquam
Eſſe cenſuiſti, et me hominem nihili.
Atqui te Thebæ non hoc docuerunt malum,
Non enim ſolent viros injuſtos alere.
Nec te approbarent, ſi audirent
Te mea ſpoliaſſe, et, Diis invitis,
Abducere homines miſeros ſupplices.
Equidem ego, tuam ingreſſus terram,
Ne ſi cauſas haberem omnium juſtiſſimas,
Non tamen abſque regis conſenſu (quiſquis eſſet)
Neque traherem neque abducerem quicquam; ſed
Scirem hoſpitem inter cives ut ſe gerere oporteret.
Tu verò neutiquam dignam deturpas urbem
Ipſe tuam, et te longum tempus
Senem ſimul reddit, et mente vacuum.
Dixi quidem ante, et nunc dico,
Ut puellas celerrime huc ducat aliquis,
Niſi incola hujus loci vis
Eſſe per vim et invitus: et hæc tibi
Ex animoque pariter, et lingua dico.

Cho. Vides ubi res tuæ ſunt, hoſpes; nam a quibus
Natus es, videris juſtus, patraſſe verò mala deprehenderis.

Cre. Ego neque ſine viris hanc urbem eſſe putans,

O nate

O nate Ægei, nec ſine conſultoribus, ut tu dicis,
Opus hoc effeci: ſed *hoc* ſciens quod
Nullus unquam cives tuos inceſſeret tantus
Amor meos erga cognatos, ut me invito alerent.
Novi quoque quod virum et parricidam
Et impium non reciperent, neque cui nuptiæ
Cum filiis compertæ ſunt inceſtæ.
Talem eis in Areopago ſenatum prudentem ego
Noram eſſe indigenam, qui non ſinit hujuſmodi
Errones hac in urbe ſimul *cum civibus* habitare.
Cui rei credens, hanc prædam in poteſtatem redegi.
Idque non feciſſem, ſi non mihique acerbas
Diras ipſi imprecatus eſſet, et meo generi.
Læſus igitur volui hæc contra facere.
Iræ enim nulla eſt alia ſenectus niſi
Mors: mortuos autem nullus dolor tangit.
Ob hæc facere, quod voles, poteris: nam
Solitudo me, tametſi juſta dico,
Parvum reddit: nihilominus factis hiſce,
Etſi hâc ætate ſum, facta opponere tentabo.
Oed. O animum impudentem, cui te conviciari credis?
Mihi ne ſeni, an tibi ipſi?
Qui cædes mihi, et nuptias et calamitates
Ore percurris improbo, quas ego miſer
Invitus tuli; diis enim ita viſum eſt, forte
Iratus generi noſtro ob vetus quiddam *delictum*.
Nam, quod ad me, non invenies, ſcio,
Aliquod probroſum facinus, propter quod
Hæc in me meoſque commiſerim.
Nam dic mihi, ſi quod oraculum patri
Datum eſt, fore ut a filiis perimeretur,
Quo jure facinus illud exprobres mihi?
Qui necdum adhuc ex ſemine patris,
Aut ex matre conceptus natuſve eram,
Si vero natus infelix, ut ego natus ſum,
Cum patre conſerui manus, et interfeci, nihil
Sciens quæ patrarem, contraque quos,
Quo jure rem non ſponte factum potes reprehendere?
Matris vero, infelix, non te pudet de nuptiis,
Cum tua fuerit ſoror, cogere me loqui?
De quibus mox dicam: neque enim tacebo,

Quando tu ore impio eo progreſſus es.
Peperit enim me, peperit, (heu quantum eſt mali!)
Ignarum ignara, et deinde nato mihi,
Ipſius probrum, filios peperit.
Sed hoc unum novi, te quidem volentem in me
Illamque hæc probra jacere; ego autem eam
Invitus duxi, invituſque hæc loquor.
Sed ne quidem ob has nuptias audiam
Malus, neque ob eam, quam mihi objectas uſque
Cædem paternam, convitians acerbe.
Unum enim mihi reſponde ſolum, quod te
Interrogo, ſi quis te juſtum ſubito hîc perimere
Vellet ſuperveniens, quæreresne ân pater ſit,
Qui te occideret, an ſtatim vindicares?
Arbitror ſane, ſi vitam amares, improbum
Ulciſceris illico, neque quid juſtum conſiderares.
In talia quidem et ipſe incidi mala,
Diis ducentibus, de quibus ne animam quidem
Patris redivivam puto contra dicturam eſſe,
Tu vero non juſtus es, ſed omnia honeſte
Dicere te reputans fanda infandaque
Talia exprobras mihi coram his.
Et tibi Theſei nomini blandiri bellum videtur,
At Athenis, quod ſint legibus inſtitutæ bonis.
Deinde ſic laudans omnino id obliviſceris,
Quod, ſi qua terra Deos novit
Honoribus colere, hæc hujus *Theſei* ſuperat tamen.
Ex qua tu ſupplicem ſenemque me ipſum
Furatus in poteſtatem redigis, puellaſque eripuiſti.
Propterea ego nunc haſce deas mihi
Invocans rogo, et precibus depreeor,
Ut adſint mihi auxilio, ut diſcas
Qualibus a viris hæc cuſtoditur civitas.

Cho. Hoſpes hic bonus eſt, o rex; calamitates autem
Illius *ſunt* ingentes, dignæque vindice.

Theſ. Sat verborum: nam hi quidem raptores
Properant, nos vero injuriâ affecti hic ſtamus.

Cre. Quid ergo imbecillo homini, ut faciat, imperas?

Theſ. Ut illam gradiare viam, ego vero comes
Sequar: ut ſicubi in his locis detines
Noſtras puellas, ipſe commonſtres mihi.

Si

Si vero captivæ fugiunt, non est quod laboremus.
Alii enim sunt qui festinant, quos nunquam
Terrâ effugientes ex hac deos precentur *patrios*.
Sed præi, atque nosce quod tenens tenêare *ipse*,
Cepitque te venientem fortuna; dolo enim
Malo parta non *diu* salva sunt.
Neque alium me experturus es in hac re, nam
Novi te non nudum, nec imparatum ad tantam
Injuriam *inferendam* eo processisse audaciæ quo
Nunc processisti, sed *aliquis* est cui tu fidens hæc patrasti.
Quod me expendere oportet, nec committere
Ut hæc civitas uni succumbat impar viro.
Nunquid hæc intelligis? an frustra et nunc tibi
Videntur hæc dicta, et *ante*, hæc quando machinatus es?

Cre. Nihil hic culpo *eorum* quæ dicis mihi;
Domi vero et nos sciemus quid facto opus sit.

Thes. Abi nunc, post minare. Tu vero nobis, Oedipe,
Quietus hic mane persuasus,
Nisi ipse prius moriar, me non desiturum,
Priusquam tuarum te compotem filiarum fecero.

Oed. Bene sit tibi, Theseu, et ob animum generosum,
Et hanc erga nos justam providentiam.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. Utinam *illo* adessem *loco*, ubi bellantium
Virorum mox agmina
Ferristrepum Martem
Miscebunt, vel ad Pythia
Vel lampadibus fulgentia Cereris littora;
Ubi antistites venerandæ
Fovent Deæ mysteria
Mortalibus, quarum quoque aurea
Clavis linguas coercet
Ministrorum Eumolpidarum.
Ibi puto bellicosum
Theseа et geminas
Innuptas sorores
Validis statim concursuros clamoribus
His in regionibus.

ANTISTROPHE 1.

An ad occiduum
Petræ nivoſæ locum occurrent,
Ex nomo tribus Ocatidis,
Equeſtribus aut curulibus
Fugientes præliis?
Capieter. Acer *eſt*
Incolarum Mars,
Acriſque Theſeidarum virtus,
Cuncta enim fræna fulgurant,
Omneſque properant ornatos
Phaleris equos
Conſcendere qui equeſtrem
Colunt Minervam,
Et maris deum Neptunum,
Rheæ charum filium.

STROPHE 2.

Remne gerunt? an morantur? quam
Præſagit mihi
Animus Creontem mox redditurum
Virginem acerba paſſam, acerbaque
Quæ reperit propter conſanguineos mala:
Conficit, conficit aliquid quotidie Jupiter.
Vates ſum felicium præliorum.
Utinam velox celeri impetu
Columba fiam
Per æthereas nubes,
Ut mediis in conflictibus
Spectem mea quod præſaga videt mens.

ANTISTROPHE 2.

O Jupiter, omnium princeps Deorum,
Omnia cernens, tribuas
Terræ hujus rectoribus
Ut triumphali robore
Captu facilem conficiant jam cohortem;
Tuque, veneranda Jovis filia, Pallas Minerva:
Nec non venatorem Apollinem,
Et ſororem Dianam, crebris
Diſtinctos maculis quæ ſectatur

Celeres

Celeres cervos,
Obsecro geminam opem
Ferant præsentes, et terræ huic et civibus.

IAMBI.

Cho. O hospes erro, speculatorem me haud dices
Falsumve augurem: puellas enim video
Has prope huc rursus accedere.
Oed. Ubi? ubi? quid ais? quomodo?
Ant. O pater, pater,
Quis Deorum tibi præstet, ut optimum videas
Virum qui nos huc remisit tibi?
Oed. O filia, anne adestis?
Ant. Adsumus: hæ enim manus
Thesei nos servarunt, optimorumque comitum.
Oed. Accedite, o filiæ, ad patrem, et, quod nunquam eventurum
speraveramus,
Concedite me portandum dare corpus meum vestris brachiis.
Ant. Ea petis, quæ consequeris. Cupide præstabitur hoc beneficium.
Oed. Ubi igitur, ubi estis?
Ant. Ecce simul ambæ accedimus.
Oed. O chariſſima germina!
Ant. Patri omnia jucunda.
Oed. O fulcra viri.
Ant. Infeliciſque sane infelicia.
Oed. Teneo chariſſima: neque jam omnino miser ero,
Moriar licet vobis assistentibus mihi.
Fulcite, o filia, dextrum mihi latus,
Adhærete genitori, et componite ad quietem
Prius desertum hunc et miserum exulem.
Et mihi quæ gesta sunt narrate pauciſſimis, nam
Vobis tantulæ ætatis brevis sat est oratio.
Ant. Hic est qui nos servavit: hunc oportet audire,
Pater, et sic tibi mea oratio brevis jam erit.
Oed. O hospes, ne mirare meam prolixam orationem,
Si filiis præter spem oblatis longior est sermo,
Scio enim hanc a te propter hasce mihi
Oblectationem et a nemine alio ortam esse.
Tu enim has servasti, nec quisquam alius mortalium.
Utinamque Dii tibi retribuant, ut ego volo,
Ipsique, et huic terræ; quoniam pietatem

Solos

Solos apud vos ego inveni ex mortalibus,
Et æquitatem et in verbis veritatem.
Expertus autem hiſce teſtor ſermonibus.
Habeo enim, quæ habeo, per te, et per nullium alium.
Et mihi manum, o rex, porrige dexteram, ut
Attingam, exoſculerque, ſi fas, tuum caput.
Atqui quid dico? quomodo infelix ego natus
Tangere velim virum, cui nulla ineſt
Macula malorum contigua; at non ego te,
Non ſane dimittam. Expertis enim mortalium
Solis datur ob haſce condolere miſerias *meas*.
Tu vero iſthinc mihi ſalve, et in poſterum mei
Curam gerito juſte, ut ad hunc uſque diem *geſſiſti*.
Theſ. Neque ſi longiori uſus es ſermone,
Filiis oblectatus hiſce, admiror,
Neque ſi ante me earum verba cepiſti.
Onus enim nobis nullum ex his accedit.
Non enim dictis vitam ſtudemus
Claram reddere magis quam factis.
Idque *re* oſtendo: quæ enim juravi, vere præſtiti
Omnia tibi, ſenex: haſce enim adduco
Salvas, liberataſque a minis *Creontis*.
Et quomodo certamen hoc geſtum ſit, quid refert
Gloriari, quæ dein et ipſe diſces cum hiſce verſans?
Rei autem, quæ modo incidit in mihi aures
Huc advenienti, animum applica; nam
Parva quidem dictu, digna tamen admiratione.
Rem autem ullam parvi pendere nemo mortalium debet.
Oed. Quid eſt, fili Ægei? doce me,
Utpote qui ſciam eorum nihil, quæ tu interrogas.
Theſ. Dicunt nobis quendam virum, non quidem
Popularem tuum, cognatum tamen, ſupplicem
Ad aram Neptuni ſedere, ubi
Forte ſacra faciebam, ego cum huc accerſerer.
Oed. Unde eſt? quid ſibi vult hac ſeſſione?
Theſ. Haud ſcio, niſi unum: tuum enim, ut dicunt
Mihi, breve expetit colloquium, nullo faſtu.
Oed. Quodnam? neque enim parvæ rei indicium eſt hæc ſeſſio.
Theſ. Tecum aiunt eum ad colloquium venire velle,
Profectumque huc tuto abire ſuam viam.
Oed. Quiſnam eſſe poſſit, qui ſacro ſedet in loco?

Thes. Vide, in Argis numquis vobis cognatus
Sit, qui hoc a te velit consequi.
Oed. O chariſſime, mane ubi es.
Thes. Quid autem est tibi?
Oed. Ne me obsecres.
Thes. Quanam super re, dic mihi.
Oed. Scio sat, audiens ex hisce, quis ille sit, qui ad aram sedet.
Thes. Quis tandem est, quem ego jure reprehendam?
Oed. Filius, o rex, meus odioſus, cujus ego sermones
Ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire.
Thes. Quid autem? non tibi audire licet, et non facere
Quæ nolis? Cur audire tibi sic moleſtum est?
Oed. Inviſiſſima, o rex, vox illa venit patri.
Et ne me cogas oro, ut hæc concedam.
Thes. At si supplex cogit sessio, considera
At non Dei reverentia observanda mihi sit.
Ant. Pater, mihi pare, adoleſcens licet monuero.
Virum sine hunc suo ipsius animo
Obsequi, deoque *pariter* quæ vult.
Et nobis concede, ut frater veniat.
Non enim te (confide) ea vi abstraxerint
A sententia, quæ tibi non commoda dixerit.
Verba autem audire quid habet incommodi?
Optime sane inventa opera verbis indicantur.
Genuisti illum; quare si fecerit tibi
Quæ peſſimi sceleſtiſſimique solent, pater,
Non fas est te ei viciſſim malefacere;
Sed illum *admitte*. Sunt et aliis liberi mali,
Et ira acris; tamen moniti amicorum
Lenociniis, *aſperum* exuunt ingenium.
Tu vero ne præsentia spectes, sed illa paterna
Et materna quæ passus es incommoda: et si
Hæc explicueris, sat scio, cognosces impotentis
Animi exitus quam sit malus.
Habes enim argumenta non per vim obtrusa,
Tuorum oculorum visu orbatus.
Sed nobis cede, non enim diu decet obsecrare
Justa qui petunt, neque ipsum te beneficium
Accipere, et acceptum neſcire rependere.
Oed. Liberi, moleſta voluptate vincitis me
Loquentes: sit igitur ut vobis placet.

Tantum,

Tantum, hoſpes, ſiquidem ille huc venerit,
Ne quis meam vitam in ſuam redigat poteſtatem.
Theſ. Semel hæc, non bis audire volo,
O ſenex: gloriari autem nolo; tu vero ſalvum
Te ſcito, ſiquidem et me quis Deorum ſervaverit.

EPODICA. Strophe I.

Cho. Quicunque majorem æquo partem
Appetit, mediocritate omiſſa
In vita, ingenii ſemper eſſe ſiniſtri,
Me judice, cenſebitur.
Longe enim dies frequenter
Admovere dolores propius.
Læta vero non facile videas, ubi quis
In immodicam labetur
Cupiditatem; neque adeſt ſatietas,
Quæ ſimul expletur cum morte,
Quando innupta Parca
Sine cantu, ſine choro apparuit,
Et vitæ exitus.

ANTISTROPHE.

Non naſci omnia vincit
Argumenta; id vero, ubi quis in lucem
Prodierit, eodem redire unde venit
Quam celerrime, eſt proximum.
Nam ſimul ac juventus adeſt
Stultas levitates afferens,
Quis effugit multiplices labores?
Quæ non miſeria adeſt?
Cædes, ſeditiones, lites, pugnæ, et invidia
Vigent; *multiſque nominibus* criminanda
Supervenit tandem
Impotens, moroſa
Senectus, amicis orba, ubi omnia
Mala malorum omnium cohabitant.

EPODOS.

In qua infelix, non ego ſolus *verſor*.
Boreale velut littus undique
Fluctibus hiemeque percuſſum quatitur:
Sic et hunc funditus

Atroces

Atroces calamitatum
Procellæ quatiunt aſſiduæ.
Hæ quidem ab ſolis
Occaſu, illæ vero ab
Ortu, hæque a meridie,
Illæque ab umbroſis Riphæis montibus.

ANTIGONE, OEDIPUS, POLYNICES, CHORUS, THESEUS.

IAMBI.

Ant. Atqui hic nobis, ut videtur, hoſpes
Incomitatus, o pater, ex oculis
Exſtillans lacrymas huc tendit gradum.
Oed. Quis is eſt?
Ant. Quem et olim perſuaſum habuimus
Animo *venturum*, adeſt hic Polynices ipſe.
Poly. Hei mihi, quid faciam? an mea ipſius mala
Prius deflebo, puellæ, an hujus, quæ video,
Patris ſenis, quem peregrina in terra
Vobiſcum inveni hîc ejectum,
Cum veſte tali; cujus inamabilis
Vetus ſqualor ſeni adhæſit
Corpus tabefaciens: et in capite oculis orbo
Comæ impexæ flatibus auræ commoventur:
Conſimilia quoque his, ut videtur, *veſtibus* habet
Miſeri ventris alimenta.
Quæ ego perditiſſimus fero nimis perdiſco, et
Teſtor me peſſimum omnium, alimentorum
Tuorum gratia venire, cætera ne ex aliis quæras.
Sed pudor eſt Jovis etiam aſſidens ſolio,
In omnibus factis; et tibi, pater,
Aſſiſtat. Iis enim quæ peccavimus remedium
Quidem eſt, acceſſio verò non eſt ulla.
Quid taces?
Loquere aliquid, o pater; ne me averſeris.
Mihine reſpondes nihil, ſed contemptum *ita*
Dimittes, nihil loquens, neque cur iraſceris dice?
O germina viri hujus, meæque ſorores,
At vos ſaltem conamini movere patris,
Vix adeundum et non affabile os,

Ut ne me ſpretum, Dei hujus ſaltem ſupplicem,
Ita dimittat, abſque omni reſponſo.
Ant. Dic, o miſer, ipſe, cur veneris:
Plurima etenim dicta, vel oblectantia aliquid,
Vel offendentia, aut ad miſericordiam flectentia
Aliquam dedere vocem etiam elinguibus.
Poly. Ergo eloquar (probe enim tu me commones)
Primo quidem ipſum hunc Deum orans
Ut ſit adjutor, cujus ex ara me huc venire
Excitavit hujus terræ rex, qui dedit mihi
Dicereque et audire tuto cum commeatu.
Et hæc a vobis, o hoſpites, utinam
Et ſororibus hiſce meis, et patre conſequar ego.
Quare autem veni, jam tibi volo dicere, pater.
Terra ex paterna expulſus ſum in exilium
In tuo quod ſedere regio throno
Volui natu major *videlicet*.
Propterea me Eteocles natu minor
E terra pepulit, neque ſuperior ratione,
Neque ad certamen manuum, nec operum veniens,
Sed urbe *callide* perſuaſa: quorum ego
Præcipue tuam Erinnyn cauſam eſſe dico,
Deinde, et a vatibus eadem audivi.
Poſtquam enim veni Argos ad Doricum,
Adraſtum nactus ſocerum, conjuratos ſocios
Adjunxi mihi, terræ quicunque Apiæ
Principes vocantur, et bellicam propter virtutem
Coluntur; ut exercitu ſeptem ſimul legionibus
Ac ducibus ad Thebas coacto, vel jure moreres,
Vel horum auctores malorum ejicerem terra.
Sed, his omiſſis, *dicam* quare huc venerim.
Tibi ſupplices, o pater, preces afferens
Ipſe, pro me ſociiſque meis;
Qui nunc cum ſeptem agminibus, ſeptemque
Haſtis, Thebanum ſolum occupant omne.
Primus eſt bellicoſus Amphiaraus: primas quidem
Haſta obtinens, primaſque alitum viis.
Secundus verò Ætolus Oenei filius
Tydeus, tertiuſque Eteoclus Argivus genere.
Quartum Hippomedonta miſit pater
Talaus; quintus Capaneus, qui gloriatur ſuffoſſam
Thebarum

Thebarum urbem ſtatim populaturum;
Sextus vero Parthenopæus Arcas irruit,
Cui nomen eſt a matre quondam virgine,
Vero partu editus Atalantæ filius.
Ego autem tuus, etiamſi non ſim tuus, mali
Sed fati natus, tuus tamen vocatus, duco
Ab Argis intepidum ad Thebas exercitum;
Qui te pro filiis horum et ſalute, pater,
Supplicamus omnes ſimul, petentes
Iram gravem ut remittas huic viro
Ad mei fratris ultionem profecto,
Qui me expulit, atque ſpoliavit patria.
Si qua enim fides ineſt oraculis illis,
Dixerunt victoriam fore, quibus tu accederes.
Per nunc te fontes, perque cognatos Deos,
Rogo obſequaris, et remittas *iram*: nam
Mendici quidem nos et peregrini, peregrinus
Et tu es, alios autem colentes vivimus tuque
Et ego, eundem dæmonem ſortiti.
At is domi tyrannus, o miſer ego,
Nos pariter irridens molliter vivit:
Quem, ſi tu meis auſcultaveris monitis,
Non magno molimine et negotio diſſipabo,
Ut in domum tuam te collocem reductum,
Collocemque meipſum, eo per vim ejecto.
Et hæc, tua ſi voluntas acceſſerit, licet mihi
Gloriari; ſine te verò, ne quidem ſalutis mihi ſpes eſt.
Cho. Virum hunc, ejus qui mihi gratia, Oedipe,
Dictis quæ commoda *videntur*, dimitte rurſus.
Oed. At niſi, viri, hujus rex terræ
Hunc ad me miſiſſet
Theſeus, petens ut verba audiret mea,
Non ille unquam vocem meam audiſſet.
Nunc autem dignus habitus abibit, ſed auditis ex
Me talibus, quæ hujus nunquam vitæ lætitiam afferent,
Qui, o peſſime, ſceptra et ſolium tenens,
Quæ nunc tuus frater Thebis tenet,
Tuum ipſe patrem hunc expuliſti, et
Exulem feciſti, utque amictu hujuſmodi uteretur,
Quem nunc intuens lacrymas, nunc cum onere
Eodem mecum miſeriarum incedis oppreſſus,

Sed hæc non ſunt ploranda, ſed mihi ferenda,
Sicut vivo, tui parricidæ memor.
Tu enim, ut hiſce ineſſem ego doloribus, effeciſti.
Tu me expuliſti, tua opera quoque vagus
Ab aliis mendico quotidianum victum.
Quod ſi non haſce genuiſſem mihi nutricias filias,
Non hercle ſupereſſem amplius, quod ad te attinet.
Nunc autem hæ me ſervant, hæ meæ ſunt nutrices,
Hæque ſunt viri, non mulieres, ad perferendos ſimul
Labores; vos vero ex alio non ex me nati eſtis.
Quare te Deus nunc quidem nondum inſpicit
Ulturus, ut mox faciet, ſiquidem hæc moventur
Agmina contra Thebarum urbem: non enim erit,
Ut urbem illam evertas; ſed prius ſanguine
Cades fœdatus, et *tuus* germanus ſimul.
Has autem diras in vos et antea emiſi ego,
Et nunc advoco eas, ut auxilio adſint mihi,
Ut dignemini parentes colere,
Neque *me* ſpernatis, quod cæco adeo patre
Nati ſitis: eæ enim illud haud fecere *filiæ*.
Itaque tuam ſedem, et tuos thronos
Obtinebunt, ſiquidem antiquitus celebrata
Juſtitia aſſidet Jovi, juxta veteres leges.
Tu verò abi execranduſque et carens me patre,
Malorum peſſime, has vero tecum auferens diras,
Quas tibi imprecor: neque terrâ patriâ
Bello potiaris, nec redeas unquam
Ad cavum Argos, ſed cognata manu
Pereas, occidaſque eum, a quo ejectus es.
Hæc *tibi* imprecor: et invoco Tartari
Triſtes paternas tenebras, ut te nunc in orcum migrare cogat:
Invoco has quoque deas, invocoque Martem,
Vobis hoc atrox odium qui injecit.
Hiſque auditis, abi, et nuncius abiens
Et omnibus Thebanis, tuiſque ſimul
Fidelibus ſociis, quod Oedipus
Talia diſtribuit filiis ſuis præmia.

Cho. Polynices, non ob ſuſceptam huc viam gratulor
Tibi: et nunc abi iterum, quam potes celerrime.

Poly. Hei mihi! *propter* viam *hanc*, meumque
Infortunium; hei mihi quoque ob ſocios: ab Argis

Ergo

Ergo profecti ſumus, talis ut eſſet viæ exitus?
O miſer ego! talis, qualem neque dicere cuiquam
Licet ſociorum, neque reverti iterum,
Sed tacitum *oportet me* hanc ſubire fortunam.
O ſorores, hujus filiæ, tamen vos, poſtquam
Aſpera patrem audiiſtis imprecantem,
(Vobis ſi hujus diræ
Patris implentur, et ſi quis vobis domum
Reditus contingat) ne me per Deos
Obſecro, ne me ſpernite vos ſaltem,
Sed ſepulchro indite, et inferias ferte.
Sic vobis ad eam laudem, quam nunc reportatis
Ab hoc viro labores ob pios, non minor
Adhuc alia accedet ob officium mihi præſtitum.
Ant. Polynices, obſecro te, ut mihi auſcultes.
Poly. O chariſſima Antigone, dic quid *eſt*.
Ant. Reduc exercitum ad Argos quam primum,
Et ne teipſum et urbem diſperdas.
Poly. Sed *hoc* non poteſt fieri. Quî enim denuo iterum
Exercitum reducerem eundem, ſemel timore correptus?
Ant. Quid autem attinet, o frater, denuo te iraſci?
Quid tibi patriam evertenti lucri accedet?
Poly. Fugere turpe eſt, meque ſeniorem
Ita rideri a fratre.
Ant. Videſne igitur, quam directe hujus *in vos* exeant
Oracula, qui vobis mortem mutuam prænunciat?
Poly. Prædicit quidem: ſed illa nobis neutiquam ſunt concedenda.
Ant. Hei mihi miſeræ! quis verò audebit te ſequi
Audiens hunc virum, qualia ediderit oracula?
Poly. Non ſolemus nunciare mala. Ducis enim
Eſt boni ſecundiora, et non adverſa dicere.
Ant. Siccine ergo, frater, hæc tibi decreta ſunt?
Poly. Et ne me retineas, *oro*. Nam mihi hoc iter
Curæ erit, quamvis infauſtumque et malum
Propter hunc patrem, hujuſque Erinnyas.
Vobis vero fauſta præſtet Jupiter, ſi hæc mihi
Efficitis mortuo: nam viventi mihi non iterum poteritis.
Sed jam dimitte me, et valete, non enim me
Amplius viventem videbitis poſthac.
Ant. O miſera ego!
Poly. Ne me luge.

Ant. Et

Ant. Et quis ruentem te
Ad prævisam mortem non lugeat, frater?
Poly. Si oportet, moriar.
Ant. Ne tu sic *quæso agas*, sed mihi pare.
Poly. Ne suadeas quæ non decet.
Ant. Infaustissima certe ego,
Si te privabor.
Poly. Hoc in Deo situm est
Ut vel hac vel altera nascare sorte. Vobis verò, ego
Deos precor, ut nulla unquam occurrant mala:
Indignæ enim estis, omnium opinione, quovis infortunio.

PERICOMMATA. Strophe 1.

Cho. Nova hæc nuper venere mihi
Gravissima mala
A cæco hospite,
Nisi forte divinitus habeo.
Temerarium enim nullum facinus Deorum
Queo dicere
Videt, videt hæc semper
Tempus, super alia
Et hæc mala denuo dirigens.
Sonuit æther, o Jupiter.

SYSTEMA 1.

Oed. O filiæ, filiæ, quid fiquis incola
Optimum in cunctis huc Thesea adducat?
Ant. Pater, quid est rei, quod *illum* advocas?
Oed. Jovis hoc alatum me illico ducet
Fulmen ad Orcum. Sed mittite quamprimum.

ANTISTROPHE 1.

Cho. Ecce validius ingens editur
Sonitus hic infandus
A Jove actus: inque summas
Formido subiit capitis comas:
Stupor animum tenet; cæleste enim fulgur
Flagrat iterum.
Quemnam capiet finem?
Exhorreo, non enim temere
Grassatur unquam, nec absque casu *novo*.
O magnus æther! O Jupiter.

ANTI-

ANTISYSTEMA 1.

Oed. O filiæ, adeſt huic viro fatalis
Vitæ exitus, nec amplius eſt effugium.
Cho. Qui ſcis? qua ex re iſtud conjicis?
Oed. Pulchre novi: ſed quam celerrime mihi
Profectus regem terræ hujus aliquis adducat.

STROPHE 2.

Cho. Heu, heu,
Ecce iterum circumſtat
Penetrabilis ſonitus.
Propitius *eſto*, Deus, propitius *mihi*, ſiquid terræ huic
Matri *meæ* ominoſum affers.
Utinam fauſta mihi eveniant,
Neque calamitoſum hunc virum quod viderim,
Malam gratiam reportem.
Jupiter rex, te invoco.

SYSTEMA 2.

Oed. An prope adeſt vir? num adhuc ſpirantem, filiæ,
Inveniet me et compotem mentis?
Ant. Quid vis arcani animo inſtillare?
Oed. Pro beneficiis mihi datis, fructuoſam gratiam
Rependere volo, quam *ante* pollicitus ſum.

ANTISTROPHE 2.

Cho. Eho, eho,
O fili, ades, ades, ſeu ſupremo
In littore maris Deo
Neptuno forte
Ad victimas immolandas aram conſecras, veni.
Hoſpes enim et tibi, et urbi,
Et amicis cupit
Juſtam gratiam rependere pro beneficiis acceptis.
Propera ocyus, o rex.

ANTISYSTEMA 2.

Quis iterum a vobis communis reſonat clamor?
Clarus quidem veſtrum, manifeſtus et hoſpitis.
Nunquid Jovis fulmen, aut pluvialis
Grando irruit? Deo enim movente
Hiemem, omnia hujuſmodi expectanda ſunt.

IAMBI.

Oed. O rex, optanti adveniſti; et tibi Deorum
Aliquis ſecundavit hanc viam.
Theſ. Quid autem eſt, o nate Laii, iterum novi exortum?
Oed. Meta mihi adeſt vitæ, volo autem mori,
Promiſſis tibi urbique huic non violatis.
Theſ. Quo argumento colligis te moriturum modò?
Oed. Ipſi Dei, qui nihil mentiuntur, nunciant mihi
Hoc ſignis propoſitis.
Theſ. Quo dicis modo, o ſenex, *hæc* tibi nuntiata?
Oed. Multa tronitrua aſſidua, multaque *indicant hæc*
Contorta manu invictâ tela [fulmina].
Theſ. Fidem mihi facis; multa enim te prænuntiaſſe video,
Eaque non falſa. Dic igitur quid faciendum ſit.
Oed. Ego docebo, o fili Ægei, ea quæ tibi
Ad ſenium uſque tuæ rata erunt urbi.
Ad locum enim ipſe mox præibo,
Ubi me oportet mori, nullo ductore tacto.
Eum autem indica mortalium nemini,
Nec ubi latet, nec in qua jacet regione.
Nam tibi hic *locus* multorum vice clypeorum
Vicinorumque bello ſociorum, robur ſemper dabit.
Quæ verò ſacra ſunt, nec *adhuc* tibi proferuntur,
Ipſe diſces, ſolus, ubi illuc veneris.
Nam neque civium ulli dixero,
Neque filiabus meis, eas licet amem.
Sed ipſe ſemper ſerva, et ubi ad finem
Vitæ perveneris, præſtantiſſimo tantum viro
Indica; ille verò ſemper ſucceſſori aperiat:
Et ſic inexpugnabilem hanc tenebis urbem
A ſeminatis viris [Thebanis]. Urbes enim
Innumeræ, licet bene inſtitutæ, facilè ad injurias verſæ ſunt.
Dii enim bene quidem, at tardè intuentur, cum
Quis pietate repudiata ad furorem vertitur.
Quod tu ne, fili Ægei, velis pati.
Sed hæc *te* quidem ſcientem jam edocemus.
Locum verò (urget enim me præſens a Deo
Fatum) adeamus jam, nec referamus pedem.
O filiæ, huc ſequimini. Ego enim dux
Vobis viciſſim fio novus, ut vos *eratis* patri.
Ite, et ne attingite, ſed ſinite me
Solum invenire ſacrum tumulum; ubi

Fatale

Fatale eſt huic viro ſub hac terra recondi.
Hac pergite huc, hac inquam: hac enim me ducit
Mercurius *animarum* deductor, et inferna Dea.
O lux mea lumine caſſa ubi tandem antea fuiſti?
Nunc ultimum te meum corpus attingit.
Jam enim eo, extremum vitæ tempus
Conditurus apud orcum. At, o chariſſime
Hoſpitum, ipſeque terraque hæc, civeſque
Tui beati ſitis, et in rebus proſperis eſtote
Memores mei mortui, felicitate fruentes perpetua.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Si fas eſt mihi caliginoſam Deam *Proſerpinam*,
Et te precibus venerari
Manium tenebris verſantium rex
Aidoneu, Aidoneu,
Precor *vos*, ut neutiquam laborioſa
Neque luctuoſa
Hoſpes defunctus
Morte, ſubeat communes omnium latebras,
Inferorum regionem, et Stygiam
Domum: multa enim
Et immeritò mala poſtquam invaſerunt,
Viciſſim te Deus juſtus augeat.

ANTISTROPHE

O terreſtres Deæ, *Erinnyes*, tuque, corpus
Invictæ feræ, quam ad portas
Dicunt exaſciatas
Cubare, et latratus edere ex antro,
Indomitum cuſtodem apud Orcum,
Ut ſermo dictitat frequens.
* * * * * * * * *
Te, o Terræ fili et Tartari,
Precor ut placide
Occurras eunti
Infernas hoſpiti ad manium regiones.
Te, inquam, ſemper dormientem voco.

NUNCIUS, CHORUS, ANTIGONE ISMENE, THESEUS.

IAMBI.

Nun. O cives, breviſſimis quidem
Poſſum nunciare mortuum eſſe Oedipum.
Quæ verò facta ſunt, neque brevibus
Dici queunt, neque negotia quæ illic fuerunt.
Cho. An periit infelix? 1655
Nun. Reliquiſſe
Eum longam jam vitam ſcias.
Cho. Quomodo? divina utrum et facili fortuna miſer *obiit?*
Nun. Hoc quidem jam admiratione dignum eſt.
Quo enim modo hinc abiit, et tu, qui aderas 1660
Noſti, nemine amicorum ductore,
Sed ipſe nos omnes ducens.
Ubi verò adiit abruptam viam,
Æreis gradibus funditus fulcitam,
Conſtitit viarum in una multifida, 1665
Prope cavam voraginem, ubi Theſei
Pirithoique manent fida ſemper fœdera;
Ubi medius cum ſtetiſſet, inter Thoriciamque petram,
Cavamque Acherdum, ibi in ſaxeo tumulo
Conſedit; deinde exuit ſqualidas veſtes. 1670
Et poſtea advocatis filiabus juſſit vivæ aquæ
Eas afferre lavacra et libamina alicunde.
Illæ autem frugiferæ Cereris in conſpicuum
Collem profectæ, mandata patris
Brevi exequuntur tempore; lavacriſque eum 1675
Veſteque ornant, ut lege præceptum eſt.
Cum autem ex omni officio caperet voluptatem,
Nec erat quicquam jam omiſſum eorum quæ
Cupiebat, intonuit Jupiter terreſtris, virgines
Autem riguerunt *metu*, ubi audiverunt; cumque 1680
Ad genua patris cecidiſſent, lugebant, neque
Intermiſerunt pectorum planctus, et longos admodum ploratus.
Ille verò, ut audit ſonum repente acerbum,
Amplexus eas manibus, dixit, o filiæ,
Non amplius eſt vobis hac in die pater, 1685
Periere enim omnia mea, nec amplius
Laborioſam habebitis mei alendi curam.

Duram

Duram quidem fuisse novi, filiæ; sed unum
Modo omnes has mollit verbum molestias:
Amorem enim nullus est ex quo majorem
Quàm ab hoc viro consecutæ estis, quo orbatæ
Reliquam jam vitam exigetis.
Talia se invicem amplexi
Misere omnes flebant: ubi vero ad terminum
Venere flendi, neque amplius orta est vociferatio,
Erat quidem silentium, sed vox subito cujuspiam
Vocavit illum, adeo ut omnibus erecti
Starent metu perculsis subito pi.
Vocat enim eum multoties Deus,
Heus, heus, Oedipe! quid cunctamur
Ire? jampridem tu in mora es.
Ille vero simul ac sensit se a Deo vocari,
Jubet venire ad se terræ regem Theseа.
Qui ubi accessit, dixit, o charum caput, da
Meis manus tuæ pristinum pignus filiabus,
Vosque filiæ huic *date*; et promitte quod
Nunquam proditurus sis hasce volens, sed facturus
Quæcunque putaveris fore utilia eis quovis tempore.
Ille verò, ut vir generosus, absque lamentis
Promisit juramento se illa facturum hospiti.
Ubi vero hæc fecisset, protinus Oedipus
Infirmis manibus amplexus filias, ait,
O natæ, generoso oportet feratis animo
Hisce ex locis abire, neque quæ nefas postulare
Ut videatis, neque non audienda ut audiatis.
At abite quam celerrime: tantum Dominus
Theseus adsit, ut quæ sint agenda cognscat.
Talia loquentem exaudivimus simul omnes,
Fusisque lacrymis una virgines
Gementes secuti sumus, ubi vero abieramus,
Paulo post conversi vidimus eum quidem virum
Nullibi amplius adesse,
Ipsum autem regem oculos tegentem,
Manu capiti oppositа, utpote ingenti quopiam
Terrore offuso, nec ferendo oculis.
Deinde brevi, neque longo cum intervallo,
Videmus eum, terram simul adorantem
Et Olympum Deorum *sedem* iisdem precibus.

Quali autem fato ipſe obierit, ne unus quidem
Mortalium dixerit, præter unum Theſea.
Neque enim aliquod illum ignitum Jovis fulmen
Confecit, neque marina
Procella, tunc temporis coorta;
Sed aut aliquis a Diis nuncius, vel ab inferis
Benevolus terræ hiatus, placido ſuſcepit ſinu.
Vir enim non dolendus, neque morbis oppreſſus
Abiit, ſed, ſiquis alius mortalium, jure admirandus.
Si cui vero hæc videor non mentis compos dicere,
Non ceſſero iis quibus mentis impos videor.
Cho. Ubi vero ſunt filiæ, et, qui comitati ſunt, amici?
Nun. Illæ non longe abſunt: claræ enim lugentium
Voces indicant eas prope accedere.

PERICOMMATA. Strophe 1.

Ant. Heu, heu, nunc nunc vobis inſtat tempus
Infelicibus tam alia gemendi,
Quam patris nativum
Et intolerabilem ſanguinem.
Unde ingentem et perpetuum habuimus antea
Laborem, ſed nunc denique omnem modum
Excedentia ferimus mala, videnteſque et patientes.

SYSTEMA 1.

Cho. Quidnam id eſt?
Ant. Nequit, o amici, conjici.
Cho. Obiitne?
Ant. Sic quidem ut noſſe tu deſideres.
Quid enim? ut pote quem neque bellum
Neque pontus ſuſtulit,
Sed ignotæ regiones
Obſcuro quodam fato abripuerunt.
Heu miſera! nobis autem exitialis
Nox oculis oborta eſt.
Quo enim modo, qua terra peregrina,
Vel mari tumido vagantes,
Gravem vitæ alimoniam
Nanciſcemur?

STROPHE

STROPHE 2.

Isn. Ego quoque nescio: utinam me fatalis
Rapiat orcus miseram,
Ut cum meo sene parente
Commoriar. Mihi enim
Quæ supereſt vita, non est vitalis.

SYSTEMA 2.

Cho. O geminæ filiarum optimæ,
Quodcunque a Deo venit recte tolerare convenit;
Neque adeo nimis angamini,
Non enim questu vestro digna
Vobis evenerunt.

ANTISTROPHE 1.

Ant. Est ergo malorum aliquid desiderium.
Etenim quod neutiquam erat gratum, gratum fuit,
Quam diu illum in manibus tenerem vivum.
O pater, o chare pater,
Sempiternis sub terra tenebris cooperte.
Senex licet esses, mihi tamen charus eras,
Nec mihi charus esse desines.

ANTISYSTEMA 1.

Cho. Effecit igitur.
Ant. Effecit quod voluit.
Cho. Quale autem?
Ant. Qua cupiit, peregrina in terra
Mortuus est, tumulumque habet sub terra
Umbrosum semper, neque dolorem reliquit
Non dolendum; semper enim
Hicce oculus, o pater, meus
Lachrymis plorat stillantibus,
Neque scio quonam modo oporteat me
Miserrimam tantum dolorem animo eximere. Hei mihi!
Heu peregrino in solo non debuisses emori,
Sed sic desertus mihi mortuus es.

ANTI-

ANTISTROPHE I.

Ism. O misera! quæ me fortuna jam manet
* * * * * * * * *
Ita deserta consiliique inops
Teque, o chara, a
Patre jam desertas?

ANTISYSTEMA 2.

Cho. Sed quoniam feliciter saltem clausit
Ultimum, o charæ, vitæ diem,
Tollite dolorem, malorum
Enim nullus
Est immunis.

MONOSTROPHICA.

Ant. Iterum, chara, abeamus.
Ism. Quidnam facturæ?
Ant. Desiderium me tenet.
Ism. Quale?
Ant. Terrestrem domum videndi.
Ism. Cujus?
Ant. Patris. Heu me miseram!
Ism. Quomodo vero fas hæc *patrare?* An non vides?
Ant. Quid propter hoc increpas?
Ism. Cur? propter hoc, inquam.
Ant. Cur propter hoc rursus?
Ism. Insepultus obiit, et absque omni—
Ant. Duc me eo, et tum confice.
Ism. Heu misserrima; ubinam posthac deserta
Consiliique inops vitam
Misera exigam?
Cho. Amicæ, ne quid metuatis.
Ant. At quo fugiam?
Cho. Jam antea effugistis,
Ut ne quid mali accideret vobis.
Ant. Animo meditor.
Cho. Quid tandem meditaris?
Ant. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.
Cho. Neque sollicite inquire: dolor habet.
Ant. Imo, et antea; quippe

Modo

Modo quidem ultra, modo ſupra modum.
Cho. Magnum ſane pelagus ſortitæ eſtis.
Ant. Imo, imo.
Cho. Idem quoque ego dico.
Ant. Heu, heu. Quo ibimus, o Jupiter?
Ad quam enim ſpem me
Deus jam impellit?

ANAPÆSTI.

Cho. Tollite luctus, puellæ: non enim decet
Illos lugere quibus ſepultis gratia repoſta eſt,
Hoc enim foret invidentia.
Ant. Fili Ægei, ad tua accidimus genua.
Theſ. Quid, o puellæ, vultis a me confici?
Ant. Tumulum cupimus
Aſpicere patris noſtri.
Theſ. At neutiquam fas eſt tibi eo ire.
Ant. Quidnam dixiſti, o rex Athenarum domine?
Theſ. O puellæ, interdixit mihi ille
Nequis hos adeat locos, neve
Quis mortalium alloquatur
Tumulum ſacrum quem ille tenet.
Quæ ſi facerem, dixit me terram hanc
Habiturum ſemper incolumem.
Hæc a nobis Deus audivit, et Jovis
Juramentum quod audit omnia.
Ant. At hæc ita ſi illi placent,
Nobis quoque ſufficiant. Nos autem ad Thebas
Mitte Ogygias, ſi qua forte
Prohibere poſſimus cædem
Fratribus imminentem.
Theſ. Faciam et hæc, et omnia
Quæcunque ſum facturus, ut vobis ſint utilia,
Utque huic qui ſub terra eſt, qui nuper periit,
Gratificer. Non enim defatigari me oportet.
Cho. Sed jam quieſcite, nec majora
Lamenta excitate, omnia enim hæc
Omnino ſunt rata.

PERSONÆ

PERSONÆ FABULÆ.

ANTIGONE.

ISMENE.

CHORUS Thebanorum senum.

CREON.

NUNCIUS Excubitorum unus.

HÆMON.

TIRESIAS.

Nuncius alius.

EURYDICE.

Famulus.

Proloquitur Antigone.

ANTIGONE.

ANTIGONE, ISMENE, CHORUS,

IAMBI.

Ant. O Germana foror, junctiſſimum mihi Iſmenes caput,
Ecquid noſti malorum Oedipodi imputandorum,
Quod Jupiter non nobis adhuc viventibus conficit?
Nihil enim eſt triſte, nec ærumnoſum,
Nec turpe, nec infame eſt, quod non
Tuiſque et meis viderem ego in malis.
Aque nunc rurſus aliquod univerſis civibus
Edictum poſuiſſe dicunt ducem modo.
Teneſne, et inaudiſti quippiam? an te latent
In amicos graſſantia inimicorum mala?

Iſm. Ad me quidem nullus ſermo, Antigone, de amicis
Neque lætus, neque triſtis pervenit, ex quo
Duobus fratribus orbatæ ſumus duæ,
Una peremptis die mutua manu:
Poſtquam vero pulſus evanuit Argivorum exercitus
Hac ipſa nocte, nihil novi ulterius,
Neque fortunata magis, neque damnis auctior.

Ant. Novi pulchre, et te extra aulæ portas
Propterea evocavi, ut ſola audires.

Iſm. Quid eſt? videres enim quid animo profunde meditari.

Ant. Quidni? non enim noſtros fratres, Creon ſepulchro
Alterum dignatus eſt, alterum vero infamia notavit?
Eteoclem quidem, ut aiunt, jure
Uſus juſto et lege, ſub terra
Condidit, inferis honoratum manibus.
Miſere vero mortuum Pólynicis cadaver
Civibus dicunt edixiſſe, ne quis
Sepulchro tegat, neque adeo defleat:
Sinant vero indefletum, inſepultum, alitibus dulcem
Theſaurum, uſque intentis ad voluptatem paſtionis
Talia bonum dicunt Creonta tibi
Et mihi (nam me quoque dico) edixiſſe:
Et huc venire, *ut* hæc ipſa *nobis* utpote neſcientibus
Clare prædicat, et rem hanc ducere

Non ut *rem* nihili: nam quicunque quid horum fecerit,
Eum lapidibus a populo obrutum iri in urbe.
Ita tibi hæc se habent: et ostendes cito
Generosa num sis, an ex bonis *parentibus* mala.
Ism. Quidnam misera, si hæc ita se *habent*, ego
Violans *legem* vel sepeliens agam ultra *quod profit*.
Ant. An operam sis collatura *meque* adjutura considera.
Ism. Quodnam *inceptas* facinus audax? quæ tua tandem est sententia?
Ant. An cadaver *mortui* una mecum levabis manu?
Ism. Tune ergo cogitas sepelire ipsum interdictum civibus?
Ant. Meum scilicet et tuum (licet tu nolis)
Fratrem sepeliam: neque enim unquam proditrix arguar.
Ism. O misera, prohibente *num* Creonte?
Ant. At nullum illi jus est, ut a meis *me* arceat.
Ism. Hei mihi! revoca in animum, soror, pater
Ut nobis periit invisus, infamisque,
Propter peccata sibi deprensa, duos
Oculos effodiens sua ipse manu.
Deinde mater *eademque* uxor, duplex malum,
Plexis suspendiis vitam cum infamia sustulit.
Tertiùm vero *quod* fratres duo una die
Semet trucidantes miseri, mortem
Sibi invicem intulere mutuis manibus,
Nunc autem *duæ* nos jam reliquæ: considera
Quam pessime simus perituræ, si lege invita
Edictum tyrannorum vel potentiam transgredimur.
Sed et hoc expendere oportet, feminas
Nos esse natura cum viris non certando pares:
Deinde vero quia subditæ sumus superioribus,
Et hæc sunt audienda, et his insuper tristiora.
Ego igitur, (precata manes inferos
Ut veniam concedant, quoniam ad hæc vi cogor)
Magistratus gerentibus parebo: nam
Majora viribus aggredi caret prorsus ratione.
Ant. Nec ego jusserim, nec si velles adeo
Facere, libenter *ferrem ut* faceres mecum.
Sed esto, qualis tibi placet *esse*. Illum tamen ego
Sepeliam; pulchrum mihi hoc facienti mori.
Chara cum illo jacebo, cum *illo* charo,
Ubi hæc pia fecero facinora, nam longius est tempus

Quo

Quo me inferis placere oportet, quam his ſuperis.
Ibi enim ſemper jacebo: tibi vero ſi videtur,
Quæ magni apud Deos pretii, nihili pende.
Iſm. Ego vero non nihili facio: ſed hoc
Invitis civibus facere, nulla valeo ratione.
Ant. Tu quidem iſta prætendito; ego vero jam tumulum
Egeſtura fratri chariſſimo proficiſcar.
Iſm. Hei mihi, miſeræ quantopere timeo tibi.
Ant. Ne mei causâ metuas, tuæ conſule vitæ.
Iſm. Atqui hoc indicaveris utique nemini
Facinus, ſed clam cela; ſimulque pariter ego *celabo*.
Ant. Hei mihi, palam eloquitor: multo inviſior eris
Tacens, niſi omnibus hæc prædicaveris.
Iſm. Calidum in frigidis *rebus* cor habes.
Ant. At novi *me* placere queis maxime me placere oportet.
Iſm. Si *tu* quidem poſſis; ſed majora viribus affectas.
Ant. Proinde, cum non amplius valeo, quieſcam.
Iſm. Omnino autem venari impoſſibilia non decet.
Ant. Si hæc loqui perrexeris, a me quidem odio habeberis,
Et inimica mortuo *fratri* merito cenſebere.
At ſine me et meam temeritatem
Hæc acerba perpeti: patiar enim
Nihil adeo malum, ut non honeſte moriar.
Iſm. At ſi tibi videtur, ito: hoc autem ſcias, te
Stultam quidem ire, ſed amicis probe amicam.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. O radius ſolis, pulcherrima
Omnium (quæ prius Thebis
Affulſerunt ſeptiportis) lux,
Apparuiſti tandem, o aureæ
Diei oculus,
Dircæa ſuper
Fluenta incedens,
Apparuiſti, ſed prius albo fulgentem clypeo ab Argis
Virum egreſſum cum omni bellico apparatu
Repuliſti fugitivum, et propere
Currentem celeri fræno.

ANAPÆSTI.

Quem noſtram in terram Polynices
Motus jurgiis ambiguis

(Acutùm clangens velut
Aquila ſupra volat arva)
Niveâ tectus alâ
Multis cum armis
Comentibuſque galeis *adduxit*.

ANTISTROPHE I.

Stans vero ſupra ædes cruentis
Inhians undique haſtis
Circa ſeptem portarum ora,
Abiit priuſquam noſtro
Sanguine malas
Satiaretque, et
Minas turrium
Pieeus Vulcanus corriperet:
Tantus a tergo incumbens
Strepitus Martis adverſario
Imparem reddidit Draconi.

ANAPÆSTI.

Jupiter enim ſuperbæ linguæ grandia verba
Impenſe odit, et eos intuitus
Multo cum impetu irruentes,
Et auri clamore elatis vultibus,
Vibrato præcipitat fulmine, mœnibus
In ſummis jam
Victoriâ parantem gloriari.

STROPHE 2.

At repulſus ille ignifer *Capaneus* in terram
Cecidit quaſſatus
Fulmine, qui tunc
Furioſo impetu
Debacchans afflavit *urbem*
Turbine ventorum infeſtiſſimorum:
Hac ex parte hæc ſic ſe habebant, illâ alios
Invaſi disjiciens
Magnus Mars dextrum moderans agmen.

ANAPÆSTI.

Nam ſeptem duces ad ſeptem portas
Locati pares in pares, reliquerunt
Fugatori Jovi ferrea ſpolia:
Præter miſeros illos, qui patre uno

Matreque

Matreque unâ nati in ſe
Utrinque victrices haſtas dirigentes
Communis mortis ambo perceperunt partem.

ANTISTROPHE 2.

At enim celebris
Victoria venit,
Curribus inſigni
Gratificans invicem Thebæ.
Ergo jam bellorum
Præſentium indicite oblivionem:
Deorumque templa choris nocturnis
Omnia adeamus: Thebas vero
Bacchanti concutiens motu, Bacchus ducat.

ANAPÆSTI.

At enim jam novus ille rex *hujus* regionis
Creon Menœcei *filius*,
Novis Deorum auſpiciis
Accedit, aliquod conſilium *animo* volvens,
Quippe concilium hoc ſeniorum
Indixit, communi
Præconio accerſitum.

CREON, CHORUS, NUNCIUS, ISMENE, ANTIGONE.

IAMBI.

Cre. Viri, rem quidem publicam jam in tuto Dii,
Multis fluctibus *per eos* labefactatam, erexerunt denuo:
Vos autem ſolos ex omnibus per nuncios
Juſſi adeſſe, partem quidem, quod Laii
Vos rite ſemper coluiſſe norim ſolii imperium:
Partim deinde, quando Oedipus rexit civitatem,
Et poſtquam interiit ille, in illorum adhuc
Natos *pariter* manſiſſe ſententia fideque firma.
Quando igitur illi mutua cæde uno
In die perierunt ferienteſque et
Cæſi propria manu piaculariter,
Ego jam imperium omne et ſolium habeo,
Cognationis jure, defunctorum.
" Difficillimum eſt cujuſvis viri perdiſcere
" Indolemque et animum et ſententiam, priuſquam
" Magiſtratu

" Magiſtratu tritus *verſatuſque* legibus appareat;
" Mihi enim *vir ille*, qui totam gubernans civitatem
" Non optimis adhæret conſiliis,
" Sed ex timore quovis linguam clauſam habet,
" Peſſimus eſſe et nunc et olim videtur:
" Et potiorum quicunque patria ſua
" Amicum judicat, iſtum nullo in loco pono."
Ego enim (teſtis ſit Jupiter qui omnia cernit ſemper)
Neque agerem ſilentium, damnum ſi viderem
Ingruere civibus loco ſalutis;
Neque amicum unquam illum, qui ſit hoſtis patriæ,
Sumpſerim mihi ipſi, hoc nempe cognoſcens, *patriam*
Eſſe hanc quæ ſervat *omnes*, cumque in hac
Navigamus ſalva, amicos *recte* facimus.
Hiſce ego legibus hanc augebo civitatem,
Hiſque adeo affinia prædicavi
Civibus, de natis Oedipi:
Ut Eteoclem quidem, (qui propugnans huic civitati
Periit, re bello pulcherrime geſtâ)
Sepulchroque condant, et omnia ſancte adminiſtrent
Quæ ſtrenuos viros comitantur infra mortuos:
At contra fratrem illius (Polynicen dico)
(Qui terram patriam et Deos patrios
Exul huc rediens voluit igne
Comburere funditus, voluitque ſanguine
Cognato paſci, hoſque *cives* in ſervitutem abducere)
Illum, urbi huic edixi, ſepulchro
Ne quis parentet, neque defleat,
Sed ſinant inſepultum, et alitibus corpus
Et canibus prædatum miſere laceratum intueantur.
Hæc mea eſt voluntas, et nunquam a me ſaltem
Honorem præripient mali juſtis *debitum*:
Sed quicunque benevolus huic urbi eſt, mortuus
Et vivus pariter a me honorabitur.

Cho. Hæc tibi placent *ergo*, Menœcei fili Creon,
Circa hunc civitatis hujus hoſtem, illumque amicum,
Lege vero uti qualibet penes te eſt
In mortuos, inque nos, quotquot vivimus.

Cre. Quare attendite, mea ut dicta curentur.

Cho. Juniori alicui onus hoc ferendum propone.

Cre. Sed adſunt prompti, qui mortuum cuſtodiant.

Cho. Quid

Cho. Quid ergo aliud præter hoc jam mandas?
Cre. Ne concedatis hiſce, qui minus parent.
Cho. Nullus eſt adeo ſtultus qui velit mori.
Cre. *Eſt* ſane merces hæc *inobedientis*. Sed ſpe *captos*
Homines lucellum ſæpe perdidit.
Nun. Rex, nequaquam dixero, quod præ celeritate
Spiritum ægre trahens advenio, veloci levato pede:
Mulla enim offendi, cogitationum obſtacula,
In via ſubinde circumages meipſum ut referrem pedem.
Animus enim dixit multa mihi fabulatus,
Miſer, cur tendis eo, ubi cum adveneris, daturus es pœnas?
Miſer, manebis contra? et ſi hæc reſciverit Creon
Alio ex viro, quînam dolorem, quæſo, effugies?
Talia revolvens confeci iter oppidò tardus:
Et ſic via brevis ſit longa.
Tandem tamen vicit *animus* ut huc irem.
Tibi etſi nihil *gratum* eloquar, dicam tamen.
Spe enim *hac* fretus venio
Nil me aliud pati poſſe niſi quod fatale ſit.
Cre. Quidnam eſt, cur animo ita es ſollicito?
Nun. Dicere tibi volo omnia quæ ad me attinent:
Facinus enim neque feci, neque vidi eum qui fecit,
Neque jure in mali quippiam inciderem.
Cre. Probe ſane expendis et munis undique
Rem: videris enim aliquid novi velle indicare.
Nun. "Gravia enimvero cunctationem afferunt plurimam."
Cre. Quin dic tandem, deinde liberatus abi.
Nun. Dicam *ergo* jam tibi: cadaver aliquis modo *vetitum*
Cum jam ſepeliſſet, abiit, et corpus arido
Pulvere ſparſiſſet, parentaſſetque quæ decuit.
Cre. Quid dicis? quis hominum eſt qui hæc auſus eſt?
Nun. Haud novi: ibi enim neque ſecuri quid erat
Cæſum, neque ligone effoſſum; dura ſed terra
Et humus infracta, nec plauſtrorum ſulcata
Rotis: ſed quiſpiam incertus facti auctor fuit.
Ubi vero primus nobis diei excubitor
Oſtendit, omnibus miraculum ingratum erat.
Ille enim non tumulo conditus evanuit:
Sed tenuis ſuper injecta erat pulvis ut a *viro* piaculum fugiente.
Signa porro neque beſtiæ, neque canis cujuſpiam

Venientis neque rapientis apparuere.
Dicta *ibi* inter nos ſonabant mala.
Vigil vigilem redarguit; atque ventum eſt
Propemodum ad plagas tandem; nec qui prohiberet aderat.
Unuſquiſque enim viſus eſt alteri auctor facti,
Et tamen nemo manifeſtus, et omnes ſe neſcire excuſabant.
Eramus quoque parati et ferrum ignitum levare manibus,
Et per ignem ire, et jurare Deos,
Nos neque feciſſe, nec cuiquam conſcios eſſe
Facinus machinanti, neque perpetranti.
Tandem, ubi nihil ſcrutando profecimus,
Quidam inquit (qui *nos* omnes ad ſolum capita
Demittere metu coegit: neque enim poteramus
Contradicere, nec *ſcire*, eo facto, rectene
Facturi eſſemus) erat autem ſermo, indicandum
Tibi factum hoc et neutiquam tegendum.
Et hæc vicit *ſententia*, et me infortunatum
Sors adegit hoc bonum capere.
Adſum autem invitus apud invitos ſcio.
" Diligit enim nemo mala nunciantem."
Cho. Mihi ſane, rex, mens ſecum cogitat diu,
Ne forte diis impulſoribus hæc res facta ſit.
Cre. Deſine, priuſquam irâ me impleas loquens,
Ne deprehenſus fueris demenſque et ſenex ſimul.
Dicis enim non ferenda, quum Deos dicis
Curam habere hoc utique de mortuo.
An honore colentes maximo, ut benefactorem
Operuerunt eum, qui columnis utrinque fulta
Templa venit crematurus, et donaria,
Et terram eorum et leges diſſipaturus?
Videſne Deos honore malos proſequi?
Non eſt *ita*. Sed et hæc olim cives
Ægre ferentes obloquebantur mihi,
Clam capita quaſſantes: neque ſub jugo
Collum habebant ut decet, ut in me acquieſcerent.
Ab hiſce eos pernovi pulchre
Seductos mercedibus hæc perpetraſſe.
" Nullum enim mortalibus, quale argentum,
" Malum natum eſt: hoc et urbes
" Devaſtat, hoc quoque viros ſummovet domibus:
" Hoc item edocet, et pervertit mentes

" Bonas

" Bonas mortalium ad turpia facta ſe addere.
" Aſtutiaſque monſtravit hominibus ſequi,
" Et facinoris omnis impietatem noſſe."
Quotquot vero mercede conducti perpetrarunt hæc,
Hoc adepti ſunt ut aliquando darent pœnas.
At ſi quidem *ſuam* habet Jupiter a me reverentiam,
Pulchre hoc ſcito, (juratus autem tibi dico)
Niſi ipſum auctorem hujus ſepulturæ
Inventum protuleritis ob oculos meos,
Non vobis ſola mors ſat erit, antequam
Vivi pendentes hanc indicabitis contumeliam.
Ut edocti lucrum unde petendum,
In poſterum rapiatis: et diſcatis
Non qualibet ex re licitum eſſe lucri amorem.
" Namque ex iniquis quæſtuum compendiis plures
" Malo mactatos videas, quam ſervatos."

Nun. Loquine mihi quicquam permittes? an ſic abiero?
Cre. Neſciſne vel nunc quam moleſte loqueris?
Nun. Auribuſne an animo morderis?
Cre. Quid? quæſo; requiris, meus ubi ſit dolor?
Nun. Auctor *ſepulchri* dolet tibi animum, aures ego.
Cre. Hei mihi! quam inſigni loquacitate natus es!
Nun. Nunquam profecto facinus hoc feci ego.
Cre. Idque *feciſti* propter argentum, animam projiciens.
Nun. Heu,
Certe malum eſt, ſi ſuſpiceris, falſa ſuſpicari.
Cre. Magnifice jam orna ſententiam: ſed niſi hæc
Qui fecerunt monſtrabitis, dicetis quod
" Injuſta lucra *gravia* concinnent diſpendia."
Nun. *Velim* ſane inveniatur auctor maxime: ſed tamen
Deprehenſus fuerit necne (hoc enim fortuna dijudicabit)
Non erit ut videas tu me huc reverſum.
Etenim nunc præter ſpem opinionemque meam
Servatus, ingentes debeo diis gratias.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Multa *quidem ſunt* ſolertia, nihil vero
Homine ſolertius eſt.
Hic et canum *ſpumis*
Pontum nimboſo *flante* Noto
Tranſit utrinque ſonantes

Alarum per tumores,
Deorumque ſupremam Tellurem
Immortalem indefeſſam
Atterit circumactis
Aratris per ſingulos annos
Equino genere verſans.

ANTISTROPHE 1.

Leviumque genus avium
Retibus circumdatum abducit
Vir præditus ſolertia,
Ferarumque gentes agreſtium,
Pontique marinam *piſcium* naturam,
Laqueis retium nexis;
Edomatque artibus agreſtem
Belluam montivagam;
Jubatumque equum captum
Abducit collo jugum *imponens*,
Montanumque indomitum Taurum.

STROPHE 2.

Sermoniſque *uſum*, et ſublimem
Scientiam, et civiles
Rixas didicit, et
Pruinarum ſub dio pernoctantibus incommodarum ſerena,
Et gravium fugere imbrium tela.
Ad omnia ingenioſus; impos
Nihili, proſpicit
Futura. Solius orci
Effugium non invenire valet.
Morborum tamen difficilium
Effugia excogitavit.

ANTISTROPHE 2.

Mirabile quiddam in dolis fabricandis
Præter expectationem habens:
" Aliquando ad virtutis ſtudium,
" Aliquando ad vitium, fertur.
" Cum patrias ſervat leges,
" Totâ colitur in urbe; at civitate indignus

" Ille

" Ille eſt, qui nullo
" Honeſti ſtudio movetur."
O utinam neque eodem mecum tecto
Unquam contingat vivere, nec amicus
Fiat, qui talia patrare facinora audet!

ANAPÆSTI.

Divinum hoc prodigium conſidero,
Quomodo ſciens negavero
Hanc eſſe filiam Antigonen?
O miſera et miſeri
Patris Oedipi filia: quidnam iſtud eſt? nonne
Te immorigeram regiis
Ducunt legibus,
Et in amenti deprehenſam auſo?

IAMBI.

Nun. Hæc eſt illa, quæ facinus effecit:
Ipſam hanc deprendimus ſepelientem. Sed ubi eſt Creon?
Cho. Reverſus is e domo opportune adeſt.
Cre. Quid eſt? quæ condigna accidit pœna?
Nun. Rex, " mortalibus nihil eſt abjurandum:
" Falſam enim reddit ſecunda cogitatio *priorem* ſententiam."
Etſi *me* nunquam rediturum huc juravi
Tuas ob minas, queîs tunc periclitabar:
Tamen (" hoc ſupra præterque ſpem *omnem* gaudium
" Nullam habet parem ſibi voluptatem magnitudine")
Adſum pro data fide, licet aliter juraverim,
Puellam hanc adducens, quæ deprehenſa eſt ſepulchrum
Apparans. Sors hîc non eſt jacta:
Sed meum eſt, non alterius hoc *quicquid eſt* lucri.
Et nunc rex, hanc ipſe, ut lubet, acceptam
Et judica et redargue: ego vero liber
Dignus ſum hiſce abſolvi malis.
Cre. Adducis autem hanc, quomodo? unde acceptam?
Nun. Ipſa virum ſepeliit: omnia noſti.
Cre. An et intelligis, et vere dicis quæ dicis?
Nun. Hanc, inquam, vidi ſepelientem, quod tu cadaver
Interdixeras. Satiſne manifeſta certaque dico?
Cre. Et quomodo eſt viſa, et ipſo facto deprehenſa?

Nun. Sic acta res eſt : poſtquam enim *eo* venimus
Atrocibus tuis minis perterriti,
Ubi omnem pulverem deverriſſemus, quæ texit
Cadaver, et putre corpus nudaſſemus probe,
Conſedimus locis in ſummis ſub vento,
Id ſcilicet fugientes, odorem a ſe ne quem mitteret *corpus*,
Excitans vir virum convitiis
Maledicis, ſi quis hunc remitteret laborem.
Tantiſper hæc ſunt facta, donec in æthere
Medio conſtitit lucidus ſolis circulus,
Et æſtus calefecit : tum vero repente humo
Typhon levans turbinem, cœli peſtem,
Implet campum, omnes verberans comas
Arborum campeſtrium : impetus autem eſt magnus
Æther *pulvere*, et clauſis oculis divinitus miſſo tenebamur morbo.
Et eo longum poſt tempus ablato
Puella cernitur, et ploráns edit acerba *paſſæ*
Avis acutam vocem, quando vacui
Cubilis pullis ſpoliatum videt lectum.
Sic et illa, nudum ut cernit cadaver,
Lamentis ejulavit, diriſque malis
Devovit facti auctores :
Et manibus ſtatim aridum affert pulverem.
Et celebris è fabri vaſculo copioſe
Fuſo ter libamine mortuum ornat.
Nos vero conſpicati adimus, eamque
Comprehendimus ſtatim nullatenus perterritam.
Et de priori deque præſenti examinamus
Actione, nihilque omnium perſtitit negare.
At gratum hoc mihi ſaltem, et triſte ſimul.
" Ipſum enim me e malis evaſiſſe
" Gratiſſimum : ſed in malum amicos ducere
" Id triſte eſt." Sed mea ſic eſt natura hæc omnia
Minoris facere mea *ipſius* ſalute.

Cre. Te nunc, te demittentem in terram caput
Fateriſne an denegas feciſſe hæc?

Ant. Et fateor feciſſe, nec omnino nego.

Cre. Tu quidem auferas teipſum, quocunque vis,
Extra gravem culpam liberum.
Tu vero dic mihi non prolixe, ſed brevibus;

Noraſne

Noraſne edicta ne *quis* hæc faceret?
Ant. Noram: quî enim non noſſem? manifeſta enim erant.
Cre. Et vel ſic auſa es haſce tranſgredi leges?
Ant. *Quid ni?* " non enim mihi Jupiter hæc edixerat,
" Nec inferiorum familiare jus Deûm
" Qui haſce mortalibus dederunt leges.
" Nec tantum valere credidi tua
" Edicta, ut non ſcriptas tutaſque Deûm
" Leges, mortalis cum ſim, violare audeam.
" Non enim hodie modo herive, ſed ſemper
" Hæ vigent, nemoque novit unde prodierunt.
" Harum ego *violatarum* nolui cujuſvis
" Faſtu perterrita, apud Deos pœnas
" Dare, morituram enim me ſciebam (quid ni?)
" Etiamſi tu non denunciaſſes: quod ſi ante tempus
" Moriar, lucrum hoc ego deputo.
" Quicunque enim in multis, ut ego, malis
" Vivit, quonam modo non ille lucrum moriendo auferat?"
Sic mihi ſane hanc mortem ſortiri
Nullus eſt dolor: at ex eodem progeniti utero fratris
Mortui ſi inſepultum ſuſtinuiſſem cadaver,
Id mihi doleret; hiſce autem non doleo.
Tibi autem ſi videor ſtulte feciſſe,
Propemodum *dixerim*, ſtulti judicio ſtulta ſum.
Cho. Apparet genus durum ex duro patre
Puellæ: cedere enim non novit malis.
Cre. " At ſcito ſane feroces nimis animos
" Cadere præcipue: et invictiſſimum
" Ferrum igne coctum, rigidum,
" Fractum et contritum maxime videas:
" Parvoque fræno novi animoſos
" Equos regi *ſolitos:* non convenit enim
" Eum lato eſſe animo, qui ſervus eſt proximi."
At hæc contumelioſe agere tunc didicit,
Cum leges *auſa eſt* propoſitas tranſgredi:
Contumelia autem, poſtquam feciſſet, hæc eſt altera,
Hiſce gloriari factis, et ridere.
Certe non ego amplius vir *ſim*, ſed ipſa vir,
Si hæc impune ceſſerit audacia.
Sed ſive *ex* ſorore, ſive propinquiore nata ſit,
Nobis ipſo Herceo Jove,

Ipſaque

Ipſaque et ipſius ſoror non vitabunt
Mortem peſſimam : etenim illam æqualiter
Accuſo participem eſſe conſilii ſuper ſepulchro.
Et eam evocate : intus enim vidi nuper
Inſanientem illam, nec compotem mentis.
" Solet autem animus prius capi fraudulentus
" Eorum qui nihil recte in tenebris machinantur.
" Odique prorſus qui, cum in malo
" Deprehenſus ſit, deinde illud concinnis comere dictis parat."
Ant. Vin' amplius aliquid quam me captam occidere?
Cre. Ego quidem nihil *amplius:* hoc nactus omnia nactus ſum.
Ant. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex ſermonibus
Nihil placet, neque placiturum ſit unquam:
Itaque et tibi mea *dicta* neutiquam placere valent.
Atqui unde gloriam celebriorem
Conſequerer, quam fratrem germanum in ſepulchro
Quod condidi? his *quoque* omnibus, *qui adſunt*, idem placere
Diceretur, ſi non linguam præcluderet metus.
" At Tyrannis cum ob alia multa felix eſt,
" Tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet."
Cre. Tune hoc ſola hos inter Cadmeos vides?
Ant. Vident et hi, ſed tibi continent ora.
Cre. Te autem non pudet alia ab his ſentire?
Ant. Nihil enim habet turpitudinis fratres colere.
Cre. Nonne *ille* frater erat, qui ſub terra mortuus?
Ant. Ex una frater *matre* et eodem patre.
Cre. Quare igitur iſti impio rependis honorem?
Ant. Non hoc teſtabitur ille ſub terra mortuus.
Cre. Si tu quidem illum honore parili cum impio dignaris.
Ant. Haudquaquam enim famulus, ſed frater periit.
Cre. Nempe vaſtans patriam, alter *pro patria* cum ſtetiſſet fortiter.
Ant. Tamen ipſe Pluto leges has flagitat.
Cre. At bonus non *debet* cum malo paria ſortiri.
Ant. Quis verò novit annon iſta apud inferos amicè-ſint-compoſita?
Cre. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, eſt amicus.
Ant. " *At* ego non ad odium ſum nata, ſed colendum amorem mu-
" tuum."
Cre. Ad Orcum ubi deſcenderis, ſi amandum erit, illic amato:
At, donec ego cœleſtibus auris fruar, nunquam imperabit fe-
mina.

ANAPÆSTI.

ANAPÆSTI.

Cho. En pro portis nunc Iſmene
Lacrymas ſororias extillans,
Vultum ſanguine-fœdatum
Indignè deformat,
Formoſaſque genas humectat.

IAMBI.

Cre. Tu autem, quæ domi ſoluta, velut vipera,
Clam me exſuxiſti, (neque *enim* intellexi
Peſtes quòd duas nutrirem, et ſubverſores ſolii)
Age dic jam mihi, num te hujus ſepulturæ
Affirmabis quoque eſſe ſociam, an jurabis ignorare te?
Iſm. Feci facinus hoc, modo hæc conſentiat.
Et particeps ſum pariter, et culpam fero.
Ant. At enim non permittet te hoc Juſtitia: quia
Neque voluiſti, neque ego *tecum quicquam* communicavi.
Iſm. At me in malis tuis non pudet
Sociam meipſam pœnæ facere.
Ant. Quorum *ſit* hoc opus, Orcus et inferi conſcii ſunt.
" Verbis autem ego amantem *ſolis* non amo amicam."
Iſm. Ne me, ſoror, deſpicito, *vetans* ne
Moriarque tecum, ſimulque mortuum *fratrem* expiem.
Ant. Ne tu mecum ſimul moriaris, neque quæ non attigiſti
Facias tua; ſatis erit me mori.
Iſm. Ecquænam vita mihi a te deſtitutæ chara *erit?*
Ant. Creontem roga: illius enim tu curam geris.
Iſm. Cur hiſce me affligis, quum nihil profit tibi?
Ant. Doleo equidem, quantumlibet te rideam.
Iſm. At quâ in re nunc demum ſaltem tibi ego prodero?
Ant. Serva teipſam: non tuum tibi effugium invideo.
Iſm. Hei mihi miſeræ! et exſors ero tuæ mortis?
Ant. Tu enim optâſti vivere, ego autem mori.
Iſm. At non meis prædictionibus ſine.
Ant. Pulchre tu quidem his, illis ego ſapere videbar.
Iſm. Atqui par eſt nobis utriſque delictum.
Ant. Confide, tu quidem vivis; mea autem anima olim
Mortua eſt, ut mortuos juvem.
Ant. Puellas dico haſce, alteram quidem modo
Amentem extitiſſe, at alteram ex quo primum nata eſt.

Iſm. " Non

Ism. " Non enim unquam, o rex, non, quæ olim fuit, manet
" Mens miseris, sed excidit."
Cre. Tibi certe, quippe elegisti cum mala miseram esse.
Ism. Quid enim mihi soli sine hac in vita gratum?
Cre. Sed hanc quidem ne tuam esse dicas; non enim amplius est.
Ism. Ergone sponsam necabis tui ipsius filii?
Cre. Haud fœminæ deerunt creandis liberis.
Ism. Non ut inter hanc et illum pacta sunt sponsalia.
Cre. Improbas ego fœminas *connubio jungi* filiis odi.
Ant. Charissime Hæmon, te ut facit parvi pater!
Cre. Et tu, et quem ais, mihi molestus est torus.
Ism. Privabis igitur filium hâc sponsâ tuum?
Cre. Pluto tremendus nuptias has finiet.
Ism. Itaque decretum *est*, ut videtur, hanc *tibi* morti dedere?
Cre. *Moriendum est* et tibi et mihi: ne moras amplius *nectе:* at illas
Corripite, famuli, intrò: posthac non erit
Fas liberè istas obvagari virgines.
" Fugiunt enim et audaces, cum propè
" Jam finem intuentur vitæ."

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. Felices, quibus ærumnis sine
Transiit elapsa ætas!
" Cui enim a Superis
" Quassatur domus, doloribus luctificis
" Nulla est meta, longamque
" Petunt posteritatem."
Pariter ac profundi
Maris fluctus, infestis
Thraciis cum nox incumbit flatibus,
Excitat funditus nigrum
Sabulum, a ventis ægrè commotum,
Tristique cum gemitu littora percussa personant.

ANTISTROPHE I.

Veteres *enim* Labdacidarum
Domûs intereuntis
Video clades
Novis cladibus ingeri:
Nec liberat stirpem
Posteritas *suam*, sed evertit

Deorum aliquis *ipſam*, nec *a malis* requiem invenit.
Nunc verò ultimæ, *quæ* ſupereſt,
Radicis effulget in Oedipi domo ſpes:
Nec mora quin illam denuo demetit
Cruentus Deorum manium pulvis,
Sermoniſque amentia, et mentis Erinnys.

STROPHE 2.

Tuam, Jupiter, potentiam quis mortalium
Superando cohibeat?
In quam ſomnus nunquam ir-
repit, *ſomnus*, qui omnes-enervans illos ad ſenum ſtatum reducit:
Nam indefeſſi Deorum
Sunt menſes. *Tu* quoque juventute ſenii-neſcii-viges-ſempiterna: *tu etiam Omni*-potens
Tenes Olympi
Splendidam lucem:
Quod nunc eſt, et quod præteritum,
Quodque futurum eſt, *ſemper adeſt tibi, arbitrioque tuo* ſubjectum eſt.
Lex verò hæc neutiquam accedit
Hominum vitæ, omnino
Damni immunem eſſe.

ANTISTROPHE 2.

" Vaga etenim ſpes
" Multos juvat homines:
" Multos è contra decipit
" Levi cupidine."
Homini vero planè inſcienti obrepit [*calamitas*],
Priuſquam igni ardenti pedem quis admoverit.
Sapienter enim à neſcio quo
Celebre dictum ortum eſt,
" Malum aliquando videri bonum
" Illi eſſe, cui mentem
" Ad pernîciem Deus impellit.
" *Idemque* minimum verſatur
" Temporis extra noxam."

ANAPÆSTI.

At ecce Hæmon, liberorum tuorum
Noviſſima proles, anxius proculdubio
Sponſæ accedit ob mortem Antigones;
Lecto fraudari impotenter dolens.

CREON, HÆMON, CHORUS, ANTIGONE.

IAMBI.

Cre. Statim ſciemus *hoc* quovis augure certius.
O nate, ultimam numquid audiens ſententiam
Super futurâ conjuge, patri infenſus apes?
An tibi quidem nos, quicquid egerimus, chari *fumus?*
Hæc. Pater, tuus ſum: et tu ſententias quamdiu habes
Rectas, *jure* regas, quibus ego obſequar.
" Mihi enim nullæ merito ſunt nuptiæ
" Anterferendæ tibi probè gubernanti."
Cre. *Laudo te.* Ita enim, nate, decet in animum inducere,
" Conſilio paterno omnia poſtponere."
Propterea enim homines optant liberos
Obedientes ſatos domi habere,
Ut et hoſtem viciſſim ulciſcantur malis,
Et amicum æque honorent ac patrem.
" Quicunque vero inutiles generat liberos,
" Quid illum dicas aliud, quàm ſibi moleſtiam
" Genuiſſe, multumque inimicis riſum?"
Ne nunc igitur, nate, ſanam mentem, voluptate *victus*,
Propter mulierem, ejice; certò ſciens
" Eſſe frigidum nimis improbæ
" Mulieris amplexum, toris quæ juncta ſit jugalibus: quod
" enim
" Eſſe *tetrius* poteſt, ulcus-ve majus, infideli et improbo amico?"
Tu igitur, reſpuens ut malevolam, fine
Puellam hanc Stygio alicui ſub Orco nubere.
Nam poſteaquam civitatis legibus
Inveni eam ſolam rebellem ex omnibus,
Mendacii urbs ne me coarguere queat,
Illam neci dedam. Jovem quantum volet
Cognationis præſidem: ſi enim qui genere ſunt juncti
Mala patrant, alam potius nullo junctos ſanguine.

" Inte

" Inter etenim cognatos quicunque eſt vir
" Bonus, *is* et in civitatem comperietur juſtus:
" Quicunque vero tranſiliens *terminos* vel leges violat.
" Vel imperare rectoribus cogitat,
" Non erit, ut is laudem a me conſequatur.
" Sed quem civitas *magiſtratum* ſtatuerit, ei pareas oportet
" Et in parvis et in juſtis, et contrariis."
Et hunc quidem virum confiderem ego
Recte imperare, recteque imperari poſſe:
Inque belli turbine conſtitutum
Manſurum eſſe juſtum fortemque adjutorem.
" Nullum eſt enim inobedientiâ gravius malum:
" Hæc perdit urbes, turbat, evertit domos:
" Hæc quoque ſub prælii tempus
" Exercitum in fugam diſpergit: at ordinatorum
" Plerumque ſaluti eſt corporibus diſciplina."
" Hæc bonis erit *omnibus* tuenda principibus,
" Nec, à mulieribus uti violetur, perferendum:
" Nam à viris, ſi quidem neceſſe eſt, ſatius eſt pelli loco,
" Ignaviores ne vocemur feminis."

Cho. Nobis quidem (niſi *mente* ſenio fraudati ſumus)
Dicere ſapienter, quæ dicis, videris.

Hæ. Pater, Dii mentem indiderunt hominibus:
Rem omnibus, quotquot ſunt, opibus præſtantiorem.
Ego verò, quod tu hæc non recte dicis,
Neque ſane poſſem, neque etiam ſcirem dicere.
Fieri quidem id poſſet ab alio, et non indecorè.
Sed mei eſſe exiſtimo officii notare dicta
Factaque in te civium, quid quiſque laudet jure, quid vituperet:
Illi tuum aſpectum expaveſcunt; nec alius, quam qui tuis ferat
Voluptatem auribus, præſente te, ſermonis uſus.
Interim illos ſuſurranteis ego audio clanculum,
Utque hanc puellam tota ploret civitas,
Quod omnium mulierum immeritiſſima
Peſſimè, facta propter laude digna, pereat:
Quæ ſuum ipſius germanum fratrem inter cædes
Stratum, inſepultum, neque a crudivoris canibus
Sivit perire, nec a quovis alite.
Nonne hæc aureos digna ſortiri honores?
Talis obſcura tacite ingruit fama.

Mihi vero, quam ut tu feliciter agas, pater,
Nulla omnino res est optabilior.
" Quod enim majus gaudium liberis *eveniat* quam pater ut
" laude floreat summa?
" Vel quod patri *majus*, quam ut liberi pariter *floreant?*"
Ne nunc ergo morem hunc unicum tecum retineas:
Illud quod tu dicis, et nihil aliud, rectum esse.
" Qui enim vel ipse solus sapere videtur *sibi*
" Linguamve vel animum, quem nemo alius, habere,
" Tales retecti comperti fuerunt inanes.
" Quin virum, sapiens licet fuerit, discere
" Mula haud est turpe, nec non nimis resistere."
Videsne prope fluenta quotquot
Arbores torrentibus hibernis cedunt, ut servant ramos,
Obnitentes verò radicitus pereunt?
Similiter quoque navis gubernator, qui pedem
Tendens remittit nihil, supinis
Eversâ rate postea tabulis navigat.
At remitte iram, et pœnitentiæ da *locum*.
" Judicium enim si quod et mihi juniori
" Adest, *id* equidem dico, longe antiquius esse,
" Ut vir sit omni in re scientia refertus:
" Sin minus (amant enim res huc raro vergere)
" Et à dicentibus bene pulchrum est discere."

Cho. Rex, et te decet, si quid *hic* dicit boni,
Audire, teque viciſſim, *Hæmon*, hunc quoque: recte enim dictum
est utrinque.

Cre. *Nos ergo* eò ætatis provecti etiam docebimur jam
Sapere a viro tantulæ ætatis?

Hæ. Nihil *dicse* injustum; etsi verò ego sim juvenis,
Non ætatem magis decet quam opera respicere.

Cre. Estne hoc *justum* opus, inobedientes colere?

Hæ. Non te jubeo honore afficere malos.

Cre. Nonne hæc igitur in hoc est deprehensa morbo?

Hæ. Non hoc dicit Thebanus populus.

Cre. Civitasne igitur nobis, quæ imperare debeam, dicet?

Hæ. Vides quam pueriliter nimis hæc dixisti?

Cre. Alii ergo, non mihi, hæc regenda est terra?

Hæ. Non est civitas, quæ unius *tantum* est viri.

Cre. Non principis censetur esse civitas?

Hæ. Pulchrè: desertâ scilicet tu terrâ regnum teneres solus.

Cre. Hic,

Cre. Hic, ut videtur, pugnat pro muliere.
Hæ. Si tu quidem es mulier: tui enim curam gero.
Cre. O omnium peſſime, qui cum patre litigas tuo,
Hæ. Injuſta enim te peccare video.
Cre. Pecco enim regni jura colens mei?
Hæ. Non ſane colis, honores dum calcas Deûm.
Cre. O ſceleſtum ingenium et muliere inferius!
Hæ. Neutiquam prehendes me victum turpibus tamen.
Cre. Tuus ſiquidem hic ſermo omnis illius gratiâ eſt.
Hæ. Tuique etiam, et mei, et Deorum inferorum.
Cre. Non erit unquam ut hanc vivam amplius duxeris.
Hæ. Illa itaque morietur, et mortua aliquem perdet.
Cre. An ad minas quoque procedis uſque ferox?
Hæ. Quæ ſunt minæ autem, contra inanes dicere ſententias?
Cre. Non impune docebis me, ipſe mentis inops cum ſis.
Hæ. Niſi pater eſſes *meus*, dicerem te deſipere.
Cre. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca,
Hæ. Vis quidlibet loqui et loquens audire nil?
Cre. Verum *eſt:* ſed per Olympum ſcito, quod
Non gaudebis in me convitiis intonans.
Abducite illud odium, ut ob oculos illico
Præſenti moriatur proxima ſponſo.
Hæ. Non ſane mihi *præſenti:* ne unquam fore cenſeas.
Neque hæc peribit prope *me*, nec tu poſthac
Meum ocellis caput conſpicaberis intuens,
Quare inter amicos, ſi quibus lubeat, inſani porro.
Cho. Rex, homo abiit præ ira citus:
Hujuſmodi verò ingenium dolore incenſum eſt atrox.
Cre. *Age* faciat: ſapiat magis, quam virum decet, abiens.
Haſce tamen duas puellas non liberabit morte.
Cho. Ambas tune eas necare cogitas?
Cre. Non eam, quæ *mortuum* non tetigit: recte adeo hoc mones.
Cho. Quâ morte verò eam ſtatuis occidere?
Cre. Perductam eò ubi deſerta mortalibus eſt via
Saxeo recondam vivam in ſpecu,
Tantillo cibi, quantum piaculo ſit ſatis, appoſito,
Ut pollutionem tota effugiat civitas.
Et ibi Plutonem, quem ſolum colit Deorum,
Rogando forte impetrabit, ne mortem obeat:
Aut diſcet tandem aliquando, quòd
Labor ſit ſuperfluus Deos colere inferos.

ANTISTROPHICA. STROPHE.

Cho. Amor, pugnâ invicte,
Amor, qui opulentos invadis,
Qui in mollibus genis
Puellæ excubas:
Ambulasque super mare,
Perque stabula agrestia:
Te nec immortalium
Fugere valet quispiam,
Nec in diem viventium adeo
Mortalium: quisquis vero *te* habet, furit.

ANTISTROPHE.

Tu etiam justorum devias
Abripis mentes ad injuste nocendum:
Tu quoque litem hanc viros
Inter consanguineos concitasti:
Planeque jam superat ocellorum,
Sponsæ nuptias decorantis
Cupido in imperiis
Assessor magnarum
Legum: invicta enim
Illudit dea Aphrodite.

ANAPÆSTI.

Quin et jam ego ipse leges
Extra efferor hæc cernens, sistereque
Non amplius fontes valeo lacrymarum;
Communem cum video *Orci* thalamum
Miseram hanc Antigonem adeuntem.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Ant. Cernite me, terræ o patriæ cives,
Ultimam viam
Euntem, ultimumque jubar
Intuentem solis,
Nec unquam posthac: me enim communis
Orcus vivam deducit
Ad Acherontis
Littus, neque nuptias
Expertam, neque debitum sponsæ
Canticum me ullatenus celebravit,
Sed Acheronti nuptum tradar.

ANAPÆSTI.

ANAPÆSTI.

Cho. Celebris igitur et laudem nacta
In hunc abibis ſpecum mortuorum,
Nec tabidis perculſa morbis,
Nec meritam gladi mercedem ſortita;
Sed tui juris, viva, ſola jam
Mortalium ad Orcum deſcendes.

ANTISTROPHE 1.

Ant. Audivi olim miſerrimam periiſſe
Phrygiam hoſpitem *Nioben*,
Tantali *filiam*, Sipylo in alto:
Quam, hedera velut flexilis,
Saxea domuit germinatio: et ipſam
Imbre liqueſcentem,
(Ut fama vulgi *eſt*)
Nix quoque nunquam deſerit;
Humectatque ſub ſuperciliis fletu perfuſis
Colla: cui me Deus
Simillimam conſopit.

ANAPÆSTI.

Cho. At Dea *erat illa* et Diis genita;
Nos vero homines et mortalibus fati.
Tibique mortuæ præclarum erit audire,
Sortem te ſimilem divis ſortitam eſſe
Vivam et poſt mortuam.

STROPHE 2.

Ant. Hei mihi! derideor. Quid me, per
Deos patrios,
Nondum emortuam contumeliâ afficis,
Sed adhuc ſuperſtitem?
O civitas, o civitatis
Opulenti incolæ;
Io Dircæi fontes,
Thebeſque curribus-inſignis nemus: tamen
Vos ſimul teſtes advoco,
Ut ab amicis indefleta, qualique lege
Ad carcerem effoſſum
Novi ſepulchri abeo.
O miſera!

O miſera!
Quæ neque viva neque mortua
Interero neque vivis neque mortuis.

IAMBI.

Cho. Progreſſa ad extremum audaciæ
In altum juſtitiæ ſolium
Impegiſti, o filia, graviter:
Paternam aliquam *certe* ſolvis noxiam.

ANTISTROPHE 2.

Ant. Tetigiſti acerbiſſimas
Mihi curas,
Patris *nimirum* famoſum luctum,
Et univerſæ
Noſtræ *domus* calamitatem
Graviſſimam claris Labdaci natis.
O materni tori
Noxæ, coituſque cognati
Miſeræ matris cum meo patre,
Quibus ego *ex parentibus* tum infelix nata ſum.
Ad quos *illa* devota, innupta *illa*
Ego jam veniam inquilina.
Io infortunatas
Frater adepte nuptias,
Mortuus me vivam adhuc occidiſti,

IAMBI.

Cho. " Pie facere pietas quidem *eſt* aliqua:
" Auctoritas antem violanda
" Nequaquam eſt *eorum* qui tenent imperium."
Te vero proprii propoſiti perdidit tenax indoles.

SYSTEMA.

Ant. Indefleta, amicis orba, nuptiarum expers,
Infelix abducor
Per hanc paratam viam: non amplius
Mihi hunc ſacrum lampadis oculum
Fas cernere miſeræ.
Meamque mortem lugubrem
Nullus amicorum gemit.

IAMBI.

IAMBI.

Cre. Scitiſne, lugubres cantus ante mortem
Si *recitare* profit, ne unum quidem defiturum?
Non abducetis *hanc* quam celerrime, et tecto
Clauſam ſepulchro (ut ego juſſi)
Solam relinquetis, *ibi* ſeu moriatur,
Seu viva in illo ſepeliatur tecto?
Nos enim puri, puellam hanc quod attinet:
Incolatu autem ſupero privabitur.
Ant. O ſepulchrum, o thalame, o effoſſa
Habitatio, æterna *mihi* cuſtodia, quò tendo
Ad meos, quorum numerum inter mortuos
Plurimum cepit Proſerpina pereuntium.
Quorum ego noviſſima et miſerrima jam multò
Deſcendo, priuſquam exeat fatale tempus vitæ meæ.
Profecta autem, hanc præter cæteras ſpem alo
Charam venturam patri, ſed et charam tibi,
Mater, charamque tibi, o germanum caput.
Quoniam mortuos manibus vos ego meis
Lavi et ornavi, et ſepulchralia
Libamina dedi: nunc autem, Polynices, tuum
Corpus obtegendo hanc fero mercedem.
Atqui te ego honoravi apud recte ſentientes.
Non enim unquam, neque ſi liberorum mater eſſem,
Nec ſi maritus mihi mortuus putreſceret,
Repugnante civium edicto hunc ſuſcepiſſem laborem.
Qua vero lege *inducta* hæc prædico?
Mortuo quidem marito, alius ſupreſſet,
Et filius alio ex patre, ſiquidem hunc amiſiſſem:
Matre autem in orco et patre conditis,
Nullus unquam frater mihi naſceretur.
Hac ſane *ducta* te præferens ego
Ratione, Creonti viſa ſum tantopere peccare,
Et atrocia auſa eſſe, o fraternum caput.
Et nunc manibus me ſic abducit acceptam,
Thalamo, atque Hymenæo carentem, nec nuptiarum
Vices ſortitam, nec liberûm educandorum:
Sed ſic amicis deſtituta, miſera
Viva in mortuorum devenio ſpecum.
At quænam tranſgreſſa Deorum jura *obſecro?*
Quid convenit me miſeram ad Deos amplius
Reſpicere?

Reſpicere? quem implorare auxiliatorem? cum jam
Impietatis pœnas pie agendo nacta ſim.
Quod ſi hæc quidem quæ fecimus apud Deos honeſte cenſentur,
Id pœnas dantes agnoviſſemus ſi ea neglexiſſemus;
Sin vero hi qui in nos animadvertunt peccant, ne plura mala
Patiantur *velim*, quam mihi injuſte inferunt.

ANAPÆSTI.

Cho. Adhuc ventorum eorundem ſtridores,
Animique impetus hanc tenent.
Cre. Quare *ob* hæc illius ductores
Lacrymas luent propter tarditatem.
Ant. Hei mihi, mortem proximè
Vox hæc accedit.
Cre. Cur ſperes nihil ſolatii affero,
Ne hæc non ſint, ut olim, rata.
Ant. O terræ Thebanæ urbs paterna,
Diique indigenæ,
Abducor jam ego, nec amplius moror.
Videte, Thebarum principes,
Regiam, quæ ſola ſupereſt, filiam,
Qualia qualibus a viris patior,
Pietatem quia colui.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Suſtinuit et Danaes corpus cœleſte lumen
Tenebris mutare, ære-munitis *incluſum*
Aulis: recondita autem ſepulchrali
Thalamo redacta eſt ſub jugum.
Atqui genere fuit nobilis, o nata,
Et jovis aurea ſemina
Servavit in gremii penu.
At fatalis potentiæ magna vis *eſt:*
Neque eam imber, neque Mars,
Non turres, non undiſonæ
Nigræ naves *valent* effugere.

ANTISTROPHE 1.

Redactus eſt et ferox irâ filius Dryantis,
Edonum ille rex, indolem
Prepter contumelioſam. à Dionyſo
Saxoſo

Saxoſo undique ſeptus carcere.
Ita veſaniam plurimam exſtillat
Animique vegeti impetum.
Ille agnovit inſaniam ſuam,
Quòd Deum tetigiſſet mordacibus dictis.
Diſturbavit enim numine afflatas
Fœminas, Bacchique ſacrum *extixit* ignem,
Et tibiarum-amantes irritavit Muſas.

STROPHE 2.

Juxta verò Cyaneas petras,
Geminumque mare, littora Boſphorica,
Et Thracius Salmydeſſus,
Ubi urbi vicinus Mars,
Duorum Phinei filiorum
Viderunt execrabile vulnus
Oculos excæcans illatum à ſævo conjuge,
Miſerorum infelicibus oculorum
Orbibus inflictum, non gladiorum *acie*.
Sed radiorum cuſpidibus
Cruentiſque manibus.

ANTISTROPHE 2.

Tabeſcentes verò miſeri
Miſerum matris interitum deflebant,
Sortem expertem nuptiarum. Illa vero,
Quod ad proſapiam attinet,
Veteres cognatione attigit Erechthidas:
Remotiſque in antris,
Nutrita eſt procellas inter patrias,
Boreæ filia, equis celeritate par,
Ardua ſuper montium juga currens puella.
Attamen et hanc affecutæ ſunt
Parcæ longævæ, o virgo.

TIRESIAS, CREON, CHORUS.

IAMBI.

Tir. Thebes magiſtri, venimus communi viâ
Nos duo, oculis tantum videntes unius: cæci enim
Ipſum iter duci debetur.
Cre. Quidnam eſt, o ſenex Tireſia, novi?

Tir. Ego decebo: tu verò vati pare.
Cre. An hactenus unquam tuis receſſi à monitis?
Tir. Quare feliciter hanc regebas urbem.
Cre. Poſſum *id* teſtari, beneficiis à te affectus.
Tir. Nunc iterum ſapias, in ipſa ſitus fortunæ novacula.
Cre. Quidnam eſt? Quam ego tua horreo dicta?
Tir. Scies, artis indicia meæ audiens.
In veterem enim ſedem auguralem
Sedens, ubi erat mihi nullius non augurii ſtatio,
Ignotum audio ſonum volucrum fœdo
Clangentes furore, nec intelligendo:
Et laceraſſe unguibus ſe invicem ſanguineis.
Novi: alarum enim ſtrepitus nequaquam *erat* incertus.
Statim igitur territus ignita explorabam ſacrificia,
In aris undique ardentibus: at ex victimis
Vulcanus non ſplenduit, ſed in cinere
Humidus nidor femorum contabuit,
Et fumavit, et exſpuit; et in ſublime
Exta erant diſſipata, et defluentia
Femora impoſitum jacebant extra adipem.
Hæc à puero iſto comperi,
Deficientia ſacrorum incertorum vaticinia.
Mihi enim ille dux *eſt*, aliis autem ego.
Et hiſce malis propter tuam ſententiam laborat urbs.
Aræ enim nobis, foci, et publicæ
Pleni *ſunt*, per alitumque et canum paſtionem,
Infauſti cadavere filii Oedipi.
Utraque nec accipiunt cum ſacris preces
Dii a nobis, neque femorum flammam,
Neque ales auſpicatos emittit clamores,
Humani depaſtus ſanguinis pinguedinem.
Hæc igitur, fili, expende: " hominibus enim
" Omnibus commune eſt peccare:
" Cum verò quis peccaverit, ille neutiquam eſt vir
" Inconſideratus, nec infelix, qui ubi in malum
" Incidit, medelam adhibet, neque immobilis perſtat.
" Nam pervicacia inſcitiæ arguitur."
Quin cede mortuo, neque perditum
Punge. Quæ fortitudo eſt mortuum necare?
Hæc tibi benevolus benè conſulo: " parere
" Eſt ſuaviſſimum bene dicenti, ſi dicit utilia."

Cre. O ſenex,

Cre. O ſenex, *ad-unum-vos*, velut jaculatores *intente*-ſcopum-petentes,
Omnes in hunc virum jaculamini, neque ab arte veſtra divinatrice
Vobis ſum intentatus: ab hujus generis hominibus
Venditus fui atque exportatus jampridem.
Lucramini, negotiamini optimum apud Sardes
Electrum, ſi vultis, et Indicum
Aurum; ſepulchro tamen hunc non condetis.
Neque ſi velint Jovis æquilæ in eſcam
Ipſum ferre raptum ad Jovis thronum,
Ne ſic quidem piaculum illud metuens ego
Sepeliri eum permiſero: " probe enim novi
" Deos polluere neminem mortalium poſſe.
" Cadunt autem, o ſenex Tireſia, inter homines
" Etiam multimodis præſtantes fœdo lapſu crebroque, cum verba
" Turpia perite loquuntur lucri causâ."
Tir. Heu!
Num novit hominum quiſpiam? an intelligit?
Cre. Quidnam? quale? idne, quod-in-ore-eſt-notumque-eſt-omnibus, dicis?
Tir. " Quanto ſapere eſt poſſeſſionum optima?"
Cre. Quanto quidem, ut opinor, non ſapere eſt maxima noxa.
Tir. Hoc tu laboras genere morbi peſſime.
Cre. Convitia in vatem regerere non volo.
Tir. Atqui jam regeris, falſa me vaticinari dicens.
Cre. Semper avidum pecuniæ eſt vatum genus.
Tir. Sed lucra amant plerumque Reges improba.
Cre. An ſcis tua hæc ferire dicta Principes?
Tir. Scio: at meo *ductu* hanc feliciter regis urbem.
Cre. Sapiens tu es vates; malis tamen artibus non rarò deditus.
Tir. Provocabis me ea quæ non movenda in mente latent proloqui.
Cre. Move; *eloquere:* modò ne lucri gratiâ loquaris.
Tir. Ita enim et nunc loqui videor, quod ad te attinet.
Cre. At ſcito, te non divenditurum animum meum.
Tir. At tu ſaltem pulchre ſcito, futurum, ut, antequam Sol
Aliquot horas, circumvolutione rotarum ſui currûs, confecerit,
Tu ex liberis unum viciſſim des ipſe tuis,
Ac exanimem etiam, loco cadaverum:
Quod unius animam ſpecu incluſam tetro

Ad inferos ſuperſtitem demiſeris,
Aliudque ſervas inferorum expers Deûm
Cadaver, exequiiſque funeralibus nullis piatum.
Quod tamen tibi haud licet, ſuperi nec approbant
Dii: ſed à te hæc per vim perpetrata ſunt.
Vindices quorum latent, in poſterum ut te puniant Erinnyes,
Erebique cœlitumque diræ Erinnyes,
Utque in eadem te devolutum jam mala corripere poſſint.
Iſta fac conſideres, corruptus an vaticiner
Ego pecuniâ: nec enim futura eſt longa temporis mora
Cum tua virorum et feminarum luctibus reſonabit undique domus:
Inimicæ vero omnes una conturbantur urbes,
Quorumcunque lacerata cadavera aut canes polluere,
Vel feræ, vel volucris ulla ales, ferens
Obſcœnum odorem in urbis aras, et focos.
In te iſta (moleſtus es enim) tanquam jaculator,
Emiſi incitus furore cordis jacula
Non irrita, quorum tu calidum impetum non effugies.
Sed nunc, puer, tu hinc nos domum deducito: atque
Hic impetum crudelis animi in juniores exſpuat;
Linguamque diſcat erudire, ut prædita majore ſit modeſtia:
Ac ſimul animum, quam nunc fovet, diſcat fovere rectius:

Cho. Vir abiit, o rex, dira vaticinatus:
At ſcimus hoc, ex quo *tempore* canos ego
Hoſce ex nigris amicior capillis, haud inventus eſt
Dixiſſe falſiloqua urbi huic vaticinia.

Cre. Novi et ipſe, ac proinde mihi cor attonitum ſtupet:
Sed cedere eſt durum; ſin reluctèr verò,
Ne animum meum calamitate feriam timendum eſt.

Cho. Bono conſilio opus eſt, o fili Menœcei, Creon.

Cre. Quid igitur facere oportet, fare: ego autem parebo.

Cho. Abi, puellam quidem defoſſo e ſpecu
Dimitte: para autem projecto tumulum *cadaveri*.

Cre. Et hæccine probas, et *hiſce* vis me cedere?

Cho. Imo, rex, quam celerrime: "concidit enim
"Velox Deorum vindicta improbos."

Cre. Hei mihi! vix quidem et cor refugit
Hoc facere: "ſed cum Neceſſitate fruſtra non eſt pugnandum."

Cho. Quin jam *ipſe* hæc age profectus, nec aliis manda.

Cre. Sic eo protinus: vosque miniſtri,

Quique

Quique adeſtis, quique abeſtis, ſecures manibus
Capientes properate notum ad locum.
Ego autem (nam huc ſententia converſa eſt)
Ipſe *ut* ligavi, ita et *ipſe* præſens exſolvam.
Metuo enim, ne non ſtatas leges
Optimum ſit per totam vitam ſervare.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ
Decus o puellæ, et Jovis
Altitonantis proles,
Italiam qui foves
Celebrem, curamque geris
Communis-omnibus Eleuſiniæ
Cereris in ſinu.
O Bacche Baccharum
Metropolin Theben habitans
Prope liquidum Iſmeni
Fluentum, ferique
Ad ſegetem Draconis.

ANTISTROPHE 1.

Te ſuper bicipitem collem
Coruſcans vidit flamma,
Ubi Coryciæ nymphæ
Ambulant Bacchides,
Caſtaliæque liquor *fluit*,
Ubi te Nyſſei montis
Hedera-denſi clivi,
Viridiſque ora.
Et vitibus conſita proſequuntur,
Immortalibus carminibus
Te inclamantibus
Thebanæ urbis præſidem.

STROPHE 2.

Quam *tu* omnibus colis
Magis urbibus,
Materque tua *Semele* fulmine icta
Quin et nunc (quoniam furenti
Tenetur tota civitas
Jam morbo) adeſſe *dignare*

Salutifero

Salutifero pede,
Parnaſſium ſuperans clivum,
Aut reſonum *Eubœæ* fretum.

ANTISTROPHE Z.

O ignem ſpirantium aſtrorum
Præfecte, et nocturnorum
Clamorum præſes,
Nate, Jovis proles
Appareas cum Naxiis
Thyadibus tuis miniſtris.
Quæ te furentes
Pernoctes choris celebrant
Præſidem Iacchum.

NUNCIUS, CHORUS, EURYDICE, CREON, FAMULUS.

IAMBI.

Nun. Cadmi incolæ et domûs Amphionis,
Non eſt ita ullius hominis vita ad ſtabilitatem conſtituta,
Ut eam aut laudem unquam aut culpem.
" Fortuna enim erigit, et fortuna deprimit
" Felicem et infelicem ſemper.
" Nec ullus certus augur eſt fatorum mortalium."
Creon enim erat invidendus, ut mihi quidem *viſum eſt*;
Liberatam enim ab hoſtibus hanc Cadmeam terram
Acceptamque univerſæ regionis monarchiam
Probe rexit, florens generoſa liberorum prole;
At nunc dilapſa ſunt omnia: " voluptates enim ſuas
" Cum aliquis homo prodiderit, non ego quidem
" Talem vivere, ſed animatum eſſe cadaver."
Opibus enim pollet domi, ſi vult.
Et vivit regio ſplendore; tamen ſi abſit
His gaudium, cætera ego fumi umbra
Haud emerim viro præ voluptate.
Cho. Quas iterum afferens ærumnas regis venis?
Nun. Mortui ſunt; qui vivunt autem, fuere cauſa mortis.
Cho. Et quis peremit? quiſque peremptus eſt? ede?
Nun. Hæmon interiit, ipſius ſed manu cruentatur.
Cho. Patriſne dicis, an ſua ipſius manu?
Nun. Ipſe ſe perimit, patri iratus ob necem *Antigones*.

Cho. O vates,

Cho. O vates, quam vera ergo prædixti nimis!
Nun. Cum ſic ſe res habeant, alia ſunt conſulenda.
Cho. Atque video miſeram Eurydicen prope
Uxorem Creontis: *egreſſa* domo autem
Vel ſane de filio audiens aliquid, vel caſu adeſt.
Eur. O boni cives, famam quidem audivi
Ad egreſſionem tendens, ut Pallada Deam
Adirem precibus allocutrix.
Et in clauſtris quidem laxandis occluſæ portæ
Occupor; et mihi *clara* vox domeſtici mali
Penetrat aures; ſupina autem concido
Præ metu inter puellas, et exanimata ſum.
Sed quis fuit ſermo iſte, rurſum dicite.
Malorum enim nequaquam inexperta audiam.
Nun. Regina cariſſima mihi, præſens loquar.
Et nullum prætermittam veritatis verbum.
Quid enim te delinirem *in iis* quibus poſtea
Mendaces deprehendemur? "conſtans ſemper *res eſt* veritas."
Ego vero tuum affecla ſequebar maritum,
In ſummum campum; ubi jacebat miſerum
Lacerumque canibus cadaver Polynicis adhuc.
Et id quidem (precati Triviam Deam *Proſerpinam*,
Plutonaque, iras ut benevoli cohiberent)
Lotum ſacris lavacris, recens avulſis
Ramis virentibus, quod quidem reliquum erat, combuſſimus.
Et tumulo celſo vicina de humo
Egeſto, denuo ad lapide ſtratum virginis
Thalamum infernum cavum ingreſſi ſumus.
Sonum vero procul clarorum ejulatuum
Audit aliquis exequiis carentem prope thalamum,
Et domino Creonti nunciat currens.
Hunc autem propius accedentem lugubris incerta
Vocis ſigna circumvolant: plorans autem verba
Edit luctuoſa. O miſer ego!
An vates *verus* ſum? an infauſtiſſimam
Viam tendo *omnium*, quas ante trivi, viarum?
Filii me quaſſat vox: at miniſtri
Accedite propius citi, et adſtantes ſepulchro
Spectate, ſubeuntes aggeris compaginem
Saxo prius amoto apud ipſum oſtium, num Hæmonis
Vocem agnoſco, an a Diis fallor?

Hæc ergo mœsti domini jussis
Inspeximus: ultimoque in tumulo
Hanc quidem (*Antigonem*) pensilem collo vidimus,
Cingulo ex sindone facto illaqueatam:
Illum vero (*Hæmona*) mediam eam complexum præterjacentem
Thalami lugentem defuncti fatum violentum,
Et patris *sui* facinora, et miserrimum cubile.
At ille, ubi eum videt, misere plorans intro
Accedit ad eum, et clara ejulans voce vocat:
O miser! quid agis? quid
Animi *quæso* geris? quæ te calamitas perdit?
Exi, fili, supplex te rogo.
Illum verò trucibus oculis intuens puer
Et in os ejus exspuens, nihilque respondens, ensem
Stringit ancipitem; elapso autem
Patre per fugam aberravit *ictu*: deinde infelix
Sibi iratus, *manu* ut erat extensâ,
Impulit in latus medium ensem, et in mollia
Brachia virginis, mentis adhuc compos, eam amplexus, se conjicit:
Et cum flatu celerem ejicit halitum
In pallidas genas cruento *mistum* sanguine.
Jacet sic mortuus juxta mortuam, nuptialia
Sacra sortitus miser in Plutonis domo,
Ostendens apud homines, temeritas
Quanto maximum cuivis sit malum.

Cho. Quidnam hoc *esse* conjicis? mulier rursus
E medio abiit, priusquam locuta est boni vel mali quicquam.

Nun. Et ipse obstupui: spe tamen nutrior
Quod luctuosum filii fatum audiens publice luctus
Non testabitur, sed sub tecto intus
Ancillis proponet malum domesticum lugere.
Non enim mentis *adeo* expers est, ut peccet.

Cho. Non novi: mihi quidem et nimium silentium grave quiddam
Cum homini adest videtur, et res frivola plurimus clamor.

Nun. At *statim* sciemus numquid etiam prohibendum
Clam tegat animo irato
Domum ingressi? quippe bene dicis,
"Etenim nimii est *suum* silentii pondus."

ANAPÆSTI.

Cho. Ecce verò rex ipſe venit
Funus inſigne manibus geſtans,
Non alienæ (ſi fas dicere)
Culpæ *opus*, ſed ipſe in noxa eſt.

STROPHE 1.

Cre. O mentium amentium peccata
Solida, mortifera! O occiſoreſque et
Occiſos qui cernitis cognatos!
O mihi infauſta mea conſilia!
O fili, fili, juvenis fato immaturo
(Hei, hei, hei,) periiſti, vitâ ſolutus es,
Meâ, non tuâ, temeritate.

SYSTEMA 1.

Cho. Hei mihi, quam ſerò videris *divinam* juſtitiam vidiſſe!

STROPHE 2.

Cre. Hei mihi!
Serò agnovi: meo enim capiti
Deus tunc, inquam, tunc ingens onus paratum
Injecit, et in atroces impulit vias
Hei mihi! calcibus conculcatam evertens lætitiam.
Heu, heu, o labores hominum infelices!

SYSTEMA 2.

Fam. O here, ut infortunia habens et nactus venire videris,
Hæc quidem quæ præ manibus ſunt geſtans, iſta verò
Quæ in ædibus te exſpectant et iſta mox viſurus.
Cre. Quid autem pejus eſt, quidve malorum ſuper?
Nun. Uxor *tua* mortua eſt, hujus vera mater defuncti,
Infelix recentibus modò *perculſa* plagis.

ANTISTROPHE 1.

Cre. O nefarius orci portus,
Quid me ſic, quid me perdis? o luctuoſum mihi
Qui præmiſiſti nuncium, quemnam edis ſermonem?
Cho. Hei, hei! perditum virum iterum confeciſti.
Cre. Quid, puer, inquis? novum mihi narras ſermonem.
(Hei, hei, hei!) occiſum propter *Hæmonis* necem
Uxoris quoque jacere cadaver.

ANTISYSTEMA 1.

Nun. Intueri licet: neque enim in penetrabilis adhuc *eſt*.

ANTISTROPHE 2.

Cre. Hei mihi!
Aliud hoc jam cerno malum miſer.
Quæ tendem, quæ me adhuc mors manet?
Habeo quidem in manibus jam natum
Miſer, et illud ex adverſo aſpicio cadaver.
Heu, heu, miſera mater! heu, fili!

ANTISYSTEMA 2.

Fam. Hæc vero furore atrox ad aras provoluta
Circumcirca *** nigra ſupercilia morte ſolvit, poſtquam deflevit
Magarei prius defuncti inclytum cubile,
Deinde et hujus *mortem*, poſtremo autem tibi
Dira imprecata eſt *utpote* natorum homicidæ,

STROPHE 3.

Cre. Heu! heu!
Auferor metu. Cur non mihi lethale
Aliquis infligit vulnus gladio ancipiti?
Miſer ego, heu, heu!
Miſeriſque ſum immiſtus caſibus.

SYSTEMA 3.

Fam. Quaſi cauſam ſaltem et hujus et illius [*Megarei et Hæmonis*] mortis præbens
Ab hac defuncta agebare reus.
Cre. Quô autem, vitâ ſe volvit interfectos inter, modô?
Fam. Percuſſit ſub jecore ſuâ ſeipſam manu, ſimul
Nati illud percepit lacrymabile fatum.

STROPHE 4.

Cre. Hei mihi! Non hæc ulli unquam mortalium
Præterquam mihi competent meâ perfecta culpâ.
Ego enim te occidi miror,
Ego verum dico. Io famuli,
Abducite hinc me, atque procul amolimini,
Qui nihilo plus ſum, quàm ille, qui jam nullus eſt.

SYSTEMA

SYSTEMA 4.

Cho. " Bene admones, ſi quid boni ſit in malis; ac cætera inter
" Quæ graviſſime premunt, re nullâ ita cito, ac morte, pel-
" luntur mala."

ANTISTROPHE 3.

Cre. Appareat [*mors*], fatorum optimum meorum:
Appareat, mihi extremum adducens diem,
Mors ultimum fatum: acceleret, acceleret,
Ut ne poſt hunc alium contuear diem.

ANTISYSTEMA 3.

Fam. Futura omitte; cura ſit præſentium:
Iſta enim [*futuro*] curæ ſunt [*Diis*] quibus convenit curæ eſſe.
Sed quæ vehementer cupio accidere, illa votis comprecor.
Nun. Nihil precare: " ſtatuta enim mortalibus
" Fato, calamitas præcaveri non poteſt."

ANTISTROPHE 4.

Cre. Abducite virum *terræ huic* inutile *graveque* onus procul:
Qui te interemi, cara mihi proles, licet invitus;
Quique te ipſam, *Uxor.* O miſer, non habeo
Quam ad partem, ad utramnam reſpiciam, et quomodo diſ-
ponam:
Cuncta enim diſtorta,
Quæ enim manibus teneo,
Quæque capiti meo velut onus incumbunt,
Fatum vix-tolerandum veloci mihi intulit ſaltu.

ANAPÆSTI.

Cho. " Sapere longe prima
" Felicitatis *pars* eſt: oportet enim neminem in rebus quæ ad
" Numen Supremum
" Periinent, impie ſe gerere: nam cœlites poſtquam Dii
" Pœnas ſumpsêre ſuperbis de ſermonibus,
" Tandem homines ætate docent ſapere extremâ."

FINIS.

NOTÆ

AD

SOPHOCLEM.

Ad Titulum Generalem.

Αι ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΠΤΑ.] Ex fabulis 123, quas (teſte Suidâ) edidit Sophocles, ſuperſunt tantum ſeptem.

Ad Vitam Sophoclis ab Anonymo ſcriptam, et Editioni huic præmiſſam ex Henrico-Stephaniana.

Pag. 1. l. penul. Λαμπίᾳ] Pro Λαμπίᾳ, cum *Fabricio*, Bibl. Græc. Vol. I. legendum opinor, Λάμπρᾳ. cl. *B. Heath.*

P. 2. l. 19. Καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν ἐτῶν ὄντα ἑξήκοντα πέντε, στρατηγὸν εἵλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἑπτὰ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ] Bellum ad Anæam, cui gerendo Sophocles, στρατήγος electus traditur, referendum videtur, auctore *Diodoro Siculo* (quem ad eum annum, vide lib. xii.) ad annum Olym. lxxxiv. quartum Archonte *Timocle*. Eo enim anno Athenienſes, duce Pericle, cui novem Collegæ, inter quos et Sophocles, teſte *Strabone*, lib. xiv. adjuncti erant, bellum contra *Samios* geſſerunt, cujus inſulæ è regione in Caria ſita eſt Anæa.—Vede etiam Thucyd. lib. i. et Plutarch. in Pericle. Sophocles autem, ſi natus erat anno Olym. lxxi. ſecundo, tunc temporis annum vitæ agere dedebat quinquageſimum quartum, non ſexageſimum quintum, quod tradit *Anonymus* noſter. Annus etiam iſte erat ante bellum Peloponneſiacum nonus, non ſeptimus, ut idem *Anonymus*, nec undecimus ut *Fabricius*, Bibl. Gr. Vol. I. *Idem.*

P. 4. l. 8. Pro κήρυγμα lege κήρυκα. *Anonymus.*

Ibid. l. 12. Pro κρύπλῳ, quod procul dubio eſt Error Typographi, repoſui, jubente cl. *Heath*, κρύπλῳ: oratio enim τῷ ipſius μνημάτος hîc habetur. *J. T.*

P. 6. l. 1. Pro στρατολογίαν lege τέρατολογίαν. *Anonym.*

NOTÆ ad AJACEM.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ] Sophocles, qui (ut ſuo loco notabitur) ſcripſit OEDIPOS duos, totidem AJACES edidit: nam, ſi quis hoc fortè neſcit, alterum ſcripſit *Ajacem Locrum*, ex quo verſus iſte depromptus eſt,

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνεσίᾳ.

quem Plato, duobus in locis *, falsò attribuit Euripidi. *Canter.* N. Lect.

Nam et Sophocli, et huic etiam Sophoclis fabulæ, contra Platonem, diſertè aſſeritur ab Ariſtide in Orat. Platonic. pro IV. Viris Opp. et ab A. Gellio Noct. Attic. xiii. 18. *B. H.*

Ad Dramatis Perſonas.

Inter Perſonas Fabulæ, cur in *Aldina* ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, legitur, me neſcire fateor: nec video quare omnes quos perlegi interpretes hanc in verſionibus ſuis ſecuti eſſent lectionem. Mihi autem magis arridet vulgata lectio ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ. *J. T.*

Ad Fabulam ipſam.

Ver. Ὦ παῖ Λαέρτου] Videntur antiqui grammatici hunc poſſeſſivi uſum licentiæ Sophocleæ peculiariter adſcripſiſſe. Sed nec Euripides uti dubitavit genitivo Λαέρτου, in Troadibus;

Εὖ δ' ἦμι' ἄν σε Λαέρτου χρῄζον τόκος.

Et integro Λαέρτου in Hecuba—

Καὶ σὺ, παῖ Λαέρτου.

Pluribus vero in locis inter codd. de hac lectione non convenit: nam mox ver. 1410, et in Philoctete ver. 1411. pro Λαέρτου πατρὸς quidam habent Λαέρτου πάτρος. itidemque ver. 370. Λαέρτου γόνος. Ac profecto minime diſſimulabo non placere mihi hujusmodi licentiam iis in locis ubi ea vitari potuit. *H. Steph.*

Ver. 2. Πεῖραν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον] Hunc locum variè interpretes explicant. Naogeorgus: *Latenter et dolis curaſſe damnum quidpiam inferre hoſtibus.* Ratallerus autem: *ut hoſtibus arte præriperes dolos.* Camerarius: *nocendi occaſionem hoſtibus præripere.* Alii: *inſidias quaſdam, &c.* Videamus ergo, ut tutius agatur, quid ſit πεῖρα apud Sophoclem, quid ἁρπάσαι· ſic enim loci mentem extra controverſiam poſitum iri ſpero. Πεῖρα autem eſt *conſilium, molimen, inceptum,* ut

* In Theage, et in lib. viii. De Republica.

ut ver. 290. útque hoc ipso in loco; quod qui dubitaverit, adeat ver. 1076. neque porro dubitabit: ipse enim Sophocles sui optimus interpres: Εἰ μὴ θεῶν τις, τήνδε πεῖραν ἔσθεσεν, &c. *nisi hoc molimen* (Ajacis) *Deorum aliquis irritum feciſſet*, &c. rem præsentem eodem verbo expresse designat. Est igitur hîc loci πεῖρα, *consilium, molimen.* Quid autem valet ἁρπάσαι? idem quod μαθεῖν: ut enim θηρᾶσθαι per metaphoram valet ζητεῖν, cur non per eandem ἁρπάσαι valeat μαθεῖν, *deprehendere*, Latine, Anglicè, *to catch or deprehend?* Vide modo sententiæ seriem, et mecum, spero, senties: δέδορκά σε ἀεὶ θηρώμενον ἁρπάσαι, καὶ νῦν ὁρῶ σε κυνηγετοῦντα ὅπως ἴδῃς, &c. Utroque sententiæ membro idem vult Sophocles: at in priori, figuratæ dictionis tenorem servat; in altero à tropo se ad naturam convertit. Quin et *rapax ingenium* ab Ovidio dicitur: Et *arripere* pro *celeriter intelligere* apud Corn. Nepotem comparet. Vide Antigon. ver. 317. Edit. Steph. Τολοιπὸν ἁρπάξητε καὶ μάθητ', &c. *Th. Johnsonus.*

Ibid. Minime cum Johnsono *molimen hostium* intelligi puto, sed ipsius Ulyssis contra hostes *molimen*; quo, iis occasione oblatâ et damnum inferat. Vox ipsa nudè et sine regimine posita, sicut infrà ver. 290. et 1076. simpliciter *tentamen* sive *experimentum*, significat: experimentum verò, de quo hîc agitur, ipsi Ulyssi, non hostibus, tribuendum esse, satis indicat additum verbum ἁρπαζεῖν, quod, *arripere*, procul dubio hîc significat, nusquam, *deprehendere*, ne infra quidem, ver. 16. nam ibi etiam ξυναρπάζω φρενὶ, est *mente et intellectu simul arripio et celeriter comprehendo.* Qui autem experimentum hostium arripere dicitur, is aliquid contra hostes cum celeritate experiri et tentare, adeoque occasionem iis nocendi occupare, censendus est. *B. H.*

Ver. 8. Εὕρινος] Plerique genitivi casûs esse credunt; ego tamen Camerario assentior: cur enim hic in recto capiatur, ipsa suadet verborum series; nec genitivus ita positus pari concinnitate stare potest. *J. T.*

Ver. 10. Ξιφοκτόνους] *Ense ferientes*, seu *mactantes.* Pendet autem hîc accusativus, ut et κάρα, à præpositione κατὰ suppressâ. *T. J.*

Ver. 12. ἐννέπειν] Potest pendere ex ἔργον ἐστὶν, quod præcedit. Malo tamen infinitivum poni loco impertivi, ut sæpe fit: tamen vel sic deest χρὴ, aut aliquid simile: Electra, ver. 9. φάσκειν, &c. Ajax, ver. 112. Philoctetes, ver. 58. et passim. *T. J.*

Ver. 13. Σπεῦδην ἔθυ] Sic Oedip. ver. 134. τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν. *T. J.*

Ver. 14. Ὦ φθέγμ'] Dii enim mortalibus non, ut olim, se patiuntur *contingi lumine claro*, sed vel voce, vel odore suam indicant præsentiam. Pallas autem prudentiæ Dea, ideoque Ulyssi cultori suo egregio non potuit non adesse; ut ipse, nec minus ipsa post fatetur, ver. 34, 35, 36, 37. *T. J.*

Ver. 16. ξυναρπάζω] Hoc quoque confirmat priorem de ἁρπάσαι conjecturam [ver. 2.] *T. J.* Sed vide quoque *Heathii* Notam ad ver. *eundem.* *J. T.*

Ver. 17. [five pag. 13. col. 2. lin. 11.] inter Scholia, pro ὄντως, legè ἔτως. *Anonym.*

Ver. 21. Πρᾶγος ἄσκοπεν] " Facinus cujus rationem ne conjectura " quidem allequi datur. *B. H.* Anglicè, *unaccountable*. *T. J.* Eandem habet poteſtatem vox hæc infrà Electr. 870. Trachin. 250. Heſychius interpretatur ἀθεώτον. *B. H.*

Ver. 22. ἔχει περάνας] Pro ἐπέρανεν εἰς ἡμᾶς. *J. T.*

Ibid. Ἔργασαι] Paſſive ſumitur à nonnullis, et παρ' ἐκεῖνα ſubauditum volunt. Atticorum tamen proprium eſt paſſivis ſenſu activo uti: ne dubites, vide Antigon. ver. 300.

——Τάυτας ἐξεπίσταμαι καλῶς
Παρηγμένας μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.

Non fieri poteſt quin accuſativus τάδε regatur à verbo præcedente: ſed exemplorum plena ſunt omnia. *T. J.*

Ver. 23. [five pag. 14. col. 1. l. 11.] inter Scholia, pro πλανεμένη lege πλανωμένη. *Anonym.*

Ver. 24. Malo ὑπεζύγην activum, et ἑμαυτὸν ſubticeri: Vix enim, nobis volentibus, jugum imponitur ab aliis. *T. J.*

Ibid. Quidquid contradicat Johnſonus, ὑπεζύγην, proculdubio hîc paſſive accipitur, nec fert Græci ſermonis indoles ſubticeri ἑμαυτὸν· ſi potius enim ὑπεζεύξαμην formâ mediâ ſcribendum eſſet. Nec quare jugum ab aliis, nobis volentibus, impoſitum concipi non poſſit video. *B. B.*

Ver. 27. Αὐτοῖς, &c. σὺν αὐτοῖς] nec tamen liberum eſt ut præpoſitionem hic loci omnino inferas: ἰδίωμα enim Græcæ linguæ ſemper abeſſe poſtulat. Æſchyl. p. 59. Ed. Plant. αὐταῖς ῥίζαις, &c. *T. J.*

Ibid. [five pag. 14. col. 1. lin. penult.] pro κατὰ τὸ ξίφος, ego, monitu Ed Lond. repoſui, ex Ed. Cantab. μετὰ τὸ ξίφος; quæ lectio magis mihi arridet. *J. T.*

Ver. 28. Τρέπει] Νέμει vett. optimæque Editt. Quam quidem vocem Sophocli in deliciis fuiſſe probat Hen. Steph. et Caſaubonus. Vide ver. 265. 513. 1388. *T. J.*

Ver. 30. Πηδῶντα πεδία] Subauditur διά. frequens autem ille luſus apud optimos ſcriptores. Sic Oedip. Tyran. συθῶδ' ἰὼν πεύθω. *J. T.*

Ver. 32. αἴσθω] Mihi magis probatur αἴσσω, non ſolum quia eſt aptius verſui, ſed etiam quia habetur alibi, et αἴζασω in Oedip. Tyr. ver. 1093. et hîc ver. 40. ἦξεν ab illo quidem certe themate (licet μεταβατικῶς accipiatur) non ab ἄσσω, ut quidam annotarunt. *H. St.*

Ver. 33. col. 2. lin. præcedent. antepenult. inter Scholia, pro ὁτείοις, lege ὅτοις. *Anonym.*

Ver. 34. Καιρὸν] Pro κατὰ καιρὸν. *J. T.*

Ver. 37. Τῆ σῆ, &c.] Magis mihi placet altera lectio, Τῆς σῆς—κυνηγίας. *Ego quæ jam olim adjutrix tibi ac nutrix eſſe ſoleo, veni lubenter in tuæ venationis viam.* Vel, πρόθυμος ἔβην εἰς ὁδὸν, &c. *Lubenter veni ad dandum tuæ venationis viam.* Vel, ἔβην ὁδὸν πρόθυμος τῆς σῆς κυνηγίας,

facta

facta sum tibi obviam cupida tuæ venationis. Sed primam expositionem magis germanam judico; nisi fortè ἔθην εἰς ὁδὸν simplicius accipi debet. *Dedi me in viam, prompta alacris custos tuæ venationis*; quæ etiam expositio cum illa potius lectione convenit, quæ genitivum habet. *H. S.* Conjeci olim εἰσόδῳ, *ipsis tuæ venationis initiis fœvens.* *T. J.*

Schol. 38. τὸ δὲ ἐν τῷ] Lege τὸ δὴ ὡς ἐν τῷ. *Anonym.*

Ver. 41. Ὅπλων] Subaudi ἕνεκα, quæ quidem præpositio sexcentis in locis deest, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim scribo. *T. J.*

Ver. 42. Ἐπεμπίπλει] Scio quid ad hunc locum Scholiastes: mihi tamen videtur probabilius ἐπεμπίπλειν esse transitivum: frequens hæc enim apud Poetas verborum mutatio. Valet itaque, *incidere facit, immittit.* *J. T.*

Schol. 42. Lege τί ἐπιμπίπλει. *Anonym.*

Schol. 44. Lege ἆρα καὶ αὕτη ἡ βελὴ κατὰ, &c. *Anonym.*

Ver. 51. Δυσφόρως] Παραφόρως, Scholiastes, i. e. *perversas, insanas.* ἐκ εὐοδημένας, *à scopo aberrantes.* Anglicè, *miscarrying, misleading.* Utinam exemplis confirmatam dedisset hanc verbi vim. Nunc libentius interpretor *ægras imagines*, quales iis, quibus ægre est, oboriuntur. γνώμας τὰς τῶν δυσφόρων, *ægrorum somnia* et *species:* quas ideo γνώμας vocat, quia error iste à mente potius, quam oculis ortum habuit. Simplicius ver. 448. rem expressit. Quem locum vide. *T. J.*

Ver. 52. Ἀνηκέστῳ] *Atroci, exitiali.* Metaphora à morbis insanabilibus ducta: regitur autem ab ἀπὸ in ἀπείργω. Sic interpretes. At si δυσφόρως genitivum post se admitteret (quod sane vero, apud poetas saltem, non absimile est) tum genitivus iste χαρᾶς sedem haberet mihi gratiorem, mens autem loci hæc foret. Ego illum prohibui *cædis ducum*, imagines nimirum ob oculos objiciendo, quæ ab exitiali illo gaudio deflecterent. Vel apertiùs sic:

Illum ego detinui concepto vulnere [funere] *falsas*
Objiciens oculis species, atque irrita feci
Gaudia———— T. J.

Si vero ἀνεικάστῳ reponatur, significabit ἀνείκαστος χαρὰ, ut opinor, gaudium cujus eventum conjectura assequi ille non poterat: i. e. quod vanum ac irritum futurum ille non præviderat. *H. St.*

Ver. 58. Ὅτ'] Repete ἔσθ' cum ὅτ', ut prius. *T. J.*

Ver. 60. Ἔρκη] Appositè ad rem præsentem, cùm de gregibus sermo esset. *T. J.*

Ver. 61. Ἐλώφησεν] Vox rarior. Æschyl. pag. 22. ver. 11. λωφήσων, Ed. Plant. *T. J.*

Ver. 62. Αὖ] *Altera parte.* Quid si εὖ legatur? *rite* et *ex animi sententia colligatos, &c. T. J.* Ed. Lond. *A. B.*

Ve. 70. Ἀπείρξω—εἰσιδεῖν. Ἀπὸ τὲ εἰσιδεῖν εἴρξω. *T. J.*

Ver. 77. τί μὴ γένηται] Quem Triclinius hîc affert sensum, ex poetæ verbis elici non potest. At legendo cum interrogatione, nihil

violenti aut coacti expositio hujus loci habebit. Si videlicet intelligamus Ulyssem interrupsisse Minervæ sermonem, et quum illa post hæc verba, *Nonne hic antea vir*, fortasse *mortalis* aut *cæteris similis*, vel tale quid, illum, velut ejus sermonem absolventem, subjunxisse, Ἐχθρός γε τῷδ' ἀνδρὶ, *infensus mihi*. *H. St.* Notandum est enim cum Is. Casaub. Exerc. c. Baronium, xv. pronomen demonstrativum hîc accipi de loquentis persona. Sic mox ver. 446. ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσασθες κράτη, *viri hujus*, i. e. *mei repudiatis virtutibus*. Trachin. 309. Μηδ' ἔτι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι, *Aut siquid acturus es, ne, ME saltem jam vivente, agas*. Et alibi. *Lond. Ed.*

Schol. 77. καὶ ἕτος, forte καὶ ὁ αὐτὸς. *Anonym.*

Schol. 79. Post λέγειν, forte supplendum ἡδὺ vel ἥδιον. *Anonym.*

Ver. 82. ἐξέστην ὄκνῳ] Ita, juxta Heathium, emendavi; præeunte *Aldo*: vulgata enim lectio ἐξέστην ἰδεῖν, *Heath* valde displicuerat, propter inconcinnam repetitionem τῆ vocis ἰδεῖν, quod paullo præcesserat. *J. T.*

Ver. 88. Ἤθελον] Subaudi μᾶλλον. ut sæpe fit. Anacreon, ὅσῳ φίλας τὰ μέρας. subaudi μᾶλλον. Hujus quoque vocis frequens et elegans ἔλλειψις. *T. J.*

Ver. 96. Κὐκ ἀπαρνεῖμαι] Creditur hîc illud μὴ abundare; sed reverà negatio illa neutiquam abundat, sed verè negat. Significat enim τὸ ἀπαρνεῖμαι in hisce: *nec enim ipse negans dico me non tinxisse*. Lond. Edit.

Ver. 98. Αἴανθ'] *Me*: δεικλικῶς. *T. J.*

Schol. 98. τὸ οἱ, lege οἵδ'. *Anonym.*

Ibid. 100. ἐκ ἃ δεῖ με λαθεῖν, lege καὶ ἃ ἔδει με λαθεῖν. *Anonym.*

Ibid. οἵδ'. Legitur enim οἶδ', i. e. οἶδα, cujus lectionis meminit et Scholiastes: sed addo, si hanc sequamur, debere includi parenthesi. *H. St.*

Ver. 102. Πᾶ σοι τύχης ἔστηκεν] Rectius claudatur interrogatio post ἔστηκεν, quam excipiat alia, ut monuit H. Stephanus, et ut Johnsonus versionem formavit. *Lond. Ed.*

Ver. 103. *Perditam istam vulpem interrogas me quo in statu sit?* Constructio apud Comicos familiaris. Vide Schol. ver. 118. *T. J.*

Ver. 109. Nota verbum ἐργάση cum duplici accusativo. *T. J.*

Ver. 112. Χαίρειν] Camerarius hæc verba sic vertit. *Avere, Minerva, in aliis te jubeo.* Alii, *Cæteris in rebus tibi quod gratum est fieri velim.* Qui enim optat aliquem gaudere, ea optat unde gaudeat. At vide si non melius sic interpretatus fueris: *Vale, Minerva, cætera tibi permitto.* χαίρειν vice imperativi ponitur, ut vers. 12. Horat. *Permitte Divis cætera.* σ' pro σοὶ, ut μ' pro μοὶ, 191. *T. J.*

Ver. 114. In versione deleatur *hoc*. Constructio enim est; ἐπειδὴ τέρψις σοὶ τὸ δρᾶν ὧδε. ut monuit H. Stephanus.

Ver. 118. Ἰσχὺν ὅση. Vide consimilem σύνταξιν versu 103. *T. J.*

Ver. 124. Τὸ τάτε] Μέρος. *T. J.*

Ver. 127. Ὑπέκοπον] Scholiastes ὑπέκομπον debere scribi dicit, μ autem ejectum erat metri gratiâ. Siquidem addicerent libri, de metro facile foret

foret negotium. Nam τέκνον, τέχνη, σαθμὸς, σέψω, ὕπνος leguntur prima brevi; ut doctis, si opus esset, probarem. *T. J.*

Ver. 130. πλέτε βάρει] Stephanus βάθει ex Stobæo laudat, ut Act. xx. 9. βαθὺς πλῆτος. Ph. D'Orville in *Chariton. Aphrod.* p. 54.

Ver. 140. Φήνης ὡς ὄμμα πελειάς] Nihil hic expediunt Scholiastæ, qui legunt cum editt. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, *Trepido ut fugacis oculus columbæ.* Legendum Φήνης——πελειάς——Φήνη genus est avis rapacis, aquilæ similis. Hesychius: Φήνη· ἀετὸς εἶδος. Suidas: Φήνη. εἶδος ὀρνέου, ἴσον ἀετῷ. Schol. Homeri ad Odyss. i. 372. Φήνη· εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ. Conf. Eustath. ad locum. Homer. Od. Γ. 372. Φήνη εἰδομένη. Ov. Met. vii. 399. 400.

Palladias arces, quæ te, JUSTISSIMA *Phini,*
Teque, senex Peripha, pariter videre volantes.

Sic enim legi debet pro *justissime Phineu*, ut liquet ex loco collato cum Antonini Liberalis Metam. c. vi. J. Pierſoni *Verisimilia*, l. i. c. 1. p. 6. Φήνης etiam meminit Aristoph. Ορν. 305. Oppianus, *Halieut.* i. 727. *Cyneg.* iii. 116. et Schol. Hom. ad Il. i. 350. *Anonym.*

Schol. 148 Pro περὶς ἓν ἕκαστον ἐξαπαλῶνλα λάθρα, lege περὸς ἕνα ἕκαστον, ἐξαπαλώνλος λάθρα. *Anonym.*

Ver. 154. Ἰεῖς] βέλος. *T. J.*

Ver. 161. Pro ὑπὸ μικρῶν, monente *Heath*, ex *Aldina* reposui ὑπὸ μικροτέρων; quæ lectio (ut ipse *Heath* notat) concinnior est. *J. T.*

Ver. 163. Τέτων γνωμας] Sana de his rebus judicia, utque mutuis operis potentes paupereſque erigunt se invicem et eriguntur. *Lond. Edit.*

Ver. 164. Θορυβῇ] Anglicè *You are clamoured against.* Cave nomen esse credas; est enim vocis passivæ. *T. J.*

Ver. 167—171. Ὑποδείσανλες] Hic aoristus indicat timoris cessationem; adeoque recte Scaliger explicat: *defuncti metu.* Johnsonus, qui hæc junctim legerat cum ἀγέλαι, *Velut avium greges magnum vulturem cum desierunt timere.* At meritò rogat R. Dawes, *Miscel. Crit.* p. 224. unde fit, ut idem aoristus, qui alias ubique valet *metu perculsi*, hic significatu planè contrario notet *timoris cessationem?* 2. an idem facit etiam ut participium masculinum ὑποδείσανλες ad subst antivum fœmininum referatur? Distinguit igitur *Dawes* post ἀγέλαι, et ὑποδείσανλες jungit cum sequentibus.—Post αἰγύπιον etiam interserit conjunctionem δ', quod metrum et sensus videntur postulare.

Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
Παλαγῆσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι·
Μέγαν αἰγυπιὸν [δ'] ὑποδείσανλες
Τάχ' ἂν, &c. *Lond. Ed.*

Sed, hunc locum, sensu omnino cogente, ita emendavi ex cl. *Heath*, omnia, ab ὅτε γὰρ δὴ usque ad ἀγέλαι, parenthesi includendo:

Ἀλλ' (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
Παταγῆσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι)
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες,

Τάχ

Τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
Σιγῇ πῶλήξειαν ἄφωνοι. *T. T.*

Ver. 176. Ἀκάρπωλον χάριν] Quid Scholiastes uterque censet lege: Ego cum priore διὰ ante χάριν intelligendum puto, ut supra, ver. 93. ἄγχας χάριν. loco autem ἀκάρπωλον malo ἀκαρπώτῳ, quod cum νίκας cohæreat. Mutatio pene nulla, sententia expedita: *Ob victoriam quandam, unde sibi nihil fructus rediit. T. J.*

Ibid. Ἀκάρπωλον χαριν] Pessimè pro ἀκάρπωλον Johnsonus reponit ἀκάρπωτῳ. Si enim ita legis, νίκη ἀκαρπώλος erit *victoria infructuosa*, unde nihil cuiquam, ne Ajaci quidem ipsi, commodi rediit; sin ἀκάρπωλος verò cum χάρις jungatur, gratia Dianæ, cui victoria accepta referri debebat, infructuosa intelligenda erit, quod Poetam voluisse satis superque constat. *B. H.*

Ver. 179. Ἤ τιν' Ἐνυάλιος] Hic Scholiastes Enyalium quendam à Marte diversum confingit, qui tamen nullus fuit. Lege modo ἥτινα, nec ulterius dabitur dubitandi ansa. Χαλκοθώρηξ perpetuum Martis epitheton. ἥτινα tamen pro simplici τινά. *vel nescio quam nactus querelæ causam.* Vice versa ὅντινα pro ὃν legitur p. 158. ver. 9. Ed. Plant. *T. J.*

Ver. 181. Δορὸς] Subaudi ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 185. Πετνῶν.] Prima brevi. *T. J.*

Ver. 190. Τὰς——γενεᾶς. Pendet iste genitivus ex ὁ et ἐκ subauditis. Nisi quis malit βασιλεὺς per indignationem subticeri. Neutrum omni ex parte placuit; adeoque conjeci παῖς αὐτὸ τᾶς legendum. Quod contumeliam continet gravissimam. *T. J.*

Ibid. Σισυφιδᾶν] Al. Σισυφίδα, et rectè, metri causâ. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 191. Μ'] Pro μοί. Eleganter autem abundare videtur, vel idem valet ac Latinum illud, *si me ames. T. J.*

Ver. 198. βάσσαις] Metaphoram hic volunt interpretes, et similitudinem. Forsan nihil aliud designatur nisi locus ubi Ajacis tentorium. *T. J.*

Ver. 202. *E genere indigenarum Athenienſium.* ἀπὸ γενεᾶς—ὄντες. *T. J.*

Ver. 204. Τὸ Τελαμῶνος] *Filium Telamonis à patria longe peregrinantem. T. J.*

Schol. 204. Pro φειδόμενοι, forsan κηδόμενοι. *Anonym.*

Ver. 206. Insaniam ex melancholia ortam describit. *T. J.*

Ver. 208. Τί δ' ἐνήλλακται] Variè interpretes ad hunc locum. Camerarius: *Quid post diuturnum malum attulit novum hæc nox onus?* Naogeorgus: *Qui tandem gravis illum morbus nocte hac invertit? quod pro tranquillitate priore nox hæc attulit calamitatem onus?* Sic ἀμερίας pro ἡμερίας ab ἥμερος *tranquillus* sumendum est. Legitur et ἀνιμερίας quod cum βάρος jungas oportet: *quod molestiæ onus?* Neque obstat lex metrica, si enim συνίζησις in αη. Hic quoque vides verba passivæ vocis vim habere transitivam. *T. J.* Qualem præterita passiva habere sæpe solent. Vide Kuster. *De Verbis Mediis*, §. 1. p. 9. Ed. Lond.

Ibid. 208. Pro πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν, lege ἢ κατὰ τὴν πρόσθεν ἡμέραν. *Anonym.*

Schol.

Schol. 212. Post στέρξασαν supple ἔχει, quam variantem lectionem memorat et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 219. Χειροδάϊκτα] *Manu discerptas.* Αἱμοβαφῆ] *Sanguine tinctas. T. J.*

Ver. 220. Χρηστήρια, pro διαχρηστήρια *quasi mactamenta, hostiæ*, à διαχρῶμαι *interficio. H. St.* Non video qua ratione χρηστήρια hîc locum reperire queat. Itaque corrigendum puto, Λείνω ΔΡΑΣΤΗΡΙΑ τ' ἀνδρός. Valckenarius in *Ammon.* iii. 19. et Schultens ibi laudatus. *L. Ed.*

Ibid. Scholia ita separanda judico Δραστήρια. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Κείνω χρηστήρια, ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Valkenar. ubi et suprà.

Ver. 222. Αἴθωνος] Rectiùs Suidas αἴθοπος legit, ut versus docet. *C. Canter.* Vide modo ἀντιστροφὴν sequentem, postulat et sensus, μελαγχολᾷ γὰρ καὶ θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας. Jure igitur αἴθοψ, ver. 968. κελαινώπαν. *T. J.*

Ver. 225. Ὑποκληζομέναν] Reponendum puto Δαναῶν Ὕπο κληζομέναν. ut sit anastrophe; ac pro eo facere videtur Schol. *H. St.*

Ver. 227. Προσέρπων. Vide supra, ver. 157. *T. J.*

Ver. 233. Ὦ μοι· ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν ἄρ' ἡμῖν] Melius scripti omnes, *Aldina* et *Turnebiana*, κεῖθεν; κεῖθεν. *B. H.*

Ver. 235. Ὧν τὰ μὲν] Ed. Ald. et vetustiores, ἂν τὰν μὲν, versu sequenti τὰς δὲ, utrumque malè, neque agnoscit Scholiastes. *T. J.*

Ibid. Εἴσω σφάζ'] Lege εἴσω 'σφάζ', ut elidatur augmentum. *B. H.*

Ver. 245, 246. Ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον] Ald. Ed. et vetustiores,

——— κράτα

Καλύμμασι κρυψάμενον· et hoc malè, neque enim sic respondent priori strophæ. *T. J.*

Ver. 250. Μεθεῖναι] Aut *celeriter conscendens transtrum pontivagæ navi remigia permittat.* Ita Stephanus hæc verba intelligi velle videtur: nos εἰρεσίας vertimus ut genitivi casus nomen, post autem μεθεῖναι *velâ* subaudiri volumus, aut *funem. T. J.*

Ver. 254. Λιθόλευστον Ἄρην] Malim abesse interpunctionem post ἄρην, ut jungatur cum τυπεὶς, hoc modo: πεφόβημαι ξυναλγεῖν μετὰ τῆδε, τυπεὶς, λιθόλευστον ἄρην (erit autem positus hîc accusativus cum τυπεὶς, eâ formâ qua dicitur πρώσκεσθαι πληγήν.) Aut certe jungatur cum ξυναλγεῖν, ut sit πεφόβημαι ξυναλγεῖν ἄρην λιθόλευστον, τυπεὶς μετὰ τῆδε. Sed jungendo ἄρην λιθόλευστον cum τυπεὶς, nequaquam ἄρην exposuerim θάνατον cum Scholiaste, sed potius ἄρην λιθόλευστον dixerim esse τας διὰ λίθων πληγάς. nam et Homero ἄρην esse πληγὴν seu τραῦμα, satis notum est. *H. St.* Aliter vero Johnsonus in versione, quam vide *Lond. Ed.*

Schol. 257. Lege ὡς εἰ μὴ τύχοι. *Anonym.*

Ver. 259. Φρόνιμος] Ed. *Ald.* (quod in textu ipso notatum erat) et antiquiores, Φρόνιμον. Sic igitur interpreteris velim: *Et sanum novus dolor*

dolor tenet. Et hæc lectio κοινοπικωτέρα est, et Græcam magis sapit linguam. *T. J.*

Ver. 265. Νέμοι. Vid ver. 28. *T. J.*

Ver. 267. Ξυνὼν] De ξυνὼν, παρὼν, ἰὼν, ἔχων, et istiusmodi participiis, fusiùs forte agetur. *T. J.*

Ver. 279. Πλαγὴ, &c. Vide ver. 186. *T. J.*

Ver. 282. Τίς γὰρ] Malo τίς ἄρ. Sed nihil muto: προσέπλαλο, *advenit.* Hoc scias velim, Lector, multos apud Græcos tragœdiæ Scriptores crebrò voces occurrere, quæ nativam non retinent vim, sed laxiori usurpantur sensu. Paucas accipe: ὁρμάω pro simplici βαίνω, nullo adjecto motûs impetu. ἕρπω, *serpendi* sensu prorsus omisso. προσιζάνει, *adsit*, nullo ad posituram respectu habito. De quibus, ut jam moneo, ita portò pro re nata moniturus sum. Hujusmodi enim ἰδιώματα Auctorem ab Auctore distinguunt: vide jam, ver. 287. ἐξόδους ἕρπειν· et 290. ἐφορμὰς πεδρᾶν. Easdem conjungit voces pag. 329. ver. 9. 13. Ed. Plant. de eadem re loquens. *T. J.*

Ver. 295. Τύχας] Editt. vetustæ, (ut suprà, in textu notatum erat) πάθας. Inusitata vox, ideoque digna contextu: Illa autem altera videtur esse glossema. Vide ver. 313. συντυχὸν πάθος. *T. J.*

Ver. 308. Παίσας κάρα, δώῦξεν] Lege κάρα θώῦξεν. *B. H.*

Ver. 309. ἐρεισθεὶς] Quidam scribunt, ἐρεισθεὶς. *Scholiastes.*

Ver. 314. Ἐν τῷ] Subauditur μέρει. *T. J.*

Ver. 321. Ἀψόφητος] Ἄνευ ψόφου κωκυμάτων ὤν. *T. J.*

Ver. 330. νικῶνται φίλοι] Longe commodior mihi videtur Stobæi lectio, νικῶνται λόγοις: hoc sensu, "Viri enim tales, qualis est Ajax, "verbis amicorum et precibus dare manus solent," τοιοῖδε, vel, *Qui in tali sunt statu*, vel, *Qui tali sunt ingenio præditi. H. St.* et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 356. Γένος——ὃς] Nota σύνταξιν. Personæ habetur ratio, non dictionis. *T. J.*

Ver. 357. Ἀρωγόν] Forte Ἄρηγε, *adjuva.* Sic constat metrum. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 359, 360. δέδορ—κα] Lege δέδορκα, et sequens versus incipiat cum Πομένων. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 366. Ἀφόβοις] Anglicè, *Fearless.* Ironicè. *Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis, &c.* Virg. Sic postea ver. 375. κλυτοῖς αἰπολίοις, et ἐρεμνὸν αἶμ' (*ignobilem* enim interpretor) eadem Ironiâ utitur. Quæ ad hæc Scholiastes attulit, nullo modo satisfaciunt. *T. J.*

Ver. 375. Κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις] Quamobrem αἰπόλια hoc in loco κλυτὰ vocantur, conjicere non possum. Neque enim mihi satisfacit ironia ista Johnsonii, nec Scholiastæ expositio, ea scilicet κλυτὰ appellari censentis διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φονάς. Existimo igitur, saltem donec melius aliquid proferatur, legendum esse κλύτοις pro ἐκλύτοις, prima vocali brevi propter diphthongum finalem vocis καὶ præcedentem elisa, *languidis* scilicet et *imbecillibus. B H.*

Ver.

Schol. 387. Pro παραλαμβάνεσαι, lege προλαμβάνεσα. Mox ibid. 389. lege περίτριμμα. et ver. 392. ἐπειδὴ ἐκ τῆς——ἐκ τέτων αὐτὸν. *Anonym.*

Ver. 388. Πῶς ἂν] Forte Ποτ' ἂν, *ecquando*, metri causâ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 390. Δισσάρχας. Supra δικραιεῖς. *T. J.* Forte δυσάρχας. *Camerarius.*

Ver. 397. Θεῶν γένος] Hic eſt verborum ordo: ὅτε γὰρ ἔτ' ἄξιος εἰμὶ βλέπειν θεῶν γένος, ὅθ' ἀνθρώπων ἐφημερίων εἰς ὄνησίν τιν' ἐμήν. *J. T.*

Ver. 405, 406. Τὰ μὲν] *Siquidem nihil ſupereſt mihi* nec a Diis, nec ab hominibus *ſolatii, O amici.* Τοῖσδε] Lego ταῖσδε, et tollo δὲ verſu proximo: *Hiſque, quæ adſunt prope, ſtultis prædis adſternimur. T. J.*

Ver. 407. προσκείμεθα] Lege προκείμεθα, metri causâ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 425. Δέρχθη] Nota vocem hanc paſſivam cum accuſativo τινά. *T. J.*

Ver. 435. Στρατὸς] *Cujus pater*, &c. *cum ſingulari emeritus eſſet fortitudine pulcherrima ab exercitu præmia*, &c. *T. J.*

Ver. 445. Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι——Ἔπραξαν. Verſio in editt. ſic ſe habet: *Nunc vero contra Atridæ homini impoſtori ea dederunt.* At πρᾶξαι τινί τι uſurpari ſolet pro *occulta et clandeſtina machinatione acquirere et conciliare aliquid.* Sic Ariſtides, *Orat. de Concord.* p. 380. ἡγεῖμαι γὰρ τῷ βελομένῳ φιλίαν κοινὴν ταῖς πόλεσι πράξαι πρὸς ἀλλήλες, &c. *Exiſtimo cum, qui mutuam civitatibus conciliare velit amicitiam*, &c. Æſchyl. Prom. Vinct. p. 49. Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θέοισι κοιρανεῖν, *Omnia* per illam clandeſtinam molitionem, qua Saturnus regno exutus eſt, *Diis* ſingulis *acquiſita ſunt, niſi ut imperent.* Πρᾶξαι ex hac ſignificatione ſæpiſſime notat *prodire*, ut monet Dukerus ad Thucyd. l. iv. c. 89. Patrobasilius, in *Obſ. Miſc.* Sept. Oct. &c. 1736. vol. vii. p. 408, 409.

Ver. 447. In verſione, pro *mei*, lege *hi. T. J.*

Ver. 448. Ἀπῆξαν] Ego cum veteribus Editis malo illud punctum tolli, et a verbo ἀπάγω *deducere.* Subauditur autem ἐμέ. *T. J.*

Ibid. Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς] Ita rectiùs et elegantiùs quàm quod voluit Johnſonus, ἀπῆξαν, ſine punctulo: Nam ἀπῆξαν ab ἀπαΐσσω deducit Camerarius; qui rectè interpretatur, *refiliiſſent, aberraſſent. B. H.*

Ver. 451. In *Verſione.* Tendentem] *Intentantem, inſtruentem meam errare fecit. T. J.*

Ver. 457. Καὶ νῦν] Sic Virgil. l. ii. Sinonem inducit:

——*Quid jam miſero mihi denique reſtat?*
Cui neque apud Danaos uſquam locus, inſuper ipſi
Dardanidæ infenſi, &c. T. J.

Ver. 469. Ἀλλ' ὧδέ γ'] ——*magno mercentur Atridæ.* Virgil. *T. J.*

Schol. 470. ἐδέ τὸ μὴ τὰς, lege ὅτε τὸ τὰς, &c. Et mox pro ὅτε μὴ, lege ὅτε μὴν. *Anonym.*

Ver. 471, 472. δηλώσω—γεγὼς] Nota σύνταξιν· ἀντὶ τȣ̃, δηλώσω με μὴ γεγονέναι. Sic Elect. ver. 24. φαίνεις γεγώς. *J. T.*

Ver. 475. Τί γὰρ] Diu versanti mihi hunc locum tandem occurrit sic exponere: *Quid enim præ die dies, quod juvet, habet, addita* vitæ, *et semota à morte*, nempè viro semper cum malis conflictanti? Vel sic: *Quid voluptatis addit differtve* semper misero *una dies præ alia, præter mortem?* In hac autem interpretatione προσθεῖσα ἔχει, &c. ponitur pro προστίθησι καὶ ἀνατίθησι. πλὴν autem ante τȣ κατθανεῖν subintelligitur, vel μᾶλλον, quod sæpe subauditur. Nondum acquiescit animus, adeoque iterum libet tentare: *Quid voluptatis præ die dies habet, addens* se (ἑαυτὴν) *et differens* diem *mortis?* *T. J.* Ibid. Ita (hunc locum) non incommodè verti posse puto. *Quid enim dies diei addita jucundum habet quod ipse se apposuerit, atque ita distulerit monendi diem?* *B. H.*

Ver. 476. κἀναθεῖσα] Forte κἀνεθεῖσα, ab ἀνίεμαι. Sic Scholiastes Bodleianus legisse videtur, ita vocem exponens, ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τȣ̃ θανάτȣ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 491. Τὸ σὸν] Πρὸς subauditur. *J. T.*

Ibid. Schol. 491. ἔν σοι, lege ἐν κοίτῃ. Dein, pro τὸ δὲ τοιγαρȣ̃ν ἀντὶ τȣ̃ ἀληθȣ̃ς, τό σοι, lege τὸ δὲ εὐφρονῶ, ἀντὶ τȣ̃ ἀληθῶς τό σοι, &c. *Anonym.*

Ver. 511. Διοίσεται] *Vitam agitabit:* legitur enim διαφέρειν αἰῶνα eo sensu. Verbatim, *perferet vitam*, i. e. *peraget.* Vulgaris tamen sensus non est cur displiceat, *distrahetur, huc illuc feretur.* *T. J.*

Ver. 512. μὴ φίλων] Post φίλων hypostigme tantum collocari debet, quum hæc ὅσον κακὸν, &c. cohæreant cum præcedentibus, meo quidem judicio: sed ita ut sit ellipsis ante particulam εἰ, perinde ac si diceret, Οἴκτειρε παῖδα τὸν σὸν ἐνθυμούμενος ὅσον κακὸν νεμεῖς τȣ̃το κείνῳ τε κἀμοὶ, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς, &c. Quod si quis hanc ellipsin admittere recuset, is στιγμὴν quæ post φίλων posita hic erat, (sicut et in aliis editt.) ante εἰ νέας collocet, ver. 510: ut ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicatur, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς, &c. ὅσον κακὸν pro φεῦ ὅσον κακὸν, &c. *H. St.*

Ver. 515. Σὺ γάρ μȣ] Elegantius in *Aldina* legitur, σὺ γάρ μοι. *B. H.*

Ver. 517. Καθεῖλεν ᾅδȣ] Forte ἐς ᾅδȣ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 519. ἐν σοι πᾶσ'] Habetur et πᾶσιν in quibusdam exemplaribus, quam lectionem sequitur Scholiastes: sed ego πᾶσ' omnino pro πᾶσα esse puto; *Ego tota in te servor.* *H. St.*

Ver. 532. Rectius post κακοῖσιν ponetur interrogationis nota. *H. St.*

Ver. 535. τȣ̃τό γ' ἀρκέσαι] Malim τȣ́τῳ γ' ἀρκέσαι. *Canter.*

Ver. 547. Τὰ πατρόθεν] Κατὰ τα πατρόθεν ἤθη. *T. J.*

Ver. 549. *Oportet tenerum fingere, et similem reddere natura.* *T. J.*

Ver. 560. Tuæ] L. *huic.* Præsentem enim matrem digito monstrat. *T. J.*

Ver. 567. Ὑμῖν τε κοινῇ] Legendo κοινὴν, quod et Schol. habet, ante ἐμὴν videtur esse interpungendum, non autem post χάριν· ut sit κοινῇ, vel κοινὴν, ὑμῖν κείνῳ τε. *H. St.*

Ver. 580. Καὶ δῶμ'] Alteram lectionem, videlicet καὶ δῶμα πάκτα sequitur etiam Euſtathius, exponens συγκλεῖε ἀσφαλῶς, non facta ulla mentione alterius: ut viciſſim Schol. legit, et exponit ἀπάκτα, de πάκτα omnino tacens. Pollux tamen et ipſe non ſolum πακτὸν, ſed et compoſitum ἐπιπακτὸν cum accuſativo θύρας, ponit ſynonymum τῷ κλεῖσαι. Legitur certe πακτὸν ſeu πακτῶσαι θύρας, cum apud alios, tum apud Ariſtophanen in Lyſiſtrata. Dixit vero idem in Veſpis, ver. 128. ἐπακτώσαμεν pro *obturavimus*, ſeu *obſtruximus*: ita ſcribens, ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τερπμένα, Ἐνεβύσαμεν βακίοισι, κἀπακλώσαμεν. *H. St.*

Ver. 580. δῶμ' ἀπάκλιε] δῶμα πάκτα citat Euſtathius. Edit. Lond. *A B.*

Ver. 597. Legitur etiam ἐ ξυνέρχεσθ' ὡς τάχος: Sed alteram lectionem malo, vel eam ob cauſam quod ἐ jungi infinitivo ſolet in hoc loquendi genere: quod imitari ſermonem Gallicum, alibi docui. Sic autem infra, ver. 1007, ἐχ ὅσον τάχος Δὴτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, &c. *H. St.*

Ver. 598. Θεῶν] Monoſyllabon eſt per συνίζησιν. *T. J.*

Ver. 608. Εὐνῶμα] Ut vas fictile rota figulina tritum, ita ego motu temporis volubili attritus. *T. J.*

Ver. 611. Ἀνύσειν] Supple ὁδὸν εἰς. Vide p. 230. ver. 17. Ed. Plant. *T. J.*

Ver. 616. Ξύναυλος] *Commorans*, Naogeorg. *conſors*, Camer. In Stephani Theſauro non invenitur. *Qui in eodem ſtabulo eſt, qui cohabitat, et alteri contubernalis eſt.* γείτονες καρδίας μέριμναι. *T. J.*

Ver. 620. οἰωδότας] *Paſcens.* Vide Schol. Omnium tamen interpretationum hæc videtur ſimpliciſſima, neque poſſum non putare Sophoclem velle alludere ad greges ovium ab Ajace perditarum. Minerva dicit ver. 60. εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. ver. 616. ξύναυλος ipſe vocatur. Nunc οἰωδότας. *T. J.*

Ver. 622. Priora] *Priora autem manuum opera.*
Maximæ virtutis indicia, &c. *T. J.*

Ver. 628. Ἔνδροφος ἀμέρᾳ] Mendum manifeſte latet in voce ἔντροφος. verſus enim antitheticus iambicus hemiholius ſimilis præcedenti, nec cum choriambum non habet, choriambus eſſe, quod vult Triclinius, poteſt. Forſan formâ Atticâ legi poteſt ἔνδροφος pro ἔντροφος; ita certè omnia inter ſe optime convenire deprehendentur. *B. H.*

Ver. 653. Ætas] *Ætas Æacidarum*
Præter unam hanc, i. e. *ætatem*. *T. J.*

Ver. 656. Καὶ φανέντα κρύπτεται] Κρύπτεται hic paſſivè poni exiſtimo, et regi a participio φανέντα recto caſu poſito. Verbum enim iſtud tempore præſenti poteſtate media nuſpiam reperiri credo. *B. H.*

Ver. 668. Γαίας] *Defoſſum ibi terræ ubi nemo, &c.* γαίας enim pendet ex adverbio loci, ſc. ἔνθα. *T. J.*

Ver. 765. Ἄδαρα] Frequens illa dictio poetis: vide pag. 393. ver. 5. Ed. Plant. ἄοικος εἰσοίκησις, 404. 18. ὕπνος ἄϋπνος. Æſchyl. p. 40. ver. 26.

Ed. Plant. χάρις ἄχαρις. 54. 1. ἀπόλεμος πόλεμος, ἄπορα πόλεμος. Sic Latini: *innuptæ nuptiæ*. μήτηρ ἀμήτωρ apud Elect. *T. J.*

Ver. 677. Pro τιμῇ, (quam lectionem *Aldinam* in textum receperat nuperus editor) reposui τί μή; is enim Editor, ut ipse posteà fatetur, id fecerat malo consilio: quia: "novum est," ut ipse ex Hen. Steph. notavit, "priorem in τιμῇ corripi." *J. T.*

Ver. 682. Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμήρᾳ] *Equis-vectæ-candidis Diei ut*, &c.

Ver. 684, 685. Ἐν——πεδήσας] Ἐμπεδήσας.

Ver. 687. Lege: *Ego enim jam novi.* *T. J.*

Ver. 688. Ὁτ' ἐχθρὸς ἤμην] Pulcherrimè *Kusterus* ad *Suidam* voce Ἐχθραντεὸς reposuit ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν, *Et inimicus* nobis. *B. H.*

Ver. 736. Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν· κοῦτις ἔσθ' ὃς οὔ] Pro κοῦτις lege οὔτις cum edit. Aldina, ut metrum postulat. *Lond. Ed.*

Ver. 742. Τοῦ προσωτάτη] Subaudi εἰς τέλος τοῦ προσωτάτου δρόμου. *Lond. Edit.*

Ver. 745. δηλοῦν λόγον] Malo δοῦλον λέγειν. Sic enim clarius cernitur ἀντίθεσις. *T. J.*

Ver. 769. Ἀνόνητα σώματα] *Vis consilii expers mole ruit sua.* σώματα, optime, cum agitur de hominibus animo et intelligentia vacuis; potest etiam simpliciter dici pro ἄνδρας. Sic Ovid. *Et premitis pictos corpora Graia toros.* *T. J.*

Ver. 784. τότ' ἀντιφωνεῖ] Forte ἀντεφώνει. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 789. Ἀλλ' εἴπέρ ἐστι τῇδε θ' ἡμέρᾳ] Τῇδέ θ' ἡμέρᾳ, si plenè scribatur est, τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Ita suprà, ver. 767. εἴπέρ ἐστι autem est, *si fieri potest, si datur.* εἶναι pro δύνατον εἶναι sæpissimè apud scriptores Atticos ponitur. *B. H.*

Ver. 790. Σὺν Θεῷ] Elegantissimè: post enim castigatam Ajacis arrogantiam, secundum officium, ut dicitur, Calchas pendere totus ex Diis deberet. *T. J.*

Ver. 805. ὥστέ μ' ὠδίνειν, τί φῄς;] Aut valde fallor, aut τί φῄς jungitur cum ὠδίνειν, digiturque elegantissimè ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς· *adeo ut angar et trepidem dum cogito quid sibi velit tuum istud verbum:* vel, *quorsum dicas* te videlicet οὐ θαρσεῖν περὶ Αἴαντος εἰ θυραιός ἐστι. Scio tamen doctissimum quendam virum vulgo receptam lectionem secutum esse, et vertisse: *Quare crucior: quid ais?* *H. St.*

Ver. 810. Ὀλεθρίαν] Rectius Scholiastes legit Ὀλεθρίως. *Canter.* Subaudiunt ἔξοδον alii. *T. J.*

Ver. 814. Οἳ ἐγὼ. Repono οἳ 'γὼ. *H. St.*

Ibid. Τύχης] Subaudi ἕνεκα. *J. T.*

Ver. 822. χωρῶμεν] Debueram includere hæc verba parenthesi, οὐχ ἕδρας ἀχμή. *H. St.*

Ver. 827. Quamobrem *Johnsonus* pro εἴτω reponi jubeat εἰ τὸ, divinare non possum. Melior certè est vulgata scriptura. *B. H.*

Ibid. Hîc etiam notandum est; *G. Rattallerum*, Sophoclîs optimum inter-

interpretem, necnon ipsum *Johnsonum*, sequutos esse vulgatam lectionem εἶτω in suis versionibus. *J. T.*

Ver. 833. Τῷδ' ἀνδρὶ, sc. *mihi*. *T. J.*

Ver. 386. λαβεῖν] Quod magis placet, quam altera lectio λαχεῖν, quod apud hunc ipsum poetam idem verbum cum eodem infinitivo legisse mihi videar. Junxit certe itidem *Aristophanes* in *Pluto*, αὐτῷ λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον. Atque ita solutæ etiam orationis scriptores loquuti sunt: ut Isoc. in Areop. πολιτείαν γὰρ τὴν ὀρθῶς αὐτοῖς πράγμασι χρησομένην ἅτ' ἔχομεν, ἅτε λαβεῖν αἰτεῖμεν. At vero *Lucas*, Act. cap. iii. 3. minus usitatè, ac fortasse novè, hunc eundem infinitivum cum verbo ἠρώτα junxit, scribens, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. *H. St.*

Ver. 841. μαθεῖν ἐμὲ] Vide ver. 103. pro μαθεῖν ὡς ἐγώ. *T. J.*

Ver. 842. προῤῥέπω] In contextum προσῤῥέπω receptam fuisse mallem, non solum quod infra eam habemus (videlicet Oed. Colon. ver. 50. Πρός νῦν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ατιμάσῃς Τοιόνδ' ἀλήτην ὧν σε προσῤῥέπω φράσαι) sed etiam quòd πρόσῤῥοπος et προσῤῥοπὴ, necnon προσῤῥόπαιος, cum præpos. πρὸς itidem dicantur, et quidem ab hoc ipso poeta etiam. Habes enim in Oedip. Tyr. ver. 41. Ἱκέτευομέν σε πάντες οἵδε πρόσῤῥοποι, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν· εἴ τέ τῳ, &c. Et rursum in Philoctete,—μὴ σαυτὸν θ' ἅμα Κἄμ' ὅλα σαυτῷ πρόῤῥοπον κτείνας γένῃ. Quibus tamen in locis, observandus est aliquantum diversus hujus vocabuli usus: nam in posteriore quidem πρόῤῥοπον est plane idem quod ἱκέτην, id est, *supplicem:* at in priore est adjunctum ad illud ἱκέται. (perinde est enim ac si diceretur ἐσμὲν ἱκέται σὸν πρόῤῥοποι) et exprimit gestum supplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus supplicant, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 880. κλύω. F. ἐκκλύω, ut constet versus. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 883. Πᾶν ἐῤῥῆθαι πλευρὸν] Nullus hìc accusativus à voce passiva ἐῤῥῆθαι, quod asserit *Johnsonus*, regitur. *B. H.*

Ver. 886, 887. Omnino vide Scholia, quæ hæc verba aliter interpretantur, idque forsan non male. *T. J.*

Ver. 910. νόσων] Subauditur ἕνεκα. Sic 919. *T. J.*

Ver. 915. Pro vulgata lectione, Ὡς ὧδε τῦτ' ἔχοντος, reposui, monitu *Heath*, Ὡς ὧδε τῆδ' ἔχοντος: nam, ut *Heath* rectè notat, "in omni voce "pluſquam monosyllaba, dipthongus finalis, sequente vocali brevi, vix "eliditur, si excipias dipthongum αι in verbi fine." *J. T.*

Ver. 917. Αὐτὸς] Non video quomodo δῆλον jungi possit cum αὐτὸς πρὸς αὐτὸν, nec dubito quin ante ipsum interpungi debeat, sicut et post interpungitur; ut sit δῆλον, pro δῆλον δὲ. nam δῆλον pro δηλονότι seu δηλαδὴ, vereor ut admitti possit. *H. St.*

Ver. 949. Ἔπειτ' ἀγὼν περὶ] Pro ἔπειτ' legendum est, sententiâ omnino cogente, cum Scholiaste, ἔκειτ'. *B. H.*

Ver. 974. Ξὺν διπλοῖ] Videtur δὲ deesse ante διπλοῖ. *Cant.*

Ver. 968. Κελαινώπαν] Scholiastes sic interpretatur: *certe κατὰ θυμὸν ἰὼν ἑαυτῷ γνώμονα, secum in animo profunda cogitante nos irridet.* *T. J.*

Ver.

Ver. 979. Τἀγαθὸν] Huc alludit Horatius:

Virtutem incolumem odimus,
Sublatam ex oculis quærimus invidi. T. J.

Ver. 981. Legitur a quodam ἀ κείνοις. Sed μᾶλλον sæpe subauditur, itaque non accedo. *T. J.*

Ver. 1001. τί γὰρ τέκνον] Nullo modo placet τί γὰρ jungi sequentibus, atque adeo ne jungi quidem commode posse verbo sequenti κτρεῖ existimo; sed seorsum poni, et post γὰρ debere interpungi, non post τῆδε. Sic a Latinis *Quid* (cui τί γὰρ respondet, vacante videlicet particula γὰρ) interdum ponitur, ut apud *Terent.* in Phorm. *Quid? senem quoad expectatis vestrum?* Quod si jungeretur τί γὰρ cum τέκνον τὸ τῆδε, esset quidem ita positum, ut *Quid* a Plauto, quum dicit, *Quid pater? vivitne:* sed τ. γὰρ illo altero modo collocatum memini me alibi observare, at hoc non item. *H. St.*

Ver. 1002. Πῆ γῆς] Regitur iste genitivus ab adverbio loci. *T. J.*

Ver. 1018. Acuta enim de te fama, &c. Vertendum erat: *Velox enim de te fama, tanquam de Deo aliquo, pervasit,* &c. *T. J.*

Ver. 1027. Ἥπω Τελαμὼν, &c.] Deest syllaba ad justam versûs mensuram. *Anonym.*

Ver. 1029. πῶς γὰρ; ἔχ] Ita quidem Scholiastes particulam ἐχ a πῶς γὰρ divellit: verùm hoc mihi et durum et plane inusitatum videtur: quare malim πῶς γὰρ ἔχ; sed ita ut vim ironicam habeat adverbii *scilicet. H. St.*——Quem sequutus, lectionem hanc in textum recepi. *T. T.*

Ver. 1031. ἔτος, τί κρύψει] Post ἔτος habent quidem et cæteræ editiones hypostigmen, sed perperam: quum sit ἔτος τί κρύψει; pro τί ἔτος κρύψει; *H. St.*

Ver. 1041. Monitu nuperi Editoris, pro παῦροι μὲν ἐχθροὶ, reposui, juxta *Aldinam*, Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, sensu omnino postulante. Hanc lectionem cl. *Ratallerus* et *Johnsonus* ipse, in versionibus suis, sequuti sunt. *T. T.*

Ibid. Παῦρα] Hoc manifestè vitiosum est. *Triclinius* testatur in antiquis quibusdam codicibus lege παυροὶ, atque ita legisse constat *Scholiastas*, tum veterem olim editum, tum eum quem è Libris *Bodleianis* primus edidit *Johnsonus*, ita denique edidit *Aldus*. *B. H.*—Quod autem, in hâc editione, pro παῦρα non reposueram παῦροι; fateor incuriæ nostræ id deberi. *T. T.*

Ibid. Παῦρα δ'] Ut metro consulatur, ejicienda est particula δὲ, quæ absque ullo sententiæ incommodo abesse potest. *B. H.*

Ibid. ὠφελήσιμοι] Cl. *Mudge* cum *Johnsono* mavult ὠφελήσιμα. *B. H.*

Ver. 1047. Σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν] Malim juxta Bodleianam legere τὴν τύχην, ut versui jucunditas et orationi concinnitas accedat. Ita videtur legisse etiam Triclinius, qui synizesin notat in voce θεῶν, quam aliter metrum haud admittit. *B. H.*

Ver.

Ver. 1070. ἥδιστα iterum pro ſimplici τινὰ, ut dixi ad ver. ſupra 179. *T. J.*

Ver. 1077. Non διὰ, ut finxit Johnſonus, ſed KATA, ante τήνδε, ſubaudiri debet. *B. H.*

Ver. 1081, 1012. Obſerva pleonaſmum in σῶμα; præceſſerat enim αὐτὸν, quod ad ſententiam ſatis fuiſſet abſolvendam. Vel ſic: *quod ad illum*, &c. *T. J.*

Ver. 1096. Κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα] Verbum γέννησι mediæ formæ poteſtatem hoc in loco habere videtur. Fateor tamen hanc loquendi formam valdè mihi eſſe ſuſpectam. Forſan Poëta ſcripſerit κἂν σῶμα γε γέννησιν μέγας. *B. H.*

Ibid. 1100. παρὰ] Stobæus παρῆ habet pro πάρα eodem ſenſu: habet præterea ἐξ ἐρίας ſtatim poſt, quod certè multò eſt uſitatius. *H. St.*

Ver. 1105. Et hic et verſu ſuperiore ἃ ᾽ν legimus; ponitur enim pro ἃ ἄν. Alioqui verſus contra metrum peccaret. *T. J.*

Ver. 1145. Δικαία] Atticæ eſt elegantiæ adjectivis uti pluralibus, ubi vulgò ſingularia invenies: δίκαια pro δικαίου ἐσι. Suprà σχέτλια ἀντὶ σχέτλιον; et mille locis. *T. J.*

Ver. 1160. Σὺ δ᾽ ἀνίακησον τῦτον, ὡς τεθάψεται] Menelai dictum Ἐν σοὶ φράσω, poſcebat, meâ ſententiâ, Teucri reſponſum, Σὺ δ᾽ ἀντάκησ᾽ ἐν τῦτό γ᾽. ultimum hoc, Tragicis frequens, ſæpius in τῦτον degenerâſſe certum eſt: ἀνίακησε et ἀντάκησον adhibentur ab iiſdem, quantum memini, non item ἀνιακήσομαι, vel ἀνίακησω. vid. Æſchyl. Eumen. 198. Soph. Oed. Tyr. 551. Ἴσ᾽ ἀντάκησον in Eurip. Hec. legitur, τό δ᾽ ἀντάκησέ μου. Supplic. 568. Heraclid. 1014. Valckenar. p. 555.

Ver. 1165. Παλεῖν παρεῖχε τῷ Ξέρξου ναυτίλων] Mediæ formæ quodam modo poteſtatem hìc habet verbum παρεῖχε, et (ut etiam notat Scholiaſtes) ſubaudire oportet ἑαυτὸν. *B. H.*

Ver. 1180. Ἄφερπε] Rectiùs ἄφερπέ νυν, ut πυραπληρωμαϊκὴ ſit hæc particula, ſicut aliis pleriſque in locis. *H. St.*

Ver. 1209. Εὐρώδη] Ita interpretor quaſi eſſet εὐρυοδῆ, quod ipſum impenſe placeret, et metro reſponderet. *Homerus* Trojam vocat εὐρυάγυιαν: cur igitur non et εὐρυοδὴς vocetur? neque moror, quod vox illa abſit a Lexicis: non tanti eſt id, ut deterreat me, qui ſciam plurimas abeſſe, eaſque optimæ notæ. *T. J.*

Ver. 1216. Ὦ] Vett. Editt. ἰὼ, quod præſtat. *T. J.*

Ver. 1238. Omnino cum Johnſono legendum eſt προσείποιμ᾽ ἄν. *B. H.*

Ver. 1253. Ποίᾳ ἄνδρος] Ego *Heathio* aſſentior, qui putat περὶ, non ἕνεκα, (ut *Johnſonus* finxit) ſubticeri ante ποίᾳ ἄνδρος. Et ſic Latinè reddiderunt *quo viro* non ſolùm Editor Cantab. ſed etiam clar. Interpretes Camerarius ac Ratallerus, quos vidi. *J. T.*

Ver. 1256. τῶν Ἀχελλείων ὅπλων] ante ὅπλων ſubaudi περὶ. *T. J.*

Ver. 1285. πόνων] Quædam exemplaria habent λόγων. quæ lectio magis mihi probatur: ut queratur Teucer quod Agamemnon ne verbis quidem

tenus

tenus animum beneficiorum memorem oſtendat, et quidem beneficiorum non verbis, ſed re (id eſt ἔργῳ καὶ ὐ λόγῳ, ut aptius dicunt Græci) in eum collatorem. Puto autem intelligere Teucrum, debere Agamemnonem pro tot beneficiis ab Ajace acceptis honorificam ſaltem mentionem ejus facere, quum contra de eo contemptim etiam loquatur. Atque huc pertinet quod dicit illi Ulyſſes, ver. 1359, Ὡς τ' ἐκ ἂν ἐνδίκας ἀτιμαζοῖό σοι. *H. St.*

Ver. 1291. Ἐρκέων] Subauditur ἐνλός. *T. J.*

Ibid. Ἔρκεων] Genitivum ἕρκεων, non a ſubaudita præpoſitione ἐνλὸς, ſed a verbo quod mox ſequitur ἐρῦσαλο, regi exiſtimo. Metaphora ſumpta eſt a venatorum indagine, quâ ſicut feræ circuntur, ita Græci ab Hectore intra vallum incluſi tenebantur. Ita ſupra ver. 60. ἕρκη κάκα. *B. H.*

Ver. 1313. Φιλέσσας] Malo φιλεύσας, ut annotatur inter varias lectiones: imo vero ne ferri quidem poteſt φυτεύσας, quum φυ in eo corripiatur, licet in φῦσαι producatur, veluti Oed. Tyr. ver. 1027. Ἀλλ' ἔποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμῦ. Et ver. 1032. Ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς. Sic apud Euripidem initio Oreſtis Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ. At contra φιτύειν prima producta in aliis etiam locis Sophoclis habetur. *H. St.*

Ver. 1320. Pro κείνῳ δῶκεν, lege κείνῳ 'δῶκεν. *B. H.*

Ver. 1326. Ἡμᾶς τρεῖς, *Me, Euryſacem, et Ajacem.* Mudge.

Ver. 1349. Πρὸς Θεῶν] Subaudi ἱκετεύω. *T. J.*

Ver. 1357. Ἄριστον] Cur itaque arma ſibi adjudicata non reſpuit Ulyſſes, ut Ajaci inferior? atqui modeſte de ſe Ulyſſes, et ad gratiam cum Teucro ineundam. *T. J.*

Ver. 1374. Ἀρετὴ] Vel *miſericordia*, vel *generoſi animi elevatio*. Anglicè, *Pity or Honour*. utramque enim vim habet. πολὺ loco πλεῖον ponitur. *T. J.* ἡ ἀρετή με per Synizeſin, quaſi eſſet ἠρετή με, ut conſtet verſus. Vide not. Canteri in Philocteten, ver. 592. Vel, quidni (rideant licet Grammatici) efferatur ἡ ἀρ' τή με, unde vox latina *virtus*. Sic et Phil. 678, 1471, &c. *Lond. Edit.*

Ver. 1431. Subaudi πόνων. *T. J.*

NOTÆ

NOTÆ in ELECTRAM.

Ver. 9. Φάσκειν] Loco imperativi φάσκε. *T. J.*

Ver. 14. Πατρὶ τιμωρὸν φόνῳ] φόνῳ a τιμωρὸν regitur, non ab ἕνεκα subintellecto, ut opinatur *Johnsonus*. *B. H.*

Ver. 15. Nota ultimam in φίλταλε produci syllabam ante ξ. *T. J.*

Ver. 21. Ξυνάπτελον] Hoc verbum numero duali ponitur, quia aderat et Pylades. *B. H.*

Ver. 24. Ἐσθλὸς γεγώς] Ἀντὶ ἐσθλῆ γεγῶτος. *T. J.*

Ver. 45. Φανοτέως] Sophoclis ætate scriptum Πανοπέως, ut testatur Strabo. Πανοπεὺς δ', ὁ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς περὶ Λεβαδίαν τόποις. *Dacier.*

Ver. 47. Ὄρκῳ] Fuit cum ὅρκον conjecerim: nunc vero muto sententiam; parum enim refert addiderisne juramento narrationem, vel narrationi juramentum. Placuit quoque elegantissimis scriptoribus non semper constructio maxime naturalis et obvia. Post προστιθεῖς subaudi τὸ γινόμενον. *T. J.*

Ver. 52. Λοιβαῖσι] Elegantius Bodleiani omnes Λοιβαῖς τε. *B. H.*

Ver. 55. οἴσθά πω] Legitur et οἴσθά μοι κεκρυμμένον: quam lectionem sequendo, erit κεκρυμμένον μοι pro ὑπ' ἐμοῦ. *H. St.*

Ver. 72. Ἀλλ' ἀρχέπλουν] Sic explica: *sed paternarum* excipite me *compotem opum, et statorem domus.* *T. J.*

Ver. 78. Θυρῶν] Pendet ab ἔνδον versu sequenti. Rara hæc Sophocli licentia, nisi in choris. *T. J.*

Ver. 89. Ἀντήρεις ἤσθα] Ἀντήρης non, ut vulgo putatur, à verbo ἔρεσσω, sed à præpositione ἀντὶ, derivatur. *B. H.*

Ver. 92. Παννυχίδων] Ludit in ᾠδὰς modo memoratas, diurnos nocturnosque cantus cum indignatione describens. "Mihi scilicet pro "cantuum et pervigiliorum jucunditate lamenta tantum et planctus "superfunt." *T. J.*

Ver. 96. Ἐξείνισε] Vides horum verborum versionem, et sentis quo alludunt; nequeo tamen non proponere conjecturam meam ἐξήνυσε. Nulla prope mutatio, sensus autem clarissimus, *confecit*, Anglicè *dispatcht.* *T. J.* et Ed. Lond. *A. B.* Reddi potius debuit, audaci servatâ metaphorâ, *welcomed.* Quo sensu, Virg. Æn. x. 386.

———*incautum, crudeli morte sodalis,*
EXCIPIT; *atque ensem tumido in pulmone recondit.*

Et Æn. xi. 517.

Tu Tyrrhenum equitem collatis EXCIPE *signis,*

Vid. *Upton's Letters on Spenser's Faerie Queen,* p. 20.

Ver. 99. Σχίζουσι] Mirè præsenti utitur: adhuc enim obversatur oculis imago cædis tanquam præsentis. *T. J.*

Ver. 125. Κακᾷ τε χερὶ πρόδοτον] Ut constet metrum, legendum omnino est χειρί. *B. H.*

Ver. 147. Φρένας] Subauditur κατά. *T. J.*

Ver. 149. Ἀτυζομένη] lege ἀτυζομένα. *B. H.*

Ver. 158. Οἷα Χρυσόθεμις] οἷα, id est γονὰ ξύναιμος, (quod ipse Scholiastes adnotaverat,) ut minime necesse est legere, cum *Johnsono,* ὅρα pro οἷα. *B. H.*

Ver. 160. Duæ ultimæ τοῦ ἀχέων in unum per synæresin contrahuntur. *B. H.*

Ver. 191. Ἀλλ', ἅπερ] Ita quidem in omnibus, quas videre mihi licuit, typographicis editionibus legitur: sed cogor omnibus fidem hîc derogare, (facessente mihi negotium particulâ εἰ) et suspicari legendum esse ἅπερεί τις. Quidni vero ut ἅπερ pro καθάπερ ponitur, ita etiam ἁπερεὶ pro καθαπερεὶ ponere licuerit? Ejusdem generis error alicubi Homeri exemplaria occupavit, quæ meam editionem præcesserunt, ut in ὡς εἰ pro ὡςεὶ, sicut ibi admonui. *H. St.*

Ver. 207. Τὲς] Malo τοῖς, et ad δείπνων referri, *qua in cœna.* Alii sic: *O diras calamitates,* &c. *indignas* scilicet *mortes, quas,* &c. Sed quid hîc turbæ est? vocativi post ὦ junguntur cum accusativis; articuli inconcinnè locati: omnia dura. *T. J.*

Ver. 217. Τὰ παρόντ'] Subauditur κατά. *T. J.* Ideoque non opus est, cum Stephano, ut μέση ςιγμὴ ponatur ante οἰκείας, et μετέθη in priori membro subaudiatur. *Lond. Ed.*

Ver. 221. Τὰ δὲ] Anglicè, *In this case to contend with your superiors is no match.* οὐκ ἐριςὸν, *iniquum est certamen.* κατὰ subaudi ante τὰ δέ. *T. J.*

Ver. 229. ἀκοῦσαί μ'] Sic legitur quidem ut hîc in Turn. editione atque aliis: sed Scholiastes ἀκούσαιμ' legit; et sensus aperte hanc lectionem exigit. *H. St.*

Ver. 231. Ἄνετέ μ'] Perperam hîc τὸ ἄνετέ primam producere statuit Scholiastes; nulla enim talis licentia nisi in vocibus plusquam trisyllabis unquam obtinuit. Vide *Clark* ad Iliad. A. ver. 398. *B. H.*

Ver. 232. Κεκλήσεται] Pro ἔςαι, *erunt*; ut in S. Scriptis frequentissime. Vide Philoct. ver. 253. καλούμενον pro ὄντα. Vide ver. 977. καλῇ. *T. J.*

Ver. 234. Ἀνάριθμος θρήνων] Adjectiva genitivum regentia apud Poetas occurrunt crebra: vereor tamen ne hîc loci durior sit paulo iste genitivus. *T. J.*

Ver. 281. Ἀμὸν, positum (quod etiam Scholiastes adnotaverat) pro ἐμὸν, hîc primam producit. Ita infrà, v. 500. et v. 1516. *B. H.*

Ver.

Ver. 319. (τί φῄς) Rectius legentur hæc sine parentheseως nota, ut subaudiatur περὶ: quam præpositionem et ab Homero subauditam aliquoties videmus. *H. St.*

Ver. 359. Ἡμὶν abundat. *T. J.*

Ver. 374. Ἠθὰς] Adjectivum unius terminationis et feminini tantum generis: qualia multa passim in ις et ας. ἠθὰς, gen. ἠθάδος. *T. J.*

Ver. 381. Stephani conjecturam reponentis λήξεις omnino amplector. *B. H.*

Ver. 401. τιμωρέμεναι] Scholiastes τιμωρέμενοι. *Lond. Edit.*

Ver. 405. Τοσόνδε] Subaudi κατά. *T. J.*

Ver. 406. Nota ὑπὲρ cum genitivo ὀδε, ut paulo suprà πρὸ φρενῶν. *T. J.*

Ver. 412. Δοκεῖν] Ὡς subauditur, ut sæpe fit ante infinitiva. *T. J.*

Ver. 437. Πνοαῖσι] De mendo nulla omnino suspicio: neque tamen ego lectionem hanc approbare ullo modo possum. Tradimus quidem ventis curas, amorem, promissa, cogitationes quascunque; res quidem aërias. At alia jam res est; adeoque πταῖσιν legendum esse arbitror. Absconde, inquit, vel *gramine*, vel pulvere. Sic urnam æream abscondidit Orestes, ver. 54.

Τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
Ὅ κ' σὺ θάμνοις οἶσθά πῃ κεκρυμμένον.

Ne itaque tradantur ventis;——ἀλλ', ὅταν θάνῃ,

Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω. ver. 440. *T. J.*

At verbum utrisque servit substantivis: alteri propriè, alteri impropriè: ut,

Littus ventosque secabat. Virg. Æn. iv. 257. Upton's *Obs. on Shakesp.* p. 292. ed. 2.

Ver. 482. Κλύσαν] Soloecismum hîc volunt: at Sophocles mihi non sic σολοικίζειαι. At Euripides in Medea, ver. 57, 58. μ' ὑπῆλθε ἵμερος μολέσαι. Scio. Sed quidni istud μ' ponatur pro μοι? Non ego sum soloecismorum tenax; ideoque malo legere κλύσαι; ita enim olim scribebant, ἰώτα in fine appositio, non subscripto, ut nunc: et hoc corrumpendæ lectioni ansam dedit. *T. J.*

Ibid. Ἀδυπνόων κλύσαν] Johnsonus, nullâ necessitate cogente, reponit κλύσαν. Nam (ut cl. *Burton* adnotavit ad *Antig.* ver. 1014.) κλύσαν hîc ponitur pro κλύσαι. *B. H.*

Ver. 484, 485. Versus sic constituendi.

Οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ
Φύσας Ἑλλάνων ἄναξ. T. J.

Ver. 497—500. Πρὸ τῶνδέ τοι μ' ἔχει,
Μήποτε, μήποθ' ἡμὶν
Ἀψιγὲς πελᾶν τέρας
Τοῖς ἐμοῖσι κ' συνδρῶσιν.

Nemo Interpretum ex istis, πρὸ τῶνδέ, idoneum sensum, quem verba quidem reverâ exprimunt, adhuc elicere potuit. Neque mirum; manifeste enim corrupta sunt, adeoque quin rescribendum sit πρὸς τῶνδε vix dubito.—Πρὸς τῶνδέ, *ab his*, id est a Furiis, quarum paullo antè mentio. Ita constructio erit, Πρὸς τῶνδέ τοι τῶν Ἐριννύων ἔχει με θάρσος τέρας ἡμῖν πελᾷν τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσι μήποτε ἀψεγές. *Ab hisce Furiis mihi persuasum est prodigium hoc auctoribus sociisque sceleris appropinquare, nequaquam innocuum.*——Ex interpretatione nostra constat, ἡμὶν hîc, ut sæpe alias, abundare; quod vidit etiam *Johnsonus*. B. H.

Ver. 580. Τέτυ pendet ab ὕνεκα: potuit tamen omitti: ὕνεκα enim per se idem valet, οὗ ἕνεκα. vide ver. 596. ver. 607. iterum. *T. J.*

Ver. 626. Σύ τοι λεγείς νιν] Νιν, *ea*, numero Plurali. Vide Oed. Tyran. 887. *B. H.*

Ver. 637. Ἄνακτι, *huic regi*, i. e. *Apollini*. T. J.

Ver. 764. Οἵπερ εἴδομεν] Hîc idem valet ac εἴδομεν γὰρ. *B. H.*

Ver. 785. Distinguendum est post Νῦν δ'. *B. H.*

Ver. 792, 793. Οὔτοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει. *Num ita res bene se habet?* Cl. *Non sane tibi: sed illi, ut se habet, recte habet.* Dacier: *Est ce là ce que j' attendois des Dieux?* Cl. *Ce n' est pas ce que vous en attendiez; mais c' est ce qu' Oreste en devoit attendre.* Lond. Edit.

Ver. 806. Ἆρ' ὑμὶν] Vim hujus interrogationis melius forte, pari allato exemplo, perceperis. En igitur tibi Terentium. And. Act. v. sc. 3. *Num cogitat quid dicat? num facti piget? num ejus color signum pudoris usquam indicat?* T. J.

Ver. 809. Ἀλλ' ἐγγελῶσα] *Imo irridens.* Ita recte vertunt: sed tamen ἀλλὰ suam et hîc vim habet adversativam. Hæc est loci ἔλλειψις. *Num plorat*, &c. (Non:) *sed irridens intus se abripuit.* T. J.

Ver. 811. Οἴχῃ] De re modò cognitâ, ut de modò facta, loquitur, et abeuntem jam tueri videtur. *T. J.*

Ver. 858. Ἀχαιῶν] Lege (cum *Turn.* in marg.) ἀρχαίων. Ed. *Aldina* ἀχέων exhibet: lectio illa quidem expeditissima, sed non convenit cum quarto sequentis Antistrophes versu. Quid si ἀρχαίων sic interpretemur? *Ab ipsis nostræ familiæ initiis huc usque descendentium.* *T. J.* Hesychius exponit ἀχαίας, λύπας. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 861. Παραγάγῃς] *Extra viam abducas. decipias.* T. J.

Ver. 870. Ἄσκοπος] *Non provisa sane calamitas*, inquit Chorus, significans *inexpectatam esse*; sed aliò vertit Electra. *Certe*, inquit, ἄσκοπος ἁ λώβα, *cui nulla adhibita fuit cura; conditus est enim, neque sepulchrum nec luctus nactus debitos.* T. J.

Ver. 887. Ἀλλ' ἐχ'] Ἀλλ' abundat hîc loci. *Per patrios deos, non contumelia hæc dico, sed ut illo præsente nobis.* Iste accusativus ἐκεῖνον Atticè videtur poni pro genitivo. *T. J.*

Ver. 901, 902.——καὶ περιστεφῇ κύκλῳ

Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός] Genitivus ἀνθέων pendet, non a

κύκλω, quod *Johnſono* viſum eſt, ſed a præpoſitione ἀπὸ ſubintellecta. Vide *Bos* Ellipſ. Græc. p. 321. *B. H.*

Ver. 906. Τύμβῳ προσείρπον ἄσσον] Τύμβῳ regitur ab ἄσσον, non a præpoſitione in προσείρπον, quod *Johnſono* placuit. *B. H.*

Ver. 907. Πυρᾶς] Subauditur ἐπί. *T. J.*

Ver. 914. Μήτε] Deeſt ἀπό. *T. J.*

Ver. 926. ἀνοίας] Ἕνεκα. Vel regitur ab ἐποικτείρω. *T. J.*

Ver. 957. Βίῳ] Subauditur ὄντα. *T. J.*

Ver. 968. Γηρασκήσαν] Σὲ nimirum. ἄλεκτρα ἀνυμέναιά τε adverbialiter ſumpta ſunt. *T. J.*

Ver. 1035. Μαθὴς] Lege πάθης: ſic optimæ editiones; et longe præſtat. *T. J.*

Ver. 1068. Ἐπίσης] Id eſt, ἐπ' ἴσης χάριτος, vel μερίδος.

Ver. 1077. Τὰ δὲ πρὸς] *Quod ad filias autem.* T. J. et Lond. Ed. *A. B.*

Ver. 1081. Τὸν αἰεὶ] Supple μόρον, vel χρόνον περὶ πατρός. *T. J.*

Ver. 1094. Φέρειν] Subaudi ὥστε. *T. J.*

Ver. 1122. Πρόχειρον] Latine, *manifeſtum.* T. J.

Ver. 1123. Τῶν Ὀρεστείων] Vel περὶ ſubaudi, vel pendet ex τι. *T. J.*

Ver. 1140. Ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τοθ' ἡμέρᾳ] Ὅπως, ſequente imperfecto indicativo, per Græci Sermonis indolem vix hîc ſtare poſſe videtur. Reſcribi malim Οὕτως. *Ita illâ ipsâ die defunctus jacebas.* Hanc conjecturam quodammodo firmant ſequentia Νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, &c. ubi νῦν opponitur τῇ τοθ' ἡμέρᾳ, et adverſativum δὲ adverbio ἔτως. *B. H.*

Ver. 1144. Φίλαισι] Dudum ſtatuêre viri docti φίλος apud poetas poni pro ἐμός· nec ultra dubitandi locus. *T. J.*

Ibid. Κἄτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν᾽ ἐγὼ φίλαι χέρες manifeſtè opponuntur ξέναισι χέρσιν quæ ſequuntur, ut mirum prorſus ſit *Johnſonum* φίλος idem hîc quod ἐμὸς valere ſtatuiſſe. *B. H.*

Ver. 1149. Τροφῆς] Subaudi Ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 1152. Μητρὸς σύ γ' ἧσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος] φίλος hîc non eum qui amatur, charus eſt, ſed qui amat, amicus eſt, deſignat. *Mudge.*

Ver. 1160. Ἧς] Περὶ poſt πρὸπεμψεν, *ante diem, immaturè, miſit.* *T. J.*

Ver. 1174. Ἴσων] Μερῶν. *T. J.*

Ibid. Ξὺν τοὶ μετεῖχον] Lege Ξὺν σοὶ: reſpuit enim Doricum τοι, ſermo Atticus. *B. H.* et Lond. Ed. *A. B.*

Ver. 1180. Ποῖ λόγων ἀμηχάνων ἔλθω] *Ubi ſermonum perplexus feror:* "ſum dubius animi, ubi incipiam, et quò ſermones dirigam." *T. J.*

Ver. 1185. Συμφορᾶς] Ἕνεκα. Proximo τάδε ſubauditur γενάγματα.

Ver. 1195. Τῶνδέ τ' ἐχθίω] Lege, *Canterum* ſecutus, τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω. ἔτ' pro ἔτι. *T. J.*

Ver. 1201. Δρῶσα] Subaudi προτρέπει. *T. J.*

Ver. 1203. Ὑπαρήξων] Id eſt, ὁ ἐπαρήξων· fut. 1. τὸ ἐπαρήγω. *T. J.*

Ver. 1239. Ἔχεις] Forte ἔχοις legendum. *T. J.*

Ver.

Ver. 1277. Θεοί] Unius eſt ſyllabæ. *T. J.*

Ver. 1281. Θεὸς] Subauditur ὥτρυνεν μολεῖν. *T. J.*

Ver. 1286. Ὁδὸν] Subaudi διά. *T. J.*

Ver. 1336. Χωρεῖντος] Supple τινός. *T. J.*

Ver. 1352. Ἀπηλλάχθαι] *Defungi, peragere.* Alii ſubintelligunt ἀπὸ μακρῶν λόγων. Sic enim verſu ſupra tertio. Ideo tamen forte improbandum eſt. *T. J.*

Ver. 1355. Τεθνηκότα] Subaudi ἐμέ. *T. J.*

Ver. 1380. Τὰς γὰρ] Κατά ſubauditur.

Ver. 1382. Ταῦτα pro τάτας, præcedit enim λόγως. *T. J.*

Ver. 1407. Παράγεται] *Abit.* Ἐνέξων] Agamemnonis. *T. J.*

Ver. 1410. Νεακόνηλον αἷμα] Audax metaphora, et quæ vereor ut ſtare poſſit. Scio quidem *Vulnus* apud Gratium v. 109. poni pro *haſtili vulnifico.* Sed nemo unquam vidit quempiam *ſanguinem manibus tenentem, eumque recens acutum.* Locum aliquâ emendatione ſanandum puto; nec longe à ſpecie veri, quam tibi jam dabo. Lege igitur, loco τᾷ, αἷμα χειρῶν ἔχων, ἐν μάχαιραν ἔχων. *Recens acutum bene gladium tenens.* Invitus quidem tollo iſtud χειρῶν; (à Sophocle enim ſtudioſe adhibetur, etiam rebus non cogentibus) ſed ſententia aliud poſtulare videtur. *T. J.*

Ver. 1415. Nota mutationem numeri. Γυναῖκες, ὠρόσμενε· ἀντὶ τᾷ ὡρσμένετε. Sed Chorus pro una habetur. *T. J.*

Ver. 1441. Τελῶσιν] Id eſt, τελῶνται. Vel (activè ſi ſumus) τελῶσιν τὸ ἑαυτῶν ἔργον. ἀραὶ enim Deæ ultrices, pœnarum adminiſtræ.

Ver. 1475. Ἔξοιδα] Electra paulo ſuprà dixerat ſe blandiloquis dictis ducturam Ægiſthum, id quod nunc exequitur: rogata enim, "Ubi erant "hoſpites ſciret necne," reſpondet; "Pernovi non ſolum ubi ſint, ſed et "qui ſint illi Phocenſes, ut tu putas, hoſpites pernovi. Quidni enim "ſcirem? alioqui ignorarem illum eventum ex omnibus, qui mihi eve- "nerunt, gratiſſimum, nempe fratrem vivere, et paternæ necis ultorem "adeſſe." Quod aliter accepit Ægiſthus quam illa voluit, ambiguitate τᾷ συμφορᾶς et τῶν ἐμῶν et τὴς φιλτατης· συμφορὰ enim quivis eventus eſt, bonus maluſve. Τῶν ἐμῶν vel *cognatorum*, vel *caſuum qui mihi acciderunt.* φιλάτης autem vel *gratiſſimus*, vel *chariſſimus* denotat. Illa Clytemneſtræ cædem et Oreſtis vitam deſignat; ille mortem Oreſtis ſignificari credit. *T. J.*

Ver. 1478. Προξένα] Πρόξενος eſt ille qui legatos hoſpitio excipit; quærenti igitur Ægiſtho ubinam eſſent hoſpites, reſpondet illa; *Intus ſunt: amicam enim hoſpitam nacti ſunt.* Vel, *amicam ſuam hoſpitam confecerunt.* *T. J.*

Ver. 1479. Ἐτητύμως] Poteſt ἐτητύμως conjungi, vel cum ἤγγειλαν, adeoque intelligendum hoc modo, *eſtne verum quod nunciarunt, Oreſtem eſſe mortuum?* Vel, fuitne verus eorum nuncius de morte Oreſtis? Illud voluit Ægiſthus, huic reſpondet Electra. *T. J.*

Ver. 1480. Οὐκ] Id eſt, *non*; *ſed et re demonſtrarunt, non verbis modo*; nuncium eſſe falſum voluit Electra, Oreſtem eſſe mortuum intelligit Ægiſthus;

Ægisthus; hinc paulo lætior rogat, *Adestne ergo, ita ut liceat coram manifesto videre*, nempe Orestem. *Adest sane* (inquit Electra) *et spectaculum prorsus inamabile*, utpote mortuus; at revera quia vivus Ægistho coram se sisteret. *T. J.*

Ver. 1486. Ὀρᾷν] Ὥστε ὁρᾶν. *T. J.*

Ver. 1488. Ἀνδρὸς] *Orestis. T. J.*

Ver. 1549. Κτείνειν non passivè pro κτείνεσθαι ponitur, quod Johnsono visum est, sed ἐκεῖνον subintelligitur in præcedente, ὅστις latens, ut constructio fit κτείνειν δηλόνοτι ἐκεῖνον ὅστις, &c. *B. H.*

NOTÆ

NOTÆ in TRACHINIAS.

Ver. 2. Ἐκμάθοι] Subaudi τίς. quid si ἐκμάθοις legas? secundâ personâ poeticè utens: ut Latini, *credas innare revulsas Cycladas*, pro *quivis credat*. T. J.

Ver. 4. ἄδε] δόμον subauditur. *T. J.*

Ver. 7. ὄκνον] Malo ὄτλον (ut in Textu ipso notatum erat) id est, *miseriam meam*, vel *ærumnas meas*. Possumus enim plurali nomine reddere, quum Eustathius exponat κακοπάθειαν, et ipse Scholiastes ταλαιπωρίαν. Addit tamen hîc et aliam expositionem, et quidem ex Homero, videlicet τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Sed hæc nullo pacto cum hujus nominis etymo convenit, quum ὄτλος dicatur quasi τλὸς, a verbo τλῶ. et ut Callimachus dixit, —— κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες. Sic Apollon. accusativo ejusdem significationis junxerit ὀτλεύειν, videlicet κάματον, Arg. l. ii. Apud eundem legimus Arg. l. iii. ἣν ὀτλησέμεν ἄτην. *H. St.*

Ver. 10. Πατρὸς] Pendet ab ἐκ in ἐξήτει. *T. J.*

Ver. 12, 13. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ—Βέκραινος. Ad figuram fluvii referendum. Sicut Horat. *Tauriformis Aufidus*. et δασκίᾳ, pro δασυσκίᾳ, συγκοπῇ. Hirtam barbam dicit, qua genæ adumbrarentur. *Camerarius*. Hoc vidit etiam *Scholiastes*. J. T.

Ibid. Apud Strabonem l. x. p. 458. citatur ἀνδρείῳ ΚΥΤΕΙ ΒΟΥΠΡΟΣΟΣ. Hesychius etiam hujus loci meminit in voce ἀντίπρωρα. Vocat κύτος reliquum corpus præter caput. Vocis βέπρωρος elegantiam agnoscent, qui in tragicorum lectione fuerint versati. *Is. Casaub.* ad Strabonis locum. *Lond. Ed.*

Ver. 15. προσδεδεγμένη. Alii vertunt *expectans futurum*. T. J.

Ver. 16. Δύστηνος] Lepidè lectorem monet Johnsonus δύστηνος hîc feminum esse Atticè, quasi vox utriusque generis non sit, aut uspiam reperiatur δύστηνη. *B. H.*

Ver. 18. ἀσμένη] In versione lego ἀσμένῳ, et cum χρόνῳ conjungi malo. *T. J.* et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 21. Ἐκλύεται] ἀπ' ὄκνου νυμφείων. *T. J.*

Ver. 38. Ἰφίτου] Fortem Iphitum, sic βίη Ἡρακληίη: apud Latinos, *Virtus Catonis*; et sexcenta ejusmodi. *T. J.*

Ver. 42. αὐτοῦ] περί. *T. J.*

Ver. 57. τοῦ] Subaudi περί. *T. J.*

Ver.

Ver. 66. αἰσχύνην φέρει] Legendum φέρειν, scil. εἴρηκεν subaudito ex ver. 63. Dein ver. 65. pro Σὲ præstiterit Σοὶ. Εἴρηκεν—αἰσχύνην σοὶ φέρειν. VALCKENARIUS *in Phœniss.* p. 140, 141.

Ver. 72. τῆδε] Λατρεύμαλος subintelligitur in λάτριν, quod præcessit vel πόνῳ. *T. J.*

Ver. 74. Εὐβοΐδα] Trium syllabarum est. *T. J.*

Ver. 84, 85. Hi versus sic sunt transponendi:

Κείνῳ βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα
Καὶ πῖπλομεν, σῷ πατρὸς ἐξολωλότος; *T. J.* et *Canter.*

Ver. 99. Ποτὲ non hîc significat *ubi*, quemadmodum in curis secundis vertit *Johnsonus*, in prioribus rectiùs interpretatus, sed cum πόθι Ver. 98. jungi debet, *ubi demum*. B. H.

Ver. 106. ἄθλιον] Scribitur etiam ἄλιον, [ut in textu ipso notavimus,] cujus lectionis meminit et Scholiastes. Ego nostram lectionem huic præfero, ut ἄθλιον ὄρνιν ad ἀηδόνα referamus, i. e. Philomelam. Quod autem ad alteram lectionem attinet, ἅλιον ὄρνιν, Scholiastes his verbis alcyonen intelligi putat, addens eam, in scopulis marinis nidulantem, gemere quum sua perire ova videt. Sicut apud Virgilium,

—*Populea mœrens philomela sub umbra*
Amissos queritur fœtus,——.

Non amissum Itylum, ut apud cæteros poetas, sed alii fabulosas illius gemituum causas afferunt, ideoque magis poeticæ convenientes. Vide Ovidium in Metamorph. itemque Lucianum in dialogo qui Ἀλκυὼν seu Περὶ Μεταμορφώσεως inscribitur. *H. St.*

Ver. 107, 108. Sensus est, ὃ ποτ' εὐνάξεν πάθον ὡς βλεφάρα ἀδακρύτα εἶναι. De hac constructionis formula vide ad Antigon. ver. 985, 986, 1230. *B. H.*

Ver. 119. τρέφει] Subaudi βιὸς. *B. H.*

Ver. 123. Lege ἐρύκει, pro ἀπερύκει. hinc ille genitivus δόμων. ut sequens ὧν ab ἐπί. T. J.

Ver. 148. Χώροισιν αὐτῇ] Pro αὐτῇ, *Heath.* secutus, reposui αὐτᾷ. Hoc vidit etiam Johnsonus in versione sua. *J. T.*

Ver. 161. Jussu *Heath*, pro vulgata lectione, Ξυνθήματα, ἃ μοι, rescripsi, ex *Camerariana*, Συνθήμαθ', ἃ μοι. quæ lectio longè suavior et concinnior est. *T. J.*

Ver. 165. κτῆσιν] εἰς subaudi: ὅτι enim regitur ab ἐλέσθαι. *T. J.*

Ver. 167, 168. Versio sic melius respondebit textui Græco:

Tempus præfiniens circiter trimestre, postquam
Ex hac terra profectus abiisset annum quoque integrum. T. J.

Ver. 173. κόνων] Subauditur περὶ. T. J.

Ver. 188. Ante τάχ' Subintellige ἔπω. *T. J.*

Ver. 196. Subauditur ἄπεστι. *T. J.*

Ver. 206. Αἴτ' ἐκτὸς αὐλῆς] Forsan Αἴτ' ἐκτὸς· αὐγῆς ἇς, &c. *Quam insperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur?* Αὐγῆς ὄμμα in stylo sublimi egregie usurpari potuit, ut apud Æsch. in Persis 428. Eurip. in Iphig. Taur 194. VALCKENAR. in *Ammon.* l. i. c. 19.

Ver. 206, 207. ὅμμ'—ἀνασχὸν] Secundum quam dedi verſionem, ἐξ ſubaud. ſed nunc puto nominativos eſſe abſolute poſitos; qualia multa facilè invenias; ſic igitur verto: *Quippe inſperato mihi exorto lumine famæ.* Proximo verſu ἀνολόλυξον, et pòſt, μελλόνυμφος, conſultò per pluralia interpretor. Neque enim conſtaret ſequens ἐν cum uno tantum ſponſo, poſt κλαγγὰ repete ἀνολόλιξον. T. J.

Ver. 208, ad 228. Monoſtrophica ſunt hæc, non epodica. Non enim plures quàm tres in ſtropha verſus paribus in antiſtropha reſpondent, primus ſcilicet, quintus, et ſeptimus. Præterquam quod ſententiam non abſolvit ſtrophe, ſed imperfectam relinquit, planè contra leges metricas, à Noſtro ſaltem in omnibus iis quæ ad noſtram uſque ætatem pervenerunt tragœdiis, nuſquam hac in parte violatas. *B. H.*

Ver. 240. Πῆ γῆς πατρῴας, εἴτε βαρβάρου, λέγε] Ita vulgata lectio: ſed, ut ſenſus clariùs procederet, textum, parvâ interpunctionis mutatione, ſic emendavimus——Πῆ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε. *Quânam in ora? Patriane an Barbara? ede.* J. T.

Ver. 242. Βωμὰς, τέλη τ', *rite ſacrificat.* Camerar.

Ver. 243. *In Verſione,* poſt *votane* inſere *offerens.* T. J,

Ver. 250. ἄσκοπον] Anglicè, *unaccountable.* T. J.

Ver. 251. Χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον] Genitivus ἡμερῶν pendet ab adjectivo ἀνήριθμον, non, ut conjecit Johnſonus, a præpoſitione διὰ. *B. H.*

Ver. 254. λόγε] Rei. Sic ἔπος *verbum,* ſæpius pro *re,* et vice verſâ *facta* pro *dictis* ponuntur. *T. J.*

Ver.. 261. δηλώσειν ἔτι] Atticè adjectum ἔτι: non tamen πλεονάζειν prorſus videtur, ut aliqui voluêre. *Aliquando* inquit ſe illum in ſervitutem redacturum. *Camerar.*

Ver. 266. *In Verſione,* pro *namque* lege *qui.* T. J.

Ver. 270. In ſchol. Ἡσίοδος μὲν γὰρ (in Ἡρωαις vel Ἡρωικῇ Γενεαλογία) inquit Bentleius Ep. ad J. Millium, ex cujus correctione ſequentia diſtinximus.

Ver. 284. ἐδὲ] Sic interpretor. *Ne dii quidem, quibus ſummas datur poteſtas nocendi:* Vel ἐ ἐδὲ idem eſt quod *non omnino.* T. J.

Ver. 285. ὑπερχλιδῶντες] Subaudi αὐτῷ. *T. J.*

Ver. 287. Vide σύνταξιν, τάσδε, ἄσπερ εἰσορᾷς, εὐρῆσαι, pro αὐταὶ δὲ, &c. *T. J.*

Ver. 292. τῆς ἁλώσεως] ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 293. Νιν abundat. *J. T.*

Ver. 299. τῇδε] (πράξει εὐτυχεῖ) τέτυ (χαρὰ nempe) συντρέχειν. *T. J.*

Ver. 301. τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῆ] Pro μὴ ὃ εὖ πράσσων σφαλῆ. Frequens hoc loquendi genus apud optimos auctores. Exempla paſſim obvia. Vide ver. 325. *T. J.*

Ver. 313. Subaudi δοκεῖς. T. J.

Ver. 319. Subaudiuntur ἐρὶ et γεννημάτων. *T. J.*

Ver. 320. Μὴ τῶν] Invenitur etiam ſcriptum τῷ, quæ lectio magis quam altera mihi placet: ut ſit μή τινος τυράννων (ἴσως δὲ Εὐρύτῳ) σπορά τις ἦν; ſed τῳ ſcribi potius ſolet ſine accentu, quum eſt pro τινός· ut τῳ pro τινί. *H. St.*

Ver. 321. μακρὰν] Ἰσθμίαν, poſt ἑδὴν ſubaudito κατὰ, et ἰξότῳ ſine χρόνῳ. *T. J.*

Ver. 322. Ξυνεμπόρων] *Itineris comitum*, id eſt, Captivarum quæ eam comitatæ ſunt. Συνεμπόρος, συνοδοιπόρος. *Suidas.*

Ver. 330. Ἐξότῳ πάσταν Διήνεμον λέλοιπεν] διήνεμον, ut *puto*, *redde* debet, *ventis perflatam.* Aequata enim ſolo urbe, nihil quod ventis reſiſteret, eóſve excluderet, relinquebatur. *B. H.*

Ver. 333. Εἰς τέγας. *T. J.*

Ver. 335. λύπην λύπης] Anglicè, *An aggravation of your ſorrow.* T. J.

Ver. 339. βαιὸν] χρόνον. *T. J.*

Ver. 342. Ἐγὼ γὰρ ἴχω ἐπιστήμην τέτων (κατὰ) πάντα, vel κατὰ πάντα τέτων. *Lond. Edit.*

Ver. 343. τῷ] ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 354. ἄγνοιά] *Triclinius* legere nos jubet ἀγνοίᾳ, propter metrum, alioqui longe aptior altera eſſet lectio, ut diceremus, ἄγνοιά μ' ἔχει ἃ ἐξείρηκας, pro ἐκείνων ἃ ἐξείρηκας. Sequitur autum hanc lectionem alter Scholiaſtes. *H. St.* et *T. J.*

Schol. ver. 358. πρὸς Εὔρυτον τὸν Μέλανος τῷ Ἀρκεσιλάᾳ. Lege τὸν Μελανέως. Hoc docet Pauſanias l. iv. c. 33. Καὶ Εὐρύτῳ τῷ Μελανέως τὰ ὀστᾶ ἐφυλάσσετο ἐνταῦθα. *Van Staveren* in Miſcell. Obſ. Maii, &c. 1739. vol. x. p. 306.

Ver. 370. Ὡς] Atticè pro εἰς. *T. J.*

Ver. 383. Ἢ καὶ τὰ] Hunc verſum abſcribit nuncio Scholiaſtes, et ſanè benè. Tùm verò amplectenda eſt Canteri conjectura legentis, loco καὶ τὰ, κάρτα. Hic omnia clara. *T. J.* Et verſus aptius Choro aſſignandus ſine nota interrogationis. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 384. γένεσιν] Legitur et, γένεσις, eodem ſenſu. *H. St.* Ante γένεσιν ſubaudi κατά. T. J.

Ver. 399. Ὡς ἐκ] Non dubito quin altera lectio ταχείας huic præferenda ſit, neque enim puto ἐκ ταχείας ullam commodam expoſitionem admittere. At ἐκ ταχείας opponetur illi quod ſequitur, σὺν χρόνῳ βραδεῖ· hoc ſenſu. *Quam cito abire paras, quum tam tardus adventus tuus fuerit?* At νεώσασθαι λόγες (in quo exponendo torquet ſe Scholiaſtes) ſuſpicor ſignificare *inchoare ſermones*, ſeu *colloquium*, q. d. "Ità-"ne, poſt tam tardum adventum, tam cito abire paras, et quidem "quum vix inchoatus ſit ſermo noſter, vel, inchoatum ſit noſtrum "colloquium?" *H. St.* Poſt ταχείας, ſubaudi χῆς. ἐξ ſubaudi ante ὧν. *T. J.*

Ver. 400. καὶ νεώσασθαι λόγες;] Rectius ἀναντώσασθαι λόγες videtur Scholiaſtes legere. *Canter.*

Ver. 409. Subaudi ἡνίπω. T. J.

Ver. 414. Λέγω subauditur. *T. J.*

Ver. 443. Μὴ πρὸς σὺ, &c.] Eadem σύγχυσις apud Latinos crebrò occurrit. *Per te Deos oro.* T. J.

Ver. 446. Τἀνθρώπων] χρήματα, πάθη. *T. J.*

Ver. 447. χρήμασι. T. J.

Ver. 463. Πολλοὶ] εἰσί. *T. J.*

Ver. 465. Τὠτο] Eleganter abundat. Proximo ἔχει omittitur post δεινόν. *T. J.*

Ver. 469. Ἠνέγκατ'] Ita distingue potius, ἠνέγκατ', ἐδ' ὄνειδος· ἥδε τ', ἐδ' ἂν εἰ, &c. ut videlicet negatio serviat etiam futuro οἴσει, repetendo ἀπὸ τῦ κοινῦ· hoc modo, ὥστε τις αὐτὸν ἠνέγκαιο λόγον κακὸν ἐξ ἐμῦ, ἐδ' ὄνειδος· ὁμοίως δὲ καὶ ἥδε ἐκ οἴσει ἐδ' ἂν εἰ, &c. *H. St.*

Ver. 485. Πατρῷος] Feminini generis, Atticè. *T. J.*

Ver. 486. Πρὸς κείνῦ] προσῆκον. *T. J.*

Ver. 492. (Διὰ) Χάριν κοινὴν κείνῦ τε καὶ σὴν ἐξίσῦ (μίρες) *T. J.*

Ver. 499. Pro εἴσω lege ἔσω. *B. H.*

Ver. 507. Δίκαια] Græci frequenter adjectivis pluralibus pro singularibus utuntur. Vide ver. 969. *T. J.*

Ver. 521. λόγχας] *Hastas* dixit contra historiam: non enim introducitur hastatus Hercules. *Camerar.*

Ver. 523. Ἐς μέσον] Quoniam Antistrophe non respondet Strophe in hoc versu, et in sequenti legitur ἐν μέσῳ, cujus hoc videtur glossema, tollenda omnino arbitror, et locum sic legendum,

Ἴεσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα. T. J. et *Lond. Edit.* A. B.

Ver. 535. Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω] *Ego verò ea tantùm quæ ex matre audivi dico.* Chorus scilicet ex adolescentulis constabat. Vide suprà, v. 146—153, adeóque per ætatem ipsa hæc vidisse non poterat. *Mudge.*

Ver. 536. In textu legitur ἀμφινείκητον, in scholiis ἀμφιμάχητον, quod sæpe fit, ut pòst ostendam. *T. J.*

Ver. 550. καλέμενος] Sic emendavimus pro τελέμενος ex ed. Ald. et jussu Is. Casaub. *Lect. Theocr.* c. 3. et *T. J. Lond. Ed.*

Ver. 569. Μισθῦ] ἕνεκα.

Ver. 571. τῶν παλῥων ἡνίκα σόλων] Videtur scribendum, τῦ πατρῴου ἡνίκα σόλων. *Canter.*

Ver. 575. Χ, ὦ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπισρέψας χερῶν Ἧκεν. Malim interpungere—ἐπισρεψας, χερῶν ἧκεν. *Canterus.* In versione Johns. recte interpungitur. *Lond. Ed.*

Ver. 589. Ὅσα] θεσμά. *T. J.*

Ver. 623, 624. Ὁ κεῖνος ἐυμαθὴς,

Σφραγῖδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.

Interpretes hìc omnes tacent; non rectè tamen. Nullus enim verbis, ut nunc sunt, inest sensus. In margine libri, qui apud me est, locum

hunc

hunc ita emendandum cenſuit quidam, ὃ ΚΕΊΝΩι εὐμαθὲς, Σφραγῖδος ἔρχει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσετ' ΕΙ. *quod facile erit cognitu, ſi huic ſigillo oculum injecerit.* Vidit ille quidem loci mentem; quis autem ferre poteſt εἰ in fine tam inconcinne poſitum? lege itaque vel σῆμα ΚΕΊΝΩι εὐμαθὲς, Σφραγῖδος ἔρχ' ΕΙ τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται. vel σῆμ' ὃ ΚΕΙΝΩι εὐμαθὲς, ſuppreſſo ἐστὶ vel ἔσαι. Omiſsâ Apoſtrophes notâ inter ἔρχ' et εἰ, vides quam facilè error ortus ſit. Conjeci quoque ὃ κεῖνος εὖ μάθῃ, Σφαγῖδος ἔρχει τῷδ' ἐπ' ὄμμ' ΕΙ θήσεται. *T. J.* et. Lond. Edit. *A. B.*

Ver. 631. Μὴ ἐ] Unam conficiunt ſyllabam. Hom. Il. E. 349. Ἢ ἐκ. *T. J.*

Ver. 636. Subaud. Οἶδα ἔτως. *T. J.*

Ver. 681. Subauditur Ἀθυμεῖς ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 688. ὀιὸς εὐείρῳ πόκῳ] Scribendum potius εὐείρει πόκῳ. Valckenar. *in Phœniſſ.* p. 361.

Ver. 706. Φάτιν] *Rem*, ſupra λόγον et ἔπος. *T. J.*

Ver. 707. μαθεῖν] ὥστε μαθεῖν, *ut quis cognoſcat.* T. J.

Ver. 709. Schol. τὸ αἴγειον μήρυμα] Anne ſcripſerat τῦ ἘΡΙΟΥ μήρυμα. Arnaud. *Lect. Græcæ.* l. i. c. 2. p. 78.

Ver. 716. Poſt ποτῦ ſubaud. ἀναζέουσιν ἀφρόι. *T. J.*

Ver. 731. δόξει γῦν ἐμοὶ] Magis placet altera lectio, δόξη γῦν ἐμῇ, repetendo, ἀπὸ τῦ κοινῦ, futurum ὀλεῖ. Statim poſt autem, ver. 733. pro ὀρμῇ legitur et ὀργῇ, quod agnoſcit etiam Schol. ego tamen ὀρμῇ malim: ſed unà etiam ταυτῇ libenter legerim. *H. St.*

Ver. 734. Ἀνασχετὸν] ἐστὶν αὐτῇ. *T. J.*

Ver. 747. Puto σ' poſt τριων tolli debere. Verſu enim abhinc ſecundo legitur loco ſuo: hîc autem inconcinnè inſeri videtur. *T. J.* et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 750. *Meliorem mentem præſenti mutare.* T. J.

Ver. 759. Αὐτὸς] φημί, ἐν ὄμμασι: elegans pleonaſmus. *T. J.*

Ver. 767. τεμενίαν τε φυλλάδα] Aut ornâſſe dicit altaria frondibus decerptis de luco; aut deſignâſſe lucum Jovi, et dedicare cui tunc ſacrificaturus eſſet. *Camerar.*

Ver. 773—775. δῴδεκ' ἐντελεῖς] Quid hecatombe ſignificet hoc loco plane exponitur. Grammatici dixère centum boum ſacrificium hoc fuiſſe; itaque Ovidius eſt interpretatus Metam. viii. 152. Alii ἀπὸ ἑκατὸν βάσεων deduxêre, ut quadrupedes intelligantur xxv. Hic enim numerus quater ſumptus centum abſolvit. Sed eſſe hoc ſacrificium promiſcuarum animantium Homerus etiam innuit Iliad. A. 315. Vel ſignificatur hac voce ſacrificium ſolenne, ut Iliad. Δ. 102, 120. Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν ἱερὴν ἑκατόμβην. *Camerar.*

Ver. 777. Καὶ deeſt ante σολῇ. *T. J.*

Ver. 780. ἀνίει] Scribe potius ἀνήει. *H. St.*

Ver. 781. Τέκτονος] Subaudi ὑπὸ. *T. J.*

Ver. 796. ἀνευφώνησεν] Heſychius legerat ἀνευφημήσει, ut patet apud eum in voce.

Ver.

Ibid. Οἰμωγῇ] σύν. Proximo ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 823. πρὲβαλες] Male ed. Turn. et aliæ editt. πρὲλαβες. Emendavimus juſſu *H. St.* et *T. J.* Lond. edit.

Ver. 828. Ὀφθαλμῶν] Subauditur ἀπὸ, vel regitur ab ἀπωθεν in proximo. *T. J.*

Ver. 854. Ἄοκνον] Secundâ brevi. Huic Strophe non reſpondet in omnibus ſequens Antiſtrophe. *T. J.*

Ver. 861. Τέγχει δακρύων ἄχναν] Genitivus δακρύων regitur a præpoſitione ὑπὸ ſubintellecta. Ita apud Homer. Iliad. B. 415.

πρῆσαι δὲ πύρος δηΐοιο θύρετρα. *B. H.*

Ver. 866, 867, 868. Οἷον πάθος ἔπω ἐπέμολε ἀγακλειῶν Ἡρακλέα (ἀπ') ἀναρσίων (i. e. ἐχθρῶν) (ὥστε) οἰκτίσαι. Hoc ſenſu: *Invaſit Herculem malum, propter quod miſerari eum debemus, quale nullum ab hoſtibus ei contigerat.* *T. J.* ex *H. St.*

870. Ἃ τότε (λόγγα) αἰχμᾷ (νόμῳ πολέμου) ἄγαγες τάνδε θοὰν, &c. *T. J.*

Ver. 882. ἀήθης] Forſan ἀηδής. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 888. ἀκινήτῳ] Illa enim profectio ad orcum ita fit ut pedes plane alligati atque impediti nuſquam promoveantur. *Camerar.*

Ver. 906. Τίς ἦν] Subaudi, ἀπὸ κοινοῦ repetitum, ὕβρις ἥδε. *B. H.*

Ver. 911. Juſſu *Heath*, pro ἀνέορτος, *illætabilis*, repoſui veterem lectionem ἃ νέορτος, *quæ nuper:* quam *Johnſonus* in ſua verſione ſequutus eſt. *T. J.*

Ver. 915. Poſt ἔτλη particulam τὶς addere neceſſe eſt, ut ſtet verſus. *H. St.* Vel lege ἀνέτλη. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 918. Per κοίλα δεμνία, *lectica* intellige, quâ commodiùs adveheretur Hercules. *Mudge.*

Ver. 980. Pro vulgata lectione ἔκλαιον, juxta cl. *Heath* repoſui, ex Scholiaſte vetere et *Aldina*, πρὲκλαιον. *T. J.*

Ver. 981. Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις] Ita emendavi, ex cl. *Mudge*, juxta *Heath. Sex hominum ſociam operam navantium.* J. T.

Ver. 982. Πᾶς δ' αὖ] Hanc veram lectionem in textum recepi ex Aldina, monitu *Heath.* Vulgata ſcriptura erat πᾶς δ' αὖ. *T. J.*

Ibid. Ante ὡς ſubintellige αὐτῷ. *T. J.*

Ver. 988, 989. σᾷ] ἕνεκα. T. J.

Ver. 996, 997, 998. Οὐ μὴ ξεγείρῃς,——
Κακκινήσῃς, κἀναςήσῃς.

Exigit ſermonis ratio, ut voculæ οὐ μὴ vel cum futuro indicativo, vel cum aoriſto altero formæ ſubjunctivo conſtruantur; ut Electra, ver. 1035. et 1058. Hîc, contra certiſſimas verſus Anapæſtici leges, aoriſtum ſubjunctivum pro futuro indicativo librarii exararunt, Prioris utique verſus pedem ſecundum hoc pacto vides eſſe Bacchium Anapæſto temporibus imparem. Legent vero deinceps, niſi qui tam ſermonis quam metri indolem ſuſque deque habent.

Οὐ μὴ ΞΕΓΕΡΕΙΣ τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
Κ'ΑΙΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΙΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt versus sic dispertiendi sunt:

Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. ΥΛ. Ἀλλ'
Ἐπί ΤΟΙ μελέῳ
Βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν. DAWES *Miscell. Crit.* p. 223.

Ver. 1000. Βάρος] διά. T. J.

Ver. 1014. Interrogationis notam posui ad finem versus, sensu omnino postulante. Οἷαν μ' ἄρ' ἔθε λώβαν, οἵαν; *Quali me peste afflixisti, quali?* J. T.

Ver. 1047. Ἀποτίβατος] ἀπρόσβαλος, *non adeundus*, T. J.

Ver. 1049. Τόδε] πάθος. *T. J.*

Ver. 1051. Εἴρυσον ἔγχος] Ex hoc loco manifestum est ἔγχος apud Græcos interdum pro *gladio* usurpari, de quâ re magna olim inter Academiæ Gallicæ Inscriptionum Socios orta est contentio. *B. H.*

Ver. 1053. Ἀκὲ δ' ἄχος] Ita centies ludere amat in sonis Sophocles, et optimi scriptores. *T. J.*

Ver. 1077. Ἄγλωσσος] γῆ. *T. J.*

Ver. 1079. Γυνὴ] Videtur Sophocles per γυνὴ denotare mulierem, cujuscunque fuerit indolis; per θῆλυς autem, arctiori sensu, feminam timidam, naturâ et corpore infirmiorem. Vide ver. 1092. *T. J.*

Ibid. φύσιν] ἔχουσα. *T. J.* et *H. St.*

Ver. 1082. Πλέον] ἐμὲ. *T. J.*

Ver. 1085. Τἀμὸν] πάθος. *T. J.*

Ver. 1090. Τόνδ' ἄνδρα] Pro ἐμὲ, δεικτικῶς: sed frustrà monere est: toties occurrit. Vide ver. 1191. *T. J.*

Ver. 1102. Hic versus debet in duos dividi, neque enim est Iambicus. Sic igitur cum Aldina lege:

Ὦ ναξ ἀΐδη, δέξαι μ'·
Ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον. *T. J.* et Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 1104. πάτερ] Ridicula mihi videtur Scholiastæ expositio, dicentis ὦ πάτερ κεραυνὲ esse pro ὦ κεραυνέ· nam etiamsi κεραυνὲ cum πάτερ jungendum foret, exponendum tamen esset, ὦ Ζεῦ, i. e. *ô Jupiter*, non ὦ κεραυνέ. *H. St.*

Ver. 1112. Pro ὑπείροχον reposui ὑπέροχον, juxta *Clarkium* ad Hom. Iliad. β. v. 426. anapæstus enim in pede quarto locum non habet, et apud *Tragicos* Scriptores licentia haud ferè est ulla.

Ibid. ὑπέροχον] Existimo hoc debere ore celerrimo pronuntiari, ferè ac si scriptum fuisset ὑπροχόν. *T. J.*

Ibid. βίαν] κατά.

Ver. 1132. δίκαια] Pro δίκαιόν ἐστι. vide ver. 502. *Lond. Ed.*

Ver. 1138. μητρὸς] περὶ. *T. J.*

Ver. 1143. Οὐ] Πρέπει σιγᾶν. *T. J.*

Ver. 1201. Ὅμως Διὸς νῦν τῷ με φύσαντος κάρα] Minime necesse est ut

ut ad κάρα subintelligamus, cum *Johnsono*, præposit. πρὸς: verbum enim ὄμνυμι accusativum regit. *B. H.*

Ver. 1202. καὶ τόδ'.] Legitur καὶ τέν' [ut in Turnebo] quod mihi magis placet. *H. St.*

Ver. 1229. πλήρωμα] Subaudi γενήσεται. T. J.

Ver. 1230. Ὅσον] καθ' ὅσον. post μεγάλα subaudi καλά. *T. J.*

Ver. 1231. Κὰ κάμη τἀμὸν μέρος] Repetendum ἀπὸ κοινῆ est ὅσον γ' ἂν, *Et modo non moriare, meo facinore, meâ manu.* B. H.

Ver. 1259. Pro πολλά γ' ἐπαπορεῖν, reposui, juxta *Heathium*, πολλὰ τ' ὠπορεῖν; vocalibus brevibus, ο, α, per crasin in longam ω coalescentibus, quomodo etiam ὦ 'ρχων positum reperitur pro ὁ ἄρχων. Sic τ' ωρχων pro τὸ ἄρχων. *T. J.*

Ver. 1289. ἀνδρῶν] ἐξ. *T. J.*

Ver. 1291. Λείπει μηδὲ, &c.] Hæc ab Hyllo dici aiunt, qui juberet ad ædes remanere Chorum, dum reverterentur ipsi. Vel etiam sequi se Chorum (si verior sit lectio) ἐπ' οἴκων. *Camerar.*

Ver. 1293. καινοπαθῆ] Alii καινοπαγῆ. Pro quo lege καινοπαγῆ. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 1294. Post τάτων, cum *Johnsono* subaudi ἐστι, et post Ζεὺς subintellige ἐποίησε. *J. T.*

NOTÆ

NOTÆ in PHILOCTETEN.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ] Integer titulus hujus Fabulæ eſt. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ὁ ΕΝ ΛΗΜΝΩ. De illâ videndus Dio Chryſoſtomus, Diſ. 52. Fabricius, in *Bibl. Græca.*

Nam *Sophocles* (teſtibus *Priſcian.* et *Heſych.*) alterum ſcripſit *Philoctetem*, cui nomen erat,

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ὁ ΕΝ ΤΡΟΙΑ:

Sed hujuſce poſterioris Fabulæ fragmenta tantum parvula ad noſtram ætatem pervenerunt. *J. T.*

Argumentum [*Philoctetis*] eſt ſimplex, et ἠθικὸν, non actione perſonifque, ſed affectibus varium. *Camerar.*

Philoctetes *divinum Drama.* Scaliger.

Ver. 12. ἀκμὴ] Video legiſſe quoſdam ἀκμὴν adverbialiter. *Camerarius.* Sed malè. *Lond. Edit.*

Ver. 19. ἀμφιτρῆτος] Scribitur et ἀμφιτρῆρος. *Camerar.*

Ver. 22. ἔχει] Minimè neceſſe eſt ut, cum *Aurato* et *Cantero*, quidquam hîc immutemus; ἔχω enim interdum eſt *verſor, habito, ſum*; ita apud *Lucianum*, ἔχειν ἀμφὶ τὴν κάμινον. *B. H.*

Ver. 25. εἴη] penultimâ brevi. Vel ἴη, id eſt, *procedant.* Camerar.

Ver. 26. Τοίνυν, ὦ μακρὰν, λέγεις] μακρὰν adverbialiter hîc ponitur: et ſubauditur participium ἀπὸν. Verte, *De re loqueris, quæ non longè abeſt.* B. H.

Ver. 98. Γλώσσαν—Scholiaſtes διαβάλλει, &c. peſſimè. *Lond. Ed.*

Ver. 127. Cantero omnino aſſentior reponenti δοκῆτε τι. *B. H.*

Ver. 142. Quid ſibi voluit Editor Londinenſis reponens τῇδ' *hic*, non capio: non enim in Lemno erat Neoptolemi regnum. *B. H.*

Ver. 151. Poſt ἄναξ in multis editionibus habetur τὸ σὸν Sed non agnoſcere hæc verba Triclinium apparet ex iis quæ de metricâ horum verſuum ratione ſcribit. *H. St.*

Ver. 167. Schol. ἐπιμόνως] Puto, ἐπιπόνως. *Lond. Ed.*

Ver. 175, 176. Ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
Χρείας ἱσταμένῳ] Verte, *Animum verò despondet in omni quæ supervenit necessitate.* B. H.

Ver. 195. Χρύσης] *Chryse*, urbs vel insula; non, ut quidam putant, puella. In Schol. Χρύσης Ἀθηνᾶς——delendum puto τὸ Χρύσης. *Lond. Edit.*

Ibid. Τῆς ὠμόθρονος Χρύσης] Subaudi ἀπὸ. *B. H.*

Ver. 196. In cæteris editionibus interpungitur post κηδεμόνων: quæ interpunctio sensum pervertit. *H. St.*

Ver. 208. Schol. Στίβου] Sic Ed. Steph. Lege Στίβον. *Lond. Ed.*

Ver. 210. τρυσάνωρ] *quo consumitur.* τρυσιβίος γαστὴρ apud Aristophanem. *Camerar.*

Ver. 216. Monitu *Heath*, reposui, ex *Aldinâ*, μολπὰν σύριγγος: quæ lectio magis mihi placet, quia longè concinnior, ac elegantior est vulgatâ lectione,—μολπὰς συριγγὸς—in quâ, κακοφόνια τις aures nostras verberat. *J. T.*

Ver. 217. ἀγροβότας] Legitur et ἀγροβάτης: in quâ lectione (si cui magis placeret) mutandum esset η in α, ut ἀγροβατας Doricum esset, sicut cætera verba ei vicina. *H. St.*

Ver. 231. Quum nullus sensus ex Κᾄφιλον καλούμενον exsculpi possit, rescripsi, juxta *Heathium*, κᾄφιλον γ' ἁλωμένον. *J. T.*

Ver. 240. Jussu *Heath*, pro vulgatâ lectione τίς δ' ἀνέμων ὁ φίλτατος; reposui, *Aldinam* secutus, Τίς ἀνέμων ὁ φιλτατος; rejecto τῷ Δὲ: quam vocem versio *Johnsoniana* minimè agnoscit: *Quisnam ventorum gratissimus?* J. T.

Ver. 244. Νεοπτόλεμος] Synizesis. *Lond Ed.*

Ver. 246, 247. Ex *Heath*, hos versus sic emendavi, juxta *Aldinam*.

——————τίνι
Στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων. *J. T.*

Ver. 253. Pro ὃν εἶδον reposui, *Aldo* præeunte, ὅνγ' εἶδον, longè elegantiùs. *J. T.*

Ver. 281. ποῖ' ἀποιμῶξαι] Legitur et ποῖά μ' οἰμῶξαι, quod mollius sonat. *H. St.*

Ver. 294. δύστηνος] Videtur scribendum δύστηνον. *Cant.*

Ver. 296. Καὶ πυ] Dicit Philoctetes lignum fuisse parandum adversus gelu, ut maximè esse hieme soleat. *Camerar.*

Ibid. πάγυ χυθέντος, *glacie omnia occupante.* Lond. Ed.

Ver. 300. φως] Legitur et πῦρ: sed malo φῶς; ne repetatur πῦρ, quod paulo ante positum fuit. *H. St.*

Ver. 305 ὁρμο.] In Turn. Ed. est ὅμορος, malè. *H. St.*

Ver. 319. αὐτοῖς] Malim αὖτις. *Cant.*

Ver. 327. Θυμῷ γένοιτο, &c.] Si quis illud Θυμῷ correctoribus aut librariis imputare maluerit, me non invito faciet: si, scilicet, legerit, Εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε. DORVILLE *in Chariton.* p. 284.

Ver. 345. Αὖθις πάλιν] Scholiastes τὸ Χ. ὅτι δὶς τὸ αὐτὸν εἶπεν,

Quid ſibi velit τὸ X, docebunt te Lexica. Cæterum Scholiaſtes malè vituperat αὖθις πάλιν, nam et Sophocles alibi decies hac locutione utitur, et nihil frequentius eſt hiſce pleonaſmis. Vide Ariſtoph. *Plut.* 238, 552, 779, et Bentleium. *Nub.* 743. et Kuſterum, 971. *Pac.* 843, 860. *Avib.* 1456. *Eccleſ.* 1008. Apollonium III. 649. Vide etiam Virgil. *Æn.* IV. 24. et 27. *Prudent.* Περὶ Στεφ. VI. 103. *in Symm.* I. 333. *Senec.* Hippol. 676. *Lucret.* II. 129, 1000. IV. 442. *Catull.* LXIV. 47.

Ver. 347. Διός τ' Ὀδυσσεὺς] Inimicum ſuum cur honeſtat epitheto maxime laudis? Homerica eſt imitatio, a quo et ipſa laudum epitheta, quaſi propria fortibus viris atque principibus, apponuntur etiam ſermonibus inimicorum. *Camerar.* Vide Clarke ad Homer. *Odyſſ.* A. 29.

Ver. 354. Ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον] Schol. ἀθαπτον. ξένια. Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 359. πικρὸν] Vel propter patris mortem, vel callidè propter injurias ducum erga ſe, quas fingit. *Camerar.*

Ver. 363. ἔκειτο] πρόκειτο ſignificat; nam inter ritus veterum πρόθέσεις fuere, propoſito mortuo in conſpectu et ante ora hominum. *Camerar.*

Ver. 373. Ὦ σκετλι'] Scholiaſtes σχέτλιε. Camerarius σχέτλιοι, rectius, ut opinor. *Lond. Ed.*

Ver. 377. αὖτ' ἔσωσα κἀκεῖνον] Ovid.

His humeris, his, inquam, humeris ego corpus Achillis,
Et ſimul arma tuli. Camerar.

Ver. 385. Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσης ἔχων] Legendum omnino eſt ἐκπλεύσεις. Vide *Dawes* Miſcell. Critic. p. 222.

Ver. 399. ἐξηυδώμαν] Longe rectiùs in Aldina legitur ἐπηυδώμαν, quod Correctores metro imperitè caventes in ἐξηύδωμαν mutarunt. Ego vero lectionem Aldinam amplexus ſum. *T. J.*

Ver. 422. Οὐδ'. —— Nodus difficilis propter duplicem genitivum, Σισύφου et Λαερτίου, quem ſolvi poſſe arbitror, ſi Σισύφου cum ὑμπολητὸς, Λαερτίου cum γόνος jungamus. ἀλλ' ἦ ὁ Τυδέως γόνος, ἐδ' ὁ Λαερτίου [ſub. γόνος] ὑμπολητὸς Σισύφου. Referetur autem ὑμπολητὸς Σισύφου ad eam hiſtoriam quæ a Scholiaſte commemoratur. Dictumque erit ὑμπ. Σισύφου eâdem formâ, qua κείνης διδακτὰ pro ὑπ' ἐκείνης δεδιδαγμένα dixit in Electra. *H. St.*

Ver. 423. Οὐ μὴ θανῶσι·] Poſt θανῶσι, jubente Heath, poſui notam Interrogationis, ſenſu omnino poſtulante: nam ex reſponſo manifeſtum eſt, hæc non affirmativè ſed interrogativè loqui. *J. T.*

Ver. 428. Κείνων] Malo σοφῶς aut σοφὰ, quam σαφῶς. At pro κἀπ' ἐξήνυκε Schol. ſcribi tradit ἐξεκήρυξεν, quod mihi placeret ſi verſum ingredi poſſet, nempe Neſtorem pro ſua prudentia operam dediſſe ne illorum conſilia aliquo in pretio eſſent, atque adeo ea publicè infamaſſe. *H. St.*

Ver. 430. Ἀντίλοχος] Poſt αὐτῷ non malè fortaſſis interpungetur:

Ἀντίλοχος φρῦδος, ὅσπερ ἦν γόνος αὐτῷ. At legendo μόνος, jungi posset αὐτῷ cum φρῦδος. Sed hanc lectionem repudiat Scholiastes, quam qui admittere volunt, intelligendum dicunt, qui erat ei solus in Trojano bello. *H. St.*

Ver. 431. δύ' αὐτὸς] Affertur et alia lectio, δύ' αὐτὼ ἐξέδειξας: quæ quamvis mihi suspecta sit, potior tamen alterâ videtur, propter δείν' ab hoc loco alienum, meo quidem judicio. Nisi orationem ἀνακόλουθον esse dicamus: ut post δύ' αὐτὸς δείν' ἔλεξας, vel δύ' αὐτὼ, sequatur, non sine ellipsi, οἶν ἐγὼ, hoc sensu; "Eheu, duo mihi affers tristia nuntia, "de amborum morte, quos ego, si quos alios, incolumes esse luben-"tissimè audîssem." Sed pro αὐτὸς non solum αὐτὼ, verùm etiam αὔτως legitur. *H. St.*

Ibid. αὐτὸς] malim αὖτις. *Canter.*

Ibid. οἶν ἐγὼ] Subauditur præpositio περὶ.——περὶ ἐκεινοῖν δηλονοτὶ οἶν. *B. H.*

Ver. 438. Monitu *Heath*, pro πῇ reposui, ex *Aldina*, πῦ. *T. J.*

Ver. 450. Schol. ἀνεῖλε. λέγεται καὶ——Forsan, ἀνεῖλε· λέγεται γὰρ καὶ.

Ver. 454. Sisyphum in vitam reversum tradunt fabulæ. *Theogn.*

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδυ Σισύφυ,
Ὅστε καὶ ἐξ αἴδεω πολυϊδρίησιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις.

Est autem locus totus βλάσφημος, conveniente oratione personæ et maximam injuriam passæ, et gravissimos cruciatus sustinentis. *Camerar.*

In *Theogn.* fors. legendum, Σισύφυ Αἰολίδυ. Vide infra ver. 634. et fabulam satis lepidam in Schol. *Lond. Ed.*

Ver. 486. Pro vulgata lectione Ὅθ' ἡμέρας reposui, ex *Aldina*, jussu *Heath*, Ιθ', ἡμέρας. *J. T.*

Ver. 497. δειράδα] Anapæstus in pede quarto. *Lond. Edit.*

Ver. 503. Τὰ τῶν διακόνων] Transit a genere neutro ad masculinum. *Camerar.*

Ver. 520. Μέλα τιθέμενος] Alii Μετατιθέμενος. Lond. Ed.

Ver. 554. Pro πλέων γὰρ ὁ ναύκληρος reposui, juxta *Heath*, ex *Ald.* et *Canter.* πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος: quod versus omnino exigit. *J. T.*

Ver. 561. Pro ἀμφὶ σ' ὕνεκα, juxta pulcherrimam emendationem *J. Aurati*, probante *Cantero*, scripsi ἀμφὶ σῦ νέα. *J. T.*

Ver. 578. Monente *Heath*, pro vulgata lectione ἔσω, rescripsi, ex *Cantero*, ἔγω. *J. T.*

Ver. 582 Jussu *Heath*, pro Ὁδ' ἔς' ὁ κλεινός, quod legitur in Edd. *Cant.* et *Lond.* rescripsi, juxta *Aldinam*, Ὁδ' ἔσθ' ὁ κλεινός. *J. T.*

Ver. 583. ἔρη] Scribitur et ἐρῦ, itidemque mox διάβαλλε pro διαβαλλης. Sed malim subjunctivum modum retinere, et quidem διαβάλῃς potius scribendo, ut quædam exemplaria habent. *H. St.*

Ver.

Ver. 589. διαβάλλῃς] " Ne me reddas invisum Græcorum exercitui." *Camerar.*

Ver. 592. Pro Ἐγώ 'μ' Ἀτρείδαις, lege Ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις——Similiter aliis in locis, Ἐγὼ ἔτ' ἄνανδρον——Τέτων ἐγὼ ἐκ ἔμελλον——Ἔξοιδα μὴ ἐχὶ ——Τὸ μὴ ἐ τόδ' ἄγγος——Θανόντ'· ἐπεὶ ἔ μοι——In his et similibus locis nec vocalis longa corripitur, nec Anapæstus pro Iambo ponitur, quod hactenus creditum fuit, sed integra dipthongus, quanquam in scriptura exprimitur, tamen in dimensione carminis absorbetur, quasi ἐγώ 'τ', ἐγώ 'κ, et similiter scriptum esset.

Quemadmodum enim αι dipthongus, ne de aliis dicam, in fine vocis non rarò eliditur, sic hæ in ejus initio cunctæ absorbentur: nam scribi nihilominus videntur debere, ut obscuritas vitetur, quæ tum quidem non exigua foret, cum hujusmodi dipthongi vocem integram constituerent. Ineptè igitur faciunt qui sic legunt, Τέτων 'γὼ ἐκ ἔμελλον. *Canter.*

Ver. 594. Δεῖ] Non puto προσφιλῆ cum λόγον jungi debere, sed intelligendum esse ἐλθόντα προσφιλῆ ἐμοί. *H. St.*

Ver. 599. Ποιᾷ λέγων] Ponenda est, præeunte *Aldina* et *H. Stephano*, periodi, non interrogationis, nota post λέγων. *B. H.*

Ibid. Ποιᾷ] Forte lucem aliquam afferet hypostigme post ποιᾷ, quam ideo adscribendam censeo. Sic; Ποιᾷ, λέγων. *H. St.*

Ver. 600. Λέγω 'πὶ] Si ponas τελείαν στιγμὴν post λέγω, nulla suberit huic loco obscuritas. Λέγω perinde erit ac si dixisset, καὶ δὴ λέγω, audi igitur, tibi rem totam narro. Quod autem in hoc ipso versu legitur ὥπερ pro ὥσπερ, magis mihi placet. *H. St.*

Ver. 623. Καί ταῦθ'] Repone ἦκυσε Λαέρτυ, vel ἦκυσ' ὁ Λαέρτυ, nam Λαέρτυ primam habere longam notissimum est. *H. St.*

Ver. 631. ἡ πᾶσα βλαβη.] Sicut dicimus, Mera sapientia, scelus, sterquilinium, &c. *Camerar.*

Ver. 637. Οὔκουν] Miror quomodo dixerit Scholiastes hæc posse vel ἀποφατικῶς vel ἐρωτηματικῶς legi, quasi verò illa particula à qua versus incipit, eodem accentu utrumque sensum admitteret. Mirum verò et hoc, quomodo interrogationis notam habeant exemplaria, præcedente ἔκουν: atque adeo ab illis dissentiens scribo ἐκὸν, id est, *Nonne.* H. St.

Ver. 639. Δεῖξαν νεὼς] Præpositio subintelligenda ἐπί. *Camerar.*

Ver. 645. Pro νεὼς legitur et βίας. Sed rectè νεώς. *H. St.*

Ver. 648. ἀγῇ] Scribitur et ἄῃ. Sed Scholiastes alteram lectionem secutus est. *H. St.*——Pessimè nonnulli ἄῃ legunt, et reddunt, *cum ventus secundus erit.* Rectè eruditiss. Dorvillius ad Chariton. p. 115. observat πνεῦμα κατὰ πρῴραν vel ἐκ πρῴρας esse *ventum adversum.* Sed ejusdem Dorvillii conjectura ἄγῃ pro ἐάγῃ reponentis admitti nequit, cum rectissimè observârit Dawesius in *Misc. Crit.* p. 335. augmentum nunquam a poëtis Atticis extra chorum omitti. Vera lectio, quam conservavit

conservavit Scholiastes, explicans, ἐπὰν παύσηται ὁ ἄνεμος ἐναντιούμενος, hæc est,

Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἈΝΗΙ.

Conf. ver. 25. et 781. et Euripides *Oresta*, 699. J. Piersoni *Verisimilia*, l. i. c. 5. p. 63. *Lond. Edit.*

Ver. 657. Τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔτι;] Forsan——————ἐμῆς ἔτι;

Ver. 661. Pro οἴμοι reposui, juxta *J. Auratum*, εἰ μοι, approbantibus *Canter. Ald.* et *Heath.* J. T.

Ver. 677. δόντι δοῦναι] Hoc est, restituere mihi qui tibi nunc tenendos hos trado. *Camerar*

Ver. 694. Οὔτ' ἔρξας] Οὔτ hoc in loco est οὔτι, non οὔτε. *Mudge.*

Ver. 699. κλύζων] Malim κλύων. *Canter.*

Ver. 724. δεκέτη χρόνον] Invenitur et δεκέτει χρόνῳ. *H. St.*

Ver. 729. Schol. pro Ἐκείνων lege Ἐκ κείνων. *Lond. Ed.*

Ver. 736. Ἕρπ' εἰ θέλεις] Forsan εἰ σθένεις, *si potes.* Infra 1444. *L. Ed.*

Ἀντέρειδε νῦν βᾶσιν σήν—Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

Sæpissime hâc voce utitur Sophocles. *Lond. Edit.*

Ver. 767. Δεινόν γε τοὐπείσαγμα] Non dubito quin vera lectio sit τοὐπίσαγμα. Nam τοὐπείσαγμα cum ει ab ἐπεισάγω novi deducendum foret: at ἐπίσαγμα ab ἐπισάτιω et usitatâ formâ derivatur, et convenientem huic loco significationem habet, sed metaphoricam. *H. St.* Exaggerationem et accessionem mali significat τὸ ἐπίσαγμα. *Camerar.*

Ver. 792. θεοὶ——————νωϊν] Synizesis. *Lond. Edit.*

Ver. 795.——μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον] Malim, si divinare liceat, μὴ μάτην εὐχη, τεκνον. *Canter.* An legendum μή μ' ἀτελὲς vel ἀτελῆ εὐχη, μὴ μοὶ εὐχη τὸ ἀτελὲς vel τὰ ἀτελῆ, *quæ irrita futura sunt?* Sed Canteri conjecturam non sperno. *Lond. Edit.*

Ver. 802. Ἔχετε τὸ πραγμα] Orat ut illam molestiam perferant, neu deserant inceptum negotium reductionis in patriam suæ. *Camerar.*

Ver. 810. Ὦ θάνατε, θανατε, πῶς ἀεὶ καλουμενος, &c.] Hinc Miltonus:

——————*Why comes not Death,*
Said he, with one thrice acceptable stroke
To end me?——————
But Death comes not at call. Par. Lost. B. X.

Lond. Edit.

Ver. 813. ἀνακαλουμένῳ] Quem ipse ignem sæpe invocârit, ut finire vellet dolores suos. *Camerar.*

Ver. 859. παρὰ πόδας, Camerarius et Constant. Lexic. παρὰ πόδα. Tantundem est. *Lond. Edit.*

Ver.

Ver. 873. Schol. ἦγεν τὸν Φιλοκτήτην. rectius τὸν Ὀδυσσέα. *Lond. Edit.*

Ver. 950. Iratus Philoctetes exclamat, Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα— Πῦρ vocatur Neoptolemus, inquit Scholiastes, quia nomen ei erat Πύρρος. Non credo. Forsan,

Ὦ θὴρ σὺ πᾶν δεῖμα———
O bellua, non homo.———*Lond. Edit.*

Ideo forsan πῦρ Neoptolemum vocat Philoctetes, quia nihil igne violentius aut exitiosius. *B. H.*

Ver. 956. Jussu *Heath*, pro τὸν βίον μὴ μ' ἀφέλῃς, reposui, ex *Aldina*, metri gratiâ,

Τὸν βίον μή μ᾽ ἀφέλῃς. *J. T.*

Ver. 957. Ἀλλ' ἀδὲ προσφωνεῖ———

Virgil. *Æn.* IV. 369.

Num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit?
Num lacrimas victus dedit? aut miseratus amantem est?

Ver. 986 Τί δρῶμεν.] Ita in cæteris editionibus, præterquam in Turn. quæ interrogationis notam non habet, sed hypostigmen post δρῶμεν. Ego vero malim ἐν σοὶ jungere sequentibus, et dicamus, ἐν σοί ἐστιν ἤδη καὶ τὸ πλεῖν, &c. i. e. *penes te est.* Videtur autem ἐν σοι itidem accipi pro, penes te est, legendo τί δρῶμεν, ἐν σοί: ut sit penes te est quid facere debeamus. Sed multò aptius τί δρῶμεν; à sequentibus separabitur, et ita accipietur ut paulo post: aptius item dicetur ἐν σοί ἐστι, sequente infinitivo. *H. St.*

Ver. 1009. Jussu *Heath*, pro τολμήσατε, (quam lectionem agnoscit *Turn.*) reposui, ex *Aldina*, τολμήσατε, quod ponitur pro τολμήσετε, à τολμήσεις: nam (ut ipse *Heath* rectè notat) nullâ analogiâ formatur istud τολμήσατε. *J. T.*

Ver. 1028. ἐργασείεις] In Turn. Ed. margini quidem adscripta est hæc lectio ἐργασείεις, sed in textu habet ἐργασείας, quod tamen nullo posse modo ferri existimo, quis enim ἐργάζω pro ἐργάζομαι ferat? At ἐργασείειν hîc erit Sophocli, quod eidem est in Ajace δρασείειν duobus in locis, itidemque in hac Tragœdiâ, videlicet ἐπιθυμεῖν ἐργάζεσθαι, et ἐπιθυμεῖν δρᾶν. *H. St.*

Ibid. Τί δ'] Aut Ulysses loquitur, aut Neoptolemus. Ulysses, ut opinor. *Lond. Ed.* In *Aldina* hic legitur. ΟΔΥ. Τιδ' ἐργασείεις. at in cæteris Neoptolemus loquitur. *J. T.*

Ver. 1056. Pro vulgata lectione ἔκβαλον, reposui, juxta *Heath* ex *Aldina*, ἔβαλον. Attici enim (ut ipse *Heath* rectè notat) nunquam augmentum abjiciunt. *J. T.*

Ver. 1057. Καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγετε; τῷ χάριν;] Puto:

Καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί δέ μ' ἀπάγετε;——*Lond. Edit.*

Ver. 1060. εὔξεσθ'] Malim ἄρξεσθ'. *Canter.* Hanc conjecturam lubens admitterem, si constaret Sophoclem locutione illâ ἄρχεσθαι ποιεῖν pro

pro ſimplici ποιεῖν uſquam fuiſſe uſum, aut, ſi locus eſſet ſic perpurgatus: nunc nullus dubito quin ſcribendum ſit,

ὠῶς θεοῖς ΕΞΕΣΤ', ἐμοῦ
ΚΛΑΥΣΑΝΤΟΣ.———

Hic enim fuerat prætextus Philocteten in Lemno relinquendi, fœdum odorem ejus eſſe intolerabilem, nec licere, ipſo gemente aut lacrymante, Diis ſacra facere vel libare. Vid. Scholiaſt. et ſupra ver 8. 12. J. Piersoni *Veriſimilia*, l. ii. c. 2. p. 164.

Ver. 1065.——ἐπεὶ ὔτ' ἂν ϛόλον] Videtur ſcribendum——ἐπεὶ ὔτ' ἂν τὸν ϛόλον, ut elidatur diphthongus, more Sophocli familiari. *Canter.*

Ibid. Lege, ex *Aldina*, ἐπεὶ ὔποτ' ἂν ϛόλον, ut diphthongorum hîc, ut ſæpe aliàs, fiat craſis. *B. H.*

Ver. 1071. Εἰ δ' ἴδοιμ'] Secundum hoc Homericum, *Il. Z.*

Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμ' κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω,
Φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. *Camerar.*

Ver. 1076. Εἴ μοι] Vel, *Si mihi videatur:* vel, *Si hîc locum relinquat orationi;* vel, *Si tempus ferat.* Camerar.

Ver. 1102. Ἀκέσομαι] "Exprobrabit mihi Ulyſſes animi mollitiem." *Camerar.*

Ver. 1122. Loco ἰσχύω, poſui, juſſu *Heath*, ἴσχω: nam vulgata lectio contra et metrum et ſententiam peccat. *J. T.*

Ver. 1126. Τᾷδ'] In Edit. *Ald.* legitur τῷδ', ſed *Turn.* τᾷδ' habet, ut hîc, et in Colin. τῇδ' invenitur. Fuerunt autem qui τῷδ' excuſare conati ſint, ſed fruſtrà. At τῇδ' puto intellectum fuiſſe pro *hîc.* Sed multo aptior dativus Doricus τᾷδ' cum τύχᾳ. Idem porro exprobratur infra et quidem apertius, ver. 1356.

Ὅσοι δ' ἐκουσίαισιν.——— *H. St.*

Ver. 1143. Poſt ἀνίας annotatur addi τάσδε in quibuſdam exemplaribus. *H. St.*

Ver. 1154. Τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν] Sollicitum me habent τροφὰ, et πάλλειν τροφὰν, quorum utrumque duriſſimum hoc eſſe loco quis ſtatim non ſentit? Neque enim, niſi inſolenti tranſlatione, arcus ita poteſt appellari, nedum arcus *victus* erat Philoctetæ. Suſpicatus ſum non τροφὰν *victum*, ſed τροφὸν *nutricem*, fuiſſe olim ſcriptum. Sic Oppianus lib. iii. Halieut. ver. 240. ἄκατον τρόφον, ſcapham *nutricem* appellat, quæ mox etiam, ver. 242. τιθήνη dicitur.——Obſtat huic ſuſpicioni ver. 1275.

Ὅϛις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
Ἀπεϛέρηκας.

Ibi enim arcum videtur βίον appellare. Poſſet, levi mutatione, ſcribi βιὸν *arcum.* P. Wesseling, Obſ. l. ii. c. 17. p. 213.

Ibid. Emendationem quidem hanc [*Weſſelingii*, τοῦ, τροφὸν *nutricem*, pro τροφὰν *victum*] et ingenioſam eſſe et elegantem non diffiteor, neceſſariam

ceſſariam verò aut veram minimè exiſtimo. Nemini enim, opinor, cui veterum Tragicorum Scripta familiariora, aut audax nimis, aut inſolens videbitur tranſlatio, quâ victus ipſe, pro arcu cujus ope victum ſibi parare ſolebat Philoctetes, ponitur. *B. H.*

Ver. 1158. Arcum ſuum alloquens Philoctetes ait, ἦπερ ἐλεεινὸν ὁρᾷς, &c.——Puerile autem mihi videtur arcui oculos dare et vultum triſtem, Τί δε; inquit Longinus, ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίαις Ἴωνι, ἢ νὴ Δία Σοφοκλεῖ; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀτυχήσαντα· ἢ ἐδεῖς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τὲ Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιλιμήσαιτο——§ 33. *Lond. Edit.*

Ver. 1159. Pro ἔχεις, reſcripſi, præeuntibus *Canter.* et *Cantab.* ἴσχεις, longè meliùs. *J. T.*

Ver. 1160. Ἄεθλον] Florent. Edit. habet ἄθλιον pro ἄεθλον. In *Aldina* legitur ἆθλον. Ego ἄθλιον, quod ſignificat *miſerum*, nullo modo ferri poſſe exiſtimo: at vero ἆθλον et ἄεθλον idem valere notiſſimum eſt, adeo ut in eligenda alterutra lectione menſuræ metri duntaxat habenda ſit ratio. At verò τὸν Ἡράκλειον ἄεθλον ſivè ἆθλον ita cæteri exponunt, Schol. nimirum ſequentes, ut Philoctetes vocet ſeipſum Herculis ἄεθλον, id, eſt, laborem, intelligens laborem quem ab eo conſecutus ſit Hercules, cùm aliis miniſteriis circa eum fungente, tum etiam ſupremo illo in ſtruendo rogo atque accendendo. Sed Scholiaſtes alium etiam ſenſum affert: ut videlicet per Ἡράκλειον ἄεθλον intelligamus, Ἡρακλέους διάδοχον, ſucceſſorem Herculis. Quidam vero Ἡράκλειον ἄεθλον dixerunt reddi, poſſe vel laborem Herculeum, vel, certamen Herculeum, ſed quo ſenſu, id vero non addiderunt. Ego contra cenſeo, legendo τὸν, nullam poſſe expoſitionem afferri quæ non et violenta ſit, et neſcio quid ὑπόψυχρον habeat: ideoque minimâ cum mutatione pro τὸν ſcribi debere τό. in hac enim ſcriptura invenire mihi videor ſententiam commodiſſimam, ut nimirum τὸ Ἡράκλειον ἄεθλον ſit vocandi caſus, et alloquens arcum ſuum Philoctetes eum vocet Herculeum præmium, intelligens præmium ab Hercule adeptum. ὦ τόξον ἐκβεβιασμένον φίλων χερῶν, φίλων inquam; ἦπερ ὁρᾷς ἐμὲ τὸν ἐλεεινὸν (ὁρᾷς, inquam, ὦ σὺ τὸ Ἡράκλειον ἄεθλον, εἰ φρένας τινὰς ἴσχεις) ὥδε σοι ἐκέτι χρησόμενον. Sed quamvis retineam φίλων priore etiam loco et retineri poſſe ſciam, (ut ſit ἐπανάληψις conveniens exprimendo affectui) ſuſpectum tamen habeo, mutaturus in φίλον, ſi id mihi permittere auderem. *H. St.*

Ibid. τόξον φίλον] elegantius eſt quam φίλων, et menſuræ carminis accommodatius. *Lond. Ed.*

Ibid.——τὸν Ἡράκλειον.

Ἄεθλον] Quidquid de ſenſu Vocum τὸν Ἡράκλειον ἄεθλον ſtatuendum ſit, certum eſt *H. Stephani* conjecturam, reponentis τὸ pro τόν, recipi non poſſe. Præterquam enim quod hiatum injucundum

introducat, articulus iſte nunquam vocativo jungitur, niſi immediate præcedente ὦ, vel ὦ σὺ, ut ſuprà, ver. 263,——Ὦ παῖ, πατρὸς οὐξ Ἀχιλλέως. *B. H.*

Ver. 1162. Ἀλλ' ἐν] —— "Tu, commutato domino, nunc a callido viro tractaris, videns turpes fallacias, et virum inimicum, qui "turpibus rationibus infinita mala nobis infert, quæ adverſus nos "machinatus eſt Ulyſſes." Ut videlicet Neoptolemus dicatur operam ſuam turpiter Ulyſſi commodare, vel potius ad rem turpem, nimirum ad committendum furtum. *H. St.*

Ver. 1168. Ἀνδρὸς — Exponunt, "Boni viri eſt verum dicere in "tempore, ſeu, *loco* et *tempore*." Atque ita et Scholiaſtes. Atqui, ut omittam multis modis coactam eſſe expoſitionem, accipiendo δίκαιον pro ἀληθὲς, deinde plane duram et inuſitatam trajectionem verborum, parum certe φιλάληθες ἦθος oſtendit qui περὶ ἀληθείας ita loquitur, quaſi videlicet ut veritatem profiteri loco et tempore, ſic et mentiri loco et tempore virum probum deceat. — Senſus eſt: Quod quis benè et ritè fecerit, æquum eſt id dicere [tale eſſe:] quum autem quiſpiam id dixerit, minimè invidè calumniari oportet, quod alioqui ritè factum eſſe negare non poſſumus. Nam φθονερὰν γλώσσας ὀδύνην tragico loquendi genere vocari puto φθονερὰς λόγας et eâdem formâ dici γλώσσας ὀδύναν, quâ dici ſolet γλωσσαλγία, quum ἄλγος et ὀδύνη unum idemque ſignificent; reddique poſſe exiſtimo φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν, invidam linguæ petulantiam. Niſi quis malit, invidum linguæ virus. Cæterùm de reliquis duabus expoſitionibus quæ in Scholiis habentur, ideo tacui, quod earum una planè omittat particulam εὖ; altera autem, expoſitionis nomen apertè mentiatur, et quidvis potius ſit quam expoſitio. —— Ne autem miretur lector hujuſmodi expoſitiones inter hæc ſcholia reperiri, ſciat non ejuſdem auctoris eſſe omnes, ſed variorum, ideoque interdum contingere ut uni acutiſſimæ et doctiſſimæ vicina ſit alia abſurdiſſima imperitiſſimaque et falſiſſima. *H. St.*

Ver. 1172. Monitu *Heath*, pro εὐφημοσύνα, in noſtram Editionem recepimus, ex cl. *H. St.* ἐφημοσύνα. Hanc etiam lectionem agnoſcunt et *Ald.* et Scholiaſtes vetus. *J. T.*

Ver. 1179. Πελατ'] Pluto Sophoclem ſcripſiſſe Ἑλᾶτε. *Canter.*

Ver. 1184. Præeunte *Heath*, ὑποζυγμὴν μέσην poſuimus poſt ἔφπετο· nam (ut ipſe *Heath*, rectè notat) καλὸν regit infinitivum κορέσαι in verſu ſequente. *J. T.*

Ibid. καλὸν] Hîc adverbialiter, et eandem vim habet ac ἐν κάλῳ, ἐγκαιρον. *B. H.*

Ver. 1186. Juxta *Heath*, ita, ex *Aldina*, hunc verſum reſtitui,

Ἐμᾶς σαρκὸς αὐόλας·

vetus lectio fuit

Τᾶς δ' αἰλόας σαρκός·

ſed, hâc emendatione *Heath*, quam in textum recepimus, nunc fit, quemadmodum ipſe voluit, ut præcedens anapæſticus cretico terminatur. *J. T.*

Ver. 1189. Τίς ὧδε] "An ventus et aër alet me?" *Camerar.*

Ver. 1196.———ἀδαὴς

Δ' ἔχειν μυρίον
Ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

Pro ἔχειν, jussu nuperi Editoris, rescripsi, ex *Cantab.* ἔχειν. quem secutus, ita etiam versionem emendavi:

———————*et*
Mille [alias] *habet stultus*
Ærumnas, quibuscum habitat.

nam, ex Interpretatione *Johns.* [*cum nesciat ferre infinitum onus, cui tandem assidet viro?*] nullus, meâ sententiâ, sensus idoneus exsculpi potuit *J. T.*

Ver. 1227. Οὐδ' εἰ πυρφόρος—Homerus *Il.* O.

Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμῶ νεκύεσσι. *Camerar.*

Ver. 1228. βρονταῖς αὐταῖς] Ex Scholiis in textum debet recipi βροντὰς αὐγαῖς. VALCKENAER in Ammonium, l. i. c. 19.

Ver. 1250. Pro ἐλεύσσομεν, *Heath* secutus, posui ἐλεύσσομην. Hoc etiam vidit *Johnsonus* in versione sua. *J. T.*

Ver. 1261. Παρ' ὅπερ ἔλαβον ταδε τὰ τόξ' αὖθις πάλιν—] Præeunte nupero Editore, qui *Canter.* et *H. Steph.* sequutus erat, ante αὖθις interpunxi. Nam (ut cl. *Stephanus* rectè notat) "αὖθις πάλιν non potest "ferri ad ἔλαβον, sed ad verbum, quod subaudiendum relinquitur. Nam "imperfectam esse orationem manifestum est, quæ perficietur, addendo δώσω vel ἀποδώσω." *J. T.*

Ver. 1269. Ἀκηκοὼς] Legitur et [in *Turn.* marg.] ἀκήκοας: quam lectionem sequendo, non malè interpungetur post ἐπίςω: at si ἀκηκοὼς retineatur, quod malim, expungenda fuerit interpunctio, quum sit ἐπίςω ἀκηκοὼς, *scito te audisse.* H. St.

Ver. 1279. Ἀναλαβεῖν] Vel ita dixit ut medici ἀναλαμβάνεσθαι τὰ ἀσθενῆ τῶν σωμάτων, hoc est, refici et a morbo reparari, vel, ut Plato, ἀναλαμβάνειν ἑκάςοτε τὸν λόγον ὥσπερ ἵππον, id est, retrahere, et non pati ulterius progredi. *Camerar.*

Ver. 1289. Καίτοι] *Imo vero.* Ea est vis hujus particulæ, quum videlicet aliquis, ubi se hoc vel illud facturum dixit, aut facere cogitavit, statim mutato consilio aliud potius facere in animum inducit. Eodem modo Euripides in *Medeâ* et *Ione*, Καίτοι τί πάσχω; *H. St.*

Ver. 1317. τὸν βίον] An βιὸν *arcum?* Lond. Edit.

Ibid. Ingeniosa sanè erat conjectura nuperi Editoris reponentis βιὸν *arcum* pro βίον *victum:* sed, meâ quidem sententiâ, minime necessaria. Nam, (ut ostendimus, in Notulâ ad ver. 1354. ex clar. *Heath*) βίος *victus*, per audacem metaphoram pro βίος *arcus*, hîc ponitur. *J. T.*

Ver. 1329. Ἐγὼ &c.] Non video quomodo ξυνίςορες ad sequentia referri commodè possit, ac in eo minimè Scholiastæ assentior, quem illûc retulisse ex ejus expositione manifestum est. At contra, aptissimè

parentheſi includentur hæc verba, ὡς θεοὶ ξυνίσορες, ut ſit, ἀπαυδῶ ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν, *i. e.* "At ego Atridarum nomine et quaſi illorum verbis to-" tiuſque exercitus, veto ne hoc facias; teſteſque Deos advoco eorum " quæ loquor." *H. St.*

Ver. 1346. ὅτῳ] Legitur ὅπῳ: [ut *Turn.* in marg.] Sed malo ὅτῳ: ut ſit; " Nec jam quicquam ſupereſt de quo mihi iraſci ac me culpare poſſis." *H. St.*

Ver. 1368. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος] Legendum videtur ὡὐτος ἥλιος. Pronus ſanè in hac voce Librariorum error. *B. H.*

Ver. 1392. Πῶς ὦ——] Sic interpretantur hunc locum ut ſignificari tradant orbes et circuitus temporis, hoc eſt, annos. Sed et referri ad ſolis, præcipui quaſi deſignatoris temporum, atque etiam fortaſſe lunæ oculos, id eſt, lumina: κύκλοι autem oculi dicuntur et in Oedipo Tyr. *Camerar.*

Ver. 1403. τὸν ἄθλιον &c.] Quod autem nunc dicit Philoctetes prælatum Ulyſſem Ajaci judicio illorum, incogitantiùs inculcatum eſſe alicui fortè videatur, quum ſupra ignoranti omnia Neoptolemus mortuum tantum Ajacem narraverit. Unde hîc igitur reſcivit cauſam hanc mortis illius? *Camerar.*

Ibid. ——οἳ τόν ἄθλιον] Videtur ſcribendum οἵτε τὸν ἄθλιον. *Canter.*

Ver. 1455. Μήπω] Herculis nunc perſona introducitur, qui rem explicet et fabulam concludat. Numine enim divino opus erat quo animus Philoctetis moveretur. Non autem accerſenda Dei perſona unquam, niſi " dignus vindice nodus" inciderit. *Camerar.*

Ver. 1468.

Ἐκ τῶν πόνων τῶνδ'——

Forſan, Κἀκ τῶν.——

Ver. 1489. Ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς] Sic Editt. Hæc verò Suidas in Εὐσέβεια lacera et luxata exhibet: Ἡ γὰρ εὐσέβεια ἐ συνθνήσκει βροτοῖς, κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσι, ἐκ ἀπόλλυται. Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρὸς Θεὸν, ὡς τἆλλα δεύτερ' ἡγεῖται Ζεύς. Scribe igitur: ΟΥ γὰρ εὐσέβεια, &c. NON *enim Pietas cum hominibus moritur.* P. WESSELING Obſervat. l. i. c. 24. p. 96. Vel, ſervato articulo,

Οὐ γὰρ ἡ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

DAWES Miſcell. Crit. p. 243. Vid. Ajacem, ver. 1374.

Ver. 1496. Vulgata lectio fuit,

Καιρὸς καὶ πλεῖς,
Οὐδ' ἐπείγει, &c.

at ego, juſſu *Heath*, delevi, *Aldinam* ſequutus, periodi notam poſt πλεῖς, quia vox Καιρὸς jungi debet cum ὅδε. *J. T.*

NOTÆ in OEDIPUM TYRANNUM.

Ad Titulum.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Sophocles (ut supra * adnotavimus) *Duos* Oedipos edidit: Priorem inscripsit *Oedipum* Tyrannum: posteriorem *Oedipum* Coloneum.

In hac nostra *Sophoclis* Editione, ante *Oedipum Coloneum* ponitur *Oedipus Tyrannus:* "quia" (ut in *Argumento* notatur) "prior erat, cùm tempore "actionis, tùm serie rerum gestarum." Statimque, juxta ordinem historicum, sequitur *Antigone.* Idque feci diligenter (hortatu Patroni minime indocti de me bene merentis) ut posset Lector illarum trium tragœdiarum historiam uno complecti intuitu. *J. T.*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ—ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Oedipus *Tyrannus:* vel potius *Rex Oedipus:* Τύραννος [*Tyrannus*] enim in bonam dicebatur partem, ut notat *Eustathius* ad Odyss. T. ex hoc ipso Titulo.——*Gataker.* Adverss. Miscell. l. i. c. 1.

Ad Fabulam ipsam.

Ver. 1. Τᾷ πάλαι] Pro τᾷ παλαιᾷ. (*Articulus adverbio additus, vim habet nominis adjectivi.* A. Scot. Gr. Grammat. p. 692.) Sic infrà ver. 137. τῶν ἀπωτέρω, pro τῶν ἀπωτέρων, ver. 276. τᾷ πρόσθε pro τᾷ προτέρᾳ. *J. Burton.*

Ver. 2. Τίνας ποθ' ἕδρας] Citant Etymologus v. Θῶκος. Suidas v. Θοάζετε. Plutarchus in Libello de *Audiendis Poëtis*, p. 22. Edit. Ant. Steph. *J. B.*

Ver. 11. Στέξαντες] Quædam exemplaria habent στέρξαντες: quinetiam apud *Triclinium*, itidemque apud alterum Scholiastem extat hæc lectio: verùm ego neutrum eorum ita scripsisse, ac supposititiam esse hanc lectionem persuasum habeo, quum exponant παθόντες et ὑπομείναντες. Sic certè Hesychio στέγει non solùm κρύπτει et συνέχει, sed et βάσταζει et ὑπομένει. Retineo igitur στέξαντες, ut sit, δείσαντες στέγειν, ἢ στέξαντες, perinde ac si diceretur δείσαντες πάσχειν (vel μὴ πάσχητε) ἢ παθοῦσες. At Philoctet. 137. στέγειν pro κρύπτειν. *H. St.*

Ver. 20. *In Schol.* pro Οἰκαίας scripsi, jussu *Canteri*, Ὀγκαίας. *J. T.*

Ibid. Ὀγκαίας, ab Ὄγκαις, pago Bœotiæ propè Thebas.——Videatur Scholiastes Pindari ad Olymp. Od. ii. ver. 48. et ad Lycophron. ver. 1225.——*G. Canter.* Nov. Lect. l. vi. c. 4. *Miscell. Observ.* Vol. II. p. 289.

Ver.

Ver. 21. ἐπ' Ἰσμηνῷ τε μαντείᾳ σποδῷ] Verte, *faſtidicaſque ubi Iſmenus aras lambit.* B. H.

Ver. 31. Ἰσαμενόν] An legendum ἰσέμενοι? Homerus *Odyſſ.* Π. 187.

Οὔ τίς τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισι ἐΐσκεις;

Lond. Edit.

Ver. 40. Οἰδίπυ κάρα] *Oedipi caput*, pro ipſo Oedipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Aſcanio, Æn. iv. 354.

Capitiſque injuria chari. J. B.

Ver. 42. Τῆ] Vox enclitica, quæ τινὸς valet. *Id.*

Ver. 48. προθυμίας] Subaudi ἕνεκα. *Id.*

Ver. 58 γνωτὰ κἀκ ἄγνωτά] Capiuntur pro γιγνωσὰ et ἀγνωσὰ, eliſione literæ σ Atticis uſitatiſſimâ. *Id.*

Ver. 60. Νοσοῦντες] Atticum eſt abſolutè dictum quaſi pro νοσέντων. Homer. Ἀμφω δ' ἰζομένω. *Camerar.*

Ver. 65. Ὡς ἔχ] Sophocle explique ici adroitement le tems où commence ſa piece. C'eſt après le lever du Soleil. *Dacier.*

Ver. 67. Pro πλάκαις legitur et πλάκωις, quam lectionem agnoſcit Schol. Sed apud Scholiaſtem ſcriptum eſt perperàm ἐλθὼν pro ἐλθόντα. *H. St.*——At, in noſtra Editione, hunc Errorem Schol. de quo hîc conqueritur cl. *Stephanus*, correxi. *J. T.*

Ver. 82. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ἐ γὰρ ἂν, &c.] Lege, cum interrogatione in fine,

Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς· ἐ γὰρ ἂν κάρα
Πολυστεφὴς ὧδ' εἶρπε παγκάρπυ δάφνης;

Ex aliis conjice quidem hilarem eſſe; nam annon huc veniret caput redimitus? Non licebat de proſpero Creontis ſucceſſu conjecturam facere è corona lauri, quâ ejus caput ornabatur, quanquam id videretur Œdipo: eo enim refero iſta illius verba λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. Solennis namque ornatus is erat omnium, qui ab Apollinis Delphici oraculo redibant, ut notat Schol. ad locum. Caſtigat igitur Œdipum Sacerdos: *Ex aliis conjice*, &c.——Mox, ver. 85. Ita videtur perſonis diſtinguendum: ΙΕΡ. Ἄναξ, &c.——ΟΙΔ. Ἐμὸν κήδευμα, &c, Creontem ab Œdipo ἄνακτα appellari non eſt pro Œdipi ingenio: quanquam non ignoro extremo dramate ita nominatim, eum ab Œdipo compellari: Ἰθ', ὦ ναξ. Sed tunc Creonti blanditur Œdipus: At verò id optimè convenit Jovis Sacerdoti, quemadmodum Chorus in ſequentibus Œdipo et Creonti inter ſe diſceptantibus dicet: Παύσασθ', ἄνακτες. SAM. PETIT. Obſerv. l. i. c. 10.

Ver. 85. Ἐμὸν κήδευμα] Simile eſt huic, ὦ φιλότης, *ô affinis, ô amice.* Camerar.

Ver. 151. Ὦ Διὸς] Jovis dulciloquam vocem, oraculum dicit, nam Apollo interpres creditur mentis paternæ. Sic Virgilius:

Quæ Phœbo Pater omnipotens, mihi Phœbus Apollo
Prædixit. Camerar.

Ver.

Ver. 154. Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, &c.] Ἐκτείνειν dicitur de *expectatione*; sic capio hunc locum. DORVILL. in Charit. p. 448. ubi vide exempla.

Ver. 163. Πρῶτά σε κεκλόμενος] Legitur et κεκλομένω. At pro πρῶτα σε scribi etiam πρῶταν σε admonet Scholiastes. *H. St.*

Schol. 174. Pro τόπος παρὰ, lege Πόπος παρά. *Lond. Edit.* Πόπος (ut inquit *Scholiastes*) apud Græcos, Deus erat. *J. T.*

Ver. 175. Ὦ τόποι] Dictio Homero usitatissima: quem de industria multis in locis exprimit Sophocles. *J. B.*

Ver. 177. Πρόπας] Syllaba πρὸ πλεονάζει. Sic apud *Homerum* Iliad. β'. 193.

——Νῆάς τε πρόπάσας, *J. B.*

Ver. 203. ἔπτορον] Scribitur et ἄπτορον. *H. St.*

Ver. 263. "Nam etsi Dii non monerent neque cogerent, hanc rem "vos ultro par erat exsequi." *Camerar.*

Ver. 289. Ἄν μὴ] Legendum potius crediderim ᾗ ἂν μὴ—quam scripturam pro ἃ ἂν habuimus supra. *H. St.*

Ver. 293. Τειρεσίαν] Duæ posteriores syllabæ coalescunt, aut iota absorbetur, ut sit iambus in sede quartâ. Grammatici vocant *συνίζησιν*. Ita in Virgilio *Æn.* VI. 33. vox. *omnia* est dissyllaba.

Quin protenus omnia
Perlegerent oculis.

Ita Sophocles *Philoct.* 1327.

Καὶ τῶν παρ' ἡμὶν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν.

et fæpe. *Lond. Ed.*

Ver. 313. Εἰ καὶ μὴ κλύεις] "Si minus nuntii, quos ad te misimus, "tibi expositurunt." *Camerar.* Prætulerim μὴ κλυεῖς. VALCKANÆRIUS ad Eurip. Phœniss. p. 320, 321.

Ver. 355. Ὅσον] Est ὅσον μὴ, *tantùm* vel *modò non*, quod et μονονχὶ dicunt: sicut ὅτι μὴ, *præterquam*, et ὅσον ἐδέπω atque ὅσον οὐκ ἤδη, *parum abest*. Camerar.

Ver. 358. Ἀληθές, retracto in primam accentu, ironicè. *H. St.*

Ver. 376. Ἢ καὶ] Scribitur et λέγειν: sed retinenda est nobis lectio nostra λέξειν. *H. St.*

Ver. 383. Βλέψαι] Rectius βλάψαι. Scholiastes uterque legit. *Canter.*

Ver. 384. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σε πεσεῖν, ἐπεὶ—] Homerus Il. X. 13.

Οὐ γάρ με κτανέειν, ἐπεὶ ἔτοι μόρσιμός εἰμι. *Lond. Ed.*

Ver. 388-——τύραννοι] Edit. *Stephan.* τυραννὶς, Stobæus, Ser. 47. at à prima manu *Trin.* Deinde emendatum erat τυραννὶ rectè: quomodo nos, versu jubente, edidimus, ex *Ald. Cant.* &c. *J. B.*

Ver. 413. *Oedipu.* *Oedipus*, in vocativo, *Oedipe*; nunquam *Oedipu*. *Lond. Edit.*

Ver. 425. Ἀμφιπλὴξ, *complexa*; ut tibi tanquam equo insideat, téque

que agitet. *Camerar.* Legendum igitur ἀμφιπλὶς, a πλίσσω, non a πλήσσω. SALMAS. in Solinum.

Ver. 426. Ἐλᾷ] Mœris Atticista in *Dictionibus Atticis:* Ἐλῶ, Ἀττικῶς· ἐλάσω, Ἑλληνικῶς. Sic in *OEdip. Col.* ver. 373. βιᾷν, pro βιάσων. ver. 398. Κατασκιῶσι, pro κατασκιάσωσι. *J. B.*

Ver. 485. Ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν, &c.] Ex conjectura vitiosa in edit. Londin. *A. B.* reponit Glascovienſis Editor, φοιτᾷ γὰρ ὑπαὶ ἀγρίαν ὕλαν, *Schol.* ὑπὸ cum aliis: aliæ ὑπὲρ. cur non φοιτᾷ γὰρ ὑπέρ τ' ἀγρίαν ὕλαν, Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ἅτε ταῦρος. DORVILL. in Chariton. p. 435.

Ver. 534. λέγει] Alii λέγοι. *Lond. Edit.* A. B.

Ver. 540. Ἦ τοσόνδ' ἔχεις Τόλμης πρόσωπον. Pro τόλμης ſcribendum τολμῆς. Nam quemadmodum τιμῆς pro τιμήεις, ſic τολμῆς pro τολμήεις contractum uſurpatur. Canter. *Nov. Lect.* VIII. 5.

Ver. 551. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; pro ποιήσεις, Atticè. Sic Ariſtoph. *Camerar.* Ποίησον magis Atticum eſſet: atque hanc ſcripturam in textum recipi poſtulat Canterus, *Nov. Lect.* VIII. 5. Confer Ariſtophanis *Equit.* 1155. Pac. 1061. Sic Euripides *Hec.* 224. Οἶσθ' ἓν ὃ δράσον. *J. B.*

Ver. 583. Μαθεῖν δικαιῶ] *Æquum duco viciſſim te interrogare exemplo tuo:* ut ſit κατὰ ταῦτα. *Camerar.*

Ver. 587. Γῆς ἴσον νέμων, *paria poſſidens.* Lond. Edit.

Ver. 652. Δυοῖν] Unius eſt ſyllabæ, in carminis dimenſione. *J. B.*

Ver. 675. Πάντων θεῶν Θεὸν πρόμον ἅλιον] Interpretantur, *Deorum ſummum.* Et ſanè Sol ſummus Deorum aliquando dicitur. In hymno, qui Orpheo adſcribitur, ad Solem, vocatur αὐτοφυὴς et ἀθάνατε Ζεῦ: in Senecæ *Thyeſt.* 789. dicitur *Terrarum Superûmque purens:* in Fabrett. et Boiſſard. Δὴ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι. *Sol,* inquit Spanhemius ad *Ariſtoph.* Nub. 573. πάμμεγας ἀ Themiſtio dicitur, *et ſolo* Θεὸς *vel* Δεσπότης *nomine à Gentilibus ſæpe deſignabatur.*

In Virgilio *Æn.* XI. 785. Apollo audit, *ſumme Deûm* et *Pater omnipotens:* In Statio *Theb.* IV. 583. Bacchus ——— *Omnipotens Niſæe Pater.* Ovidius *Faſt.* IV. 95. ait de Venere,

Ille Deos omnes, longum enumerare, creavit.

Sol autem ſummus Deorum vocatur, nempe, inferiorum, aut non diſtinguitur à ſummo Deo, qui erat πολυώνυμος, et vocabatur Jupiter, Pan, Genius, Amor, Venus, &c. *Lond. Edit.*

Ver. 730. Οὐκ ἐρῶ——*non dicam Apolline ab ipſo, ſed ab,* &c. *Lond. Edit.*

Ver. 732. Ἥξει] Malim ἥξει. *Canter.*

Ver. 747. Ὑποτραφεὶς] Legitur etiam ὑπὸ τραφεὶς: quæ lectio magis mihi placet: ut ſit ὑπὸ ποίας μερίμνης τραφεὶς τῆτο λέγεις; *H. St.*

Schol. 761. Εὖ τὰ πρὸ φωνῆς ταῦτα σημεῖα εἶπεν. Puto, εὖ τὰ προφανέσταλα σημεῖα εἶπεν. *Lond. Ed.*

Ver.

Ver. 771. Πέντ' ἦσαν] Seneque trompé par les mœurs de ſon tems, et mépriſant la ſimplicité des tems heroïques, a crû qu'une ſi petite eſcorte ne convenoit pas à un roy : c'eſt pourquoi il a mieux aimé faire une impertinence que de ſuivre cette ſimplicité ; car il dit que Laius étoit parti avec une nombreuſe ſuite, mais que preſque tous les gardes s'étans égarés, il ne s'en trouva prés de lui qu'un tres-petit nombre.

Plures fefellit error ancipitis viæ,
Paucos fidelis curribus junxit labor.

Voilà une belle invention ! de faire égarer les gardes dans un voyage de Thebes à Delphes, c'eſt à dire, dans un chemin auſſi connu que celui de Paris à Verſailles ; et preſque auſſi frequenté. *Dacier.*

Schol. 772. Προεύοδος] An πρόοδηγός ? *Lond. Edit.*

Ver. 779. Ἐξικέτευσε] Secundâ ſyllabâ longâ : an recte ? *Lond. Edit.*

Ver. 780. Σφε] Duale ab ἕ, *ſui.* Ponitur hîc pro ſingulari ἑ, quod apud poëtas non rarò uſurpatur pro Relativo αὐτὸν. *J. B.*

Ver. 782. Ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ] Sic rectè nobiſcum legunt *S'. T. Cant. C.* Nam ἔδ' ἀνὴρ, quod habent *Editt. Stephan. Col. Ald. Turn.* ſenſui minus convenit : et Ὅγ' ἀνὴρ, quod agnoſcunt *Schol.* et *Flor.* in metrum manifeſtò peccat. *J. B.*

Ver. 797. Pro τῆς ἐμᾶ, lege τῆς ἐμῆς. *Lond. Ed.*

Ibid. Σπυδῆς] τῆς ἀρετῆς. *Schol.* Malè, ut et Dacier obſervavit. *Lond. Ed.*

Ver. 829. Ἴσην] Supplè ποινὴν, vel quid ſimile. *J. B.*

Ver. 832. Τῷ ξένῳ Τύτῳ] Si propinquus ille fuit, quem occidi, Laii : id eſt (ut arbitror) ſi ille Laius fuit. Τὸδε γ' ἀνδρὸς, hoc homine : id eſt, me, demonſtrativè. *Carmerar.* Vide Scholiaſten. Johnſon, *peregrino mihi.* Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 843. μήτε] Pro μήτε affertur et μὴ ἔτι ex quibuſdam exemplaribus : quod idem cum μὴ ἔτι eſſe conſtat. Poteſt tamen ferri et μήτε, ut infinitivi ἰδεῖν et ἐμβατεύειν cum χρὴ repetito jungantur. *H. St.*

Ver. 849. σέθας] Fortè σέλας, ut de ſole loquatur. *Ed. Lond.* A. B.

Ver. 859. Ταὐτ'] i. e. τὰ αὐτά. *J. B.* Alii τ' αὖ. *Lond. Edit.*

Ver. 844. In Verſione, dele *ſi.* Lond. Edit.

Ver. 862. Καλακτείναιεν] Legitur et καλακτείνειαν, et quidem elegantius. *H. St.*

Ver. 866. εἰς ἡμᾶς ῥέπον] Legitur et εἰς ἐμέ : quod tamen improbat Triclinius, ſed immeritò ; quis enim ignorat in ἐμὲ poſteriorem ſyllabam ob ſequentem literam ρ poſſe produci ? Utitur autem verbo ῥέπειν eodem ferè modo quo Ariſtoph. initio *Pluti :*

Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τυτὶ ῥέπει,
Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. *H. St.*

Ibid. ἡμᾶς elegantiùs quam ἐμέ. *Lond. Ed.* Quia, quum Reges loquuntur (ut hîc Œdipus,) sæpiùs plurali numero utuntur. *J. T.*

Ver. 876. Ὥστ' ἐχὶ——Proinde ego vaticiniorum cauſſa neque huc neque illuc aſpexero. Negat ſe, quaſi proverbiali figurâ, vaticiniorum metu, vel quod leviſſimum ſit, factaram. *Non*, inquit, *manum verterim.* Sicut et in Ajace, τἀδὲ σὺ ψόφῳ ἐκ ἀν τραφείην. Alii interpretati ſunt, *Neque huc, neque illuc reſpexero; neque his, neque illis credidero.* Mihi tamen illud placuit. *Camerar.*

Ver. 890. Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει] Fortaſſe auferenda eſt diſtinctio poſt θεὸς, nam ita ſenſus erit apertior. *J. B.*

Ver. 892. Ὑβρις φυτεύει τύραννον] Forſan τυραννίδ'. *Lond. Edit.*

Ver. 933. Ἄγαν] Legitur (ut *Turn.* in marg.) et ἄναξ, quæ etiam lectio locum habere hîc poteſt. *H. St.*

Ver. 968. Πρὸς τῆς τύχης] pro ὑπὸ τῆς τύχης. At πρὸ non videtur ferri poſſe, licet in *Turn.* Editione habeatur. *H. St.*

Ibid. Πρὸς (ut nos in textu) *Ald. Turn.* in marg. &c. *J. B.*

Ver. 983. Τί δῆτ' ἂν——σκοποῖτό τις——τὸν ἄνω κλάζοντας ὄρνις;—— Ex Homero, ut opinor, Il. M. 237.

Τύνη δ' οἰωνοῖσι ταναυπἰερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μεθαλρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε, πότὶ ζόφον ἠερόεντα.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. *Lond. Ed.*

Ver. 985. Κλάζοντας ὄρνις] *Clangentes aves.* Ὄρνις, Atticâ contractione pro ὄρνιθας. *J. B.*

Ver. 1006. Μέγας ὀφθαλμὸς] Forſan μέγας γ' ὀφθαλμὸς. Diſplicet ὀφθαλμὸς μέγας. Sed Vide *Trachin.* 206. *Lond. Edit.*

Ibid. Μέγας ὀφαθαλμὸς] Subauditur ἐστὶν. *J. T.*

Ibid. οἱ πατρὸς τάφος, *ſepulchrum* patris. Τάφοις hîc ponitur pro τάφῳ. Pluralis pro ſingulari. *J. B.*

Ver. 1012. Ἡ ἐ θεμιτὸν] Eſt συνίζησις, inquit Triclinius. Et tamen, ſi σκνίζησιν admittas, ruit verſus. Sed forſan Triclinius legebat θεμιστὸν, non θεμιτόν. *Lond. Edit.*

Ver. 1017. Εὐτυχῶς] Nam feliciter cecidit quod illinc abfui: adeptus enim Thebanum regnum fortunato exilio ſum uſus. *Camerar.*

Ver. 1025. εὖ πράξαιμί τι] Johnſonus malè, *ut tibi aliquid bene facerem.* Verte potiùs; *ut à te aliquid beneficii conſequerer.* J. B.

Ver. 1027. Καλῶς εἶ δῆλος] Elegans conſtructio. Vide Vigerum, cap. 3. §. 4. *J. B.*

Ver. 1038. Μηδενὶ] Scribitur et μή τινι. *Camerar.*

Schol. 1056. Οἰδίπε] puto Οἰδίπες. *Lond. Edit.*

Ver.

Ver. 1065. Οὐ 'πιχώριοι] Scribitur etiam οἱ 'πιχώριοι, et quidem rectiùs, ut opinor. *H. St.*

Ver. 1081. Θάῤῥει] Oedipe doute encore de sa naissance, et il a quelque raison d'en douter: car il pouvoit fort bien avoir été exposé sans être le fils de Laius, n'y aiant alors rien de plus ordinaire que ces avantures d'enfans exposez. *Dacier.*

Ver. 1090. Ἰὺ, ἰὺ] Jocaste voyant que tout ce qu'on peut dire à Oedipe ne fait qu'irriter sa curiosité, va se donner la mort comme elle la resolu, et ne dit à Oedipe que ce peu de paroles qui sont les seules qu'elle pouvoit lui dire dans cet etat. Sophocle connoit admirablement ce qu'il faut faire, et personne ne sait mieux garder toutes les bienseances; Il y en a une ici qu'on ne sauroit assez admirer. Il faloit que Jocaste assistât à la reconnoissance d' Oedipe, cette reconnoissance ne pouvoit se faire sans elle, mais il ne falloit pas qu'elle attendît qu'il se fût reconnu, car après s'être reconnus tous deux, ils ne pouvoient et ne devoient plus se trouver ensemble: voilà pourquoi Jocaste qui le reconnoit la premiere, le quitte en même tems avant qu'il se soit reconnu. On admirera d'avantage cette sagesse de Sophocle, si l'on prend la peine de voir le mechant effet que produit le dialogue de Jocaste et d'Oedipe, dans la Piece de Seneque. Il est impossible de le lire sans et être choqué. M. Corneille n'est pas tombé dans ce deffaut de Seneque, mais il n'a pas non plus imité l'adresse du Poëte Grec, car Jocaste n'assiste pas à la reconnoissance d'Oedipe, et elle quitte le theâtre avant que de l'avoir réconnu, ce qui fait perdre une fort grande beauté à sa piece. *Dacier.*

Ver. 1093. Legitur Ἀΐξασα. Sed recte Αἴξασα. *H. St.*

Ver. 1101. Τῆς γὰρ πέφυκα, &c. Eleganter. *Lond. Edit.*

Ver. 1104. Ὥςε μὴ 'κμαθεῖν. Affertur et alia lectio, ὥς τέ μ' ἐκμαθεῖν. Sed nostra potior videtur. Expungenda est autem, quæ ante ἔτι habetur, interpunctio. *H. St.* Ideóque illam delevi. *J. T.*

Ver. 1128. Αἶσι πλεῖςα συμπαίζει.

Fragmentum Anacreontis:

Ὦ 'ναξ, ὦ δαμάλης Ἔρως,
Ὦι Νυμφαι κυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαίζουσιν——— *Lond. Edit.*

Ver. 1130. Πρέσβεις] Legitur et Πρέσβυν: quam lectionem sequendo (ut certe Scholiastes eam secutus esse videtur) non fuerit ponenda hypostiastole ante ςαθμᾶσθαι. *H. St.*

Ver. 1135. Προὔχοις] Crediderim interpungendum potius esse post τάχ' ἄν πυ, quàm post πρὔχοις. *H. St.*

Ver. 1156. Τρεῖς] *Menses tres.* Video et sic exponi, tria tempora, ver, æstatem, autumnum. *Camerar.* Vide etiam Dacerium. *Lond. Edit.*

Ver. 1178. Interrogationis notam post τοὔνδικον retinere nolui. *H. St.*

Ver. 1186. Ἐρήσομαι] Sic rectè (ut nos in textu) *Ald. Turn.* &c. nam Edit. *Steph. Cant.* &c. εἰρήσομαι habent, claudicante metro. *J. B.*

Ver. 1189. Οἴμοι——Pro λέγειν quidam Codd. λέγων, quod certè conveniet cum sequente ἀκούων. "Hei mihi, inter exponendum tibi "hanc rem, ad eam tandem partem prope accedo quæ periculosa est". Ad quæ Œdipus. "Ego itidem te audiens, sum propinquus periculo." Sed quid si λέγειν retineamus, itidemque ἀκούειν scribamus? ut sit δεινῷ λέγειν, eo quod grave dictu sit, itidemque δεινῷ ἀκούειν, quod grave sit auditu: hoc sensu, "Si tibi jam eo deveniendum est ut dicas quod "est δεινὸν λέγειν, et ego vicissim eò devenire cogor ut audiam quod est δεινὸν ἀκούειν." Vel, "Si tibi instat tempus dicendi, et mihi audiendi." *H. St.* Cum dudum antea correxeram, κἄγωγ' ἀκούειν, postea sic planissimè scriptum inveni bis apud Plutarchum in libro De Curiositate, p. 552. et advers. Epicur. p. 1093. Vid. et *Trachin.* ver. 65, 66, 189, 409. VALKANÆRIUS *in Phœniss.* p. 140, 141.

Ver. 1210. Ὦ γενεαὶ] Alii, Ἰὼ, Ἰὼ γενεαὶ. *Lond. Edit.* A. B.

Ver. 1244. Ἀνέπνευσα] Le Chœur doit toûjours s'interesser aux malheurs des principaux personnages, et par consequent les principaux personnages ne doivent pas être vicieux; car si cela étoit, le Chœur ne pourroit s'interesser pour eux, sans s'interesser pour le crime. Il faut qu'ils soient d'une vertu commune, et qu'ils ne péchent que par infirmité, vaincus par des passions dont ils n'auront pas été les maîtres. Si l'on introduit des caracteres vicieux, ce ne doit être que dans les seconds personnages. *Dacier.*

Ver. 1254. Ἂι ἂν] Legitur et αἲ φανῶσ' sine ἂν: quæ particula huic loco aptissima esset, sed ejus prior litera duram hîc ellipsin pati videtur. *H. St.*

Ver. 1262. Κἂν] Si legatur κἂν sine accentu, jungetur cum dativo ἐμοὶ ut sit pro καὶ ἐν ἐμοί. *H. St.*

Ver. 1278. Φοιτᾷ] An φόιτα? *Lond. Edit.*

Ver. 1292. Περόνας] L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais usage qu'elles firent de ces agraffes en quelque recontre obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote liv. 5. *Dacier.*

Ver. 1297. Ὀψοίαθ'] forsan Ἀψοίαθ'——*Lond. Ed.*

Ver. 1302.——αἵματος ἐτέγγετο] Forsan, αἵματός τ'.——*Lond. Edit.*

Ver. 1303. Δυεῖν] Atticum pro δυοῖν. *J. B.*

Ver. 1331. Φεῦ] Il étoit trés-difficile, et trés-hazardeux de faire paroître Oedipe en l'etat où il se trouve; mais Sophocle le fait avec un très-grand succez, et il ne lui met dans la bouche que des paroles trés-convenables, et trés-touchantes. Il a choisi precisement tout ce qu'il devoit dire, et on l'a fait mal parler, quand on l'a fait parler autrement. On n'a qu'à voir tout ce qu'il dit dans Seneque. Il n'y a rien de plus utile que ces sortes de comparisons. *Dacier.*

Ver.

Ver. 1332. *ποῖ μοι φθογγὰ Διαπέταλαι; Quo dispergitur?* Lond. Edit.

Ver. 1342. *τοσοῦτοις*] Alii *τόσοισδε*. *Ed. Lond.* A. B.

Ver. 1367. Lege,

Ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
Νομάδος ἐπιποδίας
Μ' ἔλυσεν, ἀπό τε φόνε
Ἔῤῥυτο κἀνέσασεν.

Sic locus, longe plenior quam in editis, legitur in optimo fane codice regio, quem Parisiis missum celeberrimus Hemsterhusius adhibuit ad hunc locum. VALKANÆRIUS *in Phœniss.* p. 127.

Ver. 1416. *ὦ γάμοι*] Longin a mis dans tout son jour la beauté de ces vers dans le xix. chapitre de son Traité du sublime. *Dacier.*

Ver. 1437. *Ἀλλ' εἰ τὰ*——Adstantes alloquitur. *Lond. Edit.*

Ver. 1439. *Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου*, &c.] Dacier, *Reveremini lucem solis, qui ostendit*, &c. Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 1440. *Τὸ*] Observa *τὸ* pro *ὃ*. Articulo Præpositivo pro subjunctivo posito. *J. B.*

Ver. 1441. *ὄμβρος ἱερὸς*] Les eaux lustrales. En effet dans les asperfions, ces eaux tombent comme un pluye sur ceux qui assistent au sacrifice; cela est beau, et n'avoit point été expliqué. Dacerius *ὄμβρον ἱερὸν* interpretatur *lustrales aquas*. Acutè: sed, ut ait Seneca, nihil acutius est aristâ. Innumera sunt quæ Græci *ἱερὰ* vocant. Omnes fontes sunt *ἱεροὶ*, et plerique montes. Homerus areas, farinam, custodes, diem, et tenebras *sacros* vocavit, Il. Ε. 499. *ἱερὰς κατ' ἀλωάς*. Λ. 630. *ἀλφίτῳ ἱερῇ ἀκτὴν*. Κ. 56. et Ω. 681. *φυλάκων ἱερὸν τέλος*. Θ. 66. *ἱερὸν ἦμαρ*. Λ. 194. *νέφας ἱερόν*. *Lond. Edit.*

Ver. 1451. *Ἰσθ' ἂν*] Particula *ἂν* hîc loci abundat. Vide Vigerum de *Græcæ Dictionis Idiotismis*, cap. 8. §. 3. *J. B.*

Ver. 1464. *Ἀλλ' ἔα*] Oedipe croit diminuer quelque chose de l'atrocité de ses crimes, et faire quelque sorte de reparation à ses parens, en satisfaisant même après leur mort, à ce qu'ils avoient ordonné de lui dés sa naissance. Cela me paroit trés-naturel et trés-passionné. *Lond. Edit.*

Ver. 1501. *οἷον*] Legitur et *οἵῳ*. Sed dicitur *βιῶναι βιὸν*, non *βιῷ*, quod sciam. *H. St.*

Ver. 1508. Pro vulgata lectione *σφῷν δ' ὁμῶ*, repositi, ex *Aldina*, *σφῷν θ' ὁμῶ*. *J. T.*

Ver. 1518. *μή σφε παρίδῃς*] Puto *περιίδῃς*. Et sic emendâsse video R. Dawes, *Misc. Crit.* p. 268. *Lond. Edit.*

Ver. 1524. *Σφῶϊν*] Monosyllabicè mensuratur. *J. B.*

Ver. 1526. *οὗ καιρὸς*] *Mais en l'état où vous êtes, pricz seulement les Dieux qu'ils ne me laissent pas toujours vivre.* Ce passage, qui est très-beau, étoit corrompu dans le texte: car ces paroles, *οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν*, ne sont pas intelligibles, au moins pour moy, et ne sont aucun

sens

ſens raiſonnable. J'ay corrigé ἀ καιρὸν αἰεὶ ζῆν. *Priez ſeulement pour moy que je ne vive pas toûjours.* Oedipe ſe trouve, ſi malheureux, qu'il craint que le Dieux ne le laiſſent toûjours vivre, comme il a déja dit, *Je ſay pourtant fort bien que ni maladie, ni aucun autre accident ne peut avoir la force de trancher mes jours.* Il regarde donc la mort comme la plus grande et la ſeule grace que les Dieux puiſſent lui faire, et il ordonne à ſes filles de la leur demander pour lui. Cela eſt fort touchant. Les Traducteurs Latins ſe tirent d'affairs comme ils peuvent en mettent un mot Latin pour un mot Grec, ſans ſe mettre autrement en peine du ſens. *Dacier.*

Ver. 1528. Ἄλις· ἵν' ἐξήκεις δακρύων; *Satis eſt: nam quò te luctus abripit?* Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 1531. ἦν] Potius νῦν. Edit. Lond. *A. B.* Hoc vidit etiam Johnſonus in Verſione ſuâ. *J. T.*

Ver. 1545. καὶ τύχαις] Videtur ſcribendum ταῖς τύχαις. Nam quid ζῆλῳ velit, etiam ſum incertus. *Canter.*

NOTÆ

NOTÆ in OEDIPUM COLONEUM.

HAEC fabula magnoperè in laude et admiratione eſt, quam ſenex edidit Sophocles, gratificans et patriæ et curiæ, ſeu populo ſuo; nam fuiſſe traditur Κολωνόθεν.——Hujus fabulæ maximè admirantur diſpoſitionem Græci, et ſtupendam videri volunt. *Camerar.*

Ver. ξυνὼν] Legitur et παρών (ut *Turn.* in marg.) Sed noſtram hanc lectionem illi præfero, ut quemadmodum dicitur aliquis συνεῖναι γήρᾳ, eâdem formâ quâ συνεῖναι πενίᾳ pro συζῆν πενίᾳ, ita viciſſim dicatur γῆρας συνεῖναι τινί. Nam χρόνος μακρὸς eſt γῆρας. *H. St.*

Ver. 9. Ἀλλ'——Sunt qui Εἴ τινι βλέπτεις interpunctionibus includunt. *H. St.*

Ver. 10. Schol. θύρας δ' ἐπίθεσθε, βέβηλοι. Sic etiam in Juſtin. Martyre, Λόγ. πρὸς Ἕλλην. p. 18. Edit. Rob. Steph. Exſtat in Fragmentis Orpheo adſcriptis, ubi Edit.

——— θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *Lond. Edit.*

Ver. 16. Pro vulgata lectione ὡς ἀπεικάσαι, recepimus in textum, ex *Aldina* probante *Heath*, ὡς σάφ' εἰκάσαι. *J. T.*

Ver. 23. ὅποι καθέσαμεν] Cod. Vat. ὅπῃ. D'ORVILLE *in Chariton.* p. 119.

Ver. 35. τῶν ἀδηλεῖμεν] Scribitur (ut in *Turn.*) ἃ δηλεῖμεν. Sed perperam, meo judicio. Ut autem ἀδηλεῖμεν exponit Scholiaſtes ἀγνοεῖμεν, ſic ἀδηλίαν Heſychius ἄγνοιαν. *H. St.*

Ver. 44. Τόνδ' ἱκέτην] Lege τὸν ἱκέτην, poſtulante verſu. *Lond. Ed.*

Ver. 51. πρόστρεπω] Scribitur et πρότρεπω. *Ald. Turn.* Sed retinenda noſtra lectio. In Ajac. 842. πρωτρέπω, ubi Ed. Turn. habet in margine προστρέπω, quam lectionem in contextum receptam fuiſſe mallem. Sic πρόστροπος et προστροπὴ, necnon προστρόπαιος cum præpoſitione πρὸς dicuntur, et quidem ab hoc ipſo poëta. Habes in Oedip. Tyr. 41.

Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,——

Et in Philoct. 770.

Κἄμ' ὄντα σαυτῆ πρόστροπον——

Quibus tamen in locis obſervandus eſt aliquantum diverſus hujus vocabuli

vocabuli usus; nam, in posteriore, πρόστροπον est planè idem quod ἱκέτην, *supplicem:* at, in priore, est adjunctum ad illud ἱκέται, (ἐσμὲν ἱκέται σὺ πρόστροποι) et exprimit gestum supplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus supplicant, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 66. Καὶ κάρτα] Post κάρτα lubentur distinxerim, ut sit, καὶ κάρτα (pro quo in prosâ καὶ μάλα) subaudito ex præcedente versu ναίουσι τινές: deinde sequatur ἐπώνυμοί γε, reddaturque γε *et quidem*. *H. St.*

Ver. 75. Οἴσθ'] Forsan Ἴσθ', quomodo Winsemium legisse suspicetur quispiam, ex interpretatione ejus conjiciens. *J. B.*

Ver. 100. Πρώταισιν ὑμῶν] Vitiosi sunt omnes impressi. Respice constructionem, et videbis omnino rescribendum esse ὑμῖν ex *Suida* v. Νηφάλιος Θυσία. Quam lectionem certè amplexi sunt in versionibus suis Winsemius et Lalamantius, *J. B.* Ideoque, monitu ejusdem viri doctissimi, ὑμῖν in textum recepi. *J. T.*

Ver. 144. Δῆλον] Ita *Canter.* et cl. *Burton* in textu: sed *Schol.* vetus et *Ald.* habent δηλῶ, ut in hâc nostra editione. Quam lectionem firmant etiam Versiones omnium, quos vidi, Interpretum. *J. T.*

Ver. 149. ὡς] "Vocabulum ὡς Versus respuit, nec incommodè po-"test abesse, inquit *G. Canter.*" Propter librorum consensum delere non ausus sum. *J. B.* Particulam ὡς hinc exulare jubet, sed planè contra Græci sermonis indolem, quæ eam abesse nequaquam patitur. *B. H.*

Ver. 161, 162. Λόγον εἴ τιν' ἔχεις
Πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀδάτων ἀποβὰς]

Juxta cl. *Heath*, interpunxi post ἔχεις. et τὸ comma post λέσχαν delevi: βάς enim, (ut ipse *Heath* rectè notat) quod in ἀποβὰς continetur, ad præcedentia, πρὸς ἐμὰν λέσχαν, transferri debet. *J. T.*

Ver. 177. Προσίβαζε] Est qui mavult Προβίβαζε. *Lond. Edit.*

Ver. 192. Ἵσθω, *An sedere debeo?*] Est primus passivus verbi ἵημι *colloco* formâ subjunctivâ positus. *Scholiastes* videtur legisse ἵσθω, personâ tertiâ verbi ἧμαι *sedeo* formâ imperativâ positum, et Choro, non Œdipo, tribuisse, sed perperâm, ut opinor. *B. H.*

Ver. 194. Βραχὺς ὀκλάσας] Legendum βραχύ σ' ὀκλάσας, *paulisper te inflectens*. Ὀκλάσαι autem propriè jumentorum est in crura incumbentium. *Camerar.*

Ibid. βραχὺ σ' ὀκλάσας] Si, cum *Scholiaste*, v. 192. legissemus ἵω, *sede*, formâ imperativâ, et Choro, non Œdipo tribuissemus, nullum habere potuit locum hæc *Camerarii* emendatio, quam tamen postulare videntur et sententia et constructionis ratio. *B. H.*

Ver. 195. ἐμὸν] "Meum est tuum gressum moderari, téque compo-"nere accumbentem. Tuum igitur committe senile corpus dextræ "amanti." Habent hæc multum gestuum. *Camerar.*

Ver. 205. Hæc sunt plena affectibus, ἐμπαθέσατα, Nam Chorus gestit cognoscere advenam: ille [Œdipus] abhorret commemorationem miseriæ suæ. Crebræ negationes perturbati animi sunt indices. *Camerar.*

Ver. 216. μένεις] Legitur et βαίνεις, [ut *Turn.* in marg.] quod, si metri mensura admittat, malim. *H. St.*

Ver. 247. ὲ καλοῖς] Interpres in Edit. Lond. *A. B.* An. Dom. 1722. *non cæcis*, tanquam legisset ἐκ ἀλαοῖς: quod tamen subabsurdum est; qui enim alium intuetur, cæcus esse non potest. *Lond. Edit.*

Ibid. ὲ κάλοις] Sallierius reponi jubet ἐκ ἀλαοῖς. Etsi nupero Editori Londinensi hæc lectio subabsurda videatur, tamen supervacanea ista non rarò a Poëtis, interdum etiam in oratione soluta majoris ἐνεργείας et ἐμφάσεως gratiâ, addita reperiuntur. Hoc certè in loco hæc idem sonant ac si dixisset Antigone, "Oculos meos, non sic ut paterni, cœcos, in Oculos "vestros obvertens," *B. H.*

Ver. 265. τὸν καλέμενον ξένον] *Aldus* et *Suidas* v. Δόξα, legunt κακέμενον, *malis afflictum*, probante etiam Is. Casaubono in *Lection. Theocrit.* cap. 3. *J. B.*

Ibid. Otiosum prorsus est epitheton istud καλέμενον. Rescribendum puto τὸν γ' ἄλωμενον ξένον. *B. H.*

Ver. 267. Κἄμοί γε σῷ] Ita video exponi: Hæc fama ubi igitur in me comprobatur? Sed tunc σῷ fuerit. Video et retentâ scripturâ ironicè dictum hoc accipi posse: ut sit, "Scilicet et in me ista confirmantur." *Camerar.*

Ver. 317. ἡμῶν ἄσσον] In edd. *Steph. Turn. Canter.* legitur ἄσσον ἡμῶν, contra metri rationem. Nos, versûs causâ, transpositis vocibus, ἡμῶν ἄσσον rescripsimus: ut habent *Ald.* &c. *J. B.* Ibid. ἡμῶν ἄσσον: cum genitivo enim construitur ἄσσον. *B. H.*

Ver. 334. δύσμοις' ὀρᾶν] In aliis (ut *Turn.* in marg.) δύσμορ' ἐσορᾶν. Sed molliorem versum efficit altera lectio. *H. St.*

Ver. 346. λόγοις] Legitur et λόγων, quod melius cum αὐτάγγελος convenire videtur. Alioqui dativus λόγοις dicetur respicere præcedentem dativum πείθοισι. *H. St.*

Ver. 348. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι] Αὖ ὅμαιμοι *Edit. Stephan.* Αὖθ' ὅμαιμοι, *Turn.* Lectionem nostram tuentur *Ald. Col. Franc. Cant.* J. B.

Ibid. αὐθόμαιμοι, σοὶ] Vollenda videtur interpunctio ante σοί: habent tamen omnes editiones. *J. B.*

Ver. 357. τὰ 'μὰ δυστήνου κακὰ] Pro τὰ ἐμᾶ δυστήνου κακὰ. Pro Substantivis enim Genitivi Casus ponere solent Græci Adjectiva Possessiva. *J. B.*

Ver. 393. Ὡς αὐτίκ'] Confusiuscula est structura: sed τιμὴ interdum pœnam significat. Dicit igitur: "Polynices cum exercitu "affore nuntiatur, qui Argivos in cœlum tollat, nisi Thebas recepe- "rit, videlicet quum illæ se dediderint: nam si expugnandæ sint, id "futurum cum immortali gloriâ Argivorum, quos jam victores spe "præcepissent." Ut talis ordo servetur, ὡς Ἄργος ἢ πρὸς ἐρανὸν βιβῶν, ἢ Θήβας καθέξων. Fortasse rectum et generaliter intelligi hoc modo: "Qui vel afficiat detrimentis, vel extollat victoriâ seu Argivos seu "Thebanos." *Camerar.*

Ibid. Schol. ὑψώσω. f. ὑψώσων.

Ver. 401. Ποίοισι τούτοις] Hic locus interpretes turbavit. Nam quomodo nunc quærit quale oraculum editum sit, quum suprà tenere se declaravit, quippe qui salutarem adventum suum Deorum voluntate esse dixerit Athenienſibus? Volunt igitur duplex accipiendum oraculum: unum, Fore victores Oedipi susceptores eorum qui repulissent: alterum peculiariter datum Thebanis, quod juberet juxta Thebanum solum humari Oedipum. Hæc aliis confingi videtur: nam nullius poëtæ aut fide digni scriptoris testimonio confirmari. Sed ipse profectò poëta hoc loco tali quippiam innuit: ídque nos intelligere, ut opinor, satis est. *Camerar.*

Ver. 403. Θανόντ'] Hic versus legitur et ita, Φανόντ' ἔσεσθαι καὶ κατ' εὐνοίας χάριν. Pro εὐνοίας quædam Exemplaria habuisse εὐσοίας testatur Schol. *H. St.*

Ver. 427. ἐφ' ἡμῖν] Legitur et ἐφ' ἡμῶν. Sed Schol. agnoscit ἡμῖν. *H. St.*

Ver. 445. κατήνυσεν] Legitur et κατήνεσεν, quod et ipsum convenire huic loco potest. *H. St.*

Ver. 453. Τοτηνίκ'] In aliis τόθ' ἡνίκ', quod magis est usitatum. *H. St.*

Ver. 455. Οἱ τῦ πατρὸς] Videtur scribendum Ἐκ τῦ πάτρος. *Canter.*

Ver. 468. Πεμπόντων] Nota Atticam terminationem——όντων pro——έτωσαν. *J. B.*

Ver. 471. Σὺν ταῖσι] Videtur scribendum Σὺν ταῖσδε. *Canter.*

Ver. 480. κατέστειψας] *calcasti.* κατέστεψας aliqui maluerunt, ut intelligatur supplicis ornatu advenisse. Nam στέφειν coronare est. Præferebant autem supplices ramos. Sed prius simplicius videtur. *Camerar.*

Ver. 488. νεαρᾶς οἰοπόκῳ] Legitur et νεοτόκῳ, (ut *Turn.* in marg.) quæ lectio non minus commoda videtur quam altera: quia ut νεοτόκῳ post νεαρᾶς, sic οἰοπόκῳ post οἰὸς aliquid perissologiæ habet. Sed et pro λαβὼν legitur βαλών, *H. St.* Hic de duabus malis lectionibus, οἰοπόκῳ et νεοτόκῳ unam facio bonam, legendo νεοπόκῳ. *Canter.* Fortè νεογνῆς εὐπόκῳ. VALKANÆRIUS *ad Eurip. Phœniss.* 361.

Ver. 503. ἀφέρπειν ἄστροφος] *nunquam te convertens.* Virgilius *Ecl.* VIII. 101.

Fer cineres, Amarylli, foras: rivoque fluenti,
Tránsque caput jace: ne respexeris.

Ovidius *Fast.* V. 439.

Hoc novies dicit, nec respicit, &c. Ubi vide Neapol. *Lond. Ed.*

Ver. 512. ἐκτεινῦσαν] Puto ἐκτίνυσαν. Canter. *Nov. Lect.* V. 25.

Ver. 517. χρῆ ἔσαι μ' ἐφευρεῖν] Malim Χρέι' ἔστι, ne συναλοιφὴν nimis duram admittamus. *Canter.*

Ver. 520. Χοροῖμ' ἂν] Verbum Optativum cum particula ἂν sæpe Futuri Indicativi sensum habet. *J. B.*

Ver.

Ver. 523. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι, &c.] *Haud ignara mali miseris succurrere disco.* Virgil.

Ver. 594. Ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν———] *Homo sum, humani nihil a me alienum puto.* Teren.

Ver. 644. Καλῶς τε πρὸς σέ] Forte Καλῶς τὰ πρὸς σε——*res tuæ.* Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 647. ἐκ σμικρᾶ λόγου] Legitur etiam ἐκ μακρᾶ χρόνου. *H. St.*

Ver. 687. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς;] Edit. Lond. *A. B.* sine interrogatione.

Ver. 732. μεγίστα] Videtur scribendum μέγιστα. *Canter.*

Ver. 733. Παιδοτρόφου] Ferunt victori in Panathenæis præmium datum oleum moriæ: ideoque παιδοτρόφον dictum crediderim; nam et pueris erat in his certaminibus locus. *Camerar.*

Ver. 747. Πρώταισι ταῖσδ' ἔκτισας] Videtur scribendum ταῖσδε κτίσας. *Canter.*

Ver. 752. Schol. προσιόντα——μετὰ χαρᾶς] Puto legendum μετὰ χειρὸς, *cum copiis, cum comitibus.* Vide Schol. ad ver. 1099. *Lond. Ed.*

Ver. 759. γέρων κυρῶ] In Schol. γέρων ἐγὼ. *Lond. Edit.*

Ver. 764. Ὃν μήτ' ὀκνεῖτε] Ita ob versum *Editt. Ald. Col. Franc. Flor.* et *Scholiographi* autoritate. Μή πώτ' in cæteris. *J. B.*

Ver. 792, 793. ἡ δ' οἴκοι πλέον Δίκη σέθοιτ' ἄν. Lege οἴκοι ΠΟΛΙΝ. Οἴκοι πόλι est patria Oedipi, Thebæ. Passim apud Dionem οἱ οἴκοι Ῥωμαῖοι, vel οἱ ἐν οἴκῳ. *Is. Casaub.* ad Sueton. Vitell. c. 2.

Ver. 796. Ex Didymi sententiâ docent legendum πείρᾳ, non πειρᾷ, ut sit, fraude et circumventione. Sed non est cur scripturam mutare velimus. *Camerar.*

Ver. 820. ἄνατος] Ed. Turn. ἄναιτος, quam lectionem ego omnino repudiandam censeo, ut mendosam. At ἄνατος non apud Scholiastes solùm, verùm etiam apud Hesychium habetur: itidemque supra in *Antig.* ver. 492. *H. St.*

Ver. 824. Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, &c.] Malim. τοσοῦτό γ' ἐνθανεῖν μόνον. *Valkenærius* ad Eurip. Phœniss. p. 491.

Ver. 831. Ἀλλ' ἴθι, οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων] *Sed (scio enim me hæc tibi persuadere non posse) abi.*

Ἀλλ' (οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων) ἴθι. *Lond. Ed.*

Ver. 833. εἰ] Legitur etiam ἢ τερποίμεθα: sed melior nostra lectio; nam durè jungeretur κακῶς cum τερποίμεθα. *H. St.*

Ver. 847. *Testor hos,* &c.] Johnsonus videtur legisse,

Μαρτύρομαι τόσδ', ὦ σὲ, πρός γε τὰς φίλας
Οἷ' ἀνταμείβῃ ῥήματ'. ἦν σ' ἔλω ποτέ———*Lond. Edit.*

Ver. 916. τῆσδε γῆς ἀρᾶς] Impedita oratio. Forsan τῆσδε τῆς ἀρᾶς. *Lond. Edit.*

Ver. 935. Ζεὺς] Versus hic imperfectus est, ut facile patebit, si con-

feras cum septimo præcedentis strophes, cui respondere debet. Ita continuandus videtur; Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' ἐκ οἶδας, γέρον. Vel Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' ἆδὲν, ὦ γέρον. *J. B.*

Ver. 948. Τέκνων———ξυνώριδα.] Euripid. Androm. 275.

Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος
Τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων
Ἄγων.
Maiæ et Jovis filius
Trijugum currum Dearum ducens.

Quò Mercurius tres deas, Junonem, Venerem, et Minervam ad Parin ducens describitur. *P. Wesseling.* Obs. l. i. c. 27.

Ver. 952. Οὔκων] Non dubium est quin scribendum sit ἐκῶν, pro ἐκ, cujus particulæ frequens est in Sophocle iste usus cum futuro. Sed et ἐκ ἂν cum optativo eundem usum habet, ἐκ ἂν φράσειας. Sic et ἐκῶν ἂν εἴποις. *H. St.*

Ver. 955. Σπεύδειν ἀπαὶ ῥυτῆρος] Hesychius: ῥυτῆρες, ἡνίαι, ἱμάντες τῶν ἵππων. Plutarchus in Dione: Οὗτοι διελάσαντες τὴν ὁδὸν ἵπποις ἀπὸ ῥυτῆρος ἦκον εἰς Λεοντίνους, *Hi, via effusis habenis percursa, in Leontinos pervenerunt.* Haud bene vertitur, *tanquam a carceribus*, et jure merito Triclinius notat veterem Scholiasten. *J. Wesseling.* Obs. l. i. c. 30. p. 131.

Ver. 961. ἐ μεθῆκ' ἂν] Legitur etiam ἐκ ἀφῆκ' ἂν, eodem sensu. *H. St.*

Ver. 971. περίσασαι] In Schol. et in Camerar. παρίσασαι. *L. Ed.*

Ver. 997. Οὐδείς] Civitatem dixerat: nunc ipsos ait, id est, cives, ad significationem respiciens, non vocem. Sciebam, inquit, nullam huic civitati intercedere conjunctionem cum meis, ut illos, invito me, alere velle deberent. *Camerar.*

Ver. 1015. δοκεῖς;] Crediderim esse expungendam interrogationis notam: ut sit, τὲ δοκεῖς καθυβρίζειν τόδε, πότερον, &c. *H. St.*

Ver. 1041. Διχομεῖν habent omnes præcedentes Editiones, præter *Flor.* quam nos secuti sumus, faventibus magni nominis viris Grotio et Cantero. *J. B.*

Ver. 1129. Jussu cl. *Burton* et *Heath*, posui interrogationis notam post μέλλεσιν, sensu omnino postulante. Idem in versionibus suis fecerunt *G. Ratallerus*, *Johnsonus*, cæterique, quos vidi, Interpretes. *J. T.*

Ver. 1164. σῶμα βασάσαι] Forte σῶμα μ' ἀσπάσαι. *Lond. Edit.* Quasi vero diceretur ἀσπάζω. Non intellexit, δότε βασάσαι σῶμα esse, *Concedite me portandum dare corpus meum*, ut versionem refinximus. Monente P. D'Orville in Charit. p. 504. Hæc vero est usitatior vocis mediæ significatio, ut pluribus ostendit Kusterus, *De vero usu verborum mediorum*, §. ii. 1, 2. *Lond. Edit.* A. D. 1775.

Ver. 1165. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ] Nota verbum τυγχάνω cum Accusativo. *J. B.*

Ver.

Ver. 1182. Τέκν' ἐμφανέντ' ἄελπτα] Nominativus hîc adhibetur pro Genitivo Abſoluto. Conſtructio apud Atticos paſſim obvia. *J. B.*

Ver. 1193. Ψαύσω, φιλήσω, τ', εἰ θεμὶς, τὸ σὸν κάρα] Cod. Vat. τ' ἢ θέμις. Unde D'ORVILLE legit, φιλήσω δ' ἢ θέμις. *Chariton.* p. 535.

Ver. 1205. Οὐ γὰρ λόγοισι] Æſchylus:

Οὐ γὰρ δικεῖν ἄρεσος, ἀλλ' εἶναι θέλει. *Camerar.*

Ver. 1212. Λόγου] Quædam exemplaria habent Λόγος δ' ὃς ἐκπέπτωκεν. Ego ἐκπέπλωκεν apertè mendoſum eſſe dico: (nec enim dubito quin ἐμπέπλωκεν ἐμοὶ ſit, *incidit in aures meas, illapſus eſt in aures.)* At nec nominativus λόγος nec accuſativus λόγον ſatis placent; ſed lubenter legerem λόγῳ, ut eſſet συμβαλεῖ γνώμην περὶ λόγῳ, ſubauditâ præpoſitione. *H. St.*

Ibid. Erudito *H Stephano* minimè aſſentior pro λόγον reponenti λόγῳ. Non rarò enim apud Atticos duplex Accuſativus eidem verbo ſubjungitur. Ita *Ajac.* 1126. Ariſtoph. Nub. 1113. *B. H.*

Ver. 1217. Ὡς μὴ εἰδότ'] Sic omnibus exemplaribus quæ quidem videre mihi licuit: ſed quum abundet una ſyllaba in hoc verſu, videndum eſt an μὴ expungi, an η in eo elidi per apoſtrophum debeat: quam alioqui eliſionem duram eſſe fateor. *H. St.* Poſt ὡς delenda eſt dictio μή. *Camerar.* Eſt Synizeſis. Sic *Trachin.* 325.

Καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέγ' ἥτις εἶ.

Camerarius videtur putaſſe τὸ μὴ redundare, quia ſequitur μηδὲν, ſed apud Græcos duplex triplexque negatio ſæpe occurrit, ubi Latini unam ſolent adhibere. H. Grotius ad Philemonis Λείψανα *Incerta* ver. 334. et 285. ait, Μὴ *cum ſequente vocali coaleſcere ſolere, nemo modice Græce ſciens monendus eſt.* Mirum eſt igitur hujuſce rei monitore opus fuiſſe *H. Stephano*, et, poſt eum, editori Londinenſi *A. B.* 1722. *Lond. Edit.* A. D. 1775.

Ver. 1231. ἴσχες] Ita pro ἔπισχες repoſui, (approbante *H. Stephano*) ſolâ *edit. Flor.* autoritate, ut pes ſecundus ſit Iambus. *J. B.*

Ver. 1253. Totum locum ſic refingo

——— ὥσε ΜΗΔΕ δρῶντά σε
Τὰ τῶν κακίστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ', Ὦ πάτερ,
ΘΕΜΙΝ σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
Ἀλλ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ.

Verba Ἀλλ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ per craſin efferenda ſunt Ἀλλ' ΗΥΤΟΝ. DAWES *Miſc. Crit.* p. 342.

Ver. 1255. Θέμις] Pro Θέμιν. Nominativus Verbo infinitivo jungitur loco Accuſativi; quæ conſtructio Græcis frequens eſt. *J. B.*

Ver. 1256. Ἀλλ' αὐτὸν] Inſigne eſt hoc ἀναντιπόδοτον, ac ſingulare. Vult enim hoc dicere, ἀλλ' αὐτὸν εἴκειν καὶ νοθετήμενον ἐξεπάδεσθαι, &c. *Canterus.* Forte, ἔασον, *permitte.* Edit. Lond. *A. B.* 1722. quam lectionem ſi admittas, erit ſynizeſis; nam ſecunda in ἔασον longa eſt. *Ed. Lond.*

Ver.

Ver. 1259. Jubet eum vetera evolvere, in quibus inventurus sit qualis soleat esse iræ exitus. Habere enim facilia et propria argumenta, nimirum cæcitatem. *Camerar. Tu vero non jam illa specta paterna et materna piacula, quæ sustinuisti; Quæ si sepones, tum sat scio, &c.* Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 1260. πήμαθ', ἃ πάθες] ἃ ἐπαθες reponendum censeo, ut fiat tribrachys. *H. St.*

Ver. 1261. Κἂν κεῖνα λύσῃς] Ex istis nullum sensum elicere hactenus potui; nec interpres. Quid si scribendum dixero? Κἂν κεῖνα ΛΕΥΣΣΗΙΣ. Respondet hoc verbum τῷ ἀποσκοπεῖν ver. 1258. *Et si vel illa consideres, novi equidem, cognosces malæ iræ exitum esse pravum.* J. Pierson Verisimilia, l. ii. c. 10. p. 250.

Ver. 1277. Ζώειν, σκαιοσύναν αἰεὶ φυλάσσων] Sic legitur in Editt. *Steph. Turn. Cant. C.* Sed in hac nostra editione delevimus ἀεὶ, jussu Edit. Lond. *A. B.* et ex auctoritate cl. *Johan. Burton*, ut congruant Versus Antistrophico suo. *J. T.*

Ver. 1289. Μὴ φῦναι] Est Græcis admodum celebris sententia. *Camerar.*

Ver. 1313, 1315. Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος——
Ἀσακτὶ λειῶν δακρυον, ᾧδ' ὀδοιπορεῖ.] Sic *Antig.* 532. sed elegantiùs;

Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη
Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη.
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
Ῥέθος αἰσχύνει,
Τέγγεσ' εὐῶπα παρειάν.

Miltonus, Samson Agonist.

Yet on she moves, now stands and eyes thee fix'd;
About t' have spoke, but now with head declin'd,
Like a fair flower surcharg'd with dew, she weeps:
And words address'd seem [into] *tears dissolv'd,*
Wetting the borders of her silken veil. Edit. Lond.

Ver. 1335. περισφορὰ δ' ἐκ ἔς' ἔτι] *defensio non est.* Edit. Lond. *A. B.* Alii, *Sera nimis est reprehensio.* Alii, *Quæ commissa sunt, infecta fieri nequeunt.* Lond. Edit.

Ver. 1342. δυσπρόσοιστον] Invenitur et δυσπρόσιτον, quod nescio an ferre versus possit. *H. St.*

Ver. 1346. Τὰ πολλὰ] Non dubito quin adverbialiter accipiatur pro *Plerumque.* Quod si quis ταπολλὰ conjunctim scribere malit, ei per me liberum erit. *H. St.*

Ver. 1347, 1348.——δυσχεράναντ'——
Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.] *Etiam mutis vocem dederunt.* Sic in Herodoto, I. 85. Crœsi πασῖς ἄφωνος,—ὑπὸ δέος τε καὶ κακῆ ἐρρήξε φωνήν. εἶπε δὲ, Ὦ ἄνθρωπε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον.

Antigone,

Antigone, in cognomine tragœdia, quum fratrem sepeliviſſet, ſpretô Creontis edictô, ait, 917.

Οὐ γάρ ποτ' ἔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
Οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
Βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.——
Πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ.

Hic etiam mirè convenit Sophocli cum Herodoto, III. 119. ubi uxor Intaphernis fratrem præ marito et liberis ſalvum cupit, aïtque; ἀνὴρ μέν μοι ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλοι, καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτα ἀποβάλλοιμι· πατρὸς δὲ καὶ μητρὸς οὐκ ἔτι μεῦ ζωόντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο.

Ver. 1365. Ταύτῃ] Adverbialiter ſumitur hîc loci. *J. B.*

Ver. 1378. Οἷος ὀρύσσων Ἀμφᾶρως. *Clarke* ad Homer. Il. B. 811.

Ver. 1396. Βραχεῖ σὺν ὄρκῳ] Forſan *Non magno molimine.*

Ver. 1406. πόνῳ] Invenitur et χρόνῳ. *H. St.*

Ver. 1444. Τοιῶδ'] In Edit. H. Stephani Τοιάδ'. Malè. *Lond. Ed.*

Ver. 1454. τῇ ταρτάρᾳ] Scribitur et τὰς ταρτάρας. at ego τὰ τάρταρα novi, τὰς ταρτάρας ignoro. Sicubi tamen hic accuſativus pluralis admittendus videbitur, erit appoſitio, (ut Grammatici vocant) ſed dura, meo quidem judicio. *H. St.*

Ver. 1455. ὥς σ' ἀποκίσῃ] *ut te hinc in orcum migrare cogat.* Lond. Edit.

Ver. 1467. τινὰ] id eſt, πρός τινα. Niſi mavis τινι. *Lond. Edit.*

Ver. 1472. Θεῶν] Synizeſis. *Lond. Edit.*

Ver. 1473, 1474. καί τις——Νόσος γένηται] Lege κεἴ τις, vel potius κἄν τις. VALKENÆRIUS, *ad Eurip. Phœniſſ.* p. 363.

Ver. 1476. σφῶϊν] Synizeſis, ut ver. 1490. et ſæpe. *Lond. Ed.*

Ver. 1523. Tum ſenſus tum metrum pro πήματ' poſtulant παρ' ἦμαρ. Quo modo legendum eſſe cenſebat *Canterus*, Nov. Lect. vii. 11. Atque ita procul dubio ſcriptum erat in codice, quo uſus eſt vetus Scholiaſtes. *J. B.*

Ver. 1542. ἀποστροφὴ] Scriptum eſt in quibuſdam Cod. ὑποστροφή. Sed ἀποστροφὴ pro ἀποφυγὴ novum non eſt: at ὑποστροφὴ contra planè novum, mihi quidem certè. *H. St.*

Ver. 1648. τὸν αἰένυπνον.] Johnſon, *ſemper inſomnem.* Ita etiam Interpres in Edit. Lond. *A. B.* qui *Cerberum* deſignari putat. Scholiaſtes *Mortem.* Deus *Somnus* dicitur *æternalis* apud Gruter. et Reineſ. Verùm, quomodocumque ſe res habeat, τὸν αἰένυπνον eſt *nunquam inſomnem.* Lond. Edit.

Ver. 1550. ἀφεγγὲς] Invenitur etiam ἀφθεγγές. quam vocem agnoſcit et Schol. ſi non mentiuntur ejus Scholiorum exemplaria. Pro

ἰναισίᾳ

ἐναισίᾳ autem quod habetur initio verſus ſequentis, legitur et ἐν αἰσίᾳ. Fortaſſe autem ἐναισίᾳ potius ſcribendum eſt conjunctim. *H. St.*

Ver. 1564. ἀγίζων] Schol. Ἀγιαζων· αντὶ τὸ ἀγίζων. Puto legendum, Ἀγίζων, ἀντὶ τῦ ἀγιάζων. *Lond. Edit.*

Ver. 1584. Βρονταὶ] Subaudi δηλῶσι, vel verbum ſimile. *J. B.*

Ver. 1585. Στρέψαντα——βέλη] Lege Στράψαντα, *fulgurantia.* J. Pierſoni Veriſimilia, h. i. c. 11. p. 139.

Ver. 1589. τῆδε] In L. S. legitur σῆ τε, quod magis placet. *J. B.*

Ver. 1595. Δορὸς τ' ἐπακτῦ] Malim δορός γ' ἐπακτῦ. *J. B.*

Ver. 1597. μόλης] Interpungunt poſt μόλης *Canter.* et *Hen. Steph.* J. B. Idemque fecit in verſione ſua *Johnſonus. J. T.*

Ver. 1638. Ὦ χθόνιαι θεαὶ] Furias intelligit. Sic autem verte: *O ſubterraneæ Deæ.* J. B.

Ibid. Σῶμά τ' ἀκινήτε θηρὸς] Ad verbum: *Et corpus invictæ feræ, Cerberi* ſcilicet: per ſynecdochen, pro ipſo Cerbero. *J. B.*

Ver. 1648. αἰεὶ ἄϋπνον] *ſemper inſomnem.* De Cerbero enim hîc Sermo eſt. *B. H.* Hanc lectionem, et verſûs et ſententiæ gratiâ, ex *Ald. Col. Flor. Franc. Turn.* reſtituimus. *J. B.*

Ver. 1661. Schol. Χαλκόπεν ὀδὸν] Puto ὁδὸν. *Lond. Edit.*

Ver. 1667. κἀπὸ] Κἀπὶ, *Scal.* atque ita emendat Gul. Canterus *Novar. Lection.* lib. iii. c. 3. approbante erudito Kuſtero ad Suidam v. Ἀχερδος, ubi locus hic adducitur. *J. B.*

Ver. 1671. Τὼ δ'] In *Ald.* et *Schol.* Τὰ δ'. *Lond. Edit.*

Ibid. Τὼ] Nota Maſculinum genus pro feminino. Ita ſæpe Attici Scriptores. *J. B.*

Ver. 1690. Τὸν λοιπὸν ἤδη θᾶτον αὖ-διάξετον] Poſteriora prioribus non ſatis rectè connecti videntur, niſi pro αὖ legatur εὖ. Soleo cum his componere, quæ ſunt in Trachiniis, ver. 10. P. Wesseling. Obſ. l. i. c. 25. *Weſſelingio* omnino aſſentior pro αὖ reponenti εὖ. *B. H.*

Ver. 1693. Edidimus ἐδ' ἐτ' ὠρώρει, ſecuti *Cant. C.* et *Turn.* lectionem marginalem. Edd. *Steph. Turn.* in textu, *Ald. Franc.* ἐδέ τ' ὠρώρει legunt. *J. B.*

Ver. 1707, 1708. Ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, ἐκ οἴκτε μέτα
Κατήνεσεν.] An legendum?
——ὡς ἀνὴρ γενναῖος ὢν, οἴκτε μέτα
Κατήνεσεν. *miſeratione motus.* Philoct. 1096.—γενναῖός περ ὤν. *Antig.* 1205. ἐκ ἄπειρος ἔσα.——&c.

Certè οἶκτος non dedecorat virum magnum. vid. *Philoct.* 978. 1112. *Lond. Edit.*

Ibid. Οἶκτος hîc non *miſericordiam* ſignificat, ſed *lamentationem*, quæ virum generoſum non decet. Nihil igitur mutandum eſt. *B. H.*

Ver. 1712. μηδ' ἃ μὴ] Ita emendavi ex *H. Steph. Cant.* et *Turn.* marg. In quibuſdam codd. vitioſe legitur μή μ' ἃ. *J. B.*

Ver. 1732. ἤ τις, ex *Ald. Turn. Cant.* in textum recepimus. *J. T.*

Ver. 1745. Εἴχομεν] Pro εἶχετον: ſtatim παροίσομεν pro παροίσετον. Atticè Verbum Plurale pro Duali. *J. B.*

Ver. 1747. Ἰδόντε καὶ παθέσα] Secundum communem loquendi formulam dixiſſe debuit, ἰδέσα καὶ παθέσα. Conſtructionem huic ſimilem habet Anacreon *Od.* 3. v. 41. *J. B.*

Ver. 1751. εἰ πόθῳ] Malim ἐν πόθῳ, vel εἰς πόθον ſecundum alteram ſcripturam. *Canter.*

Ver. 1768. φέρον] Atticè, cum ſignificatione Paſſiva, pro φερόμενον. *J. B.*

Ver. 1778. τᾇδε] Editt. *Steph. Col. Flor. Franc. Ald. Cant. C.* τάδε dant. Lectio, quam nos ex *Turn.* repoſuimus, aſtipulante itidem optimo Scaligero, qui ad oram codicis ſui eam ſcripſerat, ſenſum, ni fallor, æque ac metrum adjuvat. *J. B.*

Ver. 1855. τοῖσιν ὁμαίμοις] In Turn. Ed. annotatur ἴσως συνομαίμοις. At ego non intelligo quid neceſſe ſit ὁμαίμοις in συνομαίμοις mutare, quùm hic verſus τοῖσιν ὁμαίμοις non minùs ferri poſſe videatur quam ille qui hujus fabulæ penultimus eſt. *H. St.*

Ver. 1860. Ἐπὶ—ἐγείρετε] Pro ἐπεγείρετε: per Tmeſin Poëtis familiarem. *J. B.*

NOTÆ in ANTIGONEN.

Ver. 1. Ὑτάδελφον] loco Αἰταδέλφε. Sic in Oed. Tyr. ver. 1414, 1415. Τὲμὸν αἷμα παλῃὸς, loco τᾷ ἐμᾷ παλῃᾷ αἷμα. *T. J.*

Ver. 2. τῶν ἀπ' Οἰδιπᾶ] Sub. ἐχομένων. *T. J.*

Ver. 4. ἄτης ἄτερ] Mendum manifeſtum. Sic enim ſuæ ipſius menti repugnat Antigone. Bellè convenit huic loco vox ἀάατον, quod ut *innoxium* ita *noxium* denotat; quod cum interpretem lateret, ἀάατον, exponit ἄτης ἄτερ, cum debuiſſet ἄτης μέτα: niſi id vera lectio jure cenſeatur. *Neque conjunctum cum noxa,* &c. vide ver. 70. ἐμᾷ μέτα. ver. 73. *T. J.*

Ver. 11. φίλων] Deeſt περί. frequentiſſima hæc ἔλλειψις. *T. J.*

Ver. 12. ἐξότᾳ] Κρέων. *T. J.*

Ver. 14. θανόντων] Participium plurale jungitur ſubſtantivo duali ἀδελφοῖν.

Ib. διπλῇ] *mutua.* alibi διπλᾶς, ver. 51. *ambos: geminum* ſignificat. *T. J.*

Ver. 20. ἔπος] Uſitatum hoc Sophocli ἔπος et λόγος pro χρῆμα uti, et vice verſa. *T. J.*

Ver. 21. τάφῳ] Subaudi περὶ, *in re ſepulturæ:* quod ad ſepulturam attinet. *T. J.*

Ver. 24. Χρησθεὶς] *Juſſus ab Eteocle.* Sic Scholiaſtes. Tu verò, Lector, ut lubet. *T. J.*

Ver. 27. ἐκκεκηρύχθαι] Activè ſumitur. *Creontem dicunt edixiſſe,* &c. poteſt et paſſivè ſumi. *T. J.* Vide Kuſterum *De verbis mediis,* §. i. 56.

Ver. 30. εἰσορώσι πρὸς χάριν βορᾶς] Corrigendum arbitror ΈΝΘΟΡΟΥΣΙ πρὸς χαριν βορᾶς, *prædæ gratia irruentibus,* explicans ultima πρὸς χάριν cum D'Orvillio in *Charit.* 920, pro ἕνεκα. VALKENÆRIUS in *Phœniſſ.* 549.

Ver. 36. προκεῖσθαι] Subauditur ἐνείνῳ. *T. J.* Qualem ellipſin videas apud R. Dawes, Miſc. Crit. p. 314, 315. qui monet τῷ θανατον δημόλευστον apud Sophoclem reſpondere illud Æſchyli λευσῆρα δῆτα μόρον, unde verſionem emendavimus.

Ver. 38. ἐσθλᾶν] Subaudi ἐκ γονέων. *T. J.*

Ver. 40. λυέσ'] Heraldus ad Tertulliani Apologet. l. i. Digreſſ. 27. unâ literulâ interpoſitâ λέυσ' legi malit. *J. B.*

Ibid.

Ibid. θάπτευσα] Rectius τάφευσα Scholiastes alter videtur legere, nam id ejus expositio manifestum facit, τὸ βεβαιῶσα γάρ ἀποδίδωσι. *Canter.* Quæ verba εἰ δὲ γράφεται ἢ θάψασα legi debuit ἢ τάφευσα, ut notat cl. *J. Burton.*

Ver. 46. ἀδελφὸν] Subaudi νοῷ θάπτειν. *T. J.*

Ver. 47. Subaudi μὸν θάψεις; *T. J.*

Ver. 48. τῶν ἐμῶν] Subintellige ἀπὸ. *T. J.*

Ver. 55. δύω] Scaliger reponit δύο, versus causâ. *J. B.*

Ver. 64. ἀκύειν] Subaudi χρὴ. *T. J.*

Ver. 82. σῇ] Pendet ab ὑπὲρ. *T. J.*

Ver. 83. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον] Legebat Scholiastes φότμον. et quæ hoc innovandi causa fuit? Fortè qui mutatum iverunt eâ fuere sententiâ; a quibus tamen Sophocles dissensit, sicuti hæc ostendunt ex Philoctete, ver. 494.

Ἢ πρὸς τὰ χαλκώδοντος Εὐβοίας σαθμά.

Et Trachin.

Χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον.

P. Wesseling, Obs. l. ii. c. 7. p. 164.

Ver. 85. σὺν] Subaudi σοὶ κείσω. *T. J.*

Ver. 86. Οἴμοι] Non est hujus loci. Rescribo: Οὐ μὴ καταύδα. Sensus est: *Nequaquam occultaveris*, imo potius *palmam facito, ut mihi gratiam facias.* Sam. Petit. *Miscell.* l. iii. c. 18.

Ver. 89. μᾶλις' ἀδεῖν] cl. Burtonus ex H. Steph. Edit. Tragœd. Select. MDLXVII. restituit μᾶλισ'. Quæ tamen aspiratio negligitur et in aliis locis. Ajace ver. 392. ταῦτ' ὀμῇ, Antig. 296. δὸ' ὑπὸ ζυγῷ, et alibi. *Lond. Edit.*

Ver. 92. Ἀρχὴν] Subaudi κατὰ *ne in principio quidem*, i. e. ne omnino quidem. *T. J.*

Ver. 94. δεινὸν] πάθος vel πῆμα. Πείσομαι, *nihil enim patiar adeo malum, ut deterreat me ab honesta morte.* T. J.

Ver. 108. Φῶτα] Στρατιώτας intelligit. Anglice *men*, eodem sensu. *T. J.*

Ver. 109. ὀξυτέρῳ] Lego ὀξυτέρῳ. *T. J.*

Ver. 111. Ὃν] Subauditur ἤγαγε. mira licentia. *T. J.*

Ver. 128. δράκοντι] Thebanos intelligit dracone genitos. Solet quoque draco cum aquila pugnare. *T. J.*

Ver. 130. ἐσιδὼν] lege εἰσιδὼν, alioqui peccatur in leges anapæsticas.

Ver. 132. καναχῆς] Subauditur μετὰ. Ὑπεροπτίας. ὁ ὑπεροπτὶς, acc. plurali ὑπεροπτίας. *T. J.* Legendum: Πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένης χρυσῇ καναχῆς, ὑπεροπλίας, &c. Hesychius: Ὑπεροπλίαις. (ex Iliad. A. 285.) ὑπερφρονούναις. D'Orvillius ad *Chariton.* p. 608.

Ver. 135. ὀρμῶντ'] Observa mutationem numeri; præcessit σφᾶς in plurali. *T. J.*

Ver. 136. Vett. omnes editi ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ. *T. J.* et Cod. Reg. Paris. et Eustathius ad Hom. Od. A. p. 458. ut notat VALKENÆRIUS in *Phœniss. Euripid.* p. 499.

Ver. 138. ὡς] Lego ὃς ex Edit. *Aldina.* T. J.

Ver. 140. ἐπέπνει] Subaudi πόλιν. Secunda autem brevis est. *L. Ed.*

Ver. 142. *Aldina* Editio sic legit:

Εἶχε δ' ἄλλα
Τὰ μὲν ἄλλα, τάδ' ἐπ' ἄλλοις. *T. J.*

Ver. 148. πατρὸς] Subaudi ἐκ. *T. J.*

Ver. 164. ἐρίσσων] Malo ἐλίσσων. *T. J.*

Ver. 171 et 173. τῦτο] Subaudi διὰ. *T. J.*

Ver. 198 ὁδελφὰ] Anglicè, *Agreeable to this I say. A-kin to it.* T. J.

Ver. 209. ἐκκεκεύχθαι] Malo ἐκκεκήνυγμαι. *T. J.* et *Edit. Lond. A. B.*

Ver. 218. Τὸν δύσνεν] Subauditur περί. *T. J.* Versum unum ante hunc desiderari autumat SCAL. *Lond. Edit.*

Ver. 224. ἄλλω] Lege ἄλλο. *T. J.* Ideoque, ejusdem jussu, sic emendavi. *J. T.*

Ver. 239. ἐνίκησεν] Subauditur γνώμη. vel δεῦρο μολεῖν. *T. J.*

Ver. 255. γενῆδας] Ἡ γενῆς, γενήδος, πελεκυς. *T. J.*

Ver. 262. Ordo verborum. ὡς' ἀπ' ἀνθρώπε φεύγοντος ἄγος. Nam qui vidissent mortuum insepultum, neque ei injecissent pulverem, impii esse videbantur. *T. J.*

Ver. 266. Φύλαξ] Nominativus absolutè positus, pro φύλακος, &c. *T. J.*

Ver. 300. ἐργάσθαι] Activè sumitur. *T. J.*

Ver. 327. ποιήσας ποτέ] Scriptus codex præfert ποιήσας ἐγῶ. Corrigendum ποιήσας ἔχω. VALKENÆRIUS, ad *Eurip. Phœniss.* p. 384.

Ver. 342. τῦτο] Γένος ἀνθρώπων. *T. J.*

Ver. 344. Περῶν] Lege Πτερῶν cum *Aldina.* T. J.

Ver. 346. ακαμάτων] Lege ἀκαμάταν cum *Aldina.* T. J.

Ver. 349. πολεύων in πολεῖον mutandum censeo. *H. St.*

Ver. 359. ζυγὸν] Subauditur πρὸς. *T. J.*

Ver. 361. ἠσμοσεν φρόν.] Τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν, inquit Scholiastes, ego malo sic explicare. *Et eloquentiam, et elatos animos, nec mediocribus contentos, et civitatum gubernandarum cupiditates didicit.* T. J.

Ver. 361, 362, 363. Καὶ φθέγμα——
Φρόνημα καὶ ὀργὰς ἀσυνόμους
Ὀργὰς] Pro φρόνημα repone φώνημα, auctore Scaligero in not. MSS.——Scholiastes pro ὀργὰς legisse videtur ἀρχὰς, et hanc notam scripsisse: ἀσυνόμους ἀρχὰς. τὴν τῶν νόμων ἀπειρίαν, δι' ὧν τὰ

ἄρτια

ἄρτια νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. Scholia sunt perturbata. VALKENÆRIUS *in Ammonium*, i. c. 18.

Ver. 366, 367. ——————ἄπορος
Ἐπ' ἐλπὶν, ἔρκεται
Τὸ μέλλον.——] In vulg. Editt.
——————ἄπορος
Ἐπ' ἐλπὶν ἔρχεται
Τὸμέλλον——————
Inops tamen consilii
Ad nil futurorum venit.

Nullo fere sensu. Editor Londinensis. 1746. primum, quod scio, locum restituit. *Nup. Lond. Ed.*

Ver. 400. ἐλπὶν Lege ἐλπὶν' pro ἐλπιὶ. *T. J.*

Ver. 401. cl. Burtonus connectit: Ἀλλ'—Ἥκω, &c. intermediis in parenthesi inclusis. *Id.*

Ver. 411. Ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν, &c.] Henricus Stephanus, memor, ut puto, augmentum omitti non potuisse, posuit in isto loco ε δον, in Append. de Dial. Att. p. 178. Sed hoc versum perfundat. Quam nuper prodidit in Miscel. Crit. p. 268, Richardus Dawes, peritus Atticismi judex, emendatio prorsus est egregia, quantumvis facilis: Ταύτην γ' ΙΔΕΙΝ θάπτουσαν, &c. Respondet Creonti roganti Ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; VALKENÆRIUS *in Phœniss.* p. 140, 141.

Ver. 419. ὀσμὴν ἀπ' αὐτῆ] Lege ἀφ' αὐτῆ. DORVILLE *in Charit.* p. 308.

Ver. 437. Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέως ἄρδην πρόχου] Illud accipio minimè εὐχροτήτου χαλκέως, *laudati* vel *celebris fabri*, scil. qui crebrum κρότον, *plausum* meruit: sed εὐκροτήτου πρόχου, *bene conflati vasis*, ut apud Eurip. Elect. 819. DORVILLE *in Charit. Aphrod.* p. 86.

Ver. 453. μῆκος] Sub. κατὰ. *T. J.*

Ver. 465. Τέτων ἐγὼ ἐκ reponendum censet H. Stephanus. Potuit Τέτων ἐγ' ἐκ. Sed vide notam Canteri in Philoct. ver. 592.

Ver. 493. ὁμαιμονεστέρας] Annotatur et ὁμαιμονεστέρα, quod et Schol. sequitur in sua expositione: sed ἀδελφῆς accipit pro ἐξ ἀδελφῆς, quum alioqui videatur utrobique nominativo opus esse. Cæterum legitur et ἦ νυν, vacante νυν· quod malo. *H. St.*

Ver. 500. κλοπεὺς retinendum censeo, non assentiens tamen Scholiastæ exponenti, ὁ θυμὸς προκλέπτεται, &c. atque accipienti προκλέπτεται pro *ante detegitur et patefit*, quum verbum hoc contrariam significationem habere debeat. Puto igitur φιλεῖ πρόσθεν ἠῆσθαι, &c. hoc sensu, *Mens eorum qui aliquid sceleris clam moliuntur*, quum alioqui sit illius occultatrix, *solet* tamen *prius deprehendi:* id est, solet vultus eorum qui scelus moliuntur, certis quibusdam indiciis detergere mentem et trepidam conscientiam eorum qui, &c. *H. St.*

Ver. 526. Schol. Τὰς νόμας] γράφεται ἴσας. Lege Τὰς νόμας τάτας. γράφεται ἴσας, i. e. pro τάτας legitur ἴσας. *H. St.*

Ver. 527. Ἀλλ' ἐχ ὁ χρησὸς τῷ κακῷ λάχειν ἴσον] Infinitivus λαχεῖν pendet a πυθεῖ versu præcedenti. VALKENÆRIUS *in Phœniss.* p. 140, 141. Fruſtra igitur Stephanus in lectione et conſtructione hæret.

Ver. 539, 540. In vett. editt. Ald. et Franc. nota interrogationis poſt ἐξέπιμες, uti et poſt θρόνων apponitur. Nos parentheſi incluſimus ὧδ' ἐμάνθανον, &c. edit. Cantab. ſecuti. *J. B.*

Ver. 547. αἰσχύνομαι] Si hypodiaſtole poſt αἰσχύνομαι expungatur, jungetur cum ποιεμένη. *H. St.*

Ver. 584. τριβὰς] Subaudi ποίει. *T. J.*

Ver. 593, 594. Anglicè *Calamity never fails to run through the whole family.* T. J.

Ver. 597. Poſt ἔρεβος habetur ὕφαλον in editt. quæ Turn. edit. priores ſunt, agnoſcituruque a Scholiaſte. *H. St.*

Ver. 608. ὕπερ] Subaudi Οὕσης. *T. J.*

Ver. 610, 611. Κάτ' αὖ νιν Φοινία θεῶν των νερτέρων ἀμᾶ κόνις, &c.] Ἀμᾶ hîc notat *ſcindit, exſcindit* (et proinde *perdit*) *radicem* ultimam domûs Oedipodis: illam autem *radicem exſcindere* dicuntur (ut locum hunc porro illuſtrem) *tres cauſſæ*, quæ hîc, ut ὄχλος accedat tragico choro, ſunt totidem *perſonæ*: nempe, λόγε ἄνοια, *procacitas et intemperantia in Antigone*; et ἐρινὺς φρενῶν, *mentis furor*; et, quæ priore loco nominata et præcipua eſt, *pictas, quam contra Creontis mandatum Antigone exercuit erga Polynicem, ejus cadaver ſepeliendo.* Κόνις Φοινία τῶν θεῶν νερτέρων eſt *Polynices cæſus, et ab Antigone humatus.* Pulvis ſive arena injecta meritò *cruenta*, quia *cæſo* ingeſta. Θεοὶ νέρτεροι ſunt *manes*, θεοὶ καταχθόνιοι. Tragicus, ſtylo elevato, dicit, *Antigonem, ultimas reliquias familiæ Oedipodeæ, perire, quia procaciter in regem invecta fuerit, et quaſi Furiis acta, contra regis edictum, Polynicen ſepelierit, publicum hoſtem judicatum.* VALKENÆR. *in Eurip. Phœniss.* p. 637.

Ver. 611. κόνις] Alludit ad pulverem ab Antigone injectum mortuo fratri: qui quidem pulvis erat ei injectus mortis cauſa. *T. J.*

Ver. 623, 624, 625. νόμος ὅδ', &c.] Hæc autem lex, qualis Jovi a Fatis conceſſa eſt (nimirum ut ſit invictus, immortalis cœli incola, temporumque omnium gubernator) — hæc, inquam, lex, quæ damnis immunem reddit Jovem, non omnino competit hominum vitæ. Verborum autem ſeries hæc eſt. Νόμος ὅδε τὲ ἐκτὸς ἄτας εἶναι ὀδέν, i. e. ἐδαμῶς πάμπολις ἔρπει θνατῶν βιότω, ὀδὲν πάμπολις, univerſas licet gentes percenſueris, nunquam invenies, &c. Ἐκτος ἄτας videtur eſſe titulus legis, νόμος ἐκτὸς ἄτας. *T. J.*

Ver. 623. ὀδὲν ἔρπει] *Ald.* ὀδέν' pro ὀδένα, i. e. πρὸς ὀδένα ἔρπει. *T. J.*

Ver. 624. πάμπολις] Mavult πάμπολὺς GROTIUS in notis ad *Excerpta Tragicorum.* Lond. Edit.

Ver. 645. Τῆς, &c.] Subaudi ἕνεκα. T. J.

Ver.

Ver. 634. δοκεῖν] Camerarius legit δοκεῖ in Schol. ad *Theognidis* Sentent. ver. 401. *Lond. Edit.*

Ver. 635, 636. Τῷδ' ἔμμεν' ὅτῳ φρένας Θεὸς ἄγει] Leg. Εἶναι τῷδ' ὅτῳ φρένας Θεὸς φρένας ἄγη. *Camerar.*

Ver. 640. Νεατον] Inter hunc versum et proximè sequentem inseritur hîc in quibusdam editionibus, τῆς μελλογάμου νύμφης, quæ verba videri possunt ex scholio irrepsisse, præsertim quum μελλόνυφος statim pòst vocetur quæ hîc τάλις. *H. St.*

Ver. 650. φέρεσθαι] Anglicè, *To weigh, to turn the scale.* Idem quod ἄγειν. *T. J.*

Ver. 666. νυμφεύσειν] Crediderim potius ponendum esse præsens νυμφένειν. *H. St.*

Ver. 675. ὑπερδὰς] Subaudi τὸ δίκαιον. ὑπερδὰς. hinc Latinè *superbus.* *T. J.*

Ver. 679. σμικρὰ, &c.] Subaudi κατὰ. *T. J.*

Ver. 703. Λόγοις τοιούτοις, οἷς, &c.] Quid de dativo λόγοις dicemus? Scholiastes subaudit χρῆσθαι. at σὸν ὄμμα δεινὸν ἐστιν ὥστε χρῆσθαι, quem tandem sensum habebit? Ut igitur liberè proferam quod sentio; hunc versum Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα, &c. vel includendum parenthesi crediderim, *Tuus enim aspectus populo est formidabilis*; vel versui, qui proximè sequitur, postponendum. Unde dativus λόγοις cum ψέγειν aptissimè jungetur. *H. St.* Λόγοις τοιούτοις pro ἐν λόγοις τοιούτοις ὄντι, *ea dum loquitur.* *T. J.*

Ver. 715. εὐκλείας] Malo εὐκλείᾳ, et cum θάλλοντος jungere. πρὸς autem interpretor πρόσεστι. *Quæ enim patre honoribus florente adest liberis major voluptas, aut quæ adest patri major filiis florentibus?* T. J. Johnsoni emendatione εὐκλείᾳ et explicatione πρὸς, i. e. πρόσεστι facilè caruerimus. Videatur Schol. Ph. D'Orville *in Chariton.*

Ver. 730. Μετάστασιν] Subaudi τὴν νῦν μετανοίαν. *T. J.*

Ibid. εἶκε θυμῇ] Scribitur et θυμῷ: verum si εἶκε θυμῷ scribamus, novam dabimus huic loquendi generi significationem: nam εἶκε θυμῷ in ea significatione qua dicit Homer. εἴκειν θυμῷ, vel ᾧ θυμῷ, nullum hîc locum habet. Sin θυμῇ scribamus, novam constructionem habebit εἴκω, junctum quidem certè illi nomini aut alii hujusmodi. Siquidem genitivo jungi scio, simulque dativo personæ, interdum, sed aliter sumptum. *H. St.*

Ver. 732. πολὺ] Subauditur μᾶλλον. *T. J.*

Ver. 737. Μαθεῖν] Ἐκ τῆδε scilicet Hæmonis, quem præsentem digito Chorus monstrat. σέ τ' αὖ τῆδε, teque adeo, Hæmon, μαθεῖν ἐκ τῆδε, scilicet Creontis, ad quem se Chorus convertit. *T. J.*

Ver. 739. φρονεῖν] Past φύσιν malim abesse interrogationis notam: nam δὴ accipio pro *scilicet:* servit enim ironiæ, quem hujus particulæ usum apud Thucydidem quoque aliosque veteres scriptores observavi. *H. St.*

Ver. 769. Βάλει, &c.] Crediderim hunc versum affirmativè sumi, ut ver. 760. *H. St.* et *T. B.*

Ver.

Ver. 787. προσθεὶς] Meurſius legit προσθεὶς in comm. ad Lycophronis Alexandr. ver. 239. *J. B.*

Ver. 794. ὃς ἐν κτήματι πίπτεις] Grotius legit ὃς εἰν ὄμμασιν ἵπτη. *qui volas in oculis.* Sic enim cum ſequentibus melius convenit. *T. J.* Forſan leviore mutatione ἵπτεις legendum. *J. B.*

Ver. 801. Pro ἐπ' lege ἔτ' i. e. ἔτι. *T. J.*

Ver. 805, 806. νεῖκος ἀνδρῶν ξυναίμων.] Pro ἀνδρῶν ξυναίμων. vide ver. 1. *T. J.*

Ver. 810. Πάρεδρος] Lege παρέδρας, verti enim *aſſeſſores.* Hæmonem vult, qui patri proximus in regno erat; non Creontem, ut Scholiaſtes dicit. *T. J.* Ego πάρεδρον malim, ut ad Hæmonem referatur. Idem quod anonymus in margine vetuſti exemplaris bibliothecæ Bodleianæ adnotavit. *J. B.*

Ver. 825. Subaudi εἰς ante ἀκτὰν. iterum 833. *T. J.*

Ver. 848. *Aldina* editio ſublato γε legit Καίτοι φθιμένα. pendet autem dativus ex μέγα et congruit τῷ, σοὶ. *T. J.*

Ver. 866. ἔσχατ'] Subaudi τέρμα. *T. J.*

Ver. 875. Κλεινοῖς, &c.] Pro Κλεινῶν Λαβδακιδῶν. *T. J.*

Ver. 876. ματρῷαι] Pro ματρῴων. proximo αὐτογένητα loco αὐτογενήτᾳ. *T. J.*

Ver. 879. Οἵων] i. e. ἐξ οἵων γονέων. *T. J.*

Ver. 891. Subaudi εἰς ante ὁδόν. *T. J.*

Ver. 908. μακρῷ] Διαζήματι. *T. J.*

Ver. 916. τοιάδ'] Δῶρα. μισθώματος. *T. J.*

Ver. 926. Τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ.] Refingendus putem ἐκπροτιμήσασ' ΕΧΩ pro ἐκπροτιμήσασα, ut et ver. 1159. Sic ver. 22. προτίσας, ἀτιμάσας ἔχει. pro προέτισι, ἠτίμασε. Vide et ver. 32, 185, 1175, 1185. P. WESSELING. *Obſ.* l. i. c. 24. p. 97.

Ver. 928. δεινὰ] Τολμήματα. *T. J.*

Ver. 941. ἐμέ] κατὰ. *T. J.*

Ver. 944. τέτων] Διὰ. iterum ver. 973. T. J.

Ver. 950. Θεοὶ πατρογενεῖς in Θεοὶ προγόνων, meo judicio, ſunt tranſmutandi. VALKENÆRIUS ad *Eurip. Phœniſſ.* p. 497.

Ver. 957. Schol. Triclin. ὀργισθεὶς ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ.] Male Triclinius χαλκοδέτες Danaes αὐλὰς de orca intelligit, et illam propterea æream fuiſſe comminiſcitur. Melius alter Scholiaſtes ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο. Error Triclinii inde ortus eſt, quod has αὐλὰς confundit cum τυμβήρει θαλάμῳ, qui memoratur. At hunc recto de κιβωτῷ explicant Scholia, quod patet tum ex epitheto τυμβήρης, tum è tota loci textura; nam mox Danaë Jovis γονὰς ταμιεύσα dicitur, cum hoc thalamo incluſa eſt; quod Schol. de prægnante exponit: forte verò quis malit de jam natum filiolum fovente interpretari, ut cum aliis conveniat. Sed utrumvis verum ſit, prius æreo οἴκῳ incluſam puellam, quàm Jupiter cum ea congreſſus ſit, conſenſu traditum eſt. Hinc etiam liquet, quàm inepta ſit tertia Scholiorum expoſitio, verbum κατεζεύχθη

κατεζεύχθη reddens καλεζεύχθη συνελθοῦσα τῷ Διΐ. Secundam quoque nihili esse quivis reprehendet. MISCEL. OBS. NOVÆ, 1741, p. 56.

Ver. 986. ἀλασόροις] Lego ἀλευσόροισι, *cassis luce*. Aliqui tamen ἀλασόροισι interpretantur ἄλαστα πεπονθόσιν, id est, *indigna* et *nefaria perpessis*. Camerar. Lege ἀλάστοις: nam ἀλασόροις et metrum perdit et sententiam. *B. H.*

Ver. 990. μέλεοι] Duarum est syllabarum. *T. J.*

Ver. 997. Βορέας] Ἡ βορέας τῆς βορεάδος. Adjectivum feminini generis tantum, et unius terminationis, qualia sexcenta. *T. J.*

Ver. 1007. ὁρῶ̃ς] Ὁδὶ vel τύχης. *T. J.*

Ibid. τήνδε νάυκληρεῖς] Lege τήνδ' ἐναυκλήρεις, *hanc rexisti urbem*. VALKENÆRIUS ad *Eurip. Phœniss.* p. 320, 321.

Ver. 1013. οἰωνὸς λιμὴν] *Augurii portum* vocat locum commodum et aptum observationi. *Camerar.*

Ver. 1023. διεσπείροντο] Forsan διεσπαίροντο. *Lond. Edit.* A. B. Quasi vero diceretur σπαίρομαι. Vid. D'ORVILLE *in Chariton.* p. 304.

Ver. 1028. ταῦτα] Νοσήματα. *T. J.*

Ver. 1046. σκοπεῖ] ἐπὶ subauditur, licet Scholiastes contrà dicat. Sic et proximo. *T. J.*

Ver. 1047. Μαντικῆς] τέχνης. *T. J.*

Ibid. τὸ σὸν] κατὰ. *T. J.*

Ver. 1048. Ἄπρακτος] Ego ab omnibus dissentiens ἄπρατος reponendum esse contendo, respiciens non solùm ad ἐξημπόλημαι καὶ πεφόρτισμαι, seu κ̓ημπεφόρτισμαι, (quæ velut per epexegesin poni videntur) sed etiam ad id quod idem Creon dicit Tiresiæ, ver. 1077. Ὡς μὴ ἐμπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα. Et pro ἄπρατος facit item hic versus in Philoctete 1002. Οἴμοι, πέπραμαι, καὶπόλωλ' ὃδ' ἦν ἄρα, &c. ubi observari etiam potest α longum in πέπραμαι, sicut in ἄπρατος, si quis fortè de eo dubitarit. In hoc tamen loco, ἐκ εἰμὶ ἄπρατος μαντικῆς, non tam proditio quam doli et impostura quædam quasi nundinatoriæ significari videntur, sicut et mox ver. 1077. ἐμπολήσων τὴν ἐμὴν φρένα. Sed quomodo illa ἄπρατος μαντικῆς, pro ὁ πεπραμένος ὑπὸ μαντικῆς dictum fuerit? Ego eadem planè forma qua κείνης διδακτά, et ὑμπολητὸς Σισύφῳ, dictum esse respondeo. Habemus enim, Electra, ver. 345, 6. Ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νεθετήματα Κείνης διδακτὰ· κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις, ubi κείνης διδακτὰ nemo inficiari possit esse pro ὑπ' ἐκείνης δεδιδαγμένα. Habemus item in Philoctete, ver. 422. ὑμπολητὸς Σισύφῳ, ubi ὁ ἐμπολητὸς Σισύφῳ dici itidem pro ὁ ἠμπολημένος ὑπὸ Σισύφῳ, fatebuntur omnes. Quod ad interpunctionem attinet; post εἰμὶ, μέσην σιγμὴν ponendam censeo; at eam, quæ est post γένες, tollendam: ut sit, Ἄπρατος ὑμῖν εἰμι· τῶνδ' ὑπαὶ γένες Ἐξημπόλημαι καὶπεφόντισμαι πάλαι. *H. Stephanus.* Cui assentitur *Canterus*, et in interpunctione *Johnsonus*.

Ver. 1049. καὶμπεφόρτισμαι, quam et Schol. habet, haud paulo magis mihi placet, scil. pro καὶ ἀναπεφόρτισμαι. *H. St.*

Ver. 1055. μὴ τρέσας ἐγὼ] Repone τρέσας ΕΧΩ. P. Wesseling. *Obs.* l. i. c. 24. Vide suprà ad ver. 925.

Ver. 1082. τῶν ἄνω] τίνα, nempe Ἀντιγόνην. *T. J.*

Ver. 1088. τόνδ'] ἕνεκα, *T. J.*

Ver. 1090. ληφθῆναι] ὥστε σε. *T. J.*

Ver. 1095. Ὅσων] καθ' ὅσων πόλεων. ἢ κύτες ἤγνισαν, i. e. μετ' ἄγνας ἐκόμισαν σπαράγμαλα. *T. J.*

Ibid. καθήγισαν] Libentiùs legerem καθήγισαν. Hesychius: Καθαγίσω, συντελέσω, καὶ καθιερώσω. παισὶ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν τῶν ἐναντίων ἐπὶ τῷ μιαίνειν τέτακται. Ad hunc ipsum locum fortasse respexit. *J. B.*

Ver. 1105. δεινὰ] δεσπίσματα. Post ἑξότε, v. 1106. Κρέων. *T. J.*

Ver. 1111. Periculosum est me ei reluctari, et illius audaciam malo aliquo mactare. *T. J.*

Ver. 1120. τὸ δρᾶν] ὥστε. *T. J.*

Ver. 1125. δόξα τῇδ' ἐπεσράφη] In margine libri in bibliotheca Bodl. δόξα τῇδ' ἐπεσράφην. *J. B.*

Ver. 1150. εὐαζόντων] Εὐοῖ λεγόντων. *T. J.*

Ver. 1177. Lege ὡς ἐμοὶ, ποτὲ, cum distinctionis nota post ἐμοὶ, ut Lalamantius interpretatur: *nam Creon quondam, ut tum videbatur mihi, beatus erat.* J. B.

Ver. 1179. Λαξών τε] Aptiùs scribitur, Λαβὼν δὲ. *H. St.*

Ver. 1182. Ἄνδρες] Legitur et ἀνδρας, sed non dubium est quin ἄνδρες retineri debeat, ut fit per enallagen dictum, ὅταν ἄνδρες προδῶσι τὰς ἡδονὰς, pro ὅταν αἱ ἡδοναὶ προδῶσιν ἄνδρας. (nisi quis προδῶσιν vertat *reliquerint*, aut *missas fecerint.)* Fortasse autem propter mutationem numeri aliquis ἀνδρα reposuit, ex quo deinde factum fuit ἄνδρας: sed minimè nova videri illa debuit. Extat verò et tertia lectio, hæc videlicet——τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἀνδρὸς ἐ τίθημ' ἐγώ. Quibus subjungitur, Πλάτει, &c. omisso versu quem hic interjectum habes. Sed nostra lectio Athenæi quoque autoritate comprobatur. Cæterùm non dubito quin Antiphanes ad hunc locum respexerit, vel potiùs eum exprimere voluerit, quum scripsit, Εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τῷ βίῳ τὰς ἡδονὰς, Καταλείποιτ' ἂδὲν ἕτερον ἢ τεθνηκέναι. Sed et Mimnermi huc pertinens eleg. a Plutarcho aliisque nonnullis affertur,

Τίς δὲ βίος, τί τὸ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

(ita enim legere malo quàm μέλοι) cujus loci meminit Horatius. *H. St.*

Ver. 1185. τύραννον pro τυραννικὸν. T. J.

Ver. 1189. θανεῖν] ἀντὶ, τῷ θανεῖν. T. J.

Ver. 1193. Φόνῳ] ἕνεκα. T. J.

Ver. 1242. Στυγνὸν] οἴμωγμα. T. J.

Ver. 1245. Ἐν τῷ] χάνει. T. J.

Ver. 1255. Φοινίᾳ] μετὰ. T. J.

Ver. 1263, 1264. ἐς πόλιν γόας Οὐκ ἀξιώσειν.] Verbum πέμπειν vel προτιθέναι intelligendum videtur. D'Orville, p. 707.

Ver. 1294. κάκιον ἢ κακῶν] Malim ΕΚ κακῶν. *Canter.* T. J.

Ver. 1311. Ἡ δ' ὀξύθηκτος, &c.] Versus hic unus desideratur. *Canter.*

Ver. 1317. ἀνταίαν] πλαγὴν. T. J.

Ibid. ἀνταίαν] Legimus certe ἀνταίαν πλαγὴν apud Euripidem quoque: sed hîc diphthongum αι in ἀνταίαν corripi videri durum possit. *H. Stephanus.* Sic tamen in ἀκμαίων secunda corripitur apud Anacr. xxxi. 4. δίκαιον, Orph. Hymn. Νομ. ver. 6. ἐπεὶ, Hom. Il. A. 156. *Vet. Poetæ citati* ad finem Kusteri *de Verbis Mediis*, p. 78. Ed. Lond.

Ver. 1319. Jussu *Heath*, pro Ἄθλιος, repositi, ex *Aldo*, Δείλαιος. T. J.

Ver. 1323. ἐν φοναῖς] Nescio quis in margine codicis antiquæ in Biblioth. Bodleianæ conjecerat ἐν φωναῖς. *J. B.*

Ver. 1337. ὕπατος] μόρος. *T. J.*

Ver. 1347. πᾶ καὶ θῶ] In hoc versu Strophe non respondet Antistrophe: quare, Canteri conjectura, loco πᾶ καὶ, πᾶ δὲ reponentis, amplectenda videtur. *J. B.*

FINIS.

This Day is published, in Quarto, *price* 1*l.* 4*s. in Boards, neatly and correctly printed;*

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΈΠΤΑ.

Cum variis Lectionibus ex ALDO et TURNEBO.

ADJICITUR

INDEX AD SOPHOCLEM,

COPIOSISSIMUS ET EXPLANATORIUS.

Novum Opus, simili modo nondum antehac editum. Notæ quædam subjunguntur.

Etonæ, apud M. POTE et E. WILLIAMS: veneunt etiam LONDINI, No. 2, *Crane-Court, Fleet-Street.*